NNCL1627-573v1.0

ANNE RICE

TÁLTOS

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anne Rice; Taltos

Copyright © by Anne O'Brien Rice
All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin

ISBN 963-86140-8-0

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2003
Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2003

Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 06-20/337-1501
E-mail: morad@mail.tiszanet.hu
http://www.dain.hu
Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Szaklektor: Dr. Torkos Attila
Tördelés: Szekretár Attila
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 230943
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült 2003-ban

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Szeretettel ajánlom Stan, Christopher és Michelle Rice-nak, John Prestonnak,
valamint
Margaret Rice-nak és az idősebb Stanleynek

A SZERELEM KERTJE

Mentem a Szerelem Kertjébe,
S olyat láttam, mint még soha,
Kápolna épült a közepén,
Hol játékaimnak volt otthona.
S mert e szentély ajtaja zárva,
S föléje azt írták, Tilos,
Visszafordultam a Kertbe,
Mely édes virágtól illatos.
Nem láttam mást, mint sírokat,
Fejfákat a virágok helyén,
S éjszín papokat, kik körbejárva
tüskerózsa-gúzsba kötik vágyamat.

William Blake: A tapasztalás dalai

EGY

EGÉSZ NAP HAVAZOTT Az ablaknál állt a gyorsan ereszkedő, sűrű alkonyatban, onnan nézte a Central Parkban a parányi alakokat. A lámpák tökéletes fénykörököt rajzoltak a hóra. A befagyott tavon korcsolyázók siklottak, akiket nem látott tisztán, a sötét utakon autók cammogtak.

Jobbról és balról belvárosi felhőkarcolók tolongtak, ám szemből semmi sem választotta el a parktól, kivéve persze az alacsonyabb épületek, tetőkertek, ormótlan fekete gépezetek őserdejét, amelyben itt-ott még csúcsos tornyok is hegyesedtek.

Szerette ezt a panorámát; mindig elcsodálkozott, ha mások szokatlannak találták, ha egy irodagép-szerelő elszólta magát, hogy ilyennek még sose látta New Yorkot. Szomorú, hogy nincs minden embernek egy márványtornya; hogy nincs egy olyan toronysorozat, ahová mindenki fölmehetne, hogy különböző magasságokból nézelődhessen.

Nota bene: építsünk egy sorozat tornyot, csak azért, hogy legyenek égi kertek az embereknek. Építtessük bele az összes gyönyörű márványt, amelyeket úgy szeretünk. Az idén meg is csinálja talán. Könnyen lehet, hogy megcsinálja. És a könyvtárakat! Több könyvtárra van szükség, ez pedig egy kis utazgatást igényel. De ezt is megvalósítja, méghozzá hamar. Elvégre a parkok a befejezéshez közelednek, és hét városban már beindultak az iskolák. Húsz helyen már forognak a körhinták. Jó, az állatok műanyagból vannak, de minden egyes figura aprólékosan kidolgozott, elpusztíthatatlan másolata egy fából faragott, híres európai mestermunkának. Az emberek szeretnek körhintázni. De most ideje új tervekkel foglalkozni. Álmok között találta a tél...

Az előző században ilyen ötletek százait váltotta valóra. De az idei apró diadaloknak is megvan a maguk vigasztaló varázsa. Itt az épületben felállított egy régi körhintát, csupa eredeti oroszlánnal, lóval, amelyekről elkészíttethette az öntőmintáit. Az alagsorban már egy egész szintet elfoglal a régi autók múzeuma. Csapatokban jönnek a látogatók, hogy megnézzék a T-modelleket, Stutz Bearcateket, a drótkerekű MG-TD-ket.

És persze itt vannak a babamúzeumok, a két szint az előcsarnok felett, a társaság kirakata, fényesen kivilágított termeiben a babák, amelyeket maga gyűjtögetett világszerte, és külön még a kedvenceknek a magánmúzeum, amely csak ritkán tart nyitva.

Hébe-hóba leosont, hogy nézze az embereket, járkáljon a tömegben; egyszer sem maradhatott észrevétlen, de itt legalább nem ismerték.

Aki két méter és tíz centiméter, azon automatikusan megakad mások szeme. Így volt ez mindig, ám valami egészen mulatságos dolog történt az utóbbi kétszáz évben. Az emberek is megnyúltak! Úgyhogy ma már, ó, csodák csodája, még ő sem számít olyan különlegesnek. Persze megnézik, de már nem rémüldöznek tőle.

Sőt időnként olyan emberi hím is betévedt az épületbe, aki magasabb volt nála! A személyzet ilyenkor mindig riadóztatta. A főnök csekély hóbortjának tekintették, hogy tudni akar az ilyen emberek létezéséről. Viccesnek találták. Nem bánta. Szerette, ha mások mosolyognak és nevetnek körülötte.

- Mr. Ash, van itt lent egy magas. Ötös kamera.

Akkor odafordult a villódzó kis monitorokhoz, és egykettőre megtalálta az illetőt. Csak ember. Általában első ránézésre tudta. Nagyon ritkán bizonytalan volt. Ilyenkor lement a halkan suhanó liften, közel ment a jelzett személyhez, és annyi ideig maradt mellette, amíg megállapította a sokatmondó részletekből, hogy ez is csak ember.

Más álmok; pompásan aprólékos kidolgozású, kicsi játéképületek, kortalan műanyagból. Villámgyorsan és - ahogy majd az igazgatótanács fogalmaz - “költségtakarékosan” előállított csepp székesegyházakat, várakat, palotákat látott, az építészet gyöngyszemeinek tökéletes másolatait, Több méretben készülnek, lesznek akkorkák, mint egy babaház, és lesznek, amelyben a gyerekek is elférnek. És olcsó játék lovak, gyantából,

amelyeket úgyszólván mindenki megengedhet magának. Százszámra lehet osztogatni őket iskoláknak, kórházaknak, más hasonló intézményeknek. És ott az örök vágyálom, hogy igazán szép babák jussanak a szegény gyerekeknek is, könnyen tisztán tartható, törhetetlen babák. Többé-kevésbé az évszázad hajnala óta dolgozik a megvalósításáért.

Öt éve csökkenti a babái árát, bár a színvonaluk magasabb, mint valaha; új vegyületekből gyártott, szeretgetni való, tartós babák, de még mindig túl sokba kerülnek a szegény gyerekeknek. Idén valami egészen mással kell próbálkozni... Vannak is tervei a rajzasztalon, néhány ígéretes prototípus, és talán...

Vigasztaló meleg öntötte el, ha a sok-sok tervre gondolt, mert több száz évre futja majd belőlük. Valamikor az őskorban, ahogy nevezik, emlékművekről álmodott. Sziklákból rakott hatalmas körökről, hogy mindenki lássa őket, óriások táncára a síkság magas füvében. Évtizedekig elbíbelődött még a szerényebb tornyokkal is, és évszázadokig tudott örülni a szépséges könyvek betűinek.

Ám a modern kor e játékszerei, a babák, ezek az apró képmások, amelyek nem igazi gyerekek, mert a babák sose olyanok egészen, mint a gyerekek, valóságos megszállottságot jelentettek a számára.

Az emlékművek azoknak valók, akik utazhatnak, hogy megnézzék őket. A babák és a játékok, amelyeket ő csiszolgat és gyárt, eljutnak az összes országba. A gépek a szép, új tárgyak széles választékát teszik hozzáférhetővé minden embernek: gazdagoknak, szegényeknek, szűkölködőknek, azoknak, akiknek nem jut elég vigasz, elég jó fedél, azoknak, akik sose hagyhatják el a kórházakat és gyógyintézeteket.

A cég volt az ő megváltása, amely megvalósuláshoz segítette a legvadabb és legvakmerőbb álmokat. Nem is érti, hogy a többi játékgyártónál miért olyan kevés az újítás, miért csupa mézédesen unalmas baba szorong a polcokon, holott a nagyüzemi módszerek a lelemény és a fantázia valóságos orgiáját tennék lehetővé? Örömtelen kollégáival ellentétben őt még nagyobb kockázatra sarkallja minden győzelem.

Nem tette boldoggá, hogy mások miatta szorulnak ki a piacról. A verseny még mindig felfoghatatlan volt a számára. Titokban azt hitte, hogy a mai világban korlátlan a vásárlók száma. Jut itt hely mindenkinek, aki értékes dolgot visz a piacra. Ennek a nyaktörően égnek szökkenő üveg- és acéltoronynak a falai között olyan felhőtlen örömmel élvezte sikereit, amelyet senki mással nem oszthatott meg.

Senkivel. Legföljebb a babák osztozhattak benne. A babák, amelyek üvegpolcokon álltak a színes márványfalak előtt, a babákkal, amelyek talapzaton trónoltak a sarkokban, a babákkal, amelyek összebújtak hatalmas asztalán. A Bru volt az első tanúja, az ő hercegnője, a százéves francia szépség. Nincs nap, hogy ne menjen le az első emeletre, és ne tegye tiszteletét a legszigorúbb követelményeknek is megfelelő, méternyi bűbájos biszkvitporcelán Brunél, amelynek angórakecske szőréből bodorított fürtjei ma is tökéletesek, festett arca valóságos remekmű, törzse, fából faragott lábai ma is olyan kifogástalanok, mint amikor száz éve elkészítette a párizsi piacra a francia gyár.

Épp ez a varázsa, hogy gyerekek százainak akartak örömet szerezni vele; a Bruben egyszerre hágott a csúcsra a kézművesség és a tömegtermelés. Még gyári selyemruhája is ezt a vívmányt testesíti meg. Nem egynek szólt, hanem soknak.

Voltak évei a bolyongásnak, mikor magával vitte, néha csak azért vette ki a bőröndből, hogy belenézzen a Bru üvegszemébe, beszéljen neki gondolatairól, érzéseiről, álmairól. Nyomorúságos, magányos szobákban figyelte éjszakánként, hogyan csillan a baba örökké éber szemében a fény. Ma üvegházban lakik, ezrek látják évente, udvara van antik Bru-babákból. Időnként szerette volna kicsempészni, polcra ültetni egy emeleti hálószobában. Kit zavarna? Ki merné szóvá tenni? A gazdagság a csend áldott sáncát vonja az ember köré. Mások meggondolják, mielőtt szólnának hozzá. Érzik, hogy ezt kell tenniük. Ismét beszélgethetne a babával. A múzeumban hallgat, mikor találkoznak, mert az üvegfal elválasztja őket. Bru, a birodalom alázatos ihletője türelmesen várja, hogy visszakövetelték.

Persze az ő társasága, az ő birodalma, aminek sűrűn nevezik újságok és képeslapok, olyan ipari-technikai alapon nyugszik, amely alig háromszáz éves. És ha egyszer elpusztítja a háború? Ám neki olyan felhőtlen örömet szereztek a babák és a játékok, hogy úgy képzelte, soha többé nem kell megválnia tőlük. Ha csakugyan lerombolná egyszer a világot a háború, akkor agyagból vagy fából fabrikálna figurácskákat, és maga festené ki őket.

Néha így látta magát, egyedül a romok között. Olyannak látta New Yorkot, amilyen egy tudományos-fantasztikus filmben lenne, halottnak, némának, ledőlt oszlopok, összetört oromzatok, üvegcserepek tengerében. Látta magát, ahogy ül egy törött lépcsőn, babát barkácsol pálcikákból, kötözgeti őket selyemrongyokkal, amelyeket néma kegyelettel tépked egy halott asszony ruhájából.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

De ki gondolta volna, hogy ilyen dolgok lobbantják lángra a képzeletét? Hogy mikor száz éve bolyongott egy szeles párizsi utcán, egyszer csak megfordult, ránézett egy kirakatra, belenézett a Bru üvegszemébe, és halálosan szerelmes lett?

Hát persze, faja mindig is híres volt arról, hogy mennyire szeret játszani, babusgatni, szórakozni. Noha rázós dolog, hogy az egyetlen túlélő nyilatkozzon a fajról, főleg ha ez a túlélő nem szereti a tudományos szemléletet vagy szókincset, az emlékezete jó, bár korántsem természetfölötti, aki gyakran elfordul a történelmi tudattól, hogy "gyerekesen" belevesse magát a pillanatba, és általában fél gondolkozni ezredévekben vagy eónokban vagy bárminek nevezzék is az emberek a hosszú időszakokat, amelyeket ő látott, keserves küszködések árán átélt és kibírt, majd végül boldogan elfelejtett ebben a néhány sajátságos hajlamának olyannyira megfelelő, nagy vállalkozásban.

Bár azért tanulmányozta faját, bőséges jegyzeteket készített magáról.

A jósláshoz nem értett, ő legalábbis így érezte.

Halk zümmögés csapta meg a fülét. A tekercsek azok a márványpadló alatt, amelyek gyöngéden fűtik a szobát. Szinte érzi is, amint a meleg áthatol a cipője talpán. A toronyban sohasem volt hideg, vagy tikkasztó forróság. A tekercsek gondoskodtak róla. Bár az egész világnak része lehetne ebben a kényelemben! Ha mindenkinek bőséggel jutna meleg és ennivaló! Cége milliókat költött a tengeren túli őserdők és sivatagok lakosainak segélyezésére, de sohasem tudhatta biztosan, ki kapja a pénzt, ki húz hasznot belőle.

A mozi, majd később a televízió születésekor azt hitte, vége lesz a háborúnak. Vége lesz az éhezésnek. Az emberek nem viselhetik el, ha a saját szemükkel kell látniuk a képernyőn. De bolond is volt! Ma több a háború, több az éhínség, mint bármikor. Minden földrészen törzs harcol törzs ellen. Milliók éheznek. Annyit kellene tenni! Miért válogat olyan finnyásan? Miért nem vállalkozik mindenre?

Ismét eleredt a hó, olyan parányi pelyhekben, hogy alig látta őket. Mintha rögtön el is olvadtak volna, ahogy megérkeztek a lenti sötét utcákra. Persze hatvanemeletes magasságból nem látni valami jól. Félig olvadt hó púpozódott a lefolyókban és a közeli tetőkön. Talán nemsokára szűzfehér lesz minden megint. Ebből a zárt, meleg szobából könnyű elképzelni, hogy meghalt az egész város, mintha döghalál sújtotta volna, amely nem döntötte le a házakat, de kipusztította meleg vérű lakosaikat, akik úgy éltek bennük, mint a termeszhangyák a deszkafalakban.

Az ég fekete volt. Ez az egyetlen, amit nem szeret a havazásban. Elvész benne az ég. Pedig hogy szereti az eget New York fölött, a széles kupolát, amit az utca embere sose lát igazán!

- Tornyokat, építs nekik tornyokat - mondta. - Építs egy nagy múzeumot, fent az égben, teraszok közepén. Üvegliftekben vidd fel őket, hogy lássák...

Tornyokat az örömnek a többi torony között, amelyeket az emberek raktak a kereskedelemnek és a nyereségnek.

Hirtelen eszébe jutott valami, tulajdonképpen egy régi gondolat, amely gyakran megfordult a fejében, és elmélkedésre, sőt talán feltételezésekre csábította. Az első írások eladott és megvásárolt árukat soroltak fel. Ilyen kimutatások voltak a Jerikóban feltárt ékírásos agyagtáblákon... Ugyanezek kerültek elő Mükénében.

Akkor senki sem tartotta fontosnak, hogy megörökítse, amit gondol. Egész mások voltak az épületek is. Az imádság házai, a templomok voltak a legpompásabbak, például a vályogtéglából emelt, mészkővel burkolt zikkuratok, ahová felkapaszkodtak az emberek, ha áldozatot akartak bemutatni. Vagy a szürke homokkőből rakott kör a salisbury síkságon.

Ma, hétezer évvel később, a kereskedelemnek építik a legkevélyebb házakat. Felírják rájuk a nagyvállalatok vagy az övéhez hasonló, irdatlan magánvállalkozások neveit. Az ablakból látja is a havas égen a ragyogó, nehézkes nagybetűket. Átégetik a sötétséget, amely nem igazán sötét.

A templomok és az imádság házai ereklyékké lettek, vagy úgyszólván semmivé enyésztek. Valahol lejjebb, ha nagyon akarná, kivehetné a Szent Patrik-templom tornyait. De ma már inkább a múlt ereklyetartója, mint a közös hitbuzgalom vibráló gyújtópontja, furcsán ódondad, ahogy nyújtózik az ég felé a közömbös üvegtornyok között. Csak az utcáról fenséges. Jerikói írnokai, gondolta, megértették volna ezt a változást. Vagy talán nem. Maga is alig érti, bár a hordereje irdatlan, és csodálatosabb, mint ember fölfoghatná. Ez a kereskedelem, a szépséges és hasznos dolgoknak ez a sokasága végső soron megmenthetné a világot, ha... A divat tudatos hajszája, a tavalyi termékek tömeges elpusztítása, lázas törekvés a mások terveinek lekörözésére, meghaladására, ez az eredménye a tragikus szűklátókörűségnek, Ebben pedig a legkorlátoltabb piacelmélet a hibás. Az igazi forradalmat nem a gyártásmegsemmisítés körforgása jelenti, hanem a mindig megújuló,

folyamatos terjeszkedés. Ideje megválni a régi ellentmondásoktól. A bűbájos Bru gyárilag összeállított tagjaiban, az utcákon milliószámra hemzsegő zsebszámítógépekben, a golyóstollak légiesen szépséges suhanásában, az ötdolláros bibliákban és a játékokban, a vegyesbolti polcról fillérekért leemelhető, gyönyörű játékokban rejlik a megváltás.

Szinte mintha megragadhatná, behatolhatna a felszín alá, közérthető, tömör elméletekké fogalmazhatná, ha...

- Mr. Ash! - szakította félbe egy lágy hang. Többre nem is volt szükség. Betanította őket. Zajtalanul nyissák az ajtót. Csendesen beszéljenek. Ő meghallja.

Ez Remmick, a szelíd természetű Remmick hangja, az angol inasé (van benne egy cseppnyi kelta vér is, bár Remmick ezt nem tudja), aki nélkülözhetetlenné tette magát az utóbbi tíz évben, bár hamarosan eljön az idő, amikor biztonsági meggondolásokból őt is el kell bocsátani.

- Mr. Ash, a fiatal hölgy megérkezett.

- Köszönöm, Remmick - felelte még az inasnál is halkabban. Ha akarná, láthatná a sötét üvegben Remmick tükörképét, a megnyerő alakot, az apró, éles fényű, kék szempárt. A két szeme túlságosan közel ül egymáshoz, de az arc ettől még nem csúnya, és mindig olyan szerény, magától értetődő odaadás ül rajta, amit egészen megszeretett. Remmicket is megszerette.

Rengeteg baba van a világon, amelyeknek ugyancsak túl közel van egymáshoz a szemük, főleg a francia babáké, amelyeket évekkel ezelőtt gyártott Jumeau, Schmitt és fiai, Huret, Petit, Demontier; holdvilágképű babák, villogó üvegszemük szinte egybecsúszik pici porcelán orrocskájuk tövén, a szájuk akkora, mint egy parányi rózsabimbó, vagy egy méhcsípés. Mégis mindenki szereti őket, a méhcsípte királynőket.

Aki szereti a babákat, és tanulmányozza őket, az megszereti az embereket is, mert meglátja arcukban az értéket, a gondos mintázást, a részek összjátékát valamilyen jellegzetes vonás győzedelmes kiemelésében. Néha úgy sétálgatott Manhattanben, hogy tudatosan műalkotásnak tekintett minden arcot, mintha egyetlen orr, fül, redő sem lehetne véletlen.

- Teázik, uram. Borzasztóan átfázott, mire megérkezett.

- Hát nem küldtünk autót érte, Remmick?

- Igen, uram, de így is fázott. Kint nagyon hideg van, uram.

- De a múzeumban bizonyára meleg van. Oda vitte, ugye?

- Egyenesen feljött, uram. Érthető módon nagyon izgatott. Megfordult, reményei szerint melegen fénylő mosolyt villantott Remmickre, majd egy alig látható intéssel elküldte. Odament a carrarai márványpadlón az ajtóhoz, és átnézett a szomszéd irodán keresztül - annak a padlóját is fényes márvánnyal burkolták, mint minden szobájáét - a harmadik helyiségbe, ahol a fiatal nő magányosan üldögélt az asztalnál. Látta az arcélét. Látta rajta, hogy izgul. Látta rajta, hogy kívánja a teát, mégsem iszik. Nem tudta, hova tegye a kezét.

- A haja, uram. Megengedi? - Remmick megérintette a karját.

- Muszáj?

- Igen, uram, attól tartok. - Elővarázsolta azt a puha kis kefét, amelyet kizárólag férfiak használnak, fölnyúlt a magasba, és gyors, erélyes mozdulatokkal végighúzta a kefét a gazdája haján, amelyet Remmick véleménye szerint ideje lett volna nyírni és fazonírozni, mert lomposan és kihívóan hullott a gallérra.

Az inas hátralépett, felvonta a szemöldökét.

- Most már pompásan fest, Mr. Ash. Akkor is, ha kissé hosszú a haja.

Ash kuncogott.

- Fél, hogy megrémítem a hölgyet, ugye? - ugratta szelíden. - De csak nem törődik azzal, hogy mit gondol a vendég?

- Uram, én törődöm vele, hogy mindig a legmegnyerőbb képet nyújtsa, a saját érdekében.

- De mennyire - válaszolta Ash csendesen. - Ezt szeretem magában.

Elindult, udvarias tapintatból kellő zajt csapva, mikor közelebb ért a fiatal nőhöz. Az lassan elfordította a fejét, fölnézett, meglátta a házigazdát, és akkor jött az elkerülhetetlen megdöbbenés.

Ash kinyújtotta a karját.

A nő ragyogó arccal felugrott, és megragadta a kinyújtott két kezet. Erőteljes, meleg szorítása volt. Nézte Ash kezét, ujjait, tenyerét.

- Meglepőnek talál, Miss Paget? - kérdezte ő a legbarátságosabb mosolyával. - Direkt a maga kedvére fésültettem meg a hajamat. Olyan borzasztóan festek?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Mesésen fest, Mr. Ash! - vágta rá a nő pattogós kaliforniai kiejtés- sel. - Csak nem vártam... nem gondoltam, hogy ilyen magas. Persze, mindenki mondta, hogy...

- És kedves embernek is látszom, Miss Paget? Mert ezt is mondják rólam. - Lassan beszélt. Az amerikaiak gyakran nem értették az "angolos" kiejtését.

- Ó, igen, Mr. Ash! - felelte a nő. - Nagyon kedvesnek! És milyen szép, hosszú a haja! Úgy tetszik a haja, Mr. Ash!

Hát ez igazán jóleső és mulatságos. Remélhetőleg Remmick hallgatózik. Ám ha gazdagok vagyunk, az emberek tartózkodnak az ítélkezéstől, a jót próbálják keresni a döntéseinkben, stílusunkban. A pénz nem a szolgalelkűséget, hanem a körültekintést hozza ki másokból, legalábbis néha...

A nő nyilvánvalóan igazat mondott. Majd fölfalta a szemével, és Ashnek ez jólesett. Gyöngéden megszorította vendége ujjait, aztán elengedte őket, és megkerülte az asztalt.

A nő visszaült a székébe, miközben tekintete egy pillanatra sem engedte el a házigazdát. Keskeny arcát ilyen fiatal teremtéshez képest mély barázdák szántották. A szeme liláskék. Nagyon szép volt a maga módján, kócosan is kecses mivoltában, hamuszín hajával, ízlésesen gyűrött, régi ruhájában.

Igen, ne is dobjátok el, mentsétek meg a rongyszedő boltjából, találjátok ki őket újra, nem kell hozzá több, mint néhány öltés és egy vasaló. A gyári holmik sorsát a tartósság és a változó körülmények határozzák meg, gyűrött selyem a neonfényben, elegáns foltokon műanyag gombok, olyan színekben, amilyenek nincsenek is a földön, harisnyák olyan vastag nejlonból, hogy hihetetlen erejű kötelet lehetne sodorni belőlük, ha az emberek nem dobnák őket a szemétkosárba. Mennyi mindent lehet alkotni, hányféleképpen lehet látni... Ha megkaphatná Manhattan minden szemétkosarát, újabb milliárdot kereshetne csak azon, amit azokban lelne.

- Csodálója vagyok a munkájának, Miss Paget - mondta. - Örülök, hogy végre megismerhetem. - Az asztalra mutatott, amelyet elborított a nő babáit ábrázoló nagy, színes fényképek szőnyege.

Lehetséges, hogy csakugyan nem vette észre őket? Láthatólag odáig volt a gyönyörűségtől, az arca kipirult. Kicsit talán meg is babonázta Ash modora és stílusa. Hajlamos volt megbabonázni az embereket, időnként akarnia sem kellett.

- Mr. Ash - lelkesedett Miss Paget -, ez életem egyik legfontosabb napja! - Úgy mondta, mintha most próbálná felfogni ezt a jelentőséget, aztán elnémult zavarában, talán, mert azt hitte, túl sokat beszélt arról, ami igazán számít.

Ash fölragyogtatta a mosolyát, és kissé lehajtotta a fejét, ahogy szokta - erre föl is figyeltek az emberek -, amitől úgy tűnt, mintha ő nézne föl a vendégére, noha sokkal magasabb volt a nőnél.

- Kellenek nekem a babái, Miss Paget - mondta. - Mind. Nagyon tetszik a munkássága. Olyan remekül dolgozik ezekkel az új anyagokkal. Senkiéhez sem hasonlítanak a babái. Ez kell nekem.

Miss Paget akaratlanul elmosolyodott. Ez mindig felvillanyozó pillanat volt, nekik is, Ashnek is. Örült, hogy örömöt szerezhet a nőnek.

- Mindent megmutattak a jogászaim? Megértette a feltételeket?

- Igen, Mr. Ash! Mindent értek! Mindenben elfogadom az ajánlatát. Hiszen ez az álmom!

Az utolsó szót kissé megnyomta. Ezúttal nem esett zavarba, és nem pirult.

- Miss Paget, szüksége lenne valakire, aki alkuszik maga helyett! - pirongatta Ash. - Bár nem emlékszem, hogy kijátszottam-e valaha valakit, s ha igen, őszintén szeretném, ha emlékeztetnének, hogy jóvátehessem a hibámat.

- Az öné vagyok, Mr. Ash! - mondta a nő. A szeme ragyogott, de nem lábadt könnybe. - A feltételek nagylelkűek, az anyagok szédületesek, a módszerek... - kissé megcsóválta a fejét. - Nos, nem igazán értem a tömegtermelést, viszont ismerem az ön babáit. Eleget toporogtam az üzletekben, és megbámultam minden Ashlar-márkát! Tudom, hogy ez óriási lesz!

Sokakhoz hasonlóan ő is a konyhájában készítette a babáit, aztán egy garázsban. Az agyagot kemencében égette ki, amelyet nem is engedhetett volna meg magának. Bolhapiacokon hajtotta föl a kelméket. Az ihletet filmek és regények szereplőiből merítette. "Korlátozott számban" készített "egyedi" darabokat, azt a fajtát, amit a méregdrága játékboltokban és galériákban szeretnek. Nyert is díjakat, kisebbeket, nagyobbakat.

Most azonban valami egész másra használják majd a mintáit, arra, hogy félmillió példányban készüljön el ugyanaz a gyönyörű baba, olyan finom műanyagból, amelynek szépsége fölér a porcelánéval, amelyen a festett szem is üvegként fog ragyogni.

- De mi lesz a nevekkel, Miss Paget? Nem ad nevet a babáknak?

- Nálam a babáknak sose volt neve, Mr. Ash. Nekem megfelel az, amit maga választ.
- Ugye tudja, Miss Paget, hogy hamarosan gazdag lesz?
- Mások is mondják - felelte a nő. Hirtelen sebezhetőnek, valósággal törékenynek látszott.
- Viszont be kell tartania a határidőket, egyeztetnie kell velünk minden lépést. Bár ez igazán nem kerül sok időbe...
- Nagyon fogom szeretni, Mr. Ash, azt szeretném...
- Azonnal látni akarok mindent, amit elkészít. Majd telefonáljon.
- Igen!
- De figyelmeztetem, lehet, hogy nem fogja élvezni, amit nálunk talál. Mint megfigyelhette, a sorozatgyártás nem azonos az ipar- vagy a képzőművészettel. No jó, természetesen ez is alkotás, de kevesen látják annak. A művészek általában nem tekintik szövetségesüknek a tömegtermelést.

Nem kellett kifejtenie régi elméletét, hogy nem kedveli az egyedi da- rabokat, a korlátozott példányszámokat, csak azokat a babákat szereti, amelyeket bárki megkaphat. De most az övéi lesznek Miss Paget öntő- mintái, ezekkel gyártja majd évről évre a babákat, és kizárólag akkor változtat ezen, ha nyomós oka lesz rá.

Azt ma már mindenki tudja róla, hogy nem érdeklik az arisztokratikus értékek és elképzelések.

- Van valamilyen kérdése a szerződésekkel kapcsolatban, Miss Paget? Ne habozzon, kérdezzen egyenesen tőlem!
- Mr. Ash, már aláírtam a szerződéseit! - Megint elnevette magát, dallamosan, gondtalan fiatalsággal.
- Annyira örülök, Miss Paget! Készüljön a hírnévre! - Az asztalra tette a kezét, és összekulcsolta az ujjait. A nő persze azt nézte. Megdöbbentette a kéz irdatlansága.
- Mr. Ash, tudom, hogy ön elfoglalt, és csak tizenöt perce van rám. Ash úgy bólintott, mintha azt mondaná: ez nem érdekes, folytassa csak.
- Hadd kérdezzek valamit. Miért tetszenek a babáim? De komolyan, Mr. Ash, őszintén...

Ash gondolkozott egy pillanatig.

- Erre természetesen van egy szokványos válasz - mondta végül -, ami ettől függetlenül igaz. Mégpedig, hogy a babái eredetiek, mint maga is mondta. De nekem az tetszik, Miss Paget, hogy a babái szélesen mosolyognak. Ráncok vannak a szemük sarkában, mozog az arcuk, csillog a foguk. Szinte hallani a nevetésüket.
- Hát ez volt a kockázat, Mr. Ash! - Váratlanul elnevette magát, és egy pillanatra ő is olyan boldognak látszott, mint az alkotásai.
- Tudom, Miss Paget. Most majd talán alkot nekem néhány szomorú gyermeket?
- Nem tudom, képes lennék-e.
- Azt tegye, amit akar, én mindenben támogatom. Ne teremtsen szomorú gyermekeket. Túlságosan is sok művész van, aki jó az ilyesmiben.

Lassan emelkedni kezdett, mutatva, hogy vége a megbeszélésnek, és nem csodálkozott, hogy a nő felpattan.

- Köszönöm, Mr. Ash! - ismételte, és a kezéért nyúlt - az ő hosszú ujjú, hatalmas kezéért. - El se mondhatom, mennyire...
- Nem is kell.

Engedte, hogy Miss Paget megfogja a kezét. Vannak, akik nem akarják másodszor megérinteni. Mintha tudnák, hogy nem ember. Az arcától sohasem viszolyogtak, de a nagy kezét és lábát sokszor találták ellenszenvesnek. Vagy valahol mélyen a tudat alatt látják, hogy ez a nyak egy hajszállal hosszabb a kelleténél, a fülkagyló pedig túl keskeny. Az emberek értenek hozzá, hogy fölismerjék a maguk fajtáját, törzsét, klánját, családját. Az emberi agyvelő jelentős része nem foglalkozik mással, mint az arctípusok felismerésével és bevésésével.

De Miss Paget nem utálkozott. Fiatal volt, lelkes. Őt csupán az egyszerű változások foglalkoztatták.

- És mellesleg, Mr. Ashlar, ugye, nem haragszik, ha megmondom, hogy nagyon jól állnak magának ezek a fehér csíkok. Remélem, sose festi be! Fiatalemberen mindig nagyon mutatós az ősz haj.
- Ezt meg miért mondja, Miss Paget?

A nő újra elpirult, aztán kacagni kezdett.

- Nem is tudom! - vallotta be. - Csak mert ez a csík olyan fehér, ön pedig annyira fiatal! Erre nem számítottam, hogy ennyire fiatal. Azért olyan meglepő... - Elbizonytalanodott, félbeharapta a mondatot. Jobb

is lesz elbúcsúzni tőle, mielőtt Miss Paget túlságosan átadná magát a szégyenkezésnek a képzelt baklövései felett.

- Köszönöm, Miss Paget! Ön igazán nagyon kedves! Boldog vagyok, hogy beszélgethettünk. - Megnyugtatás, rámenősen és emlékezetesen. - Remélem, hamarosan viszontlátjuk egymást, és remélem, hogy ön is boldog lesz.

Jött Remmick, sietve kivezette a fiatal nőt. Miss Paget még hadart valamit, hálálkodott, bizonygatta, mekkora ihletést kapott, olyanokat alkot tőle, hogy az mindenkinek tetszeni fog. Ash még megajándékozta egy utolsó diszkrét mosollyal, azután becsukódott a bronzajtó.

A hazaérő Miss Paget természetesen előrántja a képeslapjait, gyors számvetést végez az ujjain, talán még zsebszámológépen is, és megállapítja, hogy Mr. Ashlar nem lehet olyan fiatal, egyáltalán nem! Arra fog következtetni, hogy elmúlt negyven, sőt talán már közelebb van az ötvenhez. Ez elég biztonságos.

De mitévő legyen hosszú távon? Mindig a hosszú távval van a baj. Itt egy élet, amit szeret, és akkor változtatni kell rajta. Ó, most gondolni sem akar ilyen szörnyűségre! No és ha elszaporodnak a fehér hajszálak? Az segítene, ugye? De mit jelent igazából a fehér haj? Mire figyelmeztet? Most túlságosan elégedett, hogy ezen gondolkozzon. Túlságosan elégedett, hogy magához engedje a hideg félelmet.

Visszafordult az ablakhoz és a hóeséshez. Ebből az irodából ugyan- olyan tisztán látta a Central Parkot, mint a többi szobából. Rátette kezét az üvegre. Nagyon hideg.

A korcsolyázótó kihalt. A hó betakarta a parkot, és az ablakhoz legközelebbi háztetőt. Ash ekkor újabb különös látványra figyelt föl, amelyen mindig nevetnie kellett egy kicsit.

Az úszómedence volt az a Parker Meridien Hotel tetején. Kitartóan hullott a hó az átlátszó üvegtetőre, amely alatt egy ember úszkált a kivilágított zöld vízben, ötven-egynéhány emeletnyire az utca fölött!

- Ez a vagyon, ez a hatalom - mélázott csendesen. - Úszkálni az égben, viharban. Építtessünk égi úszómedencéket. Ez is jó terv.

- Mr. Ash! - szólt Remmick.

- Mondja, kedves fiam! - felelte szórakozottan, a hosszú karcsapásokkal haladó úszót figyelve. Tisztán lehetett látni, hogy koros és nagyon vékony férfi. Ezzel az alkattal valamikor éhen veszett volna. Ám ezen az is látszott, hogy makkegészséges; talán üzletember, akit a gazdasági kényszer hozott ide a New York-i csikorgó télbe, hogy nagyokat ússzon a finoman felfűtött és gondosan fertőtlenített vízben.

- Telefonon, keresik, uram.

- Hát nem tudom, Remmick. Fáradt vagyok. A hó teszi. Ahhoz lesz kedvem tőle, hogy összegömbölyödjek és aludjak. Le is fekszem, Remmick. Kérek majd forró csokoládét, aztán alszom egy hatalmasat.

- Mr. Ash, a telefonáló azt állítja, hogy ön bizonyosan beszélni óhajt majd vele, tehát okvetlenül mondjam meg önnek...

- Mindenki ezt állítja - felelte Ash.

- Samuel, uram. Kérte, hogy ezt a nevet mondjam önnek.

- Samuel!

Elfordult az ablaktól, ránézett az inasra. A nyájas arcból hiányzott mindennemű ítélet vagy vélemény. Nem volt benne más, mint odaadás és csendes elfogadás.

- Azt mondta, egyenesen önhöz jöjjek, Mr. Ash, mert ez a szokás, ha ő telefonál. Vállaltam a kockázatot, hogy...

- Jól tette. Most egy kicsit magamra hagyhat. Leült az asztalához.

Ahogy csukódott az ajtó, fölemelte a kagylót, és benyomta az apró, piros gombot.

- Samuel! - suttogta.

- Ashlar! - felelte barátja, olyan tisztán csengő hangon, mintha mellette állna. - Tizenöt percig várattál! Ilyen fontosak lettünk?

- Honnan telefonálsz, Samuel? New Yorkban vagy?

- Dehogy vagyok! - felelte. - Donnelaithből telefonálok, Ash. A fogadóból.

- Telefon a szurdokvölgyben! - mormolta Ash. Hogy idáig eljöjjön a hang Skóciából... a völgyből!

- Igen, öreg barátom, telefonok vannak a szurdokvölgyben, és más dolgok is. Egy táltos jött ide, Ash. Láttam. Egy igazi táltos.

- Várj csak! Tényleg azt mondtad, hogy...

- Azt mondtam. Ne légy túlságosan odáig, Ash. Már meghalt. Kölyök volt és kétbalkezes. Hosszú história

ez. Szerepel benne egy cigány is, egy Yuri nevű, nagyon okos cigány, a Talamascától, aki már halott lenne, ha nem vagyok én.

- Biztos, hogy a táltos meghalt?

- A cigány mondta. Ash, a Talamascára sötét idők járnak. Valami tragikus dolog történt a rendben. Lehet, hogy hamarosan megölik ezt a cigányt, ő mégis mindenképpen vissza akar térni az anyaházba. Jönnöd kell, amilyen gyorsan csak tudsz!

- Samuel, holnap találkozom veled Edinburghban.

- Nem, Londonban. Egyenesen Londonba menj. Megígértem a cigánynak. De siess, Ash! Ha ezt a cigányt kiszúrják a londoni testvérei, akkor vége!

- Samuel, ez nem lehet igaz! A Talamasca senkivel sem tenne ilyet, főleg a sajátjaival! Biztos vagy benne, hogy ez a cigány igazat beszél?

- Ash, a táltoshoz van köze. Át tudsz jönni most?

- Igen.

- Nem hagysz cserben?

- Nem.

- Akkor már csak egy dolgot kell közölnöm veled. Bár a londoni újságokban is olvashatod, amint leszálltál. Ásattak Donnelaithben, a székesegyház romjai között.

- Tudom, Samuel. Már beszéltünk erről.

- Ash, kiásták Szent Ashlar sírját. Megtalálták a kőbe vésett nevet. Majd láthatod az újságban. Edinburghi tudósok vannak itt, Ashlar, és boszorkányok is belekeveredtek a mesébe. Bár ezt majd elmondja a cigány. Figyelnek, mennem kell.

- Samuel, rád mindig odafigyelnek, várj...

- A hajad, Ash. Láttalak a magazinban. Tényleg fehér csíkok vannak a hajadban? Oda se neki.

- Igen, őszülök, de lassan. Más téren nem öregedtem. Nem tartogatok számodra valódi megrázkódtatásokat, kivéve a hajamat.

- Megéred te még a világ végét, Ash. Te teszed majd porrá.

- Nem!

- Tehát a londoni Claridge-ben. Mi is indulunk. A Claridge olyan szálloda, ahol nagy tüzet rakhatsz tölgyfa rönkökből, és kényelmes, nagy, régi hálószobában alhatsz, csupa-csupa kreton és lombzöld bársony között. Ott várlak majd, jó? Ja és Ash, te fizesd majd a számlát, jó? Én két évet voltam itt a völgyben.

Samuel bontotta a vonalat.

- Őrjítő! - mormolta Ash. Letette a kagylót.

Percekig bámulta a bronzajtót.

Nem hunyorgott, nem is nézett oda, mikor az ajtó kinyílt. Épp csak érzékelte a szobába lépő, elmosódott alakot. Nem gondolkozott, egyre csak a táltos és a Talamasca szavakat ismételgette magában.

Aztán föltekintett. De csak Remmick volt az, aki egy nehéz kis ezüstkannából töltötte a csokoládét egy szép porceláncsészébe. A gőz felcsapott az inas türelmes és némileg fáradt arcába. Szürke a haja, ez az igazi szürke haj, az egész feje szürke. Nekem még nincs ennyi ősz hajszálam.

Tulajdonképpen csak az a két csík a halántékán, egy csepp fehér a barkóban, ahogy az emberek hívják. Igen, meg egy icipici a sötét mell- szőrzetben. Félénken sandított a csuklójára. Fehér szálak keveredtek a sötét közé.

Táltos! Talamasca! A világ porrá lesz...

- Helyesen jártam el a telefonhívást illetően, uram? - kérdezte Remmick azzal a csodálatos, alig hallható brit mormolással, amit a gazdája úgy szeretett. Sokan vannak, akik motyogásnak neveznék. És most megyünk Angliába, visszatérünk azokhoz a kedves, nyájas emberekhez... Anglia, az elveszett partokról nézve a csikorgó hideg földje, a téli erdők, hósipkás hegyek csodája.

- A leghelyesebben, Remmick. Egyenesen hozzám jöjjön mindig, ha Samuel keres. Azonnal indulnom kell Londonba.

- Ez esetben sietnem kell, uram. A La Guardia egész nap le volt zár- va, nagyon nehéz lesz...

- Akkor siessen, ne is mondjon többet. Kortyolt a csokoládéból. Nincs is ennél különb, édesebb, zamatosabb ital, talán csak a frissen fejt tej.

- Egy másik táltos! - suttogta, - Sötét idők járnak a Talamascára! - Ezt nem egészen tudta elhinni.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Remmick elment. Az ajtó becsukódott, a szépséges bronz úgy csillogott, mintha hevítenék. A mennyezetbe foglalt világítótest fénycsíkot húzott a márványpadlón, mint a hold a tengeren.

- Egy másik táltos. És hím.

Annyi gondolat cikázott az agyában, annyira feldúlták, hogy egy pillanatig attól félt, elsírja magát. De nem. Ez harag, amit érez, harag, mert már megint lázba hozta a hír, annyira megdobogtatta a szívét, hogy még a tengeren is átrepül, mert többet akar tudni a másik táltosról, aki már meg is halt - és hím volt.

Hát a Talamasca? Szóval sötét idők járnak rájuk? Nos, ez elkerülhetetlen volt, nem? Mit tehet itt? Muszáj belekeverednie ismét? Sok száz évvel ezelőtt bezörgetett hozzájuk. De ki tud erről ma már?

Névről és arcról ismerte tudósaikat, de túlságosan tartott tőlük, hogy nyomon kövesse őket. Hosszú éveken át mindig jött valaki a völgybe... Valaki tudott valamit, de ettől nem történt igazi változás.

Miért érzi úgy, hogy az adósuk? Hogy közbe kell lépnie a védelmükben? Mert egyszer ajtót nyitottak neki, meghallgatták, kérlelték, hogy maradjon, nem nevették ki a meséit, ígérték, hogy megőrzik a titkát. A Talamasca is vén, mint ő. Vén, mint a fák az ősvadonban.

Mikor is volt? Még a londoni ház előtt, jóval korábban, akkor, mikor még gyertyával világítottak a régi római palotában. Ígérték, hogy nem írnak le semmit... cserébe a meséjéért nem jegyeznek le semmit abból a törmelékes régi tudást, legendákat és tényeket hömpölygető folyamból, marad minden személytelen és névtelen. Kialhatta a fáradtságát a fedelük alatt, ők pedig megvigasztalták. Ám végső soron átlagemberek voltak, lehet, hogy rendkívüli kíváncsiság fűtötte őket, ám azzal együtt is hétköznapi, kurta életű tudósok, alkimisták, gyűjtők voltak, akik roppant elámultak az ő kivoltán.

Mindegy, akkor sem helyes, hogy - Samuel szavaival élve - sötét idők járjanak rájuk, főleg mivel ennyit tudnak és őriznek az irattáraikban, Nem helyes. Valamilyen érthetetlen okból hirtelen nagyon megsajnálta azt a cigányt ott a szurdokvölgyben, és parázsként égető kíváncsisággal vágyott többet tudni a boszorkányokról.

Úristen, ha csak gondol is rájuk!

Remmick visszatért, hozta a karján a prémmel bélelt kabátot.

- Elég hideg van hozzá, uram - borította a gazdája vállára a kabátot. - És ön különben is fázni látszik.

- Semmiség - felelte Ash. - Ne kényeztessen. Valamit el kell intéznie. Küldjön pénzt a londoni Claridge hotelbe. Egy Samuel nevű embernek. A szállodában tudni fogják, kicsoda Samuel. Törpe, púpos, tűzvörös haja van, az arca nagyon ráncos. Intézze el, hogy a kis embernek meglegyen mindene, amit akar. Ó, és társasága is lesz. Egy cigány. Habár fogalmam sincs, hogy ez mit jelent.

- Igen, uram. A családi neve, uram?

- Nem tudom, mi az, Remmick. - Felállt, összehúzta a nyakán a szőrmével bélelt körgallért. - Ősidők óta ismerem Samuelt.

Már a felvonóban volt, mire észbe kapott, hogy szamárság volt, amit utoljára mondott. Az utóbbi időben elég sok szamárság csúszik ki a száján. A múltkor is Remmick megjegyezte, milyen szép ez a sok márvány a szobákban, mire ő azt felelte: “Igen, azóta szeretem a márványt, hogy először láttam.”

Az aknában szél huhogott, a lift lélegzetelállító sebességgel süllyedt. Csak télen huhog így. Remmick félt tőle, Ashnek tetszett, de legalábbis mulatságosnak találta.

Az autó lármásan berregve, fehér füstöt felhőzve várta a föld alatti garázsban. A bőröndjeit már betették. Ott állt Jacob, az éjszakai pilótája, a névtelen másodpilóta és a savószínű fiatal sofőr, aki ilyenkor van ügyeletben, és jóformán sose nyitja ki a száját.

- Biztos, hogy ma éjszaka akar utazni, uram? - kérdezte Jacob.

- Senki sem repül? - kérdezte Ash. Az ajtót fogva megállt, és felvonta a szemöldökét. Meleg levegő csapta meg az autó belsejéből.

- De, uram, vannak, akik igen.

- Akkor mi is repülünk, Jacob. Ha fél, nem kell jönnie.

- Ha maga megy, uram, akkor én is megyek.

- Köszönöm, Jacob. Egyszer biztosított róla, hogy ki tudunk menni a felhőkből, és sokkal nagyobb biztonságban vagyunk, mint egy polgári járat.

- Úgy bizony, uram, fixen azt mondtam. Hátradőlt a fekete bőrrel kárpitozott ülésen, kinyújtotta hosszú lábát, és felpolcolta a cipőjét az átellenes ülésre, amit normális termetű ember nem tehetett volna meg ebben a dakszlikocsiban. A sofőrt elzárta tőle az üvegfal, a többiek mögötte jöttek, a testőrei a felvezető kocsiban utaztak.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A nagy limuzin fölsuhant a rámpán, nyaktörő, de vérforraló sebességgel véve a kanyarokat, majd kiröppent a garázs tátott száján a bűvös fehér viharba. Hála Istennek, hogy a koldusokat bemenekítették az utcáról! El is felejtett rákérdezni a koldusokra. De már biztosan az előcsarnokban vannak, kaptak meleg italt és tábori ágyat, amin alhatnak.

Keresztülvágtak az Ötödik sugárúton, és a folyó felé robogtak. Bájos kis hópelyhek forogtak hangtalan örvényben, és rögtön el is olvadtak, ahogy hozzácsapódtak a sötét ablakokhoz és a vizes járdákhoz. Úgy szakadt a hó az arctalan, sötét házak között, akár egy hegyi hágóban.

Táltos.

Egy percre eltűnt a világából az öröm - a teljesítmények, az álmok öröme. Látta maga előtt a szép fiatal nőt, a kaliforniai babatervezőt, gyűrött ibolyakék selyemruhájában. Látta holtan egy ágyon, vértócsában, amely sötétre festi a ruháját.

Ez persze nem következik be, nem tűri, hogy még egyszer bekövetkezzék, akkor se, ha már alig emlékszik, milyen érzés a puha női testet ölelni, alig emlékszik az anyatej ízére.

Az ágyra gondolt, és a vérre, a lányra, aki hideg és halott; elképzelte, amint először a szemhéja színeződik szederjesre, aztán a körme, végül az arca. Azért képzelte ezt, mert ha nem teszi, túl sok más dolog jutott volna eszébe. Viszont ez rápirított, és megfékezte.

Különben is, mit számít? Hím. És halott.

Csak most fogta föl, hogy találkozik Samuellel! Együtt lesznek! Ennek már lehet örülni, illetve lehetne, ha megengedné magának. Megtanult parancsolni az örömnek.

Öt éve látta utoljára. Vagy annál is régebben? Ezen még gondolkoznia kell. Hát persze, beszéltek telefonon. Amióta így tökéletesedtek a vezetékek és a készülékek, sűrűn beszélgettek. De személyesen nem találkoztak.

Akkor még csak egészen kevés fehér volt a hajában. Istenem, ilyen gyors lenne az őszülés? Bár persze Samuel azt is észrevette, és szóvá tette. Ő pedig azt felelte: “Majd elmúlik.”

Egy pillanatra fölemelkedett a fátyol, a nagy védőpajzs, amely oly sokszor megoltalmazta az elviselhetetlen fájdalomtól.

Látta a völgyet, a szálló füstöt, hallotta a kardok félelmetes csengését-csattogását, látta az erdőbe menekülő alakokat. Füstöltek a kőtornyok és a kerekes házak... nem lehet igaz, hogy ez történt!

Változtak a fegyverek, változtak az államformák, de a mészárlás ugyanolyan maradt. Immár hetvenöt éve él ezen a kontinensen, ahova egy-két havi távollét után mindig visszatér, számos okból, nem utolsósorban azért, mert menekül a lángok, a fűst, a háborús pusztítás és kínszenvedés közelségétől.

Nem hagyta el a völgy emléke. Más emlékek is kapcsolódtak hozzá: zöld mezők, vadvirágok, száz és száz parányi kék vadvirág. Apró csónakban evez a folyón, katonák állnak a magas falon; miket nem művelnek ezek a teremtmények, követ tornyoznak kőre, hogy megörökítsék magukat! Hát az ő emlékművei, a nagy szürke homokkő szálak, amelyeket százak vonszoltak végig a síkságon, hogy felépítsék belőlük a kört?

Ismét látta a barlangot is, mintha tucatnyi harsogó színű fénykép legyezőjét nyitották volna ki előtte váratlanul. Az egyik pillanatban a bércről rohant lefelé, bukdácsolva, majdnem elesve, a következőben Samuel állt ott, és azt mondta:

- Menjünk innen, Ash! Minek jársz ide? Mit lehet itt látni vagy ta- nulli?

Látta a fehér hajú táltosokat.

“A bölcsek, a jók, a tudósok”, így hívták őket. Nem mondták azt, hogy “öreg“. Dehogy használták volna ezt a szót azokban az időkben, mikor melegen buzogtak a sziget forrásai, és hullott a fákról a gyümölcs. Még a szurdokvölgyben sem ejtették ki az “öreg” szót, de mindenki tudta, hogy a fehér hajúak születtek a legrégebben, ők tudják a leghosszabb történeteket...

“Kelj föl, és hallgasd meg a történetet!”

A szigeten tetszés szerint lehetett válogatni a fehér hajúak között, mert ők nem választottak, aztán pedig lehetett hallgatni, amint a kiválasztott énekben vagy beszédben vagy versben elmondja a legrégibb dolgokat, amelyekre emlékszik. Volt egy fehér hajú asszony, aki magas, édes hangon dalolt, miközben folyton a tengert nézte. Őt szerette hallgatni.

Mennyi idő, hány évtized kell még, hogy hófehér legyen a haja?

Akár nagyon hamar is bekövetkezhet. Akkor semmit sem jelentett az idő, és kevesen voltak a fehér hajú nőstények, mert fiatalon elhervasztotta őket a szülés. Ezt sem emlegették, de mindenki tudott róla.

A fehér hajú hímek hatalmas étvágyúak, erősek, szenvedélyesek voltak, és szívesen jósoltak. De a fehér

hajú asszony törékeny volt. Ezt tette vele a szülés.

Borzasztó, hogy ilyen hirtelen, ilyen élességgel merülnek föl benne ezek a dolgok! Talán másfajta bűvös titka is van a fehér hajnak? Az, hogy eszünkbe juttatja a kezdetet? Nem, nem erről van szó. Csak arról, hogy a végeérhetetlenség éveiben azt hitte, tárt karokkal fogadja majd a halált, de most nem ezt érzi.

Az autó elhagyta a folyót, és a repülőtér felé robogott. Nagy, nehéz jármű volt, jól megülte a síkos aszfaltot, állta a széllökéseket.

Zűrzavarosan zuhogtakaz emlékek. Öreg volt, mikor a lovasok lenyargaltak a síkságra. Öreg volt, mikor látta a rómaiakat az Antoninus-falon, mikor letekintett Kolumba ajtajából Iona magas szirtjeire.

Háborúk. Hogy miért nem mennek ki a fejéből, ahelyett, hogy ott várakoznak teljes borzalmukban a szeretettek, a völgyben eljárt táncok, a muzsika drága emlékei mellett? Vágtatnak a fűben a lovasok, nő a sötét folt, mint egy békés tájképre öntött tinta, megcsapja fülüket a tompa moraj, és a házak sóhajtó fellegekben ontják a füstöt.

Összerázkódott és felébredt.

Csengett a kis telefon. Belekapaszkodott, leemelte a fekete kampóról.

- Mr. Ash?

- Tessék, Remmick.

- Arra gondoltam, uram, hogy talán szeretné hallani. A Claridge-ben ismerik az ön Samuel barátját. A szokott lakosztályt nyitották meg neki, a második emeleten, a sarkon, a kandallóval. Várják önt. Mellesleg, Mr. Ash, ők sem tudják a barátja vezetéknevét. Úgy tűnik, nem használja.

- Köszönöm, Remmick. Mondjon el egy rövid imát, mert az időjárás nagyon szeszélyes és veszélyes.

Letette, mielőtt Remmick belevághatott volna az intelmeibe. Nem lett volna szabad ilyet mondania.

Hanem ez tényleg elképesztő, hogy a Claridge-ben ismerik Samuelt. Mikor utoljára találkoztak, Samuel vörös haja csapzott és loncsos volt, arca pedig olyan mély ráncokba gyűrődött, hogy alig látszott a szeme, csak hébe-hóba villant ki törött borostyánja a lágy húsból. Akkoriban rongyokban járt, pisztolyt szúrt az övébe, mint egy kis kalóz, és az emberek nagy ívben kikerülték az utcán.

- Itt nem maradhatok, mindenki fél tőlem. Nézd meg őket, még annál is jobban félnek, mint hajdanán!

Ma pedig habitüé a Claridge-ben! Csak nem a Savile Row-n rendeli az öltönyeit? Már nem lyukas a mocskos bőrcipő? Elhagyta a pisztolyt?

Az autó megállt. Nyomnia kellett az ajtót, hogy kinyíljon. A sofőrnek, aki a segítségére sietett, meg kellett küzdenie a hófúvással.

De azért olyan szép, olyan tiszta volt a hó, amíg le nem ért a földre! Fölemelte a kezét, hogy védje a szemét a puha, nyirkos pelyhektől.

- Tulajdonképpen nem olyan rossz, uram - mondta Jacob. - Nem egészen egy óra alatt elhúzhatunk. Rögtön szálljon be, uram, legyen olyan szíves.

- Igen, Jacob, köszönöm! - Megállt. Hó lepte be sötét felöltőjét, hópelyhek olvadoztak a hajában. Mégis benyúlt a zsebébe, és a játék, az apró hintaló után tapogatózott, igen, megvan.

- Ez a fiáé, Jacob - mondta. - Megígértem neki.

- Mr. Ash, hogy még ilyesmire is képes emlékezni egy ilyen éjszakán!

- Badarság, Jacob. Lefogadnám, hogy a fia emlékszik. Zavarba ejtően jelentéktelen ez a fából faragott apróság. Bár valami sokkal különbet hozott volna. Gondolatban följegyezte: valami jobbat Jacob fiának.

Elindult, nagyokat lépve, olyan gyorsan, hogy a sofőr alig bírta követni. Különben is magas az esernyőhöz. Na mindegy, ez csak egy gesztus, hogy a sofőr lohol mellette, kezében az esernyővel, hogy a gazdája elvehesse, amit Ash sose tett meg.

Fölszállt a zárt, meleg és mindig félelmetes sugárhajtású gépre.

- Hozom a zenéjét, Mr. Ash.

Ismerte ezt a fiatal nőt, de nem emlékezett a nevére. Az egyik legjobb éjszakai titkárnő. Elkísérte a legutóbbi brazíliai útra. Ash emlékezni akart. Szégyellheti magát, hogy nincs itt a nyelve hegyén a neve.

- Evie, ugye? - kérdezte mosolyogva, és cseppet összeráncolta a homlokát, úgy könyörgött bocsánatért.

- Nem, uram, Leslie! - felelte a nő, azonnal megbocsátva.

Ha baba lenne, kétségtelenül biszkvitporcelánból készülne. Lágy rózsapírral alapozott száj és orca, szándékosan kicsire hagyott, de sötét, mély szempár. Félénken várakozott.

Ash leereszkedett a méretre készült, hatalmas bőrfotelbe. Leslie a kezébe adta a gravírozott programot.

A szokásos választék: Beethoven, Brahms, Sosztakovics. Ó, itt van, amit külön kért: Verdi Requiemje! Bár ezt most nem szabad meghallgatni. Ha átengedné magát a sötét húroknak és a sötét hangoknak, végképp bekerítenék az emlékek.

Hátrahajtotta a fejét, rá se nézett az apró ablak mögött a téli tájra. “Aludj, bolond!”, mondta magának hang nélkül.

De tudta, hogy nem fog aludni. Samuelen fog töprengeni, a dolgokon, amelyeket Samueltől hallott, addig rágódik rajtuk, amíg nem találkozik a barátjával. Emlékezni fog a Talamasca rendházának szagára, a tudósokra, akik annyira hasonlítottak a szerzetesekre, és egy emberi kézben a lúdtollra, amely leírja, nagy, cirkalmas betűkkel: “Névtelen. Az elveszett föld legendái. Stonehenge-ről.”

- Inkább csendet kíván, uram? - kérdezte a fiatal Leslie.

- Nem. Sosztakovicstól az ötödik szimfóniát. Sírni fogok tőle, de ne is figyeljen rám. Éhes vagyok. Sajtot kérek és tejet.

- Igen, uram, már elő is készítettem! - Sorolni kezdte a neveket, azo- két a fantáziadús tejszínes krémsajtokét, amelyeket Franciaországból, Olaszországból, és a jó ég tudja, hogy még honnan rendeltek neki. Ash mindenre bólogatott, és várta a zene ostromát, a mindent betöltő sztereónak azt az istenien idegborzoló hangját, amely majd elfeledteti vele a hóesést, és azt a tényt, hogy nemsokára a hatalmas óceán fölött lesz, amelynek túlsó partján Anglia, a síkság, Donnelaith és a szívettépő szomorúság várja.

KETTŐ

ELTELT AZ ELSŐ NAP és Rowan nem beszélt. Ült kint a tölgyfa alatt egy fonott fehér székben, lábát hol egy párnán pihentetve, hol a fűbe fúrva. Az eget bámulta, és úgy mozgott a szemgolyója, mintha felhők vonulnának a magasban, holott legföljebb néhány fehér pihe sodródott hangtalanul a tavaszi ragyogó kékségen.

Nézte a falat, a virágokat, a tiszafákat. Egyszer se nézett a földre.

Talán elfelejtette, hogy pont a lába alatt van a kettős sír. Már benőtte a fű, azzal a vad sebességgel, amely a louisianai tavaszra jellemző. Besegített a bőséges eső is, amelyen időnként átragyogott a dicsőséges napsütés.

Enni evett Rowan - körülbelül a negyedét-felét annak, amit feltálaltak neki. Legalábbis Michael ezt mondta. Nem látszott kiéhezettnek, de még mindig sápadt volt, és a keze reszketett, ha megmozdította.

Az egész család meglátogatta. Csoportokban vágtak keresztül a pázsiton, de nem jöttek túl közel, mintha attól félnének, hogy fájdalmat okoznak Rowannak. Köszöntek, az egészségéről kérdezősködtek. Bizonygatták, hogy milyen gyönyörű. Ami igaz is volt. Aztán abbahagyták a próbálkozást, és elmentek.

Mona mindezt végignézte.

Éjszaka, mesélte Michael, Rowan úgy aludt, mintha rettenetesen fárasztó, kemény munkát pihenne ki. Egyedül fürdött, akármennyire megriasztotta ezzel a férjét. De ha Michael megpróbált bent maradni vele, az asszony csak ült a széken, bámult a semmibe, és nem csinált semmit. Michaelnek ki kellett mennie, mielőtt a felesége föláll. Aztán hallhatta, amint kattan a zár.

Figyelt, ha beszéltek hozzá, legalábbis kezdetben. Amikor Michael kérlelte, hogy szólaljon meg, hébe-hóba gyengéden megszorította a kezét, mintha vigasztalná, vagy türelemért könyörögne. Szomorú volt nézni.

Michael volt az egyetlen, akit megérintett, vagy akinek a létezéséről tudomást vett, de arcának, szürke pillantásának közönyén még ez az apró gesztus sem változtatott.

A haja ismét megsűrűsödött, sőt még egy cseppnyi aranyfénye is lett attól, hogy olyan sokat ült a napon. Amikor kómában feküdt, a haja olyan színű volt, mint az uszadékfa a sáros folyóparton. Most élőnek látszott, bár ha Monát nem csalja meg az emlékezete, a haj tulajdonképpen már halott, ugye? Halott, mikor keféljük, bodorítjuk, s más ilyesféléket csinálunk vele.

Minden reggel magától kelt föl. Lassan leereszkedett a lépcsőn, baljával a korlátba kapaszkodva, jobbjában botjával, amelyet erélyesen megtámasztott a grádicsokon. Látszólag nem törődött vele, hogy segít-e neki Michael. Arra sem reagált, ha Mona karon fogta.

Néha, mielőtt lement volna, megállt a tükörasztalánál, és az ajkára kent egy kis rúzst.

Mona mindig figyelt az ilyesmire. Időnként a folyosón várakozott Rowanra, és látta, ha az asszony kifestette a száját. Ez nagyon fontos volt.

Michael is észrevette minden alkalommal. Rowan az időjárástól függően hálóinget vagy pongyolát viselt. Ezeket Bea néni vásárolta, és Michael mosta - mert úgy emlékezett, hogy a felesége akkor veszi csak föl az új holmit, ha már kimosták -, aztán kikészítette őket Rowan ágyára.

Nem, ez nem katatón bambaság, vélte Mona. Ezt az orvosok is igazolták, bár azt nem tudták megállapítani, mi baja Rowannak. Amikor az egyik, egy idióta, ahogy Michael nevezte, megszúrta a kezét egy tűvel, Rowan nyugodtan visszahúzta azt a kezét, és eltakarta a másikkal. Michael tajtékzott, de Rowannak egy szava se volt, még csak rá se nézett a pofára.

- Kár, hogy nem voltam ott - mondta Mona.

Persze tudta, hogy Michael igazat mond. Spekuláljanak csak a doktorok, és döfködjék tűkkel az embereket. Lehet, hogy mikor visszamennek a kórházba, akkor is tűkkel szurkálnak egy Rowant ábrázoló babát. Vudu akupunktúra. Mona egyáltalán nem lett volna meglepve.

Mit érzett Rowan? Mire emlékezett? Már senki sem tudott biztosat. Michaelre kellett hagyatkozniuk, aki

azt mondta, hogy a felesége ép tudattal ébredt fel a kómából, több órán át beszélgettek, és Rowan mindent tudott, mert a kómában is hallotta és megértette a dolgokat. Valami rettenetes történt az ébredése napján, egy másik. És a kettő itt van együtt eltemetve a tölgy alatt.

- Nem lett volna szabad engednem, hogy ő csinálja! - mondta Michael századszor Monának. - Az a szag, ami kijött abból a lyukból, a maradványnak az a látványa... Magamnak kellett volna elintéznem!

- És hogy nézett ki a másik, és ki vitte le, és mondj el mindent, amit Rowan mondott! - bombázta a kérdéseivel a lány.

- Lemostam a kezéről az agyagot - mesélte Michael Monának és Aaronnak. - Folyton a kezét nézegette. Gondolom, egy orvos nem szereti, ha piszkos a keze. Csak gondoljátok el, milyen gyakran mossák a sebészek a kezüket. Kérdezte, hogy vagyok, meg akarta... - Itt elfulladt a hangja mindkét alkalommal, amikor elmesélte ezt a történetet. - Meg akarta mérni a pulzusomat. Ő aggódott miattam!

Istenem, hogy miért nem láttam, amit eltemettek! Istenem, hogy miért nem beszélhettem vele!

Ez valami elképesztő, hogy ő most gazdag, hivatalos örökösnő tizenhárom évesen, van sofőrje, autója (értsd: villogós fekete dakszlikocsi, CD-lejátszóval, magnóval, színes tv-vel, nagy hűtővel, a hűtőben rengeteg diétás kólával), a bukszája mindig tele pénzzel, amiben a húszdolláros a legkisebb címlet, van egy rahedli új ruhája, és mikor a legjobban rohanna, akkor kapcsolja le valaki a csapatból, amelyik a Szent Károly és az Amelia sarkán álló vén házat pofozza helyre, hogy nyersselyemeket vagy kézzel festett tapétákat mutogasson neki.

És mégis ezt akarja, ismerni akarja, a részévé akar lenni, meg akarja érteni ennek az asszonynak és ennek a férfinak a titkát, ezét a házét, amely egy napon az övé lesz. Holt kísértet egy fa tövében. Egy legenda nyugszik a tavaszi fű alatt. És a karjaiban egy másik. Mintha elfordulna az arany tiszta, megbízható ragyogásától, hogy kimondhatatlan hatalmú, sötét amuletteket szedegessen ki egy szűk rejtekhelyről. Ó, ez a varázslat! Még az anyja halála sem kavarta föl ennyire.

Mona beszélt Rowanhoz. Sokat.

A saját kulcsával jött be a házba, hiszen ő az örökösnő, és minden. És mert Michael is mondta, hogy jöhet. És mert Michael, aki már nem gusztálta mohón, valósággal örökbe fogadta.

Mona lement a hátsó kertbe, keresztülvágott a pázsiton, ha éppen eszébe jutott, kikerülte a sírt, bár volt, hogy nem jutott eszébe, aztán leült a fonott kerti asztalhoz, és azt mondta:

- Jó reggelt, Rowan. - Aztán beszélt és beszélt.

Részletesen elmesélte, hogy áll a Mayfair Gyógyintézet: kiválasztották a helyet, úgy egyeztek meg, hogy egy óriási geotermális rendszerrel oldják meg a hűtést-fűtést, folyik a tervrajzok készítése.

- Álmod valóra válik - mondta Rowannak. - A Mayfair-család ismeri olyan jól ezt a várost, mint bárki, aki itt lakik. Nincs szükségünk kivitelezhetőségi tanulmányokra és hasonlókra. Olyan lesz a kórház, amilyennek akartad.

Rowan nem reagált. Hát már nem érdekli a nagyszerű gyógyintézet sem, amely forradalmasítaná az orvos-beteg kapcsolatot, megvalósítaná a családi ápolást, ahol gondos ellátás fogadná még a névtelen betegeket is?

- Megtaláltam a jegyzeteidet - folytatta a lány. - Végül is, szóval, nem voltak elzárva. Nem látszottak titkosnak.

Semmi válasz. Egészen kicsit megmoccantak a tölgy hatalmas fekete ágai. A téglafalnál repestek a banánlevelek.

- Személyesen álltam ki a Touro klinika elé, kérdezgettem az embereket, milyennek képzelik az eszményi kórházat, órákig beszélgettem velük.

Semmi.

- Evelyn néném a Touróban fekszik - mondta Mona halkan. - Agy- vérzést kapott. Haza kellene hozni, bár szerintem nem érzékelné a különbséget. - Sírni szeretett volna, ha Ó Evelynről beszélt. Sírni szeretett volna, ha Yuriról beszélt. Egyszer sem tette. Nem mondta, hogy Yuri három hete nem telefonál és nem ír. Nem mondta, hogy ő, Mona, beleszeretett egy sötéten elbűvölő, angolosra csiszolt modorú, titokzatos férfiba, aki több mint kétszer idősebb nála.

Annyit közölt néhány napja, hogy Yuri Londonból sietett Aaron Lightner segítségére. Elmagyarázta, hogy Yuri cigány, és ért azokhoz a dolgokhoz, amelyekhez ő. Még azt tette hozzá, hogy a férfi távozását megelőző éjszakán együtt voltak a szobájában.

- Egyfolytában izgulok miatta - mondta.

Rowan rá se nézett.

Mit mondhatna ezek után? Hogy éjszaka Yuriról álmodott, valami szörnyűséget, amire nem emlékszik?

- Persze, ő felnőtt - folytatta. - Vagyis elmúlt harminc, és tud vigyázni magára, de ha elgondolom, hogy valaki a Talamascában ártani akar neki! - Jaj, hagyd ezt abba!

Talán hibás az egész. Túl könnyű rázúdítani a szóáradatot valakire, aki nem bír, vagy nem akar válaszolni.

De Mona megesküdött volna rá, hogy az asszony homályosan érzékeli az ő jelenlétét. Arról is lehet szó, hogy Rowan nem mutatja ki a bosszankodását, illetve elzárkózik.

Mona nem érzett ellenszenvet.

Jól megnézte Rowan arcát. Milyen komoly. Kell, hogy legyen mögötte értelem, muszáj lennie! Máris húszmilliószor jobban néz ki, mint a kómában. És odanézzenek, begombolta a pongyoláját! Michael esküdözött, hogy nem ő csinálja helyette. Tegnap még csak egy gomb volt begombolva. Ma már három.

De Mona tudta, hogy a kétségbeesés annyira betölthet egy elmét, hogy sűrű füstként takarja el a gondolatokat. Kétségbeesés ülne Rowanon?

Múlt hétvégén beállított Fontevrault-ból Mary Jane Mayfair, a bolond vidéki rokon, önmeghatározása szerint csavargó, kalóz, látnok és lángész, hat hónap híján húszéves anyóka és vagány lány, félelmetes hatalmú boszorkány, ő legalábbis ezt mondta.

- Rowannak kutya baja - közölte Mary Jane, és a tarkójára lökte cowboy-kalapját, miután jól megbámulta az asszonyt. – Abbion', úgyhogy csak készüljetek. Ó csak nem hagyja magát siettetni, de ez a csaj itten tudja, miket beszél.

- Ki ez a gyógyós? - érdeklődött Mona, bár szenvedélyes részvét támadt benne a szegény gyermek iránt, aki ugyan hat évvel idősebb nála. Igazi nemes vadember volt, akinek a combja félig kilátszott a diszkontban újított farmerszoknyából, míg egész estét betöltő mellén olcsó fehér blúz feszült kirepedésig, de még arról is hiányzott egy stratégiai fontosságú helyen a gomb. Pazarul rájátszott súlyosan hátrányos helyzetére.

Persze Mona tudta, kicsoda Mary Jane. Mary Jane Mayfair csakugyan kint lakott a fontevrault-i romos ültetvényen, az ingovány kellős közepén. Bayou megye legendás földjén tenyésztek az orvvadászok, akik gyönyörű, fehér nyakú gémeket öltek és ettek, az aligátorok, amelyek felborították az ember csónakját és bekapták a gyerekét, valamint a bolond Mayfairek, akik sose mentek New Orleansba, sose jöttek föl a deszkalépcsőn Fontevrauk híres városi előretolt helyőrségébe, más néven a Szent Károly és az Amelia sarkán található házba.

Mona tulajdonképpen őrülten szerette volna látni ezt a Fontevrault-t, amelyet még mindig tartott a hat oszlop, bár a földszintjét méter magasan elöntötte a víz. Rögtön Fontevrault után következett érdekességben a mitikus Mary Jane, a kuzin, aki csak nemrég tért vissza “valahonnan”, aki a lépcsőkorláthoz köti a csónakját, és egy poshadt vizű, álnok tavon kell áteveznie, hogy beszállhasson a kisteherjébe, amellyel elhajt a falusi vegyesboltba.

Mindenki Mary Jane Mayfairről beszélt. Mivel pedig Mona tizenhárom éves, és ő az új örökös, továbbá érdeklik az emberek, mindenki úgy gondolta, hogy különös élvezetet jelent majd a számára, ha egy tizenéves mucsai rokonról trécselhet, aki “briliáns”, és “látnok”, és a maga útját járja, úgy, ahogy Mona tette.

Tizenkilenc és fél! Amíg nem találkozott ezzel a cifra példánnyal, nem is hitte, hogy ebben a korban is lehet valaki igazi tizenéves.

Mary Jane nagyjából a legérdekesebb lelet volt, amióta elkezdték összetrombitálni a Mayfair-családot a genetikai vizsgálat céljára. Előbb-utóbb fel kellett bukkannia egy ilyen atavizmusnak. Legközelebb vajon mi fog előtekergőzni az ingoványból?

De hogy micsoda látvány lehet az a vízben álló ültetvényes palota, ahogyan klasszicista pompájában süllyed egyre mélyebbre a békanyálban, és a malterkoloncok hangos “plattyanással” hullanak a sötét vízbe! Micsoda látvány lehet, ahogyan halak úszkálnak a lépcső korlátbábjai között!

- És ha a fejére szakad a tető? - kérdezte Bea. - Az a ház a vízben van! Ott nem maradhat. Be kell hozni a lányt New Orleansba.

- Az mocsári víz, Bea - figyelmeztette Celia. - Ne felejtsd el, mocsári víz. Nem egy tó, vagy a Golf-áramlat. Mellesleg, ha ennek a gyermeknek nincs annyi esze, hogy eljöjjön onnan, és biztonságba helyezze az öregasszonyt...

Az öregasszonyt.

Mona élénken emlékezett az utolsó hétvégére, mikor Mary Jane besétált a hátsó udvarba, és úgy rontott rá a

hallgatag Rowant övező kis körre, mintha piknikezni jött volna.

- Ismerek ám én mindenkit! - közölte Mary Jane. Michaelhez is intézte a szavait, aki úgy állt Rowan széke mellett, mintha stílusos családi fényképet akarna csináltatni. És hogy falta a szemével Michael!

- Szoktam erre járni, és akkor bebámulok - folytatta Mary Jane. – Abbion! Voltam itt a lakodalom napján is. Tudod, mikor feleségül vetted?

- Michaelre, majd Rowanra szögezte az ujját. - Ott álltam le, a másik oldalon, és néztem a bulitokat? - Mondat végén fölvitte a hangsúlyt, pedig nem kérdezett, csak mintha mindig egy bólintást vagy helyeslő szót várt volna.

- Be kellett volna jönnöd - mondta Michael kedvesen, aki csüggött a lány minden szaván. Michaelnek sajnos gyengéje a zsendülő vetés. Hetyegése Monával korántsem írható a fajtalan jellemtorzulás vagy a boszorkányos rontás számlájára. Mary Jane Mayfair pedig a legporhanyósabb kis vízicsibe volt, akit Mona látott valaha. Még arany lófarkát is varkocsba fonta, és piszkosfehér lakkcipője olyan keresztpántos volt, akár egy kis kölyöké. A bőre viszont sötét volt, olajbarnás, amit még a nap is megsütött, és ettől úgy festett, mint egy emberi palomino.

- Milyen lett a teszted? - kérdezte Mona. - Mert ezért vagy itt, ugye? Megvizsgáltak?

- Nem tudom - felelte a lángész, a félelmetes hatalmú lápi boszorkány.

- Olyan összevisszaság van ott, azt se tudom, egyáltalán kihoznak-e valami normál eredményt. Először Florence Mayfairnek szólítottak, aztán Ducky Mayfairnek, végül azt mondom, na, ide hallgasson, Mary Jane Mayfair vagyok én, huhú, ide kéretik nézni, erre a pónemra, ami itt van maga előtt.

- Hát ez nem valami biztató - dünnyögte Celia.

- De azt mondták, hogy nincs nekem semmi bajom, és menjek haza, majd értesítenek, ha gáz van. Figyelj, asszem, nekem még a seggemben is boszorkánygének vannak, arra számítok, hogy magasan fölötte leszek a lécnek, tudod? Öregem, én életemben nem láttam annyi Mayfairt, mint abban a házban.

- Az a ház a mienk - mondta Mona.

- És minden egyest felismertem látásból, az utolsó szálig. Egyszer se tévedtem. Volt ott egy gyaur, egy kitagadott, illetve nem is, egy félvér, az volt az, megfigyelted mán ezt a sokféle Mayfair-típust? Mármint van egy csomó, akik állatlanok, és olyan helyes orruk van, ami itt egy cseppet legörbül, és a szemük egy cseppet ferde. És van egy másik csomó, akik olyanok, mint te - mondta Michaelnak -, ja, pont olyanok, igazi írek, bozontos szemöldök, bongyor haj és dilinyós nagy ír szem.

- De kedves - tiltakozott volna Michael -, én nem Mayfair vagyok.

- ... és vannak a vörösek, akiknek olyan a hajuk, mint neki, de te vagy kábé a leghelyesebb, akit láttam. Te nyilván Mona vagy. Úgy csillogsz, ahogy csak az szokott, aki most szakított egy nagyot.

- Mary Jane, drágám! - könyörgött Celia, aki képtelen volt közbeszúrni valami okos kis tanácsot, vagy egy semmit sem jelentő kérdést.

- Na és milyen érzés ilyen gazdagnak lenni? - kérdezte Mary Jane a pilláit rezegtetve. - Mármint itt! - Öklével megütögette olcsó blúzát, megint hunyorított, és előrehajolt úgy, hogy még az is jól láthatta a völgyet a mellei között, aki olyan kicsire nőtt, mint Mona. - Meg ne orrolj, tudom én, hogy semmi helye, hogy ilyet kérdezzek, csak azért jöttem ide, hogy megnézzem őt, tudod, mert Paige és Beatrice azt mondta, hogy nézzem meg.

- Miért? - kérdezte Mona.

- Csitt, édesem! - intette Beatrice. - Mary Jane hatványozott Mayfair. Mary Jane, angyalom, haladéktalanul ide kellene hoznod a nagyanyádat. Komolyan beszélek, kislányom. Szeretnénk, ha bejönnétek. Egész címlistánk van, ideiglenes és állandó lakcímek.

- Tudom már, mire értette - szólalt meg Celia. Rowan mellett ült, és neki volt csak annyi bátorsága, hogy időnként megtörölgesse Rowan arcát egy fehér zsebkendővel. - Mármint az állatlan Mayfaireket. Pollyról beszélt. Pollynak implantátuma van. Mikor megszületett, nem ilyen volt az álla.

- De ha megoperálták, akkor épp hogy kell állának lennie - vitatkozott Beatrice.

- Ja, de akkor is ferde szeme van és lógó orra - szögezte le Mary Jane.

- Pontosan! - helyeselt Celia.

- Ti féltek az extra génektől? - lasszózta meg őket Mary Jane a hangjával, amire mindenkinek oda kellett figyelni. - Te, Mona, te félsz?

- Nem tudom - felelte Mona, aki nem félt.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Hát persze, a leghalványabb valószínűsége sincs, hogy ez bekövetkezzék! - mondta Bea. - Kizárólag elméleti lehetőséget jelentenek a gének. Muszáj erről beszélnünk? - Célzatos pillantást vetett Rowanra.

Rowan, ahogy szokta, mereven bámulta a falat, vagy talán a napfényt a téglákon, ki tudná megmondani?

- Hát szerintem még egyszer nem történik ilyen vad dolog ebben a családban! - folytatta rettenthetetlenül Mary Jane. - Szerintem annak a fajta boszorkányságnak mán vége, és most egy újfajta boszorkányság...

- Drágám, mi nem igazán vesszük komolyan ezt a boszorkányságot - figyelmeztette Bea.

- Ismered a családi históriát? - kérdezte Celia komoran.

- Hogy ismerem-e? Olyan dolgokat tudok rólatok, amiket ti nem is! Tudok dolgokat, amiket öreganyám mesélt, amiket a vén Tobiastól hallott, tudok dolgokat, amik mindmáig fel vannak írva annak a háznak a falára! Kicsi koromban ültem ám Ó Evelyn ölében! Ó Evelyn mindenféléket mesélt, amikre máig emlékszem. Csak egy délután kelletett hozzá.

- De a családunk aktáját, a Talamasca-féle aktát... - erősködött Celia. - Odaadták neked a klinikán?

- Ja persze, Bea és Paige elhozta azt a cuccot - felelte Mary Jane. - Ide nézzetek! - mutatta a ragtapaszt a karján. Ugyanolyan ragtapasz volt a térdén. - Itten szúrtak meg! Annyi vért vettek, hogy lehetett volna áldozni belőle az ördögnek. Értem én az egész felállást. Vannak köztünk, akiknek van egy plusz készlet génje. Összepárosítanak két olyat, akikben duplán van meg ez a dupla spirál, és püff, lesz belőle egy táltos. Talán lesz! Mert végül is, gondoljatok bele, hány unokatestvér házasodott itten összevissza, és semmi se történt, egész addig, amíg... Na nézzétek, mégis nektek van igazatok, ezt nem őelőtte kéne megbeszélni.

Michael fáradt hálával mosolygott rá.

Mary Jane megint olyan hunyorogva nézte Rowant. Nagy lufit fújt a rágógumijából, visszaszívta, kipukkasztotta. Mona nevetett. - Jó trükk! Ezt én sose tudtam megcsinálni.

- Még szerencse - jegyezte meg Bea. De olvastad az aktát! - makacskodott Celia. - Mert nagyon fontos, hogy tudjál mindent!

- Ja persze, az utolsó szóig - felelte Mary Jane -, még azokat a szavakat is, amiknek utána kellett nézni. - Karcsú, barna combját csapkodta, és visongva nevetett. - Mind olyanokat mondtok, hogy ezt meg azt adtok nekem. Abban segítsetek, hogy valami oktatáshoz jussak, az az egyetlen, amit igazán használni tudnék. Mert az volt a legrosszabb az életemben, mikor a mutter kivett az iskolából. Persze, akkor én se nagyon akartam iskolába járni, sokkal jobban szórakoztam a közkönyvtárban, de... Mona. Meg abban is, hogy ráfér a tanítás.

Sok-sok családtagban megvoltak a fölös gének, amelyekből szörnyeteg lehet, az összevissza párzás ellenére mégsem született ilyen a klánban, egész a mostani rettenetes időkig. No és a szörnyeteg szelleme, amely fiatal nőket hajszolt az őrületbe az Első utcában, és sötét felhőként ült a bozótban fuldokló házon? Van valami költői a különös hullákban, amelyek épp itt nyugszanak a tölgyfa tövében, a fű alatt, amelyen Mary Jane áll a kurta farmerszoknyájában, térdecskéjén hússzínű ragtapasszal, keskeny csípőjére tett kézzel, félretaposott, sáros fehér lakkcipőcskéjében, félárbocon lógó, mocskos kis zoknijával.

Lehet, hogy a lápi boszorkányok egyszerűen buták, vélte Mona. Rá- állnak a szörnyetegek sírjára, és nem is tudják, mi van a lábuk alatt. Persze, a többi családi boszorkány se tudja. Leszámítva a nőt, aki nem akar beszélni, és Michaelt, a nagydarab kelta bűbájt Rowan mellett.

- Te és én másodfokú unokatestvérek vagyunk - rohamozott ismét Mary Jane. - Az mán valami, nem? Te még meg se születtél, mikor én mán jártam Ó Evelyn házában, és ettem a házi fagylaltjából.

- Nem emlékszem, hogy Ó Evelyn valaha is készített volna fagylaltot.

- Szivi, ő kotyvasztotta a legjobb házi fagyit, ami valaha megfordult a számban! A mutter behozott New Orleansba, hogy...

- Eltévesztetted a házszámot - mondta Mona. Az is lehet, hogy ez a lány szélhámos. Talán nem is Mayfair. Nem, nincs ilyen szerencséjük. Különben is van valami a szemében, ami kissé emlékeztet Ó Evelynre.

- Dehogy tévesztettem! - makacskodott Mary Jane. - De most nem a fagylalt a téma. Muti csak a kezedet. A te kezed normál.

- Na és?

- Mona, szelídebben, édesem! - kérte Beatrice. - Kuzinod csak olyan szókimondó.

- Na, látod ezt a kezet? - kérdezte Mary Jane. - Nekem volt kicsi koromban egy hatodik ujjam, mindkét kezemen? Nem igazi ujj? Tudod? Csak egy ilyen kicsi. Anyám pont azért vitt el Ó Evelynhez, mert Ó Evelynnek is volt egy pont ilyen ujja.

- És azt hiszed, hogy én ezt nem tudom? - kérdezte Mona. - Ó Evelyn mellett nőttem fel.

- Tudom, hogy tudod. Tudok én rólad mindent, úgyhogy nyugi, cukorbaba, nem akarok én gorombáskodni, csak Mayfair vagyok, ugyanaz, mint te, és bármikor hajlandó vagyok összemérni a génjeimet a tieiddel.
- Ki mesélt rólad nekem? - kérdezte a lány.
- Mona - figyelmeztette halkan Michael.
- Hogyhogy még sose láttalak? - folytatta Mona. - Fontevrault-i Mayfair vagyok én is, másodfokú unokatestvéred, mint az imént mondtad. És hogyhogy úgy beszélsz, mint akit Mississippiből szalajtottak, holott állításod szerint egész idő alatt Kaliforniában laktál?
- Ó, hát az egy külön sztori! - felelte Mary Jane. - Lehúztam a magam idejét Mississippiben, nekem elhiheted, rosszabb volt, mint egy büntetőtábor. - Nem lehetett kihozni a béketűrésből. Mary Jane vállat vont. - Akadna itten egy kis jeges tea?
- Hát persze hogy van, drágám! Ne haragudj! - Beatrice már rohant is a teáért. Celia szégyenkezve csóválta a fejét. Még Mona is figyelmetlennek érezte magát, és Michael gyorsan bocsánatot kért.
- De nem, hozok én magamnak, csak azt mondjátok meg, hol van! - rikoltotta Mary Jane.
Szerencsére Beatrice már eltűnt. Mary Jane ismét pukkantott egyet a rágógumival, majd megfejelte egy kisebb pukkantásokból álló sorozattal.
- Elképesztő! - mondta Mona.
- Na szóval, ez egy külön sztori. Tudnék én borzalmas dolgokat mesélni Floridáról is. Abbion', mert voltam ottan, meg Alabamában is egy kis ideig. Magamnak kellett összekeccsölnöm az útiköltséget, hogy visszajöhessek.
- Nem mondod! - álmélkodott Mona.
- Mona, ne gúnyolódj.
- Láttalak én mán tégedet - folytatta Mary Jane, mintha mi sem történt volna. - Emlékszem, mikor Hawaiira menet átjöttetek Losziba Gifford Mayfairrel. Életemben akkor jártam először reptéren. Ottan aludtál az asztalnál, két összetolt széken, Gifford kabátja alatt, és Gifford Mayfair a legjobb kaját fizette nekünk???
Nehogy már leírd, gondolta Mona. Volt valami elmosódott emléke arról az utazásról, hogy Los Angelesben elgémberedett nyakkal ébredt a repülőtéren, ami a pattogós LAX névre hallgat, és Gifford mondja Aliciának, hogy egyszer majd haza kell hozniuk “Mary Jane-t.”
Épp csak a másik kislányra nem emlékezett. Szóval ez Mary Jane, aki hazajött. Nyilván Gifford tett csodát az égből.
Visszatért Bea a jeges teával.
- Itt van, életem, sok citrommal és cukorral, ahogy szereted, nem igaz, drágám?
- Nem emlékszem, hogy láttalak volna Michael és Rowan esküvőjén - mondta Mona.
- Mert nem jöttem be - közölte Mary Jane, aki abban a pillanatban kitépte Bea kezéből a jeges teát, amint az kellő közelségbe került, zajosan behörpölte a felét, és megtörölgette az állát a keze fejével. A lakkja már lepattogzott, de micsoda isteni ökörvérszínű árnyalat!
- Mondtam, hogy gyere! - korholta Bea. - Hívtalak! Háromszor is hagytam üzenetet a vegyesboltban.
- Tudom, hogy hagytál, Beatrice néni, senki se mondhassa, hogy nem tettél meg mindent, ami tőled telik, hogy elhozzál minket a lakodalomba. De Bea néni, hát nem volt egy cipőm! Nem volt egy ruhám? Nem volt egy kalapom? Látod ezt a cipőt? Találtam ezt a cipőt. Egy évtized óta ez az első csukám, ami nem tornacipő. Mellesleg frankón látok én a másik oldalból is. És hallom a zenét. Klassz muzsika szólt a lakodalmadon, Michael Curry. Bizti, hogy nem vagy Mayfair? Pont olyannak nézel ki, mint egy Mayfair. Minima kalkula hét dolgot tudnák mondani benned, ami Mayfair.
- Köszönöm, angyalom, de nem vagyok Mayfair.
- Ó, a szívedben az vagy! - nyugtatta meg Celia.
- Hát persze! - felelte Michael, aki egyre a lányt falta a tekintetével, akárki beszélt is hozzá. És ugyan mit látnak a férfiak, ha egy ilyen bombázót néznek?
- Tudod, mikor kicsi voltam - folytatta Mary Jane -, nem volt ottan kint semmink, csak egy petrólámpás és egy jégszekrény és egy csomó szúnyogháló, összevissza felaggatva a verendán, és nyanya minden este meggyútotta a lámpást, és...
- Nem volt villanyotok? - kérdezte Michael. - Milyen régen volt ez? Milyen régen lehetett?
- Michael, te nem jártál Bayou megyében - mondta Celia.
Bea mindentudón bólintott.

- Michael Curry, mink önkényes lakásfoglalók voltunk, abbion' - világosította föl Mary Jane. - Ottan bujkáltunk kint, Fontevrault-ban. Beatrice néni is megmondhassa. Rendszeresen beállított a seriff, és kihajított. Akkor bepakoltunk, és akkor ő bevitt Napoleonville-be, és akkor visszamentünk, és akkor a seriff is lemondott rólunk, és akkor békében voltunk egy darabig, amíg valami érző kebel arra nem jött egy csónakon, valami vadőr vagy ilyesféle, és be nem látogatott hozzánk. Mézelő méheket tartottunk a verendán, tudod? Direkt a hátsó lépcsőről tudtunk horgászni? Voltak gyümölcsfáink is a stég körül, amíg a lila akác meg nem fújtotta őket, mint egy óriási boa, meg fekete szeder? Ottan szedtem össze mindent, amihez kedvem volt, az ételágazásnál. Megvolt nekünk mindenünk! Mellesleg, most mán van villanyom is! Magam kötöttem le a főútról, és a kábeltévét dettó.

- Tényleg te tetted ezt? - kérdezte Mona.

- De édesem, ez törvényellenes! - mondta Bea.

- De én ám. Túl fontosnak tartom az életemet ahhoz, hogy hazudozzak róla. Mellesleg több bennem a kurázsi, mint a fantázia, mindig ez volt velem az ábra. - Nagy szörcsögéssel meghúzta a jeges teát, és megint kiloccsantott egy adagot. - Istenkém, de jó ez! De jó édes! Ez mesterséges édesítő, ugyi?

- Fájdalom, igen - felelte Bea, borzalommal vegyes restelkedéssel bámulva a lányt. És ő még “cukrot” mondott Bea utálta az olyan embereket, akik hangosan esznek-isznak.

- Hát most gondoljatok bele! - Mary Jane megtörölte a keze fejével a száját, azután a kezét törölte bele a farmerszoknyájába. - Olyasmit iszok, ami ötvenszer édesebb, mint amit a mai napig bárki is ivott a földön. Azért is vásároltam szaharinrészvényeket.

- Mit vásároltál te? - kérdezte Mona.

- Abbion', szivi, van nekem saját brókerom, leszámítoló bróker, de az a legjobb, mert a legtöbb esetben úgyis én határozok. Baton Rouge-ban van a brókerom. Teljes huszonötezer dollárt öltem bele a tőzsdébe! És ha majd gazdag leszek, kiszivattyúztatom és helyreállíttatom Fontevrault-t. Helyrepofozom az utolsó deszkáig és jancsiszögig! Majd meglássátok! Úgy nézzetek rám, hogy az Ötszázak Klubjának egyik tagját lássátok! Talán tényleg van valami ebben a dilikokárdában, gondolta Mona.

- Hogy jutottál te huszonötezer dollárhoz?

- Bele is halhatsz, ha az elektromossággal fusizol! - közölte Celia.

- A hazaúton kerestem minden egyes buznyákot, és egy teljes évembe került, és ne kérdezzed, hogy csináltam. Buheráltam itt-ott egyetmást. De ez egy kész rémtörténet.

- Megüthet az áram, ha lopod - figyelmeztette Celia.

- Drágám, nem bíróságon tanúskodsz! - aggodalmaskodott Bea.

- Nézd, Mary Jane - szólt közbe Michael -, ha ilyesmire van szükséged, lemegyek én oda, és bekötöm az elektromosságot. Komolyan. Te csak szólsz, és már ott is vagyok.

Huszonötezer dollár?

Mona tekintete odatévedt Rowanra. Az asszony a virágokat nézte, és enyhén ráncolta a homlokát, mintha a virágok szólnának hozzá valamilyen hangtalan és titkos nyelven.

Mary Jane belevágott egy színes leírásba elcsórt munkakesztyűkről és csimiákról, meg hogy miként kell mocsári ciprusra mászni, és miből lehet tudni, melyik drótot fogja meg az ember, és melyiket ne. Lehet, hogy tényleg lángész a maga módján.

- Milyen részvényeid vannak még? - érdeklődött Mona.

- Mit érdekel téged a te korodban a tőzsde? - kérdezte Mary Jane égbekiáltó tudatlansággal.

- Egek ura, Mary Jane! - Mona tőle telhetőleg igyekezett utánozni Beatrice-t. - Mindig mániám volt a tőzsde! Az üzlet számomra művészet! Ezt mindenki tudja rólam. Azt tervezem, hogy egy napon magam irányítom a közös alapomat. Feltételezem, ismered ezt a fogalmat?

- Naná - mondta Mary Jane, és elnéző nyájassággal nevetgélt.

- Az utóbbi hetekben már a részvénycsomagomat is megterveztem - mondta Mona, aztán egyszer csak elakadt a hangja. Butának érezte magát, hogy így beugrott valakinek, aki valószínűleg nem is figyel rá. Egy dolog a Mayfair és Mayfair gúnykacaja - az úgyse tartós -, de egész más, ha ez a lány nevet rajta.

Pedig a lány komolyan nézte, és már nem is úgy bánt vele, mint egy hangerősítővel.

- Igen? - kérdezte, méricskélő pillantásokat lövöldözve Monára, miközben azt lelkendezte: - Hát akkor hadd kérdezzek valamit. Mi van ezzel a Vásárlók Csatornájával a tévében? Azt gondolom, hogy marhára megszalad? Tudod? Tíz rongyot tettem a Vásárlók Csatornájára. És tudod, mi történt?

- A részvény értéke majdnem megduplázódott az utóbbi négy hónapban - felelte Mona.

- Ez az, milyen igaz, ezt meg honnat tudtad? Fura egy kölyök vagy te, ugyi? Én meg még aszittem, hogy egy ilyen felsővárosi úrilány vagy, az örökös masedliddel, meg hogy a Szent Szívbe jársz, tudod? Arra gondoltam, hogy még csak szóba se akarsz majd állni velem.

Futó kis fájdalom nyilallt bele Monába, fájdalom és sajnálat ez iránt a ifjú lány iránt, mindenki iránt, aki ilyen kirekesztettnek, semmibe vettnek érzi magát. Ő soha életében nem szenvedett ettől az önbizalomhiánytól. Ráadásul érdekes is ez a lány, hogy jóval kevesebb jutott neki, mint Monának, mégis magától kimódol mindent.

- Kérlek, édeseim, ne beszéljünk már a Wall Streetról! - mondta Beatrice. - Hogy van a nagymamád, Mary Jane? Egy szóval se meséltél még róla. Azonkívül négy óra, hamarosan indulnod kell, ha vissza akarsz...

- Ó, öreganyám klasszul megvan, Beatrice néni - felelte Mary Jane, de Monát nézte közben. - Tudod, mi történt vele, miután a mutter fogott és elvitt magával Los Angelesbe? Hatéves voltam akkor, tudod. Hallottad ezt a sztorit?

- Ja - felelte Mona.

Mindenki hallotta. Beatrice máig restelkedett miatta. Celia úgy bámulta a lányt, mintha egy óriási szúnyog lenne. Egyedül Michael volt tájékozatlan.

Tehát ez történt: Mary Jane nagyanyját, Dolly Jean Mayfairt bedugták a szeretetotthonba, miután lánya távozott a hatéves Mary Jane-nel. A közhiedelem szerint Dolly Jean tavaly meghalt, el is temették a családi sírboltba. És óriási felhajtással ment a temetés, mert mikor valaki telefonált New Orleansba, az összes Mayfair leautózott Napoleonville-be, és verték a mellüket a gyásztól és a megbánástól, hogy ennek a szegény öreg Dolly Jeannek egy szeretetotthonban kellett meghalnia. A többség még csak nem is hallott róla.

Igazság szerint nem is ismerték. Legalábbis nem ismerték öregasszonyként. Lauren és Celia persze sokszor találkozott vele, mikor még kislányok voltak.

Ó Evelyn ismerte Dolly Jeant, de Ó Evelyn sose tette ki a lábát az Amelia utcából egy vidéki temetés miatt, így eszébe sem jutott senkinek, hogy erre kérje.

Na szóval, mikor tavaly betoppant Mary Jane, és hallotta, hogy a nagyanyja meghalt és eltemették, pukkadozni kezdett, sőt nyíltan kinevette Beát.

- Fenét halt meg - mondta. - Álmomban eljött hozzám, és aszonta: “Gyere értem, Mary Jane! Haza akarok menni!” Úgyhogy most megyek is vissza Napoleonville-be, és mondjad csak meg, hol is van az a szeretetotthon?

Michael kedvéért elismételte az egész mesét. A férfi annyira elképedt, hogy az már komikus volt.

- Azt miért nem mondta meg álmodban Dolly Jean, hogy hol a szeretetotthon? - kérdezte Mona.

Beatrice rosszalló pillantást vetett rá.

- Hát csak. Bár így van jól. Nekem kész elméletem van a jelenésekről, és arról, hogy miért vannak úgy, na hogy is mondjam, összezavarodva.

- Nekünk is megvannak az elméleteink - mondta Mona.

- Mérsékeld magad, Mona! - szólt rá Michael.

Tisztára mintha az apám lenne, méltatlankodott a lány. És még min- dig nem veszi le a szemét Mary Jane-ről! De amit mondott, szeretettel mondta.

- Mi történt, kedves? - türelmetlenkedett Michael.

- Na szóval - folytatta Mary Jane -, egy ilyen öregasszony nem mindig tudja, hol van, még álmában sem, de azt tudja, honnan jött! Pontosan ez történt. Bementem abba az öregotthonba, és pontosan a társalgónak vagy a minekishíjjáknak a közepén ottan van az én öreganyám, és felnéz, egyenest rám, és csak ennyit mond, annyi év után, hogy hát te hol jártál, Mary Jane? Vigyél haza, chére. Úgy elfárasztott mán a várás.

Nem a megfelelő személyt temették el az öregotthonból. Az igazi Dolly Jean Mayfair élt, és minden hónapban megkapta valaki másnak a nevén a szociális segélyt. Miután ezt kiderítette a királyi inkvizíció, Mayfair nyanya és Mary Jane visszatért a romos udvarházba, a Mayfairek ellátták őket a legalapvetőbb dolgokkal, Mary Jane kiállt a ház elé, a pisztolyával lövöldözött üdítős üvegekre, és azt mondta, nagyon jól elvannak ők, el tudják látni magukat. Keresett pár rongyot az úton, köszöni szépen, de neki az a heppje, hogy a maga feje után szeret menni.

- És hagyták, hogy az öreg hölgy kint lakjon veled az elöntött házban? - kérdezte Michael ártatlanul.

- Szivi, azok után, amiket az öregotthonban csináltak vele, hogy összezavarták valami más asszonnyal, és

felvették a nevét egy sírkőre és minden, mi a fene közük lehet hozzá, hogy nyanya velem lakik? Ryan kuzén pedig? Mayfair és Mayfair Ryan? Tudjátok? Lement oda, és széjjelrúgta azt a várost.

- Ja - mondta Michael. - Képzelem.

- A mi hibánk volt - búsult Celia. - Nem lett volna szabad szem elől tévesztenünk őket!

- Biztos, hogy nem Missisippiben vagy Texasban nevelkedtél? - kérdezte Mona. - Olyan a hangod, mint a Dél amalgámja.

- Mi az az amalgám? Na látod, itten van a te előnyöd. Te tanult vagy. Én magamat tanítottam. Ez óriási különbség. Vannak szavak, amiket ki se merek ejteni, és nem értem a rövidítéseket a lexikonban.

- Akarsz iskolába járni, Mary Jane? - Michael minden másodperccel jobban belelkesedett, mámorítóan ártatlan kék tekintete átlag négy és fél másodpercenként egész alakos letapogatást végzett a látogatón. Ahhoz túl fortélyos volt, hogy sokáig legeltesse a szemét a lány mellén és csípőjén, vagy akár a kerek kis fején, nem, mintha Mary Jane-nek alulméretezett lett volna a feje, egyszerűen kifinomult volt. Olyannak is látszott, tudatlannak, eszelősnek, ragyogónak, rémségesnek, és valamilyen értelemben kifinomultnak.

- Igenis, uram! - felelte Mary Jane. - Ha majd gazdag leszek, lesz egy magántanítóm, olyan, amilyet ez a Mona kap itten, most, hogy ő az örökösnő és minden, valami frankón okos hapsi, tudjátok, aki tudni fogja, hogy milyen fa mellett mentünk el, ki volt az elnök tíz évvel a polgárháború után, hány indián volt Bull Runnál és micsoda Einstein relativitás-elmélete.

- Mennyi idős vagy? - kérdezte Michael.

- Tizenkilenc és fél, nagyfiú! - közölte Mary Jane. Ajkát harapdálta fénylő fehér fogával, felvonta a szemöldökét és kacsintott.

- Komolyan mondtad ezt a történetet a nagyanyádról? Tényleg megtörtént? Tehát fölszedted a nagyanyádat...

- Drágám, pontosan úgy történt minden, ahogy a lány mondja - világosította föl Celia. - Azt hiszem, be kellene mennünk. Azt hiszem, felzaklatjuk Rowant.

- Nem tudom - kételkedett Michael. - Talán figyel ránk. Én nem akarok menni. Mary Jane, képes vagy egyedül ellátni ezt az idős hölgyet?

Beatrice-re és Celiára tüstént kiült a szorongás. Ha Gifford még élne, és itt lenne, ő is szorongana. “Otthagyni kint azt az öregasszonyt!”, sopánkodott az utóbbi hetekben Celia.

Különben is, ha Mona jól emlékszik, megígérték Giffordnak, hogy nem feledkeznek meg a kérdésről. Gifford éppen egy reménytelenebb szorongási rohamot kapott a közel és távol található rokonok miatt, és Celia akkor mondta: “Majd kimegyünk, és utánanézünk Dolly Jeannek!”

- Igenis, Curry uraság, pontosan így történt, és hazavittem öreganyámat, és tudod-e, hogy az emeleti üvegverenda pont úgy nézett ki, mint mikor elmentünk? Tizenhárom évvel később is megvolt a rádió és a szúnyogháló és a jégszekrény!

- A mocsárban? - kérdezte Mona. - Ne hülyíts!

- Pedig úgy is volt, cukorbaba, úgy is volt!

- Így igaz - mondta gyászosan Beatrice. - Természetesen elláttuk őket új ágyneművel, új holmikkal. Bár inkább átköltöztettük volna őket egy szállodába, vagy egy házba, vagy...

- Ez csak természetes - mondta Celia. - Fájdalom, a sajtó majdnem tudomást szerzett erről a históriáról. Drágám, nagymamád most is ott van egyes-egyedül?

-Nem, mert most ottan van vele Benjy is, aki egy ilyen rabsic kölyök, na, azok még csak a futóbolondok, halljátok??? Azok laknak ilyen bádogputrikban, amikhez hulladék üvegből csináltak ablakot meg papundekliből? Minimálbér alatt fizetek Benjynek, hogy vigyázzon nyanyára, és tartson telefonügyeletet, viszont nem vonok le belőle semmi járulékot.

- Ezek szerint Benjy egyéni vállalkozó? - kérdezte Mona.

- Eszed az van - állapította meg Mary Jane. - Asziszed, én nem tu- dom? Eddig csak nem árultam el egy ilyen pikáns részletet??? Ez a Benjy, eszem a szívét, mán kitanálta, hogy lehet könnyen pénzt keresni odale a Francia Negyedben?? Semmi mással nem házal, mint amivel az Úr megáldotta.

- Egek! - mondta Celia. Michael nevetett.

- Mennyi idős ez a Benjy? - kérdezte.

- Tizenkettő lesz szeptemberben - világosította föl Mary Jane. - Jó csávó. Arról álmodik, hogy New Yorkba megy anyagot árulni, én meg arról álmodok, hogy a Tulane-ra megy, és orvos lesz.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Hogyhogy telefonügyeletet tart? - értetlenkedett Mona. - Hát hány telefonotok van? Tulajdonképpen kinek telefonálgattok ti odalentről?

- Nahát, valamennyi pénzt fel kelletett hajtani telefonra, mert telefon az okvetlenül kell, úgyhogy természetesen hívogattam a brókeromat. Ki mást? Aztán van egy másik vonal, hogy nyanya beszélhessen anyámmal, mert tudod, anyám már ebben az életben ki nem jön abból a mexikói kórházból.

- Miféle mexikói kórházból? - rémült meg Beatrice. - Mary Jane, két hete még azt mondtad, hogy az anyád Kaliforniában meghalt!

- De csak udvariasságból, hogy megspóroljam a családnak a búslakodást és az izgulást.

- De mi volt a temetéssel? - kérdezte Michael. Közelebb oldalgott, nyilván azért, hogy vethessen egy pillantást Mary Jane feszülő, vacak műszálas blúzába. - Az öregasszonyéval. Kit temettek el?

- Szivi, hát ez benne a legrosszabb! - felelte Mary Jane. - Sose derítették ki! Te meg csak ne izguljál anyám miatt, Bea néni, asziszi, hogy máris az asztrál síkon van. Éppenséggel lehet is ottan. Különben is, a veséjének annyi.

- Ez nem egészen igaz, ami az eltemetett asszonyt illeti - vitatkozott Celia. - Azt hiszik...

- Hiszik? - kérdezte Michael.

A nagy mell talán a hatalom jele, gondolta Mona, Mary Jane-t nézve, aki kétrét görnyedt a visongó nevetéstől, és Michaelre mutogatott közben.

- Nézd, ez nagyon szomorú, hogy nem a megfelelő személy került a sírba! - korholta Beatrice. - Mary Jane, meg kell mondanod, hogyan érhetjük el anyádat!

- Hé, neked nincs is hatodik ujjad! - jegyezte meg Mona.

- Mán nincsen, aranyvirág! - mondta Mary Jane. - Anyám levágatta Losziban valami doktorral. Ezt akartam éppen elmondani. Ugyanúgy lecsapták, mint...

- Most már igazán elég legyen ebből! - szólt rá Celia. - Úgy aggódom Rowanért!

- Jaj, nem is tudtam - mentegetőzött Mary Jane. - Csak azt akartam...

- Kivel csinálták még meg? - kérdezte Mona.

- Ez most megint egy ilyen dolog. Miért azt mondod, hogy “kivel”, és miért nem azt, hogy “kinek?”

- Szerintem te még nem tartasz ebben a szakaszban - közölte Mona. - Előbb számos alapvető dolgot...

- Elég legyen, hölgyeim és uraim! - parancsolta Beatrice. - Mary Jane, fel fogom keresni anyádat.

- Azt pedig meg fogod bánni, Bea néni. Tudod, miféle doktor vágta le a hatodik ujjamat Losziban? Egy haiti vudu boszorkánydoktor, és a konyhaasztalon csinálta.

- De hát nem lehet exhumáltatni az eltemetett asszonyt, hogy egyszer s mindenkorra megállapítsák a személyazonosságát? - makacskodott Michael.

- Nos, van egy erős gyanújuk, de... - kezdte volna Celia.

- De micsoda? - kérdezte Michael.

- Ó, a szociális segélyhez van valami köze, neked pedig semmi közöd hozzá - torkolta le Beatrice. - Kérlek, Michael, felejtsd már el azt a halott asszonyt!

Hogyhogy Rowan nem vesz tudomást erről? Holott a férje a nevén szólongatja Mary Jane-t, és majdhogy fel nem kanalazza a lányt. Ha ez se borítja ki Rowant, akkor egy szélvihar se fogja.

- Hát, Michael Curry, menj oda, és majd megtudod, hogy azt az asszonyt már azelőtt is Dolly Jeannek szólongatták egy ideje, hogy beadta volna a kulcsot. Ha a véleményemet akarod tudni, mindenki tiszta agybajos volt abban az otthonban. Asziszem, valamelyik este elcserélhették az ágyakat, erre mit ad Isten, a nyanya ágyába fektetett öregasszony egyszer csak meghal, és annyi. Valami szegény, idegen vénséget temettek a Mayfair-sírboltba!

Ennél a szónál Rowanra villantotta a szemét.

- Figyel! - rikoltotta Mary Jane. - Igen, figyel, úgy éljek! Figyel! Ha ez igaz is volt, egyedül ő látta vagy érezte. Rowan nem reagált a feléje forduló tekintetekre. Michael elvörösödött, mintha sértené Mary Jane kirobbanása. Celia kétkedve, komoran kémlelte Rowant.

- Nincs neki semmi baja - jelentette ki Mary Jane. - Majd meglássátok, hogy úgy kipattan ebből, mint krampusz a dobozból! Az ilyen emberek, mint ő, akkor beszélnek, ha akarnak. Magam is tudok ilyen lenni.

Monának nagyon a nyelve hegyén volt, hogy miért nem kezdi máris? Pedig igazság szerint szerette volna elhinni, hogy Mary Jane-nek igaza van. Végül is miért ne lehetne hatalmas boszorkány ez a lány? Vagy ha nem az, még mindig lehet.

- Szóval tik csak ne aggódjatok öreganyámért - vetette oda Mary Jane “cihelődés” közben. Mosolyogva rácsapott csupasz barna combjára. - Hadd mondok nektek valamit. Még lehet, hogy minden a legjobban sül el.

- Egek ura, de hát hogy? - búsongott Bea.

- Nohát aszonták, hogy azokban az években, mikor bent volt az otthonban, nemigen mondott semmit, csak magával diskurált, és úgy viselkedett, mintha olyan emberek lennének ottan, akik nem is voltak, meg mit tudom én, míg viszont most? Tudja, kicsoda, ezt kapjátok ki??? Beszél hozzám, nézi a szappanoperákat, a világért ki nem hagyná a “Rizikót” meg a “Szerencsekereket”??? Szerintem ez az egész felhajtás volt az oka, meg az, hogy hazajöhetett Fontevrault-ba, és megtanálta a dolgokat a padláson??? Tudjátok, hogy fel tud mászni a lépcsőn?? Figyuzzatok, klasszul van a nyanya, tik csak ne aggódjatok miatta, viszek neki graham-kekszet meg sajtot, aztán együtt nézzük az éccakai filmet, vagy a country-western csatornát, azokat is szereti, tudjátok, mint a “Szíven szúrt gatyamadzag” meg az ilyenek. Még danolgassa is azokat a zenéket! Szóval nyugi, klassz az öreglány.

- De akkor is, édes, igazán...

Mona szinte meg is kedvelte öt percre Mary Jane-t. Hogy egy ilyen kölyök, ragtapasszal és áramlopással, így el tudjon látni napról napra egy öregasszonyt!

Kikísérte a ház elé, megvárta, hogy bepattanjon a kisteher fülkéjébe, amelynek utasüléséből kikandikáltak a rugók, majd elrobogjon, nagy kék felhőt húzva maga után.

- Gondot kell viselnünk rá! - jelentette ki Bea. - Késedelem nélkül össze kell ülnünk, és meg kell beszélnünk a Mary Jane-helyzetet!

Amilyen igaz, helyeselt Mona. Mary Jane-helyzet, ez épp a megfelelő elnevezés a dologra.

És noha itt helyben nem sokat mutatott a képességeiből, akkor is van benne valami izgalmas.

Valamiért ellenállhatatlanul csábítónak tűnt az ötlet, hogy egy ilyen bombázót elárasszanak Mayfair-vagyonnal, Mayfair-kiváltságokkal, megpróbáljanak csiszolni rajta. Miért ne tanulhatna ő is azzal a házitanítóval, aki hamarosan örökre megszabadítja Monát a rendszeres iskolába járás unalmától? Beatrice alig várta, hogy bevásárolhasson Mary Jane-nek a legjobb használtruha-boltokban, mielőtt a lány elhagyná a várost.

De volt még egy titkos kis oka, amiért Mona megkedvelte Mary Jane-t, olyan ok, amelyet rajta kívül senki sem értene. Mary Jane cowboykalapot hordott. Kicsi kalap volt, szalmából készült, Mary Jane a zsinórjánál fogva a hátára engedte, de azért két percig a fején ült, amikor besétált. És akkor is a fejébe nyomta, mielőtt erélyesen megrántotta volna az ócska kisteher sebességváltóját, hogy nagy integetés közepette elrobogjon.

Cowboykalap! Mona mindig arról álmodott, hogy cowboykalapot viselhessen, főleg akkor, ha majd igazán gazdag lesz, ő dirigál, és a saját gépén röpköd a világ körül. Évek óta szövögette magáról az ábrándképeket, amelyekben cowboykalappal a fején sétál be gyárakba, bankokba, és... és hát Mary Jane-nek volt cowboykalapja, ami a varkocsával és a szűk kis farmerszoknyájával együtt egyéniséggé tette. Mindennek ellenére határozott és sikeres stílusa volt. Hozzátartozott ehhez a stílushoz még Mary Jane lepattogzott bíbor körömlakkja is, ami földi csáberővel ruházta fel.

Ezt azért nem lenne olyan nehéz ellenőrizni, ugye?

- És az a szempár, Mona! - áradozott Beatrice, miközben visszaballagtak a kertbe. - Imádni való gyermek! Jól megnézted? Nem is értem, hogy tudtam... És az anyja, az anyja, az a lány mindig is eszelős volt, nem lett volna szabad engedni, hogy kereket oldjon a kislánnyal! De hát mi mindig úgy voltunk a fontevrault-i Mayfairekkel, mint a kutya a macskával!

- Nem viselhettek mindenkire gondot, Bea - nyugtatgatta a lány. - Nem jobban, mint Gifford. - Persze, ezt akarják majd tenni, és ha Beának meg Celiának nem sikerül, majd megteszi helyettük Mona. Ez a délután legdöbbenetesebb kinyilatkoztatásai közé tartozott, hogy most már Mona is tagja a csapatnak; nem tűri, hogy annak a kölyöknek az álmai teljesületlenek maradjanak, nem, amíg tizenhárom éves kis testében van egy csepp szusz.

- Kedves jószág a maga módján - jegyezte meg Celia.

- Ja, és a térdén az a ragtapasz - bökte ki meggondolatlanul Michael. - Micsoda lány. Én elhiszem, amit Rowanról mondott.

- Én is - mondta Beatrice -, csak...

- Csak mi? - kérdezte Michael reménytelenül.

- Csak mi van akkor, ha úgy dönt, hogy nem szólal meg többé?

- Szégyelld magad, Beatrice! - korholta Celia, és célzatos pillantást vetett Michaelre.

- Te szexinek találod azt a leukoplasztot, Michael? - kérdezte Mona.

- Eh, izé, annak. Ezen a lányon tulajdonképpen minden szexi. Bár mit számít az már nekem? - Öszintének, és őszintén kimerültnek látszott. Vissza akart menni Rowanhoz. A felesége mellett ült, és csendesen olvasgatott, mikor berontott a rokonság.

Mona esküdni mert volna, hogy ezután Rowan egy darabig másnak látszott, a tekintete élesebb, néha nyitottabb volt, mintha egy kérdést tenne föl magának. Talán jót tett neki Mary Jane hatalmas szózuhataga.

Talán kérniük kellene Mary Jane-t, hogy jöjjön vissza. Esetleg magától is betoppanhat. Mona komolyan várta azt a pillanatot, de az is megfordult a fejében, hogy szól az új sofőrnek, álljon elő a túlméretezett dakszlikocsival, tömje meg a hűtőt üdítővel, és irány az elárasztott ház. Az ember tehet ilyet, ha van saját autója. Mona nem szokott az ilyesmihez.

Két-három napig Rowan mintha jobban lett volna, többször meg lehetett figyelni rajta azt a kis homlokráncolást, ami végül is minősíthető mimikának.

De most? Ezen a hallgatag, magányos, fülledt, napsütéses délutánon? Mona úgy gondolta, hogy Rowan visszacsúszott. Még a hőség sem hatott rá. Ült a nyirkos levegőben, homlokán gyöngyözött a verejték, mert nem volt Celia, aki felitassa, de Rowan meg se moccant, hogy letörölje az izzadtságot.

- Kérlek, Rowan, beszélj hozzánk! - kérlelte Mona érdes gyerekhangján. - Nem akarok örökösnő lenni! Nem akarok a jogutódod lenni, ha te nem helyesled! - A könyökére támaszkodott, előreomló vörös haja fátyolként választotta el az előkert vasrácsától. - Igazán, Rowan! Emlékezz, mit mondott Mary Jane! Itt vagy! Gyere elő! Mary Jane mondta, hogy hallasz minket!

A szalagjához nyúlt, hogy megigazgassa, mert viszketett a feje. Nem volt szalag, nem viselt masnit az anyja halála óta. Gyöngyökkel kirakott apró csat volt, amely túlságosan szorított egy tincset. Vigye el az ördög! Kihúzta a csatot, leengedte a haját.

- Nézd, Rowan, ha azt akarod, hogy elmenjek, adj jelet. Csinálj valami furcsát. Azon nyomban elhúzok.

Rowan a téglafalat bámulta. A “szalonnás tojást” bámulta, a vadul burjánzó barna és aranyszín lantanából kialakított virágszegélyt. Vagy talán csak a téglákat.

Mona sóhajtott, egy undok, elkapatott kölyökre valló hangon, de tényleg megpróbált már mindent, a hisztizésen kívül. Vagy azt kellene?

Csak az nem én lennék, gondolta keservesen.

Feltápászkodott, a falhoz ment, tépett két szál lantanát, visszament Rowanhoz, és az asszony elé tette a virágot, mintha áldozatot mutatna be egy istennőnek, aki egy tölgyfa alatt ülve hallgatja az emberek imáit.

- Szeretlek, Rowan - mondta. - Szükségem van rád. Egy pillanatra bepárásodott a szeme. A kert izzó zöldje elfátyolozta magát. A lány feje kissé lüktetett, a torkát mintha megszorították, majd elengedték volna, és ez rosszabb volt a sírásnál, mert most tudatosodtak benne igazán, valamilyen homályos és iszonyú módon, a megtörtént szörnyűségek.

Ez az asszony sebet kapott, talán gyógyíthatatlan sebet. És ő, Mona lett az örökösnő, mert ő alkalmas a szülésre, és kötelessége is erre törekedni, hogy a hatalmas Mayfair-vagyon tovább hagyományozódhassék.

De mihez kezd ez az asszony? Orvos nem lehet többé, ez úgyszólván bizonyos, hiszen már senki és semmi sem érdekli.

Hirtelen elfogta a jól ismert, kínos érzés, hogy nem szeretik, és nem látják szívesen. Tűnnie kéne innen. Szégyen-gyalázat, hogy napok óta ennél az asztalnál könyörög bocsánatért, mert valamikor gerjedt Michaelre, bocsánatért könyörög, mert fiatal, gazdag, és még lehetnek gyerekei, mert túlélte az anyját, Aliciá és a nagynénjét, Giffordot, a két szeretett, gyűlölt és nélkülözhetetlen asszonyt.

Csak magával törődik. Egye meg a fene!

- Nem akartam azt tenni Michaellel - mondta Rowannak. - Ne, ne csússz vissza!

Semmi változás. Rowan szürke tekintete éber volt, nem réveteg. Keze laza kis kupacban hevert az ölében. Annyira vékony és egyszerű volt a karikagyűrűje, hogy olyan lett tőle a keze, mint egy apácáé.

Mona szerette volna megfogni a kezét, de nem merte. Beszélni beszélt félórán át, de nem bírta megérinteni Rowant, nem bírta erőltetni a testi kapcsolatot. Még attól is félt, hogy megemelje Rowan kezét, és beletegye a virágot. Túlságosan bizalmaskodó lett volna ebben az állapotban.

- Nem nyúlok hozzád. Nem fogom meg a kezedet, nem próbálok tanulni valamit az érintésből. Nem érintelek meg, és nem adok puszit, mert a te helyedben, azt hiszem, én is utálnám, ha valami szeplős, vörös

hajú kölyök ezt csinálná velem.

Vörös haj, szeplők, mi köze ennek az egészhez, azt kellene mondani, hogy igen, lefeküdtem a férjeddel, de akkor is te vagy a rejtelmes, a hatalmas, az asszony, az egyetlen, akit Michael szeret, és mindig szeretett. Én nem voltam semmi. Csak egy kölyök voltam, aki az ágyba csalta. Ráadásul nem is vigyáztam azon az éjszakán annyira, mint kellett volna. Az az igazság, hogy egyáltalán nem vigyáztam. De ne aggódj, sose lehetett órát igazítani hozzám. Michael pont úgy nézett rám, mint arra a Mary Jane-re. Bujaság volt. Semmi más, csak bujaság. Nekem pedig megjön, mert mindig meg szokott, az orvosomtól pedig kapok egy újabb lelki fröccsöt.

Föltette a virágokat az asztalra, a porceláncsésze mellé, és elballagott.

Fölnézett a fellegekre, amelyek a ház kéményei között vitorláztak, és először állapította meg, milyen szép idő van.

Michael a konyhában keverte a koktélt, vagy “kotyvasztotta a bájitalt”, ahogy ők hívták, papaját, grépfrútot, narancs levét, kókusztejet. Meghatározhatatlan jellegű latyakban és gyümölcspépben úszott minden.

A lánynak az jutott eszébe, hiába próbálta idejekorán elfojtani a gondolatot, hogy Michael napról napra egészségesebb és szemrevalóbb. Súlyt emelt a szobájában, az orvosa bátorításával. Jó hét kilót is fölszedhetett, amióta Rowan fölébredt, és kikelt az ágyból.

- Ő szereti - mondta most, mintha egész idő alatt a bájitalról vitatkoztak volna. - Tudom, hogy szereti. Bea valami olyasmit mondott, hogy túl savas. Semmi jel nem mutat arra, hogy Rowan túl savasnak találná. - Vállat vont. - Részemről nem tudom.

- Azt gondolom - mondta Mona -, hogy miattam nem akar szólni. Mereven nézte a férfit, és akkor egyszer csak kibuggyantak a rémítő könnyek. Nem akart letörni. Nem akart ripacskodni vagy követelőzni, de olyan nyomorult volt! Mi a fenét akar ő Rowantól? Alig ismeri. Tisztára mintha azt akarná, hogy az az örökösnő anyáskodjon vele, aki elveszítette a képességét az anyaságra.

- Nem, kedves! - felelte Michael a leggyöngédebb, legvigasztalóbb mosolyával.

- Azért, Michael, mert beszéltem rólunk neki - gyónta meg a lány. - Nem akartam. Az első reggelen történt, mikor egyáltalán szóltam hozzá. Mostanáig féltem bevallani. Azt hittem, csak hallgatag. De nem... és nem... Azóta nem beszél, Michael. Igaz, ugye? Azóta nem, hogy idejöttem.

- Aranyvirág, ne kínozd magad! - mondta a férfi, és letörölt a pultról egy adag ragacsos dzsuvát. Türelmes volt, vigasztaló, de túlságosan fáradt az ilyesmihez. Mona szégyenkezett. - Előző nap némult el, Mona. De ezt már meséltem is. Miért nem figyelsz jobban? - Halványan, önmagát csúfolva mosolygott. - Nekem sem esett le, hogy abbahagyta a beszédet. - Megkavarta a lét. - No, most jön a nagy elhatározás. Tojással vagy tojás nélkül?

-Tojással? Tojást nem tehetsz a gyümölcslébe!

- Dehogynem, kedves. Látszik, hogy sose éltél Észak-Kaliforniában. Ez elsőrangú bioétel, neki pedig szüksége van fehérjére. Csakhogy a nyers tojástól szalmonellát lehet kapni. Ősi probléma. A család két pártra szakadt a nyers tojás mentén. Mary Jane-t kellett volna megkérdeznem múlt vasárnap.

- Mary Jane-t? - kérdezte Mona. - Egye meg a fene a családot!

- Én nem értek ehhez - töprengett Michael. - Beatrice veszedelmesnek tartja a nyers tojást, és ebben van is valami. Viszont mikor a gimnáziumban futballoztam, minden reggel beleütöttem egy tojást a tejkoktélomba. Bár Celia azt mondja...

- Uram irgalmazz! - mondta Mona, tökéletesen utánozva Celia hangját. - Mit ért Celia néni a nyers tojáshoz?

Annyira utálta már azt, ahogy a család pertraktálja Rowan apró szeretem-nemszeretem dolgait, Rowan vörösvértest-számát és Rowan színét, hogy ha most megint végig kell hallgatnia egy értelmetlen, hatástalan és fárasztó értekezést, visítani fog, hogy engedjék ki!

Bár lehet, hogy csak elege van. Amióta közölték vele, hogy ő az örökös, túl sokan osztogatják neki a tanácsot, túl sokat kérdezősködnek az egészsége felől, mintha ő lenne a beteg. Parodisztikus szalagcímeket irkált a számítógépébe:

LÁNYNAK FEJÉRE SZAKADT AZ ARANYESŐ vagy CSÓRIKÁM MILLIÁRDOKAT ÖRÖKÖL, JOGÁSZOK ZSÉMBELNEK.

Á, ma nem lehet olyat írni egy újságcímbe, hogy “zsémbel”. De akkor is tetszett a szó.

Váratlanul olyan rettenetesen érezte magát, ahogy állt ott a konyhában, hogy potyogni kezdtek a könnyei,

mint egy kisbabának, és rázkódott a válla.

- Nézd, kedves, én mondtam, hogy előző nap hallgatott el! - ismétel-| te a férfi. - Meg is mondhatom, mit hallottam tőle utoljára. Itt ültünk az asztalnál, ő kávét ivott. Azt mondta, meg tudna halni egy csésze New Orleans-i kávéért, mire főztem neki egy egész kannával. Nagyjából huszonkét óra telt el az ébredése óta, és ez alatt az idő alatt egy szemhunyást sem aludt. Talán épp ez volt a baj. Egyfolytában beszéltünk. Pihennie kellett volna. Azt mondta: "Michael, ki akarok menni. Ne, maradj csak, Michael, egyedül akarok lenni egy kis ideig."

- Biztos, hogy ez volt az utolsó, amit mondott?

- Abszolút biztos. Telefonálni akartam mindenkinek, el akartam újságolni, hogy Rowan jól van. Talán én ijesztettem meg ezzel! Utána körbevezettem, ő pedig hallgatott, és azóta is hallgat.

Fölvett egy nyers tojást, feltörte a műanyag keverő szélén, kettéválasztotta a héjat, kicsurgatta belőle a gusztustalan fehérjét és a sárgáját.

- Nem hiszem, hogy te bántottad volna meg, Mona. Komolyan, tényleg komolyan kételkedem benne. Bár jobb lett volna, ha nem gyónsz meg neki. Ha mindenáron tudni akarod, meglettem volna anélkül, hogy te felvilágosítod Rowant, miként rontottam meg a nappali kanapéján a kiskorú unokahúgát. - Vállat vont. - A nők szokták ezt, hogy elmondják utána. - Rosszalló pillantást vetett Monára, szemében villogott a napsugár. - Mi nem mondhatjuk el, de ők igen. Na szóval, szerintem még az is kétséges, hogy Rohan egyáltalán hallotta. Szerintem... fütyül ő erre. - Elnémult.

A pohár habos volt, és kissé gusztustalan.

- Ne haragudj, Michael.

- Kedves, ne...

- De komolyan, én jól vagyok. Rowan az, aki nincs jól. Nálam minden oké. Akarod, hogy kivigyem neki ezt a lélöttyöt? Ez borzalmas, Michael. Komolyan mondom! Gyomorforgató! - A tajtékos kotyvaléknak olyan színe volt, amilyen nincs is a földön.

- Még meg kell kevernem - mondta Michael. Rátette a kehelyre a négyszögletű gumifedőt, megnyomta a gombot. A forgó lapátok rémesen, hörögtek, a folyadék ugrált.

Talán jobb lenne, ha az ember nem tudna a tojásról.

- Most elég sok brokkolilevet is tettem bele - magyarázta a férfi.

- Istenem, nem is csoda, ha nem akarja meginni. Brokkolilé! Meg akarod ölni?

- Á, megissza ő. Mindig megissza. Mindent megiszik, amit elé teszek. Csak arra kell vigyáznom, mit teszek bele. Most pedig hallgass ide. Nem hinném, hogy meglepte a vallomásod, amire látszólag nem figyelt. Akkor is hallott dolgokat, mikor kómában feküdt. Maga mesélte. Hallotta, miket beszélnek az emberek, mikor nem is voltam a közelében. Persze, senki sem tudott a mi kisded bűncselekményünkről.

- Michael, az isten akárhova tegyen, ugyan fogadj már egy ügyvédet, az nézzen utána, hogy ebben az esetben fennállt-e a kiskorú sérelmére elkövetett nemi erőszak. A beleegyezés korhatára rokonok között tíz év, és létezhet olyan különleges törvény, amely a Mayfaireknél leszállítja ezt nyolc évre.

-Ne áltasd magad, angyalom. - Michael rosszallón megcsóválta a fejét. - Tehát arra akarok kilyukadni, hogy Rowan hallotta, miket mondtunk egymásnak az ágya mellett. Itt boszorkányokról van szó, Mona! - Visszasüppedt gondolataiba, és borúsan bámult maga elé. Meg kellett zabálni, olyan észveszejtő volt.

-Tudod, Mona - tekintett föl a lányra -, nem az a baj itt, hogy ki mit mondott. - Most már szomorú volt, olyan igazán szomorú, amilyenek csak a korabeli férfiak lehetnek, és amitől a lány egy kicsit megszeppent. - Az a baj, ami történt vele. Főleg... talán az utolsó, ami történt...

Mona bólintott. Megpróbálta maga elé képzelni ismét, amit Michael olyan szűkszavúan leírt: a pisztolyt, a lövést, az összeroskadó testet. A tej iszonyú titkát.

- Ugye, senkinek se mondtad el? - súgta aggodalmasan Michael. Isten irgalmazzon nekem, gondolta Mona, ha elmondtam volna, most helyben meghalnék attól, ahogy rám néz.

- Nem mondtam, és nem is mondom - felelte. - Tudom én, mikor kell beszélni, és mikor nem, csak...

- Nem engedte, hogy hozzá érjek. - Michael a fejét ingatta. - Ragaszkodott hozzá, hogy maga vigye le, holott alig volt jártányi ereje. Amíg élek, nem felejtem el azt a látványt. A többi - hát nem tudom. Mindenesetre ki lehet bírni. De az, ahogy az anya vonszolja a lánya hulláját...

-Te annak vetted? Rowan lányának?

Michael nem felelt. Bámult a semmibe. Aztán fokozatosan olvadni kezdett az arcáról a megsebzett értetlenség. Egy kicsit harapdálta az alsó ajkát, és utána majdnem elmosolyodott!

- Ezt a részt sose áruld el senkinek! - suttogta. - Soha, soha, soha! Senkinek sem kell tudnia! Bár egy napon talán maga Rowan akar majd beszélni róla. Mert talán elsősorban ez némította el.

- Egy pillanatig se aggódj miatta - mondta Mona. - Nem vagyok gyerek, Michael.

- Tudom, kedves, hidd el, hogy tudom - felelte ő, és egy egészen parányi pillanatra felcsillant a régi jókedve.

Majd ismét elsodródott, elfelejtette Monát, mindenkit, a nagy pohár undort, csak bámult a semmibe. Egyetlen másodpercre olyannak látszott, mint aki feladta a reményt, és olyan mélyre zuhant a nyomorúságba, ahol senki sem érheti el, még talán Rowan se.

- Michael, az isten szerelmére, meg fog gyógyulni! Majd csak javul a állapota!

A férfi nem felelt azonnal, és mikor megszólalt, szinte csak magának mormolta:

- Pont azon a helyen ül, nem a síron, de pont mellette - mondta kásásan.

Mindjárt sírni fog, azt pedig Mona nem bírja ki. Hogy szeretett volna hozzásietni, átölelni! De az neki lenne jó, nem Michaelnek.

A férfi váratlanul elmosolyodott - persze az ő kedvéért -, majd sztoikusan vállat vont.

- A te életed már szép lesz, mert a démonokat elpusztították - mondta -, és örökölni fogod Édent. - Még szélesebben, és olyan őszinte jósággal mosolygott! - Ő és én pedig magunkkal visszük a sírba a bűntudatot azért, amit tettünk és nem tettünk, vagy amit tennünk kellett volna, de elmulasztottuk megtenni egymásért.

Sóhajtott, rákönyökölt a pultra, és keresztbe fonta karjait. Kinézett a napsütésbe, a szelíden hullámzó kertbe, a zöld levelekkel tapsikoló tavaszba.

Úgy látszik, befejezte.

A régi Michael volt ismét, sztoikus és verhetetlen.

Végül fölegyenesedett, fogta a poharat, és megtörölgette egy régi fehér szalvétával.

- Ez is egy dolog - jegyezte meg -, ami jó a gazdagságban.

- Mi?

- Hogy vászonszalvétát használsz, amikor csak akarsz. És vászon zsebkendőt. Celiánál és Beánál mindig van vászon zsebkendő. A papám sose használt volna papír zsebkendőt. Hmmm. Milyen régen nem gondoltam már erre.

Kacsintott, amitől a lánynak muszáj volt mosolyognia. Jó! De ki más tud így kacsintani Monára? Senki.

- Yuriról semmi hír, ugye? - kérdezte.

- Arról mindenképpen szóltam volna - felelte gyászosan a lány. Kínszenvedés volt hallani Yuri nevét.

- Aaronnak mondtad, hogy mennyire eltűnt?

- Százszor, csak ma délelőtt három alkalommal. Aaron se tud róla, és nagyon aggódik, de nem megy vissza Európába, történjék akármi. Velünk marad holta napjáig. Emlékeztetett, hogy Yuri hallatlanul leleményes, okosabb, mint a Talamasca összes nyomozója.

-Attól tartasz, hogy történt valami?

-Nem tudom - felelte tompán. - Az is lehet, hogy csak elfelejtett. - Ez gondolatnak is iszonyú. Ez nem lehet. Bár a tényekkel mindenképpen szembe kell nézni. És Yuri felnőtt, nagyvilági ember.

Michael a lét nézte. Ha volna egy csepp esze, látná, hogy ez ihatatlan. Ehelyett fogott egy kanalat, és kevergetni kezdte.

- Hát tudod, Michael, lehet, hogy pont ez ugrasztja ki a transzból - állapította meg Mona. - Mármint, ha a felénél egy mennyei hang közli vele, hogy mit iszik.

Michael kuncogott, azon a morajló, isteni hangján. Fogta a kancsót, és színig töltött egy derekas poharat a latyakkal.

- Gyere, gyere! Gyere velem, nézd meg.

- Michael - kétségeskedett Mona -, nem akarom, hogy együtt lásson, tudod, úgy, hogy egymás mellett állunk.

- Kedves, hát használd már egy kicsit a boszorkányságodat! Rowan tudja, hogy a rabszolgája vagyok holtomig.

Nagyon lassan ismét változni kezdett az arca. Nyugodtan, de csaknem hidegen nézett a lányra, és Mona ismét arra gondolt, mennyire kifosztott ez az ember.

- Ja, kifosztott - bólintott Michael. Volt valami már-már kíméletlen a mosolyában. Nem szólt többet. Fogta a poharat, kiment.

- Gyere, beszéljünk a hölgyhöz - szólt vissza. - Olvassuk együtt az agyát. Két fej több mint egy, satöbbi. Talán újráznunk kellene, Mona. Kint a füvön, te meg én. Hátha attól felébredne.

Mona felháborodott. Komolyan értette ezt? Nem, nem is ez a kérdés, hanem az, hogy hogy mondhat ilyet?

Nem felelt, bár tudta, mit érezhet a férfi. Legalábbis úgy képzelte, hogy tudja. Bizonyos szinten persze tisztában volt vele, hogy nem tudhatja igazán, mert egy középkorú férfinak másképp fájnak a dolgok, mint egy fiatal lánynak. Annak ellenére elismerte, hogy mások untig szajkózták neki. Ez nem szerénység, ez logika dolga.

Ment Michael után a kockaköveken, az úszómedence mellett, át a hátsó kapun. Michaelen úgy feszült a farmer, hogy az már kibírhatatlan. Őrjítő hanyagsággal mozgott. Szép kis dolog, szexre gondolni! Hagyod abba! Éppenséggel a pólója sem lógott rajta, és gyönyörűen hullámzott a vállán meg a hátán.

Nem bírom abbahagyni! Hogy miért kellett olyan keserűen tréfálkoznia! Csináljuk a füvön! Ijesztő izgalom mocorgott Monában. A férfiak mindig azon panaszkodnak, hogy a szexi nők látványa mennyire fölizgatja őket. Nohát, rá ugyanúgy hat a szó, mint a kép. A szűk farmer és a szavak egyszerre gerjesztik a bujtogató képeket, amelyek elhatalmasodnak az agyán.

Rowan úgy ült az asztalnál, mint mikor Mona otthagyta. A lantana is az asztalon hevert, a két szál kissé eltávolodott egymástól, mintha a szél ujja megpiszkálta volna őket.

Rowan kissé összeráncolta a homlokát, mintha töprengene. Ez mindig jó jel, gondolta Mona, de most nem hozza szóba, mert túlságosan felkorbácsolná Michael reményeit. Rowanon nem látszott, hogy tudomást venne róluk. A távoli virágokat nézte, a fal tövében.

Michael lehajolt, megcsókolta a felesége arcát, az asztalra tette a poharat. Rowanon nem látszott változás, azon kívül, hogy a szellő kissé felborzolta a haját. Michael megfogta az asszony jobbját, és ráhajlítgatta Rowan ujjait a pohárra.

- Idd meg, kedves! - mondta, ugyanazon a meleg, közvetlen hangon, amelyen Monához beszélt. Kedves, kedves, kedves. A kedves jelenti Monát, jelenti Rowant, vagy Mary Jane-t, esetleg minden nőneműt,

Illene a “kedves” arra a lényre is, aki itt fekszik eltemetve a gödörben, az apjával? Úristen, hogy miért nem láthatta valamelyiket, csak egyetlen fölbecsülhetetlen másodpercig! Na persze, és az összes Mayfair-nő, aki látta Lashert a rövidre szabott randalírozás idején, az életével fizetett érte. Kivéve Rowant...

Hűha! Rowan fölemelte a poharat! Mona rettegő elragadtatással figyelte, hogyan iszik, de közben egy pillanatra sem veszi le a szemét a virágokról. Néhányszor pislogott nyelés közben, de ez volt minden. És a homlokán az a sekély, gondterhelt barázda.

Michael zsebre vágott kézzel nézte a feleségét, aztán valami különös dolgot tett. Úgy beszélt Rowanról Monának, mintha az asszony nem hallaná. Ez is először fordult elő.

- Mikor a doktor szólt hozzá, mondta, hogy be kellene mennie a vizsgálatokra, csak úgy felállt, és elsétált. Mintha egy nagyvárosi padtól kelt volna fel. Mint mikor túl közel ülnek hozzád. Így elszigetelte magát.

Elvette a poharat, amely undorítóbb volt, mint valaha. Bár igazság szerint Rowan olyannak tűnt, mint aki megiszik mindent, amit a férje a kezébe ad.

Semmi sem látszott az arcán.

- Persze én is bevihetném a kórházba a vizsgálatokra. Lehet, hogy velem jönne. Eddig megtett mindent, amit szerettem volna.

- Akkor miért nem viszed? - kérdezte Mona.

- Mert mikor reggel fölkel, hálóinget és pongyolát vesz. Kikészítek neki rendes ruhát, de hozzá se nyúl. Ebből következtetek arra, hogy itthon akar maradni, ezért választja a hálóinget és a pongyolát.

Váratlanul indulatba jött. Elvörösödött, és a szája megrándult.

- Különben sem segítenének a vizsgálatok - folytatta. - Ennyit tehetünk, hogy adjuk neki a vitaminokat. A vizsgálatok legföljebb olyan dolgokat közölhetnének velünk, amelyekhez semmi közünk. Az ital használ neki.

Egyre élesebb lett a hangja, egyre dühösebben nézett a feleségére. Elhallgatott.

Váratlanul az asztalra tette a poharat, a pohár mellé tenyerelve előrehajolt, és megpróbált Rowan szemébe nézni. Egészen közel hajolt az asszonyhoz, aki meg se rezzent.

- Rowan, kérlek! - suttogta. - Gyere vissza!

- Michael, ne csináld ezt!

- Miért ne, Mona? Rowan, szükségem van rád! Szükségem van rád! - Két kézzel rávágott az asztalra. Rowan visszahőkölt, de az arca nem változott. - Rowan! - üvöltötte a férfi. Úgy nyúlt a felesége után, mintha

mindjárt megragadná a vállát, és megrázná, aztán mégse tette.

Fölkapta a poharat az asztalról, sarkon fordult, elment.

Mona mozdulatlanul állt, és várt. Annyira megdöbbent, hogy mozdulni sem tudott. Bár ez is olyan volt, mint minden, amit Michael csinált. Ezt is azért tette, mert jószívű. Ugyanakkor durva volt, és még látványnak is rettenetes.

Ő még nem ment el. Tétován leült Rowannal szemközt, ugyanarra a székre, mint mindig.

Lassan-lassan kezdett megnyugodni. Maga se tudta, miért marad itt, ha csak azért nem, mert így tűnik tisztességesnek. Talán nem akar Michael szövetségesének látszani. Mostanában ólomköpenyként vonszolta a bűntudatát.

Rowan gyönyörű volt, csak arra nem kellett gondolni, hogy megnémult. A haja annyira megnőtt, hogy majdnem a vállát verte. Gyönyörű volt és üres. Eltávozott.

- Hát, tudod - kezdte a lány -, valószínűleg addig maradok melletted, amíg nem adsz jelt. Tudom, hogy ez nem ment föl, és nem igazolja, hogy kullancsként lógjak olyasvalakin, aki megnémult a sokktól. De ezzel a hallgatással arra kényszerítesz másokat, hogy ők cselekedjenek, határozzanak, döntsenek. Téged nem lehet csak úgy békén hagyni. Ez képtelenség, és nem is vall igazi jóságra.

Kifújta a levegőt. Elernyedt benne a feszültség.

- Túl fiatal vagyok, hogy tudjak bizonyos dolgokat - folytatta. - Tehát nem fogok itt ülni, és nem mondogatom, hogy megértem, ami veled történt. Az butaság lenne. - Rowanra nézett, akinek a szeme most zöldnek látszott, mintha átvette volna a tavaszi pázsit ragyogó színét.

- Viszont engem... izé... nekem nem közömbös, mi történik az emberekkel. Illetve majdnem minden emberrel. Ismerek dolgokat. Többet tudok mindenkinél, kivéve Michaelt vagy Aaront. Emlékszel Aaronra?

Bárgyú kérdés. Hát persze, hogy Rowan emlékszik Aaronra, ha egyáltalán emlékszik valamire.

- Na szóval, azt akartam csak mondani, hogy van ez a férfi, Yuri akiről már meséltem. Nem hinném, hogy találkoztál volna vele, illetve bizonyos vagyok benne, hogy nem láttad. Na szóval, Yuri elment, és vissza se jött, úgyhogy aggódom, és Aaron is aggódik. Pillanatnyilag holtponton vannak a dolgok, mert te itt vagy a kertben, bár az az igazság, hogy nem létezik tökéletes mozdulatlanság...

Elnémult. Ez még rosszabb, mint a másik megközelítés. Ki tudhatja, hogy szenved-e Rowan? Mona sóhajtott, és inkább megpróbálta befogni a száját. Az asztalra könyökölt. Vonakodva felnézett. Esküdni mert volna, hogy Rowan őt nézte, csak most fordította el a tekintetét!

- Még nincs vége, Rowan - suttogta. Elfordult, átnézett a vasrácson, az előkert füvét bámulta az úszómedencén túl. Kivirágzott a selyemmirtusz. Mikor Yuri elutazott, még csak a kopasz ágak voltak.

Ott álltak, ott sugdolóztak. Yuri azt mondta:

- Mona, akármi történjék Európában, visszajövök hozzád.

Rowan nézte! Rowan farkasszemet nézett vele!

A lány annyira elhűlt, hogy sem szólni, se mozdulni nem bírt. Félt beszélni vagy mozogni, félt, hogy Rowan elfordul tőle. Hinni akarta, hogy ez jó, hogy ez jóváhagyás és feloldozás. Legyen akármilyen rémes kölyök, neki sikerült fölkelteni Rowan figyelmét!

Tágra nyílt szeme mintha leolvasztotta volna Rowan arcáról a gondterheltséget. Nem maradt más a helyén, csak a nagy szomorúság.

- Mi a baj, Rowan? - súgta Mona.

Az asszony megnyikkant, mintha a torkát köszörülné.

- Nem Yuri - súgta. Még mélyebb barázdák jelentek meg a homlokán és a szeme sötétebb lett, de most nem sodródott el.

- Mi az, Rowan? - kérdezte a lány. - Rowan, mit mondtál Yuriról? Egészen olyannak tetszett, mintha Rowan azt képzelné, hogy fennhangon beszél, és nem veszi észre, hogy semmi sem jön ki a száján.

- Rowan! - súgta a lány. - Mondd meg nekem, Rowan... - Elnémult, hirtelen elfogyott a bátorsága.

Rowan még midig rászögezte a szemét. Fölemelte a jobbját, és beletúrt hamuszőke hajába. Természetes, normális mozdulat, de a pillantása nem normális, hanem vívódó...

Emberi hangok zökkentették ki Monát, férfiak beszéltek, Michael és még valaki. Majd váratlanul egy riasztó hang, mintha egy nő sírna vagy nevetne, Mona egy pillanatig nem tudta, melyikről lehet szó.

Megfordult, kibámult a vasrácsok között a vakító úszómedencére. Beatrice nénje sietett feléje, csaknem futott a medence kockakövekkel kirakott szélén, az egyik kezét a szájához szorította, a másikkal úgy

hadonászott, mint aki mindjárt elesik. Ő sírt, mert egészen biztos, hogy sírás hangja volt. Örökös kifogástalan kontya lebomlott, selyemruhája vizes és pecsétes volt.

Mögötte Michael és egy baljósan sötét ruhát viselő férfi szaporázta a lépést. Valamiről beszélgettek.

Beatrice görcsösen zokogott. A sarka belesüppedt a puha pázsitba, de ez nem állította meg.

- Mi az, Bea? - A lány fölállt. Rowan is fölállt, merőn bámulta a közeledő alakot. Beatrice átrohant a füvön, miközben megbicsaklott a lába, de rögtön ki is egyenesedett. Ösztönösen fordult Rowan felé.

- Megtették, Rowan! - fuldokolta. - Megölték! Az autó felrohant a járdára. Megölték, ott, a szemem láttára!

Mona kinyújtotta a karját, hogy megtartsa. Nagynénje hirtelen átkarolta, összecsókolta, majdnem megfojtotta, annyira szorította, de a másik kezével közben is Rowan felé kapkodott. Rowan két tenyere közé fogta a repeső kezet.

- Bea, ki ölt meg és kit? - kiáltotta Mona. - De csak nem Aaronra érted!

- De igen - bólogatott hevesen Bea, és a hangja annyira elfulladt, hogy alig lehetett hallani. Egyfolytában bólogatott. Mona és Rowan kétfelől támogatta. - Aaront - mondta. - Megölték. Láttam. Az autó felugrott a járdára a Szent Károly úton. Mondtam neki, hogy majd én idehozom! Azt felelte, nem, sétálni szeretne. Szándékosan gázolták el, láttam! Háromszor ment rajta keresztül az autó!

Amikor Michael is átfogta, Bea megroskadt, mint akit az ájulás kerülget, és valóban össze is esett. Michael fölemelte, átölelte, Beatrice zokogva borult a nyakába. Haja a szemébe lógott, reszkető keze úgy vergődött, mint két madár, amelyek nem tudnak fölszállni.

A baljós ruhájú ember rendőr volt - Mona észrevette a pisztolyt és a válltáskát -, egy szelíd, érzékeny arcú kínai.

- Őszinte részvétem - mondta félreismerhetetlen New Orleans-i kiejtéssel. Mona még sose hallott ilyen hangsúlyt ennyire kínai arcból.

- Megölték? - kérdezte súgva. Tekintete ide-oda járt a rendőr és Michael között, aki Beát csitította, gyengéden simogatva az asszony haját. Mona még sose hallotta így sírni a nagynénjét. Két gondolat tusázott benne: Yuri már bizonyára halott, Aaront meggyilkolták, ez pedig azt jelenti, hogy talán mindannyian veszélyben vannak. És hogy ez iszonyú, kimondhatatlanul iszonyú, de elsősorban Beának.

Rowan nyugodtan megszólította a rendőrt, bár a hangja rekedt volt, és alig hallatszott az érzelmi forgószélben.

- Látni akarom a halottat - mondta. - Odavinne? Orvos vagyok. Látnom kell. Egy perc, és felöltözöm.

Nem az a perc volt, hogy Michael hüledezhessen, Mona hápoghasson. Pedig hát logikus. Nem megmondta a rettenetes Mary Jane? “Figyel ő! Majd megszólal, ha kész lesz!”

És hála Istennek, hogy ebben a percben nem gunnyaszt néma mozdulatlanságban! Hála Istennek, hogy már nem képes, vagy már nem kell neki, és velük van ismét!

Mindegy, milyen törékenynek látszik, mennyire érdes és mesterkélt a hangja. A szeme, amellyel Monát nézte, tiszta volt, és elengedte a füle mellett a rendőr aggodalmas válaszát, hogy talán jobb lenne, ha nem nézné meg az áldozatot, lévén a gázolás olyan, amilyen.

- Beának most Michaelre van szüksége - mondta Rowan. Megfogta Mona csuklóját. Hűvös, erős volt a keze. - Nekem viszont rád van szükségem. Velem jössz?

- Igen - felelte Mona. - Ó, igen!

HÁROM

MEGÍGÉRTE A KIS EMBERNEK, hogy vár néhány percet, mielőtt belép a szállodába.

- Ha velem jössz - mondta Samuel -, mindenki fölfigyel rád. És le ne tedd a napszemüvegedet!

Yuri bólintott. Nem is bánta, ha elüldögélhet egy kicsit az autóban, és figyelheti a jövő-menőket a Claridge elegáns bejárata előtt. Amióta elhagyta a donnelaithi völgyet, semmi sem nyugtatta meg ennyire, mint London.

A hosszú úton is félt, mikor személytelen sztrádákon fúrta magát előre dél felé az autó, amely Samuelt és őt vitte az éjszaka alagútjában.

A völgy véres nyomot hasított az emlékezetébe. De miből is gondolta, hogy okos dolog egyedül odamenni a kútfőhöz, hátha megtud valamit a kis népről és a táltosokról? Természetesen azt találta, amire számított, ráadásul vállon lőtték egy harmincnyolcassal.

Iszonyú ütés volt ez a lövedék. Még sohasem sebezték meg így. Ám az igazi megrendülést a kis nép jelentette.

A Rolls hátsó ülésén gunnyasztva ismét átélte a rémlátomást: az elgazosodott hegyi csapást, a dobszót és a hátborzongató tülkölést a szirtek között, a nehézkesen hömpölygő fellegek és a lidérces hold alatt.

Csak mikor meglátta a kis embereket a körben, akkor döbbent rá, hogy énekelnek. Hallotta mély kántálásukat, érthetetlen szavaikat.

Nemigen hitt bennük, amíg...

Körbe-körbe jártak a dülöngélő, csökött, púpos alakok, emelgették kurta lábukat, ritmikus, kántáló kurjantásokat hallattak, kupákból és palackokból nyakaltak. Töltényövet viseltek, és vademberi duhajsággal lövöldöztek a szeles éjszakában. Pisztolyaik nem dörögtek, inkább csak pukkantak, mint a petárda. De a dobok voltak a legrosszabbak, a félelmetesen döngő dobok. Néhány duda vinnyogva küszködött a búskomor dallammal.

Mikor eltalálta a golyó, azt hitte, a kis emberek lőttek rá - talán egy őrszem. Tévedett.

Csak három hét múlva hagyta el a szurdokvölgyet.

Most pedig a Claridge-ben lesz. Most telefonálhat New Orleansba, beszélhet Aaronnal, beszélhet Monával, megmagyarázhatja, miért hallgatott ilyen sokáig.

Igaz, hogy Londonban közelebb van a Talamasca anyaházához, és azokhoz, akik meg akarták ölni, mégis sokkal nagyobb biztonságban érzi magát itt, mint a szurdokvölgyben, néhány pillanattal azelőtt, hogy arcra esett a becsapódó lövedéktől.

Ideje fölmenni. Találkoznia kell Samuel titokzatos barátjával, aki már megérkezett, és akinek jöttéhez Samuel egyetlen magyarázó szót sem volt hajlandó fűzni. Azt kell tennie, amit a kis ember parancsol, mert a kis ember megmentette az életét, talpra állította, és azt akarja, hogy találkozzon ezzel a barátjával, aki valamilyen módon kulcsszereplő ebben a hatalmas színjátékban.

Kikászálódott az autóból. A nyájas brit portás azonnal hozzá sietett segíteni.

Éles fájdalom hasogatta a vállát. Mikor tanulja már meg, hogy ne használja a jobb karját? Őrjítő!

A hideg levegő dühösen marta, de ez csak egy pillanatig tartott, amíg Yuri be nem lépett a hatalmas, mégis meleg előcsarnokba. Elindult a jobb oldali, nagy, ívelt lépcsőn.

A közeli bárból vonósnégyes lágy hangjai szűrődtek ki. Béke és nyugalom uralkodott a szállodában. A Claridge megnyugtatta és felvidította Yurit. Biztonságban érezte magát tőle.

Milyen csodálatos, hogy ezek az udvarias angolok - a portás, a londinerek, a finom úr, aki mellett jön lefelé a lépcsőn - nem is vesznek tudomást az ő mocskos pulóveréről, pecsétes fekete nadrágjáról. Már-már túlságosan udvariasak.

Addig ment az első emeleten, amíg rátalált a saroklakosztályra, amelyet a kis ember leírt neki. A nyitva

hagyott ajtón belépett egy kicsi, hívogató előtérbe, amely mintha egy barátságos otthonból került volna ide. Az előtérrel szomszédos, tágas nappali pont olyan régimódi és mégis fényűző volt, amilyennek Samuel mondta.

A kis ember a kandallónál térdelt, és tüzet rakott. Tweedzakóját levetette, csökött karjain és a púpján repedésig megfeszült a fehér ing.

- Á, á, gyere csak be, Yuri! - mondta oda se nézve.

Yuri átlépte a küszöböt. Ott volt a másik ember.

Ez az ember ugyanolyan különös látványt nyújtott, mint Samuel, de egészen más okból. Elképesztően, noha nem valószínűtlenül magas volt. Sörénye, amely sötét keretbe foglalta halvány arcát, furcsa ellentétben állt finom fekete gyapjúszövet öltönyével, drága ingének fénytelen fehér derengésével, sötétpiros nyakkendőjével. Határozottan regényes jelenség volt, illetve mit is jelent ez? Yuri nem egészen tudta. Mégis ez a szó jutott eszébe. Az ismeretlen egyáltalán nem volt atletikus - nem hasonlított a tévében látható olimpiák vagy lármás kosárlabdapályák felfújt izmú torzszülötteire -, hanem romantikus.

Yuri nyugodtan nézte. Ez a rendkívülisége ellenére is inkább konzervatív jelenség egyáltalán nem volt fenyegető. Sima, fiatalos arca férfihoz képest már-már túlságosan szép, a szempillája hosszú és sűrű, telt ajkú szája szinte nőiesen formás. Csupán ősz hajszálai ruházták föl olyan tekintéllyel, amiért ő láthatólag semmit sem tett. Mogyoróbarna nagy szemével kíváncsian nézett a cigányra. Szóval mindent egybevéve lenyűgöző alak volt, kivéve a kezét, mert az mintha túl nagyra sikerült volna, és valahogy az ujjai se voltak normálisak, bár Yuri maga se tudta, miért van ez. Talán attól, hogy olyan hosszúak és vékonyak.

- Te vagy a cigány - mondta mély hangján a férfi, amelynek behízelgő érzékisége egyáltalán nem emlékeztetett a törpe gúnyos dörmögésére.

- Gyere már be és ülj le! - türelmetlenkedett a törpe. A tüzet fújtatta, amelyet most sikerült lángra lobbantania. - Rendeltem valami ennivalót, de te menj át a hálóba, mikor hozzák. Nem akarom, hogy meglássanak.

- Köszönöm - felelte Yuri halkan. Most kapott észbe, hogy magán felejtette a napszemüvegét. Hogy felragyogott hirtelen a szoba, még a sötétzöld bársonnyal kárpitozott bútorok és a régimódi virágos függönyök is! Milyen kellemes szoba, látszik rajta, hogy emberek lakják.

A Claridge. Ismerte a világ nagy szállodáit, de még sose járt a Claridge-ben. Ha Londonban volt, mindig az anyaházban lakott. De oda most nem mehet.

- A barátomtól hallom, hogy megsebesültél - mondta a magas férfi. Odajött, és olyan kedvesen nézett le rá, hogy a magassága egyáltalán nem keltett ösztönös félelmet. Fölemelte a kezét, legyezővé nyitotta pókláb-ujjait, mintha keretbe akarná foglalni a cigány arcát, hogy jobban lássa.

- Semmi bajom. Meglőttek, de a barátod kivette a golyót. Ha ő nincs, most halott lennék.

- Nekem is ezt mondta. Tudod, ki vagyok?

- Nem én.

- Tudod-e, micsoda a táltos? Mert az vagyok.

Yuri nem válaszolt. Erről ugyanúgy nem volt sejtelme, mint a kis nép létezéséről. A táltos Lashert jelentette, a gyilkost, a szörnyeteget, a fenyegetést. Szólni sem tudott a megrendüléstől, csak bámulta a férfi arcát, és arra gondolt, hogy a kezét leszámítva egészen olyan, mint egy óriásira nőtt ember.

- Az ég szerelmére, Ash! - mordult rá Samuel. - Legyen már benned most az egyszer egy kis alamuszíság! - Lesöpörgette a nadrágját. A tűz fényesen, virgoncan pattogott. A törpe leült egy puha, formátlan és roppant kényelmesnek látszó fotelbe. A lába nem ért le a földig.

Lehetetlen volt olvasni az ezerráncú arcból. Csakugyan ilyen mogorva? A bőrredők eltakartak minden arcjátékot. A hang volt az egyetlen kifejező eszköze ennek a kis embernek, aki csak néha nyitotta kerekre villogó szemét. Pukkancs, türelmetlen természetéhez éppen illett a rőt haja. Kurta ujjaival dobolt a fotel kárpitozott karfáján.

Yuri a pamlaghoz ment, és merev háttal leült a végébe. Nem akarta bárdolatlanul megbámulni az óriást, csak a szeme sarkából látta, amint odamegy a kandallóhoz, és a tüzet nézi.

- Táltos - mondta a cigány, tűrhetően higgadt hangon. - Táltos. Miért akarsz beszélni velem? Miért akarsz segíteni nekem? Ki vagy te, és miért jöttél ide?

- Láttad a másikat? - kérdezte a magas teremtmény. Megfordult, és már-már gyámoltalan nyíltsággal nézett Yurira. Kimondottan szép lett volna, ha nincs a keze, a bogos ízületei.

- Nem, én sose láttam - felelte Yuri.

- De bizonyosan tudod, hogy meghalt.

- Igen, azt bizonyosan tudom - felelte Yuri. Az óriás és a törpe. Nem akart nevetni rajta, de akkor is pokolian mulatságos volt. Az óriást szemet gyönyörködtetővé tette a rendellenessége. A kis ember veszedelmesnek és gonosznak látszott a rendellenességétől. És ezek is a természet művei. Épp csak túl vannak a véletleneknek azon a körén, amelyekben Yuri még hinni tud.

- Volt ennek a táltosnak párja? - kérdezte a magas. - Úgy értem, egy nőstény táltos?

- Nem, egy Rowan Mayfair nevű asszony volt a párja. Már meséltem róla a barátodnak. Egyszerre volt anyja és szeretője a táltosnak. Az a fajta nő, akit mi a Talamascánál úgy nevezünk, hogy boszorkány.

- Na igen - szólt közbe a kis ember. - Boszorkánynak hívjuk mi is. Sok hatalmas boszorkány szerepel ebben a mesében, Ashlar. Egész légió boszorkány. Hagyjad, hadd meséljen.

- Ashlar az igazi neved? - döbbent meg Yuri.

Mielőtt elutazott New Orleansból, Aaron órákig magyarázott neki Lasherről, a szurdokvölgy démonáról. Abban a mesében újra és újra elhangzott Szent Ashlar neve. Szent Ashlar.

- Igen - felelte a magas. - De sokkal jobban szeretem az egyszótagú változatát. Nem akarok modortalan lenni, de annyival inkább előnyben részesítem az egyszerű Ash nevet, hogy sokszor oda se figyelek, ha Ashlarnak szólítanak. - Mindezt igen határozottan, bár udvariasan mondta.

A törpe kacagott.

- Én azért szólítom Ashlarnak, hogy erős és éber maradjon! - magyarázta.

A magas rá sem hederített. A kezét melengette a kandallónál, legyezővé nyitva csúzosnak látszó ujjait.

- Fáj, ugye? - kérdezte, és elfordult a tűztől.

- Igen. Elnézést kérek, hogy ennyire kimutatom. A vállamon van a seb, olyan helyen, hogy minden kis mozdulattól húzódik. Megbocsátod, ha eldőlök a díványon? Forr az agyam. Elmondod, ki vagy?

- Nem tettem volna meg? - kérdezte a magas. - Most te beszélj. Mi történt veled?

- Már mondtam, Yuri - vágott közbe a törpe türelmetlenül, de most valamivel barátságosabban -, hogy ő az én legrégibb bizalmasom és barátom. Azt is mondtam, hogy ismeri a Talamascát. Mindenkinél jobban ismeri. Kérlek, bízzál benne. Mondd el neki, amit tudni akar.

- Bízom benned - mondta Yuri -, de miért mesélnék a dolgaimról, a kalandjaimról? Mire kell neked ez a tudás?

- Hát hogy segítsek - felelte a magas, és nyájasan bólintott. - Samueltől hallom, hogy a Talamasca meg akar ölni. Ezt nehéz elhinnem. A magam módján mindig szerettem a Talamasca rendjét. Óvakodom tőle, mint mindentől, ami bármely téren korlátozna. De a Talamasca tagjai ritkán tanúsítottak ellenséges viselkedést... legalábbis nem tartósan. Ki akart bántani téged? Bizonyos vagy benne, hogy ezek a gonosz emberek magától a rendtől jöttek?

- Nem, nem vagyok biztos benne - mondta Yuri. - Többé-kevésbé ez történt. Árva fiú voltam, amikor a Talamasca befogadott. Aaron Lightner lett a gyámom. Samuel tudja, ki az.

- Én is tudom - szúrta közbe a magas.

- Egész éleremben a rendet szolgáltam, többnyire mint utazó, gyakran teljesítve számomra sem egészen érthető megbízásokat. Nekem elsősorban azt jelentette a fogadalmam, hogy hűséges vagyok Aaron Lightnerhez. Aztán ő elutazott New Orleansba, hogy vizsgálatot folytasson egy boszorkánycsalád után, és akkor valahogy elromlott minden. Ezek voltak a Mayfairek, a boszorkányfamília. Még elolvashattam a históriájukat a régi aktákban, mielőtt elzárták volna előlem az anyagokat. Rowan Mayfairtől született a táltos.

- Ki vagy mi volt az apja? - kérdezte a magas.

- Egy férfi.

- Ember? Biztos?

- Kétség nem fér hozzá, de itt más mozzanatokat is figyelembe kell venni. Ezt a családot nemzedékek hosszú sora óta kísértette egy gonosz szellem. A szellem megszállta Rowan Mayfair magzatát, hogy általa világra jöhessen. A táltos, amely fejlettsége teljében pattant elő az anyja méhéből, mindenben örökölte a familiáris jellemét. Mayfairék Lashernek hívták ezt a teremtményt, sose hallottam, hogy más néven emlegették volna. De mint említettem, a lény meghalt.

Az óriás hüledező együttérzéssel csóválta a fejét. A fotelhez ment, leült, udvariasan Yuri felé fordult, és úgy tette keresztbe hosszú lábát, akár a cigány. Szálegyenesen ült, mint akit egyáltalán nem zavar és nem feszélyez a magassága.

- Két boszorkánytól! - súgta.
- Vitathatatlanul - bólintott Yuri.
- Vitathatatlant mondtál? Mit jelent ez?
- A genetikai bizonyítékok pazarló bőségét. A Talamasca ismeri ezt a bizonyítékot. A boszorkányfamília több ágában is előfordul egy rendellenes génállomány, a táltosgének, amelyek normális körülmények között lappanganak, ám ebben az esetben - vagy boszorkányság, vagy megszállottság következtében - megtették, ami a dolguk, és létrehozták a táltost.

Ash mosolygott. Csodálatos mosolya volt, átlelkesítette az arcát értelemmel, gyöngédséggel, egyszerű örömmel.

- Úgy beszélsz, mint ezek a talamascások! - mondta. - Úgy beszélsz, mint egy katolikus pap. Úgy beszélsz, mint aki nem ebben a században született!
- Hát, a Talamasca latin okmányain nevelkedtem - mondta Yuri. - A tizenhatodik század óta vezették a krónikájukat erről a Lasher nevű fajzatról. Elolvastam az egészet, elolvastam a család történetét, hogy miként tettek szert nagy vagyonra és hatalomra, miket mesterkedtek titokban az ördögükkel. Más hasonló aktákat is olvastam, sok százat.
- Valóban?
- A táltosokról nem, ha ez érdekel. Még csak a szót se hallottam egész New Orleans-i tartózkodásom alatt - addig, amíg a rend két tagját meg nem ölték, mikor megkísérelték elmenekíteni ezt a Lasher nevű táltost a gyilkosa elől. Ám ezt már nem mesélhetem el.
- Miért nem? Tudni akarom, ki ölte meg.
- Majd ha jobban megismerlek, majd ha vallomással viszonozod a vallomásomat.
- Mit vallhatnék meg? A nevem Ashlar, és táltos vagyok. Sok száz éve már, hogy nem láttam fajtámbelit. Ó, voltak mások. Hallottam róluk, nyomukba eredtem, néhány esetben majdnem utol is értem őket. Hangsúlyozom: majdnem. De évszázadok óta nem érinthettem, az emberek kedvenc kifejezésével élve, a tulajdon húsomat és véremet. Ennyi év alatt egyszer sem.
- Azt akarod mondani, hogy nagyon öreg vagy. A mi élettartamunk semmi a tiedhez képest.
- Úgy tűnik - felelte Ash. - Öregnek kell lennem, hiszen nézd, már őszbe csavarodik a hajam, de honnan tudjam, mennyire vagyok öreg, mi lesz a végzetem, és mikor jön el, emberi években számítva? Mikor boldogan éldegéltem enyéim között, túl fiatal voltam, hogy elsajátítsam, amire e hosszú, magányos utazáson szükségem lesz. És Isten nem ajándékozott meg emberfölötti emlékezettel. Mint a közönséges emberek, bizonyos dolgokra kísérteties világossággal emlékszem, míg mások elmosódnak.
- A Talamasca tud rólad? - kérdezte Yuri. - Életfontosságú, hogy ezt közöld! A Talamasca volt a hivatásom!
- Magyarázd el, miként változott meg ez.
- Mint említettem, Aaron Lightner New Orleansba utazott. Aaron a boszorkányok szakértője. Boszorkányokat tanulmányozunk.
- Ezt értjük! - mondta a törpe. - Folytasd.
- Csitt, Samuel, hol a jó modor? - pirongatta Ash szelíd komolysággal.
- Ne hülyéskedj, Ash, ez a cigány itt szeret beléd a szemem láttára!

A táltos felháborodott. Gyönyörű lángot vetett benne az indulat, ám aztán megcsóválta a fejét, és keresztbe fonta karjait, mint aki tudja, miként küzdje le a haragját.

Yuri szóhoz sem tudott jutni. Hát úgy látszik, ilyen lett a világ - egymást követik a döbbenetes kinyilatkoztatások. Megdöbbent volt és szomorú, mert valahol nagyon megkedvelte ezt a magas lényt, még jobban, mint a kis embert, aki iránt sokkal intellektuálisabb rokonszenvet érzett.

Megalázottan elfordította a tekintetét. Most nincs idő, hogy elmesélje a saját életét, elmondja, miként került Aaron Lightner igézetébe, aki olyan mély hatást gyakorolt rá, mint általában az erős egyéniségek szoktak. El akarta mondani, hogy nem volt ebben semmi erotikus. Pedig az volt, annyira, amennyire minden erotikus.

A táltos hidegen nézte a kis embert.

Yuri folytatta a történetet.

- Aaron Lightner azért ment el Mayfairékhez, hogy segítsen a boszorkányoknak a szellem elleni örökös háborúban. Nem is tudta, honnan jött ez a szellem, vagy kicsoda valójában. Nagyjából annyit tudott róla, hogy 1658 körül, Donnelaithben idézte meg egy boszorkány.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Miután testté lett, és annyi boszorkányt pusztított el, hogy a számukat sem tudom - csupán ezek után találkozhatott Aaron Lightner a kreatúrával, és hallhatta a tulajdon szájából, hogy ő táltos, és egyszer hús-vér lényként élt VIII. Henrik idején, halálát lelte Donnelaithben, és a völgyben kísértett, amíg meg nem idézte a boszorkány. Ezek az adatok nem szerepelnek egyetlen általam ismert Talamasca-aktában sem. Alig három hét telt el a kreatúra lemészárlása óta. Ennek ellenére feljegyezhették a tényeket titkos aktákban, amelyekről tudomással bír valaki. Amint a Talamasca hírül vette, hogy Lasher megtestesült, vagy mi az ördögnek nevezzük ezt, rávetették magukat, és megpróbálták elrabolni a saját céljaikra. Lehet, hogy ennek során több életet is kioltottak előre megfontolt szándékkal, hideg fejjel. Ezt nem tudom, annyit tudok, hogy Aaron nem vett részt az összeesküvésükben, és úgy érezte, elárulták. Ezért kérdezlek: tudnak rólad? Ismer téged a Talamasca? Mert ha igen, akkor hétpecsétes titok lehetsz.

- Igen és nem - felelte az óriás. - Te, ugye, most nem hazudsz?

- Ash, próbálj meg tartózkodni a sajátos kijelentésektől - morogta a törpe. Ő is hátradőlt, amitől rövid, vaskos lábai tökéletes vízszintben meredtek előre. Összekulcsolta ujjait a tweedzakóján, inge nyakát kigombolta, mélyen ülő szemében villódzott a fény.

- Csak egy megjegyzést tettem, Samuel! Légy már türelemmel! - só- hajtott Ash. - Te is próbálj meg tartózkodni a sajátos kijelentésektől - tette hozzá enyhe bosszúsággal. Majd visszafordult Yurihoz.

- Hadd válaszoljak a kérdésedre, Yuri! - mondta melegen, fesztelenül ejtve ki a férfi nevét. - A mostani rendben valószínűleg semmit sem tudnak rólam. Egy lángész kellene ahhoz, hogy kiássa a rólunk szóló regéket a Talamasca irattárából, már ha valóban léteznek még ilyen akták! Sose értettem egészen, mit jelent ez a tudás - a rend aktái, ahogy most nevezik. Évszázadokkal ezelőtt olvastam néhány kéziratot. Hogy mennyit nevettem rajtuk! Ám akkoriban naivnak és megindítónak találtam minden írott nyelvet. Van, amit máig annak találok.

Yuri lenyűgözve hallgatta. Igaza volt a törpének; annyira megbűvöli ez a lény, hogy elveszítette ösztönös viszolygását a kitárulkozástól, de hát nem épp ez a lényege ennek a szerelemnek? Annyira levetkőzni a szokott elidegenedést és bizalmatlanságot, hogy az elfogadás fölérjen egy szellemi orgazmussal.

- Melyik az a nyelv, amelyiken nem nevetsz? - kérdezte.

- A modern szleng - felelte a táltos. - Az irodalmi realizmus és a közhelyekkel zsúfolt újságírói nyelvezet. Gyakran nélkülöz mindennemű naivságot, megszabadult a formalizmustól, viszont hihetetlenül tömör. A mai írások olyanok, mint a régi dalokhoz képest a süvítő sípszó.

Yuri elnevette magát.

- Azt hiszem, ebben igazad van - mondta. - Bár a Talamasca aktái nem ilyenek.

- Csakugyan nem. Azok, mint kifejtettem, dallamosak és mulattatók.

- Az egyik akta ilyen, a másik olyan. Tehát úgy véled, hogy jelenleg nem tudnak rólad.

- Ebben egészen bizonyos vagyok, és amit mesélsz, az is igazolja a meggyőződésemet, hogy nem lehet tudomásuk a létezésemről. De folytasd. Mi történt ezzel a táltossal?

- El akarták vinni, és belehaltak. Aki megölte a táltost, megölte a Talamascától jött embereket is. Ám a haláluk előtt, mikor megpróbáltak a táltos gyámolítóiként föllépni, utaltak rá, hogy van egy nőstény táltosuk, és évszázadok óta arra törekednek, hogy összehozzák a hímet és a nőstényt. Célozgattak rá, hogy a rendnek is ez az igazi rendeltetése. Hogy úgy mondjam, a titkos rendeltetése. Ez nagyon elszomorította Aaron Lightnert.

- Meg tudom érteni, Yuri folytatta.

- Lashert, a táltost láthatólag nem lepte meg a közlés; mintha már kitalálta volna. A Talamasca már a korábbi megtestesülése idején is megpróbálta elvinni Donnelaithből, talán azért, hogy a nősténnyel pároztassa. De nem bízott bennük, és nem ment velük. Akkoriban pap volt, akit szentnek tartottak.

- Szent Ashlar - mondta komolyan a törpe, és mintha nem arcának redői közül, hanem vaskos törzséből zúgott volna mély hangja. - Szent Ashlar, aki mindig visszatér.

Az óriás könnyedén biccentett. Mélybarna szeme lassan vándorolt a szőnyegen, mintha a keleti minta bonyolult cirádáiból olvasna. Sötét szemöldökének árnyékos eresze alól nézett föl a cigányra.

- Szent Ashlar - mondta szomorúan.

- Az vagy?

- Nem vagyok szent, Yuri. Nem haragszol, ha így szólítalak? Ne beszéljünk szentekről, kérlek...

- Ó, szólítsál csak nyugodtan Yurinak! Én is szólíthatlak Ashnek? De ugyanaz a személy vagy? Akit a szentnek mondtak? Évszázadokat emlegetsz, és most itt ülünk a nappaliban, pattog a tűz, és az ajtón a

szobapincér kopogtat. Meg kell mondanod! Nem védekezhetek tulajdon rendtársaim ellen, ha nem mondod meg, és nem segítesz megérteni, mi történik itt!

Samuel lecsúszott a fotelből, és peckesen elindult az előtér felé.

- Yuri, te most menj be a hálószobába! Ne lássanak!

Yuri felállt, amitől a vállába hasított a fájdalom, átment a hálószobába és becsukta az ajtót. Árnyas békesség fogadta, puha, dús függönyök tompították tovább a reggeli fényt. Fölemelte a kagylót, sietve beütötte a közvetlen hívószámot, majd az Egyesült Államok kódját.

Elbizonytalanodott. Úgy érezte, képtelen előadni Monának a szükséges kegyes hazugságokat, ugyanakkor nagyon szerette volna elmondani Aaronnak, amit megtudott, és közben félig-meddig attól félt, hogy mindjárt megakadályozzák a telefonálásban.

Skóciából jövet nem is egyszer toporgott így nyilvános telefonoknál, ugyanezzel a dilemmával vívódva, amíg a törpe rá nem parancsolt, hogy szálljon be az autóba.

Mit mondjon az ő kicsi szerelmének? Mennyit áruljon el Aaronnak abban a néhány pillanatban, ami a rendelkezésére áll?

Kapkodva beütötte New Orleans területi kódját, aztán a Mayfair- házét a Szent Károly és az Amelia utca sarkán, és várt. Hirtelen aggódni kezdett, hogy Amerikában talán késő éjszaka van, és egyszer csak belehasított, hogy tényleg az van!

Micsoda otromba, rettenetes baklövés, bármilyenek legyenek is a körülmények! Valaki fölvette. Ismerős hang volt, de Yuri nem tudta hova tenni.

- Angliából telefonálok. Elnézést - mentegetőzött -, de Mona Mayfairrel szeretnék beszélni. Remélem, nem vertem föl az egész házat.

- Yuri? - kérdezte a nő.

- Igen! - Nem is lepte meg, hogy ez a nő felismeri a hangját.

- Yuri, Aaron Lightner meghalt - mondta a nő. - Celia vagyok, Beatrice unokatestvére. És Mona unokatestvére. Nálunk mindenki unokatestvér. Aaront megölték.

Hosszú szünet következett, amelyben Yuri nem csinált semmit. Nem gondolkozott, nem képzelt el semmit, nem sietett következtetéseket levonni. Megdermedt a hideg, szörnyű félelemtől, mert ezek a szavak azt is jelentették, hogy soha többé nem látja Aaront, soha többé nem beszélnek egymással - mert Aaron elment!

Mozgatni akarta a száját, de nem bírta. Gondolatok nélkül, bután matatott a telefonzsinóron.

- Nagyon sajnálom, Yuri. Annyira aggódtunk magáért! Mona is nagyon aggódott. Hol van? Fel tudja hívni Michael Curryt? Megadhatom a számát.

- Jól vagyok - felelte Yuri halkan. - Megvan nekem az a szám.

- Mona is ott van most, Yuri. Fent a másik házban. Feltétlenül tudni akarják majd, hol van, hogy van, és hol érhetik utol.

- De Aaron... - kezdte rimánkodva, aztán nem bírt többet mondani. Nyöszörgő volt a hang, amely valahogyan kiszabadult a látását elhomályosító, az egyensúlyát, az egész énképét megingató felindulás sziklakolonca alól. - Aaron...

- Szándékosan elgázolták. A Pontchartrain hotelből jött, ahol akkor vált el Beatrice-től és Mary Jane Mayfairtől. Mary Jane-nek akartak kivenni szobát a szállodában. Beatrice éppen készült belépni az előtérbe, mikor meghallotta a zajt. Ő és Mary Jane látta is, mi történik. Aaronon többször átment az autó.

- Akkor gyilkosság volt - mondta Yuri.

- Abszolúte. El is fogták, aki tette. Egy csavargó. Felbérelték, de nem tudja, kicsoda. Ötezer dollárt kapott készpénzben, hogy ölje meg Aaront. Már egy hete próbálkozott, és a pénznek is már csak a fele volt meg. Yuri le akarta tenni a kagylót. Képtelenségnek tűnt ezt így folytatni. Megnyalta a felső ajkát, majd megparancsolta magának, hogy beszéljen.

- Kérem, Celia, mondja meg Monának, és Michael Currynek is, hogy Angliában vagyok. Biztonságban. Hamarosan megkeresem őket. Nagyon óvatos vagyok. Tolmácsolja őszinte részvétemet Beatrice Mayfairnek. Mindenkit... csókolok.

- Megmondom.

Letette a kagylót, így nem hallotta, hogy Celia mondott-e még valamit. Csönd lett. Egy pillanatra elzsongították a hálószoba lágy pasztellszínei. A tükör megtelt puha, gyönyörű fénnyel. Tisztaság illatát árasztotta a szoba.

Árvaság, gyanakvás a boldogságra, gyanakvás másokra. Róma. Aaron eljön, Aaron eltűnik az életből - nemcsak a múltból, de a jelenből és a jövőből is.

Nem tudta, mennyi ideig állt ott.

Kezdett úgy rémleni, hogy időtlen idők óta gyökeret vert a tükörasztal mellett. Tudta, hogy Ash, a magas, bejött a hálószobába, de nem azért, hogy eltépje a telefontól.

És az a meleg, együtt érző hang váratlanul, talán végzetesen eltalálta a gyász mélyen elrejtőzött idegét.

- Miért sírsz, Yuri?

Gyermeki egyszerűséggel kérdezte.

- Aaron Lightner meghalt - felelte Yuri. - Egyszer se hívtam fel, nem mondtam el neki, hogy meg akartak ölni. Meg kellett volna mondanom! Figyelmeztetnem kellett volna...

- Tudta ő, Yuri - hallatszott az ajtóból Samuel érdes hangja. - Tudta ő. Magad mesélted, mennyit győzködött, hogy ne gyere vissza, azt is mondta, hogy bármikor lecsaphatnak rá!

- De én...

- Ne gondolj rá bűntudattal, fiatal barátom - kérte Ash, és gyöngéden megfogta hosszú ujjú, nagy kezével a férfi vállát.

- Aaron... Aaron volt az én apám - mondta Yuri fahangon. - Aaron volt a fivérem. Aaron volt a barátom. - Forrt benne a gyász, a bűntudat, és egyszer csak elviselhetetlen lett a halál pőre iszonyata. Az lehetetlen, hogy ez az ember így eltűnjön, teljesen eltűnjön az életből! Ám később egyre valószínűbb lesz, aztán tény, végül pedig cáfolhatatlan igazság.

Mintha gyerek lenne, és anyja halottas ágyánál állna a jugoszláv faluban. Utoljára akkor fojtogatta ilyen elviselhetetlen fájdalom. Összeszorította a fogát, mert attól félt, hogy férfiatlanul jajveszékelni, sőt bőgni fog.

- A Talamasca ölte meg! - mondta. - Ki más tehette? Lasher - a táltos - halott. Ő nem tette. Ő csak az asszonyokat ölte meg, de nem a férfiakat. Ez a Talamasca műve!

- Aaron ölte meg a táltost? - kérdezte Ash. - Ő volt az apja?

- Nem, de szeretett ott egy asszonyt. Most talán azt a nőt is tönkretették örökre!

Be akart zárkózni a fürdőszobába. Maga se tudta, miért. Talán lerogy a márványpadlóra, felhúzott térdére hajtja a fejét, és zokog.

Ám a két különös idegen hallani sem akart róla. Riadt aggodalommal visszaterelték a nappaliba, a díványra ültették, az óriás végtelen óvatossággal bánt vele, nehogy fájdalmat okozzon, a kis ember rohant teáért, és kekszet, aprósüteményt készített egy tányérra.

Yurinak úgy rémlett, hogy a tűz túlságosan melegít. Pulzusa vágtatott, és kiverte a verejték. Lerángatta magáról a vastag pulóvert, és csak a vállába hasító fájdalomtól kapott észbe, hogy övig csupaszon ül ott, kezében a pulóverrel. Hátradőlt, magához szorította a szvettert, és szégyenkezett.

Halk neszt hallott. A kis ember egy fehér inget hozott neki, amit még ki sem vettek a mosodai tasakból. Yuri felbontotta a tasakot, kigombolta az inget, belebújt. Nevetségesen nagy volt rá. Ashé lehetett. Ám Yuri felhajtotta az ujjakat, és örült, hogy ismét takarja valamit. Megnyugtató érzés volt, mintha egy bő pizsamafelső lenne rajta. Pulóvere, amelyre fűszálak, apró gallyak, rögök tapadtak, a szőnyegen hevert.

- És én még azt hittem, milyen nemes vagyok - mondta -, amiért nem telefonálok neki, nem nyugtalanítom, elhalasztom a jelentést addig, amíg összeforr a seb, és talpra állok, hadd lássa, milyen jól vagyok!

- Miért ölné meg a Talamasca Aaron Lightnert? - kérdezte Ash. Visszaült a székébe, összekulcsolt ujjú kezét a térdei között lógatta. Ismét szálegyenesen ült, és valószínűtlenül jóképű volt.

Úristen, olyan, mintha kiütötték volna, és most látná először Ash egyszerű fekete óraszíját, és a folyadékkristályos kiírású aranyórát. Látta a vörös hajú púpost az ablaknál, amelyet Samuel résnyire nyitott, mert szó szerint bömbölt a tűz. Érezte a szobában a hideg jeges pengéjét. Látta, amint a láng homorít és sziszeg.

- Miért, Yuri? - ismételte Ash.

- Nem tudok mit felelni. Reméltem, hogy talán tévedtünk, hogy nincs benne ennyire a kezük, nem öltek meg ártatlanokat, hazugság, hogy lenne egy nőstényük, hogy ez lenne a céljuk, ilyen olcsó, vacak, jaj istenem, nem akartalak megsérteni...

- Nem sértettél meg.

- Olyan magasztos célokat tulajdonítottam nekik, olyan makulátlanul tisztának tartottam őket - hogy legyen egy tudós rend, amely csak tanul és nyilvántart, de sohasem avatkozik bele önző módon abba, amit kutat.

Bolond voltam! Megölték Aaront, mert tudott erről! És ezért kell megölniük engem! Különben a rend nem zökkenhet vissza a nyugalmas kerékvágásba! Figyelniük kell az anyaházat. Minden áron meg kell akadályozniuk, hogy belépjek! Nyilván a telefonokat is lehallgatják. Akkor se telefonálhatnék ide, vagy Amszterdamba, vagy Rómába, ha akarnék! Elfognák minden faxomat. És addig nem lazítanak az éberségen, addig nem hagynak föl a nyomozással utánam, amíg meg nem halok!

De akkor ki vegye üldözőbe őket? Ki világosítsa fel a többieket? Ki tárja föl a testvérek előtt a rettenetes titkot, hogy ez a rend gonosz... talán mindig is a katolikus egyháznak volt igaza! Ami természetfölötti, és nem Istentől való, az gonosz! Felkutatni a hím táltost! Pároztatni a nősténnyel...

Föltekintett. Ash szomorúan nézte. A bezárt ablaknak támaszkodó Samuel ugyancsak szomorúnak és nyugtalannak látszott, amennyire arcának húsos redőitől meg lehetett állapítani. Higgadj le, parancsolta magának Yuri, gondold meg, mit mondasz! Nehogy hisztériázni kezdj!

Folytatta.

- Ash, te úgy dobálózol a századokkal, ahogyan mások az évekkel. Akkor talán a Talamasca nősténye is több száz éves. Lehet, hogy sohasem ismertek más célt. A sötét középkortól fogva szövik a hálót, amely olyan gonosz és fajtalan, hogy a modern ember föl sem foghatja! Ó, milyen egyszerű! Az a sok ostoba csakis egyetlen dolgot keresett, a táltost, azt a lényt, amely olyan sebesen és sikerrel párzik, hogy faja hamarosan elárasztja a világot! Ők ugyan mitől olyan biztosak benne, a rend titkolózó, névtelen és láthatatlan vénei, ugyan mitől olyan biztosak abban, hogy őket majd nem...

Elnémult. Ez még sose jutott így eszébe. Hát persze. Volt-e valaha egy fedél alatt értelmes lénnyel, aki nem ember? És most itt vannak. Ki mondja meg, hány ilyen fajta jár-kel még a mi kényelmes világocskánkban, megjátszva az embert, egyébiránt kizárólag a saját céljait tartva szem előtt? Táltosok! Vámpírok! A vén törpe, neki is megvan a saját ideje, sérelmei, története.

Hogy elnémultak! Hallgatólagosan megegyeztek volna abban, hogy hagyják őt őrjöngeni?

- Tudjátok, mit tennék legszívesebben? - kérdezte.

- Mit? - kérdezte Ash.

- Elmennék az amszterdami anyaházba, és megölném a véneket! De épp az a bökkenő, hogy nem találnám őket! Nem hinném, hogy az amszterdami anyaházban lennének, hogy valaha is ott tartózkodtak volna. Nem tudom, kik és mik! Samuel, most beülök a kocsiba, és elmegyek haza. Látnom kell a londoni testvéreket!

- Nem - felelte Samuel. - Megölnek.

- Nem lehet benne mindenki! Ez az utolsó reményem, hogy néhány ember balekjai vagyunk! Kérlek, szeretnék elmenni a londoni anyaházba! Majd szép csendben beosonok, senki sem veszi észre, megrohanom a testvéreket, hogy figyelniük kelljen rám! Meg kell tennem! Figyelmeztetnem kell őket! Hiszen Aaron meghalt!

Elhallgatott, mert rádöbbent, hogy megriasztja őket, a két különös barátot. A kis ember újra keresztbe fonta a karjait, ami groteszk látvány volt ilyen kurta karocskákkal és ekkora hordó mellkassal. Homlokának redői mogorván összehúzódtak. Ash csak nézte, ő nem ráncolta a szemöldökét, de látszott rajta a nyugtalanság.

- Mit érdekel ez titeket! - bökte ki Yuri. - Samuel, te megmentetted az életemet, mikor meglőttek a hegyekben. Pedig senki sem kért rá. Miért? Mi vagyok én nektek?

Samuel kurtán felmordult, mintha azt akarná mondani: erre még válaszolni sem érdemes. De Ash felelt;

- Talán mi is cigányok vagyunk, Yuri - mondta szelíden. Yuri nem szólt. Nem hitt ezekben az érzésekben, amelyeket Ash mutatott. Egyetlen dolgot hitt el: hogy Aaron halott. Elképzelte Monát, az ő kis vörös boszorkányát. Látta különös arcocskáját, nagy vörös hajsátrát. Látta a szemét, de semmit sem érzett iránta. Csak annyit kívánt, hogy bár itt lenne a lány.

- Semmi! Nincsen semmim! - suttogta.

- Yuri - kérlelte Ash -, figyelj rám! A Talamascát nem azért alapították, hogy felkutassa a táltost. Elhiheted, ha én mondom. Noha ennek a kornak a véneiről nem tudok, ismertem őket a múltban; nem, Yuri, akkor nem léteztek táltosok, és nem hihetem, hogy most léteznének. Mik is lennének ezek, Yuri? Fajunk nőstényei?

Szelíd nyugalommal, meggyőző erővel folytatta;

- A nőstény táltos ugyanolyan gyerekes és akaratos, mint a hím. A nőstény azonnal rohant volna ehhez a Lasher nevű kreatúrához. Ha kizárólag asszonyi környezetben él, még azok sem tarthatták volna vissza. Miért uszítanának halandó embereket ilyen préda és ilyen ellenség nyomába? Ó, tudom, hogy neked nem tűnök félelmetesnek, pedig nagyon meglepő meséket mondhatnék! Nyugodj meg: testvéreid nem balekjai a rendnek,

ám ezzel együtt is azt hiszem, hogy ráhibáztál az igazságra. Nem a vének árulták el a Talamasca célkitűzését, hogy megkaparinthassák ezt a Lasher nevű teremtményt. Egy kis kamarilla műve lehet, akik rábukkantak a régi faj titkára.

Ash elhallgatott, és ez olyan volt, mintha a világból hirtelen kiveszett volna a muzsika. Türelmesen, nyíltan nézte Yurit.

- Kell, hogy neked legyen igazad - mondta Yuri halkan. - Azt nem bírnám ki, ha nem így lenne.

- Hatalmunkban áll, hogy felfedjük az igazságot - szólt Ash. - Mi hárman, együtt. Őszintén szólva egyébként is kíváncsi voltam rád, és mindenképpen segítettem volna, mert szellemtestvérem vagy, és megindítod a szívemet, de más okból is segítenem kell. Még emlékszem, mikor nem volt Talamasca. Még emlékszem, mikor egyetlen emberből állt. Még emlékszem, amikor befért volna ebbe a szobába a rend könyvtára a kazamatákban. Emlékszem, amikor két tagja lett, aztán három, majd öt, végül tíz. Emlékszem mindenre dolgokra, és azokra, akik összejöttek, hogy megalapítsák a rendet. Ismertem és szerettem őket. Természetesen az én történetem, az én titkom is ott rejtőzik valahol a feljegyzéseikben, ezekre a modern nyelvekre lefordított, elektronikusan tárolt feljegyzésekben.

- Most azt akarja mondani - vágott közbe Samuel érdesen, erőltetett türelemmel -, hogy nem akarjuk, hogy a Talamascát megrontsák. Nem akarjuk, hogy megváltozzon a jellege. A Talamasca túl sokat tud rólunk ahhoz, hogy ezt eltűrhessük. Túl sokat tud, túl sok mindenről. Részemről ez nem hűség dolga, csak azt akarom, hogy békén hagyjanak.

- Részemről hűség dolga - mondta Ash. - Szeretet dolga, és háláé. Sok mindené.

- Igen, értem - felelte Yuri. Kezdett erőt venni rajta a fáradtság, az érzelmi viharok kötelező finálója, az örök menekülés, a vereség ónos álmossága.

- Ha ez a kis csoport tud rólam - mondta Ash fojtottan -, akkor értem is ugyanolyan bizonyosan eljönnek, mint ezért a Lasher nevű kreatúráért. - Belenyugvó kis gesztust tett. - Nem először csinálják az emberek. Veszélyesek ám a titkok nagy könyvtárai. Minden titkos tárház feltörhető.

Yuri elsírta magát. Hang nélkül. A könnyek sem perdültek ki a szeméből. Fátyluk mögül bámulta a teáscsészét. Egyetlen kortyot sem ivott, és mostanra kihűlt a tea. Fogta a damasztszalvétát, széthajtogatta, megtörölgette a szemét, azt se bánta, hogy érdes a vászon. Éhes volt, de nem akart enni a tányéron levő süteményből. Illetlenségnek tűnt, hogy egyen egy haláleset után.

Ash folytatta:

- Nem akarok a Talamasca őrangyala lenni. Sose akartam. De voltak idők a múltban, amikor a rend veszélybe került. Ha tehetem, megakadályozom, hogy a Talamascának baja essék vagy elpusztuljon.

- Számos oka van annak, Yuri - vette át a szót Samuel -, hogy egy áruló klikk a Talamascánál miért próbálta tőrbe csalni ezt a Lashert. Gondold csak el, micsoda trófea lenne! Létezhetnek emberek, akik minden konkrét ok nélkül akarnak maguknak egy táltost. Nem kutatók, varázslók vagy papok. Még csak nem is tudósok. De akkor is kell nekik ez a ritka és fantasztikus teremtmény; kell, hogy bámulhassák, hogy beszéljenek hozzá, vizsgálgassák, kiismerjék, és persze, hogy párosodjék az orruk előtt!

- Azért is kellhet, hogy feldarabolják - folytatta Ash. - Vagy pedig, fájdalom, azért, hogy tűkkel szurkálják, hogy sikoltozik-e.

- Igen, ez logikus - mondta Yuri. - A kívülállók összeesküvése. Árulóké vagy kívülállóké. Fáradt vagyok. Egy ágyra van szükségem, amelyben alhatok. Nem tudom, miért mondtam nektek ilyen szörnyűségeket.

- Én tudom - felelte a törpe. - A barátod meghalt. Nem voltam ott, hogy megmentsem.

- Aki meg akart ölni, azt megölted? - kérdezte Ash.

Samuel válaszolt Yuri helyett.

- Nem, azt én öltem meg! Nem ez volt a szándékom, de vagy lelököm a szikláról, vagy tűröm, hogy másodszor is rálőjön a cigányra. Megvallom, a hecc kedvéért is csináltam, lévén, hogy Yuri és én még egy szót se váltottunk. Ott volt egy ember, aki pisztolyt szögezett egy másik emberre. A hulla a völgyben van. Meg akarod találni? Megvan rá az esély, hogy a kis nép ott hagyta, ahova esett.

- Ó, így volt az - helyeselt Ash.

Yuri nem szólt. Felködlött benne, hogy neki kellett volna megkeresnie a holtat. Át kellett volna vizsgálnia, el kellett volna vennie az igazolványát. De hát a sebével azon az iszonyú terepen képtelenség volt. Ez valahogy így tűnt igazságosnak, hogy a hulla örökre elvesszen a donnelaithi vadonban, és a kis nép hagyja megrohadni.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A kis nép.

Még estében az apró füves foltot nézte a mélyben, ahol az emberkék táncoltak, egy torz, modern manócsapat. A fáklyafény volt az utolsó, amit látott, azután elveszítette az eszméletét.

Mikor kinyitotta a szemét, és megpillantotta Samuelt, a megmentőjét, aki töltényövet, pisztolyt viselt, és olyan gyűrött volt vénséges arca, mint egy gyökérgubanc, azt gondolta: most megölnek. De akkor is láttam őket. Bár elmesélhetném Aaronnak! Láttam a kis népet!

- Ez egy kívülálló csoport - riasztotta föl a révületből Ash hangja, visszarántva Yurit a kis körbe. - Nem belülről szervezték.

Táltos, gondolta Yuri. És már táltost is láttam. Egy levegőt szívok egy lénnyel, aki táltos.

Ha nem esett volna folt a rend becsületén, ha nem emlékeztetné percenként a vállát hasogató fájdalom az ordas erőszakra és árulásra, amely beszippantotta egész életét, milyen hatalmas élmény lenne, hogy táltost láthat! De hát ezt az árat kellett megfizetni a látomásért. Az ilyesminek ára van, magyarázta egyszer Aaron. És most már soha, de soha nem beszélheti meg ezt Aaronnal!

- Miből tudod, hogy a csoport nem a Talamascán belül létezik? - kérdezte enyhe gúnnyal Samuel.

Ma egyáltalán nem hasonlított akkori önmagára, amikor szakadt ujjast és térdnadrágot viselt. Valamiféle rémes varangyra emlékeztetett, ahogy kuporgott a tűz mellett, számolta a muníciót, feltöltötte lőszerrel a fegyveröv hézagait, vedelte a whiskyt, és egyfolytában kínálgatta Yurit, aki még sohasem rúgott be ennyire. A szesz viszont meggyógyította.

- Pancimanci - mondta. Mire a kis ember azt felelte:

- Nevezhetsz így, ha tetszik. Hívtak már csúnyábban is. De a nevem Samuel.

- Miféle nyelven énekelnek? - Mikor hagyják abba a danolást és a dobolást!

- A mi nyelvünkön. Most hallgass, mert belezavarsz a számolásba Most civilizált ruhát viselt, civilizált, kényelmes fotelben ült, és türelmetlenül bámult Ashre, a mesebeli, nyúlánk óriásra, aki nem siette el a választ.

- Mert ez túl otromba - mondta. - Pisztolylövés! Egy autó, amely felszalad a járdára, és elüti Aaron Lightnert! Vannak sokkal könnyebb módjai a gyilkosságnak, amelyeket szinte észre sem lehet venni. A tudósok is merik ezeket, mert tanultak a boszorkányoktól, a varázslóktól és a sötétség más fejedelmeitől. Nem, ők nem a völgyben cserkésznének be egy embert, mintha vadállat lenne. Az lehetetlen.

- Ash, a szurdokvölgy fegyvere ma már a pisztoly - gúnyolódott Samuel. - Miért ne használhatnák a varázslók, ha a kis nép is használja?

-A pisztoly a játékszere a szurdokvölgynek, Samuel - felelte nyugodtan Ash. - Ezt te is tudod. A Talamasca tagjai nem szörnyetegek, akik a vadonba kényszerülnek az üldözés, a kémkedés elől, és ha rájuk találnak, rémítgetniük kell az embereket - fejtegette higgadtan. - A métely nem a Talamasca véneitől származik. Nagyobb kellemetlenséget el sem tudok képzelni. Valami kívülálló kis csoport véletlenül hozzájut bizonyos adatokhoz, és úgy dönt, hogy elhiszi! Könyvek voltak? Floppyk? Ki tudja? Még az is lehet, hogy alkalmazottak adták el a titkokat...

- Nyilván olyanok lehetünk a szemükben, mint a gyerekek! - mondta Yuri. - Vagy mint az apácák és a szerzetesek. Számítógépbe tápláljuk minden feljegyzésünket, aktánkat, a számítógép memóriájára bízunk régi titkokat.

- Ki volt az a boszorkány, aki az apja lett a táltosnak? Ki ölte meg? - kérdezte váratlanul Ash. - Azt ígérted, elmondod, ha én is mondok neked dolgokat. Mit adhatok még? Több mint készséges voltam. Ki ez a boszorkány, aki táltost tud nemzeni?

- A neve Michael Curry - felelte Yuri. - És valószínűleg őt is igyekeznek majd megölni.

- Ugyan! Mi hasznuk lenne abból? - vitatkozott Ash. - Épp ellenkezőleg, arra törekednek majd, hogy ismét kicsiholják a szikrát. Rowan, a boszorkány...

- Nem szülhet többé - mondta Yuri. - De vannak mások, ott az egész család, és van köztük egy, aki olyan hatalmas, hogy még...

Ólomnehéz volt a feje. Fölemelte a jobbját, és a homlokához nyomta. Kellemetlenül forró volt a keze. Émelyegni kezdett attól, hogy előrehajolt. Lassan hátradőlt, óvatosan, hogy ne rándítsa meg a vállát, majd behunyta a szemét. A nadrágzsebébe nyúlt, elővette a tárcáját, kinyitotta.

Előhúzta rejtekéből Mona harsogó színekben pompázó, apró iskolai képét, amelyen az ő rőt lóboncú drágája mosolyogva mutatja szabályos fehér fogsorát. Gyerekboszorkány, imádott boszorkány, de vitán fölül boszorkány.

Ismét megtörölte a szemét és a száját. A keze olyan csúnyán reszketett, hogy alig látta Mona kedves arcát.

Ash hosszú, vékony ujjai megérintették a fotót. Yuri mögött állt, egyik kezével a pamlagra támaszkodott, a másikkal megállította a reszkető fényképet, és némán tanulmányozta.

- Ugyanabból az ágból való, mint az anya? - kérdezte halkan.

Yuri elrántotta a fényképet, és a melléhez szorította. Előrebukott, amitől ismét felfordult a gyomra, és bénító fájdalom hasított a vállába.

Ash udvariasan elhúzódott, és a kandallóhoz ment. A tűz már nem lobogott olyan vadul. Ash megállt, a kandallópárkányra tette a kezét. Nagyon egyenesen, szinte katonásan tartotta magát. Sűrű haja sötét hullámokban fedte a tarkóját. Yuri innen nem láthatta a fehér szálakat, csak a mélybarna, majdnem fekete tincseket.

- Akkor őt is igyekeznek majd megkaparintani - mondta Ash, továbbra is háttal, kissé emeltebb hangon. - Vagy őt, vagy a család egy másik boszorkányát.

- Igen - felelte Yuri. Kába volt, mégis dühöngött. Miként gondolhatja, hogy már nem szereti Monát? Miért került hirtelen ilyen távol a lánytól? - Igyekeznek megkaparintani. Ó, Istenem, és még nekünk köszönhetik az előnyüket! - villant bele a fölismerés. - Jóságos Isten, mi játszottunk a kezükre! Számítógépek! Följegyzések! Ugyanaz, ami a renddel történt!

Felállt. A válla lüktetett. Nem érdekelte. Még mindig szorította az ingéhez a fényképet.

- Hogyhogy a kezükre játszottatok? - fordult meg Ash. Szeme a lángok fényében majdnem olyan zöldnek látszott, mint Monáé. Nyakkendője, akár egy sötét vérfolt.

- A genetikai vizsgálatok! - felelte Yuri. - Az egész családról elkészítik a génelemzést, nehogy még egyszer olyan boszorkány párosodjék olyan boszorkánnyal, akik alkalmasak a táltos nemzésére! Nem érted? Lesz megszámlálhatatlan genetikai, leszármazási, orvosi adat! Föl lesz jegyezve, ki az erős boszorkány, és ki nem az! Édes Istenem, eleve tudni fogják, kit válasszanak! Jobban fogják tudni, mint a kelekótya táltos! Olyan fegyvert ad a kezükbe ez a tudás, amilyen Lashernek sose volt! Ő, hánnyal próbált párzani, és mindet megölte! Mind meghalt, egy se adta meg neki, amit akart: a leánygyermeket! De...

- Láthatnám még egyszer a kis vörös boszorkány képét? - kérdezte Ash félénken.

- Nem - mondta Yuri. - Nem láthatod. Arcában lüktetett a vér. Nedves foltot érzett a vállán. Felszakította a sebet. Láza volt.

- Nem! - ismételte, mereven bámulva a táltost.

Ash nem szólt.

- Könyörgöm, ne kérd ezt! - rimánkodott Yuri. - Szükségem van rád, borzasztó nagy szükségem van a segítségedre, de ne akard most látni az arcát, most ne!

Farkasszemet néztek. Aztán Ash bólintott.

- Jól van - mondta. - Természetesen nem kérem, hogy mutasd meg. Csakhogy nagyon veszélyes dolog ilyen erős boszorkányt szeretni, ugye tudod?

Yuri nem felelt. Egy pillanatra egyszerre tudatosodott benne minden: hogy Aaron meghalt, hogy Monát hamarosan bánthatják, hogy elvettek tőle úgyszólván mindent, amit szeretett, ami drága volt neki, csak egy halvány reménysugarat hagytak az elégedettségre, az örömre, a boldogságra, és olyan fáradt, sebzett, gyönge, hogy már gondolkozni sem bír, és be kell bújnia a szomszéd szoba ágyába, amelyre pillantást se mert vetni, az első ágyba, amit azóta lát, hogy kis híján megölte a golyó. Tudta, hogy soha, de soha nem lett volna szabad megmutatnia Mona fényképét ennek a lénynek, aki félrevezető szelídséggel és látszólag angyali türelemmel nézi. Tudta, hogy bármelyik pillanatban összeeshet.

-Gyere, Yuri! - mondta Samuel zsémbes gyengédséggel. Odajött peckes járásával a cigányhoz, nyújtotta vaskos, göcsörtös kezét. - Bújj be az ágyba, és aludd ki magad. Mire felébredsz, itt leszünk, és hozunk neked meleg vacsorát.

Yuri hagyta magát vezetni. Csak az ajtónál torpant meg, és a törpe se vonszolhatta tovább, pedig volt olyan erős, mint akármelyik megtermett férfi, akit a cigány ismert. Megfordult, rábámult a kandallónál álló óriásra.

Aztán bement a hálószobába, és kábultan elterült az ágyon. A kis ember húzta le a cipőjét.

- Ne haragudj - mondta Yuri.

- Semmi baj - felelte a kis ember. - Betakarjalak?

- Nem. Itt meleg van és biztonság.

Az ajtó becsukódott, de Yuri nem nyitotta ki a szemét. Már siklott, el innen, el mindentől, és az álom

lázgörbéjében, amely eszméletre rázta, Monát látta, ahogy ül az ágya szélén, és őt hívja. A lába között vörös a pamat, de sötétebb vörös, mint a haja.

Kinyitotta a szemét. Egy pillanatig csak sötétet érzékelt, nyugtalanító sötétséget ott, ahol fénynek kellett volna lennie. Majd fokozatosan rájött, hogy Ash áll mellette, és letekint rá. Ösztönös, viszolygó rémületében nem mozdult, csak bámulta mereven Ash hosszú, gyapjúszövet felöltőjét.

- Nem veszem el a fényképet, amíg alszol! - súgta a táltos. - Ne aggódj! Csak azt akartam megmondani, hogy este el kell utaznom északra, a völgybe. Holnap visszatérek, és itt akarlak találni!

- Nem voltam túl okos, ugye? - kérdezte Yuri. - Megmutatni neked a képét! Bolond voltam!

Még mindig a sötét gyapjút bámulta. Ekkor az arca előtt megjelentek Ash jobbjának fehér ujjai. Lassan megfordult, fölnézett, de megállta, hogy ne adjon hangot, holott ijesztően közel volt hozzá a nagy arc. Nézte a szempárt, amely kíváncsian kémelte őt, majd a buja szájra siklott a tekintete.

- Szerintem meg fogok őrülni - mondta.

- Nem, nem őrülsz meg - felelte Ash -, de mostantól okosan kell viselkedned. Aludj! Ne félj tőlem. És maradj itt a biztonságban Samuellel, amíg visszatérek.

NÉGY

A HULLAHÁZ kicsi volt és mocskos. A padlókat és a falakat ócska fehér csempével burkolták. A rozsdás csövekkel behálózott, szűk szobákban csikorgó vasasztalok álltak.

Kizárólag New Orleansban lehet ilyen, gondolta Rowan. Kizárólag itt engedik meg egy tizenhárom éves lánynak, hogy bejöjjön holtat nézni, és itt sírjon mellette.

- Menj ki, Mona! - szólt rá. - Hadd vizsgáljam meg Aaront!

A keze még pocsékabbul reszketett, mint a lába. Mint abban a szakállas viccben, amelyikben kérdik a rángatózó agyvérzésestől: “Mivel foglalkozik?”, mire azt feleli: “Agyse-se-se-sebész vagyok!”

A bal kezére támaszkodott, és fölemelte a véres lepedőt. Az autó nem tett kárt az arcban. Aaron volt.

Ez nem az a hely, hogy lerója a kegyeletét, emlékezzen a jóságára, számtalan hasztalan próbálkozására, amellyel rajta akart segíteni. Talán egyetlen képnek volt elég fénye, hogy elhomályosítsa a szutykot, a bűzt, a méltatlan ronccsá gyalázott testet a szennyes asztalon.

Aaron Lightner az anyja temetésén; Aaron Lightner karon fogja, és odakíséri a vadidegenek sokaságában, akik az ő vérei, az anyja koporsójához; mert Aaron tudja, hogy Rowan ezt akarja, és ezt kell tennie: látnia kell Deirdre Mayfairt holtában, gyönyörűen kirúzsozva, beparfümözve.

Ezt a minden hívságon túljutott embert, aki mélységes közönnyel fekszik itt, nem érintette kozmetikus keze. Fehér haja - bölcsességének másik jegye, a rendkívüli életerő mellett - megőrizte csillogását. A világos szem nyitva van, de halott. Szája elernyedt, meghittebb, nyájasabb formát vett föl, mintha azt tanúsítaná, hogy ezt az életet meghökkentően kevés epével, haraggal vagy akasztófahumorral élték le.

Rowan rátette kezét a halott homlokára, kissé félrehajtotta a fejet, visszaengedte. Számítása szerint a halál nem egészen két órája következett be.

A mellkas összezúzódott. Az inget és a zakót átáztatta a vér. Kétségtelen, hogy a tüdő azonnal összeomlott, de a szív talán még hamarabb szétszakadt.

Gyöngéden megérintette, széthúzta az ajkakat. Mintha csókhoz készülő, incselkedő szerető lenne. Könnybe lábadt a szeme, és váratlanul olyan mélységes bánat öntötte el, hogy visszatértek Deirdre temetésének illatai, az a mindent elborító, fehér virágtenger. Aaron szájürege tele volt vérrel.

Belenézett a szemébe, amely nem nézett vissza. Ismerlek, szeretlek! Közelebb hajolt. Igen, azonnal meghalt. A szív okozta a halált, nem az agy. Lecsukta Aaron szemét, ujjai megpihentek a szemhéjakon.

Ki képes ebben a disznóólban egy tisztességes boncolásra? Ezek a mocskos falak! És a bűzlő fiókok!

Még följebb emelte a lepedőt, aztán félrerántotta, durván vagy türelmetlenül, maga se tudta, hogyan. A jobb láb összeroncsolódott. A lábikra és a lábfej nyilvánvalóan leszakadt, utólag dughatták vissza a vászon nadrágszárba. A jobb kézen csak három ujj maradt; kettőt tövestől kitépett a gázolás. Fölszedték vajon az ujjakat?

Csikorgás hallatszott. Bejött a kínai detektív, az ő talpa alatt csikorgott a koszos csempe, az adta a rémes hangot.

- Jól van, doktornő?

- Igen - felelte Rowan. - Mindjárt végzek. - Átment a másik oldalra. Rátette kezét Aaron fejére és nyakára. Némán állt, figyelt, gondolkozott.

Az otromba, primitív gázolás volt az oka. Ha szenvedett is, annak mostanra nem maradt nyoma. Azt se tudhatják már meg, hogy küzdött-e az életéért. Beatrice-nek úgy rémlett, hogy a férje el akart ugrani az autó elől, neki legalábbis úgy tűnt. “Próbált ő kitérni, de hát nem bírt!” - jelentette Mary Jane Mayfair.

Hátralépett. Kezet kellene mosnia, de hol? A mosdókagylóhoz ment, elfordította az őskori csapot, a víz alá tartotta az ujjait. Aztán elzárta a vizet, vászonkabátja zsebébe dugta a kezét, és kiment a nyomozó mellett, az ismeretlen holtak fiókjai előtt az apró előtérbe, az összetörten ácsorgó Michaelhoz. Férje nem kötött

nyakkendőt, és cigarettázott.

- Akarod látni? - kérdezte Rowan. A torka még mindig fájt, de nem érdekelte. - Az arca ép. Másra ne nézz.

- Inkább nem - felelte Michael. - Még sose voltam ilyen helyzetben. Ha te mondod, hogy meghalt, és az autó gázolta el, és ezenkívül nem tudhatok meg mást, akkor nem akarom látni.

- Megértelek.

- Rosszul leszek ettől a szagtól. Monának is felfordult tőle a gyomra.

- Valamikor bírtam - mondta Rowan.

Michael hozzálépett, megfogta felesége tarkóját kérges, nagy kezével, és megcsókolta, korántsem azzal a mentegetőző szelídséggel, ami a hallgatás heteinek csókjait jellemezte. Rowan szétnyíló szájjal viszonozta a csókot, és vadul szorította magához az egész testében reszkető férfit, vagy legalábbis megpróbálta megszorongatni.

- Ki kell mennem innen - mondta Michael.

Az asszony egyetlen lépésnyire távolodott tőle, és átnézett a másik szobába, a véres kupacra. A kínai rendőr ismét letakarta a lepedővel, talán kegyeletből, vagy mert ez az előírás.

Michael a szemközti falon sorjázó fiókokat bámulta. A bennük tárolt tetemek árasztották a förtelmes bűzt. Rowan is odanézett. Az egyik fiókot nem tolták be teljesen, talán, mert nem lehetett, és látszott, hogy két hullát zsúfoltak bele; látszott a barna arc, és rajta a másik tetem oszló, rózsaszín lába. Az arc is zöldesen rothadt. De nem az oszlás volt a szörnyűség, hanem hogy két halottat szuszakoltak egy rekeszbe. A senkinek sem kellő holtak, amint a szerelmesek meghittségével simulnak össze a halálban.

- Nem bírom... - kezdte Michael.

- Tudom, gyere - felelte az asszony.

Mikor beültek az autóba, Mona már nem sírt. Kifelé bámult az ablakon, olyan mélyen elmerülve gondolataiban, ami lehetetlenné tette a beszélgetést. Időnként megfordult, és Rowanra pillantott. Rowan viszonozta a pillantást, érezte erejét, melegségét. A három hét alatt, miközben azt hallgatta, ahogy ez a gyerek kiönti a szívét - hallgatta kedves, költői áradozását, amelyet gyakran puszta hanggá egyszerűsített az ő alvajáró állapota -, nagyon megszerette Monát.

Az örökösnő, aki majd megszüli a Mayfair-jogutódot. A gyerek, akiben termő anyaméh és érett asszonyi szenvedély rejlik. A gyerek, aki a karjaiban tartotta Michaelt, aki fékezhetetlenségében és tudatlanságában egy cseppet sem félt attól, hogy a férfi nyűtt szíve megállhat a szenvedély csúcspontján. De Michael nem halt meg. Kikapaszkodott a nyomorító betegségből, és felkészült a felesége hazatérésére! A bűntudat pedig Monára szakadt, akinek nagy kortyokban kell nyeldekelnie a mérgét.

Senki sem szólt az autóban.

Rowan a férjéhez bújt, küzdött az álmosság ellen, nem akart visszasüllyedni a folyó rendíthetetlen kitartásával hömpölygő gondolataiba, azokba a gondolatokba, amelyek hetekig nyomták le puhán, azokba a gondolatokba, amelyek olyan erőtlenné ernyesztették a külvilág dolgait és szavait, hogy azok ritkán értek el hozzá. Mintha tompán zúgó víz mögül szólongatták volna a hangok.

Tudta, mit kell tennie. Pedig ez újabb rettenetes ütés lesz Michaelnek.

A ház pezsgett az élettől. Egyikük sem csodálkozott azon, hogy ismét feltűntek az rendőrök. Rowannak nem volt szüksége magyarázatra. Még mindig nem tudta senki, hogy ki bérelte föl a gázolót, aki elütötte Aaron Lightnert.

Átjött Celia, és ő kézbe vette Beát; hagyta, hadd sírja ki magát abban az emeleti vendégszobában, amely Aaroné volt. Megérkezett Ryan Mayfair, az örökös öltönyben-nyakkendőben, mindig készen tárgyalásra vagy temetésre, és körültekintő szavakkal ecsetelte, mi most a teendője a családnak.

Persze mind Rowant bámulták, aki ugyanezeket az arcokat látta a ágya mellett. Ugyanezek vonultak el a szeme előtt a kertben töltött hosszú órákban.

Feszélyezte a ruha, amelyet Mona segítségével választott, mert nem emlékezett, hogy valaha is látta volna. De a ruha korántsem volt olyan fontos, mint az ennivaló. Csillagokat látott az éhségtől, és az ebédlőben Mayfair-szokás szerint, roskadásig megpakolt svédasztal várta.

Michael gyorsan megpúpozta étellel a felesége tányérját, mielőtt valamelyik rokon megtehette volna helyette. Rowan az asztalfőre telepedett és evés közben a többieket figyelte, ahogy kis csoportokba verődve őgyelegnek. Mohón felhajtott egy pohár jeges vizet. Rokonai békén hagyták tiszteletből vagy tehetetlenségből. Ugyan mit mondhattak volna neki? Többség nagyon keveset tudott abból, ami történt. Sose értenék meg a

elrablását, ahogy ők nevezik, a rabságát, és a bántalmakat, amelyeket Rowan elszenvedett. Milyen jó emberek! Őszintén aggódnak miatta, de most tényleg semmit sem tehetnek azon kívül, hogy békén hagyják

Mona, aki mellette állt, lehajolt, és megcsókolta az arcát. Nagyon félénken tette, Rowan bármikor megállíthatta volna, de neki esze ágában sem volt. Megfogta Mona csuklóját, magához húzta a lányt, ő is megcsókolta bársonyos arcát, és csak futólag gondolt arra, hogy élvezhette Michael ezt a bababőrű testet, mekkora gyönyörűség lehetett nézni, simogatni, belehatolni!

- Na, én felmegyek szunyálni - mondta Mona. - Ott vagyok, ha kellek.

- Kellesz - mondta Rowan, reményei szerint elég fojtottan, hogy a férje ne hallja. Michael a jobbján ült egy doboz hideg sörrel, és falt.

- Oké - felelte Mona. - Akkor fent leszek. - Rémült volt az arca, fáradt, szomorú és rémült.

- Most szükségünk van egymásra - mondta Rowan, olyan halkan amennyire tudta. A gyerek rászögezte a szemét. Pillantásuk összekapcsolódott.

Mona bólintott, majd kisietett, még csak jó éjszakát se kíván Michaelnek.

A bűntudatosok félszegsége, gondolta Rowan.

Az első szobában váratlanul fölnevetett valaki. Úgy látszik, történjék akármi, Mayfairék mindig csak nevetnek. Amikor ő az emeleten haldokolt, és Michael az ágya mellett sírt, akkor is nevetgéltek a házban

Emlékezete szerint el is tűnődött a hangokon sodródás közben, a kívülállók fásult közönyével. Az az igazság, hogy a nevetés mindig jobbnak tűnik a sírásnál. A nevetés harsány futamban patakzik, és magától dallamos. A sírás gyakran fuldokló, erőltetett vagy megalázó.

Michael behabzsolta a szaftos marhasültet és a rizst. Felhajtotta a maradék sörét. Valaki gyorsan odajött, és a tányérjára tett egy újabb doboz sört, amit egy húzásra félig kiürített.

-Jó ez a szívednek? - mormolta Rowan.

A férfi nem válaszolt.

Rowan a tányérjára nézett. Arról is eltűnt az étel. Felfalta az utolsó morzsáig.

Rizs és mártás. New Orleans étke. Nem kellene megmondani Michaelnek, mennyire örült, hogy a férje ezekben a hetekben kézzel etette? De mi haszna lenne ilyet mondani?

Hogy Michael szereti, az ugyanakkora csoda, mint ami eddig történt vele, mint minden, ami ebben a házban történt akárkivel. Tulajdonképpen, ha úgy vesszük, mindennek a házhoz van köze. Mintha gyökeret vert volna itt, mert soha, semmihez nem kötődött ehhez fogható erővel, még Édes Christine-hez sem, mikor a tengert szántották merészen a Golden Gate-en túl. Feltétlen bizonyossággal érezte, hogy ez az otthona, mindig ez lesz. A tányér eszébe juttatta azt a napot, mikor Michael és ő együtt járták be a házat, mikor kinyitották a tálalószekrényt, és megtalálták a sok régi, finom porcelánt és az ezüstneműt.

És mégis elpusztulhat minden, elragadhatja tőle és a többiektől egy tűzvihar, a pokol szájának forró lehelete. Mit is mondott alig néhány órája újdonsült barátnője, Mona Mayfair? “Még nincs vége, Rowan.”

Nem, nincs vége. Hát Aaron? Értesítették-e az anyaházat, tájékoztatták-e legrégibb barátait, vagy itt temetik el, új barátai, rokonai között?

A lámpák ragyogtak a kandalló párkányán.

Kint még nem volt sötét. A babérmeggyek ágai között a legendás lilában izzott az ég. A falfestmények megnyugtató színekkel világítottak a szoba félhomályában, a fenséges tölgyeken, a tölgyfákon, amelyek akkor is megvigasztalnak, ha senki ember nem képes, rázendítettek a kabócák, és hullámokban ömlött be a meleg tavaszi levegő az ablakokon, mert kitárták az ablakokat az egész házban, itt, a szalonban, talán még a hátsó falon is azokat, amelyek a nem használt nagy úszómedencére és a kerti temetőre néznek, ahol első és utolsó gyermeke nyugszik.

Michael kiitta a második dobozt, összegyűrte, ahogy szokta, majd szépen letette, mintha a nagy asztal megkövetelne ennyi illemtudást. Nem nézett a feleségére, a babérmeggy ágait bámulta, amelyek a tornác karcsú oszlopait, az emeleti ablakok üvegét súrolták. Talán a lila eget nézte. Talán a seregélyekre figyelt, amelyek ebben az órában surrogó nagy csapatokban vadásznak a kabócákra. Haláltánc az egész, ahogy a kabócák felhőkben hemzsegnek fáról fára, és madárrajok cikáznak az égen, halál és halál, az egyik faj fölfalja a másikat.

- Ez a tét, angyalom - mondta ébredése napján, mikor sáros hálóingben, sáros kézzel állt a latyakban az új sír mellett. - Ennyi, Emaleth, A túlélés, lányom.

Egy része szeretett volna visszatérni a sírokhoz és a kerthez, a vasasajtalhoz a fa alatt, a danse macdbre-

hoz, amelyet a szárnyas lények járnak magasban, miközben váratlan és gyönyörű danájuktól lüktet az este izzó lilája. A másik része nem merte. Ha kimegy, vissza ahhoz az asztalhoz, esetleg arra ocsúdik, hogy már egy nap is eltelt, sőt talán több is... És akkor majd megint az Aaron halálához fogható, újabb förtelemnek kell felráznia: "Ébredj, szükségük van rád! Tudod, mit kell tenned!" Aaron járt volna itt egy tört pillanatra? Az a testetlen, irgalmas lélek suttogott a fülébe? Nem, ez nem volt sem ilyen egyszerű, sem ilyen emberi.

Férjére nézett, aki a mellette levő székben kornyadozott. Az ablakra meredt, miközben a szerencsétlen sörösdobozt lapította palacsintává.

Egyszerre volt isteni és ijesztő - szóval leírhatatlanul vonzó, és az a szégyenletes igazság, hogy még vonzóbbá tette a pompás patina, amellyel a sok szenvedés és nyomorúság vonta be. Megkopott az a csillogó ártatlanság, amely annyira ellentétben állt a belső emberrel. A belső átütött a szemrevaló bőrön, és megváltoztatta Michael egész habitusát. Cseppnyi könyörtelenség rejtőzött az arcában, a bújócskázó, puha, új árnyékok között.

Szomorúszínek. Ő mesélt Rowannak a szomorú színekről, ragyogó újházas korukban, amikor még nem tudták, hogy a gyermekük lidérc. Ő mesélte, hogy Viktória királynő idején "elszomorították" a házak festéséhez használt színeket, vagyis úgy keverték őket, hogy sötét, tompa, rafinált árnyalatok keletkezzenek. Amerika szerte ilyenre festették a viktoriánus házakat. Ezt mesélte. És hogy szerette ezeket a rozsdavörösöket, olajzöldeket, acélszürkéket! Pedig a tarka spalettájú violaszín ház körül ólálkodó sötétség árnyalataira, a hamuszín esthajnalra, mélyzöld homályra valami más szót kellene kitalálni.

Ezen töprengett most. Michael is "elszomorodott"? Ez történt vele! Vagy más jelzőt kell keresnie férje sötétebb, keményebb pillantására, elzárkózó arcára, amely sokkal kevesebbet mutat a fürkésző pillantásnak, még sincs benne semmiféle komiszság vagy rútság.

Michael ránézett. A szeme olyan volt, mint két égő. Katt, és már ragyog is a majdnem változatlanul mosolygó kékség! Tedd meg megint, gondolta Rowan, amikor a férfi elfordult. Nézz rám ilyen szemmel! Csak egy pillanatra legyen a szemed ilyen nagy, kék és vakító! Ez hátrány, ha valakinek ilyen a szeme?

Megérintette a borostát a férje arcán, állán, nyakán. Megérintette selymes fekete haját, az érdesebb szürke szálakat, belefúrta ujjait a fürtökbe.

Michael úgy meredt a semmibe, mintha megrendítette volna valami.

Aztán a fejét szinte nem is mozdítva ránézett a feleségére.

Rowan visszahúzta a kezét, és ugyanazzal a mozdulattal fölemelkedett. Michael is fölállt.

Lüktetett a kezében a vér, mikor megfogta az asszony karját. Mikor hátrahúzta a széket, el a felesége útjából, Rowan hozzásúrolta magát.

Csendesen fölmentek a lépcsőn.

A hálószoba olyan volt, mint szokott, vagyis nagyon derűs, és kissé talán túlságosan meleg; az ágyat nem vetették be, csak visszahajtották a takarót, hogy Rowan bármikor visszabújhasson alá.

Az asszony becsukta az ajtót, és be is zárta. Michael levetette a zakóját. Rowan kigombolta a blúzát, kihúzta a szoknyájából, lehámozta magáról és a padlóra ejtette.

- A műtét - kezdte a férfi. - Azt hittem, hogy...

- Nem. Meggyógyultam. Akarom csinálni.

Michael hozzálépett, megcsókolta az arcát. Borostája égetőn horzsolta az asszony bőrét, kérges keze kissé kíméletlenül húzta Rowan haját. Rowan a férfi ingét cibálta.

- Vedd le - mondta.

Ahogy kicipzárazta a szoknyáját, az rögtön le is esett róla. Hogy lefogyott! De most nem törődött magával, nem magát akarta látni, hanem a férjét, aki már meztelen volt és akcióra kész. Rowan belekapaszkodott a mellszőrzet fekete gyűrűibe, és megcsípte a mellbimbókat.

- Áu, ez fáj! - súgta Michael. Magához szorította a feleségét. Rowan keresgélő keze harcias keménységre talált.

Az ágyra térdelt, keresztülmászott rajta, elterült a hűvös vászonlepedőn, és magára húzta a férfit. Istenem, hogy ismét ezek a nagy, nehéz csontok morzsolják, elbújhat ebben a bozótban, az egészséges hús és a márkás parfüm szagában, ebben a karcos, nyomakodó, isteni érdességben!

- Csináld, gyorsan csináld! - mondta. - Másodszor majd lassan csináljuk. Csináld, töltsél meg!

De Michaelnek nem volt szüksége biztatásra.

- Keményen csináld! - szűrte a foga között az asszony.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A vessző belehatolt. Óriási volt, felsértette, végighorzsolta. Istenien, idegeket borzolóan fájt. Rowan megszorította, amennyire tudta. Gyönge, sajgó izmai nem engedelmeskedtek, sérült teste cserbenhagyta.

Nem számít. Egyetlen szó vagy sóhaj nélkül elélvezett a kemény döföléstől. Fejéből kimosódtak a gondolatok, arca kivörösödött, karjai ernyedten szétcsúsztak, majd ismét összeszorultak Michaelen, mintha a fájdalmat ölelné magához. A férfi fölemelkedett, mintha a kielégülés görcsös rándulásai löknék el az asszonytól, majd visszaesett Rowanra. Nyirkos, ismerős, imádott, ó milyen mérhetetlenül imádott Michael!

A férfi legurult róla. Egyhamar nem lesz képes újrázni, de hát erre számítani lehetett. Haja csapzottan tapadt a homlokára. Az asszony mozdulatlanul, takaratlanul hevert a hűvösödő szobában, és a mennyezet alatti ventilátort figyelte, amely lustán kevergette a levegőt.

Milyen lassú. Lehet, hogy hipnotizálja? Maradj csendben, mondta a testének, az ágyékának, a bensőjének. Riadt félálomban pergette a Lasher karjaiban átélt pillanatokat, és hála istennek, tökéletlennek találta őket! Igen, Lasher látszhatott barbár, buja istennek, de ez itt egy férfi, nyers ember, akinek óriási nagy lelke és aranyszíve van. Milyen istenien érdes volt, milyen istenien darabos, milyen vakító, fájó és egyszerű!

Michael kikecmergett az ágyból. Rowan bizonyosra vette, hogy aludni fog. Azt is tudta, hogy ő most képtelen lenne rá.

De a férfi megint öltözni kezdett, a fürdőszobai szekrényből rángatva elő a tiszta ruhát. Háttal állt a feleségének, és mikor megfordult, egyenesen az arcába tűzött a fürdőszobai lámpa fénye.

- Miért tetted ezt? - kérdezte. - Miért mentél el vele? - De ezt már üvöltötte.

- Pssszt! - Rowan felült, az ajkához emelte az ujját. - Ne csődítsd ide a rokonságot! Ide ne jöjjenek! Gyűlölj, ha akarsz...

- Téged gyűlöljelek? Úristen, hogy bírsz még csak mondani is ilyet? Nem azt hajtogattam éjjel-nappal, mennyire szeretlek? - Odajött, megmarkolta az ágytámlát, vadul meredt a feleségére. Gyilkosan szép volt haragjában. - Hogy hagyhattál el így? - súgta. - Hogy?

Megkerülte az ágyat, és váratlanul elkapta Rowan karját. Kibírhatatlanul fájt a szorítása.

- Ezt ne! - sivította az asszony. Kétségbeesetten próbálta halkabbra fogni a hangját, maga is hallotta, milyen rút és rettegő. - Meg ne üss, figyelmeztetlek! Ő is ezt csinálta, és hányszor csinálta, hányszor, hányszor, hányszor! Megöllek, ha megütsz!

Kitépte magát, legurult az ágyról, berontott a fürdőszobába. A márványpadló égetően hideg volt.

Megölöd! Az istenedet, ha nem fékezed magad, meg fogod ölni, megölöd az erőddel Michaelt!

Hányszor próbálta Lasherrel, hogy fröcskölte rá satnya kis gyűlöletét, öld meg, öld meg, öld meg!, és az csak nevetett. Ez a férfi viszont meghal, ha lesújt rá láthatatlan haragjával. Ugyanúgy meghal, mint a többiek, akiket megölt. Azok a szennyes, alantas gyilkosságok alakították az életét, azok hozták el ebbe a házba, ehhez a pillanathoz.

Iszonyat. A szobában csend, mozdulatlanság. Lassan megfordult, kinézett az ajtón. Michael az ágy mellől figyelte.

- Félnem kellene tőled - mondta. - De nem félek. Egyetlen dologtól félek: hogy nem szeretsz.

- Dehogynem szeretlek - válaszolta Rowan. - Mindig szerettelek.

Mindig.

Michael válla megroskadt, de csak egy, egyetlenegy pillanatra. Nagyon szenvedett, de soha többé nem lesz olyan sebezhető az arca, mint régen. Örökre eltűnt róla az a tiszta kedvesség.

Volt egy szék a tornácra nyíló ajtó mellett. Michael vaktában megcélozta a széket, belerogyott. Miközben továbbra se nézett a feleségére.

Pedig most megint bántani foglak, gondolta Rowan. Oda akart menni hozzá, szólni akart hozzá, ismét át akarta ölelni. Úgy akart beszélgetni vele, mint azon a napon, mikor magához tért, miután eltemette egyetlen lányát - aki után nem lesz másik lánya - a tölgyfa alá. Az akkori lázas izgalommal akart közeledni hozzá, azzal a feltétlen szerelemmel, amelyet nem fékezett a gondolat és az óvatosság.

De ez most olyan elérhetetlennek tűnt, akárcsak az akkori szavak.

Felemelte a kezét, és erélyesen hátratűrte a haját, azután gépiesen megnyitotta a csapot.

Talán most sikerült tisztán gondolkoznia először, a zuhany alatt. A forróvízpompás volt, a surrogás édes.

Hihetetlenül gazdag ruhatárból válogathatott. Elképesztő, hogy ennyi holmija legyen a szekrényben. Végül egy puha kötött nadrág mellett döntött, egy régi nadrág mellett, amelyet időtlen időkkel ezelőtt viselt San Franciscóban. Megtévesztően nehéznek látszó, laza pamutpulóvert vett hozzá.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Tavaszi éjszakához képest elég hűvös volt. Jó érzés volt olyan ruhában lenni megint, amit ő is szeret. Ugyan ki vásárolhatta ezt a sok csinos holmit?

Megkefélte a haját, behunyta a szemét, és azt gondolta: “El fogod veszíteni, méghozzá okkal, ha most nem beszélsz hozzá, ha nem magyarázod el még egyszer, ha nem küzdesz meg ösztönös félelmeddel a szavaktól, és nem mész oda hozzá.”

Letette a kefét. Michael az ajtóban állt, amelyet a felesége egy percre sem csukott be. Az asszony fölnézett rá, és annyira megkönnyebbült attól a békés, belenyugvó arctól, hogy majdnem elsírta magát. De az borzasztóan önző lett volna.

- Szeretlek, Michael! - mondta. - Legszívesebben világgá kürtölném, hogy egy percre sem szűntelek meg szeretni. Hiúság volt és dölyf; a hallgatás pedig a lélek csődje volt, amely hiába próbálta meggyógyítani, és rendbe szedni magát, vagy talán csak vissza akart húzódni a szükséges időre, mint egy önző szervezet.

Michael feszülten figyelt, kissé összeráncolva a szemöldökét. Nyugodt volt az arca, de már sohasem lesz olyan ártatlan, mint volt. A szeme nagy és ragyogó, de a nézése kemény és borús a bánattól.

- Nem értem, hogy bánthattalak, Rowan! - mondta. - Egyszerűen nem értem! Nem értem!

- Ne, Michael...

- Hadd mondjam végig! Tudom, mi történt veled. Tudom, mit művelt veled. Tudom. És nem értem, miként hibáztathattalak, hogy haragudhattam rád, okozhattam fájdalmat neked, nem értem!

- Tudom, Michael - felelte az asszony. - Ne csináld ezt. Kérlek, ne csináld, mert megríkatsz.

- Elpusztítottam, Rowan! - mondta a férfi. Hangja suttogássá tompult, mint a legtöbb emberé, mikor a halálról beszél. - Elpusztítottam, de mégsem elég! Én... én...

- Ne, ne mondj többet. Bocsáss meg, Michael. Bocsáss meg nekem, magadért és értem. - Föléje hajolt, szájon csókolta, hogy ne beszélhessen. És Michael most a régi kedvességgel, a régi dédelgető melegséggel, az oltalmazó szelídséggel ölelte magához, amitől Rowan biztonságban érezhette magát, olyan biztonságban, mint első szeretkezésük után.

Nyilván van annál jobb is, mint hogy így a nyakába borul, van annál jobb is, mint egyszerűen közel lenni hozzá - de Rowannak most nem jutott eszébe, mi lehet az. A szenvedély erőszakossága biztosan nem. Azt persze számtalanszor ki lehet élvezni, de ezt itt még egyetlen más emberrel sem élte át!

Végül Michael hátrahúzódott. Megfogta felesége két kezét, megcsókolta, majd rávillantotta azt a fiús mosolyt - pontosan azt, amelyről Rowan az imént mondott le, mint amit nem lát soha többé -, és kacsintott.

- Szóval tényleg szeretsz, bébi - mondta rekedten.

- Igen - felelte az asszony. - Egyszer megtanultam, hogy kell, és ebből futja, amíg élek. Gyere velem, menjünk ki, menjünk a tölgyfa alá. A közelükben akarok lenni egy kicsit. Nem tudom, miért. Te és én tudjuk csak, hogy együtt vannak.

Leosontak a hátsó lépcsőn, a konyhán át. A medence mellett álló őr bólintott feléjük. Megkeresték a sötét udvaron a vasasztalt. Rowan ráborult Michaelre, aki támogatta. Igen, erre a kis időre, gondolta az asszony, aztán gyűlölni fogsz megint.

Igen, meggyűlölsz. Csókolgatta a férje haját, arcát, hozzádörgölte homlokát a szúrós borostához, hallgatta halk, mély sóhajtásait.

Igen, gyűlölni fogsz érte, gondolta. De ki más büntethetné meg azokat, akik megölték Aaront?

ÖT

A GÉP ESTE TIZENEGYKOR szállt le az edinburghi repülőtéren. Ash az ablaknak támasztott fejjel bóbiskolt. Látta a kitartóan közeledő autók fényszóróit, Két fekete német szedán. Ezek viszik majd őt és kíséretét a Donnelaithbe vezető keskeny utakon, amelyek alig szélesebbek egy lovaglóösvénynél. Ash örült nekik, nem mintha szívesen utazgatott volna a veszélyes hegyvidéken, de minél előbb oda akart érni a völgybe.

Türelmetlenné tettek a modern idők, gondolta békésen. Hányszor is indult el hosszú élete során Donnelaithbe, mert mindenképpen látni akarta legtragikusabb veszteségeinek színhelyét, és újra szembe akart nézni a végzetével? Néha évekbe is telt, mire eljutott Angliába és az északi felföldre. Máskor mindössze hónapokba került.

Ma pedig néhány órába. Örült neki. Sose az oda vezető út volt a nehéz vagy gyötrelmes, hanem a látogatás.

Felállt. Leslie, a félénk fiatal lány, aki Amerikából kísérte idáig, hozta a kabátot, az összehajtogatott pokrócot és egy párnát.

- Álmos, angyalom? - kérdezte gyengéd szemrehányással. Elképesztők ezek az amerikai alkalmazottak. A legfurcsább dolgokra képesek. Azon se csodálkozhatna, ha Leslie átváltozott volna háziköntössé.

- Az öné, Mr. Ash. Az út majdnem két óra. Úgy gondoltam, szüksége lehet rá.

Ash mosolyogva elment a lány mellett. Milyen érzés lehet Leslienek, hogy éjszaka kell utazgatnia isten háta mögötti zugokba? Nyilván Skóciát is ugyanolyannak találja, mint a többi helyet, ahová gazdája elvonszolta a többi alkalmazott társaságában. Senki sem sejti, mit jelent neki ez.

Kilépett a vaslépcsőre, a szélbe. Hidegebb volt, mint Londonban. Utazása egyik hideg égaljról viszi a másikba. Gyerekes vágyakozással és enyhe sajnálkozással gondolt a londoni szálloda melegére. Milyen szép volt az alvó cigány sötét, sovány arca a párnán, a kegyetlen száj, a koromfekete szemöldök és a pillái, amelyek úgy pöndörödnek, akár egy gyereké.

Eltakarta kifelé fordított tenyerével a szemét, lesietett a vaslépcsőn, beült az autóba.

Miért van olyan hosszú szempillája a gyerekeknek? Miért veszítik később? Szükségük van erre a külön védelemre? Hát a táltosokkal mi helyzet? Semmire sem emlékezett, amit gyerekkornak lehetett volna nevezni. Pedig náluk is léteznie kellett egy ilyen időszaknak.

“Elveszett tudás...” Hányszor hallotta ezeket a szavakat! Nem emlékezett időre, amikor nem ismerte őket.

Ez valóban kínszenvedés, ez a visszatérés; hogy nem akar továbblépni addig, amíg nem ül keserű tanácsot önnön lelkével.

Lélek. Neked nincs is lelked. Így mondták.

Nézte a homályos üveg mögül, ahogy a fiatal Leslie becsusszan elöl az utasülésre. Megkönnyebbült, hogy a hátsó ülés csak az övé, hogy két kocsit találtak, amelyek elviszik őt és csekély kíséretét északra. Most elviselhetetlen lenne egy ember mellett ülni, emberi csevegést hallgatni, egy életerős, édes, fiatal emberi nőstényt szagolni.

Skócia. Erdőszag. Tengerszag a szélben.

Az autó simán gördült előre. Gyakorlott sofőr vezeti. Ash hálás volt érte. Nem bírta volna ki, ha Donnelaithig zötyögteti és dobálja a kocsi. Egy pillanatra látta a másik autó fényszóróinak vakító tükörképét. Abban jöttek a testőrök, ahogy szoktak.

Rettenetesen rossz érzés kerítette hatalmába. Miért vállalja ezt a kínszenvedést? Miért megy Donnelaithbe? Miért mássza meg a hegyet, miért látogatja meg ismét múltjának szentélyeit? Behunyta a szemét, és fölvillant előtte a lángvörös hajú kis boszorkány, akibe Yuri úgy belehabarodott, mint egy kölyök. Látta a rideg zöld szemet, ahogy a kislányos frizurát és a színes masnit gúnyolva visszanéz rá a fényképről. Bolond vagy te, Yuri.

Az autó gyorsított.

Semmit sem látott a sötétre színezett üvegen át. Sajnálatos, sőt dühítő. Az autóinak, amelyeket az Államokban használt, festetlen az ablaka. Sose izgatta túlzottan az elzárkózás, viszont szerette természetes színeiben látni a világot. Erre ugyanúgy szüksége volt, mint a levegőre és a vízre.

Ó, talán alszik egy kicsit! Hátha nem álmodik.

Fölrezzent. A fiatal nő beszélt a feje fölötti hangszóróból.

- Mr. Ash, beszéltem a fogadóval. Várnak minket. Óhajtja, hogy megálljunk valamiért?

- Nem. Minél előbb ott szeretnék lenni, Leslie. Szépen takarózzon be, és dugja a feje alá a párnát. Hosszú utunk lesz.

Behunyta a szemét, de nem jött az álom. Ez is olyan utazás, amelynek külön érzékeli minden percét és hepehupáját.

Akkor miért ne gondoljon ismét a cigányra, vékony, sötét arcára, villogó fogára? Olyan tökéletes, fehér foga van, amilyen csak modern emberé lehet. Talán gazdag cigány. A boszorkány gazdag, az egyértelműen kiderült a beszélgetésből. Gondolatban a fényképen megörökített fehér blúz gombja után nyúlt. Széthúzta a blúzt, hogy lássa a lány mellét. Rózsaszín mellbimbókat képzelt neki, és megérintette a bőrét, amely alatt kék ereklá kell tumiuk. Sóhajtott, halkan füttyentett, félrehajtotta a fejét.

Visszafojtotta a kínzó vágyat, várt, hogy elmúljon. Ismét visszajött a cigány. Látta sötét, hosszú karját a párnán. Érezte rajta az erdő és a völgy szagát. Yuri, súgta az elképzelt alaknak. Megfordította a fiatalembert, lehajolt, hogy megcsókolja a száját.

Ez is egy tüzes kemence. Kiegyenesedett, előrehajolt, a térdére könyökölt, és a tenyerébe hajtotta az arcát.

- Zenét, Ash! - mondta halkan. Ismét hátradőlt, az ablaknak támasztotta a fejét, és miközben szemét tágra meresztve próbált megküzdeni a pocsék sötét üveggel, énekelni kezdett magának alig hallható fejhangon egyéneket, amelyet legföljebb Samuel érthetett volna, bár ő se biztosan.

Hajnali kettőkor szólt a sofőrnek, hogy álljon meg. Nem bírta tovább. A sötét üveg mögött lappangott az egész világ, amiért ide jött. Nem tudott tovább várni.

- Már csaknem ott vagyunk, uram!

- Tudom. Néhány mérföldre van a falu. Menjenek oda, szálljanak meg a fogadóban, és várjanak rám. Szóljon a kísérő kocsiban a testőröknek, hogy kövessék magukat. Egyedül akarok lenni.

Nem várta meg az elkerülhetetlen vitatkozást vagy tiltakozást.

Kiszállt, becsapta az ajtót, olyan gyorsan, hogy a sofőr nem is tudott segíteni; intett, az út szélére sietett, és eltűnt az erdő hideg sűrűségében.

A szél alábbhagyott. A felhőktől hályogos hold szaggatottan világított. Skót fenyők, sötét, hűvös rögök, kikeleti virágok borítottak illatleplet Ashre, talpa alatt a tavaszelő bátor fűszálai roppantak.

Jó érzés volt megfogni a fakérget.

Sokáig törtetett a sötétségben, néha megbotlott, néha vaskos fatörzsekbe kellett kapaszkodnia, hogy ne essen el. Nem állt meg, hogy kifújja magát. Ismerte ezt a lejtőt, felismerte a csillagokat, hiába próbálták elsötétíteni őket a felhők.

Különös, fájó megindulással töltötte el a csillagos égbolt. Aztán megérkezett egy magas gerincre. Hosszú lába sajgott egy kicsit, ez nyilván így természetes. Ám ezen a szent helyen, amely többet jelentett számára minden más földnél, ezen a helyen még emlékezett arra az időre, amikor a lába nem fájt volna, amikor hosszú, táncos léptekkel szökell fölfelé a lejtőn.

Nem érdekes. Mit számít egy kis fájdalom? Legalább fogékonnyá teszi a mások fájdalmaira. És az emberek olyan borzasztóan szenvednek. Gondolj a cigányra, ahogy alszik a meleg ágyban, és a boszorkányáról álmodik. A fájdalom pedig fájdalom, akár testi, akár lelki. A legbölcsebb emberek vagy táltosok sem tudnák eldönteni, melyik a rosszabb: a lélek vagy a test kínja.

Megfordult, kapaszkodott tovább, az sem tartotta vissza, ha megmászhatatlannak tűnt a meredély; ilyenkor ágakban, szilárdan beágyazott őzlákban keresett fogózkodót.

Feltámadt a szél, de nem volt túl metsző. Ash keze-lába fázott, nem elviselhetetlenül. Őt inkább felpezsdítette a hideg.

Azonkívül, hála Remmicknek, a szőrmebéléses felöltője volt rajta; hála sajátmagának, meleg gyapjúszövet ruhát vett alá; végül, hála az egeknek, a lábfájás sem lett hasogató, csak némileg idegesítő.

Itt egy kicsit mállott a talaj. Le is zuhanhatott volna, ha nincs a magas oszlopsora, amelyek vigyáztak rá,

lehetővé tették, hogy sebesen folytassa útját.

Végül befordult az ismerős csapásra, amely két alacsony domb között kanyargott. Vén fák nőttek itt, amelyeket talán évszázadok óta nem zavartak betolakodók.

Az ösvény leereszkedett egy apró teknőbe, amelynek fűrészes szélű szikláitól megfájdult Ash talpa, és többször is elveszítette az egyensúlyát. Majd ismét fölfelé vezetett az útja egy olyan kaptatón, amelyet megmászhatatlannak vélt volna, ha először jár itt, ám így tudta, hogy le fogja küzdeni érzékeinek sugalmazását.

Apró tisztásra jutott, onnan kémlelte a távoli, fenyegető ormot. A fák olyan szorosan nőttek, hogy nehezen találta az ösvényt, szinte meg sem tudta vetni a lábát. Mégsem állt meg, csörtetett tovább az aljnövényzetben. Ha itt jobbra fordult, látta egy irdatlan szakadék mélyén a sápadt holdsugárban fénylő tavat, és azon túl egy székesegyház romjainak csontvázát.

Elakadt a lélegzete. Nem is tudta, hogy ennyit rekonstruáltak belőle! Innen tisztán látszott a templom kereszt alakú alaprajza a zömök épületek és sátrak koszorújában, amelyben néhány tűszúrásnyi fény hunyorgott. Ash a sziklának támaszkodott, ahonnan biztonsággal leshetett át abba a világba, anélkül, hogy zuhanástól kellett volna tartania.

Tudta, mit jelent zuhanni, feltartóztathatatlanul, jajgatva, csapkodva, tehetetlenül, amikor a test percről percre súlyosabban és sebesebben bucskázik a húst szaggató terepen.

Kabátja elszakadt. Cipőjét átáztatta a hó.

Egy pillanatra olyan megsemmisítő erővel markolt bele a vidék szaga, hogy érzéki gyönyörűség járta át, amely az ágyékából induló hullámokban borzolta a bőrét.

Behunyta a szemét, odatartotta arcát a lágyan, szelíden simogató szélnek, hagyta, hogy lehűtse ujjait.

Már közel van, nagyon közel! Már csak egy kicsit kell kapaszkodnod, aztán elfordulsz a szürke sziklánál, ami most éppen látszik a pőre hold fényében. Még egy perc, és a felhők újra eltakarják a fényt, de az már nem nehezíti meg a dolgodat.

Hangot hallott a messzeségből. Egy pillanatig azt hitte, képzelődik. De valóban döngött a dob, vinnyogtak a sípok, dallamtalanul, ritmustalanul, vészjóslón, amitől Ash előbb megrémült, aztán mély, görcsös szorongás fogta el. A hangok erősödtek, vagy talán ő engedte meg magának, hogy jobban hallja őket. Feltámadt, majd elült a szél, a mélyben dübörögtek a dobok, süvítettek a sípok. Ash továbbra is keresett valamilyen motívumot, de nem talált. A fogát csikorgatta, és befogta a fülét, hogy ne kelljen hallania.

A barlang! Menj oda! Mássz föl, menj a barlangba! Fordíts hátat a doboknak! Mik neked a dobok? Ha tudnák, hogy itt vagy, igazi dallamot játszanának, hogy magukhoz csaljanak? Ismerik még egyáltalán a dallamokat?

Fölkapaszkodott a görgetegsziklához, rátapasztotta tenyerét a hideg kőre. Innen talán hatméternyire volt a barlang, amelynek a száját annyira benőtte az erdő, hogy más hegymászó talán nem is vette volna észre, de Ash ráismert a fölötte levő sziklaképződményekre. Nehéz lépésekkel vonszolta magát följebb. A szél fütyült a fenyőfák között. Belegázolt a sűrű bozótba, nem érdekelte, hogy vékony gallyak karmolásszák a kezét és az arcát. Végre bent volt a feketeségben. Zihálva dőlt a falnak, és megint behunyta a szemét.

Nem üldözték a mélység hangjai. Csak a szél dalolt, irgalmasan elfojtva a távoli dobolást. Ha ugyan még tart a förtelmes kakofónia.

- Itt vagyok! - súgta. A csend hátraugrott, és összegömbölyödött a barlang mélyén. Semmi sem válaszolt. Merje kimondani a nevét?

Tétován lépett egyet. Aztán még egyet. Haja a sziklát súrolta, két kézzel tapogatta a szűk járat falait, amíg a folyosó ki nem szélesedett, és lépteinek visszhangja elárulta, hogy a mennyezet új magasságba szökkent. Nem látott semmit.

Elfogta a félelem. Nem tudta, nem jött-e behunyt szemmel. Talán a fülére és a kezére bízta magát. Hiába próbált fényt gyűjteni a szemébe,mert feketeség vette körül. El is eshetett volna a rémülettől. Valahol mélyen érezte, hogy nincs egyedül. De nem volt hajlandó futni, nem volt hajlandó rettegő madárként csapkodni, ügyetlenül, megalázottan, talán még meg is sebezve magát a sietős menekülés közben.

Kitartott. A sötétség nem változott. Csupán a lélegzete legyezett a sötétségben.

- Itt vagyok! - súgta. - Eljöttem ismét. - A szavak tovalebegtek a semmibe. - Ó, csak még egyszer, az irgalom nevében...

Csend volt a válasz.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Izzadt még ebben a hidegben is. Folyt az izzadtság az inge alatt, a derekán, a gyapjúszövet nadrág bőröve alatt. Zsíros verejték szennyezte be a homlokát.

- Miért jöttem? - kérdezte gyönge, távoli hangon, majd olyan hangosan folytatta, amennyire csak tudta: - Abban a reményben, hogy ismét megfogod a kezemet, mint régen, és vigaszt nyújtasz! - Beleremegett, ahogy a dölyfös szavak elenyésztek.

Itt nem valami szelíd látomás készülődött, hanem a szurdokvölgy emlékei, amelyek sohasem hagyták el. A csata, a füst! Hallotta a kiáltásokat! Ismét hallotta a lángokból az ő hangját:

"... átkozott,Ashlar!" A forróság és a düh egyforma erővel sújtott le a dobhártyájára és a lelkére. Egy pillanatra eltöltötte a régi rettegés, a régi meggyőződés.

"... majd porrá lesz a világ, akkor érjen véget szenvedésed!"

Csönd.

Vissza kell mennie, meg kell találnia a közelibb járatot. Összeesik, ha itt marad, ahol nem lát, ahol nem tehet mást, mint emlékezik. Halálos rémülettel sarkon fordult, és addig rohant, amíg ki nem tapogatta a köré záruló, érdes sziklafalakat.

Amikor végre meglátta a csillagokat, akkorát sóhajtott, hogy majd elsírta magát. Mozdulatlanul állt, kezével a szívén, és akkor ismét feldübörögtek a dobok, talán mert nem is ült el a szél, és semmi sem tartóztathatta föl a hangot. Ütemre verték őket, pattogós, játékos ütemre, majd lassan, mintha kivégzésre dobolnának.

- Ne, távozzatok tőlem! - súgta. Szabadulnia kell innen. Sorsát és szerencséjét kell segítségül hívnia. Nem rekedhet itt az ormon, az iszonyú dobolásban, amelyek a dudákon nyekergetett baljós dallamot kísérik. Miért jött ide, hogy lehetett ilyen bolond? A barlang lélegzett mögötte, élt.

Segítség! Hol vannak, akik teljesítik minden parancsát? Ostoba volt, hogy otthagyta őket, és egyedül kapaszkodott föl erre a borzalmas helyre. Annyira szenvedett, hogy megnyikkant, mint egy síró gyerek.

Lefelé indult. Nem érdekelte, hogy bukdácsol, nem törődött vele, ha elszakadt a kabátja, és mikor a haja beleakadt az ágakba, kitépte magát, és ment tovább. Talpa fájt a kövektől, de ez sem állította meg.

A dobszó erősödött. A közelükben kell elhaladnia. Hallania kell a dudák orrhangú lüktetését, amely egyszerre visszataszító és ellenállhatatlan. *Ne, ne figyelj oda! Zárd el a füled!* Ereszkedett tovább, de hiába fogta be a fülét, akkor is hallotta a dudaszót. Hirtelen fölhangosodott, mintha az agyában fújnák a lassú, egyhangú, ősi, komor dallamot, mintha a csontjaiból áradna, mintha ott lenne a zenészek között!

Futásnak eredt. Egyszer elesett, elszakította finom szövetnadrágját; másodszor a kezét sértette fel a köveken és a tüskebokrokon. Nem állt meg. Váratlanul körülvették a dobok, körülvette a dudaszó; a fülsértő hangok pányvát vetettek rá, és ő hiába kereste a menekülés útját. Kinyitotta a szemét, és meglátta a sűrű vadonban a fáklyafényt.

Nem vették észre, hogy itt van. Nem hallották, vagy nem érezték meg a szagát. Talán széllel szemben jött. Két kis fenyőbe kapaszkodott, mint a börtönrácsokba, és lenézett az apró tisztásra, ahol rémes körtáncukat járták. Milyen idétlenek voltak! Milyen rettenetesek!

A dobok és a dudák förtelmes lármát csaptak. Ash mozdulni se tudott, csak bámulta a dülöngélő, pergő-forgó, ugrabugráló táncosokat. Bejött a kör közepére egy hosszú, loncsos, deres hajú lényecske, az égnek lökte kurta, torz karjait, és túlüvöltötte az ősi nyelven a vonító muzsikát:

- Ó, istenek, irgalmazzatok! Irgalmazzatok elveszett gyermekeiteknek!

Nézz, láss, parancsolta magának Ash, bár a zenétől még gondolatban sem volt képes tagoltan kimondani ezeket a szavakat. Nézz, láss, ne vessz bele a dallamba! Lásd, micsoda rongyokban járnak most, lásd vállukon a töltényövet, lásd kezükben a pisztolyt. Most lövöldözni kezdenek, és apró lángok lövellnek a fegyverek csövéből! Fegyverropogás hasogatja az éjszakát! A szél majdnem kioltja a fáklyákat, de most újból szirmot bontanak, nunt a lidérces virágok.

Égőhús szagát érzi, de ez nem igazi, ez emlék. Sikolyt hall.

"Megátkozlak, Ashlar!"

És himnuszok, ó, igen, himnuszok és zsoltárok az új nyelven, a rómaiak nyelvén, és az a bűz, a szenesedő hús bűze!

Éles kiáltás hasított a ricsajba. A hangzavar elhallgatott, csak egy elkésett dob döngött még talán kétszer.

Rádöbbent, hogy ő kiáltott. Most észrevették! Futás! De minek? Miért? Hová? Nem kell már futnod. Nem tartozol ide, senki sem varázsolhat vissza.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Fagyosan, szótlanul, vadul lüktető szívvel figyelt. A kör összezsugorodott, a fáklyalángok majdnem egybefolytak. Aztán a kis csoport lassan megindult feléje.

- Táltos! - Megérezték a szagát! A csoport vad kurjongatással szétszóródott, majd megint összeállt csomóba.

- Táltos! - rikoltotta egy durva hang. A fáklyák közeledtek. Most már kirajzolódott az arcuk, ahogy fölsandítottak rá. Magasba emelt fáklyáik rút árnyékokat vetettek arcukra, szemükre, apró szájukra. És a fáklyáik árasztották azt a szagot, az égett hús szagát!

- Istenem, mit műveltetek? - sziszegte Ash, ökölbe szorítva a kezét. - Kereszteletlen gyermek zsírjába mártottátok a szövétneket?

Visítva felröhögött az egyik, aztán a másik, végül mind; kajdácsoló-röhögő gyűrűként vették körül a táltost.

Ash körbe-körbe fordult.

- Förtelmes! - sziszegte ismét. Olyan dühös lett, hogy egyáltalán nem érdekelte a méltósága, nem bánta, ha eltorzul az arca.

-Táltos! - sompolygott közelebb az egyik. - Táltos!

Nézd meg őket, lásd, mivé lettek. Ash még szorosabb ökölbe zárta a ujjait, hátha vissza kell verni őket. De föl is kapja, félre is dobja őket, ha kell.

- Hahó, Aiken Drumm! - kiáltotta, mert felismerte a vénséget, akinek szürke szakálla mocskos mohaként omlott a földig. – Benneteket is látlak, Robin és Rogart!

- Hahó, Ashlar!

- Igen, itt van Fyne és Urgart; téged is látlak, Ranoch! - Most döbbent rá, hogy egyetlen asszony sincs közöttük! Férfiak arca bámul vissza rá, időtlen idők óta ismert férfiaké, de már nem visítanak a karjukat kitáró banyák. Nem maradtak asszonyok!

Elnevette magát. Igaz ez? Igen, igaz! Előrelépett, kinyújtotta a karját, hogy hátrálniuk kelljen. Urgart megsuhintotta a fáklyát, talán őt akarta megütni, vagy csak világosabbat akart.

- Hééééé, Urgart! - kiáltotta, és a lángra ügyet sem vetve kapott a kis ember felé, mintha a torkánál fogva akarná fölkapni.

Torokhangú rikoltásokkal, eszeveszetten iszkoltak a sötétségbe. Férfiak, csak férfiak, és tizennégyen, ha lehetnek. Csak férfiak. Ó, mi az ördögért nem mondta Samuel?

Lassan térdre roskadt, és nevetett, majd eldőlt az erdő talaján, és fölnézett a fenyők csipkés ágai között a csillaghímes égre, ahol pelyhes felhők fölött vitorlázott észak felé a szelíd hold.

Tudhatta volna! Kiszámíthatta volna! Tudnia kellett volna, hiszen mikor utoljára járt itt, az asszonyok vének és betegek voltak, kővel dobálták, és a fülébe visítottak. Halálszagot érzett. Most is érezte, de ez nem asszonyok vérszaga volt, hanem a férfiak savanyú, száraz aromája.

Hasra fordult, a rögre fektette az arcát, és megint behunyta a szemét Hallotta, hogy futkosnak körülötte.

- Hol van Samuel? - kérdezte az egyik.

- Mondd meg Samuelnek, hogy jöjjön vissza!

- Mit keresel itt? Megszabadultál az átoktól?

- Ne beszélj nekem az átokról! - kiáltotta. Felült, amitől megtört a varázs. - Ne szólj hozzám, te szemét! - Ezúttal kiragadta egy kis ember kezéből a fáklyáját, és mikor közelebb hajolt, megcsapta az orrát az égő emberi háj félreismerhetetlen bűze. Undorral eldobta a szövétneket.

- Ördög vigyen benneteket a pokolra, pestises fajzatok! - kiáltotta. Az egyik belecsípett a lábába. Egy kő felsértette az arcát, de nem mélyen. Gallyak záporoztak rá.

- Hol van Samuel?

- Samuel küldött ide?

Aiken Drumm túlrikácsolta őket.

- Finom cigányt vacsoráltunk volna, igaz-e, amíg Samuel el nem vitte Ashlarhoz!

- Hol a mi cigányunk? - visította Urgart.

Nevetés. Ordítás, gúnyos hujjogás, röhencselés és átkok.

- A sátán vigyen haza darabokban! - rikoltotta Urgart. Megint rákezdték a dobolást, ököllel püfölték a dobokat, a duda eszelős hangon kornyikált.

- Titeket pedig a pokolba! - kiáltotta Ash. - Vagy én küldjelek oda? Megfordult, futásnak eredt, először azt se tudta, merre. Ám jó irányba kellett mennie, mert a terep egyenletesen emelkedett. Kövek ropogtak a talpa

alatt, ágak recsegtek, szél fütyült a fülében, de már elmenekült a dobolás, a dudálás, a gúnyos rikoltozás elöl. Hamarosan elenyészett a dana, elhallgattak a hangok. Ashlar egyedül volt.

Lihegve vánszorgott, fájt a tüdeje, fájt a lába. Nagysokára megérkezett az úthoz, alvajáró léptekkel támolygott ki az aszfaltra, és megint ott volt az ismerős, üres, hideg, néma világban. Az ég minden cikkelye megtelt csillagokkal. A hold hol fátylat borított magára, hol leengedte, a fenyők borzongtak, a szél meglökte, mintha sürgetné, hogy induljon.

Leslie, a kis titkárnő, aki még mindig várta a fogadóban, láttára fojtottan felsikoltott. Gyorsan lesegítette gazdájáról a szakadt kabátot, majd kézen fogta, és föltámogatta a lépcsőn.

- De jó meleg van - mondta Ash. - Milyen jó meleg!

- Igen, uram, és itt a tej! - Az éjjeliszekrényen állt a nagy pohár. Ash felhajtotta a tejet. Leslie kigombolta az ingét.

- Köszönöm, kedvesem, kis drágaságom! - mondta.

- Aludjon, Mr. Ash.

Az ágyra zuhant, és eltűnt a dunna sátra alatt, a párna pufók félhőjében. Az ágy szelíd, puha körökben szállt alá az álom örvényében. A völgy, az én völgyem, a tó, az én tavam, az én földem. Népének árulója!

Reggel bekapott egy gyors reggelit, miközben kísérete a távozáshoz készülődött. Nem, mondta, ezúttal nem megy le a székesegyházhoz. Igen, olvasta a cikkeket. Igen, hallott Szent Ashlar legendájáról is. Leslie zavarba jött.

- Hát nem azért jöttünk, uram, hogy megnézze a szent ereklyéjét? Ash vállat vont.

- Majd egyszer visszajövünk, drágám.

Majd egy másik alkalommal megteszik a rövid sétát.

Délben leszállt a gépe Londonban.

Samuel az autó mellett várta. Tökéletes miniatűr úriember volt tiszta tweedöltönyében, ropogós fehér ingében, nyakkendővel. Még vörös haját is megfésülte, és ráncos ábrázata egy angol buldog méltóságát sugározta.

- Egyedül hagytad a cigányt?

- Ő hagyott ott, mikor aludtam - felelte Samuel. - Azt se hallottam, mikor kiment. Csak úgy lelépett. Üzenetet se hagyott.

Ash egy hosszú percig töprengett.

- Talán így a jobb - mondta végül. - Miért nem szóltál, hogy kihaltak az asszonyok?

- Te bolond! Azt hiszed, odaengedlek, ha vannak még asszonyok! Ennyi eszed van? Mert te nem gondolkozol. Nem számolod az éveket, Nem használod az eszedet. Csak játszadozol a babáiddal, a pénzeddel, a cicomáiddal, és felejtesz. Felejtesz, azért vagy boldog.

Az autó a város felé repítette őket a repülőtérről.

- Hazatérsz égi játszóteredhez? - érdeklődött Samuel.

- Nem. Te is tudod, hogy nem teszem. Meg kell találnom a cigányt. Föl kell tárnom a Talamasca titkát.

- Hát a boszorkány?

- Igen! - Mosolyogva fordult Samuel felé. - Talán a boszorkányi is meg kell találnom. Hogy legalább megérintsem vörös haját, megcsókoljam fehér bőrét, beigyam a szagát.

- És...?

- Honnan tudjam, kis ember?

- Á, tudod te azt. Tudod, hogy tudod.

- Akkor hagyj békén. Mert ha így kell lennie, akkor napjaim rég meg vannak számlálva.

HAT

MONA NYOLCKOR nyitotta ki a szemét. Hallotta, amint az óra lassan, mélyen, zengve elüti a nyolcat, de egy másik hang ébresztette: a telefon éles csörömpölése. Nyilván a könyvtárban csenghet, okoskodott Mona, vagyis túlságosan messze van ahhoz, hogy fölvehesse. A másik oldalára fordult, befészkelte magát a nagy bársonydívány sok-sok párnája közé, és a reggeli fényben úszó kertet bámulta az ablak mögött.

Az ablakon besütött a nap, és gyönyörű borostyánszínre varázsolta a padlót az oldaltornác mellett.

A telefon elhallgatott. Valamelyik új alkalmazott vehette föl: Cullen, a sofőr, vagy Yancy, a fiatal háziszolga, aki állítólag mindig hatkor kel. Sőt lehetett a vén Eugenia is, aki mostanában olyan komoran fixírozza Monát, ha összefutnak.

Itt nyomta el az álom, selyemruhástól, azon a díványon, amelyen Michaellel vétkeztek, és noha legjobb igyekezete szerint próbált Yuriról álmodni - Yuriról, aki telefonált, és Celián át üzente, hogy jól van, és hamarosan jelentkezik -, mégis Michael járt az eszében, meg a három tilalmas hencsergés, talán a legprímább kicsapongás, amelyekkel eddig összehozta a jó sorsa.

Nem mintha Yuri nem lett volna csodálatos, igazi álomszerető. De hát annyira vigyáztak egymásra; szeretkezés volt, igen, de a legbiztonságosabb módon. Már bánta, hogy azon az éjszakán miért is nem dobta jobban oda a gyeplőt rabiátus vágyainak.

Rabiátus. Szerette ezt a szót. Illett hozzá. “Rabiátus vagy!” Lily vagy Celia mondana ilyet. Ő pedig azt válaszolná; “A célzást értem, a bókot méltányolom.”

Istenem, legalább ő beszélhetett volna Yurival! Celia megkérte, hogy telefonáljon az Első utcába. Miért nem tette? Mona ezt már sose tudhatja meg.

Még Ryan bácsi is bosszankodott.

Mona máig emlékezett, milyen volt, mikor ezek a dolgok megérkeztek a Mayfair és Mayfairhez. Máig nem felejtette el a szagot, amely a dobozokból áradt. Néha még most is megcsapja ez a szag a szalonban, bár mostanra majdnem elenyészett.

Lerogyott a szalon díványára. Túl fáradt volt, hogy ezeken gondolkozzon.

Addigra a többiek is elmentek. Lily az emeleten aludt, Beatrice közelében. Michael Viv nénije visszaköltözött a saját lakásába, a Szent Károly útra.

A szalon üres volt, csak a szellő jött be az oldaltornácra nyíló ablakokon. A tornácon egy őr járkált, ezért Mona úgy döntött, hogy nem kell bezárnia az ablakokat. Hasra zuhant a díványon, Yurira gondolt, Michaelre gondolt, aztán belefúrta az arcát a bársonyba, és elaludt, mint a tej.

Állítólag ha idősebb lesz az ember, már nem tud így aludni. Nohát, Mona nem fog sírni érte. Az ilyen fejbe nyomott alvástól mindig azt érezte, hogy kijátszották, kiiktatták a világmindenségből; volt egy időszakasz, amelybe nem szólhatott bele.

De négykor felébredt, maga se tudta, mitől.

A franciaablakok még mindig tárva-nyitva álltak. Az őr cigarettázott odakint.

Mona álmosan figyelte az éjszaka hangjait, a sötét fákon kiáltozó madarakat, egy távoli szerelvény dübörgését a folyóparton. Víz csevegett, mintha szökőkút csobogna.

Félórája is hallgathatta, mire tudatosodott benne a hang. Náluk nincs szökőkút. Valaki úszik.

Félig-meddig valamelyik pazar kísértetre - például szegény Stellára, vagy az ég tudja, melyik jelenésre - számítva Mona kiosont a szalonból, és mezítláb keresztültipegett a gyepen.

Valaki fáradhatatlanul úszkált ide-oda a medencében.

Mona a gardéniabokrok mögül látta, hogy Rowan az; meztelen volt, és hihetetlen sebességgel úszta egyik hosszt a másik után. Előírásosan, fejét félrehajtva vette a levegőt, ahogy a profi úszók vagy a sportos orvosok csinálják, akik dolgoztatni, edzeni, sőt talán gyógyítani, újjáéleszteni akarják a testüket.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Most nem szabad zavarni, gondolta Mona álomittasan, a dívány után vágyakozva. El tudott volna dőlni az álmosságtól, bele a hűvös fűbe. Ám valamiért megzavarta a jelenet; talán azért, mert Rowan meztelen volt, vagy mert olyan kitartóan és sebesen úszott; bár lehetséges, hogy csak azért, mert őr is van a közelben, és most épp a bokrok között leselkedhet, ami Monának nem tetszett.

Mindenesetre Rowannak tudnia kell, hogy őrzik a házat. Csak erről egy teljes órát tárgyalt Ryannel.

Mona visszament aludni.

Ébredés után azonnal Rowan jutott eszébe, előbb, mintsem Yurira gondolt volna, vagy rutinszerű és szertartásos önmarcangolást tartott volna Michaelért, vagy emlékeztette volna magát, úgy, mintha kegyetlenül lecsípne a karjába, hogy Gifford és az anyja meghalt. A padlót mosdató napfényt és az ablak melletti aranydamaszt széket bámulta. Talán erről lehet szó. Mert az nem kétséges, hogy elszürkült a ég, amikor Gifford és Alicia meghalt. De most újra felragyogtak a fények, csak mert érdeklődik iránta ez a nő, ez a titokzatos nő, aki számtalan okból olyan fontos neki.

Aaron halála iszonyú, de azt el tudja viselni. Sokkal erősebb benne az önző repesés, ami tegnap délután kezdődött, Rowan érdeklődésének első jelétől, az első bizalmas és tiszteletteljes pillantásától.

Alighanem az érdekli, hogy akarok-e bentlakásos iskolába menni,

gondolta Mona. Itt a tűsarkú. Ezt nem bírja felhúzni még egyszer. De milyen kellemes mezítláb járni az Első utcában! Csak úgy ragyognak, amióta beállt az új személyzet. Yancy, a mindenes, órákig takarított. Még a vén Eugenia is többet dolgozott, és kevesebbet morgott! Mona fölállt, megigazgatta a selyemruhát, ami valószínűleg tönkrement, illetve ki tudja. A franciaablakhoz ment, mosatta magát a meleg,

üde napsugárral, a kert simogatóan nyirkos levegőjével, vagyis azzal, amit általában magától értetődőnek tekintett, ám itt az Első utcában duplán csodálatosnak tűnt, és megér egy percnyi elmélkedést, mielőtt fejest ugrana a napba.

Fehérje, összetett szénhidrát, C-vitamin, Farkaséhes volt. Tegnap este szokás szerint óriási lakomát tálaltak, mert az egész család eljött, hogy kondoleáljon Beatrice-nek, de Mona elfelejtett enni.

- Nem is csoda, ha felébredtél éjszaka, te ló. - Ha kihagyta az evést, tételezően megfájdult a feje. Váratlanul ismét eszébe jutott a magányosan úszkáló Rowan, és megint fölzaklatta a kép - a meztelenség, a furcsa érdektelenség az időponttal és az őrök jelenlétével szemben. Ó, te ökör, hiszen kaliforniai. Ott az ilyesmi megszokott dolog éjjel-nappal.

Nyújtózkodott, terpeszbe állt, néhányszor megérintette a lábujjait, homorított, és addig rázta a haját, amíg laza és klassz lett ismét, aztán kiment a hosszú folyosóra, és onnan az ebédlőn keresztül a konyhába.

Tojás és narancslé, Michael kotyvalékához. Talán lesz belőle tartalék.

Megcsapta a frissen főzött kávé szaga. Rögtön kivett a pohárszékből egy fekete porcelánbögrét, és megemelte a kannát. Nagyon fekete presszókávé, amit Michael szeret, ahogy San Franciscóban megszokta. De Mona most nem ezt kívánta, hanem valami hűvöset és finomat. Narancslevet. Michael mindig több üveggel tárolt belőle a hűtőszekrényben. Teletöltött egy másik bögrét narancslével, és gondosan rácsavarta az üvegre a kupakot, nehogy a vitaminok felbomoljanak a levegőtől.

Hirtelen észrevette, hogy nincs egyedül.

Rowan a konyhaasztalnál ült, és őt figyelte. Cigarettázott, egy virágszegélyű, vékony porcelán csészealjba ütögette a hamut. Fekete selyemkosztümöt, gyöngy fülbevalót viselt, a nyakában is volt egy rövid gyöngysor. Az a fajta kosztüm volt, amelyhez nem viselnek blúzt vagy inget egyenesen a meztelen bőrre veszik fel a diszkréten dekoltált, hosszú, testhez álló, kétsoros gombolású kabátot.

- Nem is vettelek észre! - bökte ki a lány.

Rowan bólintott.

- Nem tudod, ki vásárolta nekem ezeket a ruhákat? - A hangja ugyanolyan olvasztott csokoládé volt, mint tegnap este, miután kikopott belőle a rekedtség.

- Nyilván ugyanaz a személy, aki ezt a ruhát vásárolta nekem - felelte Mona. - Beatrice. A szekrényeim pukkadásig vannak cuccokkal, amiket Beatrice vásárolt. És mind selyem.

- Az én szekrényeim is - mondta Rowan, és újból felragyogtatta a mosolyát.

Haját, amely csupán a gallérnál göndörödött természetes hullámban hátrafésülte a homlokából. A szempillája feltűnően sötét volt. Száján szép vonalát halvány lilás-rózsaszín rúzzsal hangsúlyozta.

- Ugye, tényleg oké vagy? - kérdezte Mona.

- Ülj le, légy szíves - mutatott Rowan az asztal túlsó végénél le a székre.

Mona engedelmeskedett.

Drága illat áradt Rowanból. Citrus és esővíz.

A fekete selyemkosztüm, az tényleg oltári volt; Rowan az esküvő előtt sose viselt ilyen direkt érzéki dolgokat. Beának az volt a szokása, hogy alattomban beosont a mások gardróbszekrényébe, ellenőrizte a méreteiket, de nemcsak a címke alapján, hanem centivel is, aztán felöltöztette őket úgy, ahogy szerinte, Bea szerint kellett kinézniük.

Hát Rowannál jó munkát végzett.

Én meg tönkretettem ezt a kék ruhát, gondolta Mona. Még nem készültem fel az ilyen szerelésekre. Se a magas sarkú cipőre, amely lerúgva hever a szalonban.

Rowan lehajtotta a fejét, és elnyomta a cigarettát. Egy laza, hamvas szőke fürt az arcába hullott. Az arca beesett volt, félelmetesen drámai A betegség és a bánat olyan szikárrá gyalulta, amiért a kezdő filmcsillagról és a fotómodellek halálra koplaltatják magukat.

Ezzel a fajta szépséggel Mona nem versenyezhet. Neki a vörös haj és a gömbölyűség az aduja, mindig is az lesz. Akinek nem ez tetszik, annak nem tetszik Mona.

Rowan kuncogott.

- Mióta csinálod? - kérdezte Mona, és nagyot kortyolt a kávéjából. Most hűlt a kellő hőmérsékletűre. Fincsi! Két perc múlva ihatatlanul hideg lenne. - Mármint mióta olvasol a gondolataimban? Nem folyamatosan, ugye?

Ez meghökkentette Rowant, de kissé mulattatta is.

- Nem, egyáltalán nem folyamatos. Úgy fogalmaznék, hogy felvillanásokban történik, amikor túlságosan gondterhelt vagy, belefeledkezel a töprengésbe. Olyan, mint mikor váratlanul gyufát gyújtanak.

- Ja, ez jó. Értem, mit akarsz mondani. - Meghúzta a narancslevet. De jó, de hideg! Egy pillanatra még a feje is megsajdult a hidegségtől. Igyekezett, hogy ne bámuljon imádattal Rowanra. Olyan volt, mint mikor az ember a tanítónőjébe esik bele, az az érzés, amelyhez Monának eddig nem volt szerencséje.

- Ha rám nézel - mondta Rowan -, semmit se tudok olvasni. Nyilván a zöld szemed vakít el. A szemedet ne feledd, ha leltárt csinálsz! Hibátlan bőr, isteni vörös haj, hosszú és hihetetlenül sűrű, óriási zöld szem. És akkor még nem említettük a szájat és az alakot. Úgy gondolom, pillanatnyi énképed kissé zavaros. Vélhetőleg csak azért, mert jobban érdekelnek más dolgok: az örökség, ami Aaronnal történt, és hogy mikor jön vissza Yuri.

Szellemes szavak bukkantak föl Mona tudata alól, és rögtön vissza is süllyedtek. Soha életében nem töltött tükör előtt több időt, mint amennyi okvetlenül szükséges. Reggel például bele se nézett.

- Ide hallgass, nincs sok időm - mondta Rowan. Összekulcsolta ujjait az asztalon. - Őszintén kell beszélnem veled.

- Tedd azt - felelte Mona. - Kérlek.

- Tökéletesen megértem, hogy te lettél az örökösnő. Nem irigylem tőled. Az elképzelhető legprímább választás vagy. Ösztönösen tudtam magam is, abban a pillanatban, mihelyt képes voltam felfogni, mi történt. Ám Ryan minden részletet tisztázott. A profil és a vizsgálatok elkészültek. Te vagy a kiválasztott. Megvan hozzá az intelligenciád, a szívósságod, a keménységed. Makkegészséges vagy. Ja, és természetesen rendelkezel a plusz kromoszómákkal, de hát azok évszázadok óta megvoltak a Mayfair asszonyokban és férfiakban. Nincs okunk attól tartani, hogy még egyszer bekövetkezik, ami karácsonykor történt.

- Ja, én is így saccolom - helyeselt Mona. - Különben is, majd nem megyek olyanhoz, akinek dupla lánca van. Nem vagyok szerelmes egyetlen rokonba sem. Ó, tudom, mire gondolsz, hogy ez még változhat, de pillanatnyilag semmilyen formájában nem áll fenn a gyilkos géneket hordozó egyeddel szőtt gyermekkori románc esete.

Rowan töprengett egy darabig, aztán bólintott. Belenézett a kávéscsészéjébe, fölemelte, megitta az utolsó kortyot, majd félretette a csészét.

- Egyáltalán nem neheztelek rád azért, ami Michaellel történt. Ezt is meg kell értened.

- Nehezen hihető, mert én úgy gondolom, hogy nagyon rossz dolgot tettem.

- Talán meggondolatlant, de nem rosszat. Mellesleg érteni vélem, ami történt. Michael nem beszél róla. Nem a csábításra célzok, hanem a látására.

- Ha én gyógyítottam meg, akkor mégse kerülök a pokolba - mondta Mona bús mosollyal. Tudta, hogy arca

és hangja többszörösen is elárulja a lelkifurdalást és az önutálatot. Most annyira megkönnyebbült, hogy nem talált szavakat.

- Meggyógyítottad, és talán épp azért kellettél, hogy ezt tedd. Valamikor majd megbeszélhetnénk az álmaidat, és a szalonban megjelent gramofont.

- Szóval Michael elmondta.

- Nem, te mondtad el. Folyton ezen tépelődtél a kertben, emlékeztél a Traviata keringőjére, és Julien kísértetére, amely biztatott, hogy tedd meg. De nekem nem ez a fontos, hanem az, hogy a jövőben ne aggódj, mert nem gyűlöllek! Az örökösnő legyen erős, főleg mikor így állnak a dolgok. Most nem nyugtalankodhatsz felesleges dolgokon.

- Igen, igazad van. Tényleg nem hányod a szememre. Most már tudom.

- Hamarabb is tudhattad volna - mondta Rowan -, tekintve, hogy erősebb vagy nálam. Ez egy adottság, hogy olvasunk a mások gondolataiban és érzéseiben. De utáltam gyerekkoromban! Megijesztett. Sok gyerek fél tőle. De később megtanultam sokkal kifinomultabban, úgyszólván tudat alatt használni. Ha valaki beszél hozzád, várj ki egy pillanatot, főleg, ha zavaros, amit mond, Várj ki egy pillanatot, és máris megtudod, mit érez.

- Igazad van, pont így van. Próbáltam.

- Az adottság tökéletesedik és erősödik. Azt hiszem, neked könnyebb dolgod lesz, hiszen tudsz mindenről. Engem minden egy gusztustalanságig normális létre szánt; a színjeles bizonyítványok, a természettudományos érdeklődés, az egyke voltom egy módos családban. Te tudod, mi vagy.

Elhallgatott, kihúzott egy cigarettát az asztalon heverő dobozból.

- Nem zavar, ugye? - kérdezte.

- Egyáltalán nem - biztosította Mona. - Szeretem a cigarettaszagot, mindig szerettem.

Rowan keze megállt mozdulat közben. Visszacsúsztatta a cigarettát a dobozba, mellé tette az öngyújtót.

Aztán Monára nézett, és megdöbbentően kemény volt az arca. Mintha annyira elmerült volna gondolataiban, hogy elfelejtette álcázni erős benső énjét.

Ez a nézés nélkülözött minden nemi jelleget, annyi hideg, csendes kérlelhetetlenség volt benne. Férfi is lehetett volna, aki így néz Monára, egy férfi, akinek szürke szeme, sötét, egyenes szemöldöke, puha, szőke ha ja van. Angyal is lehetett volna. Persze egy gyönyörű asszony volt. Mona olyan lázba jött mindettől, hogy erővel Rowanon tartotta a szemét. Az asszony arca szinte azonnal megszelídült. Talán szándékoltan.

- Európába megyek - közölte. - Rövidesen távozom.

- Miért? Miért mész? - kérdezte Mona. - Michael tudja?

- Nem - felelte az asszony. - És ha megtudja, ismét szenvedni fog.

-Álljon már meg a menet, Rowan, ezt nem csinálhatod vele! Miért mész?

- Mert mennem kell. Én vagyok az egyetlen, aki meg tudja fejteni ezt rejtélyt a Talamascával kapcsolatban. Én vagyok az egyetlen, aki kideríthetí, miért halt meg Aaron úgy, ahogy meghalt.

- És Michael? Öt is magaddal kell vinned, engedned kell, hogy segítsen! Ha újra itt hagyod, Rowan, akkor egy ivarérett tizenhárom évesnél több kell ahhoz, hogy megmentse Michael önérzetét és a maradék férfiasságát!

Rowan elgondolkozva figyelte.

Mona tüstént megbánta, amit mondott, aztán azt bánta meg, hogy nem mondta elég erélyesen.

- Biztosan fájdalmas lesz - szólalt meg Rowan.

- Á, ne áltasd magadat! - legyintett a lány. - Nem biztos, hogy itt fogja várni a visszatérésedet.

- Ide figyelj, te mit tennél az én helyemben? - kérdezte Rowan. Mona egy jó másodpercig rágta a kérdést. Megint húzott egy derekasat a narancsléből, aztán félretolta a poharat.

- Komolyan akarod tudni?

- Nincs más, akit kérdezhetek.

- Vidd magaddal Európába! Miért ne? Miért maradna itt?

- Lenne dolga - felelte az asszony. - Egyedül ő tudja, mi fenyegeti a családot. Aztán itt van még a tulajdon biztonsága, bár nem tudom, hogy itt mekkora a veszély.

- Michael biztonsága? Ha a talamascás hapsik le akarják csapni, legalább tudják, hol keressék, ha Michael itt lopja a napot a házban! No és a te biztonságod, Rowan? Michaelt nem számítva mindenkinél többet tudsz erről. Nincs szükséged rá? Csakugyan egyedül akarsz átmenni?

- Nem leszek egyedül. Yurival leszek.
- Yurival?
- Ma ismét telefonált, nem is olyan rég.
- Miért nem szóltál?
- Most szólok - felelte Rowan hidegen. - Csak pár perce volt. Egy londoni fülkéből telefonált. Megbeszéltük, hogy a Gatwicken fog várni. Néhány óra múlva nekem is indulnom kell.
- Szólnod kellett volna, Rowan, miért nem...
- Higgadj le, Mona. Yuri azért telefonált, mert figyelmeztetni akart, hogy maradj a családod közelében, és ne kóricálj őrizetlenül. Ez nagyon fontos, mert Yuri hite szerint vannak emberek, akik kézre akarnak keríteni téged. Nagyon komolyan beszélt. Ennél többet nem volt hajlandó elárulni. A genetikai vizsgálatokat emlegette, azt mondta, hogy aki hozzáfér a feljegyzésekhez, megtudhatja, hogy te vagy a törzs leghatalmasabb boszorkánya.
- Na ja, valószínűleg én vagyok, elég régen kitaláltam. De Rowan, ezek a boszorkányokra hajtanak, hogyhogy téged békén hagynak?
- Mert én nem szülhetek többé, Mona, de te igen. Yuri szerint Michaelt is meg akarják kaparintani. Michael volt Lasher apja. Ezek a rossz emberek, akárkik legyenek is, megpróbálnak összehozni bennetek. De szerintem Yuri téved.
- Miért?
- Boszorkányokat pároztatni? Arra várni, hogy a fölös génekből bekattanjon a táltos? Ma ugyanolyan valószínűtlen, mint régen. Boszorkányokkal lassan megy a tenyésztés. Feljegyzéseink szerint az egyetlen sikeres kísérlet háromszáz évet vett igénybe. Akkor is céltudatos tervezésre és beavatkozásra volt szükség. Közreműködtem a legfontosabb pillanatban. Enélkül talán meg sem történhetett volna.
- Yuri tehát azt gondolja, hogy ezek megpróbálják kényszeríteni Michaelnek és engem, hogy azt tegyük?
Rowan mereven nézte szürke szemével, pásztázta, latra tette mindent szavát.
- Nem értek egyet vele - válaszolta. - Véleményem szerint a gazemberek azért ölték meg Aaront, hogy eltüntessék a nyomaikat. Ugyanezért próbálták megölni Yurit. Esetleg ezért szervezhetik meg, hogy én is elhalálozzak valamilyen baleset folytán. Viszont...
- De hiszen akkor veszélyben forogsz! És mi történt Yurival? Mikor és hol?
- Az én egyszerű álláspontom így hangzik - mondta az asszony. - Nem ismerjük az érintetteket fenyegető veszély határait. Nem ismerhetjük, mert a gyilkosok indokait sem ismerjük igazán. Yuri elmélete, vagyis hogy addig nem adják fel, amíg ki nem tenyésztik a táltost, a legátfogóbb és a legpesszimistább, tehát ehhez kell tartanunk magunkat. Meg kell védeni téged és Michaelt. Az egész családban ő az egyetlen, aki tisztában van az okkal. Életbe vágó, hogy ki ne mozduljatok a házból!
- Tehát itt hagysz minket? Édes kettesben, a fedeled alatt? Rowan, mondani akarok valamit, amihez rendes adag pofátlanság kell.
- Ne zavartasd magad - felelte nyugodtan az asszony.
- Te alábecsülöd Michaelt. Minden tekintetben alábecsülöd. Ő nem fogja megenni ezt. Ha pedig úgy hagyod itt, hogy nem szólsz, akkor nem valószínű, hogy itt téblából majd, és eljátssza a rá osztott szerepet. És ha mégis, akkor szerinted mit akar, mint férfi? Ha pedig meg akarja tenni,vagyis le akar feküdni velem, akkor mit gondolsz, mit teszek én? Rowan, te úgy szervezed ezt, mintha bábok lennénk, amelyeket te tologatsz egy sakktáblán. Nem vagyunk azok, Rowan. Az asszony nem felelt. Hallgatott egy darabig, aztán elmosolyodott.
- Tudod, Mona, mennyire szeretnélek magammal vinni? - mondta. -Bárcsak jöhetnél!
-Megyek! Vigyél magaddal, és Michaelt is! Hármasban kellene mennünk!
- A család sose bocsátana meg nekem egy ekkora árulást - szögezte le Rowan. - Magam se tudnám megtenni veled.
- Ez őrület, Rowan! Miért beszélünk ilyenekről? Miért kérdezgeted, hogy mi a véleményem a dolgokról?
- Mona, számtalan oka van annak, hogy itt kell maradnod Michaellel.
- És ha kamatyolni fogunk?
- Rajtad áll.
- Haláli, kicsinálod, elvárod, hogy vigasztaljam, de azt már nem... Rowan szórakozottan kihúzott egy szál cigarettát, majd ugyanúgy állt meg a keze, mint az előbb. Halk sóhajtással visszatolta a cigarettát.
- Engem nem érdekel, ha bagózol - mondta Mona. - Jómagam felsőbbrendű intelligenciám folytán nem

teszem, de...

- Hamarosan érdekelni fog.

- Mire érted ezt?

- Nem tudod?

- De csak nem... - hápogta Mona. - Te jó ég, tudhattam volna! - Hátradőlt a székében. De akkor is, hányszor volt már úgy, hogy egy hajszálon múlott! Örökös forró drótja volt a nőgyógyászához. - Hát azt hiszem, most kikaptam.

- Most nincs hajszál - mondta Rowan. - Yuri gyereke?

- Nem - felelte a lány. - Lehetetlen. Sir Galahad túl óvatos volt. Egész egyszerűen lehetetlen.

- Michael gyereke.

- Igen. De biztos vagy benne, hogy terhes vagyok? Végül is, csak egy hónapja volt, és...

- Igen - szólt Rowan. - A boszorkány és az orvos ugyanazt tudja.

- Akkor pedig lehet táltos - állapította meg Mona.

- Akarsz indokot, hogy megszabadulhass tőle?

- Nem! Szó sem lehet róla! Nincs az az isten, hogy meg akarjak szabadulni tőle.

- Biztos?

- Mennyire biztosnak kell még lennem? - méltatlankodott Mona. - Rowan, ez egy katolikus család. Nálunk nem szokás az angyalcsinálás. Különben is, én semmiképpen sem hajtatnám el ezt a babát, mindegy, ki az apja. Ha Michaelé, egy okkal több, hogy mindenki örüljön, hiszen Michael a családhoz tartozik! Rowan, te tényleg nem jól ismersz bennünket. Még most sem érted. Ha Michael kisbabája... ha csakugyan az...

- Kérlek, fejezd be.

- Miért nem fejezed be helyettem te?

- Nem, ha nem haragszol, én a te szádból szeretném hallani.

- Ha Michaelé, akkor ő lesz az apja a következő nemzedéknek, amely örökli a házat.

- Igen.

- És ha kislány lenne, kijelölhetném örökösnek, és... te és Michael lehetnétek a keresztszülei, és együtt állhatnánk a keresztelőmedence mellett! Igen, együtt állhatnánk ott, és akkor Michaelnek lehetne egy babája, a babának pont egy olyan apja, amilyet én akartam, akit ráadásul az egész család szeret és tisztel.

- Tudtam, hogy színesebben írod le, mint én - mondta Rowan halkan, és egy kicsit szomorúan. - Ez felülmúlta a várakozásaimat. Igazad van. Még mindig van mit tanulnom erről a családról.

- Nagy kivonulás a Szent Alfonz-templomba, ahol Stellát, Anthát és Deirdre-et keresztelték! És azt hiszem... azt hiszem, téged is ott kereszteltek.

- Nekem ezt sose mondták.

- Úgy rémlik, ezt hallottam. Ez tűnik valószínűnek.

- Semmi esély nincs rá, hogy esetleg úgy dönts, mégis meg akarsz szabadulni tőle?

- Viccelsz? Kell nekem. Tévedésbe ne ess, nekem kell minden baba, aki a véremből való. Nézd, olyan gazdag leszek, hogy az égvilágon mindent megvehetek magamnak, csak gyereket nem, ahhoz pedig egyféleképpen lehet jutni. Ó, ha jobban ismernéd a családot, ha nem éltél volna Kaliforniában, akkor megértenéd, hogy ez a kérdés föl sem merülhet kivéve persze... De még akkor is...

-Akkor is?

- Ezen majd akkor izguljunk, ha bekövetkezik. Lenniük kell tüneteknek, mindenféle apró jeleknek, ha nem normális.

- Talán igen, talán nem. Amikor én voltam viselős Lasherrel, az utolsó percig nem volt semmiféle jel.

Mona felelni akart, mondani valamit, de túlságosan belefeledkezett a gondolataiba. Az ő gyereke! Az ő tulajdon gyereke! Többé senki, értsd és mondd, senki nem dirigálhatja! Az ő gyereke, akivel kortól függetlenül átlépi a felnőttség küszöbét! Az ő gyereke! Hirtelen átugrott a gondolatokból a látásba. Egy bölcsőt látott. Egy babát látott, egy valódi, élő, pici babát, és magát látta, amint a baba nyakába akasztja a smaragdos láncot.

- Mi lesz Yurival? - kérdezte Rowan. - Megérti ezt?

Mona igennel akart felelni, de az volt az igazság, hogy nem tudta. Hirtelen bejött egy olyan teljes kép Yuriról, ahogy ül az ágy szélén azon utolsó éjszakán, és azt mondja neki: “Számos roppant fontos oka van annak, hogy miért a magad fajtájából kell férjet választanod.” Nem akarta azt gondolni, hogy tizenhárom éves,

tehát felületes. Rádöbbent, hogy aggályainak sorában az az utolsó, a legeslegutolsó, hogy mit szól Yuri a gyerekhez.

Hiszen még azt se akarta tudni, hogyan törtek Yuri életére! Az se érdekelte, hogy megsebesült-e a férfi!

- Le akarták lőni - mondta Rowan -, de nem sikerült. Sajnos, az orgyilkost megölte az az ember, aki meghiúsította a merényletet. És a hullát nem lesz könnyű megtalálni. Mindenesetre mi nem próbálkozunk vele. Más tervünk van.

- Figyelj, Rowan, akármi legyen a terved, ezt meg kell mondanod Michaelnek. Nem mehetsz el így.

- Tudom.

- Hogyhogy nem majrézol, hogy ezek a rossz fiúk megölik Yurit és téged is?

- Van néhány titkos fegyverem. Yuri tökéletesen ismeri az anyaházat. Úgy vélem, képes leszek bejutni, és kapcsolatot teremthetek a rend valamelyik köztiszteletben álló, idős tagjával, akinek a szavára adnak. Tizenöt perc alatt megtudhatom, hogy az egész rend bűnös-e ebben a gonoszságban, vagy egy kis csoport művelte.

- Nem lehet egyszemélyes dolog, Rowan. Túl sokan meghaltak.

- Igazad van, és nekik is meghalt három katonájuk. Viszont lehet egy egészen kis csoport a renden belül, vagy kívülállók, akiknek vannak belső kapcsolataik.

- Gondolod, hogy eljuthatsz magukig a rossz fiúkig?

- Igen.

- Használj csaléteknek engem!

- És a magzatodat? Ha Michaelé...

- Az övé.

- Akkor ő talán még nálad is jobban kell nekik. Nézd, nem akarok feltételezésekbe bonyolódni. Nem akarok úgy gondolni a boszorkányokra, mint holmi ritka portékára azok számára, akik tudják, miként használják őket, nem akarok arra gondolni, hogy a nőrokonaim áldozatul esnek az őrült tudósok új válfajának. Bőven elegem van az őrült tudományból. Bőven elegem van a szörnyetegekből. Nem akarok mást, mint hogy ennek vége legyen. De te nem jöhetsz. És Michael sem. Nektek itt kell maradnotok.

Feljebb húzta fekete selyemkabátja ujját, és ránézett az alatta levő, apró aranyórára, amit Mona még sose látott rajta. Nyilván ezt is Beatrice vásárolta. Finom művű óra volt, az a fajta, amit Beatrice lány korában viseltek a nők.

- Felmegyek, beszélek a férjemmel - közölte Rowan.

- Hála Istennek! - mondta Mona. - Én is megyek veled.

- Kérlek, ne.

- Bocs, de megyek.

- Milyen okból?

- Ellenőrizni, hogy közölsz-e vele mindent, amit kell.

- Jól van, akkor együtt megyünk. Te talán egy lépéssel előbbre jársz mint én, és kitalálsz neki valami jó okot az együttműködésre. De had kérdezzem meg még egyszer, Jezabel: bizonyos vagy benne, hogy a gyermek az övé?

- Michael volt az. Megmondhatom azt is, hogy nagyjából mikor történhetett. Gifford temetése után, amikor ismét visszaéltem a helyzetével. A védekezéssel viszont ugyanúgy nem törődtem, mint az első alkalommal. Gifford meghalt, engem pedig megszállt az ördög, esküszöm. Közvetlenül utána történt, hogy valaki be akart mászni a könyvtár ablakán, akkor éreztem meg azt a szagot.

Rowan hallgatott.

- Az ember volt, ugye? Értem jött, miután együtt volt anyámmal.

Ennek kellett történnie. Attól ébredtem föl, hogy be akart jönni. Utána elmentem anyámhoz, de addigra ő meghalt.

- Erős volt a szag?

- Nagyon. Néha még mindig érzem a szalonban, és az emeleti hallban. Te nem?

Rowan nem felelt.

- Tegyél meg nekem valamit, kizárólag azért, mert én kérem - mondta végül.

- Mit?

- Ne szólj Michaelnek a babáról addig, amíg el nem végezték a vizsgálatokat. Ugye, van valakid, akiben megbízhatsz, afféle anyapótlék? Muszáj lennie.

- Emiatt ne izgulj - mondta Mona. - Van egy titkos nőgyógyászom. Tizenhárom éves vagyok.

- Hát persze - bólintott Rowan. - Nézd, bármi történjék, előbb visszajövök, mintsem bárkivel is közölnöd kellene bármit.

- Ja, remélem is. Az óriási lenne, ha olyan hamar végezhetnél. Na, de mi van, ha nem jössz vissza, és Michael meg én sose tudjuk meg, mi történt veled és Yurival?

Rowan fontolóra vette a kérdést, de csak megvonta a vállát.

- Visszajövök - jelentette ki. - Még egy figyelmeztetés, ha nem haragszol?

- Lökjed.

- Ha bejelented Michaelnek a babát, és utána döntesz úgy, hogy inkább megszabadulsz tőle, azzal megölöd. Kétszer kecsegtették már az apasággal, mindannyiszor elvették tőle. Ha bárminemű kételyed támad, addig ne szólj Michaelnek, amíg ez a kétely fennáll!

- Alig várom, hogy szólhassak neki! Esetleg kisírom az orvosomnál, hogy délután fogadjon. Majd azt mondom, hogy idegösszeroppanásom van, és mindjárt meghalok. Megszokta nálam az ilyesmit. Ha nem lesz hiba a vizsgálati eredményekben, semmi sem akadályozhat meg abban, hogy közöljem Michaellel. És semmi, ismétlem, semmi sem állhatja útját, hogy az én babám megszülessen!

Már fel akart állni, mikor belenyilallt, hogy mit mondott, és hogy Rowan már soha többé nem kerül szembe ezzel a választással. De Rowan egyáltalán nem sértődött meg, és nem bánkódott. Nagyon nyugodt volt az arca. A cigarettáját nézte.

- Légy olyan jó, menj ki, hogy nyugodtan cigarettázhassak - kérte mosolyogva. - Aztán felkeltjük Michaelt. Másfél órám van, hogy elérjem a gépet.

- Rowan, én... szóval még mindig bánom, hogy azt csináltam vele. De a gyereket egyszerűen nem tudom bánni.

- Én se - mondta Rowan. - Ha Michael végre hozzájut egy babához, olyan anyával, aki engedi, hogy szeresse a gyerekét, akkor idővel talán sikerül megbocsátania mindent. Mindazonáltal tartsd észben, Jezabel, hogy még mindig én vagyok a felesége. Tied a smaragd és a baba, de Michael továbbra is az enyém.

- Felfogtam - mondta Mona. - Tényleg bírlak, Rowan. Tényleg nagyon bírlak, azonfelül, hogy természetesen szeretlek, mert a kuzinom vagy, és mind Mayfairek vagyunk. Ha nem lennék terhes, rábírnálak, hogy vigyél magaddal, a magad érdekében, Yuri érdekében és mindenki érdekében.

- És mivel bírnál rá, hogy elvigyelek, Mona?

- Hogy is mondtad? A személyes titkos fegyvereimmel.

Összenéztek. Rowan lassan bólintott, és elmosolyodott.

HÉT

MÉG A SÁROS HIDEG se ronthatta Marklin kedvét; télen-nyáron boldoggá tette, ha felkapaszkodhatott a csúszós meredélyen a Wearyall-dombra, és lenézhetett a szent galagonyafa mellől Glastonburyre, a festeni való, bájosan ósdi városkára. A mellékút, amelyet a tél sohasem kopasztott meg, a tavasz harsogó, új zöldjében pompázott.

Marklin huszonhárom éves volt, a haja világosszőke, a szeme világoskék, a bőre vékony, fehér, amely könnyen kivörösödött. Gyapjúbélésű esőkabátot, bőrkesztyűt és szoros kis kötött sapkát viselt, ami sokkal jobban melegítette, mint amit ekkorka ruhadarabtól elvárna az ember.

Tizennyolc éves volt, mikor Stuart idehozta Tommyt és őt, a két szorgalmas diákot, akik rajongtak Oxfordért, rajongtak Stuartért, és mohón itták minden szavát.

Oxfordi tanulmányaik idején rendszeresen ellátogattak erre a helyre. Lakályos szobácskákat vettek ki a György és a Zarándokok fogadóban, együtt böngésztek a főutcai könyvüzletekben, a kristályokat és tarottkártyát kínáló boltokban, sugdolózva beszélgettek titkos kutatásaikról, mohó tudományos érdeklődésükről, amely mások szemében puszta mesének számító dolgokhoz fűzte őket. A helyi hívők, akiket hol történelmi hippiknek, hol New Age fanatikusoknak, hol bohémeknek és művészeknek hívnak, akiket mindig vonzanak a Glastonburyhez hasonlóan békés és varázslatos helyek, hidegen hagyták őket.

A múltat akarták megfejteni, méghozzá gyorsan, minden rendelkezésükre álló eszközzel. Ebben Stuart - aki ókori nyelvekre oktatta őket - volt főpapjuk, és mágikus kapcsolatuk az igaz szentélyhez: a Talamasca könyvtárához és archívumához.

Tavaly, Tessa felfedezése után a glastonburyi halmon mondta nekik Stuart: “Kettőtökben megtaláltam mindent, amit valaha is kerestem tudósban, tanítványban vagy novíciusban! Ti vagytok az elsők, akiknek valóban át akarom adni a tudásomat!”

Marklin óriási kitüntetésnek érezte ezt, sokkal nagyobb kitüntetésnek, mint amiket begyűjtött Etonban, Oxfordban vagy másutt, széles e világban, ahová elvitték tanulmányai.

Ez még annál is magasztosabb pillanat volt, mint mikor fölvették őket a rendbe. Így visszanézve látta, hogy a felvétel csak azért tűnt fontosnak, mert Stuartnak ez jelentett mindent. Ő egész életében a Talamasca tagja volt, és mint mondogatta, a Talamasca kebelén is fog meghalni.

Nyolcvanhét éves volt, egyike a legöregebb rendtagoknak, akik ilyen idősen is dolgoztak, már amennyiben talamascás tevékenységnek tekinthető a nyelvtanítás, amely inkább nyugdíjas passzió volt Stuart számára. Se románcot, se melodrámát nem csinált a halálból; rendíthetetlen tárgyilagossággal nézte, ami reá vár.

- Ha egy ilyen korú ember, mint én, akinek még megvan az esze, nem viselkedik bátran a halállal szemben, nem kíváncsi rá, nem vágyik mohón tudni, mi lesz, akkor elpazarolta az életét, és sültbolond.

Még Tessa felfedezésétől sem fogta el az a kapuzárási pánik, amely kétségbeesetten kapkodva próbálná meghosszabbítani a hátralevő időt. Tessába vetett rajongó hite mentes volt ettől a kicsinyességtől. Marklin sokkal jobban félt Stuart halálától, mint maga Stuart. Azonkívül tudta,
hogy túljátszotta a szerepét, és vissza kell édesgetnie Stuartot szövetkezésük hangulatához. Az elkerülhetetlen, hogy a halál elragadja tanítójukat, de hogy még éltében elveszítsék, az képtelenség!

- Glastonbury megszentelt földjén álltok - mondta Stuart azon a napon, mikor az egész elkezdődött. - Ki van eltemetve ebben a halomban? Arthur személyesen, vagy csak egyike a névtelen keltáknak, akik ránk hagyták pénzüket, fegyvereiket, hajóikat, amelyekkel a tengereket járták Avalon szigete körül? Ezt már sose tudjuk meg. Ám vannak titkok, amelyeket megtudhatunk, és e titkok következményei oly hatalmasak, oly forradalmiak és semmihez sem foghatók, hogy megéri engedelmeskednünk miattuk a rendnek, megérnek minden áldozatot. Ha nincs így, akkor hazugok vagyunk.

Stuart ellenük fordult felháborodott haragjában, és most azzal fenyegetőzik, hogy megválik tőlük. Marklin

ezt megakadályozhatta volna. Nem kellett volna beavatniuk a terv minden részletébe. Már látja, mi okozta a törést; Stuart nem volt hajlandó teljes egészében vállalni az irányítást. Neki ott volt Tessa... Egyértelműen közölte, mit akar. De akkor sem lett volna szabad elmondani neki, ami történt! Ez volt a hiba, amiért Marklin egyedül a saját zöldfülűségét hibáztathatja. Annyira szerette Stuartot, hogy azt érezte, mindent föl kell tárnia előtte.

Vissza fogja hódítani Stuartot! Megígérte, hogy ma idejön. Bizonyosan már itt is van, szokása szerint meglátogatja a Kelyhes Kutat, mielőtt felkapaszkodna a Wearyallra, hogy onnan vezesse tovább őket a halomhoz. Marklin tudta, mennyire szereti őt Stuart. A lélek hívó szava, a költészet, az őszintén buzgó hév be fogja gyógyítani a törést!

Szentül hitte, hogy hosszú életet fog élni, és ez csak az első a sötét kalandok láncolatában. Övé lesz a frigyszekrény kulcsa, a kincset ábrázoló térkép, a varázsital képlete. Biztos, mint a halál! Ám az erkölcsi katasztrófa lenne, ha már az első terv kudarcba fulladna. Marklin természetesen akkor is továbbhalad az útján, de mivel egész ifjúsága töretlen sorozta volt a sikereknek, ennek is sikerülnie kell, hogy szárnyalása ne veszítse a lendületét!

Győznöm kell, nekem mindig győznöm kell! Semmibe sem szabad belevágnom, amit nem koronáz tökéletes siker! Ez volt Marklin hiszekei amelyhez körömszakadtáig ragaszkodott.

Ami Tommyt illeti, ő híven betartotta hármuk fogadalmát, hű volt az eszméhez és Tessához. Tommynak semmi oka az aggodalom A számítógépes kutatásaiba, precíz időrendi táblázataiba, grafikonjaiba belefeledkezett Tommyt nem fenyegette kegyvesztettség, ugyanazon okból, ami értékessé tette: nem ő volt az, aki látta az összképet, ennélfogva nem lehettek kérdései.

Tommy valamilyen alapvető értelemben sohasem változott.

Most is az a fiú volt, akit Marklin gyerekként megszeretett: gyűjtő, exegéta, egyszemélyes levéltár, műértő és kutató. Marklin tudomása szerint Tommy nem is létezett nélküle. Tizenkét évesen ismerték meg egymást az amerikai internátusban. Tommy szobáját megtöltötték a kövületek, térképek, állatcsontok, a legrafináltabb számítógépes fölszerelések, és a tudományos-fantasztikus irodalom papírkötésű gazdag gyűjteménye.

Sokszor elgondolta, hogy Tommy őt is olyannak láthatta, mintha valamelyik fantasztikus regényből szökkent volna elő - Marklin a maga részéről utálta a fikciót -, és azóta lett a tudományos fantasztikum labdaszedőjéből középcsatár, amióta megismerte őt. Hűsége egyetlen másodpercre sem ingott meg. Évek óta lógott Marklinen, mindig kéznél, mindig készen a szolgálatra, és Marklin, ha már semmiképpen sem szabadulhatott, feladatokat talált ki a barátjának. Tommy sose volt boldogtalan.

Marklin kezdett fázni, de nem érdekelte.

Glastonbury mindig szent volt neki, noha abból, amit a kisvároshoz kapcsoltak, úgyszólván egy szót sem hitt.

Valahányszor megmászta a Wearyall-dombot, szerzetesi hitbuzgalommal elképzelte a nemes Arimathiai Józsefet, amint ezen a helyen leszúrja a botját. Hogy a mostani szent galagonya a kiszáradt ősöreg fa egyik ágából hajtott ki, az ugyanolyan hidegen hagyta, mint a többi részlet. Ezeken a helyeken célkitűzéséhez méltó lelkesedés, afféle vallási megújhodás töltötte el, amely megerősítette, hogy még kíméletlenebbül csörtethessen vissza a világba.

Kíméletlenség. Erre van most szükség, csak Stuart sehogy se akarja látni. Igen, kétség nem fér hozzá, hogy ijesztően rosszul alakulnak a dolgok.

Olyan embereket áldoztak fel, akiknek ártatlansága és értéke vitathatatlanul méltányosabb elbánást érdemelt volna. De nem egyedül Marklin a hibás. És az a tanulság, hogy végső soron ez sem számít. Eljött az idő, hogy én tanítsam a tanítómat, gondolta Marklin.

Egyek leszünk megint, mérföldekre az anyaháztól, ezen a sokéves megszokással indokolható, szabad ég alatt tartott találkozón. Semmi sem volt hiába. Stuartnak erkölcsi fölhatalmazást kell adni, hogy kihasználja.

Megjött Tommy. Mindig ő volt a második. Marklin látta, ahogy a veterán sportkocsi, parkolóhelyet keresve, lassít a főutcán. Tommy becsapta az ajtót, amit szokása szerint elfelejtett bezárni, aztán kapaszkodni kezdett a dombra.

És ha Stuart nem jön el? Ha nincs is a közelben? Akkor mi van, ha csakugyan elhagyta híveit? Nem, az lehetetlen!

Stuart járt a kútnál. Ivott belőle, mikor megérkezett, inni fog, mielőtt távozik. Zarándoklatait szentélytől szentélyig olyan szigorú rend szerint végezte, mint egy régi druida, vagy egy keresztény szerzetes.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Marklint mindig megindították tanítójának ezek a szokásai, akárcsak a szavai. Stuart egy sötét életre "szentelte őket, hogy behatolhassanak misztikumba és a mítoszba, szíven ragadva az iszonyatot és a szépséget".

Ennyi költészet éppen elviselhető. Csak emlékeztetni kell Stuartot, fel kell szítani szenvedélyét a metaforák és a fölényes érzelmek iránt.

Tommy már majdnem a fánál járt. Elővigyázatosan tette meg az utolsó lépéseket, nehogy megcsússzon és elessen a síkos sárban. Marklinnal megtörtént egyszer, évekkel korábban, mikor elkezdték zarándoklataikat. Emiatt egy éjszakára ott ragadt a György és a Zarándokok fogadóban, amíg a ruháját kitisztították.

Nem is baj, hogy elesett, mert csodálatos estéjük volt. Stuart lent maradt vele, és egész éjszaka beszélgettek. Viszont Marklin kénytelen volt kölcsön kért háziköntöst és papucsot viselni, továbbá nem mozdulhatott ki az aranyos kis szobából, így aztán hasztalanul szerettek volna fölmászni éjfélkor a halomra, hogy megidézzék az alvó király szellemét.

Persze Marklin egy másodpercre sem hitte, hogy Arthur király Glastonburyben nyugszik. Ha hitte volna, fog egy ásót, és ásni kezd.

Stuart az élet alkonyán jutott arra a meggyőződésre, hogy csak az a mítosz az érdekes, amely mögött igazság rejlik, és ez az igazság kinyomozható, sőt bizonyítékot is lehet szerezni rá.

Minden tudós beleesik ugyanabba a hibába, gondolta Marklin. Neki a szó és a tett, az egy. Épp ez okozta a mostani zűrzavart. Életének nyolcvanhét éve során Stuart talán most teszi az első kirándulást a valóságba.

A véres valóságba.

Tommy végre ott állt Marklin mellett. Fázó ujjait fújkálta, majd a zsebébe nyúlt a kesztyűjéért. Ez is jellemző Tommyra, kesztyű nélkül jön a dombra, eszébe se jut addig, míg meg nem látja Marklin kesztyűjét amelyet valamikor réges-régen ő ajándékozott neki.

- Hol van Stuart? - kérdezte Tommy. - Aha, kesztyű! - Bámuló szemét óriásira nagyította a keret nélküli, kerek, vastag lencse. Ízlésesen rövidre nyírott hajával jogász vagy bankár is lehetett volna. - Ehe, kesztyű! Hol van?

Marklin majdnem kimondta, hogy nem jött el, mikor meglátta, amint nekivág a lejtőnek. Olyan közel parkolt a Wearyall dombhoz, amennyire szabad. Ez nem jellemző Stuartra.

Különben nem változott, ugyanolyan magas, vékony volt, a szokott nagykabátját viselte, kasmírsálja lobogott a szélben, beesett arcát mintha fából faragták volna. Ősz haja most is a szajkó bóbitájára emlékeztetett. Tíz éve alig hagyott nyomot rajta az idő.

Amikor közelebb ért, rögtön rászögezte a szemét Marklinre. A fiatalember megremegett. Tommy félrehúzódott. Stuart a tanítványaitól kétméternyire megállt, és ökölbe szorította a kezét. Vékony arcáról áradt a kétségbeesés.

- Megöltétek Aaront! - kiáltotta. - Ti tettétek! Ti öltétek meg Aaront! Az istenért, hogy tehettetek ilyet?

Marklin szólni sem bírt. Cserbenhagyta az önbizalma, elfelejtette, amit kitervelt. Nem bírta megfékezni kezének reszketését. Tudta, hogy ha megszólalna, erőtlen nyöszörgés jönne ki a száján. Nem bírta elviselni Stuart haragját vagy csalódottságát.

- Édes istenem, mit műveltetek! - őrjöngött Stuart. - És mit követtem el én, amivel mozgásba hoztam ezt a cselszövést? Én vagyok a hibás! Marklin nyeldekelt és hallgatott.

- Tommy, hát hogy vehettél részt ebben? - folytatta Stuart. - És Mark! Te vagy az értelmi szerző!

- Meg kell hallgatnod, Stuart! - csúszott ki Marklin száján.

- Meg kell hallgatnom téged? - Stuart zsebre dugta a kezét, és közelebb lépett. - Valóban ezt kell tennem? Hadd kérdezzek valamit, ragyogó ifjú barátom, legfényesebb, legvakmerőbb reményem! Mi tartana vissza, hogy megölj engem is, ahogyan megölted Aaront és Yuri Stefanót?

- Stuart, érts meg. - erősködött Marklin.. - Ha idefigyelnél, megértenéd! Mindezek a virágok azokból a magokból sarjadtak ki, amelyeket te vetettél, mikor elkezdtük. Aaront el kellett hallgattatni. A vakszerencse műve volt, Stuart, hogy nem jelentett, és nem tért vissza az anyaházba! De bármikor sor kerülhetett volna rá, és Yuri Stefano is befuthatott volna! Mázlinkra Donnelaithbe utazott, holott haza is jöhetett volna a repülőtérről.

- Ezek részletek, ezek semmiségek! - mondta Stuart, és még egy lépést tett.

Tommy érzéketlennek látszó mozdulatlansággal állt, vörös haját összekócolta a szél, lencsék mögött hunyorgó szemét nem vette le Stuartról, válla nagyon közel volt Marklin karjához.

Stuart magánkívül volt.

- Célszerűséget emlegetsz, tanítványom, de nem beszélsz életről és halálról! Hogy tehetted ezt? Hogyan vethettél véget Aaron életének? - Itt elcsuklott a hangja a gyásztól, amelynek rettenetessége vetekedett a haragjával. - Elpusztítanálak, Mark, ha bírnálak! Csakhogy én nem tudok ilyet tenni, és talán ezért hittem, hogy te is képtelen vagy rá! Meg vagyok döbbenve tőled, Mark!

- Stuart, ez megért minden áldozatot. Mit jelent az áldozat, ha nem azt, hogy lemondunk az erkölcsről?

Stuart elszörnyedt, de mi mást tehetett Marklin, mint hogy fejest ugrott a sötétségbe? Igazán mondhatna már valamit Tommy is! Bár tudta, hogy ha Tommy egyszer megszólal, alaposan kinyitja a száját.

- Leszámoltam azokkal, akik elállhatták volna az utunkat - folytatta.

- Ennyi történt, Stuart. Csak azért gyászolod Aaront, mert ismerted.

- Ne légy ostoba! - förmedt rá Stuart. - Az ártatlanok kiontott vére miatt gyászolok! Az égbekiáltó bárgyúság miatt gyászolok! Igen, az volt! Azt képzeled, a rend nem fogja megbosszulni egy ilyen ember halálát? Azt képzeled, ismered a Talamascát, azt hiszed agyafúrtságodban, hogy fel tudtad mérni alig néhány év alatt! Holott nem tettél mást, mint kipuhatoltad szervezeti gyöngeségeit. Leélhetsz egy életet a rendben, és holtodig nem ismered ki a Talamascát! Aaron a testvérem volt! A testvéremet ölted meg! Elárultál, Mark. Elárultad Tommyt. Elárultad magadat! Elárultad Tessát!

- Nem! - tiltakozott Mark. - Te is tudod, hogy ez nem igaz. Nézz rám! Stuart, nézz a szemembe! Te bíztad rám, hogy hozzam ide Lashert, te engedted, hogy elhagyjam a könyvtárat és kiterveljek mindent. Tommynak is megengedted. Mit gondolsz, meg lehetett volna szervezni ezt nélkülünk?

- Kihagysz egy kulcsfontosságú pontot, nemde, Mark? - kérdezte Stuart.

-Megbuktál. Nem szöktetted meg a táltost, és nem hoztad ide! Katonáid bolondok voltak, és a rendfőnökről se mondható más.

- Stuart, légy hozzánk türelmes! - kérlelte Tommy a szokott száraz hangján. - Amikor először beszéltünk erről, én már akkor tudtam, hogy ez nem üthető nyélbe anélkül, hogy valakinek ne kelljen az életével fizetni érte.

- Nekem te sose mondtál ilyet, Tommy!

- Hadd emlékeztesselek, mire utasítottál - folytatta Tommy ugyanazon a fahangon. - Tegyük cselekvésképtelenné Yurit és Aaront, tüntessük el a bizonyítékokat, hogy a Mayfair-családban világra jött egy táltos. Hogy lehetett volna másképp csinálni, mint ahogy mi csináltuk? Stuart, nem kell szégyenkeznünk a tetteink miatt. A célhoz képest ezek semmiségek.

Marklin minden erejével próbálta visszafojtani megkönnyebbült sóhaját.

Stuart pillantása ide-oda járt a tanítványai között, aztán megkereste a halványzöld, szelíd dombvidéken a Glastonbury Tetőt. Elfordult a fiatalemberektől, és lehorgasztotta a fejét, mintha egy személyes istenséggel értekezne.

Marklin közelebb óvakodott, és nagyon félénken megérintette Stuart vállát. Jóval magasabb volt tanítójánál, aki aggkorára kissé meggörnyedt. Marklin az öregember füléhez hajolt.

- Stuart, a kocka el volt vetve, amikor megszabadultunk a tudóstól, Onnan nem lehetett visszafordulni. És a sebész...

- Nem! - mondta Stuart, és drámai szenvedéllyel rázta a fejét, miközben résnyire húzott szemét a halomra szögezte. - Ezt a két halált rá lehetett volna kenni a táltosra, hát nem érted? Épp ez volt benne a szép, a táltos végzett a két emberrel, akik úgyis csak visszaéltek volna a kinyilatkoztatással!

- Stuart - mondta Mark, akinek figyelmét nem kerülte el, hogy tanítója nem rázta le magáról az ő kezét -, meg kell értened, hogy amikor Aaron ellensége lett a Talamascának, nekünk is az ellenségünk lett.

- Ellensége!? Aaron sose volt a Talamasca ellensége! A ti koholt kiátkozásotok összetörte a szívét!

- Stuart - rimánkodott Mark -, most már én is látom, hogy a kiátkozásban tévedtünk, de akkor is, az volt az egyetlen tévedésünk.

- Nem volt más választásunk, mint a kiátkozás - mondta flegmán Tommy. - Vagy ez, vagy lépten-nyomon a lebukást kockáztatjuk. Azt tettem, amit tennem kellett, méghozzá marhára meggyőzően. Nem hamisíthattam volna huzamosabb ideig valamiféle levelezést Aaron és a vének között. Az már túl sok lett volna.

- Elismerem, ez hiba volt - vette át a szót Marklin. - Aaront csupán a rend iránti hűsége bírhatta volna rá, hogy hallgasson a dolgokról, amelyeket látott és megsejtett. Ha tévedtünk, Stuart, akkor ez mindhármunk tévedése. Nem lett volna szabad elidegenítenünk Aaront és Yurit, Stefanót. Jobban kellett volna játszanunk,

épp hogy erősebben kellett volna fognunk őket.

- Így is túl szövevényes volt a háló - mondta Stuart. - Figyelmeztetlek mindkettőtöket! Tommy, gyere csak ide! Nehogy kikezdjetek a Mayfair- családdal! Elég, amit eddig elkövettetek. Elpusztítottatok egy kiváló embert, akihez foghatót nem ismertem, és oly csekély nyereségért tettétek, hogy az ég bosszút áll rajtatok érte! De a továbbiakban ki ne kezdjetek a családdal!

- Azt hiszem, már megtettük - mondta szárazon Tommy. - Aaron Lightner nemrég vette feleségül Beatrice Mayfairt. Megjegyzem, addigra annyira összebarátkozott Michael Curryvel - sőt, az egész klánnal -, hogy aligha kellett megerősíteni kapcsolatukat egy esküvővel. A házasságkötés ezzel együtt is megtörtént, márpedig Mayfairék tudomásunk szerint szentnek tekintik a házasságot, amely Aaront is Mayfair-ré tette.

- Imádkozz, hogy ne legyen igazad! - mondta Stuart. - Imádkozz az éghez, hogy ne legyen igazad! Úgy kockáztasd a Mayfair-boszorkányok dühét, hogy az Isten sem segíthet rajtad!

-Stuart, most inkább azzal foglalkozzunk, hogy mit kell tenni! - kér- te Marklin. - Menjünk le a dombról, menjünk a fogadóba.

-Soha! Hogy mások is hallják, amit mondunk? Soha!

- Stuart, vigyél minket Tessához! Beszéljük meg ott! - sürgette Marklin.

Tudta, hogy ez a döntő pillanat. Már bánta, hogy idő előtt ejtette ki Tessa nevét. Azt is bánta, hogy pattanásig feszítette a húrt.

Stuart ugyanazzal a leplezetlen rosszallással és megvetéssel méregette őket. Tommy flegmán állt, kesztyűs kezét összekulcsolta maga előtt. Kabátgallérja eltakarta a száját, így csak egykedvű, kizökkenthetetlen nézését kínálta fel a fürkésző szemnek.

Marklin majdnem elsírta magát, ő legalábbis így képzelte. Egyébként nem emlékezett, hogy valaha sírt volna.

- Illetve talán ez nem megfelelő pillanat, hogy lássuk - próbálta sietve kiköszörülni a hibát.

- Illetve talán nem is kellene viszontlátnotok - mondta Stuart. Most először halkult el a hangja, és fontolgatva nézett rájuk nagyra nyílt szemével.

- Ezt nem mondod komolyan! - rémült meg Marklin.

- Ha elviszlek Tessához, mi tart vissza, hogy végezzetek velem?

- Ó, Stuart, most megbántottál mindkettőnket! Hogy kérdezhetsz ilyet? Nekünk is vannak elveink, csak egy közös célnak szenteltük magunkat. Aaronnak meg kellett halnia. Yurinak is. Ő nem is tartozott igazából a rendhez. Olyan könnyen, olyan egykettőre távozott!

- Igen, és ti sem voltatok a rend tagjai, nemde? - kérdezte Stuart feltűnően ridegebb hangon.

- Híveid vagyunk, mindig is azok voltunk! - felelte Marklin. - Stuart, csak a drága időt vesztegetjük! Tartsd meg magadnak Tessát, ha akarod. Attól Tommy és én még ugyanúgy hiszünk benne, és haladunk tovább a cél felé. Nem tehetünk mást.

- És mi most a cél? - kérdezte Stuart. - Lasher semmivé lett, minha sohase létezett volna! Vagy kételkedtek egy ember szavában, aki követte Yurit földön és vízen, csakhogy lelőhesse?

- Lasher nincs többé - mondta Tommy. - Azt hiszem, ebben egyetértünk. Amit Lanzing látott, nem értelmezhető másképp. Ám Tessa a kezedben van, és olyan valóságos, mint azon a napon, amikor fölfedezted.

Stuart megrázta a fejét.

- Tessa valóságos, és Tessa magányos, mint ahogy mindig az volt. És az egyesülésre nem kerül sor, és az én szemem anélkül csukódik be, hogy látta volna a csodát.

- Stuart, még mindig lehetséges! - erősködött Marklin. - Ott a család, a Mayfair-boszorkányok.

- Igen! ? - acsargott Stuart. - Packázzál csak velük, ők meg elpusztítanak! Máris elfelejtetted az első figyelmeztetésemet? A Mayfair-boszorkányok legyőzik azokat, akik ártani akarnak nekik! Mindig győznek! Ha nem egyénenként, akkor mint család!

Egy darabig hallgattak.

- Elpusztítanak téged, Stuart? - kérdezte Tommy. - Miért nem hármunkat?

Stuart kétségbe volt esve. Szél kócolta fehér haja rendetlennek látszott, mint egy iszákos elhanyagolt bozontja. A földet nézte a lába előtt, hajlott orra csillogott, mintha nem lenne bőr a fényes porcon. Vén karvaly volt, de semmi esetre sem szenilis, korántsem az!

Marklin féltette a széltől. Stuart szeme kivörösödött, könnyezett. Marklin látta a halántékán a kék erek

térképét. Stuart egész testében reszketett.

- Igen, Tommy, igazad van! - mondta. - A Mayfair-boszorkányok valamennyiünket elpusztítanak! Miért is ne? - Marklinre szögezte a szemét. - És mi a legnagyobb veszteségem? Aaron? A hím és a nőstény táltos násza? Az emlékek lánca, amelyeket szemenként akartunk végigpergetni; vagy hogy ti ketten pokolra juttok, azért, amit elkövettetek? És én taszítottalak benneteket a kárhozatba. Hát csak pusztítsanak el mind a hármunkat a Mayfairek, igen, tegyenek igazságot.

- Nem, nekem nem kell ez az igazság! - tiltakozott Tommy. - Stuart, nem fordulhatsz ellenünk!

- Így van, nem teheted ezt! - csatlakozott Marklin. - Nem mondhatod, hogy kudarcot vallottunk! A boszorkányok szülhetnek még táltost!

- Háromszáz év múlva? - kérdezte Stuart. - Vagy holnapra?

- Nagyon kérlek, hallgass meg! - mondta Marklin. - Lasher szelleme tudta, mi volt, és mi lehet! Ami Rowan Mayfair és Michael Curry génjeivel lejátszódott, az a szellem bábáskodásával, az ő programjának megvalósítása érdekében történt. Csakhogy most már mi is tudjuk, mi a táltos - talán azt is, mi volt, és mi hozhatja létre! És a boszorkányok is tudják, Stuart! Történetük során először ismerték fel az óriás hélix jelentőségét! És az ő tudásuk van olyan hatalmas, mint Lasher tudása!

Stuart nem tudott mit válaszolni. Erre nyilvánvalóan nem gondolt. Sokáig nézte Marklint, aztán csak annyit kérdezett:

- Te hiszed ezt?

- Sőt az ő tudásuk akár hatalmasabb is lehet! - tódította Tommy. - A telekinetikus segítség, amit a boszorkány nyújthat a születő táltosnak, nem lebecsülendő.

- No lám, a tudós! - mosolygott diadalmasan Marklin. Fordult a széljárás. Érezte, és látta Stuart szemében is.

- Azt se feledjük - folytatta Tommy -, hogy a szellem ütődött és kétbalkezes volt. Még a legnaivabb, legtehetetlenebb boszorkány is ezerszer okosabb nála.

- Ez találgatás, Tommy.

- Stuart! - esdekelt Marklin. - Már túl messzire jutottunk!

- Más szavakkal - mondta Tommy -, teljesítményeink korántsem elhanyagolhatók. Igazoltuk a táltos megtestesülését, és ha megszerezhetnénk valamilyen feljegyzést, amit Aaron a halála előtt vetett papírra, akkor igazolhatnánk közös gyanúnkat, hogy ez nem megtestesülés volt, hanem újramegtestesülés.

- Tudom, mit tettünk - intette le Stuart. - A jót is, a rosszat is. Nekem nem kell összefoglalnod, Tommy.

- Én csak a tisztázás végett mondtam - közölte Tommy. - Most pedig olyan boszorkányaink vannak, akik már nemcsak elméletileg ismerik a régi titkokat, hanem hisznek a testi csodában is. Nemigen kínálkozhat ennél érdekesebb lehetőség.

- Stuart, bízz meg bennünk ismét! - könyörgött Marklin. Stuart Tommyra nézett, aztán Marklinre nézett. Marklin látta a szemében a régi szikrát, a szeretetet.

- Stuart - folytatta -, a gyilkosság megtörtént, de ezzel vége! A többi szándéktalan segítőnket úgy vonhatjuk ki a forgalomból, hogy egy pillanatra sem lesz tudomásuk a nagy tervről.

- Hát Lanzing? Neki tudnia kell mindenről.

- Bérenc volt, Stuart! - biztosította Marklin. - Nem is értette, amit látott. Azonkívül már ő is halott.

- Nem mi öltük meg, Stuart - vetette oda Tommy csaknem hanyagul. - A Donnelaith-i orom lábánál találták meg a darabjait. Két lövést adtak le a pisztolyából.

- A darabjait? - kérdezte Stuart. Tommy a vállát vonogatta.

- Azt mondják, vadállatok tépték szét.

- De akkor az sem biztos, hogy megölte-e Yurit.

- Nem tért vissza a fogadóba - érvelt Tommy. - A holmija máig ott van. Yuri meghalt, Stuart. Ő kapta a két golyót. Hogy Lanzing hogyan esett le, vagy miért, vagy hogy egy vadállat támadta-e meg, azt már nem deríthetjük ki. Yuri Stefano mindenesetre eltűnt a képből.

- Nem érted, Stuart? - kérdezte Marklin. - Minden a legtökéletesebben alakult, kivéve a táltos megszöktetését! Most visszavonulhatunk, és a Mayfair-boszorkányokra összpontosíthatunk. A jövőben semmire sincs szükségünk a rendtől. Ha az üzenetek eltérítése valaha is napvilágra kerül, senki sem vezetheti vissza hozzánk.

- Ti nem féltek a vénektől, ugye?

- Semmi okunk félni a vénektől - szögezte le Tommy. - A lehallgatás továbbra is tökéletesen működik. Sose volt benne hiba.

- Stuart, tanultunk a hibáinkból - mondta Marklin. - De talán nem hiába történt, ami történt. Nem szentimentálisan értem. Nézd az átfogó képet! Mindenki meghalt, akinek meg kellett halnia.

- Ne beszéljetek nekem ilyen bárdolatlanul a módszereitekről! Mi van a rendfőnökünkkel? Tommy vállat vont.

- Marcus nem tud semmit azonkívül, hogy hamarosan kisebb vagyonnal vonulhat vissza. Utólag úgysem rakosgathatja össze a cserepeket! Senki sem lesz képes rá. Ez benne a szép.

- Legföljebb néhány hétre van még szükségünk! - mondta Marklin. - Csak önvédelemből!

- Ebben én nem vagyok biztos - vitatkozott Tommy. - Most az lenne az okos, ha leszerelnénk az elfogókat. Már tudunk mindent, amit a Talamasca tud a Mayfair-családról.

- Ne kapkodj, és ne légy olyan elbizakodott! - mondta Stuart. - Akkor mi történik, ha mégis lelepleződnek a koholt közleményeid?

- A mi koholt közleményeinkre gondolsz? - kérdezte Tommy. - A legrosszabb esetben lesz egy kis felzúdulás, esetleg nyomozás is. De senki se vezetheti vissza hozzánk a leveleket vagy a lehallgatást. Ezért fontos, hogy most engedelmes novíciusokhoz illően viselkedjünk, és ne tegyünk semmit, ami gyanút kelthet.

Marklinre sandított. Bejött. Stuart modora megváltozott. Úgy viselkedett megint, mint egy parancsnok... majdnem úgy.

- Ez az egész elektronikusan megy - magyarázta Tommy. - Nincsen semmiféle kézzelfogható bizonyíték, legföljebb néhány papír a lakásomon, a Regent's Parkban. Azokról a papírokról pedig csak te, Mark és én tudjuk, hogy mik.

- Stuart, most szükségünk van az útmutatásodra! - esdekelt Marklin. - A legizgalmasabb szakasz még csak most következik!

- Csönd! - ripakodott rá Stuart. - Hadd nézzelek meg benneteket, hadd tegyelek mérlegre.

- Kérlek, Stuart, tedd azt! - felelte Marklin. - És találj minket bátornak és fiatalnak, igen, talán ostobának és fiatalnak, de bátornak és elkötelezettnek.

- Mark azt akarja mondani - szólt közbe Tommy -, hogy helyzetünk most jobb, mint gondolni mertük volna. Lanzing lelőtte Yurit, aztán lezuhant, és végzetes balesetet szenvedett. Stolov és Norgan meghalt. Egyébként is csak púp voltak a hátunkon, amit ők is nagyon jól tudtak. A többiek ellen felfogadott bérgyilkosok nem ismernek minket, akik most itt állunk, ahol elkezdtük, Glastonburyben.

- És Tessa a kezünkben van, amiről csak mi hárman tudunk!

- Ékesszólás! - mondta Stuart már-már suttogássá tompult hangon.

- Most meg ékesszólást adtok válaszul!

- A költészet az igazság, Stuart - mutatott rá Marklin. - Ez a legmagasabb rendű igazság, és az ékesszólás az ismertetőjele.

Szünet következett. Marklinnek le kellett juttatnia Stuartot a dombtetőről. Oltalmazón átkarolta az öregember vállát. Nagy megkönnyebbülésére Stuart nem tiltakozott.

- Menjünk le, Stuart! - kérte. - Menjünk vacsorázni. Fázunk, éhesek vagyunk.

- Ha még egyszer meg kellene tennünk, akkor jobban csinálnánk - mondta Tommy. - Nem vennénk el ennyi életet. Tudod, talán még izgalmasabb is lenne úgy érni el a célunkat, hogy nem ártunk igazából senkinek!

Stuart csak egy szórakozott pillantásra méltatta; láthatólag elmerült a gondolataiba. Újra feltámadt a metsző szél. Marklin didergett. Ha ő ennyire fázik, mit érezhet Stuart? Le kell menniük a fogadóba. Együtt kell megtörniük a kenyeret.

- Ugye tudod, Stuart - kezdte -, hogy mi nem vagyunk egyes emberek? Hárman együtt olyan személyiséget alkotunk, akit egyikünk sem ismer eléggé. Egy negyedik entitást. Nevet is adhatnánk neki, hiszen több egy közös énnél. Esetleg megtanulhatnánk, hogyan irányítsuk. De hogy most pusztítsuk el? Nem, azt nem tehetjük, Stuart. Ha megtesszük, valamennyien eláruljuk egymást. Az az igazság, bármilyen nehéz szembenézni vele, hogy Aaron halála nem jelent semmit.

Kijátszotta az utolsó kártyáját. Elmondta a legjobb és a legrosszabb dolgokat, amiket el kellett mondania, itt, a metsző szélben, előzetes vázlat nélkül, tulajdonképpen csak az ösztönére hagyatkozva. Ránézett a tanítójára meg a barátjára, és azt látta, hogy mindkettőre mély hatást

gyakoroltak ezek a szavak, talán még annál is mélyebbet, mint amiben Marklin reménykedett.

- Igen - mondta Stuart halkan. - A negyedik entitás, ahogyan te nevezed, ez ölte meg a barátomat. Ebben igazad van. És tudjuk, hogy ennek a negyedik entitásnak a hatalma, a jövője elképzelhetetlen.

- Pontosan - motyogta Tommy.

- De Aaron halála akkor is borzasztó dolog, borzasztó! Soha, de soha többé nem hozhatjátok szóba előttem, és soha senkinek nem beszélhettek róla félvállról!

- Rendben - válaszolta Tommy.

- Az én ártatlan barátom - mondta Stuart -, aki csak a Mayfair családnak akart segíteni!

- A Talamascában senki sem ártatlan teljesen - jegyezte meg Tommy.

Stuart megdöbbent. Először dühbe hozta, de rögtön le is nyűgözte az egyszerű kijelentés.

- Hogy érted ezt?

- Úgy értem, hogy senki sem tételezhet föl olyan tudást, amely érintetlenül hagyja a birtoklóját. Aki tud, az ennek a tudásnak a birtokában cselekszik, akár eltitkolja ezt a tudást mások előtt, akik ugyancsak megváltoznának tőle, akár megosztja velük. Aaron tudta ezt. A Talamasca a természeténél fogva gonosz; ezt az árat fizeti a könyvtáraiért, a leltárjaiért, a számítógépes feljegyzéseiért. Eléggé emlékeztet Istenre, nem gondolod? Ő is tudja, melyik teremtménye fog szenvedni, melyik győzedelmeskedik, mégsem avatja be őket. A Talamasca még a Legfőbb Lénynél is gonoszabb, de a Talamasca nem alkot semmit.

Milyen igaz, gondolta Marklin, bár ő nem merészelt volna fennhangon ilyet mondani Stuart előtt, mert félt, hogy mit válaszolna Stuart.

- Talán igazad van - mormolta az öregember. Legyőzött vagy talán kétségbeesett volt a hangja.

- Meddő papság - szögezte le Tommy tökéletes egykedvűséggel, és egy ujjal följebb tolta vastag pápaszemét. - Az oltárok csupaszok, a szobrokat raktárba tették. A tudósok a tanulásért tanulnak.

- Ilyet ne mondj még egyszer!

- Akkor magunkról hadd beszéljek - mondta Tommy. - Rólunk, akik nem vagyunk meddők, akik látni fogjuk a szent nászt, és hallani fogjuk az emlékezés hangjait.

- Igen! - mondta Marklin, aki nem bírt ilyen fagyos lenni. - Igen, most mi vagyunk az igazi papok! Igaz közvetítők a föld és az ismeretlen erői között! Miénk az ige és a hatalom!

Újból csend lett.

Lejutnak valaha erről a dombról? Győzött. Együtt voltak megint, Marklin a György és a Zarándokok melegére vágyott. Forró levesre, sörre, a tűz fényére vágyott. Ünnepelni akart. Lázba jött ismét.

- Hát Tessa? - kérdezte Tommy. - Mi a teendő Tessával?

- Ugyanaz - felelte Stuart.

- Tudja, hogy a hím táltos meghalt?

- Azt se tudta, hogy élt - felelte Stuart.

- Ah!

- Jöjj, tanítóm! - kérte Marklin. - Most menjünk le a dombról. Vacsorázzunk együtt.

- Igen - mondta Tommy. - Úgyis annyira átfáztunk, hogy nem beszélgethetünk tovább.

Lefelé indultak, Marklin és Tommy közösen támogatták Stuartot a sárban. Stuart kocsijához érve inkább az autózásra szavaztak a hosszú séta helyett.

- Mindez rendben van - nyújtotta át Stuart a kocsi kulcsait Marklinnek. - De akkor is meg akarom látogatni a Kelyhes Kutat, mielőtt elindulnánk.

- Miért? - kérdezte Marklin csendes alázattal, színleg szeretetből Stuart iránt. - Meg akarod mosni a kezeidet a Kelyhes Kútban, hogy megtisztítsd őket a vértől? A forrás eleve véres, tanítóm.

Stuart epésen fölnevetett.

- Igen, de az Krisztus vére, nemde? - mondta.

- A meggyőződés vére - felelte Marklin. - Majd vacsora után, közvetlenül sötétedés előtt megyünk a Kúthoz, ezt megígérem. Együtt hajtottak le a mélybe.

NYOLC

MICHAEL SZÓLT CLEMNEK, hogy az első kapuhoz álljon. A bőröndöket majd lehozza maga. Mindössze kettő volt, egy Rowannak, egy neki. Nem vakációzni mennek, amihez hajókoffer és ruhazsák szükséges.

Fellapozta a naplóját, és rátalált a hosszú bölcselmi eszmefuttatásra. Húshagyó kedd éjszakáján írta, amikor még nem tudta, hogy majd egy gramofon siránkozása és Mona látomása ébreszti, a masnis Monáé, aki nimfaként táncol fehér hálóingében, üdén és illatosan, mint a meleg kenyér, a frissen fejt tej, a szamóca.

Nem, most nem szabad Monára gondolnia. Most a londoni hívással törődj!

Mellesleg épp ezt a bekezdést kereste.

És gondolom, végső soron abban is hiszek, hogy a legnagyobb szörnyűségek és a legiszonyatosabb veszteségek ellenére is megszerezhető a lélek békéje, ha hitünk a változásban, az akaratban és a véletlenben, hiszünk magunkban, hogy a balsorsban is gyakrabban fogunk helyesen cselekedni, mint helytelenül.

Hat hét telt el az óta az éjszaka óta, amikor betegen, gyászolva lejegyezte ezeket az érzéseket. Akkor a ház foglya volt, és az is maradt, egészen a mostani pillanatig.

Becsukta a naplót, a bőrtáskájába csúsztatta, a táskáját a hóna alá csapta és fölkapta a bőröndöket. Lement a lépcsőn, kissé szurkolva, mert egy keze sem volt szabad, hogy a korlátba kapaszkodhasson, és emlékeztette magát, hogy most nem kell tartania sem szédüléstől, se más gyengeségtől.

Ha pedig tévedett, legföljebb belehal.

Rowan a tornácon beszélgetett Ryannel. Mona is ott volt, és könnyesen, újult áhítattal bámult föl Michaelre. Selyemben is pont olyan ennivaló volt, mint mindenben. Amikor a férfi most megnézte magának, ő is meglátta, amit Rowan látott, és amit valamikor réges-régen ő látott meg elsőként Rowanban: a mell duzzadását, az arcon az élénkebb pírt, a szem ragyogását, és hogy a legapróbb mozdulatnak is egy kicsit más lett az üteme.

A gyerekem!

Majd akkor hiszi el, ha a lány is mondja. Majd akkor szorong szörnyek gének miatt, ha itt lesz az ideje. Majd akkor álmodik a fiáról vagy a lányáról, akit a karjában tarthat, ha csakugyan megteheti.

Clem fürgén elvette tőle a bőröndöket, és kivitte a nyitott kapun. Michael sokkal jobban kedvelte ezt az új sofőrt, mint a régit. Tetszett neliahumora és a józansága. Ismerős zenészekre emlékeztette.

A csomagtartó fedele kattanva lecsukódott. Ryan megcsókolta Rowan arcát. A hangja csak most ért el Michaelig:

- ... még valami mondanivalód?

- Csupán annyi, hogy ez a helyzet nem lesz tartós. Mindazonáltal ne gondold, hogy biztonságos lenne felfüggeszteni az őrséget. És Monát semmiképpen se engedd ki!

- Láncoljatok a falhoz - vont vállat a lány. - Opheliával is azt tették volna, ha nem fullad a patakba.

- Kik - kérdezte Ryan. - Mona, eddig igazán jól viseltem a dolgot, ahhoz képest, hogy csak tizenhárom éves vagy, és... v

- Nyugi, Ryan - intette le a lány. - Nálam senki se viseli jobban.

Ryan olyan bambán meredt rá, hogy Mona akaratlanul elmosolyodott. Ez az a perc, gondolta Michael. Most nem tudna elviselni egy hosszas Mayfair-búcsúzkodást. És Ryan épp eléggé összezavarodott.

- Ryan, azonnal jelentkezem, amint tudok - mondta. - Találkozunk Aaron embereivel. Megtudjuk, amit megtudhatunk. És utána jövünk haza.

- Azt megmondanátok, hogy pontosan hová mentek?

- Azt nem tehetjük - közölte Rowan. Elfordult, a kapu felé indult. Mona hirtelen ledübörgött a lépcsőn.

- Hé, Rowan! - kurjantotta. Átnyalábolta az asszony nyakát, és megcsókolta.

Michael egy pillanatra megrémült, hogy a felesége majd nem reagál, szoborként fog állni a tölgyek alatt,

nem próbálja kifejteni magát a váratlan, kétségbeesett ölelésből, de nem is viszonozza. Ám nem ez történt. Rowan magához szorította a lányt, megcsókolta az arcát, megsimogatta a haját, sőt még a keze is megpihent Mona homlokán.

- Nem lesz semmi baj! - szólt Rowan. - De mindent úgy tégy, ahogy mondtam.

Michael után Ryan is lejött a lépcsőn.

-Nem tudom, mit mondjak, azonkívül, hogy sok szerencsét. Bár nem bánnám, ha többet elárulhatnátok arról, hogy valójában mit csináltok.

- Beának annyit mondj, hogy el kellett mennünk - felelte Michael. - A többiekkel nem közölnék többet annál, mint amennyit okvetlenül muszáj.

Rowan már az autóban ült, Michael becsusszant mellé, azzal már zárultak is a lehajló tölgyfaágak alatt. Mona és Ryan kis képpé állt össze ahogy integettek a kapuból. Mona haja akár egy csillagrobbanás, Ryant tanácstalan és nem ért semmit.

- Úgy látszik, arra van ítélve, hogy intézze a dolgokat egy kamara nevében, amely sose fogja közölni vele, hogy mi történik valójában - állapította meg Rowan.

- Egyszer megpróbáltuk - szólt Michael. - Azt hallanod kellett volna. Nem is akarja tudni! De mindig szót fogad. Hogy Mona megteszi-e, arról fogalmam sincs, de Ryan biztosan.

- Még mindig haragszol.

- Nem - felelte a férfi. - Azonnal elmúlt a haragom, mihelyt beadtad a derekadat.

Ez nem volt igaz. Vérig sértette, hogy a felesége nélküle akart távozni, hogy nem útitársának tekinti, hanem gondnoknak, aki itthon vigyáz a házra és Mona kisbabájára.

No de a sértődés nem azonos a haraggal. Ugye?

Az asszony elfordult, előre nézett. Michael úgy vélte, megkockáztathat egy pillantást. Rowan továbbra is nagyon vékony volt, rettenetesen vékony, de Michael még sose látta ilyen bájosnak az arcát. Fekete kosztümje, gyöngysora, a magas cipősarok valami csalárd, rontó varázzsal ruházta fel. Pedig nem volt szüksége ezekre a dolgokra. Az ő szépsége a tisztaságban rejlett, az arca csontjaiban, a nagyon kifejező, egyenes, sötét szemöldökben, a széles, gyöngéd szájában, amit a férfi szeretett volna erőszakosan megcsókolni, hogy az asszony végre felébredjen, kinyíljon az ajka, és újra elomoljon az ő karjai között.

Ez az egyetlen út, hogy az övé legyen.

Rowan megnyomta a gombot, hogy a bőrrel kárpitozott tábla elválassza őket a sofőrtől, majd a férjéhez fordult.

- Tévedtem - mondta neheztelés vagy siránkozás nélkül. - Szeretted Aaront. Szeretsz engem. Szereted Monát. Hibát követtem el.

- Ebbe most nem kell belemenned - válaszolta Michael. Nehezére esett a felesége szemébe néznie, de meg akarta tenni, hogy megnyugodjon, és megszűnjön benne ez a sértettség vagy harag, vagy akármi.

- Viszont meg kell értened valamit - folytatta Rowan. - Nem szándékozom kíméletesen vagy törvénytisztelően bánni azokkal az emberekkel, akik megölték Aaront. A tetteimről senkinek sem óhajtok számot adni, még neked se, Michael.

A férfi elnevette magát. Belenézett a nagy, hideg, szürke szempárba, és arra gondolt, hogy ezt látták-e a betegei, ha felnéztek rá, mielőtt alá hullottak az altatásba.

- Tudom, kedves! - mondta. - Ha odaérünk, ha találkoztunk Yurival, mindössze azt akarom megtudni, amit ő tud. Ott akarok lenni veletek. Nem állítom, hogy megvannak bennem a képességeid, vagy a merészséged, de akkor is ott akarok lenni. Az asszony bólintott.

- Ki tudja, Rowan, talán még nekem is találsz valamilyen célt - folytatta. Hát csak kijött belőle az indulat. Már késő visszaszívni. Érezte, hogy kivörösödik az arca. Elfordult.

Rowan azon a titkos hangján felelt, amit a férje akkor hallott csak tőle, ha kettesben voltak, és ez a hang újfajta mélységgel telt meg az utóbbi hónapokban.

- Michael, én szeretlek téged, és tudom, hogy jó ember vagy. Viszont én már nem vagyok jó asszony.

- Rowan, ezt nem mondod komolyan!

- De mennyire, hogy úgy mondom. Elmentem az ördögökhöz, Michael. Le, a legmélyebb bugyorba.

- És visszajöttél. - Ismét ránézett, miközben kirobbanással fenyegető indulatait próbálta visszafojtani. - Rowan vagy megint, itt vagy, és léteznek a bosszún kívül más dolgok is, melyekért élni lehet.

Hát igen, ez a helyzet. Nem ő keltette föl a feleségét az alvajárásból. Aaron halála rázta életre, az hozta

vissza hozzájuk.

Ha most rögtön nem talál ki valamit, újból elragadja az indulat. Ez annyira fáj, olyan elviselhetetlenül fáj!

- Szeretlek, Michael - mondta Rowan. - Nagyon szeretlek. És tudom, mennyit szenvedtél. Ne gondold, Michael, hogy nem tudom.

A férfi bólintott. Ezt akár el is hiheti. Talán csak ő hazudik mindkettőjüknek.

- De ne hidd, hogy tudod, milyen érzés olyannak lenni, mint én vagyok. Ott voltam a születésnél. Én voltam az anya. Úgy is mondhatnád, hogy én voltam az ok, a teremtés eszköze. De megfizettem érte. Fizettem, fizettem és fizettem! És ma már nem vagyok az, aki voltam. Szeretlek, mindig szerettelek, egy pillanatra sem ingott meg a szerelmem irántad. De nem vagyok ugyanaz, nem lehetek ugyanaz, már akkor tudtam, mikor ültem a kertben, és képtelen voltam válaszolni a kérdéseidre, nem bírtam rád nézni, nem bírtalak átölelni. Mégis szerettelek, most is szeretlek. Érted, amit mondok?

A férfi bólintott.

- Bántani akarsz engem - mondta Rowan. - Tudom.

- Nem, nem akarlak bántani. Nem bántani akarlak, csak... csak talán... le akarom tépni rólad ezt a kis selyemszoknyát meg ezt a művészien szabott blézert, hogy végre tudomásul vedd, hogy itt vagyok, Michael vagyok! Szégyenletes, mi? Gusztustalan, mi? Hogy azon az egyetlen módon akarlak birtokolni, ahogy tehetem, mert te kirekesztettél. elhagytál, mert te...

Elnémult. Néha megtörtént vele, hogy mikor legvadabbul forrt a dühe, hirtelen meglátta, mennyire értelmetlen az, amit tesz és mond. Meglátta magának a dühnek az értelmetlenségét, és nagyon józanul megállapította, hogy így nem folytathatja, mert ha igen, azzal sem ér el semmit, csak magát teszi szerencsétlenné.

Mozdulatlanul ült, és érezte, ahogy elhagyja a harag. Ernyedten, csaknem fáradtan dőlt hátra, és megint ránézett Rowanra.

Az asszony egy pillanatra sem fordult el tőle. Sem félelem, sem szomorúság nem látszott rajta. Michaelnek az is eszébe jutott, hogy hátha titokban bosszankodik, és jobban szeretné, ha a férje otthon lenne, miközben ő már a következő lépést tervezi.

Tüntesd el ezeket a gondolatokat, haver, mert ha nem, soha többé nem tudod szeretni.

Pedig hogy szerette! Hirtelen megszűnt minden kétely. Szerette az erejét, szerette a hidegségét. Ugyanígy volt a tiburóni házban is, ahol csupasz, gerendás mennyezet alatt szeretkeztek, ahol fáradhatatlanul beszélgettek, és még sejtelmük sem lehetett róla, hogy egész életük nem volt egyéb, mint közeledés egymás felé.

Megérintette az asszony arcát. Rowan meg se rezzent, láthatólag tökéletes fegyelemmel parancsolt magának, amivel szokott.

- Annyira szeretlek! - súgta a férfi.

- Tudom - felelte az asszony. Michael fojtottan elnevette magát.

- Tényleg? - Ő is mosolygott. Jó érzés volt. Hangtalanul nevetett, és a fejét csóválta. - Tényleg tudod?

- Igen - biccentett Rowan. - Féltelek, mindig féltettelek. Nem azért mintha nem lennél erős, nem lennél rátermett, nem lennél minden, aminek lenned kell. Azért félek, mert bennem van egy erő, ami belőled hiányzik, és ezeknek - az ellenségeinknek, akik megölték Aaront - ugyancsak van erejük, ami a tökéletes gátlástalanságból fakad. - Lepöccentett egy apró szöszt a szűk szoknyáról. Sóhajtott, és a szelíd hang úgy töltötte be a kocsit, mint a parfümje.

Lehajtotta a fejét, és ettől a kis mozdulattól a haja selyempuha keretbe foglalta az arcát. Mikor fölnézett, a szemöldöke különösen hosszúnak tetszett, a szeme pedig szép lett és titokzatos.

- Nevezd boszorkányos erőnek, ha akarod. Talán ilyen egyszerű. Talán a génekben van. Talán fizikai adottság olyan dolgokra, amiket normális emberek nem tehetnek.

- Akkor bennem megvan - mondta Michael.

- Nem. Benned a hosszú spirál van meg, talán véletlenül.

- Fenét véletlenül - tiltakozott a férfi. - Ő szemelt ki neked, Rowan. Lasher tette. Akkor választott ki, évekkel ezelőtt, mikor kölyök koromban megálltam annak a háznak a kapujában. Mit gondolsz, miért tette? Nem azért, mert azt gondolta, milyen jó férj leszek, és egyszer még megtöröm nehezen kivívott testét, á, dehogy, hanem a boszorkányért, aki bennem van, Rowan. Ugyanabból a kelta gyökérből nőttünk. Te is tudod. Én vagyok a munkásember fia, aki nem ismeri a saját történetét, de akkor is azokhoz a kezdetekhez nyúlik

vissza, mint a tied. Itt van a hatalom. Itt volt a kezemben, amikor tapintásból ki tudtam olvasni a múltat és a jövőt. Itt volt, mikor hallottam, hogy muzsikál a szellem, aki el akar vezetni Monához.

Rowan kissé összeráncolta a homlokát, amitől egy villanásnyi időre kicsinek látszott a szeme, hogy aztán ismét töprengővé, naggyá kerekedjen.

- Nem azzal a hatalommal taszítottam le Lashert - folytatta a férfi. - Túlságosan majréztam, hogy meg merjem tenni. Közönséges, nyers erőt használtam, és egyszerű gyilkot, ahogy Julien jósolta. De akkor is megvan bennem a hatalom. Meg kell lennie. És ha ez kell ahhoz, hogy szeress, mármint igazán szeress, akkor lenyúlok magamba, és utánajárok, mire képes ez a hatalom. Mindig megvolt ez a választásom.

- Az én ártatlan Michaelem - mondta Rowan, de ez inkább kérdésnek hangzott, mint kijelentésnek.

Michael a fejét rázta. Aztán előrehajolt, és megcsókolta az asszonyt. Talán nem volt a legokosabb ötlet, de nem tehetett mást. A vállánál fogva belesajtolta Rowant az ülésbe, és a szájára tapasztotta a száját. Rowan azonnal válaszolt, összeforrt vele a szenvedélyben, átkarolta a hátát, viszonozta a csókot, gerince úgy ívelt, mintha egész lényét akarná a férfiba olvasztani.

Michael akkor engedte csak el, amikor kénytelen volt.

Az autó a gyorsforgalmin robogott. A távolban feltűnt a repülőtér. Nem volt idő a szenvedélyre, a düh, a fájdalom és a szerelem nem nyerhette el a kétségbeesetten sóvárgott beteljesülést.

Ezúttal Rowan nyújtotta feléje a karját, ő fogta két tenyere közé a férje kezét, ő csókolta meg.

- Michael, szerelmem! - mondta. - Első és utolsó szerelmem!

- Itt vagyok veled, drágám - felelte a férfi. - Sose próbálj változtatni ezen. Amit tennünk kell - Aaronért, Monáért, a babáért, a családért és még Isten tudja, miért -, azt együtt tesszük.

Már az Atlanti-óceán fölött jártak, amikor Michael aludni próbált. Torkig laktak, egy cseppel többet ittak a kelleténél, és egy óráig beszélgettek Aaronról. Csend és sötétség volt a kabinban, ahol összebújtak vagy fél tucat takaró alatt.

Michael úgy vélte, hogy aludniuk kell. Most Aaron is azt tanácsolná, hogy aludjanak.

Nyolc óra múlva szállnak le Londonban, ahol kora reggel lesz, noha testük éjszakát jelez. Ott lesz Yuri, aki hallani akarja majd, hogyan hallt meg Aaron, és jogosult is rá, hogy hallja. Fájdalom. Gyász. Az elkerülhetetlen.

Már csúszott az álom felé, amiről nem tudta, lidércnyomás lesz-e, vagy olyan rikító és értelmetlen, mint egy vacak képregény, amikor Rowan megérintette a karját.

A feje a másik irányba billent a bőrülés támláján. Rowan mellette feküdt, szorosan fogta a férje kezét.

- Ha ezt átvészeltük - súgta -, ha nem borzadsz el attól, amit teszek, ha nem rekesztelek ki...

- Igen?

- Akkor soha többé, semmi sem állhat közénk. Semmi. És nem fog számítani az sem, ami közöd lehet egy gyermek asszonyhoz.

- Nekem nem kell gyermek asszony - felelte a férfi. - Sose kellett. Akkor se álmodoztam más nőkről, mikor elmentél tőlem. Szeretem Monát a magam módján, mindig szeretni fogom, de ez így természetes a családban. Szeretem őt, és akarom a gyereket. Annyira akarom, hogy beszélni se tudok róla. Túl korai, és túl kétségbeesett vagyok. De kelleni csak te kellesz, és ez így van az első naptól fogva, hogy megismertelek.

Rowan behunyta a szemét. Erős fogású, meleg keze lecsúszott a férje karjáról, mintha elaludt volna. Békés arca maga volt a tökély.

- Tudod, hogy öltem? - súgta Michael, bár maga sem tudta, ébren van-e az asszony. - Háromszor is öltem, és nem furdal miatta a lelkiismeret. Ez akárkit megváltoztat.

Rowan nem felelt.

- Ismét megtehetem - mondta a férfi -, ha muszáj. Rowan ajka megmoccant.

- Tudom, hogy megteheted - válaszolta halkan. Nem nyitotta ki a szemét, úgy feküdt, mint aki mélyen alszik. - Viszont tudod, én feltétlenül megteszem, ha kell, ha nem. Mert vérig sértettek.

Közelebb húzódott, és újból megcsókolta a férfit.

- Nem bírjuk ki Londonig - vélekedett Michael.

- Egyedül vagyunk az első osztályon. - Rowan felvonta a szemöldökét, és ismét megcsókolta. - Repülőgépen utaztam valamikor régen, amikor megismertem egy bizonyos fajta szerelmet. Az volt Lasher első csókja, hogy úgy mondjam. Vad volt, és rázott, mint az áram. De nekem a te karod kell. A te farkad kell. A te tested kell! Nem várok Londonig. Kérem, ami az enyém.

Itt nincs helye több szónak, gondolta Michael. Szerencse, hogy az asszony kigombolta a blézerét, különben hamisítatlan regényes stílben ő szaggatta volna le róla a gombokat.

KILENC

NEM IS VÁLTOZOTT MEG annyira. Ott állt a saját erdejében vagy parkjában, keskeny, csúcsíves ablakainak, kéményeinek sokaságával, és nem védték sem zárt kapuk, sem kutyák a fejedelmien tágas, fejedelmien jó karban tartott, pompás udvarházat. Ahogy ránézett, rögtön arra a korra kellett gondolnia, durvaságára, sötétségére, sziszegő tüzeire, és elállt a lélegzete a süket éjszakában.

Csupán a kavicsos felhajtót szegélyező gépkocsik, a nyitott garázsokban parkoló autók hosszú sorai utaltak a korra. Még a drótokat és a kábeleket is a föld alatt vezették.

Ash keresztülvágott a fák között, majd elindult a fal tövében, az ajtókat kereste, amelyekre emlékezett. Öltöny és felöltő helyett barna kordbársony munkásnadrágot viselt, és vastag gyapjúpulóvert, a tengerészek kedvencét.

A ház hatalmasnak rémlett. Magányos fények pislákoltak elszórtan. Szerzetesek a cellájukban.

Apró, rácsos ablakok sora nyílott a pincére. Két fehér ruhás szakácsnő akkor tette félre kelni a kenyértésztát. Liszttől fehérlett a kezük és a konyhai pult világos fája. Frissen főtt kávé aromás illata szállt a konyhából. Volt itt egy ajtó... egy ajtó, amelyen behozták az árukat meg ilyesmiket. Ash továbbment, elhúzódva az ablakok szolgálatkész fényétől, és addig tapogatózott, míg rátalált a kőfalban egy ajtóra, bár ezt annyira nem használták az utóbbi időben, hogy talán nem is nyílik.

Azért egy próbát megér. Van nála felszerelés. Talán nincs is bedrótozva, mint az ő ajtói a toronyban. Tulajdonképpen elég elhanyagoltnak, rozzantnak tűnik. Ash alaposabban szemügyre vette, és látta, hogy nincs is rajta zár, csak rozsdamarta, régi sarokvasak és egy közönséges retesz.

Ámulatára már egy érintésnek is engedett, igaz, hogy rémítő csikorgással. Kőfalú járatba nyílott, amelyből keskeny lépcső vezetett a magasba. Friss lábnyomok a grádicsokon. Meleg, kissé állott levegő, téli szobák lehelete.

Ash belépett, és helyretolta az ajtót. Fény szivárgott le a lépcsőn, és megvilágított egy táblát, amely gondosan formált betűkkel figyelmeztetett: KÉRJÜK, CSUKD BE AZ AJTÓT!

Engedelmesen ellenőrizte, hogy csakugyan becsukta-e, aztán megfordult és fölkapaszkodott a lépcsőn egy sötét faburkolatú, széles folyosóra.

Ez az, amire emlékezett. Elindult a folyosón, nem húzódott be az árnyékba, nem próbálta tompítani tornacipőjének nyiszorgását. Itt a pompás könyvtár, amire emlékszik - nem a pince, amely a felbecsülhetetlen értékű, mállatag följegyzéseket őrzi, hanem a mindennapos olvasóterem, hosszú tölgyfa asztalaival, kényelmes karszékeivel, a világ minden részéből származó folyóiratok tornyaival, és a kandallóval, amelyben már néhány zsarátnok izzik a hamuban, az elszenesedett hasábok között.

Ash azt hitte, üres a könyvtár, de aztán fölfedezett egy öregurat, egy tar fejű, testes egyént, orra hegyén apró pápaszemmel, aki ingre és nadrágra vett mutatós házikabátban szundikált az egyik fotelben.

Itt kezdeni nem lenne okos dolog. Innen túl könnyű riadóztatni. Kihátrált a könyvtárból, ezúttal ügyelt, hogy ne csapjon zajt. Szerencsére nem ébresztette fel az öregembert. Fölment egy széles lépcsőn.

Valamikor réges-régen a harmadik emeleten kezdődtek a hálószobák. Most is így lenne? Meg sem állt a harmadikig. Csaknem bizonyos, hogy így van.

A harmadik emeleti folyosó végén befordult egy kisebb átjáróba, ahol fényt vett észre egy ajtó alatt. Itt kezdi.

Kopogtatás nélkül elfordította a kilincset, és belépett egy apró, elegáns szobába. A szobában csak egy szürke hajú asszony tartózkodott, aki nem titkolt csodálkozással, de félelem nélkül nézett föl rá.

Ash ezt remélte. Az íróasztalhoz lépett.

Nyitott könyv hevert az asszony bal keze alatt. Jobb kézzel éppen aláhúzott benne valamit.

Boethius volt. *De topicis differentiis*. Az asszony pedig ezt a mondatot húzta alá: “A szillogizmus az a

levezetés, amelyben bizonyos egyezményes előfeltételekből nem az a konklúzió következik, aminek az egyezményes előfeltételek folytán kellene.”

Ash fölnevetett.

- Bocsánat! - mentegetőzött.

Az asszony nem mozdult, csak nézte.

- Amilyen igaz. Mulatságos, ugye? Csak már elfelejtettem.

- Ki maga? - kérdezte az asszony.

Ashlart meglepte, milyen érdes a hangja. Talán a kora miatt. Sűrű, deres haját ómódi kontyba tűzte a tarkóján.

- Tudom, hogy neveletlen vagyok - mondta Ash. - Mindig tudom,
mikor viselkedem neveletlenül. Bocsánatot kérek.

- Ki maga? - ismételte az asszony, majdnem ugyanazzal a hanglejtéssel, annyival nyomatékosítva a kérdését, hogy rövid szünetet tartott a két szó között.

- Mi vagyok? - kérdezett vissza Ash. - Ez fontosabb. Tudja, mi vagyok?

- Nem - válaszolta az asszony. - Kellene?

- Nem tudom. Nézze a kezemet. Nézze, milyen hosszú és vékony.

- Törékeny - jegyezte meg az asszony, ugyanolyan rozsdás hangon, miközben villámgyors pillantása megjárta az utat a jövevény keze és arca között. - Miért jött ide?

- Olyan módszereim vannak, mint egy gyereknek - mondta Ash. - Nem is tudok eljárni másképp.

- Tehát?

- Tudta, hogy Aaron Lightner meghalt?

Az asszony egy pillanatig állta a tekintetét, aztán megroskadt a székében. Jobbja elengedte a zöld szövegkiemelőt. Iszonyúan megrázta, amit hallott.

- Ezt ki mondta magának? - kérdezte. - Tudják a többiek?

- Úgy veszem észre, hogy nem - felelte Ash.

- Tudtam, hogy nem jön vissza - mondta az asszony. Csücsörített, amitől egy pillanatra nagyon sötétek és élesek lettek az ajka körül a mély ráncok. - Miért személyesen közölte ezt velem?

- Hogy lássam, mit szól hozzá. Hogy megtudjam, benne volt-e a keze a gyilkosságban.

- Hogyan?

- Hallotta, mit mondtam, nem?

- Hogy én öltem-e meg? - Lassan fölállt. Csak most mérte föl, milyen magas a látogató. Pillantása olyan éles lett, mint a kés. Az ajtó felé tekintett, sőt már indult volna, ám ekkor Ash gyöngéden felemelte a kezét, hogy legyen türelemmel.

- Azt mondja, hogy Aaront megölte valaki? - kérdezte az asszony. Szemöldöke sötét redőkbe húzódott a szemüveg ezüst drótkerete fölött.

- Igen. Megölték. Szándékosan elgázolták. Halálra.

Ezúttal az asszony behunyta a szemét, mint aki kellően át akarja élni a hallottakat, ha már egyszer nem távozhat. Eltompult arcán nem látszott, hogy érzékelné Ash jelenlétét. Aztán fölnézett.

- A Mayfair-boszorkányok! - suttogta rekedt, mély hangján. - Istenem, miért ment oda?

- Kétlem, hogy a boszorkányok tették - mondta Ash.

- Akkor ki?

- Valaki innen, a rendből.

- Ezt nem mondja komolyan! Nem tudja, mit beszél! Közülünk senki sem tenne ilyet!

- Hát pedig tudom, mit beszélek! - közölte Ash. - Yuri, a cigány, azt mondta, hogy maguk közül való követte el, márpedig Yuri nem hazudik ebben a dologban! Sőt amennyire megítélhetem, Yuri sohasem hazudik,

- Yuri? Maga találkozott Yurival? Tudja, hol van?

- Maga nem tudja?

- Nem. Annyit tudunk, hogy innen elment egy éjszaka. Hol van!

- Biztonságban van, noha csak véletlen szerencse folytán. Ugyanazok a gazemberek, akik Aaronnal végeztek, őt is meg akarták ölni. Kénytelenek voltak.

- Miért?

- Maga ártatlan ebben? - örvendezett Ash.
- Igen! Várjon, hová megy?
- Ki, megkeresem a gyilkosokat. Mutassa meg, merre menjek a rendfőnökhöz. Valamikor ismertem az utat, de változnak a dolgok. Találkoznom kell vele.

Nem kellett kétszer mondania. Az asszony elviharzott mellette, és intett Ashnek, hogy kövesse. Vastag cipősarka hangosan kopogott a fényesre kefélt padlón, miközben szürke fejével bólogatva, kezét lóbálva sietett a folyosón.

Örökkévalóságnak tűnt az idő, mire megérkeztek a középső folyosó túlsó végére. A kétszárnyú ajtóhoz. Erre emlékezett Ash. Csak régebben nem volt ilyen tiszta, és nem fényesítették ilyen csillogóra. Állott olajjal kenegették.

Az asszony dörömbölt, olyan hangerővel, amely az egész házat fölverhette. Bár Ash nem tudta, hogy lehetne ezt másképp csinálni.

Az asszony bement a megnyíló ajtón, majd nagyon sokatmondóan félrehúzódott, mutatva, hogy nem egyedül jött.

A szobában tartózkodó férfi gyanakodva nézett rá. Mikor meglátta! Ashlart, arcán sebesen váltotta egymást a csodálkozás, a megrendülés és, a bezárkózás.

- Tudod, ki vagyok, ugye? - kérdezte Ash csendesen. Gyorsan benyomult a szobába, és becsukta az ajtót. Tágas irodában álltak, amelyből hálószoba nyílt. Mérsékelt rendetlenség uralkodott a helyiségben, szétszórt lámpák égtek tompa fénnyel, a kandalló üresen kongott.

Az asszony ugyanazzal a gyilkos tekintettel nézte a rendfőnököt. Az hátrált, mintha valami veszedelmes dologtól szeretne távolabb kerülni.

- Igen, tudod! - mondta Ash. - És azt is tudod, hogy megölték Aaron Lightnert!

A rendfőnök nem csodálkozott, de igencsak megriadt. Nagydarab, nehézkes ember volt, de egészséges. Olyan arcot vágott, mint egy felháborodott generális, aki tudja, hogy bajban van. Még csak nem is próbált meglepetést mímelni. Az asszony észrevette.

- Nem tudtam, hogy meg fogják tenni! Azt mondták, hogy maga halott. Elpusztították.
- Engem?

A rendfőnök hátrált. Most már halálosan félt.

- Nem én adtam ki a parancsot, hogy öljék meg Aaront! Én még a rend céljait sem ismerem, azt se tudom, miért akarták idehozni. Szinte semmit sem tudok.
- Mit jelent ez, Anton? - kérdezte az asszony. - Ki ez a személy?
- Személy, személy, micsoda helytelen szó! - mondta az Antonnak szólított férfi. - Ez, amit látsz, valami...
- Mondd meg, milyen szereped volt benne! - parancsolta Ash.
- Semmi! - tiltakozott Anton. - Én a rendfőnök vagyok! Azért küldtek ide, hogy teljesítsem a Vének kívánságait.
- Függetlenül attól, hogy mit kívánnak?
- Ki maga, hogy kérdőre von engem?
- Te mondtad az embereidnek, hogy hozzák ide a táltost?
- Igen, de a Vének utasítottak! - mondta Anton. - Mivel vádol? Mit követtem el, hogy beállít ide, és válaszokat követel tőlem? Azokat az embereket a Vének szemelték ki, nem én! - Mély lélegzetet vett, miközben egyfolytában Ashlart fürkészte, az apró részleteket tanulmányozta. - Hát nem érti a helyzetemet? - kérdezte. - Nem fogja fel, hogy ha Aaron Lightnert bántották, az a Vének parancsára történt?
- Amit te elfogadsz. A többiek is?
- Senki sem tud róla, és nem is szabad tudniuk! - méltatlankodott a rendfőnök.

Az asszony felhördült. Talán abban bizakodott, hogy Aaron mégse halt meg. Most már tudta.

- Közölnöm kell a Vénekkel, hogy itt van - mondta Anton. - Haladéktalanul jelentenem kell.
- Hogyan?

A férfi az íróasztalán álló faxgép felé intett. Az iroda olyan tágas volt, hogy a gép egészen elveszett benne. Közönséges papírral működött, számtalan fény hunyorgott rajta, és tálcákkal szerelték fel a nyomatokhoz. Az íróasztalnak sok fiókja volt. Az egyikben valószínűleg egy pisztoly lapul.

- Azonnal értesítenem kell őket! - erősködött a rendfőnök. - Úgyhogy, ha megbocsát...
- Azt nem teszem - közölte Ash. - Te romlott vagy. Rossz vagy. Látom rajtad. Embereket küldtél a rendtől,

hogy másokat bántsanak.

- A Vének mondták!

- Mondták? Vagy fizettek?

A rendfőnök elnémult. Halálos félelemmel meredt az asszonyra.

- Hívj segítséget! - szakadt ki belőle. Ashre nézett. - Én annyit mondtam, hogy hozzák ide. Ami történt, ahhoz semmi közöm. A Vének azt mondták, hogy jöjjek ide, és tegyem meg, amit tennem kell, kerüljön, amibe kerül!

Az asszony nagyon megrendült.

- Anton - súgta. Nem sietett fölvenni a telefonkagylót.

- Adok neked még egy esélyt - mondta Ash. - Mondj valamit, hogy ne öljelek meg. - Hazudott, abban a percben tudta, hogy ez hazugság amint a szavak elhagyták a száját. Másrészt viszont hátha mond valamit ez az ember.

- Hogy merészeli?! - mondta a rendfőnök. - Csak föl kell emelnem hangomat, és máris jön a segítség!

- Akkor tedd! - vágta rá Ash. - Ezek a falak vastagok, de azért a próbálkozz!

- Vera, hívj segítséget! - kiáltotta Anton. - Maga úgyse tud semmit!

- Dehogynem! Te tudod, mi vagyok, de ezenkívül nagyon keveset. A lelkiismereted silány és korhadt. Tőlem pedig félsz. És hazudsz. Igen, hazudsz! Kétségkívül könnyű volt megrontani. Előrelépést, pénzt kínáltak, te pedig cinkosa lettél valaminek, amiről tudtad, hogy gonosz.

Az asszonyra nézett. Az magánkívül volt az elszörnyedéstől.

- Máskor is történt már ilyen a rendedben - folytatta Ash.

- Kifelé! - mondta Anton. Segítségért kiáltott. Hangja nagyon harsánynak tűnt a zárt szobában. Megint kiáltott, még hangosabban.

- Meg foglak ölni! - mondta Ash.

- Várjon! - kiáltotta az asszony, és kinyújtotta a kezét, - Ezt így nem teheti. Nem szükséges. Ha Aaront előre megfontolt szándékkal ölte meg, akkor haladéktalanul össze kell hívni a Tanácsot! Ebben az évszakban sok idős rendtárs tartózkodik a házban. Hívja össze a Tanácsot! Magával megyek.

- Majd maga összehívhatja, ha elmentem. Maga ártatlan, nem akarom megölni. Viszont a te közreműködésed, Anton, elengedhetetlen volt ahhoz, ami történt! Megvásároltak. Miért nem vallod be? Ki vásárolt meg? Te nem a Vénektől kaptad az utasításaidat.

- De igen!

El akart rohanni. Ash utánanyúlt, és játszva elkapta, mert a karja hosszabb volt az átlagosnál. Erősen megmarkolta a torkát, akkora erővel, amire ember talán nem is képes. Elkezdte kiszorítani belőle a szuszt, olyan gyorsan, amennyire tudta. Abban reménykedett, hogy az ő erejével el tudja törni a rendfőnök nyakát, de nem tudta.

Vera hátrált. Fölkapta a telefonkagylót, abba hadart lázasan. Anton arca rákvörös lett, a szeme kidülledt. Elveszítette az eszméletét. Ash egyre keményebben szorította, addig, míg biztos lehetett benne, hogy a rendfőnök meghalt, és nem fog levegőért kapkodva feltápászkodni, mert né- ha történik ilyen. Elengedte. Az asszony elejtette a telefonkagylót.

- Mondja el, mi történt! - kiáltotta, illetve inkább sikoltotta. - Mondja el, mi történt Aaronnal? Ki maga?

Emberek rohantak a folyosón.

- Szükségem van a számra, amelyen elérhetem a Véneket! Gyorsan!

- Azt nem adhatom meg - tiltakozott Vera. - Azt csak mi ismerjük.

- Asszonyom, ne bolondozzék! Most öltem meg ezt az embert. Tegye, amit kérek! Vera nem mozdult.

- Tegye meg Aaronért! - erősködött Ash. - És Yuri Stefanóért.

Az asszony az ajkához szorította a kezét. Az asztallapot bámulta. Fölkapott egy tollat, valamit firkantott egy fehér papírra, odalökte Ashnek.

Dörömböltek a kétszárnyú ajtón.

Ash az asszonyra nézett. Nem volt idő további beszédre.

Megfordult, kinyitotta az ajtót, ránézett a férfiakból, nőkből álló, megtorpanó csoportra. Körülvették, bámulták.

Voltak köztük öregek és egészen fiatalok. Öt nő, négy férfi és egy hórihorgas fiú, akinek szinte még legénytoll sem pelyhedzett az állán. Köztük volt a könyvtárbeli öregúr is.

Ash becsukta az ajtót, hátha ezzel feltartóztathatja az asszonyt.

- Tudja-e valaki, hogy ki vagyok? - kérdezte. Pillantása végigvillámlott az embereken, cikázott ide-oda, amíg meg nem jegyzett minden arcot. - Tudják, mi vagyok? Kérem, feleljenek, ha tudják.

Csak bámultak értetlenül. A szobában zokogott az asszony. A zokogása is olyan érdes volt, akár a beszédhangja, mintha berozsdásodott volna a kortól.

A csoport megriadt. Érkezett még egy fiatalember.

- Be kell mennünk - szólt az egyik nő. - Látnunk kell, mi történt.

- De ismernek engem? - kérdezte Ash. - Maga! - fordult az utolsónak érkezett férfihoz. - Tudja, ki vagyok, és miért jöhettem?

Senki sem tudta. Senki sem tudott semmit. Pedig tudósok voltak, a rendhez tartoztak, egy sem a személyzethez. Férfiak és nők, életük virágjában.

A szobában az asszony cibálni kezdte a kilincset, majd föltépte az ajtót. Ash félreállt.

- Aaron Lightner meghalt! - kiáltotta Vera. - Aaront meggyilkolták! Az emberek levegő után kapkodtak, fojtottan felkiáltottak rémületükben és megdöbbenésükben. Mind ártatlanok. A könyvtárbeli öregembert taglóként sújtotta a hír. Ártatlan. Ideje eltűnni.

Ash gyorsan, határozottan átnyomakodott a laza csoporton, a felé iramodott, és mire az emberek észbe kaptak, ő már kettesével szedte a fokokat. Vera azt sikoltotta, hogy állítsák meg, ne engedjék elszökni, Ash azonban biztos előnyre tett szert, és az ő lába sokkal hosszabb volt.

A mellékajtónál tartott, mire üldözői a kis lépcső tetejéhez értek.

Kisietett az éjszakába, gyorsan keresztülvágott a gyepen, hátrapillantott, futásnak eredt. Játszva átugrotta a vaskerítést, az autójához ment,és türelmetlenül intett a sofőrjének, hogy indítson.

Az autó egyenletesen gyorsulva robogott a sztrádán. Ash hátradőlt.

Elolvasta a telefaxszámot, amit az asszony írt föl. Nem angliai volt, Amszterdami, ha nem csalja meg az emlékezete.

Leemelte a kocsitelefon kagylóját, és beütötte a távolsági beszélgetések hívószámát.

Igen, Amszterdam.

Emlékezetébe véste a számot, legalábbis megpróbálta, azután hajtogatta a papírt, és zsebre vágta.

A szállodába visszatérve fölírta a számot, vacsorát rendelt, rögtön utána megfürdött, majd türelmesen várakozott, amíg a pincérek felhordták a damasztabrosszal leterített asztalra a bőséges vacsorát. Titkárai, köztük a csinos kis Leslie, nyugtalanul ácsorogtak mellette.

- Ahogy megvirrad, keressen nekem egy másik szállást - utasította Ash a lányt. - Ugyanilyen jó szállodában, de nagyobb legyen. Szükségem lesz egy irodára és több telefonvonalra. Akkor jöjjön csak vissza értem, ha mindent megszervezett.

Leslie borzasztó boldognak látszott, hogy ilyen fontos megbízást kapott. Elhúzott, vitte magával a többieket. Ash elküldte a pincéreket, majd nekiesett a tejszínes mártással leöntött, pompás főtt tésztának, a hideg tejnek és a homárnak, amit ugyan nem szeretett, de legalább fehér volt a húsa.

Utána elnyúlt a pamlagon, némán hallgatta a tűz ropogását, és talán egy csendes esőt remélt.

Abban is reménykedett, hogy Yuri visszatér. Bár nem valószínű. Pedig ő azért ragaszkodott a Claridge-hez, mert hátha Yuri újra megbízik bennük!

Végre betoppant Samuel. Olyan részeg volt, hogy tántorgott. Panyókára vetve hordta tweedzakóját, fehér inge összegyűrődött. Ash csak most látta, hogy az öltönyhöz hasonlóan az ing is méretre készült, direkt Samuel groteszk termetére.

A törpe eldőlt a tűz mellett. Lomha volt, akár egy bálna. Ash föltápászkodott, elvett a díványról néhány puha párnát, Samuel feje alá tette őket. A törpe kinyitotta a szemét, amely most mintha nagyobb lett volna. Lehelete bűzlött a szesztől, és horkolva lélegzett. De Ash nem undorodott tőle, mert szerette Samuelt.

Sőt kész lett volna bárkinek bizonygatni, hogy Samuel olyan szép, akár egy faragott szikla, de mit ért volna el vele?

- Megtaláltad Yurit? - kérdezte a törpe.

- Nem - felelte Ash. Fél térdre ereszkedett, hogy szinte suttogássá tompított hangon beszélhessen Samuellel. - Nem is kerestem. Hol kezdhetném Londonban?

- Haj, nincs kezdet és nincs vég - közölte Samuel hangos és gyászos sóhajjal. - Kerestem, ahová csak mentem. Kocsmáról kocsmára. Attól félek, hogy megpróbál visszamenni. Ők pedig megpróbálják megölni.

- Most már sok szövetségese van - jegyezte meg Ash. - És egyik ellensége meghalt. A rendet riasztották. Ez jó kell, hogy legyen Yurinak. Megöltem a rendfőnöküket.

- Mi az istennek? - Nagy keservesen felkönyökölt, és ülő helyzetbe akarta erőltetni magát, de Ashnek kellett támogatnia. Ült behajlított térdekkel, és vasvillaszemmel nézte a barátját.

- Azért tettem, mert romlott és hazug ember volt. A Talamascában minden romlottság veszélyes. Azonkívül tudta, mi vagyok. Lashernek hitt. A Vénekre hivatkozott, mikor megfenyegettem. Aki hű tagja a rendnek, el nem szólná magát a Vénekről egy kívülálló előtt, és nem védekezne ilyen feltűnően.

- Te pedig megölted.

- Ezzel a két kezemmel, ahogy szoktam. Gyorsan ment. Nem szenvedett sokat. Másokkal is találkoztam. Egy se tudta, mi vagyok. Nos tehát, mit mondjak? Magasról jön a romlás, talán magát a csúcsot támadta meg, de semmi esetre sem hatolt be a közkatonák soraiba. Vagy ha igen, holmi zűrzavaros formát öltött. Nem ismerik meg a táltost, akkor se, ha bőven van idejük tanulmányozni a mintapéldányt.

- Mintapéldányt - mondta Samuel. - Vissza akarok menni a völgybe.

- Nem akarsz segíteni, hogy a völgy érintetlen maradjon, ahol undok kis barátaid szabadon táncolhatnak, dudálhatnak, öldökölhetik a gyanútlan halandókat, és üstben főzhetik ki a zsírjukat?

- De ronda nyelved van!

- Az-e? Meglehet.

- Most mit csinálunk?

- Nem tudom, mi a következő lépés. Ha Yuri nem tér vissza reggelre, talán el kellene mennünk.

- De nekem tetszik a Claridge! - morgott a törpe. Eldőlt, és ahogy a feje megérintette a párnát, rögtön be is hunyta a szemét.

- Samuel, frissítsd föl az emlékezetemet - mondta Ash.

- He?

- Mi a szillogizmus? Samuel hahotázott.

- Frissítsem föl az emlékezetedet? Sose tudtad, mi a szillogizmus. tudsz te a filozófiáról?

- Túl sokat - felelte Ash. Ő is emlékezni próbált. Minden ember fenevad. A fenevadak vérszomjasak. Ennél fogva minden ember vérszomjas.

Átment a hálószobába, és lefeküdt.

Egy percre ismét fölmerült előtte a szép hajú boszorkány, Yuri szerelme. Elképzelte, amint a meztelen melle gyöngéden simul az ő arcához, és a haja palástként takarja kettőjüket.

Aztán már gyorsan elaludt. Azt álmodta, hogy a babamúzeumában járkál. A márványpadlót frissen fényesítették, látta azt a rengeteg színt, azt is látta, miként változnak, attól függően, milyen rendben vannak egymás mellett. Üvegtárlóikban dalra fakadtak mind a babák: a modernek, a klasszikusok, a mulatságosak, a szépségesek. A francia babák táncoltak, harangszabású ruhácskájuk himbálózott, kerek pofikájuk ragyogott a jókedvtől, és a fenséges Bru-babák, az ő királynői, legdrágább kincsei magas szopránhangon énekeltek, papírnehezék szemük csillogott a neonfényben. Ashlar még sose hallott ilyen muzsikát. Olyan boldog volt!

Készíts babákat, amelyek tudnak énekelni, gondolta álmában, de olyanokat, amelyek igazán énekelnek, nem úgy, mint a régiek, azok a silány mechanikai játékok. Elektronikus hangú babák legyenek, amelyek örökké énekelnek. És ha majd vége lesz a világnak, a babák akkor is énekelnek a romokon.

TÍZ

- KÉTSÉG NEM FÉR HOZZÁ - szögezte le dr. Salter. Letette a nátronpapír iratgyűjtőt az asztalra. - De nem hat hete történt.

- Ezt miért mondod? - kérdezte Mona. Utálta ezt a kis vizsgálót, mert nem volt ablaka. Fuldokolt tőle.

- Mert majdnem túl vagy a harmadik hónapon. - Az orvosnő a vizsgálóasztalhoz lépett. - Akarod kitapogatni magad? Add csak ide a kezedet.

Mona hagyta, hogy az orvosnő megfogja a csuklóját, fölemelje a kezét és rátegye a hasára.

- Nyomd csak meg! Érzed? Az a baba. Mit gondolsz, miért viseled ezt a bő ruhát? Mert már minden más szorítja a derekadat, ugye?

- Figyelj, ezeket a ruhákat a nagynéném vásárolta. Csak úgy lógtak ott a szekrényben. - Mi is volt ott, az ördög vigye el, ja persze, lenvászon, fekete a temetésekre, vagy hogy az ember sikkes lehessen benne, puccosan magas sarkú, fekete-fehér szandállal. - Nem lehetek annyi idős! - tiltakozott. - Az egyszerűen lehetetlen!

- Hát csak menj haza, Mona, és ellenőrizd a számítógépedben. Bizony, annyi idős vagy.

Mona felült, leszökkent a vizsgálóasztalról. Lesimította a fekete szoknyát, felrántotta a puccos cipőt. Kötözgetésre semmi szükség, bár ha Gifford néni látná, hogy ő miként tömködi bele a lábát a méregdrága topánkába, alighanem visítana.

- Pucolnom kell - mondta. - Várnak egy temetésen.

- Csak nem az a szegény ember, aki a kuzinodat vette feleségül? Akit elgázoltak.

- Ja, az a szegény ember. Figyelj, Annelle. Tudunk csinálni egy olyan tesztet, aminél látni lehet az embriót?

- Igen, és pontosan azt fogja igazolni, amit én mondok, hogy a tizenkettedik hétben vagy. Most pedig jól figyelj! Be kell szedned a kiegészítőket, amiket felírok. Egy tizenhárom éves szervezet még nem kész egy magzat kihordására.

- Oké, akkor beszéljünk meg egy időpontot a teszthez, hogy megnézhessük. - Már a kilincset fogta, mikor megtorpant. - Illetve – mondta - inkább ne.

- Mi baj?

- Nem tudom. Egyelőre hagyjuk. Az ilyen tesztek elég ijesztőek tudnak lenni, nem?

- Jézusom, de elfehéredtél!

- Á, dehogy, csak el fogok ájulni, mint a filmekben a nők. Kirontott a szőnyeges kis belépőbe, és mire az orvosnő utána kiáltott, már be is csapódott mögötte az ajtó. Mona végigrohant az üveges előcsarnokon.

A kocsi a járdánál parkolt. Ryan keresztbe font karokkal állt az autó mellett. Sötétkéket viselt a temetés tiszteletére, és majdnem olyan lett volna, mint szokott, ha nem könnyezik kórosan a szeme, és nem látszik rajta a mérhetetlen fáradtság. Kinyitotta a kocsi ajtaját a lánynak.

- Nos, mit mondott Salter doktornő? - kérdezte. Megfordult, aggódva végigjártatta tekintetét az unokahúgán.

Mona torkig volt vele, hogy mindenki őt nézegeti.

- Csakugyan állapotos vagyok - mondta. - Minden oké. Tűnjünk innen.

- Megyünk, megyünk. Szomorú vagy? Nem lehet, hogy még csak most kezded felfogni?

- Dehogy vagyok szomorú! Miért lennék? Csak Aaronra gondolok. Telefonált már Rowan vagy Michael?

- Nem, még nem. Most nyilván alszanak. Mi a baj, Mona?

- Nyugodj már le, Ryan, oké? Mindenki azt firtatja, hogy mi a baj. Nincs semmi baj. Csak olyan... borzasztó gyorsan történnek a dolgok.

- Ez az arckifejezés nagyon nem jellemző rád - jegyezte meg Ryan. - Rémültnek látszol.

- Á, csak azon filózok, milyen lesz. Az én gyerekem! Megmondtad mindenkinek, ugye? Semmi lelki

fröccs vagy prédikáció.

- Nem volt szükséges - felelte Ryan. - Te vagy az örökösnő. Senki sem fog szólni egyetlen szót sem. Legföljebb én szólhatnék, én viszont nem tudom rávenni magam a szükséges dörgedelmekre, a szokott intésekre és fenntartásokra.

- Helyes - mondta a lány.

- Olyan sokat veszítettünk, és akkor itt ez a vadonatúj élet. Inkább olyannak látom, mint egy lángot, amit a tenyeremmel szeretnék oltalmazni.

- Kiborulóban vagy, Ryan. Nagyon elfáradtál. Tényleg rád férne a pihenés.

- Akarod megmondani most?

- Mit?

- Hogy ki az apja. Mert el akarod mondani, ugye? David kuzénod?

- Nem, nem David. Davidet elfelejtheted.

-Yuri?

- Mi ez? Lehet egy kérdéssel több? Tudom, ki az apja, ha ez fúrja az oldaladat, de most nem akarok beszélni róla. Különben is, az apa kiléte megállapítható, mihelyt világra jön a kicsi.

- Előbb is.

- Nekem ne szurkáljanak tűket ebbe a babába! Senki sem bánthatja! Közöltem, hogy tudom, ki az apja. Meg is mondom, ha... ha majd úgy döntök, hogy itt az idő.

- Michael Curry az, ugye?

Mona feléje fordult. Vadul meredt a nagybátyjára. De már elkésett, nem pöckölhette le a kérdést. Ryan úgyis leolvasta a választ az arcáról. És annyira kimerültnek, megroppantnak látszott. Némileg bódult is volt, mint akit erős gyógyszereken tartanak, és sokkal kevésbé zárkózott be. Jó, hogy a limuzinban ülnek, és nem Ryan vezet, mert egyenesen a kerítésnek hajtana.

- Giffordtól tudom - mondta Ryan vontatottan, ugyanolyan kábult formán. Kibámult az ablakon. A Szent Károly út legszebb szakaszánál tartottak, az újabb udvarházak és nagyon vén fák között.

- Hazajár? - kérdezte Mona. - Gifford mondta neked? Ryan, jól vagy? - Mi történne a családdal, ha Ryan kibukna? Nincs neki elég izgulnivalója így is? - Ryan, felelj már valamit!

- Vele álmodtam az éjjel. - Nagybátyja végre feléje fordult. - Gifford mondta, hogy az apa Michael Curry.

- Boldog volt Gifford, vagy bánatos?

- Boldog vagy bánatos? - töprengett a férfi. - Őszintén szólva nem emlékszem.

- Hát ez óriási! - háborodott fel Mona. - Még holtában se figyelnek arra, amit mond. Megjelenik álmodban, erre ügyet sem vetsz rá!

Ryan meghökkent, bár csak egy kicsit. Nem is sértődött meg, amennyire Mona látta. Valahonnan nagyon messziről, nagyon békésen nézett a lányra.

- Szép álom volt, jó álom. Együtt voltunk benne.

- Hogy nézett ki? - Tényleg nincs jól Ryan. Egyedül vagyok, gondolta a lány. Aaront meggyilkolták; Bea gyámolításra szorul; Rowan és Michael még nem telefonált, valamennyien reszketünk, most már Ryan is révedezik, bár lehet, de csak lehet, hogy épp így a legjobb.

- Hogy nézett ki Gifford? - ismételte.

- Csinos volt, mint szokott. Én ugyanolyannak láttam, lehetett huszonöt, vagy harmincöt, vagy akár tizenöt. Az én Giffordom volt.

- Mit csinált?

- Miért akarod tudni?

Hiszek az álmokban. Kérlek, Ryan, mondd el! Gondolkozz! Csinált valamit Gifford?

A férfi vállat vont, és sápadtan mosolygott.

- Valami gödröt ásott. Úgy rémlik, egy fa alatt. Mintha Deirdre tölgye lett volna. Igen, az volt, és Gifford körül nagy kupacokban állt a föld.

Mona nem válaszolt. Annyira megrendült, hogy nem bízott a hangjában.

Ryan újból elrévedt. Úgy bámult ki az ablakon, mint aki már el is felejtette, hogy beszélgettek.

Mona két halántékába egyszerre hasított bele a fájdalom. Talán az autó ringásától émelyeg. Állapotos nőknél így szokott lenni, akkor is, ha magzat normális.

- Ryan bácsi, nem mehetek Aaron temetésére - mondta hirtelen. Felfordul a gyomrom a kocsiban. Akarok

menni, de képtelen vagyok. Haza kell mennem. Tudom, hogy bután és önzőn hangzik, de...

- Rögtön hazaviszlek - felelte Ryan előzékenyen. Megnyomta a hangszóró gombját. - Clem, vigye Monát az Első utcába! - Fölengedte a gombot. - Az Első utcára gondoltál, ugye?

- Naná, hogy arra - felelte Mona. Megígérte Rowannak Michaelnek, hogy haladéktalanul átköltözik, és állta is a szavát. Mellesleg, az anyja halála óta sokkal inkább az otthona volt, mint az Amelia utca, ahol az apja most már ki se józanodik, és csak nagy néha tápászkodik föl éjszakánként, amikor a flaskáját, a cigarettáját vagy a halott feleségét keresi.

- Telefonálok Shelbynek, hogy menjen át hozzád - mondta Ryan. - Ha Beatrice-nek nem lenne szüksége rám, magam költöznék oda.

Nagyon aggódott. Kétségtelen, hogy ez egy egészen új helyzet volt Ryan számára. A szó szoros értelmében körülrajongta Monát, ugyanúgy, mint amikor Gifford még csipkébe bugyolálta és fölszalagozta a pici lányt. Várható volt, hogy így fog viselkedni. Ryan szerette a kisbabákat. Szerette a gyerekeket. Az egész család szerette őket.

De engem nem nézhetnek gyereknek többé. Szó sem lehet róla.

- Ne! Nincs szükségem Shelbyre! - mondta. - Inkább magam szeretnék lenni. Egyedül, ott fent, ahol nincs más, csak Eugenia. Nem lesz semmi bajom. Hunyok egyet. Van ott fent egy gyönyörű szoba, ideális hely a szundira. Még sose voltam ott egyedül. Gondolkoznom kell, mérlegelnem kell a dolgokat. Különben is, a kerítést annyian őrzik, hogy kitelne belőlük a francia idegenlégió. Oda egy légy nem jut be.

- Nem félsz egyedül lenni abban a házban?

Nyilvánvalóan nem a betörőkre gondolt, hanem a régi históriákra, olyan históriákra, amelyek valaha lázba hozták Monát. Most olyan távoliaknak, regényeseknek tűntek.

- Nem én. Miért kellene? - kérdezte türelmetlenül.

- Micsoda karakán ifjú dáma vagy te, Mona! - És Ryan úgy mosolygott, ahogyan a lány nagyon ritkán látta mosolyogni. Talán a kimerültség és a gyász kellett hozzá, hogy ilyen természetes tudjon lenni. - Nem félsz a babától, és nem félsz a háztól.

- Ryan, én sose féltem a háztól. Soha. Ami pedig a babát illeti, most megint felfordítja a gyomromat. Mindjárt taccsolni fogok.

- Pedig csak félsz valamitől - mondta nyíltan a férfi.

Ezt le kell zárnia, mert nem bírja tovább a faggatást. Ryanhez fordult, a térdére tette a jobb kezét.

- Ryan bácsi, tizenhárom éves vagyok. Annyiról van szó, hogy gondolkoznom kell. Nincs nekem semmi bajom, és nem tudom, mit jelent a félelem vagy a rettegés, azonkívül, amit a lexikonban olvastam róluk. Oké Bea miatt aggódj. Azon aggódj, hogy ki gyilkolta meg Aaront. Az bőséges ok az aggodalomra.

- Jól van, Mona drágám - mondta Ryan, és újból elmosolyodott.

- Gifford hiányzik neked.

- Netán úgy gondoltad, hogy nem fog? - Ismét kinézett az ablakon. Nem várt feleletet. - Most már Aaron is együtt van Gifforddal, ugye?

Mona megcsóválta a fejét. Ryan tényleg pocsékul van. Pierce-nek és Shelbynek tudnia kell, hogy az apjuknak szüksége van rájuk.

Most fordultak be az Első utcába.

- Azonnal szólj, ha Rowan vagy Michael telefonál! - mondta Mona. Fölkapta a retiküljét. - És... és adj egy puszit Beának helyettem... és... Aaron helyett.

- Megteszem - ígérte Ryan. - Biztos, hogy megleszel egyedül? És ha Eugenia nincs itt?

- Az túl szép lenne - szólt vissza a lány. A kapunál őrködő két fiatal egyenruhás egyike már ki is tárta neki az ajtót. Mona biccentett, és elsietett mellettük.

A főbejárat zárjába csúsztatta a kulcsát, és villámgyorsan besurrant. Az ajtó a szokott mély, tompán döngő hanggal csukódott be. A lány az ajtónak dőlt, és behunyta a szemét.

Tizenkét hét! Ez lehetetlen! Ez a baba akkor fogant, mikor másodszor feküdt le Michaellel. Tudja! Olyan kétségtelenül tudja, mint minden mást! Különben is, senki se csúszott be karácsony és húshagyó kedd között! Nem, semmiképpen sem lehet tizenkét hét!

Válsághelyzet van! Gondolkozz!

A könyvtárba indult. Tegnap este áthozták a számítógépét, amit maga szerelt össze, és állított be a nagy mahagóniasztaltól jobbra. Lerogyott a székbe, és bekapcsolta a gépet.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Gyorsan nyitott egy új dokumentumot: /WS /MONA /TITOK/pediátria.

“Dolgok, amiket meg kell kérdezni” - írta. - “Milyen gyorsan haladt Rowan terhessége? Voltak-e jelek, amelyek felgyorsult fejlődésre utaltak? Émelygett-e túlságosan? Senki sem ismeri a válaszokat, mert annak idején senki sem tudta, hogy Rowan állapotos volt. Látszott-e rajta a terhesség? Rowannak még emlékeznie kell az időrendre. Rowan tisztázhat mindent, és szertefoszlathatja ezeket az ostoba félelmeket. És természetesen volt a második terhessége, amelyikről senki sem tud, kivéve Rowant, Michaelt és engem. Rá mersz-e kérdezni Rowannál erre a második…

Ostoba félelmek. Abbahagyta az írást. Hátradőlt, a hasára tette a kezét. Nem nyomta meg, hogy érezze a kemény kis buckát ott, ahova Sal doktornő kormányozta a tenyerét. Csak lazán ráejtette szétnyitott ujjait a hasára. Máris nagyobb, mint volt.

- A kisbabám! - suttogta. Behunyta a szemét. - Julien, segíts, kérlek!

Nem érzett választ. Ez már a múlt.

Annyira szeretett volna beszélni Ó Evelynnel, de Ó Evelyn még mindig nem épült föl az agyvérzésből. Ápolónők és gépezetek vették körül Amelia utcai szobájában. Vélhetőleg azt se tudja, hogy hazahozták a kórházból. Őrjítő lenne, ha ott ülne, és karattyolna neki, aztán egyszer csak rá kellene jönnie, hogy Ó Evelyn egyetlen szavát sem érti!

Nincsen senki, nincsen senkije!

Az ablakhoz ment, ugyanahhoz, amelyik olyan titokzatos módon kinyílt azon a napon, talán Lasher nyitotta ki, ezt már sose tudja meg. Kilesett a zöld zsalugáteren. Őrök a sarkon. Őrök az utca másik oldalán.

Kijött a könyvtárból, nagyon lassan, szinte vánszorogva, maga se tudta, miért, annyit tudott, hogy út közben megbámult mindent, aztán kilépett a kertbe, ami maga volt a zsúfolt, zöld csoda: mindjárt szirmot bontanak a tavaszi azáleák, a gyömbérliliomon duzzadnak a bimbók, a selyemmirtuszokon vastag felhőkbe tömörülnek a parányi, új levelek.

Eltűntek a tél tar foltjai. A meleg mindent kibontott, és még mintha a levegő is felsóhajtott volna megkönnyebbülésében.

Mona a hátsó kertkapuból nézte Deirdre tölgyfáját, és az asztalt, amelynél Rowan ült. Azon a helyen harsogóbb, zöldebb volt az új fű, mint másutt.

- Gifford! - súgta. - Gifford néni! - Pedig nem akarta, hogy egy hazajáró lélek válaszoljon.

Tulajdonképpen félt is, hogy lát valamit, megjelenik valami szörnyűséges vízió. Ismét a hasára tette a kezét, és rászorította, erősen, melegen.

- A kísértetek elmentek - mondta. Rájött, hogy ugyanúgy beszél a babához, mint magához. - Annak vége. Neked és nekem már nincsen szükségünk ezekre a dolgokra. Nem, sohasem lesz szükségünk rájuk. Elmentek, hogy megöljék a sárkányt, és ha egyszer a sárkány halott, a jövő a mienk, a tied és az enyém, és ami volt, arról nem kell tudnod, csupán akkor, ha már nagy leszel, és borzasztóan okos. Bár tudnám, hogy fiú vagy-e vagy lány! Bár tudnám, milyen színű a hajad, már ha van hajad egyáltalán. Adnom kéne neked egy nevet. Igen, egy nevet.

Félbeszakította a kis magánbeszédet.

Olyan érzése támadt, hogy szóltak hozzá - nagyon közelről súgott valaki valamit, csak egy szómorzsát, aztán rögtön el is némult. Mona nem hallott többet, pedig még meg is fordult. Hirtelen meghűlt benne a vér. Persze senki se volt a közelben. Az őrök szétszóródtak a kert végében. Az utasításnak megfelelően akkor kellett közelebb jönniük, ha megszólal a házban a riasztó.

Mona a kapufélfának dőlt. Pillantása megint végigcikázott a gyepen, és fölszaladt a tölgyfa vastag, fekete ágain, amelyekből élénkzöld tűzként tört elő az új lomb. A régi levelek porosan sötétlettek, nemsokára elszáradnak, és le is hullanak talán. New Orleansban a tölgyek sohasem kopaszak igazán, hálistennek! De tavasszal szabályszerűen újjászületnek.

Megfordult, jobbra pillantott, az utca irányába. Kék ing villant a kerítésen túl. Ekkora csendet még sose tapasztalt a házban. Lehet, hogy még Eugenia is elment Aaron temetésére. Bár úgy lenne.

- Nincsenek szellemek, nincsenek kísértetek - mondta. - Gifford néninem sugdos. - Csakugyan az ellenkezőjét szeretné? Váratlanul, életében először elbizonytalanodott. Valamiért zavarba hozta a szellemek és lidércek témája.

A babának kell lennie. Ez is egy olyan rejtelmes változás, ami már a korai szakaszban bekövetkezhet, hogy elvezessen a lusta belenyugváshoz. Most nem a szellemek számítanak, hanem a baba. Tegnap este rengeteget

olvasott a terhességgel foglalkozó új könyveiben ezekről a testi-lelki átalakulásokról, és még rengeteget kell olvasnia.

Szellő motoszkált a harasztban, itt-ott felkapott néhány laza szirmot, levelet, apró virágot, végigpörgette őket a lila köveken, aztán elhalt. Lomha meleget párállt a föld.

Mona megfordult, visszament a kihalt házba, meg sem állt a könyvtárig.

Leült a számítógéphez, és írni kezdett.

"Nem lennél ember, ha nem volnának ilyen kételyeid és gyanúid. Ilyen körülmények között hogy is ne aggasztana a baba egészsége? Ennek a félelemnek kétségtelenül hormonális oka van. Túlélési mechanizmus. Te viszont nem agymentes inkubátor vagy. Agyadat hiába árasztják el a különböző elemek és vegyületek, attól az még a te agyad marad. Nézz szembe a tényekkel. A korábbi katasztrófát kezdettől Lasher vezényelte. Ha Lasher nem avatkozik közbe, Rowannak lehetett volna gyönyörű és makkegészséges..."

Megállt. De mit jelentett Lasher közbeavatkozása?

Szólt a telefon. Mona összerázkódott, kissé még a füle is megsajdult a csörömpölésétől. Kapott a kagyló után, nehogy újból csörögjön.

- Itt Mona, kérem beszélni! - szólt bele. Valaki fölkacagott.

- Ezt nevezem válasznak, kölyök!

- Michael! Hála Istennek! Na, szóval terhes vagyok. Salter doktornő azt mondja, hogy kétség nem fér hozzá. Michael sóhajtott.

- Úgy szeretünk, madárka - mondta aztán.

- Hol vagytok?

- Egy iszonyúan drága szálloda francia stílusú lakosztályában, ahol gyümölcsfából faragott székek pipiskednek lábujjhegyen. Yuri jól van, Rowan most vizsgálja ezt a lőtt sebét, mert elfertőződött. Szeretném, ha valamivel későbbre halasztanád a vele való beszélgetést. Most borzasztóan izgatott, kicsit összevissza is beszél, bár különben oké.

- Naná, persze. Most nem is akarok beszámolni neki erről a babáról.

- Nem, az egyáltalán nem lenne jó.

- Add meg a számotokat. Michael megadta.

- Jól vagy, kedves?

Na, már megint itt tartunk. Még Michael is érzi, hogy izgulsz a kicsi miatt. És tudja, hogy mi lehet az oka az izgatottságodnak. Ne mondj semmit! Egy szót se! A belsejében bezárkózott valami, váratlanul megrémült Michaeltől, pont attól az embertől, akivel annyira akart beszélni, akiről úgy érezte, hogy benne bízhat meg igazán, benne és Rowanba

Óvatos légy!

- Ja, klasszul vagyok, Michael. Ryan irodájában tudják a számotokat?

- Nem fogunk eltűnni, kedves.

Hirtelen arra ocsúdott fel, hogy a monitort bámulja, a kérdések amelyeket olyan értelmesen és logikusan felsorakoztatott: *Milyen gyorsan haladt Rowan terhessége? Voltak-e jelek, amelyek felgyorsult fejlődésre utaltak?*

Michael tudná a válaszokat. *Ne, ne áruld el neki!*

- Mennem kell, édes. Majd később hívlak. Nagyon szeretünk.

- Szia, Michael.

Visszatette a kagylót.

Sokáig ült mozdulatlanul, majd sebesen gépelni kezdett:

"Egyelőre korai lenne butaságokat kérdezni erről a babáról, korai lenne ijedezni, ami árthatna az egészségednek és a lelki nyugalmadnak, korai lenne idegesítened Rowant és Michaelt, akiknek sokkal fontosabb dolgokkal kell törődniük..."

Megállt a keze.

A közelben suttogtak! Mintha mellette lenne valaki! Körülnézett, felállt, keresztülment a szobán, és visszanézett, hogy bizonyságot nyerjen arra, amit egyébként is tudott. Egy lélek se volt itt, sehol egy légies látomás, még csak egy árnyék se. Az asztali lámpa fluoreszkáló fénye elintézte őket.

Örök a Gesztenyefa utcán? Talán. De hogy hallatszana át a pusmogásuk a negyven centiméteres téglafalon?

Ketyegtek a percek.

Csak nem ijedt meg annyira, hogy mozdulni se mer? Bolond vagy, Mona Mayfair? Hát mit gondolsz, ki az? Gifford vagy az anyád? Julien bácsi jött vissza? Nem megérdemelné már a pihenést? Talán csak az van, hogy szellemek járnak ebben az átkozott házban, mindig is itt kísértettek, mindenféle kísértet, például az emeleti szobalányé 1859-ből, vagy azé a kocsisé, aki 1872-ben leesett a tetőről, és halálra zúzta magát. Előfordulhat. A család nem jegyzett föl mindent, ami történt. Monából kipukkadt a nevetés.

Proli kísértetek a Mayfair-házban az Első utcán? Kísértetek, akik nem vérrokonok? Apám, ezt a botrányt! Áh, nincs is itt semmiféle kísértet.

Nézte a tükör aranyozott keretét, a kandallópárkány mélybarna márványát, a polcokat, amelyeken vén könyvek korhadoztak. Nagy nyugalom borította el, kényelmes, kellemes nyugalom. Ez az ő kedvenc helye, és nem gramofonozik itt semmiféle szellem, és nincsenek arcok a tükörben. Ide tartozol. Itt vagy biztonságban. Itt vagy otthon.

- Igen, kölyök! - szólította meg ismét a kicsit. - Ez a ház most már a mienk, meg Rowané és Michaelé. Azt pedig megígérhetem, hogy érdekes nevet találok neked!

Visszaült, és ugyanolyan sebesen gépelt tovább:

“Idegbaj. Képzelődés. Fehérjét, C-vitamint enni idegsokkra és általános megfontolásokból. Hangokat hallok, amelyek a fülembe suttognak, úgy hangzik... úgy hangzik, bár ebben nem vagyok biztos, de azt hiszem, úgy hangzik, mintha énekelnének, sőt zöngicsélnének! Elég őrjítő. Vagy kísértet, vagy B-vitamin-hiány. Aaront most temetik. Nem kétséges, hogy ez is hozzájárul az idegek általános borzoltságához.”

TIZENEGY

- BIZTOS, HOGY TÁLTOS? - kérdezte Rowan. Elcsomagolta a kötszert meg a fertőtlenítőt, aztán kezet mosott. A lakosztály fürdőszobájának ajtajából figyelte a járkáló Yurit, a sötét, kiszámíthatatlan, nyakigláb alakot az agyonrojtozott selymek és vastagon aranyozott gipszhabok között.

- Ó, istenem, te nem is hiszel nekem? Táltos volt!

- Ember is lehetett, akinek oka volt rá, hogy félrevezessen - vitatkozott Rowan. - Egyedül a magasság nem feltétlenül jelenti...

- Nem, nem, nem! - vágta rá Yuri azon a lázas, túlfűtött hangon, amelyen azóta beszélt, hogy fölszedte őket a repülőtéren. - Nem ember volt! Egyszerre volt... egyszerre volt gyönyörű és visszataszító. Ujjperceinek csontjai hatalmasak, és az ujjai, hogy azok milyen hosszúk! Az arc bizonyosan lehetett emberé. Igen, igen, egy istenien szép emberé. De Ashlar volt az, Rowan! Saját személyében! Michael, mondd el neki a történetet! Szent Ashlar, Donnelaith legrégibb templomából! Mondd el neki! Ó, bár nálam lennének Aaron feljegyzései! Tudom, hogy voltak! Leírta a történetet! Még kiátkozottan se mulasztotta volna el, hogy le ne írjon mindent!

- Készített feljegyzéseket, fiam, nálunk vannak - szólt közbe Michael. - És a feleségemnek is elmondtam már mindent.

Ezt, ha Rowant nem csalja meg az emlékezete, harmadszor magyarázta el Michael. Az asszonyt már elnyűtte a teljes napja tartó magyarázkodás és ismételgetés. Csúnyán megviselte az időeltolódás. Kénytelen volt belátni, hogy mindenestül megöregedett és legyengült, bár nem is tudja, reménykedhetett-e valaha az ellenkezőjében. Hála istennek, legalább a gépen aludt.

Michael a kényes francia kanapé karfájának támaszkodott, zoknis lábát keresztbe tette az arany párnákon. Levetette a zakóját, és a mellkasa olyan sziklakeménynek látszott a kámzsanyakú pulóver alatt, mintha még jó félszáz évre elegendő szív dobogna benne diadalmasan. Lopva, együttérző pillantást vetett a feleségére.

Hála istennek, hogy itt vagy! - gondolta Rowan. - Hála istennek! Michael higgadt hangja, modora több volt, mint megnyugtató. Nem is tudta elképzelni magát nélküle.

Egy másik táltos! Még egy ilyen! Úristen, hát milyen titkokat rejt még ez a világ? Miféle szörnyek bujkálnak erdeiben, nagyvárosaiban, sivatagjaiban, tengerein? Gúnyt űzött belőle a képzelete. Nem tudta megrajzolni magának Lashert. Aránytalan lett. Ereje természetfölöttinek rémlett. Pedig ez pontatlan. Ezek a lények nem mindenhatók. Igyekezett elűzni a kínos emlékeket, nem akart gondolni Lasher ujjaira, amint a karját nyomorgatják, a visszakézből kapott pofonra, amelytől elveszítette az eszméletét. Visszajött az ájulás pillanata, majd az ébredése, amikor zúgó fejjel próbált bebújni az ágy alá. Ezt abba kell hagyni. Összpontosítania kell, és Yurit is kényszerítenie kell az összpontosításra.

- Yuri - mondta a legnyugodtabb, legszerényebb fölényével -, írd le még egyszer a kis népet. Biztos, hogy...

- A kis nép egy vad fajta. - Yuri megpördült, úgy nyújtotta maga elé a kezét, mintha a varázstükröt tartaná, amelyben a képeket látja. Zuhogtak belőle a szavak. - Samuel szerint pusztulásra vannak ítélve. Már nincsenek asszonyaik. Nincs jövőjük. Ki fognak pusztulni, ha nem jön el közéjük egy nőstény táltos, ha nem találnak egy fajtájukbeli nőstényt Európa vagy a brit szigetek valamelyik eldugott zugában. Mert megesik. Jól figyeljetek rám: megesik! Samuel mondta. Vagy egy boszorkányt, értitek? Egy boszorkányt! Arrafelé a tudós asszonyok sose merészkednek a szurdokvölgy közelébe. A turisták meg a régészek csoportosan jönnek-mennek, kizárólag nappal.

Ezen már túl voltak, de Rowan most kezdte felfogni, hogy valahányszor Yuri elmondja, hozzátesz valamit, valami új és talán fontos részletet.

- Ezt persze Samuel mondta, mert azt hitte, meg fogok halni abban a barlangban. Mikor leesett a lázam, legalább annyira meglepődött, mint én. És aztán Ash. Benne nincs kétszínűség. El se tudjátok képzelni, milyen egyszerű és őszinte ez a lény. Illetve ember, embert akartam mondani. Miért ne legyen ember, amíg észben

tartjuk, hogy táltos? Ember nem lehet ilyen nyíltszívű, hacsak nem félkegyelmű. Márpedig Ash nem az.

- Tehát nem hazudott, mikor azt mondta, hogy segíteni akar rajtad - jegyezte meg Rowan, miközben szúrós szemmel figyelte a cigányt.

- Nem, nem hazudott. És meg akarja védni a Talamascát, bár nem tudom, miért. A múlt miatt, és talán az irattár miatt, a titkok miatt, noha ma már senki se tudja, mi van abban az irattárban. Á, bár hihetném, hogy a Vének nem voltak benne! Viszont egy boszorkány! Fel tudjátok fogni, mit érne Ashnek és Samuelnek egy Monához foghatóan hatalmas boszorkány? Soha, soha nem lett volna szabad szóba hoznom Monát! Miért voltam olyan bolond, hogy meséltem a családról! De hát ez a Samuel megmentette az életemet!

- Mondta ez a táltos, hogy nincs párja? - kérdezte Michael. - Ha ugyan ebben az esetben megfelelő szó a "pár".

- Nyilvánvaló volt. Azért jött ide, mert Samueltől hallotta, hogy Donnelaithben feltűnt egy táltos - ez Lasher volt, veled, Rowan. Ash tüstént ideutazott valahonnan messziről, nem tudom, honnan. Ash gazdag. Testőrei, szolgái vannak, kisebb konvojban utazik, legalábbis Samuel így meséli. Ez a Samuel tényleg túl sokat fecseg.

- De nem szólt nőstény táltosról?

- Nem. Az a határozott benyomásom, hogy egyikük sem tud nőstény táltos létezéséről. Nem érted, Rowan? A kis nép haldoklik, a táltosoké a kipusztulás küszöbén. Úristen, lehet, hogy Ash az utolsó, miután Lasher nincs többé. Képzeld el! Felfogod már, mit jelent ezeknek Mona?

- Na jó, akarod tudni a véleményemet? - kérdezte Michael. Fogta a kávéskannát, elvette a mellette levő tálcáról, és megtöltötte a csészéjét. Úgy fogta, mint egy bögrét, csészealj nélkül. - Ami Ashlart és Samuelt illeti, megtettük, ami tőlünk telik. - Rowant nézte, miközben beszélt. - Talán egy a tízhez az esély, hogy a Claridge-ben találjuk őket...

- Nem, nem szabad a közelükbe mennetek! - tiltakozott Yuri. - Még azt sem szabad megtudniuk, hogy itt vagytok! Főleg te!

- Jól van, megértem - bólogatott Michael. - Bár...

- Nem! - vágott a szavába a cigány. - Nem érted, vagy nem hiszel nekem! Michael, ezek első látásra felismerik férfiban, nőben a boszorkányt! Tudják! Korszerű orvosi tesztek nélkül is tudják, kiben vannak meg a számukra oly becses gének! Talán szagról ismernek fel, de látásból bizonyosan!

Michael hanyagul vállat vont, mintha azt mondaná, hogy erről megvan a véleménye, de pillanatnyilag inkább mellőzi.

- Oké, akkor egyelőre nem megyek át a Claridge-be, bár állatira nehezemre esik. Szóval azt mondod, hogy Samuel és Ash alig öt percre vannak a mi szállodánktól?

- Istenem, remélem, hogy elmentek! És azt is remélem, hogy nem New Orleansba! Miért is mondtam meg nekik? Miért nem volt több eszem? Miért butított el annyira a hála és a félelem?

- Ezért most már ne marcangold magadat - szólt rá Rowan.

- New Orleansban megnégyszerezték az őröket - mondta Michael, aki ugyanazzal a zavartalan hanyagsággal nyúlt el a kanapén. - Egyelőre most hagyjuk Ashlart meg Samuelt, és térjünk vissza a Talamascához. Ott tartottunk, hogy névsort készítettünk a londoni legöregebbekről, akikben bízni lehet, vagy okvetlenül megszimatolták volna a disznóságot.

Yuri sóhajtott. Az ablaknál állt, egy apró szék mellett, amely szinte nem is látszott, mert kárpitozása ugyanabból a fényes atlaszból készült,
mint a függönyök. Lerogyott a szék szélére, eltakarta a száját, és nagyon lassan kiengedte magából a levegőt. A haja csapzott volt.

- Oké - mondta. - A Talamasca az én menedékem, az életem. Ó, a Talamasca! - Számolni kezdett a jobb keze ujjain. - Ott van Milling, de ő ágyhoz van kötve, ennélfogva megközelíthetetlen. Nem akarom felhívni, mert csak felzaklatnám. Aztán ott van... ott van...

- Joan Cross - mondta Michael. Fölvette a kávézóasztalkáról a sárga jegyzettömböt. - Ja, Joan Cross. Hetvenöt éves, rokkant. Tolószék. Súlyos ízületi gyulladása miatt elhárította a jelölést a rendfőnökségre.

- Az ördög se ronthatná meg Joan Crosst! - hadarta Yuri még lázasabban. - De ő csak azzal törődik, amit csinál. Minden idejét az archívumban tölti. Azt se venné észre, ha a tagok pucéron futkosnának körülötte.

- A következő Timothy Hollingshed - olvasta Michael.

- Igen, Timothy, de nem ismerem eléggé. Nem, nekünk Stuart Gordon kell. Mondtam Stuart Gordont?

Mondanom kellett az előbb.

- Nem, nem mondtad, de így is jó, hogy most mondod - felelte Rowan. - Miért Stuart Gordon?

- Nyolcvanhét éves, és még mindig tanít, legalábbis a rendben. Stuart Gordon a legjobb barátja volt Aaronnak! Stuart Gordon mindent tudhat a Mayfair-boszorkányokról. Sőt úgyszólván biztos, hogy tud is! Emlékszem, tavaly meg is jegyezte, mintegy mellesleg, hogy Aaron túl sokat volt már a család közelében. A lelkem üdvösségére esküszöm, hogy Stuart Gordon megvesztegethetetlen! Ő az az ember, akit a bizalmunkba kellene fogadnunk.

- Vagy legalábbis meg kellene dolgoznunk - mormolta Rowan.

- Van itt még egy név - mondta Michael. - Antoinette Campbell.

- Ő fiatalabb, jóval fiatalabb. Ám ha Antoinette bűnös, akkor az Isten is az! De Stuart - ha lehet valaki ezen a listán, aki Vén, mert tudjátok, mi nem ismerjük őket, akkor az Stuart Gordon! Ő a mi emberünk! A többi nevet tegyük tartalékba. Úgyis csak egyesével vehetjük föl velük a kapcsolatot.

- No és mit veszítenél, ha máris telefonálnál Gordonnak? - vetette föl Michael.

- A tudtukra adná, hogy él - mondta Rowan. - Bár lehet, hogy ezt semmiképpen sem úszhatja meg. - Erősen figyelte a cigányt. Ebben az állapotban ugyan hogy bonyolíthatna le egy kulcsfontosságú telefonbeszélgetést? Már megint kiütött rajta a verejték, és reszketett. Rowan hozott neki tiszta ruhát, de Yuri máris lucskosra izzadta.

- Igen, az elkerülhetetlen - mondta -, de ha nem tudják, hol vagyok, akkor nincs veszély. Öt perc alatt többet tudok kiszedni Stuartból, mint bárkiből, beleértve Baron barátomat Amszterdamban. Hadd telefonáljak.

- De azért ne felejtsük el - figyelmeztette Rowan -, hogy ő is benne lehet az összeesküvésben. Akár az egész rend benne lehet. Vagy az összes Vén.

- Stuart inkább meghal, semhogy ártson a Talamascának! Van két ragyogóan értelmes tanítványa, akik még segíthetnek is. Tommy Monohan afféle számítógépes zseni. Nagy hasznát vehetnénk annak lenyomozásán hogy meddig ette be magát a romlás. Meg ott van a másik, a szőke, az csinos, de furcsa neve is van, Marklin, ez az, Marklin George. Ám a helyzetet Stuartnak kell mérlegelnie.

- Mi pedig ne bízzunk meg Stuartban, amíg nem tudjuk, hogy bizti tehetjük.

- De honnan fogjuk tudni? - pillantott Yuri az asszonyra.

- Megvan a módja - felelte ő. - Innen ne telefonálj. És ha megteszed, szeretném, ha beleszőnél bizonyos dolgokat. Értsd meg, akármennyire bízol ebben az emberben, nem tárulkozhatsz ki neki!

- Mondd meg, amit mondanom kell - kérte Yuri. - De azzal ugye tisztában vagy, hogy Stuart esetleg nem áll szóba velem? Esetleg senki sem akar majd szóba állni velem. Ne feledd, ki vagyok átkozva. Bár persze hivatkozhatom Aaronhoz fűződő barátságára. Ez lesz az! Annyira szerette Aaront!

- Oké, a telefon kulcsfontosságú - mondta Michael. - Ezt felfogtuk, Mármost ami az anyaházat illeti, le tudod rajzolni? Vagy add meg az adatokat, elkészítem az alaprajzot, és te majd jóváhagyod. Mi a véleményed?

- Kitűnő ötlet - mondta Rowan. - Készíts alaprajzot! Tüntesd fel, hol van a levéltár, hol vannak a pincék, a kijáratok és minden.

Yuri úgy pattant föl, mintha meglökték volna. Körülnézett.

- Hol a papír? Hol a ceruza?

Michael fölemelte a telefonkagylót, és a recepciót kérte.

- Mindjárt hozatunk - mondta Rowan. Megfogta Yuri kezét, amely izzadt volt és reszketett. A cigány fekete szemének pillantása lázasan ugrált tárgyról tárgyra. Nem akart az asszonyra nézni. - Ne szívd már annyira mellre! - Rowan megszorította a férfi kezét, azt gondolta: Nyugalom!, és olyan közel húzódott hozzá, hogy Yurinak a szemébe kelljen néznie.

- Eszemnél vagyok, Rowan - mondta a férfi. - Hidd el, én csak... én csak Monát féltem. Förtelmes hibát követtem el. De mikor találkozunk ilyen lényekkel? Lashert egy percre se láthattam, nem voltam ott, mikor elmesélte a történetét Michaelnek és Aaronnak. Sose láttam! De ezt a kettőt igen, és nem holmi gomolygó felhőben! Így voltak mellettem, ahogy ti, ugyanabban a szobában!

- Tudom - mondta az asszony. - De nem a te hibád, hogy beszéltél nekik a családról. Ezt el kell felejtened. A rendre gondolj. Mi mást mondhatsz még? Milyen a rendfőnök?

- Valami baj van vele. Nem bízom benne. Túlságosan új. Ó, ha láttátok volna ezt az Ash nevű teremtményt, nem hittetek volna a szemeteknek!

- Miért nem, Yuri? - kérdezte Rowan.

- Ó, persze. Láttad a másikat. Ismerted a másikat.
- Igen, minden értelemben. Miért vagy ennyire biztos abban, hogy ez valóban öregebb, hogy nem téged akar összezavarni ezekkel a tékozlóan osztogatott kinyilatkoztatásokkal?
- A haja. Két fehér csík van a hajában. A kor jele. Ebből láthattam.
- Fehér csíkok - szólt Rowan. Ez új adat. Mennyit szedhetnének ki Yuriból, ha folytatnák a faggatást? A fejéhez emelte a kezét, mintha azt kérdezné: hol voltak azok a fehér csíkok?
- Nem, innen indultak, a halántéktól. Olyan minta szerint őszül, mint a halandók. Samuelt nyugtalanították ezek a csíkok. Az arca? Az arca egy harmincéves férfié. Rowan, nem ismerjük ezeknek a lényeknek az élettartamát. Samuel újszülöttnek nevezte Lashert.
- Az volt - mondta Rowan. Hirtelen észrevette, hogy Michael figyeli. Férje felállt, az ajtóhoz ment, keresztbe fonta a karját.

Rowan visszafordult a cigányhoz. Kitörölt az agyából minden gondolatot, aminek Lasherhez volt köze.
- Ugye, nincs senki, aki segíthetne? - kérdezte Michael, csak a feleségéhez intézve szavait.
- Senki - felelte Rowan. - De hát ezt tudtad egész idő alatt, vagy nem?

Michael nem válaszolt, de az asszony tudta, mire gondol. Úgy tudta, mintha Michael akarta volna, hogy ő belelásson a gondolataiba. Arra gondolt, hogy Yuri össze fog roppanni. Védelemre szorul. És ők még arra számítottak, hogy a cigánytól kapnak tanácsot, útmutatást, segítséget!

Csengettek. Michael előkotort a zsebéből néhány fontot, és az ajtóhoz ment.

Elképesztő!, gondolta Rowan. Michael még ezt is észben tartja, mindenre kiterjed a figyelme. Össze kell szednie magát! Lasher ujjai a karjába marnak. Egész testében összerándult, és megérintette azt a pontot, ahol Lasher fájdalmat okozott neki, újra és újra és újra. Tartsa be az utasítását, doktornő! Nyugalom!
- No, Yuri, hát akkor ülj le, és rajzolj - mondta Michael. Papír és ceruza volt nála.
- És ha Stuart nem tudja, hogy Aaron meghalt? - kérdezte Yuri. - Nem én akarom közölni vele! Istenem, meg kell tudniuk! De tudják, ugye, Rowan?
- Ide figyelj! - kérte Rowan szelíden. - Már elmagyaráztam. Ryan irodája nem hívta föl a Talamascát. Ragaszkodtam hozzá, hogy várjanak. Jó ürügy volt rá a kiátkozás. Időt akartam. Most a javunkra fordíthatjuk a tudatlanságukat. Meg kell terveznünk ezt a telefonbeszélgetést.
- A másik szobában van egy jókora asztal - mondta Michael. – Ez kis Louis quinze összedől, ha megpróbálnánk használni.

Rowan elmosolyodott. Michael azt mondta, szereti a francia stílbútorokat, de ebben a szobában minden olyan pöffeszkedő volt. Az aranyozott stukkó olyan fortyogó habokban keretezte a burkolat fatábláit, mintha neoncsőből készült volna. Hotelszobák, hány hotelszobát járt meg! Érkezéskor csak arra tudott gondolni, hogy hol vannak az ajtók, hol vannak a telefonok, van-e ablaka a fürdőszobának, ahol ki lehet szökni? Egy villanásra megint érezte, hogy Lasher a karját szorítja. Felszisszent. Michael figyelte.

Yuri a semmibe bámult. Nem látta, hogy az asszony behunyja a szemét, és az egyenletes lélegzést erőlteti.
- Tudják - mondta a cigány. - A sajtófigyelőiknek látniuk kellett a New Orleans-i újságokban. Mayfair. Látniuk kellett, és meg kellett faxolniuk a hírt. Tudnak mindent. Az égvilágon mindent. Az egész életem benne van a kartotékjaikban!
- Egy okkal több, hogy munkához lássunk - jegyezte meg Michael. Rowan mozdulatlanul állt. Elment, meghalt, nem bánthat! Láttad a maradványait, láttad a földes maradványait, mikor mellé tetted Emalethet! Láttad! Keresztbe fonta karjait, és a könyökét dörgölte. Michael beszélt hozzá, de Rowan nem fogta föl a szavakat. A férjére nézett.
- Látnom kell ezt a táltost - mondta. - Ha létezik, látnom kell.
- Túlságosan veszélyes - figyelmeztette Yuri.
- Nem, nem az. Van egy kis tervem. Nem jutunk messzire vele, de akkor is terv. Azt mondtad, hogy Stuart Gordon a barátja volt Aaronnak?
- Igen, évekig dolgoztak együtt. Azt akarod, hogy fogadjuk a bizalmunkba Stuartot? Ellenőrizni akarod, hogy Ash igazat beszélt-e?
- Azt mondtad, hogy Aaron Lasher szájából hallotta először a “táltos” szót?
- Pontosan - mondta Michael.
- Nem találkozhatsz velük, nem teheted! - kiáltotta Yuri lázasan.
- Michael, az alaprajz várhat. Telefonálnom kell a Claridge-be.

- Ne! - kiáltotta Yuri.
- Nem őrültem meg - mondta Rowan enyhe mosollyal. - Milyen néven jelentkeztek be ezek a rendkívüli méretű egyének?
- Nem tudom.
- Írd le őket - tanácsolta Michael. - Mondd Samuel nevét. Yuri szerint valamennyien ismerték, úgy bántak vele, mint egy vidám kis Mikulással. Minél előbb telefonálunk, annál jobb. Már kiköltözhettek.
- Aaron nem tudta, mi a táltos, sose olvasott vagy hallott...
- Így van - mondta Yuri. - Mi jár a fejedben,
- Jól van, először én telefonálok - közölte az asszony. - Aztán te. Gyerünk.
- Nem akarod elmondani, mit tervezel? - érdeklődött Michael.
- Lássuk, elérhetjük-e őket. Mert ha nem, minden szétesik, és megint ott állunk, ahonnan indultunk. Gyerünk.
- Nem kell rajzolnom? - kérdezte Yuri. - Mintha rajzolást említettél volna.
- Most nem. Vedd a kabátod, és gyere! - Yuri változatlanul tanácstalan értetlenséggel meredt rá. Michael fölvette a zakót a székről, és a cigány vállára vetette, majd Rowanra nézett.

Az asszony szíve majd kiugrott. Táltos! Muszáj telefonálnom!

TIZENKETTŐ

MARKLIN MÉG SOHASEM tapasztalt ehhez fogható felbolydulást a házban. Most a legmesszebbmenőkig próbára tehette a képességét az alakoskodásra. A tanácstermet zsúfolásig megtöltötték a Talamasca tagjai. Senki sem kért csendet, senki sem figyelt föl a folyosón elvonuló fiatalemberre. A mennyezet fával burkolt boltívei fülsiketítővé erősítették a zsinatolást. De Marklinnek kapóra jött a ribillió, amelyben ügyet sem vetettek egy novíciusra, nem firtatták, hogyan viselkedik, mit csinál, hova megy.

Még csak föl sem ébresztették, hogy tájékoztassák. Minden átmenet nélkül zuhant bele a felfordulásba, mikor kinyitotta az ajtaját, és látta, hogy a rend több tagja "őrködik" a folyosón. Szinte nem is szólhattak egymáshoz Tommyval.

Mostanra Tommy odaért a Regent's Parkba, és kikapcsolta a faxelfogót. A hamisított közlemények valamennyi bizonyítékát megsemmisíteték.

De hol van Stuart? Nincs a könyvtárban, nincs a társalgókban, nem a kápolnában imádkozik a szeretett Aaronért, és a tanácsteremben sincs.

Az nem lehet, hogy Stuart összeroppanjon a feszültség súlya alatt! Ha pedig elment, ha elment Tessához... De nem, ő nem futamodna meg! Stuart ismét velük van, Stuart az ő vezérük, és hárman állnak szemben a világgal!

Tizenegyet mutatott a folyosói nagy állóóra, amelyen bronz holdkorong mosolygott a cifra számok fölött. A lármában alig lehetett hallani, hogy ütött az óra. Mikor kezdődik vajon a szabályos tanácsülés?

Föl merjen menni Stuart szobájába? Bár nem így lenne természetes? Stuart volt a rend tutora. Nem az lenne helyénvaló, hogy odamegy? De mi van, ha Stuartot már megint elkapta a vakrémület, és kikezdte a kétely? Mi lesz, ha megint ellene fordul, mint a Wearyall-dombon? És most még Tommy sincs itt, hogy segítsen visszatéríteni Stuartot!

Most valami történt. Kihallatszott a tanácsteremből. Marklin lépett néhányat, és egyszer csak ott állt az északi ajtóban. A bentiek akkor kezdték elfoglalni a székeket az óriási tölgyfa asztal mellett. És ott volt Stuart, aki őt nézte, Stuart, a ragadozó madár orrával, apró, kerek, kék szemével, aszokott sötét, csaknem papos ruhájában.

Jaj istenem, Stuart pont a rendfőnök üres széke mellett áll, fogja a szék támláját, és mindenki őt bámulja! Őt jelölték a rangra! Hát persze!

Gyorsan a szájához emelte a kezét, hogy eltakarja fojtott köhögéssel is álcázott, elővigyázatlan mosolygását. Ez már túlságosan tökéletes, gondolta, hogy a felsőbb hatalmak, ha ugyan vannak, a mi pártunkon állnak! Végül is lehetett volna Elvera vagy Joan Cross. Vagy a vén Whitfield. De Stuart lett az! Briliáns! Aaron legrégibb barátja!

- Fáradjatok be, foglaljatok helyet, kérlek - mondta Stuart. Marklin látta rajta, hogy rendkívül ideges. - Meg kell bocsátanotok. - Udvarias mosolyt kényszerített a szájára, ami teljesen fölösleges volt, és aligha lehetett illendőnek nevezni. Édes istenem, nem bírja végigcsinálni! - Még nem egészen tértem magamhoz a megrendülésből. Mint tudjátok, engem jelöltek rendfőnöknek. E percben is a Vének jelentkezését várjuk.

- Biztosan válaszoltak, Stuart - válaszolta puszipajtásai koszorújából Elvera, a délelőtt sztárja, Anton Marcus meggyilkolásának szemtanúja. Ó beszélt a titokzatos emberrel, aki behatolt a házba, furcsa kérdéseket tett föl, aztán hidegvérrel megfojtotta Anton Marcust.

- Még nem jött válasz, Elvera - mondta Stuart türelmesen. - Ti is foglaljatok helyet. Ideje, hogy elkezdjük a gyűlést.

Végre csönd lett a teremben. Kérdő arcok vették körül a hatalmas asztalt. Dora Fairchildnak ki volt sírva a szeme. Manfield Cotternek szintén. Másoknak is, akiket Marklin nem ismert. Aaron Lightner összes barátja, illetve, hogy pontosabban fogalmazzunk, összes imádója kisírta a szemét.

Marcust senki sem ismerte igazán. Persze mindenki elszörnyedt a halálától, de nála föl se merült a gyász.

- Stuart, válaszolt a Mayfair-család? - kérdezte valaki. - Tudunk már valamivel többet arról, hogy mi történt Aaronnal?

- Türelmet kérek! Amint megkapom a felvilágosítást, mindenkit tájékoztatni fogok. Egyelőre annyit tudunk, hogy valami nagy baj van ezzel a házzal. Hogy csak úgy jöhessen-mehessen egy betolakodó! Lehet, hogy nem is először fordult elő! Nem tudhatjuk, hogy ezek az események összefüggnek-e,

- Stuart! - csattant föl Elvera. - Az az ember azt kérdezte, tudom-e, hogy Aaron meghalt! Besétált a szobámba, és rögtön Aaronról kezdett beszélni!

- Hogyne függnének össze! - szólalt meg Joan Cross. Már egy éve tolószékbe kényszerült; áttetszően törékeny lett, még rövidre vágott, fehér haja is meggyérült, de a hangja semmit sem veszített parancsoló türelmetlenségéből. - Stuart, első dolgunk, hogy megállapítsuk a gyilkos személyazonosságát. A rendőrség nem tudja azonosítani az ujjlenyomatait. Viszont ők nem tudják, amit mi: hogy ez az ember a Mayfair-családtól jöhetett.

- Igen... minden összefügg valahol, nem igaz? - Stuart valósággal hebegett. - Csakhogy nincs más bizonyítékunk. Ezt akartam mondani. Mélyen ülő szeme hirtelen megállapodott Marklinen, aki flegmán nézett rá az asztal túlsó végéről.

- Urak, meg kell mondanom az igazat... - Stuart eltépte tekintetét tanítványától, és végigpásztázott a többi arcon. - Teljességgel alkalmatlan vagyok arra, hogy átvegyem Anton helyét. Úgy gondolom... úgy gondolom, át kell adnom a jogart Joannak, ha a gyűlésnek nincsen kifogás Nem bírom folytatni!

Stuart, hogy tehetsz ilyet. Marklin mereven nézte az asztalt, és úgy próbálta leplezni a csalódását, ahogy néhány perce a diadalmas mosolyt. Ott ülsz a kormánynál, gondolta epésen, mégse tudsz vezetni. Akkor lépsz le, mikor neked kellene visszatartanod a kompromittáló adatokat. De nagy bolond vagy!

- Nincs választásom! - mondta Stuart olyan hangon, mintha kizárólag a novíciusának címezné szavait. - Uraim, túlságosan... túlságosan felzaklatott Aaron halála ahhoz, hogy hasznomat lehessen venni.

Érdekes kijelentés, bölcs kijelentés, gondolta Marklin. Stuart mindig arra tanította őket, hogyha el kell titkolniuk valamit a közelben levő médiumok elől, gondoljanak olyasmire, ami közel áll az igazsághoz.

Stuart fölállt, hogy átengedje a széket Joan Crossnak. - Igen! - hallatszottak mindenfelől a helyeslő kiáltások. Még Elvera is bólogatott, fiatal Crawford, Joan Cross egyik tanítványa tolni kezdte a patrónáját asztalfő irányába. Stuart a falhoz húzódott. Stuart el akar illanni!

De nem nélkülem!, gondolta Marklin. Hogy képes távozni most! Úgyse hagyhatja itt, úgyse engedi meg neki, hogy megszökjön arra a titkos helyre, ahol Tessát tartja. Ki van zárva!

Ismét kitört a hangzavar. Az egyik öregember lamentált, hogy ilyen sarkított helyzetben a jelen levő Véneknek azonosítaniuk kellene magukat. Valaki rászólt, hogy maradjon csendben, ilyet ne is ejtsen ki a száján többé.

Stuart eltűnt! Marklin fölállt, és fürgén kiosont az északi ajtón. Úgy tűnt neki, hogy Stuart mérföldekkel megelőzte; a rendfőnök irodája felé igyekezett. Marklin nem mert utánakiáltani. Stuartot két fiatalabb rendtag kísérte, Ansling és Perry, a titkárság munkatársai. Kezdettől veszélyeztették a műveletet, bár annyi esze egyiknek se volt, hogy rájöjjenek a suskusra.

A hármas váratlanul eltűnt a rendfőnöki szobában, és magára csukta
a kétszárnyú ajtót. Marklin egyedül maradt az üres folyosón.

A tanácsteremben koppant egy kalapács, vagy valami nagyon hasonló. Marklin az ajtót bámulta. Milyen ürüggyel léphetne be? Hogy felajánlja a segítségét? Kifejezze a részvétét? Mindenki tudja róla, hogy feltétlen híve Stuartnak. Édes istenem, mit meg nem tenne normális helyzetben, ha nem volna... Ne rágódj ezen, még csak ne is körvonalazd magadban, nem itt, nem ezen a folyosón!

Az órájára pillantott. Mit művelnek ezek? Egyáltalán mit keres Stuart ebben az irodában, ha egyszer lemondott a rangról? Netán a fax most köpi ki a Vének üzenetét? Tommynak volt ideje, hogy leszerelje az elfogót. Meg az is lehet, hogy ő írta a bejövő üzenetet.

Végül nem bírta tovább. Az ajtóhoz sietett, kopogtatott, és választ nem várva belépett.

A két fiatalember volt az irodában. Perry a rendfőnök asztalánál ült és telefonált, Ansling mellette ácsorgott, és a fülét hegyezte. A fax hallgatott. Anton hálószobájának ajtaja zárva.

- Hol van Stuart? - kérdezte Marklin jó hangosan, noha mindketten integettek neki, hogy hallgasson.

- Hol vagy most, Yuri? - kérdezte Perry. Yuri!

- Semmi keresnivalód itt - mondta Ansling. - Mindenkinek a tanácsteremben kell lennie!
- Igen, igen... - mondta Perry annak az embernek a hangján, aki mindent ráhagy a másikra.
- Hol van Stuart? - ismételte Marklin.
- Nem mondhatom meg.
- De igenis megmondod! - közölte Marklin.
- Telefonált Yuri Stefano - szólt nagyon kényszeredetten Ansling, és idegesen sandított Marklinre. - Stuart elment, hogy találkozzék vele. Yuri azt mondta, egyedül kell jönnie.
- Hová? Hol ment el?
- Hát gondolom, a rendfőnök privát lépcsőjén - felelte Ansling. - Honnan tudjam?
- Pofa be már! - förmedt rájuk Perry. - Istállóját, nem letette! - Lecsapta a kagylót. - Húzzál innen, Marklin!
- Velem ne használd ezt a hangot, te idióta! - csattant föl Marklin. - Stuart a tutorom! Miféle privát lépcsőn?

Elcsörtetett mellettük, ügyet se vetve felháborodott tiltakozásukra, be a hálószobába. A faburkolaton résnyire nyitva állt az egyébként észrevehetetlen ajtó. Marklin meglökte. Ott volt a lépcső! A pokolba!

(t- Hol találkozik Yurival? - bődült rá Anslingre, aki akkor lépett be.

- Tűnés attól a folyosótól! - parancsolta Perry. - Mars innen! Semmi keresnivalód a rendfőnök hálószobájában!
- Mi ütött beléd, Marklin? - kérdezte Ansling. - Jelen pillanatban penitencia az utolsó, amire szükségünk van. Azonnal menj vissza a tanácsterembe!
- Kérdeztem valamit! Tudni akarom, hova ment a tutorom!
- Nem közölte velünk, de ha pofázás helyett befogod a szádat, kiszedhettem volna Yuri Stefanóból.

Marklin rámeredt a dühös, rémült fiatalemberekre. *Hülyék, idióták! Remélem, hogy benneteket, a nyavalygó, szolgalelkű fajtátokat hibáztatnak majd mindenért! Remélem, kizárnak benneteket!* Megfordult, lement a titkos lépcsőn.

A derékszögben elforduló szűk, hosszú járat egy apró ajtóhoz vezetett, amely, mint Marklin várta, közvetlenül a parkra nyílt. Sose figyelt föl erre az ajtóra! Olyan sok volt! A pázsiton elszórt lépőkövek vezettek nagyjából a garázs irányába.

Futásnak eredt, pedig tudta, hogy hasztalan. Mikor az autókhoz ért, az őr felpattant.

- Uram, mindenkit arra kérnek, hogy ne távozzon, amíg véget nem ér a tanácskozás.
- Stuart Gordon a rend kocsijával ment?
- Nem, uram, a sajátjával, uram. De kifejezetten azt parancsolta, uram, hogy senki sem távozhat direkt engedély nélkül, uram, ezt mondta.
- Képzelem! - dühöngött Marklin. Odatalpalt a saját Rollsához, és becsapta az ajtót az őr előtt, aki utánajött. Még a kapuhoz sem ért, de már harminc mérfölddel taposta a gázt.

A sztrádán hatvanra, majd hetvenre, nyolcvanra gyorsított. Ám Stuart rég elment. Még azt se tudja, egyáltalán a sztrádát használta-e, és hogy Tessához ment-e, vagy Yurihoz! Mivel pedig fogalma sincs, hol van Tessa, vagy hol van Yuri, a nagy semmit üldözi!

- Tommy, szükségem van rád - mondta. A kocsitelefonért nyúlt, a hüvelykujjával beütötte a titkos számot a Regent's Parkban.

Semmi válasz.

Tommy talán már ki is kapcsolt mindent. Ó, miért nem beszéltek meg egy londoni találkozást? Biztos, hogy Tommy belátja a tévedését. Biztos, hogy Tommy ott fog várni rá.

Kürt visított a fülébe. Marklin lecsapta a telefont. Figyelnie kell, hogy mit csinál. Padlóig nyomta a gázpedált, és teljes sebességgel előzte a teherautót.

TIZENHÁROM

A LAKÁS, AMELY BELGRAVIABAN VOLT, nem messze a Buckingham-palotától, mindenben megfelelt Ash igényeinek. György- stílusú berendezés, rengeteg finom fehér márvány, puha barackrózsaszín, citromsárga, gyöngyszürke árnyalatok. Szakavatott személyzet várta utasításait, szigorúan hatékony külsejű férfiak és nők, akik rögtön munkához láttak a telexnél, a számítógépen, a telefonokon.

Ash gondoskodott róla, hogy a félig-meddig eszméletlen Samuelt szépen lefektessék a legnagyobb hálószoba ágyába, majd birtokba vette az irodát. Leült az íróasztalhoz, átfutotta az újságokat, összeszedve minden lehetséges adatot a London mellett történt gyilkosságról, az emberről, akit egy hatalmas kezű, titokzatos behatoló fojtott meg.

Az újságok nem említették a magasságát. Különös. *Úgy döntött volna a Talamasca, hogy eltitkolja ezt a tényt? S ha igen, miért?*

Nyilván Yuri intézte el, már ha egyáltalán eszénél van. De miből tudhatná meg, hogy így van-e, vagy sem?

New Yorkból már érkeztek az üzenetek.

Igen, ezzel foglalkoznia kell. Még egy napig sem tehet úgy, mintha a vállalat működhetne nélküle.

A kis Leslie, aki láthatólag sose aludt, ragyogó arccal sürögte körül. Eléje tette a néhány oldalt, amit most kapott az egyik irodistától.

- A telefonjai be vannak kapcsolva, uram. Parancsol még valamit?

- Angyalom - mondta Ash -, nézzen utána, hogy Samuelnek süssenek meg a konyhán egy tulkot. Farkaséhes lesz, mikor felébred. Beütötte Remmick közvetlen számát, miközben tovább beszélt:

- Gondoskodjon róla, hogy az autóm és a sofőröm készenlétben legyen. Töltse fel a hűtőszekrényeket nyers tejjel, és szerezzen nekem egy kis sajtot, sima krémsajtot és tejszínest. A legjobb camembert-eket és brie-ket, amik léteznek. De küldönccel intéztesse, mert magára itt van szükségem. Azonnal szóljon, ha a Claridge-ből üzennek, és ha nem jelentkeznek, minden óra hatvanadik percében hívja fel őket, megértette?

- Igen, Mr. Ash! - vágta rá buzgón Leslie. Körmölni kezdett egy jegyzettömbre, amit kétujjnyira tartott az orrától. A következő percben eltűnt.

De ahányszor Ash fölnézett, mindannyiszor Leslie-t láthatta, amint fantasztikus energiával futkos.

Három óra volt, amikor egy iskolás lány lelkesedésével megállt az asztalánál.

- A Claridge, uram. Személyesen önnel akarnak beszélni. Kettes vonal.

- Megbocsát? - kérdezte Ash. Tetszett neki, hogy Leslie rögtön elrobog.

Fölvette a kettest.

- Igen, itt Ashlar. A Claridge-ből keres?

- Nem. Rowan Mayfair vagyok. A számát körülbelül öt perce szereztem meg a Claridge-től. Azt mondták, ma reggel jelentkezett ki. Yuri velem van. Fél magától, de nekem akkor is beszélnem kell magával. Találkoznunk kell. Ismerős a nevem?

- A legnagyobb mértékben, Rowan Mayfair - felelte halkan. - Megmondaná, kérem, hol találkozhatunk? Yurinak nem esett baja?

- Először azt mondja meg, miért hajlandó találkozni velem. Mit akar tulajdonképpen?

- A Talamasca férges az árulástól - mondta Ash. - Tegnap este megöltem a rendfőnöküket. - A nő meg se mukkant. - Részt vett az összeesküvésben. Az összeesküvésnek a Mayfair-családhoz van köze. Helyre akarom állítani a rendet a Talamascában, hogy Talamasca maradhasson, és mert valamikor megfogadtam, hogy mindig őrködni fogok a Talamasca felett. Tudja-e, Rowan Mayfair, hogy Yuri veszélyben forog? Hogy ez az összeesküvés az életét fenyegeti?

Csend volt a vonal túlsó végén.

- Nem kapcsoltak szét, ugye? - kérdezte Ash.

- Nem. Csak a hangján töprengtem.

- A táltos, akit a világra hozott, csecsemő korában halt meg, és dúlt lélekkel született. Engem nem szabad őutána megítélnie, Rowan Mayfair, akkor sem, ha a hangom rá emlékezteti.

- Hogy ölte meg a rendfőnököt?

- Megfojtottam. Olyan irgalmasan csináltam, amennyire lehetett. Megvolt rá az okom. Le akartam leplezni az összeesküvést az egész rend előtt, hogy tudjanak róla ártatlanok és bűnösök. Mindazonáltal nem hinném, hogy az egész rend benne lenne az összeesküvésben. Legföljebb néhányuk. - Csönd. - Kérem, engedje, hogy elmenjek önhöz! Ha akarja, egyedül megyek. Találkozhatunk valami forgalmas helyen. Azt talán tudja, hogy Belgraviában vagyok. Most mondja meg, hogy ön hol van.

- Yuri most fog találkozni a Talamasca egyik tagjával. Nem hagyhatom magára.

- Meg kell mondania, hol lesz ez a találkozó! - Gyorsan fölállt, és in- tett az ajtóból. Egy alkalmazott hozzásietett. - Szóljon a sofőrömnek! - súgta neki Ash. - Máris! - Megint fölemelte a kagylót. - Rowan Mayfair, ez a találkozó veszélyes lehet Yuri számára. Nagyon súlyos hibát követhet el vele.

- De az az ember is egyedül jön - felelte Rowan. - És mi előbb látjuk meg őt, mint ő minket. Stuart Gordonnak hívják. Jelent magának vala- mit ez a név?

- Már hallottam. Annyit mondhatok róla, hogy nagyon öreg ember.

Csönd. Aztán:

- Tud róla még valamit? Akármit, amiből arra lehet következtetni, hogy neki tudomása van magáról?

- Semmit - mondta Ash. - Stuart Gordon és a Talamasca néhány tagja időnként elutazik a donnelaithi völgybe. De engem sose láttak ott. Se másutt. Pillantást se vetettek rám.

- Donnelaithbe? Biztos abban, hogy Gordon volt?

- Igen, teljesen biztos vagyok benne. Gordon gyakran jár oda. A kis néptől hallottam. Éjszakánként a kis nép lopkodni szokott a tudósoktól. Elemelik a hátizsákjaikat, akármit, ami kézre esik. Ismerem Stuart Gordon nevét. A kis nép óvakodik megölni a Talamasca tudósait, mert az bajt jelent. A helyi lakosságot sem öldösik. De megölik az idegeneket, akik távcsővel és puskával tolakodnak oda. Ők mondják el nekem, kik járnak a völgyszorosban.

Csönd.

- Kérem, bízzék bennem! - könyörgött Ash. - Ez az Anton Marcus, akit megöltem, romlott, gátlástalan ember volt! Sose teszek ilyet szeszélyből! Szavamra mondom, hogy tőlem nem kell félnie, Rowan Mayfair! Beszélnem kell önnel! Ha nem enged oda...

- Eltalál a Brook Street és a Spelling sarkára?

- Tudom, hol keressem - felelte Ash. - Ön most ott van?

- Nagyjából. Menjen be a könyvesboltba. Egy könyvesbolt van a sarkon. Látni fogom, mikor megérkezik, és én megyek oda magához. Ja igen, siessen. Stuart Gordon hamarosan itt lesz.

Letette.

Ash lerohant a lépcsőn. Leslie követte, és a szokott kérdésekkel bombázta: óhajtja-e a testőreit? Ő ne menjen vele?

- Nem, drágám, maradjon csak itt! - utasította Ash. - A Brook és a Spelling sarka, közvetlenül a Claridge-nél - vetette oda a sofőrnek. - Ne jöjjön utánam, Leslie! - Beugrott a hátsó ülésre.

Nem tudta, autóval menjen-e a találkozóra. Rowan Mayfair okvetlenül észreveszi és megjegyzi a rendszámot. Ha ugyan szükség van ilyesmire egy Rolls-Royce dakszhkocsinál. De miért aggódna? Mi félnivalója van neki Rowan Mayfairtől? Miért lenne az jó Rowan Mayfairnek, ha bántaná őt?

Valamit elnéz, valami rendkívül fontosat, egy lehetőséget, amit akkor ismerhetne föl, ha lenne ideje gondolkozni. De ettől megfájdul a feje. Túlságosan kíváncsi volt a boszorkányra. Úgy fog eljárni, mint egy gyerek.

A limuzin átfurakodott a londoni nyüzsgésen, és alig tizenkét perc alatt megérkezett két forgalmas bevásárlóutca sarkára.

- Kérem, maradjon a közelben! - mondta a sofőrnek. - Le ne vegye rólam a szemét, és jöjjön oda, ha hívom. Megértette?

- Igen, Mr. Ash.

Luxusüzletek sorakoztak a Brook és a Spelling sarkán. Ash kiszállt, kinyújtóztatta a lábait, lassan a sarokra ment, és végigpásztázta a tömeget, nem véve tudomást az álmélkodókról, és arról a néhány emberről, akik

hangos és kedélyes megjegyzéseket fűztek a magasságához.

Ott volt rézsút szemben a könyvesbolt. Nagyon elegáns, politúros fával keretezett kirakatok, rézcsillárok. Nyitva tartottak, de senki sem állt előtte.

Ash vakmerően nekivágott az úttestnek, néhány vezető mérgére szemben a forgalommal, de természetesen ép bőrrel ért át a másik oldalra.

Kisebb csoport tartózkodott a könyvesboltban. Egyik sem boszorkány. Pedig Rowan azt mondta, hogy fel fogja ismerni, és itt találkozzanak.

Megfordult. Sofőrje nem mozdult, egy limuzinpilóta pökhendiségével hagyta, hogy mások kerülgessék. Ez jó.

Ash gyorsan végignézte a bal oldali Brook boltjait, majd egyenként vette szemügyre a Spelling üzleteit és járókelőit.

Egy ruhaüzlet túlzsúfolt kirakata előtt egy férfi. és egy nő állt. Michael Curry és Rowan Mayfair. Csak ők lehetnek!

Ashnek a szó szoros értelmében kihagyott a szíve.

Boszorkányok. Mindkettő.

Mindketten őt nézték. Boszorkányszeme volt mindkettőnek, és abban a nagyon halvány fényben derengtek, ami a boszorkányok szemében szokott parázslani.

Mi okozza azt a csillámlást? Ha megérintené őket, amit talán meg is tesz, melegebbnek érezné a testüket, mint más halandókét, és ha a fejükre hajtaná a fülét, hallaná azt a fojtott, szerves hangot, ami nem hallható más emlősökben vagy olyan emberekben, akik nem boszorkányok. Bár néha nagy néha megcsapta ez a lágy, suttogó moraj egy kutya testéből.

Úristen az égben, micsoda boszorkányok! De rég volt, hogy ilyen erejű boszorkányokat látott, és bizonyos, hogy sohasem találkozott erősebbekkel. Nem mozdult, csak nézte őket, és megpróbált szabadulni merev pillantásuktól. Nem volt könnyű. Vajon ők látják rajta? Megőrizte a nyugalmát.

A férfi, Michael Curry, kelta a körme hegyéig. Sokkal inkább látszik írek, mint amerikainak. Tiszta kiköpött ír, a fürtös fekete hajától az izzó kék szemén át a gyapjúszövet vadászkabátjáig, amit nyilvánvalóan divatból visel, és a puha flanelnadrágjáig. Megtermett, erős ember.

A táltos apja és gyilkosa!, nyilallt bele Ashbe, mint egy tompa ütés. Apa... és gyilkos.

És a nő?

Nagyon vékony volt, és rendkívül szép, noha teljesen modern módon. Egyszerű frizurába fésült haja csábító csillogással keretezte a keskeny arcot. A ruhája is csábító, tudatosan dísztelen, mégis már-már hivalkodóan érzéki. A szeme sokkal ijesztőbb, mint a férfié.

Tulajdonképpen férfiszeme volt. Mintha az a része az arcának egy emberi hímből került volna oda, a puha, nőies, nagy száj fölé. Bár Ash gyakran találkozott ezzel a támadó komorsággal a modern nőstényeknél. Épp csak ez itt egy boszorkány.

Mindkettő meg volt babonázva.

Nem szóltak egymáshoz, nem mozdultak. De együtt voltak, az egyik alak kissé takarta a másikat. A szél nem hozta el a szagukat, mert a másik irányból fújt, ami viszont azt jelenti, hogy nekik érezniük kell az övét.

A nő váratlanul megtörte a mozdulatlanságot, de épp csak az ajka rezzenésével. Valamit súgott a társának. Az nem felelt, tovább tanulmányozta a táltost.

Ash elernyedt. Kezét lazán lógatta, noha tekintettel karjának hosszúságára, ritkán tett ilyet. De a boszorkányoknak látniuk kell, hogy nem rejteget semmit. Elindult, keresztül a Brook Streeten, nagyon lassan, hogy legyen idejük elfutni, ha akarnak, bár kétségbeesetten remélte, hogy nem tesznek ilyet.

Lassan közeledett hozzájuk a Spellingen. Nem mozdultak. Az egyik járókelő figyelmetlenül beleszaladt Ashlarba, és elejtette az apróságokkal tömött papírtasakot. A tasak elszakadt, a holmik szétszóródtak.

“Pont most!”, gondolta Ash. Gyorsan elmosolyodott, fél térdre ereszkedett, és szedegetni kezdte a szegény halandó holmiját.

- Jaj, ne haragudjon! - mentegetőzött.

Az öregasszony vidáman fölkacagott, és megjegyezte, hogy ilyen magas embernek fölösleges ilyesmikért görnyedeznie.

- Engem nem zavar - vonta meg a vállát Ash. - Én voltam a hibás. - Olyan közel volt a boszorkányokhoz, hogy talán már a hangját is hallották, de nem mutathatott félelmet.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Az öregasszony nagy vászonszatyrot lógatott a karján. Ash az utolsó csomagocskát is beleejtette a szatyorba. Az öregasszony intett és elvonult. Ash barátságosan és tisztelettel visszaintett.

A boszorkányok meg se mozdultak. Tudta. Érezte, amint figyelik. Ugyanazt az erőt - talán ugyanazt az energiát - érezte, amely a fantomszerű csillámlással lakkozta be őket. Bár ki tudja? Legfeljebb hat választotta el tőlük.

Elfordította a fejét, és rájuk nézett. Háttal állt a forgalomnak, és tisztán látta őket a ruhákkal zsúfolt, sík üvegű kirakat előtt. Milyen félelmetesek voltak! Rowan fénye rejtelmesen izzott, és Ash most megérezte a szagát. Vértelen. Egy meddő boszorkány. A férfi szaga erős volt, az arca még félelmetesebb, csupa gyanakvás, sőt talán düh.

Ash beleborzongott a nézésükbe. De hát olyan nincs, hogy mindenki szeresse az embert, gondolta csendes kis mosollyal. Még a boszorkányok közül sem szerethet mindenki. Túlzás lenne azt kívánni. Fő, hogy nem futottak el.

Ismét elindult. Akkor Rowan Mayfair valami megdöbbentő dolga művelt; fölemelte mereven a törzséhez szorított kezét, és ujját előre szögezve mutatott valamit az utca másik oldalán.

Talán csak trükk. Meg akarnak ölni, gondolta Ash. Mulatott az ötleten, bár nem teljes szívvel. Oda fordult, amerre a nő mutatott. Egy kávézót látott, ahonnan egy öregember oldalán akkor lépett ki a cigány. Yuri még betegebbnek tűnt, slampos farmerja, inge túlságosan lenge viselet volt a csípős hidegben.

Azonnal észrevette a táltost. Kilépett a bejárat jövő-menői közül. Eszelősen meredt Ashre, vagy legalábbis annak látszott. Szegény boldogtalan, talán csakugyan megzavarodott, gondolta Ash őszinte sajnálattal. Az öregember nagyon felindultan beszélt valamit a cigánynak, észre se vette, hogy Yuri elfordítja a tekintetét.

Ez az öregember. Ennek Stuart Gordonnak kell lennie! A Talamasca nagyon keskeny hajtókájú, sötét, ódivatú öltönyét viselte, hozzáillő mellénnyel, kaplis cipővel. Igen, ez Gordon, vagy egy másik talamascás, kétségkívül!

Hogy érvelt Yurinak, milyen zaklatottan! És Yuri alig kétarasznyira áll tőle, ettől az embertől, aki bármely percben akár fél tucat titkos módon megölhetné!

Keresztülcikázott az utcán, egy autó elől kitért, a másikat sietős és zajos megállásra kényszerített.

Stuart Gordon észbe kapott, hogy Yuri nem is figyel rá. Ez bosszantotta. Látni akarta, mi vonja magára a cigány figyelmét. Abban a pillanatban fordult meg, amikor a járdára felszökkenő Ash megragadta a karját,

Kétségkívül fölismerte. Ez tudja, ki vagyok, gondolta Ash, és a szíve kissé összeszorult. Ez az ember, Aaron Lightnernek ez a barátja bűnös! Igen, egészen bizonyosan ismeri őt. Iszonyattal és titkos megértéssel nézett föl a táltos arcába.

- Te ismersz engem! - mondta az.

- Maga ölte meg a rendfőnökünket! - felelte rémülten Gordon, olyan mindent értő fejvesztettséggel, aminek az árnyékát sem lehetett tapasztalni tegnap este. Pánikba esett, karmolászni kezdte Ash ujjait. - Yuri, állítsd meg, állítsd meg!

- Hazug! - mondta Ash. - Nézz rám! Nagyon jól tudod te, hogy ki vagyok! Tudsz rólam! Tudom, hogy tudsz, nekem ne hazudj, bűnös ember!

Feltűnést keltettek. Autók álltak meg, a bennük ülők köréjük csődültek. Mások megtorpantak bámészkodni.

- Vegye le rólam a kezét! - acsargott elvörösödő arccal Stuart Gordon.

- Mint a másik! - állapította meg Ash. - Te ölted meg a barátodat, Aaron Lightnert? No és Yuri? Te küldted az embert, aki rálőtt a völgyszurdokban?

- Én csak annyit tudok, amennyit ma reggel hallottam ezekről a dolgokról! - tiltakozott Stuart Gordon. - El kell engednie!

- Kell-e? - kérdezte Ash. - Meg foglak ölni!

A boszorkányok mellette álltak. Jobbra sandított, és ott volt Rowan Mayfair. Michael Curry a felesége mellé húzódott, a pillantásából csöpögött a méreg.

Gordon valósággal halálra vált a boszorkányok láttán.

Ash, ugyanolyan szorosan markolva a vénember karját, a sarok felé pillantott, és gyorsan intett szabad kezével. Sofőrje, aki az autó mellől bámulta a jelenetet, tüstént beugrott a kormány mögé, és a limuzin bekanyarodott az utcába.

- Yuri, de ugye nem engeded, hogy ezt csinálja velem, ugye nem? - kérdezte Gordon, pompásan színlelt, kétségbeesett méltatlankodással.

- Te ölted meg Aaront? - tajtékzott Yuri. Rowan Mayfair hozzálépett, és lefogta, nehogy rávesse magát Gordonra. A vénember vonaglott a dühtől, és megint karmolni kezdte Ash ujjait.

Ash mellett hirtelen fékezett a hosszú Rolls-Royce. A sofőr kipattant az autóból.

- Segíthetek, Mr. Ash?

- Mr. Ash! - A rémült Gordon felhagyott a hiábavaló küzdelemmel. - Miféle név ez a "Mr. Ash?"

- Uram, rendőr jön! - jelezte a sofőr. - Mondja meg, mit óhajt!

- Kérem, tűnjünk el innen! - szólalt meg Rowan Mayfair.

- Igen, méghozzá mindnyájan! - Ash megfordult, lelépett a járdáról, maga után vonszolva a bukdácsoló vénembert.

Amint a hátsó ajtó kinyílt, belódította a tehetetlen Gordont a hátsó ülésre. Mellédobta magát, kényszerítve Gordont, hogy a túlsó ajtóhoz lapuljon. Michael Curry a sofőr mellé ült, Rowan keresztülevickélt Ashen, megperzselve bőrével a táltos lábát, és elfoglalta a pótülést. Yuri az asszony mellé roskadt. Az autó rándult egyet, majd elhúzott.

- Hová vigyem, uram? - kérdezte a sofőr. Az elválasztó üvegtábla lesüllyedt, és eltűnt az első ülés támlájában. Michael Curry megfordult, és Yuri mögül nézett farkasszemet a táltossal.

Micsoda szemük van ezeknek a boszorkányoknak, gondolta Ash kétségbeesetten.

- Pucoljunk innen! - vetette oda a sofőrnek.

Gordon a kilincsért nyúlt.

- Zárja be az ajtókat! - parancsolta Ash, de nem várta be az ismert elektronikus kattanást. Megmarkolta Gordon jobb karját.

- Engedjen el, maga bandita! - mennydörögte Gordon repedt hangon.

- Akarod most elmondani az igazat? - kérdezte Ash. - Mert úgyis megöllek, úgy, ahogy megöltem Marcust, a bérencedet. Mit tudsz mondani amivel megakadályozhatod, hogy ezt tegyem?

- Hogy merészel, hogy képes... - kezdte elölről Stuart Gordon.

- Hagyja abba a hazudozást! - parancsolta Rowan Mayfair. - Maga bűnös, és ezt nem egyedül hajtotta végre. Nézzen rám!

- Nem nézek! - közölte kategorikusan Gordon. - A Mayfair-boszorkányok! - köpte habzó epével. - És ez a valami, ez a posványból felidézett izé, ez a Lasher, ez a maguk bosszúállója, a gólemük?

Iszonyúan szenvedett, arca fehérre fakult a megrendüléstől, de még egyáltalán nem volt legyőzve.

- Hát jó - mondta Ash csendesen. - Akkor most megöllek, és a boszorkányok nem tudnak visszatartani, ne is gondolj ilyet!

- De nem fogsz! - felelte Gordon, és megfordult, hogy szemközt legyen a táltossal és Rowan Mayfairrel. Fejét az autó puhára kárpitozott sarkának támasztotta.

- Ugyan miért? - kérdezte Ash szelíden.

- Mert nálam van a nőstény! - súgta Gordon.

Csönd lett.

Csak a közlekedés robajlott a sebesen és harciasan törtető autó körül.

Ash Rowan Mayfairre nézett, aztán Michael Curryre, aki az első ülésről bámulta. Végül a vele átellenben ülő cigányra, aki láthatóan se szólni, se gondolkozni nem tudott. Végül visszatért a tekintete Gordonhoz.

- Mindig is nálam volt a nőstény! - mondta Gordon szívből jövő érzéssel, ugyanakkor lúgba áztatott hangon. - Tessáért tettem! Azért tettem, hogy elhozhassam a hímet Tessának! Ez volt a célom. Most pedig engedjenek ki, különben sose látják meg Tessát, főleg te nem, Lasher, vagy Mr. Ash, légy akárki! Nevezd magad bármilyen néven! Vagy tragikusan tévedtem volna, és saját háremet tartasz?

Ash szétnyitotta az ujjait, megfeszítette őket, hogy Gordon jól megijedjen, majd lazán ökölbe csukta a kezét és az ölébe engedte.

Gordon szeme vörös volt és könnyes. A felháborodástól mereven előhúzott egy óriási, gyűrött zsebkendőt, és belefújta fájósnak látszó, horgas orrát.

- Nem - mondta Ash csendesen. - Úgy gondolom, most foglak megölni.

- Nem! - csattant föl Gordon. - Akkor sose látod Tessát! Ash közel hajolt hozzá.

- Akkor vigyél hozzá, kérlek, haladéktalanul, különben most fojtalak meg.

Gordon hallgatott, de csak egy pillanatig.

- Szólj a sofőrödnek, hogy forduljon délnek - mondta végül. - Ki

Londonból, Brighton irányába. Nem Brightonba megyünk, de egyelőre ez is jó lesz. Másfél óra.

- Akkor lesz időnk beszélgetni, ugye? - kérdezte Rowan, a boszorkány. A hangja mély volt, csaknem rekedtes. Ash belekáprázott, ha ránézett erre a sápadtan csillámló jelenésre a sötét autóban. A melle kicsi volt, de gyönyörű formájú a mélyen kivágott kosztümkabát fekete selyme alatt. - Mondja el, hogy volt képes megölni Aaront - parancsolta Gordonnak. - Maga, aki ugyanolyan ember, mint ő volt!

- Nem én tettem! - felelte Gordon keserűen. - Nem is akartam! Ostoba, buta, romlott dolog volt! De megtörtént, mielőtt megakadályozhattam volna. Ugyanez érvényes Yurira és a pisztolyra. Semmi közöm nem volt hozzá! Yuri, én komolyan gondoltam, mikor azt mondtam a kávézóban, hogy aggódom érted! Vannak dolgok, amelyek fölött már egyszerűen nincs hatalmam!

- Mondjon el mindent - utasította Michael Curry. Ashlart nézte, miközben beszélt. - Csakugyan nem tudnánk visszatartani ezt a barátunkat itt. De ha tudnánk, akkor se tennénk.

- Úgyse mondok többet! - felelte Gordon.

- Ostobaság - jegyezte meg Rowan.

- Nem az! - tiltakozott Gordon. - Ez az egyetlen, amit tehetek! Még hogy előre elmondjak mindent Tessáról, aztán ahogy megkaparintják, rögtön végeznek velem!

- Valószínűleg mindenképpen megteszem - mondta Ash. - Nyernél még néhány órányi életet.

- Ne olyan hevesen! Nagyon sok dolgot tudok ám mondani! Fogalmad sincs róla. Sokkal több időre lesz szükséged, mint néhány órára.

Ash nem felelt.

Gordon megroskadt. Mély lélegzetet vett, pillantása végigpásztázta fogvatartóit, aztán visszatért Ashlarhoz. A táltos addig húzódott vissza, míg ő is bevette magát az autó sarkába. Nem óhajtotta ennek az embernek, ennek a méltatlankodó, gonosz embernek a közelségét, akit előbb-utóbb megöl.

Ránézett a boszorkányaira. Rowan Mayfair a térdére ejtette a kezét, úgy, mint Ash. Most fölemelte, begörbítette az ujjait, talán azt kérte, hogy legyen türelemmel.

Öngyújtó kattant. Ash összerezzent.

- Szabad füstölni ebben a puccos kocsiban, Mr. Ash? - kérdezte Michael Curry az első ülésről, de már hajolt is a cigaretta és az apró láng fölé.

- Csak nyugodtan, ha jólesik - mondta Ash barátságos mosollyal. Megdöbbent, mert Michael Curry visszamosolygott rá.

- Whisky is van a kocsiban - mondta. - Meg jég és víz. Nem szeretnének egy italt?

- Ja - sóhajtott Michael Curry, és kifújta a füstöt. - De az erény nevében inkább kivárom a hat órát.

És ez a boszorkány képes nemzeni a táltost, gondolta Ash. Michael Curry arcélét és kissé darabos, de szívet melengetően arányos vonásait tanulmányozva. Mohóság van a hangjában, és ez a mohóság bizonyosan nemcsak a hangra terjed ki. Ahogy nézi ezeket az elmaradó házakat! Semmi sem kerüli el a figyelmét.

Rowan Mayfair továbbra is egyedül Ashlart nézte.

Akkor hagyták el a várost.

- Ez a jó irány - mondta Stuart Gordon kásás hangon. - Erre menjetek, amíg nem szólok.

Elfordította fejét, mintha csak a helyzetüket ellenőrizte volna, de aztán az ablaküvegnek ütötte a homlokát és sírni kezdett.

Senki sem szólt. Ash a boszorkányait nézte. Aztán eszébe jutott a vörös boszorkány képe, és a pillantása Yurira tévedt, aki vele szemközt ült, Rowan mellett, és látta, hogy a cigány behunyta a szemét. Az autó oldalához tapadt, a fejét félrefordította, és hangtalanul folytak a könnyei.

Ash előrehajolt, és megnyugtatóan rátette a kezét Yuri térdére.

TIZENNÉGY

TALÁN EGY ÓRA lehetett, amikor Mona felébredt az emeleti hálószobában, és egyenesen a tölgyfára látott az ablak előtt. Az ágakon páfrányok ragyogtak, amelyeket zöldre mosdatott az átfutó tavaszi zápor.

- Keresik telefonon - mondta Eugenia.

Mona majdnem kibökte: hála istennek, nem vagyok egyedül! De nem szívesen vallotta volna be, hogy frászt kapott a híres házban, és rettenetesen fölzaklató álmokat látott.

Eugenia görbén nézett Mona bő, habos, fehér vászoningére. Most meg mi a baj? Ez neglizsé, nem? A katalógus Poétikus Pongyolának titulálta.

- Nem kéne ebbe a szép ruhába aludnia! - közölte Eugenia. - Nézze mán, hogy összegyűrte azt a gyönyörű, bő ujját, és a csipke, az a finom csipke!

Jaj, bár mondhatná neki, hogy hogy van!

- Eugenia, ezt arra tervezték, hogy gyűrött legyen. Eugenia nagy poharat tartott a kezében, és a pohárban zúzmarás, zamatos tej volt. A másik kezében pedig egy alma, apró, fehér tányéron,

- Ki küldte? - érdeklődött Mona. - A gonosz mostoha? Persze Eugenia nem tudta, miről beszél, de nem érdekes. Az öregasszony ismét a telefonra mutatott. Mona már majdnem fölvette, mikor az agya visszakanyarodott az álomhoz, és felfedezte, hogy az álom eltűnt. Mintha egy fátylat rántottak volna el, hogy csak a szövedék és a szín halvány emléke maradjon utána. Meg a rendkívül furcsa bizonyosság, hogy a lányának a sose hallott Morrigan nevet kell adnia.

- Na és ha fiú vagy? - kérdezte.

Fölemelte a kagylót.

Ryan volt. A temetés lezajlott, a Mayfair-had megszállja Beatrice házát. Lily nála marad pár napra, és ugyancsak nála lesz Shelby és Viv néni. Cecilia a felsővárosban vigyáz Ó Evelynre, jól elvannak.

- Felajánlanál egy kis időre némi Első utcai ódivatú vendégszeretetet Mary Jane Mayfairnek? - kérdezte Ryan. - Csak holnap tudom hazavinni Fontevrault-ba. Különben úgy gondolom, jó lenne, ha összeismerkednétek. Természetesen imádja az Első és a Gesztenyefa sarkát, és ezerfélét akar kérdezni tőled.

- Hozd ide - mondta Mona. Finom volt a tej! A lehető leghidegebb tej, amit valaha kóstolt, és a hűvösség elvette azt az émelygős ízt, amit sose szeretett benne. - Örülnék a társaságának - folytatta. - Igazad volt, ez a hely tényleg rémítő.

Rögtön meg is bánta, amit kikottyantott. Őt, Mona Mayfairt, megrémítette a nagy ház!

De Ryan már ráállt a kötelesség meg a szervezés vágányára, és csak magyarázta, hogy Mayfair nagyanyóra most az a napoleonville-i kisfiú vigyáz Fontevrault-ban, és ez egy jó alkalom, hogy meggyőzzék Mary Jane-t, miszerint hagyja ott a ruinát, és költözzön be a városba.

- Ennek a lánynak szüksége van a családra, de a mostani siralomból és gyászból pillanatnyilag eleget kapott. Az első igazi látogatása, érthető okokból, katasztrófa volt. Teljesen magába zárkózott a balesettől, mert azt ugye tudod, hogy végignézte? Ki akarom menteni ebből...

- Na ja, de később annál közelebb kerül a többiekhez. - Mona vállat vont, és nagyot, ropogósat harapott az almából. Hú, de éhes volt! - Ryan, ismersz te olyan nevet, hogy Morrigan?

- Nem mondhatnám.

- Sose volt egy Morrigan Mayfair?

- Emlékezetem szerint nem. Ez valami régi angol név, ugye?

- Hm. Szerinted szép?

- De mi van, ha kisfiú, Mona?

- De nem az, mert tudom - csúszott ki Mona száján. Aztán észbe kapott. Honnan a csudából tudhatná? Az álom volt, ugye, meg a vágyálom, mert lányt szeretne, hogy olyan szabadnak és erősnek nevelhesse,

amilyennek szinte sohasem nevelik a lányokat.

Ryan megígérte, hogy tíz perc múlva ott lesz.

Mona hátradőlt a párnákra, a páfrányokat nézte, és a páfrányok között a kék égdarabokat. Körülötte hallgatott a ház. Eugenia eltűnt. Keresztbe vetette csupasz lábát. Az ing széles csipkeszegélye bőven elfedte a térdét. Az ujja rémesen összegyűrődött, na és? A kalózok viseltek ilyen buggyos ujjakat. Ki tud vigyázni az ilyen ingujjakra? A kalózok tudtak? Nyilván gyűrötten mászkáltak bele a világba. És Beatrice mennyi ilyet összevásárolt, Mona gyanúja szerint azért, mert ez “fiatalos”. Hát, csinosnak csinos. Még gyöngyház gombok is vannak rajta. Egészen úgy érzi magát benne, mint... mint egy kismama!

Fölnevetett. Apám, de jó ez az alma!

Mary Jane Mayfair. Egyrészt az egyetlen családtag, akinek a látása izgalommal töltheti el Monát, másrészt mi lesz, ha Mary Jane elkezd csinálni mindenféle vad és boszorkányos dolgot? Mi lesz, ha nyomni kezdi a süketet, ő meg nem tudja leszerelni?

Harapott még egyet az almából. Ez jót tesz a vitaminhiánynak, de szüksége lesz az étrendi kiegészítőkre is, amelyeket Annelle Salter fölírt. Egyetlen olimposzi kortyra leküldte a maradék tejet.

- No és milyen lenne az Ophelia? - kérdezte hangosan. Helyes lenne az, elnevezni egy kislányt a szegény bolond Opheliáról, aki vízbe ölte magát Hamlet visszautasítása után? Valószínűleg nem lenne helyes. Ophelia az én titkos nevem, gondolta, te pedig Morrigan leszel.

Mélységes nyugalom töltötte el. Morrigan. Behunyta a szemét, beszívta a víz szagát, hallgatta a sziklákon megtörő hullámok robaját.

Egy hang riasztotta fel. Aludt, és nem tudta, mennyi ideig. Ryan állt az ágy mellett, és vele volt Mary Jane Mayfair.

- Jaj, bocs! - mondta Mona. Kiugrott az ágyból, hogy köszönjön. Ryan már hátrált is kifele a szobából.

- Gondolom, tudod - mondta -, hogy Michael és Rowan Londonban van. Michael azt mondta, hogy felhív. - Azzal már ott se volt, futott a lépcsőhöz.

Ott állt Mary Jane.

De milyen más volt, mint azon a délutánon, amelyen Rowanról szórta a diagnózisokat! Bár ne feledjük, gondolta Mona, hogy azok a diagnózisok pontosak voltak.

Mary Jane szőke haja kibontva omlott a vállára, és gyönyörűen ragyogott, mint a lenszösz. Nagy melle szoros fehér csipke alatt hegyesedett. Bézs körömcipőjére egy cseppnyi sár tapadt, valószínűleg a temetőből. Legendás déli darázsdereka volt.

- Halihó, Mona, remélem, nem borít ki, hogy itten vagyok! - mondta. Azon nyomban elkapta Mona jobbját, és vehemensen rázni kezdte, miközben tűsarokkal együtt százhetven centis délceg magasságából villogtatta kék szemét Monára. - Figyelj, bármikor elhúzhatok, ha nem bírnál. Nem először stoppolok, nekem elhiheted. Simán eljutok Fontevrault-ba. Hé, cukorbaba, mindketten fehér csipkét viselünk, de hogy micsoda tündéri rucus ez a tied! Egyszerűen meg kell enni, olyan vagy, mint egy fehér csipkeharang, vörös hajjal. Hé, kimehetek az első verendára?

- Hát persze, nagyon örülök, hogy itt vagy - mondta Mona. Mary Jane rá se hederített, hogy az ő keze ragad az almától. Az ablakhoz mentek. - Feltolod az ablakot - magyarázta -, és kibújsz alatta. Bár ez igazából nem ruha, hanem valami pendelyféle. - Tetszett neki, ahogy hullámzik rajta. És tetszett neki Mary Jane bő szoknyájának csonka kúpja a parányi derék alatt.

Bár ez most nem az az idő, hogy derekakról elmélkedjen. Követte Mary Jane-t. Friss levegő. Folyami szellő.

- Majd megmutathatom a számítógépemet és a tőzsdei kínálatomat. Hat hónapja összehoztam egy közös alapot, ami milliókat fial. Kár, hogy igazából nem vásárolhatom meg a részvényeket.

- Hallgatlak, szivi - mondta Mary Jane. Megfogta a tornác korlátját, és lenézett az utcára. - Ez ám az udvarház - mondta. - Frankón!

- Ryan bácsi ragaszkodik hozzá, hogy nem udvarház, hanem városi ház - jegyezte meg Mona.

- Jó, hát akkor ez ám a városi ház.

- Ja, és ez ám a város.

Mary Jane kacagott, hátrahajlítva a törzsét, aztán megfordult, és ránézett Monára, aki épp csak a lába hegyét dugta ki a tornácra.

Hirtelen végigmérte a lányt, úgy, mintha valami feltűnő dolgot észlelne rajta, aztán mozdulatlanná

merevedett, és a szemébe nézett.

- Mi az? - kérdezte Mona.

- Te terhes vagy - mondta Mary Jane.

- Á, ezt csak emiatt a pendely vagy neglizsé vagy mi miatt mondod.

- Nem, te terhes vagy.

- Na jó - felelte Mona. - Frankón az vagyok. - Mary Jane prosztó stílusa ragályos volt. Mona megköszörülte a torkát. - Mellesleg mindenki tudja. Neked nem szóltak? Lány lesz.

- Gondolod? - Mary Jane-t borzasztóan zavarni látszott valami. Holott boldogan rá kellett volna vetnie magát Monára, mindenféléket jósolva a kisbabáról. Nem ezt csinálják az önjelölt boszorkányok?

- Megkaptad a vizsgálati eredményedet? - kérdezte Mona. - Megvan nálad az óriáshélix? - Jó volt itt a fák tetején. Kedve lett lemenni tőle a kertbe.

Mary Jane még hunyorított is, olyan erősen nézte. Aztán fölengedett egy kicsit az arca, az a hibátlan bőrű, barna arc a vállra omló sima, sűrű aranyhaj keretében.

- Ja, megvannak bennem a gének - mondta. - Benned is, hm? Mona bólintott.

- Mást nem mondtak?

- Azt, hogy valószínűleg nem lesz baj belőle, egészséges gyerekeim lesznek, ebben a családban mindenkinek csupa egészséges gyerekei voltak, kivéve egy esetet, amiről senkinek sem akaródzik mesélni.

- Hm - mondta Mona. - Még mindig éhes vagyok. Menjünk le.

- Ja, én is meg tudnék enni egy bornyűt!

Mire a konyhába értek, Mary Jane egészen magához tért. Útközben kerepelve kommentált minden egyes képet és bútort. Úgy tetszett, még sose járt ilyen házban.

- Milyen kimondhatatlan otrombaság, hogy nem hívtunk meg - sajnálkozott Mona. - Komolyan! Nem is gondoltunk rá. Azon a délutánon mindenki Rowanért aggódott.

- Nem várok én senkitől semmiféle flancos meghívást - közölte Mary Jane. - Hanem ez a ház tényleg gyönyörű! Nézd mán azokat a falfestményeket!

Ettől Monát eltöltötte a büszkeség, hogy Michael ilyen remekül helyreállította a házat, továbbá újra eszébe jutott, múlt hét óta ötvenmilliójedjére, hogy egy napon az övé lesz! Máris annak tűnt. Bár erre nem abad bazíroznia, amióta Rowan ismét egészséges.

Lesz még egyszer Rowan igazán egészséges? Belevillant a sima fekete selyemkosztümös Rowan képe, ahogy itt ül, és őt nézi sötét, egyenes szemöldöke alól, kemény csillogású, nagy, hidegszürke szemével.

Hirtelen belezökkent, hogy Michael az apja az ő kisbabájának, hogy benne van egy kisbaba, és ez egyszerre köti Rowanhoz és Michaelhez.

Mary Jane megemelte az ebédlő függönyét.

- Csipke! - súgta. - A legfinomabb, ugyi? Itten minden a létező legjobb.

- Nyilván - mondta Mona.

- De te is! - folytatta Mary Jane. - Úgy nézel ki, mint egy kis királylány, csupa csipkében. De hisz mindketten csipkét hordunk! Úgy szeretem!

- Kösz - mondta Mona, és egy kicsit elpirult. - De ilyen csinos valaki, mint te, miért venne észre olyasvalakit, mint én?

- Ne hülyéskedj - intette le Mary Jane, miközben kecsesen riszálva, kopogó tűsarkakon elsuhogott a konyha felé, - Klassz vagy te. Csinos vagyok, tudom én, hogy az vagyok, de attól még szeretek megnézni más csinos lányokat.

Leültek az üveglapos asztalhoz. Mary Jane megvizsgálta a tányérokat, amelyekkel Eugenia terített, és feltartotta a sajátját a fénybe.

-Jé, hiszen ez igazi csontporcelán! - állapította meg. - Nekünk is van ilyen Fontevrault-ban.

- Nektek tényleg vannak még ilyen dolgaitok?

- Szivi, elállna szemed-szád, hogy mi minden van azon a padláson! Ezüst, porcelán, ócska függönyök, fényképek ládaszám! Azt látnod kéne! Az a padlás tiszta száraz és meleg is. Jól van szigetelve. Barbara Ann lakott ottan. Tudod, ki volt Barbara Ann?

- Ja, Ó Evelyn anyja, és az én ükanyám!

- Az enyém is! - trombitálta diadalmasan Mary Jane. - Ez mán valami!

- Ja, fixen. Része a Mayfair-élménynek. De látnod kellene a családfán azokat a kesze-kusza ágakat, mert

például ha én feleségül mennék Pierce-hez, akivel nemcsak az az ükanyánk közös, de egy szépapa is, aki... a fene, ezt a legnehezebb nyomon követni! Minden Mayfair életében eljön a pillanat, amikor körülbelül egy évig mást se csinál, mint családfákat rajzolgat, mert legalább annyit szeretne tudni, ki mellett ül a családi zsúron, érted, hogy értem?

Mary Jane bólogatott. Felvonta a szemöldökét és mosolygott. Isteni füstlila rúzst kent a szájára. Úramisten, hiszen én már asszony vagyok!, gondolta Mona. Használhatom ezt az összes kencét, ha akarom!

- Ó, kölcsönveheted bármelyik cuccomat, ha akarod - biztosította Mary Jane. - Kaptam egy neszesszert??? Tudod??? És az tele van mindenféle sminkkel, amiket Bea néni vásárolt, és mind csupa Saks Fifth Avenue és Bergdorf Goodman New Yorkból!

- Ez nagyon kedves tőled. - Gondolatolvasó, jól vigyázz! Eugenia valami borjúhúst vett ki a hűtőszekrényből, zamatos apró szeleteket, amiket Rowannak tett félre Michael, scallopini céljára. Most ezeket sütötte, úgy, ahogy Michaeltől tanulta, szeletelt gombával és hagymával, amely már konyhakészen várakozott egy apró műanyag tasakban.

- Istenkém, ennek aztán jó szaga van, mi? - kérdezte Mary Jane. - Nem akartam én olvasni az agyadban, csak úgy becsúszott.

- Nem érdekel, engem nem zavar, amíg tudjuk, hogy vabankra megy az egész, és könnyen félreérthető.

- Abszolúte - mondta Mary Jane.

Majd ismét Monára nézett, úgy, ahogy az emeleten nézte. Egymással szemközt ültek, úgy, mint annak idején Mona és Rowan, csak most Mona ült Rowan helyén, és Mary Jane Monáén. Mary Jane az ezüstvilláját vizsgálgatta, majd hirtelen-váratlan megmerevedett, a szeme elkeskenyedett, és így figyelte Monát.

- Mi baj? - kérdezte az. - Úgy nézel, mintha valami baj lenne.

- A terhes nőket mindenki megbámulja, így szokás, mihelyt megtudják az állapotukat.

- Azt tudom - közölte Mona -, de ebben, ahogy te nézel, van valami más. A többiek ájult imádattal vagy reverenciával nézegetnek, te viszont...

- Mi az a reverencia?

- Elismerés - felelte Mona.

- Muszáj tanulnom. - Mary Jane megrázta a fejét, letette a villát. - Mi ez a minta az ezüstön?

- Szent Kristóf - mondta Mona.

- Szerinted mán késő, hogy igazán művelt személy lehessek?

- Nem - felelte Mona -, mert túl okos vagy ahhoz, hogy egy kései kezdet elvegye a bátorságodat. Különben is, te már tanult vagy, csak más módon. Én sose jártam azokon a helyeken, ahol te. Sose kellett viselnem a felelősséget.

- Na ja, arról magam is lemondtam volna párszor. Tudod, hogy megöltem egy embert? Lelöktem San Franciscóban egy tűzlépcsőn. Négy emeletet esett egy sikátorba, és kettényílt a feje.

- Miért tetted?

- Bántani akart. Belőtt heroinnal, meggyepált, és még olyat mondott, hogy mostantól szeretők leszünk. Rohadt strici volt. Lelöktem a lépcsőn.

- Nem abajgattak érte?

- Nem - rázta meg a fejét Mary Jane. - Te vagy az első a családban,
akinek elmondtam.

- Én sem adom tovább - ígérte Mona. - Bár ez a fajta erő nem szokatlan ebben a családban. Mit gondolsz, hány lányt vághatott haza ez a strici? Így kell mondani, ugye?

Eugenia úgy tálalt, mintha a lányok ott se lennének. A borjú klassz volt, szaftosan barnállott a könnyű bormártásban.

- Sok lányt - bólogatott Mary Jane. - A hülyék. Eugenia hozta az olajos-fokhagymás zöldborsó-krumplisalátát,

Michael Curry agglegénykonyhájának másik specialitását, és mert belőle egy kiadós kanállal Mary Jane tányérjára.

- Van még tej? - érdeklődött Mona. - Te mit iszol, Mary Jane?

- Coca-colát kérnék, Eugenia, ha nem haragszik, de magam is idehozhatom magamnak!

Eugeniát mérhetetlenül megbotránkoztatta ez a javaslat, ráadásul egy ismeretlen falusi rokon és nyilvánvaló vadparaszt szájából. Hozta az üdítősdobozt és a jeget.

- Egyék, Mona Mayfair! - mondta Eugenia, és tejet töltött a dobozból. - Lásson neki!

A húsnak pocsék szaga volt. Érthetetlen, hiszen ő szereti az ilyen ételt. De ahogy elébe tálalták, undorodni kezdett tőle. Nyilván a szokásos viszolygás. Ez is azt bizonyítja, hogy időben vagyok. Annelle azt mondta, nagyjából a hatodik héten jelentkezik. Vagyis ezt mondta, mielőtt kijelentette volna, hogy a baba egy három hónapos szörnyeteg.

Lehajtotta a fejét. Apró szöszökben tapadt meg rajta az álom. A szöszök nagyon tolakodók voltak, és sűrű képzettársításokat hurcoltak, amelyek hangsebességgel távolodtak a lánytól, ha utánuk kapott, hogy megnyílhasson az álomnak.

Hátradőlt, lassan kortyolta a tejet.

- Hagyja csak itt a dobozt - mondta Eugeniának, aki töppedten, komoran ácsorgott fölötte, vészjóslóan méregetve Monát és az érintetlen tányért.

- Majd megeszi, amit kíván, ugyi? - sietett a segítségére Mary Jane. Aranyos kölyök! Ő bezzeg lelkesen habzsolta a borjúsültjét, és megszigonyozott minden cuppogva csemcsegő gombát és hagymát, ami a villája elé került.

Eugenia végre-valahára elcsoszogott.

- Kéred? - kérdezte Mona. - Tessék! - Mary Jane felé tolta a tányérját. - Hozzá se nyúltam.

- Tényleg nem kell?

- Felfordul tőle a gyomrom. - Töltött magának még egy pohár tejet.

- Tudod, sose voltam különösebb tejbarát, talán mert az otthoni frizsiderünk képtelen volt eléggé lehűteni, de úgy látszik, ez is változik. Minden változik.

- Mint például? - kérdezte nagy szemekkel Mary Jane, és felhörpölte a maradék kóláját. - Kaphatnék még eggyel?

- Igen - felelte Mona.

Mary Jane a hűtőszekrényhez szökdécselt. A szoknyája éppen csak annyira volt bő, hogy egy kislányéra emlékeztessen. Lábán gyönyörűen feszültek az izmok, hála a tűsaroknak, habár a múltkor is gyönyörűen feszültek, mikor lapos sarkú cipőt viselt.

Visszacsüccsent a székbe, és falni kezdte Mona sültjét.

Eugenia bedugta a fejét a tálaló ajtaján.

- Mona Mayfair, maga nem evett semmit! Krumpliszirmon él, meg szemeten!

- Menjen már innen! - mordult rá Mona.

Eugenia eltűnt.

- De hát csak anyáskodni akart! - mondta Mary Jane. - Minek kellett ordítanod rá?

- Velem ne anyáskodjon senki! És különben sem anyáskodik, csak zrikál. Azt gondolja... azt gondolja, hogy rossz nő vagyok. Ezt így túl hosszú elmagyarázni. Örökösen dorgál valamiért.

- Na ja, ha a gyerek apja annyi idős, mint Michael Curry, akkor az emberek vagy őt blamálják, vagy téged.

- Hát ezt meg honnan tudod?

Mary Jane abbahagyta a habzsolást, és Monára bámult.

- De hát ő az, nem? Mikor először jártam itten, mán akkor kitanáltam, hogy buksz rá. Nem akartalak megharagítani. Azt hittem, örülsz neki. Folyton van ez a spúrom, hogy örülsz, hogy ő az apja.

- Nem vagyok biztos benne.

- Á, ő az - mondta Mary Jane. Beledöfte villáját az utolsó darab borjúsültbe, a szájába dugta, és kéjesen rágni kezdte, vadul dolgoztatva állkapcsát, anélkül, hogy egyetlen ránc vagy redő elcsúfította volna sima barna arcát. De szép lány volt! - Tudom! - mondta, miután leküldött egy akkora falatot, ami simán eldugaszolhatta volna a nyelőcsövét, és megfojthatta volna.

- Nézd - kezdte Mona -, ezt még senkinek se mondtam, és...

- Mindenki tudja - szakította félbe Mary Jane. - Bea tudja. Beától hallottam. Tudod, mi fogja megmenteni Beát? Egy szimpla ok fogja átsegíteni ezen a búsuláson Aaronért. Az, hogy örökösen másokért aggodalmaskodik. Komolyan aggódik érted és Michael Curryért, mert Michaelben megvannak a gének, mint ezt mindenki tudja, és ő Rowan férje. De azt is mondja, hogy az a cigány, akibe beleestél, nem való hozzád. Neki másfajta asszony kell, valaki vad és csavargó, akinek ugyanúgy nincsen családja, mint a cigánynak.

- Ezt mind Bea mondta?

Mary Jane bólintott. Hirtelen észrevette a kenyérkosarat, amelyet Eugenia tett eléjük, és a kosárban a fehér

szendvicskenyeret.

Mona ehetetlennek tartotta ezt a fajta kenyeret. Ő csak zsúrkenyeret evett, vagy kiflit, vagy más ilyesmit, amit tisztességesen elkészítettek. Szendvicskenyér! Fehér szendvicskenyér!

Mary Jane elmarta a legfelső szeletet, összegyúrta, és tunkolni kezdte a borjúhús szaftját.

- Ja, ezt mind Bea mondta - közölte. - Viv néninek mondta, és Pollynak mondta, meg Anne Marie-nak. Úgy látszik, nem vette észre, hogy hallgatózom. De mint mondtam, ez fogja megmenteni, hogy túlságosan tele van a feje a családdal, mint például, hogy lejön Fontevrault-ba, és kiköltöztet onnan.

- Honnan tudhatnák ezt rólam és Michaelről? Mary Jane vállat vont.

- Tőlem kérdezed? Szivi, ez egy boszorkánycsalád, ezt neked még nálam is jobban kell tudnod. Számtalan módon kitotózhatták. Illetve, ha belegondolok, Ó Evelyn hintette el Vivnek, ha nem tévedek. Valami olyasfélét, hogy kettesben voltatok itten Michaellel.

- Ja - sóhajtott Mona. - Nagy ügy. Szóval akkor nem kell beszámolnom. Erről ennyit. De ha elkezdenek komiszkodni Michaellel, ha csak egy kicsit is másképp kezelik, ha elkezdenek...

- Á, szerintem nem kéne ezen izgulnod, mert mint mán mondtam, ha van egy ilyen korú férfi, és egy korodbeli lány, akkor vagy az egyiket blamálják, vagy a másikat, és úgy gondolom, hogy itten téged blamálnak. De nem durván, csak ilyeneket mondanak, hogy “amit Mona akar, meg is szerzi”, meg “szegény Michael”, meg ilyeneket; “Nos, ha ettől szállt ki a betegágyból, és lett jobban, akkor Monában talán megvan a gyógyító adomány.”

- Kolosszális! - mondta Mona. - Részemről pontosan így is érzem.

- Kemény vagy, tudod? - jegyezte meg Mary Jane.

A szaft elfogyott. Mary Jane üresen ette meg a következő kenyérszeletet. Behunyta a szemét, és lustán, jóllakottan mosolygott. A pillái füstszínűek voltak, enyhén lilás árnyalattal, mint a rúzsa, de ez nagyon titokzatos, bűbájos és gyönyörű árnyalat volt. Mary Jane-nek majdnem tökéletes volt az arca.

- Már tudom, kire hasonlítasz! - kiáltotta Mona. - Olyan vagy, mint Ó Evelyn. Mármint a lánykori fényképein!

- Hát logikus, nem? - kérdezte Mary Jane. - Lévén, hogy mindketten Barbara Anntől származunk.

Mona kitöltötte magának a maradék tejet. Még mindig csodálatosan hideg volt. Lehet, hogy tejen is el tudnának élni ezzel a babával.

- Hogy érted azt, hogy kemény vagyok? - kérdezte. - Mit értettél alatta?

- Azt, hogy nem könnyű megsérteni. Mert legtöbbször, tudod, ha így beszélek, ilyen teljesen nyíltan, kerülgetés nélkül, mert őszintén meg akarok ismerni valakit??? Tudod??? Akkor az az illető megsértődik.

- Hát láss csodát, engem nem sértesz meg vele - közölte Mona. Mary Jane éhesen gusztálta az utolsó elárvult, vékony, fehér kenyérszeletet.

- Megeheted - mondta Mona.

- Bizti?

- Bizti.

Mary Jane felmarkolta a szeletet, kitépte a közepét, és gombóccá gyúrta a puha kenyeret.

- Öregem, hogy én hogy szeretem így! - mondta. - Mikor kicsi voltam??? Tudod??? Fogtam egy egész veknit, és golyókat gyúrtam belőle!

- Hát a héja?

- Azt is összegyömöszöltem - felelte Mary Jane, nosztalgikus merengéssel csóválva a fejét. - Mindent golyóbisba.

- Hú - mondta Mona fahangon. - Hát tudod, te tényleg igéző vagy, a legprovokálóbb elegye a triviálisnak és a titokzatosnak, akivel valaha összefutottam.

- Mán megint adod a bankot - állapította meg Mary Jane -, de én tudom, hogy nem akarsz bántani, csak cukkolsz, ugyi? Tudod-e, hogy ha a triviális i betűvel kezdődne, akkor tudnám, mit jelentene?

- Tényleg? Miért?

- Mert a i-ig jutottam el a lexikonban - közölte Mary Jane. - Több úton gyarapítottam a műveltségemet. Szeretném tudni, mit gondolsz róla. Mert látod, azt csinálom, hogy fogok egy nagy betűkkel nyomott lexikont??? Tudod??? Azt, amit gyengén látó nénikéknek csinálnak??? És kivágom belőle a szavakat, amik egy kicsit ismerősek, tudod, kivágom őket a meghatározással együtt, aztán fogom a kis papírgolyókat... hoppáré! - kacagott fel. - Mán megint a golyóknál tartunk!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Veszem észre - mondta Mona. - A kislányoknak mániájuk a golyózás, mi?

Mary Jane szó szerint üvöltött a nevetéstől.

- Ez jobb, mint vártam - állapította meg Mona. - A lányok az iskolában méltányolják a humoromat, de a családban úgyszólván senki sem nevet a vicceimen.

- Pedig nagyon viccesek a vicceid - közölte Mary Jane. - Azért, mert lángész vagy. Úgy gondolom, kétfajta lángész van, az, akinek van humorérzéke, és akinek nincs.

- Szóval mi van a b betűs szavakkal, amiket kivágsz, és golyóbissá gyúrsz?

- Hát bedobom őket egy kalapba, tudod? Pont, mint mikor tombolóznak.

- Aztán egyesével kiszedegetem. Ha olyan szó, amit senki se használ, például batracida, tudod???, akkor eldobom. De ha egy jó szó, például bülbül - "csalogány, fülemüle", akkor ottan helyben bevágom.

- Hm, egész jó módszernek tűnik. Gondolom, az ember könnyebben megjegyzi azokat a szavakat, amelyek tetszenek neki.

-Na ja, de igazából majdnem mindenre emlékszem, tudod??? Ennyi ésszel, ami nekem van??? - Mary Jane a szájába dobta a kenyérgalacsint, és őrölni kezdte a héjat.

- Még arra is, hogy mit jelent a batracidd! - kérdezte Mona.

- "Farkatlan, ugráló kétéltű" - felelt két rágás között Mary Jane.

- Hé, figyelj csak ide, Mary Jane! - mondta Mona. - Rengeteg kenyér van itt a házban. Ehetsz annyit, amennyi tetszik. Rögtön ott a pulton is van egy vekni. Mindjárt hozom.

- Ülsz le! Te terhes vagy. Majd én! - parancsolta Mary Jane. Felpattant, fogta a műanyagba csomagolt kenyeret, és az asztalra tette.

- Hát a vaj? Vajat nem kérsz? Az is van.

-Nem, arra kondicionáltam magam, hogy vajazatlan egyem, spórolás végett, és nem akarok visszaállni a vajra, mert akkor hiányolnám a vajat, és nem lenne olyan jóízű a kenyér. - Kitépett egy szeletet a fóliából, és összegyűrte a közepét. - Az a helyzet - mondta -, hogy a batracidat elfelejtem, ha nem használom, de a bülbült használni fogom, és nem felejtem el.

- Értve. Miért néztél rám úgy?

Mary Jane nem felelt. Megnyalta a száját, szakított magának néhány darabot a puha kenyérből, és megette.

- Egész idő alatt arra gondoltál, hogy erről beszéltünk, ugyi?

- Igen.

- Mit gondolsz a babádról? - kérdezte Mary Jane, és ezúttal nyugtalannak, aggodalmaskodónak látszott, ilyesfélének, vagy legalábbis olyannak, mint akit érdekel, mit érez Mona.

- Valami baj lehet vele.

- Ja - bólintott Mary Jane. - Én is ezt gyanítom.

- Nem lesz óriás! - vágta rá Mona, bár minden szót nehezebb volt kimondani, mint az előzőt. - Ez nem egy szörnyeteg. De mégis lehet vele valami baj, mert a gének összeállhatnak valamilyen kombinációba, és... valami esetleg nem jól alakul.

Mély lélegzetet vett. Körülbelül ez volt a legnagyobb lelki fájdalom, amit valaha érzett. Egész életében aggódott valamiért - az anyjáért, az apjáért, Ó Evelynért, az emberekért, akiket szeretett. És bőven kijutott neki a bánatból, főleg az utóbbi időben. De ez egész más, ez az aggodalom a kicsiért; olyan mélyről szakította föl a félelmet, hogy az maga volt a pokol. És már megint a hasára tette a kezét.

- Morrigan! - súgta.

Valami mocorgott benne. Lenézett, csak a szemét mozgatva, nem a fejét.

- Mi baj? - kérdezte Mary Jane.

- Túl sokat izgulok. De nem normális dolog, ha az ember arra gondol, hogy valami baja van a gyerekének?

- Persze hogy normális - felelte Mary Jane. - De ebben a családban van egy rakás olyan ember, akikben megvan az óriáshélix, mégse születtek rémes kis idétlen gyerekeik, nem igaz? Illetve mit mond a nyilvántartás az óriáshélix keresztezéséről?

Mona nem felelt. Mit számít?, gondolta. Ha ez a baba nem egészséges, ha ez a baba... Arra eszmélt föl, hogy a zöld kertet nézi. Még mindig csak kora délután volt. Aaronra gondolt a sírbolt fiókszerű fülkéjében, a Gifford fölötti polcon. Folyadékkal felpumpált emberi viaszbábok. Nem Aaron, nem Gifford. Miért ásna gödröt Gifford egy álomban?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Eszeveszett gondolata támadt, veszélyes, szentségtörő, bár igazából nem meglepő gondolat. Michael elment. Rowan elment. Ma éjszaka, mikor mindenki alszik, kimehetne a kertbe egyedül, és kiáshatná annak a kettőnek a maradványait a tölgyfa alól, akkor maga láthatná, mi volt ott.

Csak az a baj, hogy fél megtenni. Rengeteg ilyen rémfilmet látott, amiben ilyesmiket műveltek; kimentek a temetőbe, hogy kihantolják a vámpírt, vagy éjfélkor akartak utánajárni, hogy melyik sírban ki van. Sose hitte el ezeket a jeleneteket, főleg, ha az illető egyedül ásott. Egyszerűen túlságosan ijesztő volt. Egy hulla kihantolásához sokkal több vagányság kell, mint amennyije neki van.

Mary Jane-re nézett. Mary Jane láthatólag befejezte a kenyérlakomát, és most csak ült, keresztbe font karokkal, és nézte Monát kitartóan, ami némileg idegesítő volt, mert a szeme olyan révetegen csillogott, ahogy annak szokott, akinek az esze messze jár, de ez nem üres pillantás volt, hanem épp hogy összeszedett és félrevezetően komoly.

- Mary Jane? - kérdezte Mona.

Azt hitte, hogy a lány összerázkódik, és felébred, hogy úgy mondjuk, majd azonnal ömleni kezd belőle, hogy mire gondolt. Nem ez történt.

Mary Jane ugyanúgy nézte tovább, és csak annyit szólt:

- Tessék, Mona! - De a pillája se rebbent közben. Mona fölállt, és odament Mary Jane mellé, aki továbbra is azzal az ijesztően tág szemmel nézte.

- Érintsd csak meg a babát, itt ni, érintsd meg, ne szégyellősködj. Mondd meg, mit érzel.

Mary Jane tekintete levándorolt Mona hasára. Nagyon lassan kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná tenni, amire Mona kérte, majd egyszer csak visszarántotta. Felállt, elhúzódott Monától. Nyugtalannak látszott.

- Szerintem nem kéne. Inkább ne vajákoljunk ezzel a babával. Mert mind kis boszorkányok vagyunk, te meg én - mondta. - Tényleg azok vagyunk, tudod. Ki tudja, mire képes a boszorkányság, tudod??? Hogy hathatna rá???

Mona sóhajtott. Hirtelen nem akaródzott többet beszélni róla. Túlságosan kimerítette, túlságosan meggyötörte a félelem. Elege volt.

Rowan az egyetlen, aki válaszolhatna a kérdéseire, és előbb-utóbb meg kell kérdeznie tőle, mert máris érzi a babát, holott ez abszolút képtelenség, hogy így érezze a magzatmozgást, mint most is ezt a parányi rándulást, ez lehetetlen a hatodik hétben, vagy akár a tizedikben, sőt a tizenkettedikben is.

- Mary Jane, most egyedül szeretnék lenni - mondta. - Nem akarok gorombáskodni, csak idegesít ez a baba, ez a meztelen igazság.

- De édes vagy, hogy még meg is magyarázod. Csináld csak, ami tetszik. Felmegyek, ha nincs kifogásod. Ryan??? Betette a kufferomat Viv , néni szobájába, tudod??? Ottan leszek.

- Használhatod a számítógépemet, ha akarod - mondta Mona. Elfordult Mary Jane-től, ismét a kertet nézte. - A könyvtárban találod, tele van nyitott programokkal. WordStarban indul, de viszonylag egyszerűen átmehetsz Windowsba vagy Lotus 1-2-3-ba.

- Ja, tudom én azt, hogy kell csinálni, úgyhogy nyugi, Mona Mayfair, majd szólsz, ha szükséged van rám.

- Ja, szólok, és... - Megfordult. - Tényleg úgy örülök, hogy itt vagy, Mary Jane. Fogalmam sincs, hogy Rowan vagy Michael mikor jön vissza.

*És ha sose jönnek?*A félelem növekedett, magába szippantott mindent, ami felbukkant az agyában. Ostobaság. Visszajönnek. Bár persze olyan emberekhez mentek, akik boldogan ártanának nekik...

- Most ne izgulj, szivi - szólt rá Mary Jane.

- Ja - ismételte Mona, és kitárta az ajtót.

Baktatott a lépőköveken a hátsó kert felé. Még mindig korán volt, a nap magasan állt az égen, sütötte a gyepet a tölgyfa tövében, és ez így lesz estig. Ez a legjobb, legmelegebb időszak a hátsó kertben.

Belegázolt a fűbe. Ide temették őket. Michael fel is töltötte ezt a részt, amelyen a legzsengébb, legfrissebb fű sarjadt.

Letérdelt, és elnyúlt a földön, nem érdekelte, mi ragad rá a gyönyörű fehér ingére. Olyan sok volt belőle. Ezt jelenti a gazdagság, hogy rengeteg sok van mindenből, és soha többé nem kell lyukas cipőt viselnie. A hűvös röghöz és a földhöz szorította az arcát. A bő ingujj úgy gomolygott mellette, mint egy égből hullott nagy, fehér ejtőernyő. Behunyta a szemet.

Morrigan, Morrigan, Morrigan... Jöttek a csónakok a tengeren, fáklyák alatt. De a sziklák olyan

félelmesek. Morrigan, Morrigan, Morrigan… Ja, ez volt az álom! Menekülés a szigetről az északi partra. A veszélyt a sziklák jelentették, meg a mélység szörnyei, amelyek a tavakban éltek.

Hallotta, hogy valaki ás. Ébren volt, a távoli gyömbérliliomokat, azáleákat bámulta a pázsit túlsó oldalán.

Senki sem ásott. Képzelődik. Te akarod kiásni őket, te kis boszorkány, mondta magának. El kell ismernie, hogy szórakoztató dolog boszorkányosdit játszani Mary Jane Mayfairrel. Ja, örülök neki. Vegyél még kenyeret.

Szeme becsukódott. És akkor gyönyörű dolog történt. A nap eltalálta a szemhéját, mintha most szabadult volna ki egy nagy ág vagy egy felhő mögül, ragyogó narancsszínné festette át a sötétséget, és megfürdette melegében Monát. Hasában, amelyre még kényelmesen rá tudott feküdni, újból mocorgott a dolog. *A babácskám!*

Valaki megint énekelte a bölcsődalt. De hiszen ez a világ legrégibb bölcsődala! Óangolul van, vagy latinul?

Jól figyelj, mondta Mona. Még négyéves korod előtt meg akarlak tanítani a számítógép kezelésére, és jól vésd az eszedbe, hogy nincs, ami megakadályozza, hogy az légy, aki akarsz, figyelsz rám?

A baba kacagott és kacagott. Bukfencezett, nyújtogatta parányi karját-kezét, kacagott és kacagott. Olyan volt, akár egy pici “farkatlan, ugráló kétéltű”. Mona is egyfolytában kacagott.

- Az is vagy! - mondta a babának.

Aztán azt mondta Mary Jane hangja - most már álomban, és egy olyan szinten, hogy Mona felismerte, igen, mert Mary Jane tetőtől-talpig úgy volt öltözve, mint Ó Evelyn, öregasszonyosan, gabardin ruhában, magas szárú cipőben, vitathatatlanul álom volt - azt mondta Mary Jane hangja:

- És ez még semmi, szivi! Melegen ajánlom, hogy egyhamar készülj fel rá!

TIZENÖT

- NÉZD, FELEJTSD EL, hogy leléptél - mondta Tommy. Útban voltak visszafelé az anyaházhoz, mert Tommy ragaszkodott hozzá. - Úgy kell viselkednünk, mintha semmiben sem lennénk bűnösök. A bizonyítékok eltűntek, a szálak megszakadtak. Egyik telefonból nem nyomozhatják ki a másikat. De vissza kell mennünk, és úgy kell viselkednünk, mintha semmi sem történt volna, és búslakodnunk kell Marcus halálán.

- Majd azt mondom, hogy borzasztóan aggódtam Stuart miatt - szólt Marklin.

- Igen, pontosan ezt kell mondanod. Aggódtál Stuart miatt. Olyan iszonyú nyomás nehezedett Stuartra.

- Talán észre se vettek, az öregebbek talán még azt se vették észre, hogy elmentem.

- És nem találtad Stuartot, most pedig visszajössz. Megértetted? Haza kellett jönnöd.

- És aztán?

- Tőlük függ - mondta Tommy. - De függetlenül attól, mi történik, nekünk ott kell lennünk, hogy ne keltsünk gyanút. Egyszerűen viselkedünk. “Mi történt? Elmagyarázná valaki?”

Marklin bólintott.

- De hol van Stuart? - kérdezte. Megkockáztatott egy pillantást Tommyra. Olyan flegma volt, mint Glastonburyben, ahol Marklin a legszívesebben térden állva könyörgött volna Stuartnak, hogy térjen vissza hozzájuk.

- Elment, hogy Yurival találkozzék. Stuartra nem gyanakodnak, Mark. Legfeljebb rád gyanakodhatnak, abból, ahogy elpályáztál. Szóval szedd össze magad, öreg, mert ezt jól kell játszani.

- De meddig?

- Honnan tudjam? - kérdezte Tommy változatlan flegmával. - Legalábbis addig, amíg lesz valami hihető okunk a távozásra. Akkor majd visszamegyünk a lakásomra a Regent's Parkban, és eldöntjük, hogy csakugyan vége-e a dalnak. Mit veszíthetünk, ha a rendben maradunk? Mit nyerhetünk?

- De ki ölte meg Antont?

Tommy a fejét csóválta, és úgy figyelte az utat, mintha Marklinnek navigátorra lenne szüksége. Lehet, hogy van is. Ha nem ismerné kívülről ezt az utat, nem biztos, hogy meg tudná tenni.

- Szerintem nem lenne szabad visszamennünk - mondta.

- Ostobaság! Halvány fogalmuk sincs róla, mi történt valójában!

- Honnan tudod? - kérdezte Marklin. - Édes istenem, Yuri elmondhatta nekik! Tommy, hajlandó leszel használni a fejed? Talán nem egészséges, hogy valaki ennyire higgadt maradhasson ilyen helyzetben! Stuart Yurihoz ment, és mostanra Yuri az anyaházban lehet!

- Mit gondolsz, Stuartnak nem volt annyi esze, hogy azt mondja Yurinak, a közelébe ne jöjjön a háznak? Mert volt valami összeesküvés, aminek a kiterjedését nem ismeri?

- Gondolom, neked lenne ennyi eszed, és talán nekem is, de Stuartról nem nyilatkozhatom.

- Na és ha Yuri ott van? Tudnak az összeesküvésről, csak rólunk nem tudnak! Történjék akármi, Stuart nem fog szólni Yurinak rólunk. Te vagy az, aki nem gondolkozik! Mit mondhat itt Yuri? Leadja, ami New Orleansban történt, és ha az bekerül a feljegyzésekbe... Tudod, kezdem sajnálni, hogy megsemmisítettem az elfogott anyagokat.

- Én nem sajnálom! - mondta Marklin. Kezdte bosszantani Tommy üzleti modora, lehetetlen derűlátásra.

- Félsz, hogy nem fogod megúszni, mi? - kérdezte Tommy. - Félsz, hogy kiborulsz, mint Stuart. De Marklin, meg kell értened, hogy Stuart a Talamascában élte le az életét. Viszont mit neked a Talamasca? Vagy nekem? - Kurtán, fahangon nevetett. - Öregem, rendesen elhibázták velünk. Mi, haver?

- Nem, nem hibázták el! - vitatkozott Marklin. - Stuart pontosan tudta, mit csinál, tudta, hogy nekünk lesz pofánk végigvinni olyan intrikákat, amiket ő fel se foghat! Stuart nem hibázott. A hiba ott csúszott be, hogy

valaki megölte Anton Marcust.

- És egyikünk se maradt a közelben elég ideig, hogy megtudjon valamit erről a személyről, erről a bűncselekményről, erről a véletlen balesetről. Mert azt belátod, hogy véletlen volt, ugye?

- Persze, hogy be. Megszabadultunk Marcustól. Ennyi. De mi történt a gyilkosság pillanatában? Elvera beszélt a gyilkossal. A gyilkos valamit mondott Aaronról.

- Hát nem lenne csodálatos, ha a Mayfair-család valamelyik tagja lett volna a merénylő? Egy vezérboszorkány? Azt mondom én neked, hogy el akarom olvasni ezt az egész aktát a Mayfair-boszorkányokról, az utolsó betűig. Mindent tudni akarok róluk! Gondolkoztam. Kell, hogy legyen valamilyen ürügy, aminek az alapján bejelenthetjük az igényünket Aaron papírjaira. Ismered Aaront. Leírt mindent. Bizonyára ládaszám maradtak papírjai. Azoknak New Orleansban kell lenniük.

- Túlságosan előreszaladsz! Tommy, Yuri itt lehet! Tommy, Stuart kiborulhatott! Lehet, hogy mindent tudnak!

- Komolyan kételkedem benne - felelte Tommy olyan arccal, mint aki fontosabb dolgokról akar elmélkedni. - Marklin, a kanyar!

Marklin majdnem elnézte, és mikor bekanyarodott, egyenesen egy másik autó elé került, de az félrehúzódott, így Marklin tovább vágtázhatott. Néhány másodperc múlva elhagyta a sztrádát, és letért a mellékútra. A feszültség fölengedett benne, és csak most jött rá, milyen görcsösen készült a balesetre; állkapcsa megfájdult, annyira összeszorította a fogait.

Tommy kihívóan fixírozta.

- Nézd, szállj le rólam! - fakadt ki Marklin. Érezte szemgolyói mögött a forróságot, ami nála mindig a tajtékzó dühöt jelentette. - Nem én vagyok itt a probléma, Tommy. Ők azok. Most pedig tedd magad takarékra! Természetesen adjuk elő. Mindketten tudjuk, mit kell tennünk.

Tommy lustán félrefordította a fejét. Akkor gördültek be a kapun át a parkba.

- Az egész rend itt lehet. Még sose láttam ennyi autót - jegyezte meg Marklin.

- Szerencsénk lesz - tódította Tommy -, ha nem rekvirálják el a kvártélyunkat valami római vagy amszterdami süket nyolcvanéves vaknak.

- Remélem, hogy ezt tették. Tökéletes ürügy lesz, hogy mindent rálocsöljünk a régi gárdára, és tapintatosan eltűnjünk a balfeneken.

Lefékezte az autót, pár méternyire a parkoló őrétől, aki buzgón terelgette az előttük levő kocsit egy távolabb eső üres helyre, a sövény túloldalán. Marklin még sose látott ilyet, hogy a sövény másik oldalán is tömött sorban parkoljanak a járművek.

Kiszállt, odadobta kulcsait az őrnek.

- Parkoljon be, Harry, kérem! - Kiszámolt néhány fontot, elegendő baksist ahhoz, hogy Harry ne kifogásolja a szokások eme felrúgását, majd elindult a főbejárathoz.

- Ezt meg minek csináltad? - loholt utána Tommy. - Próbáld már betartani a szabályokat, jó? Olvadj bele a háttérbe! Ne mondj semmit! Ne csinálj semmi feltűnőt! Nem ebben egyeztünk meg?

- Te is épp elég ideges vagy! - jegyezte meg Marklin csípősen. A bejárat tárva-nyitva állt. A hall zsúfolásig megtelt férfiakkal és nőkkel, úszott a vastag cigarettafüstben, és valósággal harsogott a hangzavartól. Az egész emlékeztetett egy népes virrasztásra, vagy egy felvonások közötti szünetre a színházban.

Marklin megtorpant. Minden ösztöne azt kiáltotta, hogy ne lépjenbe! És ő mindig hitt az ösztöneiben, ugyanolyan feltétlenül, mint az intelligenciájában.

- Mozgás, haver! - sziszegte Tommy, és megbökte Marklint.

- Ó, halló! - köszöntötte őket egy nyájas arcú, koros úriember. - Hát önök?

- Novíciusok - felelte Marklin. - Tommy Monohan és Marklin George. Novíciusoknak szabad bejönni?

- De mennyire, de mennyire! - Az ember félrehúzódott. Mögötte meglódult a sokaság, arcok fordultak feléje, tekintetek siklottak át rajta közömbösen. Az ajtó másik oldalán egy asszony sugdosott valamit egy férfinak, és amikor a pillantása találkozott Marklinéval, fojtottan nyikkant egyet a megdöbbenéstől.

- Ez nem jó! - mormolta Marklin.

- Persze, hogy itt kell lenniük! - bizonygatta a pirospozsgás úr. - Minden fiatalnak kt kell lennie. Ha ilyesmi történik, mindenkit hazahívunk.

- Csak tudnám, hogy miért - mondta Tommy. - Senki sem szerette Antont.

- Pofa be! - sziszegte Marklin. - Ez azért figyelemreméltó, hogy reagálnak az emberek - például te és én - a

stresszre.

- Sajnos, nem figyelemreméltó, egyáltalán nem az.

Keresztülfurakodtak a sokaságon. Idegen arcok jobbra és balra. Az emberek sört és bort ittak. Marklin francia, olasz, sőt holland beszédet is hallott.

Ott ült az első szalonban Joan Cross, az ismeretlen arcok gyűrűjében. Elmélyülten beszélgettek.

Stuart sehol.

- Látod? - súgta a fülébe Tommy. - Csak azt csinálják, amit gyász esetén szoktak - összejönnek, dumálnak, mint egy partin. Nekünk is ezt kell tennünk. Ami természetes. Érted?

Marklin bólintott, de nem tetszett neki, egyáltalán nem tetszett. Egyszer hátranézett, az ajtót keresve, de az ajtót alighanem becsukták, mindenesetre nem látta a tömegtől. Semmit sem látott. Nagyon furcsa. És mennyi idegen van itt! Mondani akart valamit Tommynak, de már nem volt ott.

Elverával csevegett. Az asszony magyarázott valamit, Tommy bólogatott. Elvera slampos volt, mint mindig, sötétszürke haját kontyba csavarta a tarkóján, keret nélküli pápaszeme félárbocon ült az orrán. Mellette Enzo állt, az a sunyi képű olasz. Hol a pokolban van az ikertestvére?

De rettenetes, hogy valaki egy ilyen helyen élje le az életét, gondolta Marklin. Merjen rákérdezni Stuartra? Mert Yurira biztosan nem mer, holott tud róla. Ansling és Perry elfecsegte, hogy Yuri telefonált. Édes istenem, mit tegyen? És hol van Ansling meg Perry?

Galton Penn, egy másik novícius nyomakodott feléjük.

- Hé, Mark! Mit szólsz ehhez?

- Nem tudom, miről dumálnak ezek - válaszolta Marklin. - Bár nem is igazán figyeltem oda.

- Akkor most beszéljünk, öreg, mielőtt betiltják a témát. Ismered a rendet. Halvány sejtelmük sincs, ki ölte meg Marcust. A leghalványabb sejtelmük se. Tudod, mit gondolunk? Hogy van valami, amit nem akarnak a tudtunkra hozni.

- Például?

- Hogy valami természetfölötti közbeavatkozás történt, mi más? Elvera látott valamit, ami halálra rémítette. Valami rossz dolog történt. Nézd, Mark, nagyon sajnálom Marcust, és minden, de ez a legizgalmasabb esemény a felvételem óta.

- Megértelek - mondta Mark. - Nem láttad Stuartot?

- Nem, színét se láttam reggel óta, amikor nem volt hajlandó vállalni a vezetést. Nem voltál itt?

- Nem, illetve igen - felelte Mark. - Csak az jutott eszembe, hogy elment-e, vagy mi.

Galton megrázta a fejét.

- Nem vagy éhes? Mert én igen. Újítsunk valami kaját.

Rázós lesz, nagyon rázós! De ha nem szólítja meg más, csak ilyen rózsás arcú idióták, mint ez a Galton, akkor még elboldogul, prímán elboldogulhat.

TIZENHAT

TÖBB MINT EGY ÓRÁJA voltak úton. Már majdnem besötétedett, a felhők ezüstös alvadékát hordozó ég álmos dombokra, szántóföldekre borult, amelyeknek élénkzöldjét olyan takarosan felkockázták, mintha a földnek készítettek volna egy nagy, tűzött takarót.

Megálltak egy falucskában, amelynek egyetlen utcáján fekete-fehér, favázas házak sorakoztak, volt benne egy kicsi, elvadult temető és egy csábító kocsma. Nem hiányzott belőle még a hagyományos tábla sem, amelybe két férfi dobónyilakat hajigált, és a sör csodálatos illatát árasztotta.

Bár ez most aligha az az alkalom, mikor jut idő egy italra, gondolta Michael.

Kiment, rágyújtott egy újabb cigarettára, és csendes hüledezéssel bámulta a szertartásos udvariasságot, amellyel Ash betereli foglyát a kocsmába, majd pedig a mosdóba.

Az utca másik oldalán Yuri hadarva telefonált a nyilvános fülkéből, vélhetőleg az anyaházba. Rowan keresztbe font karokkal állt mellette, és az eget figyelte, vagy az égen valamit. Yuri megint zaklatott volt, a kezét tördelte és hevesen bólogatott. Rowan nyilvánvalóan azt figyelte, mit beszél.

Michael a vakolt falnak támaszkodott, és letüdőzte a füstöt. Mindig megdöbbentette, hogy mennyire fárasztó, ha az ember csak utas egy autóban.

Végső soron ez a gyötrelmesen feszült utazás se volt más. Most, hogy hamarosan a sötétség is eltakarja a kedves vidéket, biztosan még jobban elálmosodik, függetlenül attól, hogy mi vár rájuk.

Ash előkerült foglyával a kocsmából. Gordon sértődöttnek és kétségbeesettnek látszott. De nyilvánvalóan nem tudott segítséget kérni, vagy nem mert.

Yuri letette a kagylót, és most ő vonult be a kocsmába. Még mindig lázasan, mondhatni, eszelősen túlfűtött állapotban volt. Rowan rajta tartotta a szemét útközben, mármint amikor ki tudta szakítani magát Ash bűvöletéből.

Michael figyelte, ahogy Ash beülteti Gordont a hátsó ülésre. Nem is próbálta leplezni, hogy bámul. Fölöslegesen feszélyezte volna. Az óriás egyáltalán nem volt olyan visszataszító, mint Yuri bizonygatta. Szép volt, sot feltűnően szép, de hogy visszataszító? Michael nem ezt látta. Ő csak egy elegáns alakot látott, és erőt, éberséget sejtető fegyelmezett, könnyű mozdulatokat. A reflexei elképesztőek voltak. Bebizonyította úgy egy félórája, mikor megálltak egy útkereszteződésnél, és Stuart Gordon megint a kilincsért nyúlt.

Puha, fekete haja túlságosan emlékeztetett Lasherére; túlságosan selymes volt, túlságosan finom szálú, túlságosan sűrű. A fehér csíkok még sugárzóbbá tették a megjelenését. Arca csontosabb volt, hogy bármilyen értelemben nőiesnek lehessen nevezni, de kifinomult; a hosszú orrot ellensúlyozta az egymástól távol ülő, két nagy szem. A bőre nem egy csecsemőé volt, hanem egy felnőtté. Ám a hangja és a szeme jelentette az igazi vonzerejét. Ez a hang, vélte Michael, bármire rávehetné az embert. Rendkívül szuggesztív volt a pillantása is.

Nézését és beszédét már-már gyermeki egyszerűség jellemezte, az együgyűség árnyéka nélkül. Ettől afféle angyali lénynek tűnt, végtelenül bölcs, türelmes angyalnak, aki mindazonáltal kétségen fölül el volt szánva arra, hogy beváltsa az ígéretét, és megölje Stuart Gordont.

Ami Ash korát illeti, Michael inkább nem bocsátkozott feltételezésekbe. Elég nehéz elhinni róla, hogy nem ember, csak egy más, rejtelmesen idegenszerű fajta. Persze Michael tudta, hogy Ash tényleg nem ember. Száz apró részlet árulkodott róla: az ujjpercek bütykei, az, ahogy hébe-hóba meregeti a szemét, amitől olyan meghökkentnek látszik, és mindenekfölött a száj meg a fogsor hibátlan tökéletessége. A száj puha volt, akár egy kisbabáé, semmi, vagy legalábbis nagyon kevés keresnivalója lett volna egy ilyen bőrű arcban, a fogsor olyan fehéren villogott, mint egy szégyentelenül retusált reklámé.

Michael egy pillanatig sem hitte el, hogy ez a lény ősöreg, vagy hogy adonnelaithi legendák híres Szent Ashlarja lenne, a régi király, aki a római birodalom haldoklása idején vette föl a kereszténységet Britanniában, és hagyta, hogy pogány feleségét, Janetet, máglyán égessék el.

Ám elhitte a Julientől hallott sötét históriát. Az pedig kétségtelen, hogy ez itt egyike a számos Ashlarnak, a szurdokvölgy egyik hatalmas táltosa, ugyanabból a vérből való, mint amelyikkel Michael leszámolt.

Ezekben a dolgokban egyetlen pillanatig sem kételkedett.

Túl sokat élt át ahhoz, hogy kételkedhessen. Épp csak azt nem hihette, hogy ez a gyönyörű óriás a régi Szent Ashlar lenne személyesen. Bár lehet, hogy csak ő nem akarja elhinni, s meg is van rá a jó, logikus oka ebben a szövevényes dimenzióban, amelyet immár teljesen elfogadott.

Igen, átléptél egy másik valóságba, gondolta, talán azért nem zökkensz ki a nyugalmadból. Hazajáró lelket láttál, beszéltél vele, tudtad, hogy ott van. Olyan dolgokat mondott, amelyeket magadtól sose találhattál volna ki. És láttad Lashert, hallottad hosszú jajongását a szánalomért, elképzelhetetlen dolgokat hallottál, új adatok, fantasztikus részletek özönét, amelyekre máig fejcsóválva emlékszel, most, hogy felépültél a keserűségből, amellyel Lashert hallgattad, most, hogy Lasher lent van a sírban a fa alatt.

Ja igen, azt ne feledd el, a temetést, mikor bedobtad a fejet a lyukba a törzs mellé, aztán megtaláltad a smaragdot, elvetted, szorítottad a markodban a sötétségben, miközben a lenyakazott hulla várta lent a vizes földben, hogy eltemesd.

Téged talán már meg sem lehet lepni, gondolta. Ez történt volna Stuart Gordonnal? Tagadhatatlan, hogy Stuart Gordon bűnös, rettenetes, megbocsáthatatlan bűnöket követett el. Yuri sem kételkedik benne. De hát hogy árulhatta el ez az ember a saját eszményeit?

Magának bevallhatja, hogy mindig is fogékony volt erre a kelta sötétségre és misztikumra. Talán a karácsonyt is azért szereti annyira, mert homályos vágyakozás él benne a rítusok iránt, amelyek ezeken a szigeteken születtek. És a pici karácsonyfadíszek, amelyeket annyi szeretettel gyűjtött össze sok-sok év alatt, bizonyos értelemben azok is régi kelta isteneket és egy pogány titkoktól súlyos kultuszt jelképeztek.

Rajongása a házakért, amelyeket felújított, időnként olyan közel vitték a régi titkokhoz, régi mintákhoz és a kinyilatkoztatásra váró, lappangó tudáshoz, amennyire Amerikában egyáltalán közel juthat ezekhez valaki.

Valahol megérti Stuart Gordont. És hamarosan meglátja Tessát, aki majd magyarázatot ad Gordon áldozataira és iszonyú tévedéseire.

Akárhogyan is, túl sok mindenen ment keresztül ahhoz, hogy bármin felinduljon.

Igen, átvészelted ezeket a dolgokat, amelyek elnyűttek, megtéptek, és most itt állsz a képeslapra illő falucska kocsmája mellett, a szelíden lejtő, kikövezett utcán, és felindulás nélkül gondolsz arra, hogy a társaságodban van valaki, aki nem ember, mégis van olyan intelligens, mint akárki halandó, és hamarosan találkozik fajtájának nőstényével, és ez olyan irdatlan jelentőségű esemény, hogy senki sem óhajtja feszegetni, talán csak tiszteletből az ember iránt, akinek meg kell halnia.

Nehéz egy órát autózni egy olyan emberrel, akinek meg kell halnia.

Elszívta a cigarettát. Yuri kijött a kocsmából. Indulhattak.

- Sikerült beszélned az anyaházzal? - kérdezte Michael.

- Igen, ráadásul többekkel is! Négy hívásom volt, négy emberrel beszéltem. Ha ez a négy, a legrégibb, legbizalmasabb barátaim is benne vannak, akkor végem.

Michael megszorította Yuri vézna vállát, aztán követte a cigányt az autóhoz.

Újabb gondolata támadt. Nem rágódik tovább a feleségén, nem emészti magát azon, hogy reagál Rowan a táltosra, mint az idáig vezető úton tette. Olyan zsigerből jövő féltékenység rohanta meg, hogy majdnem megállíttatta a kocsit, mert helyet akart cserélni Yurival, hogy ő ülhessen Rowan mellé.

Nem, nem adja meg magát ennek az indulatnak! Úgysem találhatja ki, mit gondol vagy érez Rowan, ha ránéz erre a különös lényre. Lehet, hogy ő boszorkány a genetikai profilja, meg talán valamilyen előtte ismeretlen, sajátos örökség folytán, de nem gondolatolvasó. Viszont az első perctől tudta, hogy Rowannak valószínűleg nem ártana a szeretkezés a furcsa kreatúrával, mert mivel nem lehet többé gyereke, nem is fenyegeti a szörnyű vérzés, amely elpusztította Lasher Mayfair-áldozatait.

Ash mindenesetre jól nevelten titkolja, ha gerjed is Rowanra, de hát végül is útban van a fajtájabeli nőstényhez, aki talán az utolsó nőstény táltos a világon.

Azonkívül itt van még az eldöntendő konkrét kérdés, gondolta, miközben elfoglalta helyét az első ülésen, és erélyesen becsapta az ajtót. Szépen félreállsz, és engeded, hogy ez az óriás meggyilkolja Stuart Gordont? Nagyon jól tudod, hogy azt nem teheted. Nem nézhetsz végig egy gyilkosságot. Képtelenség! Egyetlen alkalommal követted el, akkor is olyan villámgyorsan történt, hogy lélegzetet venni is alig volt idődd.

Igen, és magad is megöltél három embert. És ez a meghibbant rohadék, ez az eszelős, aki állítása szerint egy istennőt tart lakat alatt, ez megölte Aaront.

Elhagyták a falucskát, amely már majdnem eltűnt a sűrűsödő árnyak között. Milyen kedves, milyen kezelhető, milyen kezes vidék. Más alkalommal okvetlenül szólt volna, hogy álljanak meg, menjenek gyalog egy darabig az út szélén.

Elfordította a fejét, és meghökkent. Rowan őt nézte. Az asszony is oldalra fordult, és föltette a lábát az ülésre. Persze klassz volt a lába, de semmi több. Illedelmesen lehúzogatta a szoknyáját, annyit mutatott nejlonba burkolt combjából, amennyit a divat enged.

Michael végigfektette a karját a régi bőrkárpiton, és rátette bal kezét a felesége vállára. Rowan nem tiltakozott, csendesen nézte hatalmas, titkolózó szürke szemével, és a nézése sokkal meghittebb volt egy mosolynál.

Michael a közelébe se ment, mikor a faluban tartózkodtak. Miért tette? Miért? Most mindenesetre valami otrombaságot fog csinálni.

Előrehajolt, a tenyerébe fogta Rowan tarkóját, gyorsan szájon csókolta az asszonyt, aztán visszadőlt. Rowan elháríthatta volna, de nem tette, és amikor a szája megérintette a férfiét, szúrós kis fájdalom nyilallt Michaelbe. A fájdalom nőni és izzani kezdett. Szeretlek! Édes jó istenem, adj még egy esélyt!

Mikor szavakba formálódott az agyában ez a könyörgés, akkor eszmélt rá, hogy nem Rowanhoz beszélt; magában beszélt Rowanról.

Elhelyezkedett az ülésen, kibámult a szélvédőn, az eget nézte, amely egyre sötétedett, kihunyt rajta a porcelánfény utolsó csilláma. Michael félrehajtotta a fejét, és behunyta a szemét.

Semmi sem tarthatja vissza Rowant, hogy ne szeressen bele őrülten ebbe a lénybe, aki nem csikarhat ki belőle szörnyeteg csecsemőket. Semmi, csak az esküvői fogadalma és az akarata.

És ő már egyikben sem bízik, állapította meg Michael. Talán nem is fog bízni soha többé.

Húsz perc múlva eltűnt a világosság. Fényszóróik a sötétségbe ástak. Akárhol lehettek volna, akármelyik műútján a világnak.

Végül megszólalt Gordon. A következő úton jobbra, és rögtön utána balra.

Az autó lekanyarodott a lankákra, a sötét, magas fák közé; tölgyek és nyírek voltak, sőt mintha még néhány gyümölcsfa is lett volna, könnyű virágdíszben. Itt-ott rózsaszín szirmok ragyogtak a fényben.

A második mellékút ki sem volt kövezve. Az erdő sűrűbb lett. Talán egy ősi rengeteg maradványa volt, egy olyan druidák járta, fenséges vadoné, amely hajdan elborította Angliát és Skóciát, vélhetőleg egész Európát, olyasfajta erdőé, amelyet Julius Caesar azzal a könyörtelen meggyőződéssel pusztíttatott el, hogy ellenségeinek istenei vagy megfutnak, vagy meghalnak.

A hold fényesen sütött. Átmentek egy hidacskán, aztán egy kanyarból befordultak egy csendes kis tó partjára. A vízen túl torony állt, talán egy normann donjon. A múlt századi költők megőrülhettek egy ilyen romantikus látványért, gondolta Michael. Sőt azt is lehet, hogy ők is építtették, ez is egyike azoknak az elragadó hamisítványoknak, amelyek akkor nőttek ki a földből, amikor a gótika iránti rajongás világszerte átalakította a stílust és az építészetet.

De ahogy közeledtek, majd befordultak a toronyhoz, Michael már jobban látott, és megállapította, hogy ez igazi, vaskos, kerek normann torony, amelynek három szintjét pártázat koronázza. Az ablakokban lámpa égett, az alsó traktust eltakarták a fák.

Igen, az volt, normann torony épp eleget látott egyetemista korában, amikor a turisták útjain barangolta be Angliát. Talán még ezzel is találkozott valamelyik feledésbe merült nyári vakáción.

Illetve mégse. Ez a tó, és balra a nagy fa, szinte túlságosan tökéletes. Fölsejlettek egy kiterjedtebb épület kusza alapjai, amelyeknek szél és eső koptatta, málladozó csonkjait úgyszólván belemosta a környezetbe a sűrű vadborostyán.

Behajtottak egy fiatal tölgyesbe. A torony eltűnt a szemük elől, hogy meghökkentően közel bukkanjon föl ismét, amikor kikerültek a pagonyból. Két autó parkolt a torony előtt, és két parányi villanylámpa égett a hatalmas ajtó két oldalán.

Szóval nagyon civilizáltnak, lakályosnak tűnt. De milyen csodálatosnak őrizték meg, mennyire nem csúfították szemet bántó, modern toldalékok! Borostyán futotta be a követ és a habarcsot az ajtó egyszerű boltíve felett.

Senki sem szólt.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A sofőr megállt egy apró, kavicsos tisztáson. Michael rögtön kiugrott az autóból, és körülnézett. A torony és az erdő felé buja pompájú angolkert húzódott, amelyben most kezdtek szirmot nyitni a virágok. Felismerte homályos alakjukat, pedig összecsukták kelyhüket éjszakára; de micsoda gyönyörűség lehet itt, amikor feljön a nap!

Itt lesznek még vajon, amikor feljön a nap?

Hatalmas vörösfenyő magasodott köztük és a torony között, az egyik legvénebb fa, amit Michael látott valaha.

Elindult a tiszteletreméltó óriáshoz, otthagyva a feleségét. Ezt kellett tennie.

Mikor odaért, fölnézett a széttárt nagy ágak alól a toronyra, és magányos alakot látott a harmadik ablakban, egy kicsi fejet és vállakat, egy kibontott hajú vagy fátylat viselő asszonyt.

Egy pillanatra elállt a szívverése a látványtól: az álmatag fehér felhőktől, a fényes holdsugártól, a torony darabos fenségétől.

Hallotta útitársai lépéseinek csikorgását, de nem húzódott félre, meg se moccant. Itt akart állni, hogy ezt láthassa, ezt a derűs tavat, amelynek vizét a törékeny gyümölcsfák halványan repeső virágai keretezik és csipkézik. Alighanem japán szilva, amiből annyi van a kaliforniai Berkeleyben, hogy tavaszonként a kis utcákban néha még a levegő is rózsaszínnek látszik!

Emlékezni akart erre. Sohasem akarta elfelejteni. Talán még mindig gyönge az időeltolódástól, de az is lehet, hogy meg fog bolondulni, mint Yuri, nem tudja! Ám ez a kép magába sűríti az egész kalandot, szörnyűségeit és kinyilatkoztatásait: a torony, és a toronyban a királykisasszony.

A sofőr kikapcsolta a fényszórót. A többiek előrementek. Rowan megállt a férje mellett. Michael még egy pillantást vetett a tóra, majd Ash óriási alakjára nézett. Ash még mindig markolta Stuart Gordon karját, és Stuart Gordon, a vénséges, ősz ember úgy ment, mint aki tüstént összeesik. Vékony nyakán fájdalmasan sebezhetőnek látszottak az inak, amikor belépett az ajtó fénykörébe.

Igen, ez a pillanat, gondolta Michael. Taglócsapásként zúdult rá a tudat, hogy egy nőstény táltos él ebben a toronyban, mint Rapuncli, és Ash meg fogja ölni azt az embert, akit az ajtó felé terel.

Talán ennek a pillanatnak az emléke - ezek a képek, ez a szelíd, hideg éjszaka - lesz minden, amit megment ebből a kalandból. Igen valószínű.

Ash nyugodtan, de határozottan kicsavarta Stuart Gordon kezéből a kulcsot, és becsúsztatta egy nagy acélzárba. Az ajtó korszerű hatékonysággal kinyílt. Beléptek egy villanyárammal fűtött, alacsony hallba, nagy, kényelmes, neoreneszánsz stílbútorok közé, amelyeknek karmos mancsban végződő lábait gerezdes gumókká faragták, és kopott, de még mindig nagyon szép és valóban régi szövetekkel kárpitozták őket.

A falakon középkori festmények, az igazi tojástempera olthatatlan fényében. Egy poros páncélruha. Voltak más kincsek is, fényűző hanyagsággal elszórva. Egy költői lelkű ember fészke volt, egy olyan emberé, aki szerelmes Anglia múltjába, és végzetesen elidegenedett a jelentől.

Balra a fal görbületét követő lépcső ereszkedett alá az emeletről. Fény derengett a felső szobából, bár jöhetett a második emeletről is.

Ash elengedte Stuart Gordont. A lépcsőhöz ment. Megfogta jobbjával az elnagyolt orsópillért, azután fölfelé indult.

Rowan habozás nélkül követte.

Stuart Gordon mintha nem vette volna észre, hogy szabad.

- Ne bántsa! - kiáltotta váratlan rosszindulattal, mintha ezenkívül semmi sem jutott volna eszébe. - Hozzá ne nyúljon, ha ő nem engedi!

Mintha a vén csontvázarcból feltörő hangba sűrűsödött volna erejének végső maradéka. - Meg fogja bántani az én kincsemet!

Ash megállt, elgondolkozva lenézett Gordonra, majd kapaszkodott tovább.

Valamennyien követték, még Gordon is, aki udvariatlanul átfurakodott Michael mellett, aztán Yurit lökte félre az útból. A lépcső tetején utolérte a táltost, és eltűnt Michael szeme elől.

A lépcső egy másik tágas helyiségbe vezetett, ugyanolyan egyszerű szobába, mint a földszinti. Ennek a falát is a torony kövei adták, csak két apró helyiséget választottak le belőle, mosdót vagy faliszekrényeket, de olyan ügyesen építették meg őket régi fából, hogy úgyszólván beleolvadtak a kőbe. A nagy helyiségben nem takarékoskodtak a puha pamlagokkal és a süppedős régi székekkel, szétszórt állólámpák pergamenernyői alkottak fényszigeteket a sötétségben, de a szoba közepe csodásan üres volt, és a padló politúrosan csillogott

az abroncs alakú kovácsoltvas gyertyacsillár alatt.

Michael csak egy pillanat múlva döbbent rá, hogy a szoba még egy alakot rejt, de Yuri nyomban észrevette.

Velük átellenben, a kör túloldalán, az átmérő meghosszabbításában nagyon magas nő ült egy zsámolyon, és szőtt. Az apró, hattyúnyakú lámpa nem világította meg az arcát, csak a kezét, meg egy darabot a szőttesből. Pasztellszínek sokaságából álló, rendkívül szövevényes minta volt.

Ash kőbálványként állt, és mereven bámulta. A nő visszabámult. Az a hosszú hajú nő volt, akit Michael látott az ablakban.

Senki se mozdult, egyedül Gordon rohant oda a nőhöz.

- Tessa! - mondta. - Tessa, drágám, itt vagyok! - Hallani lehetett a hangján, hogy ebben a pillanatban tökéletesen elfelejtette a többiek létezését.

A nő felemelkedett. Toronyként magasodott a cingár Gordon fölé, aki átölelte. Tessa szelíd, halk sóhajjal engedte magát ölelni, és gyengéden megsimogatta Gordon keszeg vállát. Magassága ellenére olyan vékony volt, hogy ő tűnt gyengébbnek. Gordon vezetni kezdte a fénykör felé.

Rowan sötéten, Yuri megbabonázva, Ash kifürkészhetetlen arccal nézte. A nő egyre közeledett, végül beért a csillár alá, amelynek fénye megvilágította a feje búbját és a homlokát.

Talán a női mivolta tette, de ezzel a magassággal valóban szörnyetegnek tűnt.

Kerek arcának hibátlansága emlékeztetett Ashére, de nem volt olyan hosszúkás vagy markáns. A szája érzékeny, parányi, a szeme nagy, de félénk, a színében sem volt semmi különös. De azért kedves, kék szem volt, és hosszú, sűrű pillák keretezték, mint Ashét. Bűvös palástként borult rá homlokából hátrafésült, hatalmas fehér sörénye. Mozdulatlan puhaságában inkább felhőnek tűnt, mint hajnak, és olyan finom szálú volt, hogy áttetszően derengett a fényben.

Ibolyalila ruháját gyönyörű redőkbe szedték a mellvonal alatt. A ruhához elragadóan régimódi ujj tartozott, felkarban szűkített, onnan puffos, míg a kézelő megint csak szorosan tapadt a csuklóhoz.

Rapuncli alakja ködlött fel Michael agyában, vagy inkább minden románc, amit valaha olvasott a tündérkirálynők és a mérhetetlen hatalmú fejedelmek birodalmáról. Tessa még közelebb jött, és Michael látta, hogy a bőre hihetetlenül sápadt, majdnem fehér. Igazi hattyúhercegnő volt, márványarcával, enyhén csillogó szájával, sötét pillákkal keretezett, ragyogó kék szemével.

Elkomolyodott, amitől egyetlen barázda keletkezett a homlokán. Olyan lett, mint egy kisbaba, aki mindjárt elsírja magát.

- Táltos! - súgta. De a hangjában nem volt felindulás, inkább csak bánat.

Yuri halkan felhördült.

Gordont annyira átváltoztatta a megdöbbenés, mintha sose készült volna erre a találkozóra. Egy pillanatra valósággal megfiatalodott, szeme kigyúlt a szerelemtől és az elragadtatástól.

- Ez a te nőstényed? - kérdezte Ash csendesen. Fürkészve nézte a nőt, még mosolygott is egy kicsit, de nem lépett közelebb, nem köszöntötte, nem érintette meg a kinyújtott kezet. - Ez az a nőstény - folytatta lassan -, akiért meggyilkoltad Aaron Lightnert, akiért meg akartad öletni Yurit, a nőstény, akihez mindenáron el akartad hozni a hím táltost?

- Miket beszélsz! - hebegte Gordon. - Úgy merd megbántani, egyetlen szóval vagy mozdulattal, hogy megöllek!

- Kétlem - felelte Ash. - Gyönyörű virágom - fordult a nőhöz -, érted a szót?

- Igen! - felelte az, puha csengettyűcske hangon. Vállat vont, majd, hirtelen a magasba lendítette karjait, mint egy elragadtatott szent.

- Táltos! - ismételte. Bánatosan megcsóválta a fejét, és révedező szomorúsággal ráncolta a szemöldökét.

Volt ilyen szép és nőies a halálra szánt Emaleth?

Michael látta a pisztolygolyóktól behorpadó arcot, a hanyatt zuhanó testet. Ezért sír Rowan, vagy csak a kimerültségtől és a csodálkozástól lábad könnybe a szeme, miközben Asht figyeli, aki lenéz a táltosnőre, az pedig fölnéz rá. *Mi lehet ez Rowannak?*

- Gyönyörű Tessa - szólt Ash, kissé felvonva a szemöldökét.

- Mi baj? - kérdezte Gordon. - Mert valami nincs jól! Mondjátok meg, mi baj! - Elindult, aztán megtorpant, nyilvánvalóan vonakodott a táltosok közé állni. Hangja most zengő volt és bánatos, akár egy szónoké, vagy olyasvalakié, aki tudja, miként befolyásolja a hallgatóságát. - Ó, isten az égben, nem ezt képzeltem - hogy

ezen a helyen találkozzanak, olyanok előtt, akiknek fogalmuk sincs, mit jelent ez!

Annyira elöntötték az érzelmek, hogy sem a szavaiban, sem a viselkedésében nem maradt hely az álságra. Már nem hisztérikusak
voltak a gesztusai, hanem tragikusak.

Ash mozdulatlanul állt, zavartalanul mosolygott Tessára, és örvendezve bólogatott, amikor a nő csepp szája kinyílt, és a szeme alatt két kicsi bucka nőtt a mosolytól.

- Gyönyörű vagy! - súgta Ash. Szájához emelte a kezét, megcsókolta ujjait, és gyengéden elhelyezte ezt a csókot Tessa arcán.

A nő sóhajtott, hátrafeszítette hosszú nyakát, haja végiggomolygott a hátán. Kezét Ash felé nyújtotta, aki magához ölelte, és megcsókolta, de Michael látta, hogy ebben a csókban nincsen szenvedély.

Gordon közéjük állt. Bal karjával átnyalábolta Tessa derekát, és hátrahúzta a nőt.

- Ne itt, könyörgök! Ó, kérlek, ne úgy, mint egy közönséges bordélyban! Elengedte Tessát, és úgy kulcsolta össze a kezét, mintha imádkozna.

Immár félelem nélkül bámult föl Ashre, mintha valami sokkal fontosabb lenne neki a túlélésnél.

- Mi az a hely, ami méltó a táltosok nászához? - kérdezte hódolattal, zengő, esdeklő hangon. - Mi a legszentebb helye Angliának, ahol Szent Mihály árka fut végig a domb gerincén, ahol máig őrt áll az arkangyal ősi templomának romos tornya?

Ash majdnem szomorúan tekintett rá, de nem szólt, csak hallgatta fegyelmezetten ezt a túlfűtött szónoklatot.

- Oda hadd vigyelek kettőtöket, hadd lássam Glastonbury dombján a táltosok nászát! - Gordon hangja elhalkult, higgadtan, majdnem vontatottan hullottak belőle a szavak. - Ha látom ezt, ha látom a születés csodáját ott, a szent hegyen, azon a helyen, ahol maga Krisztus lépett Anglia földjére - hol régi istenek buktak el, és új istenek támadtak, hol vért ontottak a szentség védelmében -, ha látom ezt, magának az életnek a jelképét, amint felnőttként születik a sarj, és kitárja szülei felé ölelő karjait, akkor mindegy, hogy élhetek-e tovább, vagy meghalok!

Úgy emelte föl a kezét, mintha a szent eszmét tartaná bennük. Hangjából eltűnt a hisztéria, pillantása kitisztult, ellágyult.

Yuri gyanakodva kémlelte.

Ash maga volt a testet öltött türelem, ám Michael most először pillantott meg valami mélyebbről fakadó, sötét indulatot a táltos szeme és mosolya mögött.

- Akkor - folytatta Gordon - láttam a dolgot, amelynek látására születtem! Láttam a csodát, amelyről költők dalolnak, és vénemberek álmodnak! Oly nagy csodát, melyhez fogható még nem történt velem, amióta szemem megtanulta az olvasást, fülem meghallotta a meséket, és nyelvem meg tudta formálni a szavakat, melyek kifejezték szívem leghőbb vágyát! Adjátok meg nekem ez utolsó, drága pillanatokat! Csak annyi időt, míg odautazunk! Nincs messze. Alig negyedóra innen, mindössze pár perc! És Glastonbury hegyén átadom neked őt, mint apa a leányát, az én kincsemet, legdrágább Tessámat, hogy tegyétek, amit kívántok.

Elhallgatott. Kétségbeesett szomorúsággal pillantott Ashre, mintha ezekkel a szavakkal nyugodott volna bele a halálába.

Nem vett tudomást Yuri leplezetlen, noha néma megvetéséről.

Michaelt megdöbbentette az öregember átalakulása, a feltétlen meggyőződés.

- Glastonburybe! - suttogta Stuart. - Könyörgök! Ne itt! - Még egyszer megrázta a fejét. - Ne itt! - motyogta, aztán elhallgatott.

Ashnek pillája se rebbent. Aztán azt mondta, olyan jóságosan, mintha egy szívből szánt, sebezhető léleknek árulna el egy szörnyű titkot:

- Nem lehet egyesülés, nem lehet gyermek - mondta nyomatékkal.
- A te gyönyörű kincsed öreg. Meddő. Kútja kiszáradt.

- Öreg! - hápogott Stuart. - Öreg! - súgta. - Hiszen te megőrültél! Hogy mondhatsz ilyet? - Gyámoltalanul fordult Tessához, minden megbántottság nélkül nézte.

- Te megőrültél! - ismételte. Hangja élesedett. - Hát nézd már meg! - kiáltotta. - Nézd meg az arcát, az alakját, milyen fenséges! Olyan gyönyörű hitvest szereztem neked, hogy térdre borulva kellene hálát adnod érte! - Még mindig tagadott, de lassan kezdte összeroppantani a kapott ütés.

- Az arca ilyen lesz holtáig talán - felelte Ash a szokott szelídségével.

- Még sose láttam táltost, akinek más lett volna az arca. De a haja fehér, galambfehér, egyetlen élő szál sem maradt benne. Nincsen szaga. Kérdezd meg őt. Az emberek agyonhasználták. Vagy talán még az enyémnél is előbb kezdődött bolyongása. Méhe meghalt, kútja kiszáradt.

Gordon nem tiltakozott tovább. Eltakarta a száját, az ujjakból formált kis nyeregtető beszakadt, hogy elzárja a kínt.

A nő egy kicsit zavarba jött, de nem látszott különösebben szomorúnak. Előrelépett, könnyedén átölelte hosszú, vékony karjával a reszkető Gordont, és azt kérdezte Ashtől:

- Megítélsz azért, amit a férfiak műveltek velem, mert használtak minden faluban és városban, ahová betettem a lábamat, mert addig folyatták a vért, míg nem maradt több?

- Nem, nem ítéllek meg! - felelte Ash nagyon komolyan. - Nem ítéllek meg, Tessa. Őszintén mondom.

- Ah! - A nő ismét mosolygott, olyan ragyogóan, mintha ez egy jeles ok lenne a boldogságra.

Váratlanul Michaelre nézett, majd Rowan sötét alakjára a lépcső mellett.

- Itt nem fenyegetnek azok a szörnyűségek - örvendezett ártatlanul. - Gordon szűziesen szeret. Ez az én menedékem. - Ash felé nyújtotta a kezét. - Nem akarsz velem maradni, velem beszélgetni? Nem akarsz táncolni velem? Zenét hallok, ha a szemedbe nézek. - Közelebb húzódott Ashlarhoz. - Úgy örülök, hogy eljöttél! - mondta őszinte szeretettel.

Csupán most nézett Gordonra, aki összeráncolt homlokkal, ujjait a szájához szorítva addig hátrált, míg rátalált egy fából faragott, súlyos, öreg székre. Fáradtan belezuhant, és a támla kemény deszkájának támasztotta a fejét. Elszállt belőle az erő, és mintha az életet is vitte volna.

- Táncolj velem! - mondta Tessa. - Hát ti nem akartok táncolni? - Kitárta karjait, hátravetette a fejét, és megrázta a haját, amely valóban olyan élettelenül fehérnek látszott, mint a vénséges vén embereké.

Forogni kezdett, addig forgott, míg hosszú, ibolyalila, bő szoknyája haranggá duzzadt. Cipellős, parányi lába pipiskedve rakta a tánclépéseket.

Michael nem bírta levenni a szemét a finoman hajladozó alakról. A jobb láb kilépett, a bal láb sasszézva követte, mintha Tessa szertartási táncot járna széles körben.

Gordont még nézni is fájdalmas volt. Ez a csalódás még a halálnál is borzasztóbb lehetett neki. Olyannak látszott, mint aki már meg is kapta a végzetes döfést.

Ash is önfeledten bámulta Tessát, olyan önfeledtséggel, amiben volt meghatódás, bizonyosan volt aggodalom, és talán boldogtalanság is.

- Hazudsz! - szólalt meg Stuart, de csak szerencsétlen, megtört motyogás telt tőle. - Iszonyatosan és ocsmányul hazudsz!

Ash még csak válaszra sem méltatta. Mosolyogva nézte Tessát, és bólogatott.

- Stuart, a muzsikámat! Kérlek, játsszad a muzsikámat! Játszd el a muzsikámat... Ashnek! - Mély bókot vágott ki, és mosolygott. Ash is meghajolt, és megfogta Tessa kezét. A karosszékben roskadozó alak moccanni sem bírt.

- Úgysem igaz! - motyogta, de maga se hitte, amit mond. Tessa dúdolni kezdett, miközben körbe-körbe forgott.

-Muzsikálj, Stuart, muzsikálj!

- Majd én muzsikálok - mondta fojtottan Michael, és körülnézett valamilyen zeneszerszám után, esztelenül remélve, hogy nem hangszer lesz, nem hárfa vagy hegedű, amin játszani kell, mert ha igen, akkor nem tud fölemelkedni a pillanathoz.

Majd megszakadt a szíve a szomorúságtól, nem tudta élvezni a hatalmas megkönnyebbülést, amit éreznie kellett volna. Egy pillanatra megkereste a tekintetével Rowant, akit mintha ugyancsak elfátyolozott volna a bánat; összekulcsolt kézzel, nagyon egyenes gerinccel állt a lépcső mellett, és nézte a táncoló alakot, aki most már egy fölismerhető dallamot dúdolt, egy melódiát, amelyet Michael ismert és szeretett.

Addigra fölfedezte a zenegépet, a már-már műszaki misztériummá stilizált sztereót, folyadékkristályos kicsi kijelzőinek, gombjainak tömkelegével, amelyből tekergőző kábelek vezettek a fal mentén a szabálytalan térközökben elhelyezett hangszórókhoz.

Lehajolt, megpróbálta kisilabizálni a zenegépben levő kazetta feliratát.

- Azt kéri - mondta Stuart, még mindig a táltosnőt bámulva. - Csak indítsa el. Folyton azt hallgatja. Az az ő muzsikája.

- Táncolj velünk! - biztatta Tessa. - Te nem akarsz táncolni velünk? - Odasiklott Ashlarhoz, aki ezúttal nem

bírt ellenállni. Megfogta a nő kezét, átölelte a derekát, mintha keringőhöz készülnének, a modern táncok bensőséges mozdulatával.

Michael megnyomta az indítógombot.

Fojtottan kezdődött, basszus húrok lüktettek lassan a hangszórókból; aztán jöttek a sima, fényes fúvósok, amelyek a csembaló csillámló pendüléseivel együtt mutatták a dallam ereszkedő útját a vonósoknak.

Ash rögtön elindult, hosszú, elegáns lépésekkel, körbeforgatva Tessát.

Pachelbel Kánonja volt, Michael azonnal felismerte, de még sohasem hallotta ilyen mesteri előadásban, ennyi harsogó rézfúvóssal, ahogyan talán maga a zeneszerző szerette volna.

Volt-e valaha panaszosabb zenemű, ami ennyi őszinteséggel vállalta a romantikát? A dallam feltornyosult, átcsapott a barokk rácsain, a trombiták, a csembaló egymást átfedő melódiákból szőtték szívet szorító gazdagsággal az időtlen muzsikát.

A pár együtt suhant a zenével; fejüket kissé félrehajtották, lassú, hosszú, kecses lépéseik tökéletes harmóniában voltak a hangszerekkel. Most már Ash is olyan magafeledt örömmel mosolygott, mint Tessa.

Az ütem gyorsult, a trombiták fölényes trillákká csipkézték a dallamot, a hangok fenséges ujjongásban olvadtak össze, és a két táltos egyre gyorsabban táncolt, Ash játékosan, mind merészebb körökben forgatta Tessát. A nő szoknyája lobogott, apró lába hibátlanul, kecsesen járta, cipősarka halkan kopogott a deszkán, mosolya még ragyogóbban sugárzott.

Újabb hang szövődött a táncba mert a kánon, ha így játsszák, kétségtelenül táncdallam -, és Michael lassan fölismerte, hogy Ash énekel, szavak nélkül, nyitott szájú, kedves dúdolással, amihez fürgén csatlakozott Tessa is, tökéletes hangjuk túlszárnyalta a trombiták sötét ragyogását, játszva vette a crescendókat, és miközben keringtek nagyon egyenes háttal, szinte kacagtak felhőtlen boldogságukban.

Könnyek szöktek Rowan szemébe, ahogy nézte őket, a magas, fejedelmi férfit és a kecses, karcsú tündérkirálynőt. Könnyezett az öregember is, aki úgy kapaszkodott széke karfájába, mintha ereje végén járna.

Ash bohókás rajongással mosolygott, ingatta a fejét, és még sebesebben táncolt, még szélesebb körökben.

Így keringtek a fénytó partján, árnyékból ki, árnyékba be, összeforrva a kölcsönös szerenádban. Tessa arca úgy sugárzott, mint egy kislányé, akinek teljesült a legnagyobb kívánsága.

Michael arra gondolt, hogy Rowannak, Yurinak és neki vissza kellene vonulniuk, mert nem szabad zavarni ezt a szívszorító, szelíd összeforrást, talán az egyetlen ölelést, amelyet ismerhetnek a táltosok, akik mintha elfelejtették volna nézőiket, és azt, ami reájuk vár.

De nem bírt elmenni. Senki se mozdult, és a tánc folytatódott. Majd lassulni kezdett az ütem, halkultak a hangok, figyelmeztetve, hogy hamarosan elmennek. A kánon füzérei még egyszer összefonódtak egy zengő csokorba, majd elernyedtek, szétcsúsztak, a trombita egy utolsót, panaszosat jajdult, aztán elhallgatott.

A pár megállt a padló közepén, arcukra, csillámló hajukra patakzott a fény.

Michael a kőfalnak támaszkodott. Mozdulni se bírt, csak nézett.

Az ilyen zene fájni tud, mert visszahozza a gyarlóságodat, az ürességedet. A zene azt mondta: *Az élet lehet ilyen. Emlékezz erre*.

Csönd.

Ash fölemelte a tündérkirálynő kezét, és figyelmesen megnézte. Csókot nyomott Tessa tenyerébe, majd elengedte. A nő pedig bámulta szerelemmel, ami talán nem Ashnek szólt, hanem a zenének, a táncnak, a fénynek, a mindennek.

Ash visszavezette a szövőszékhez, gyengéd határozottsággal visszaültette a zsámolyra, majd elfordította Tessa fejét, hogy a régi munkáját lássa, és mikor a nő megpillantotta a szőttest, mintha tökéletesen elfelejtkezett volna Ashról. A fonalakért nyúlt, és azonnal munkához látott.

Ash óvatosan, hangtalanul visszahúzódott, aztán megfordult, és ránézett Stuart Gordonra.

A vénember félrecsúszva gunnyasztott a székben. Nem könyörgött, nem tiltakozott. Tekintete indulat nélkül járt ide-oda Ash és Tessa között.

Lehet, hogy most jött el a szörnyű pillanat. De valamilyen történettel, valamilyen hosszas magyarázkodással, kétségbeesett mesével talán még lehetne késleltetni. Gordonnak meg kell próbálnia. Valakinek meg kell próbálnia. Valaminek történnie kell, ami megmenti ezt a nyomorultat, valaminek meg kell akadályoznia a küszöbön álló kivégzést.

- Tudni akarom a többiek nevét - mondta szokott nyugalmával Ash. - Tudni akarom, kik a cinkosaid, a rendben és a renden kívül.

Stuart nem siette el a választ. Nem mozdult, mereven bámulta a táltost.

- Nem! - mondta végül. - Azokat a neveket sohasem árulom el! Ez nagyon véglegesen hangzott. Stuart olyan mélyen benne volt a fájdalomban, ahol már nem érhette utol semmiféle érv. Ash lassan elindult feléje.

- Várj! - szólalt meg Michael. - Kérlek, Ash, várj! Ash megállt, udvariasan nézett rá.

- Mi az, Michael? - kérdezte, mintha nem tudná.

- Ash, hadd mondja el, amit tud! Hadd halljuk a történetét!

TIZENHÉT

MINDEN MEGVÁLTOZOTT. Minden könnyebb lett. Feküdt Morrigan karjaiban, és Morrigan feküdt az ő karjaiban, és...

Esteledett, mikor kinyitotta a szemét.

De klasszat is álmodott! Szerepelt benne Gifford, Alicia meg Ó Evelyn, és nem volt halál, nem volt szenvedés, mind együtt voltak, még táncoltak is, igen, körtáncot!

Jaj, de jól érezte magát! Hadd halványodjon el az álom, mert a jóérzés úgyis vele marad. Az ég Michael lilájába öltözött.

És ott állt fölötte Mary Jane, és meg kellett enni, olyan csinos volt azzal a lenhajával!

- Alice Csodaországban - mondta Mona. - Az vagy. Úgy is kellene, hogy hívjalak. Alice-nak. Tökéletes lesz, ígérem neked.

- Megfőztem a vacsorát - jelentette Mary Jane. - Mondtam Eugeniának, hogy ma estére szabadságolva van, remélem, nem haragszol, de mikor megláttam a spájzot, nem voltam magamnál.

- Dehogy haragszom - felelte Mona. - Segíts felállnom, igazi kuzin vagy.

Pihenten ugrott fel, és olyan szabadnak, könnyűnek érezte magát, mint a benne bukfencező baba, a vízben örvénylő, hosszú, vörös hajával, a parányi gumibaba, az icipici bocitérdével...

- Csináltam jamgyökeret, rizsát, sült osztrigát sajttal, grillcsirkét vajjal és tárkonnyal.

- Te hol tanultál meg így főzni? - kérdezte Mona. Megállt, átölelte Mary Jane-t. - Senki sincs hozzánk hasonló, igaz? A vér csak nem válik vízzé!

Mary Jane fölragyogott.

- Ja, ez egyszerűen csudálatos! Úgy szeretlek, Mona Mayfair!

- Jaj de szívesen hallom! - mondta Mona.

A konyhaajtóhoz értek. Mona bekukkantott.

- Hú, te aztán nagy vacsorát főztél!

- Azt lefogadhatod! - büszkélkedett Mary Jane, ismét megvillogtatva tökéletes fehér fogát. - Tudtam főzni mán hatéves koromban! A mutter akkor azzal a séffel élt együtt??? Tudod??? Aztán pedig egy puccos étteremben dolgoztam a mississippi Jacksonban. Jackson a főváros, emlékszel? Ez egy olyan hely volt, ahol a szenátorok ettek. És én aszontam nekik: “Ha azt akarják, hogy itten dolgozzak, akkor hadd figyeljem meg, mikor a szakács dolgozik, hadd tanuljam meg, amit lehet.” Mit kérsz inni?

- Tejet, ki vagyok tikkadva a tejért - felelte Mona. - Ne rohanj még be. Nézd, ez az esthajnal bűvös ideje. Michael kedvenc ideje.

Ó, csak emlékezne, ki volt vele az álomban! De csak a szeretet maradt meg, a szeretet mérhetetlenül megnyugtató érzése.

Egy pillanatra elfogta a rémült szorongás Rowanért és Michaelért. Megfejtik-e valaha a rejtélyt, hogy ki ölte meg Aaront? De együtt bizonyosan legyőznek mindenkit, mármint ha őszintén együttműködnek - Yuri pedig? Nos, Yuri eleve nem arra született, hogy a sorsa összeszövődjön a Monáéval.

Majd mindenki megérti, ha eljön az idő.

A virágok felizzottak. Olyan volt, mintha a kert énekelne. Mona az ajtófélfának dőlt, és együtt dúdolt a virágokkal, úgy dúdolt, mintha emlékezete egyik mély zugából hívná elő a dallamot, abból a zugból, amely sose felejtette el a szép és nagyszerű dolgokat, csak elrejtette őket féltő gondoskodással. Valamilyen illatot is érzett - ó, az olajfüzek!

- Na, cukorbaba, menjünk enni - nógatta Mary Jane.

- Jó, jó! - sóhajtott Mona. A magasba lökte karjait, búcsút mondott az estének, aztán bement.

Kellemes révületfélében baktatott a dúsan megrakott asztalhoz, amelyet Mary Jane a Royal Antoinette

szervizzel terített meg, a legfinomabb porcelánnal, amelyikben a tányéroknak recézett és aranyozott a széle. Okos lány, milyen csodálatosan okos lány! Milyen érdekes, hogy ösztönösen megtalálta a legprímább porcelánt! Ez a kuzin a lehetőségek valóságos kincsesbányáját tárja föl előtte, de mennyire vakmerő igazából? De naiv is ez a Ryan, hogy épp ide hozta, és kettesben hagyta őket!

- Még sose láttam ilyen porcelánt -, csobogott Mary Jane. - Mintha keményített vászonból csinálták volna. Hogy csinálják ezt? - Akkor jött vissza az asztalhoz egy doboz tejjel és egy doboz neszkakaóval.

- Bele ne tedd a tejbe azt a mérget! - Mona kitépte a kezéből a tejet, feltépte a dobozt, és teletöltötte a poharát.

- Hogy hogy tudnak ilyen porcelánt csinálni, ami nem lapos, ezt fel nem foghatom, hacsak nem az van, hogy a porcelán olyan puha, mint a sületlen kenyértészta, de akkor is...

- A leghalványabb fogalmam sincs róla - mondta Mona -, de mindig imádtam ezt a mintát. Az ebédlőben nem hat jól. A falfestmények nem hagyják érvényesülni. De ezen a konyhaasztalon abszolút fényűző, és milyen okos vagy, hogy megtaláltad a Battenburg csipkés alátéteket! Már megint az éhhalál kerülget, holott csak az imént ebédeltünk. Ez isteni, együk hülyére magunkat!

- Nem az imént ebédeltünk, és te egy morzsát sem ettél – mutatott rá Mary Jane. - Frászt kaptam, hogy esetleg megharagszol, hogy hozzápiszkálok ezekhez a dolgokhoz, de aztán azt gondoltam: “Ha Mona Mayfair haragszik, legfeljebb visszarámolom az eszcájgot oda, ahol találtam.”

- Drágám, a ház most a mienk! - közölte Mona diadallal. Istenem, de jó volt a tej! Kiloccsantotta az asztalra, de akkor is olyan jó volt, jó, jó, jó! Igyál még.

- Iszom én, iszom - felelte.

- Nekem mondod? - jegyezte meg Mary Jane, és leült Mona mellé. Minden tál csordultig volt nyálcsordító és klassz dolgokkal.

Mona megpúpozta a tányérját gőzölgő rizzsel. A mártás mellőzhető.

Csodálatos volt. Enni kezdett, meg se várta Mary Jane-t, akit különben is buzgón kanalazta a saját tejébe az ocsmány neszkakaót.

- Remélem, nem bánod. Imádom a csokoládét. Hosszabb időt ki se bírok csokoládé nélkül. Volt idő, mikor csokoládéból csináltam szendvicset, tudod??? Tudod, hogy kell? Két szelet fehér kenyér közé beteszel két Hersheyt, szeletelt banánt teszel hozzá, megcukrozod, és én mondom neked, hogy isteni finom!

- Ó, megértelek én, talán ugyanígy éreznék, ha nem volnék terhes. Egyszer felfaltam egy egész doboz bonbonmeggyet! - Villázta befelé egyik kupac rizst a másik után. Nincs az a csokoládé, ami fölérne ezzel. A bon-bonmeggy eszmévé fakult. És még egy ilyen furi dolgot, de a fehér kenyér is egész jónak látszik! - Azt hiszem, összetett szénhidrátokra van szükségem. Ezt mondja a kisbabám.

Kacagás volt, vagy ének?

Nem gond: minden olyan egyszerű, olyan természetes; harmóniában érezte magát az egész világgal. Michaelt és Rowant se volna nehéz beolvasztani a harmóniába. Látomása támadt, amelyben az eget látta, és rajta az összes ismert csillag hímporát. Fekete, tiszta és hideg volt az égbolt, és emberek énekeltek, és a csillagok magasztosak voltak, egyszerűen magasztosak!

- Mi ez a dal, amit dudorászol? - kérdezte Mary Jane.

- Pszt, hallod?

Ryan jött meg. Áthallatszott a hangja az ebédlőből. Eugeniához beszélt. De örül, hogy láthatja Ryant! Bár Mary Jane-t ugyan el nem viszi.

Ryan belépett, és Mona rögtön úgy megsajnálta, amiért ennyire fáradt! Még mindig a temetési komor öltönye volt rajta. Kreppet kellene viselnie, úgy, mint más férfiak szokták ebben az évszakban. Mona szerette a férfiakat a nyári kreppszövet öltönyükben, és szerette az öregeket, akik még mindig hordják a szalmakalapot.

- Gyere, Ryan, csatlakozz hozzánk! - mondta egy újabb kiadós falat rizs mellől. - Mary Jane díszvacsorát főzött.

- Ülj csak le! - pattant föl Mary Jane. - Hadd szedjek neked, Ryan kuzén!

- Nem, kedves, nem tehetem! - Ryan szertartásos udvariasságot tanúsított Mary Jane iránt, mert ő volt a falusi rokon. - Rohannom kell. De azért köszönöm.

- Ryan folyton rohan - állapította meg Mona. - De Ryan, mielőtt elrohannál, sétálj egy kicsit! Egyszerűen nagyszerű. Nézd az eget, hallgasd a madarakat. És ha még nem érezted az olajfűz illatát, akkor most van itt az alkalom!

- De nagyon falod azt a rizst, Mona! Az állapotodtól van? A lány nagyon igyekezett, hogy ne kapjon nevetőgörcsöt.

- Ülj már le, Ryan, legalább egy pohár bort igyál! Hol van Eugenia? Eugenia! Van egy kis borunk?

- Köszönöm, Mona, de nem szeretem a bort. - Elutasítóan intett Eugeniának, aki egy pillanatra feltűnt a villanyfényes ajtóban, töpörödötten, mérgesen, helytelenítően, aztán elsompolygott.

Milyen szemrevaló volt Ryan a sótlansága ellenére! Mint akit tetőtől talpig kiszidoloztak. Monából újra kitört a nevetés. Most van itt az idő egy rendes korty tejre, illetve nem, fenékig idd ki! Rizs és tej. Nem csoda, ha a texasiak együtt eszik a kettőt.

- Egy percig se tart, Ryan kuzén! - bizonykodott Mary Jane. - Hadd szedjek egy tányérral!

- Köszönöm, Mary Jane, nem kérek. Mona, mondanom kell neked valamit.

- Most, vacsora közben? Na jó, lökjed. Rossz hír? - Töltött még egy kis tejet a dobozból, és megint kilocsolta az üvegasztalra. - Azok után, amik eddig történtek? Tudod, az a baj ezzel a családdal, hogy olyan megcsontosodottan konzervatív. Szerintem ez indokolatlan. Neked mi a véleményed?

- Hozzád beszélek, Malacka! - mondta Ryan fagyosan. Mona visított nevettében. Mary Jane is.

- Asziszem, elmehetek szakácsnak - mondta Mary Jane. - Pedig csak annyit csináltam, hogy rádobtam arra a rizsára egy kis vajat és fokhagymát.

- A vaj! - csapott le rá Mona, és Mary Jane-re szögezte az ujját. - Hol a vaj? Ez a titka, vajazz le mindent. - Fölkapott egy szelet étvágyrontó, közönséges fehér kenyeret, és beletunkolt a vajba, amely gyöngyözve olvadozott a kistányéron.

Ryan az órájára pillantott, ami cáfolhatatlan jele annak, hogy nem tölt négy percnél többet az adott helyen. És hála legyen istennek, eddig egy szót se szólt arról, hogy elviszi Mary Jane-t!

- Mi az, nagyfiú? - érdeklődött Mona. - Ne kímélj. El tudom viselni.

- Nem vagyok biztos benne - mondta Ryan fojtottan. Ettől - vagy talán Ryan faarcától - ismét nyerítenie kellett. Mary Jane is egyfolytában pukkadozott. Állt Ryan mellett, és hiába fogta be a száját

- Már itt se vagyok, Mona - folytatta Ryan -, de van néhány doboz papír az emeleti nagy hálószobában. Ezek azok a dolgok, amelyeket Rowan kért. A feljegyzések, amelyek a houstoni utolsó szobájából származnak. - Célzatos pillantást vetett Mary Jane-re, mintha azt mondaná; neki nem kell tudnia erről!

- Persze, írások - mondta Mona. - Hallottam, mikor erről beszélgettek múltkor este. Figyelj, Ryan, hallottam egy vicces történetet. Daphne du Maurier, ugye tudod, ki volt?

- Igen, Mona.

- Szóval *A Manderky-ház asszonya* eredetileg kísérletnek indult, hogy meddig lehet nem leírni a narrátor nevét. Ezt Michaeltől hallottam, és tényleg igaz. És a könyv befejezéséből tudhatod, hogy nem a kísérlet a lényeg. Viszont se a regényből, se a filmből nem tudhatod meg, hogy hívták Maxim de Winter második feleségét. Te láttad a filmet?

- Mire akarsz kilyukadni?

- Hogy te is ilyen vagy, Ryan; előbb hagyod itt az árnyékvilágot, semhogy még egyszer kimondd Lasher nevét! - Ismét kitört belőle a nevetés.

Mary Jane úgy kacagott, mint aki mindent tud.

Nincs is viccesebb annál, aki egy viccen nevet, azt kivéve, aki el se bazsalyodik, csak megbotránkozottan bámul az emberre.

- Ne nyúlj a dobozokhoz! - szólította föl Ryan ünnepélyesen. - Azok Rowanéi. De van valami, amit közölnöm kell veled. Találtam Michaelről valamit ezekben a családfákban. Kérlek, Mary Jane, ülj le, és edd meg a vacsorádat!

Mary Jane leült.

- Persze, családfák! - mondta Mona. - Tyűha, Lasher talán tudott dolgokat, amiket mi nem! Mary Jane, nálunk nem hobbi a családfakutatás, hanem teljes munkaidős mánia. Ryan, mindjárt letelik a négy perc!

- Miféle négy perc?

Mona ismét nevetett. Ryannek mennie kell, különben ő rosszul lesz a sok nevetéstől.

- Tudom én, mit fogol mondani! - ugrott föl Mary Jane ismét, mintha komoly témákról csak állva lenne szabad beszélgetni. - Azt fogod mondani, hogy Michael Curry is egy Mayfair. Nem megmondtam?

Ryan arcából kiszaladt a vér.

Mona felhajtotta a negyedik pohár tejet. A tányérja kiürült. Megdöntötte a tálat, és újabb dombocskát

épített magának puha, gőzölgő rizsszemekből.

- Ryan, ne bámulj már rám! - mondta. - Mi van Michaellel? Igazat beszél Mary Jane? Mary Jane már az első találkozáson megmondta, hogy Michael is Mayfair.

- Az - közölte Mary Jane. - Rögtön láttam a hasonlatosságot, és tudjátok, hogy néz ki? Úgy néz ki, mint az az opera zenger.

- Miféle zenger? - kérdezte Ryan.

- Ja, miféle opera zenger?

- Hát Tyrone MacNamara, akiről Beatrice-nek vannak képei, tudjátok??? Azok a metszetek a falán??? Julien apja??? Neked, Ryan, nyilván az ükapád. Egy regiment rokont láttam a genetikai laborban, akik pont így néztek ki, nem is lehetnének írebbek, még sose vettétek észre? Hát persze hogy nem, de hát bennetek mindőtökben van ír vér, francia vér...

- És holland vér - mondta Ryan halk, nyers, kényszeredett hangon. Monára nézett, majd Mary Jane-re. - Mennem kell.

- Várj már egy pillanatot, erről van szó? - kérdezte Mona. Lenyelte a rizsét, meghúzta a tejet. - Ezt akartad mondani nekem? Hogy Michael Mayfair?

- A papírokban szerepel egy megjegyzés - felelte Ryan -, ami láthatólag és egyértelműen Michaelre vonatkozik.

- Szentségit, nem mondod!

- Hogy tik milyen istenien beltenyésztettek vagytok! - lelkesedett Mary Jane. - Tisztára mint egy királyi család! És itten ül a cárnő személyesen!

- Attól félek, igazad van - mondta Ryan. - Mona, szedtél valamilyen gyógyszert?

- Dehogy szedtem, csak nem teszek ilyet a lányommal?

- Nos, most már valóban mennem kell - szólt Ryan. - Próbáljatok meg rendesen viselkedni. Emlékezzetek, a házat őrök veszik körül. Ne menjetek ki, és kérlek, ne gyilkoljátok Eugeniát!

- Eszed tokja - mondta Mona. - Ne menj el. Te vagy a társaság lelke. Hogy érted azt, hogy ne gyilkoljuk Eugeniát?

- Ha majd észre tértél, lennél szíves felhívni? - kérdezte Ryan. - És ha ez a gyermek fiú? De csak nem kockáztatod az életét azzal, hogy meghatároztatod a nemét?

- Nem fiú, oktondi! - felelte Mona. - Lány, és már el is neveztem Morrigannak. Majd telefonálok. Oké? Oké.

Ryan már ott se volt, futott azzal a rá jellemző, diszkrét sietséggel, ahogy csak apácák vagy orvosok tudnak futni. A lehető legkevesebb zajjal és felhajtással.

- Ne nyúlj azokhoz a papírokhoz! - kiáltott vissza a tálalóból. Mona fújt egyet megkönnyebbülésében. Tudomása szerint sorrendben Ryan az utolsó felnőtt, akinek rájuk kellett néznie. És mi volt ez Michaellel?

- Úristen, gondolod, hogy igaz? Hé, Mary Jane, ha végeztünk, menjünk föl, és nézzük meg azokat a papírokat.

- Jaj, Mona, nem is tudom, hát nem most mondta, hogy azok Rowan papírjai? “Ne nyúlj azokhoz a papírokhoz.” Mona, vegyél egy kis tejszínes mártást! Nem kérsz csirkét? A legjobb csirke, amit valaha összecsaptam.

- Tejszínes mártás! Nem is mondtad, hogy tejszínes mártás. Morrigan nem kér húst. Nem szereti a húst. Figyelj, nekem jogom van belenézni azokba a papírokba. Ha ő írt dolgokat, ha hagyott hátra valami írást...

- Ki az az ő?

- Lasher. Tudod, kicsoda. Nekem ne mondd, hogy öreganyád nem mesélt róla.

- Oké, mesélt. Te hiszel benne?

- Hogy hiszek-e benne, csinibaba? Kis híján megtámadott! Majdnem statisztika lett belőlem, mint anyámból, Gifford néniből, és a többi szegény halott Mayfair-asszonyból. Persze, hogy hiszek benne, hiszen... - Eszbe kapott. Az ujja a kertre szögeződik, arrafelé, ahol a fa áll. Nem, ezt meg ne mondd neki, megesküdtél Michaelnek, hogy sose mondod el senkinek, ott van eltemetve, és mellette a másik, az ártatlan, Emaleth, akinek meg kellett halnia, holott sohasem ártott senkinek.

Neked nem, Morrigan, ne félj, pici lány!

- Hosszú história ez - mondta Mary Jane-nek. - Most nincs rá időnk.

- Tudom én, kicsoda Lasher - felelte Mary Jane. - Tudom, mi történt. Nyanya elmondta. Nem közölték

velünk áperte, hogy Lasher öldösi az asszonyokat, csak annyit mondtak, hogy be kell mennünk nyanyával New Orleansba, hogy együtt legyünk a rokonsággal. És figyuzz? Nem mentünk be, és nem történt velünk semmi!

Vállat vont, megrázta a fejét.

- Amivel szörnyű nagyot is tévedhettetek volna - jegyezte meg Mona. A tejszínes mártás csodálatos volt a rizshez. Minek ez a sok fehér étel, Morrigan?

A fák roskadoztak az almától, és az alma húsa fehér volt, fehérek voltak a gyökerek és gumók, amelyeket kihúztunk a földből, és az volt a paradicsom. Ó, nézd a csillagokat! Valóban romlatlan volt a romlatlan világ, vagy olyan szörnyűségekkel fenyegetett nap mint nap a természet, hogy akkor is úgy tönkre volt téve minden, akárcsak most? Ha rettegésben élsz, mit számít...

- Mi baj, Mona? - kérdezte Mary Jane. - Hé, tegyél úgy, mintha élnél!

- Áh, semmi! - biztosította Mona. - Csak belém villant az álom, amit kint álmodtam a kertben. Marha jót társalogtam valakivel. Tudod, Mary Jane, az embereknek tanulniuk kell, hogy megértsék egymást. Mi például most kölcsönösen tanítunk, hogy megértsük egymást. Világos, hogy mit akarok mondani?

- Hát persze, pontosan, mert akkor felveheted a telefonodat, és leszólhatsz Fontevrault-ba, hogy Mary Jane, szükségem van rád, én pedig rögtön beugrok a kisteherbe, és idetépek, hogy melletted legyek.

- Igen, pontosan erről van szó, mert én nagyon, de nagyon komolyan gondoltam, hogy mindenféléket tudnod kell rólam, és nekem mindenféléket kell tudnom rólad. A legboldogabb álom volt, amit életemben álmodtam. Olyan... olyan boldog álom volt. Mindenki táncolt. Akkora máglya normál esetben megijesztene, de az álomban szabad voltam, tökéletesen szabad. Nem volt semmi gondom. Kéne még egy alma. Nem a betolakodók találták fel a halált, nevetséges elképzelés, ugyanakkor érthető, miért hitte mindenki, hogy mégis... minden a nézőponttól függ, és ha az embernek nincs határozott időfogalma, ha nem látja át az idő alapvető fontosságát, mint ahogy a vadászok és gyűjtögetők felfogták, meg a földművelő népek is felfogták, de a trópusi paradicsomok lakóinál talán nem alakult ki ez a fogalom, mert náluk nincsenek évszakok. Nincsen égi iránytű. Érted, mit akarok mondani?

- Miket beszélsz te?

- Hát csak figyelj, Mary Jane, és megtudod! Így volt az álomban, hogy a betolakodók találták föl a halált. Nem, már értem, ők a gyilkolást találták fel. Ami egészen más.

- Van ottan egy tál alma, hozzak neked egy almát?

- Majd később. Most föl akarok menni Rowan szobájába.

- Hadd fejezzem mán be a kajálást! - könyörgött Mary Jane. – Ne menjél nélkülem. Tulajdonképpen nem is tudom, van-e jogunk odamenni egyáltalán.

- Rowan nem bánja, Michael nem bánja. Mellesleg, figyuzz csak??? - utánozta Mary Jane-t. - Különben sem érdekel??? Mary Jane majd leesett a székről a nevetéstől.

- Te vagy a legrosszabb gyerek az egész világon! Na gyere. A csirke úgyis jobb hidegen.

És fehér volt a tengerből jött hús, a rákok és a halak, az osztrigák és a csigák húsa. Tiszta fehér. A sirályok tojása gyönyörű volt, mert kívülről hófehér volt, és ha feltörted, a legtisztább folyadékban úszó nagy, arany szem bámult föl rád.

- Mona!

Mozdulatlanul, behunyt szemmel állt a tálaló ajtajában. Érezte, hogy Mary Jane megragadja a kezét.

- Nem - sóhajtotta -, már megint elment. - Keze a hasára csúszott.

Szétnyitotta ujjait, hogy érezze a kerek bucka alatt a parányi mozdulatokat. Gyönyörű Morrigan. Vörös a haja, mint az én hajam. *Ennyire piros a hajad, mama!*

- Nem látsz?

Én Mary Jane szemében látlak.

- Hé, Mona, hozok neked egy széket!

- Nem, nem, semmi bajom! - Kinyitotta a szemét. Energiahullám rohant át rajta édesen. Kitárta karjait, és futásnak eredt, keresztül a tálalón, az ebédlőn, végig a hosszú előtéren, aztán föl az emeletre.

- Mozgás, siess! - rikoltotta.

Milyen jó szaladni! Ez is kimaradt a gyerekkorából, hogy szaladhasson, rohanhasson kitárt karokkal a Szent Károly úton. Szaladhasson fölfelé a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat. Körbefuthassa a háztömböt, csak hogy lássa, képes-e rá megállás, ájulás, hányinger nélkül.

Mary Jane dobrokolva jött utána.

A hálószoba ajtaja csukva volt. Drága öreg Ryan! Nyilván bezárta.

De nem, az ajtó kinyílt, csak a szoba volt sötét. Megkereste a kapcsolót, kigyúlt a csillár, ragyogó fényt öntött a puha ágyra, a tükörasztalra, a dobozokra.

- Mi ez a szag? - kérdezte Mary Jane.

- Érzed, ugye?

- Naná.

- Lasher szaga - súgta Mona.

- Komoly?

- Igen - felelte Mona. Ott álltak piramisban a barna dobozok. - Te milyennek találod ezt a szagot?

- Hmmm. Jónak. Megkívánod tőle a vajkaramellát, vagy a csokoládét, vagy a fahajat vagy az ilyesmit. Huűuű! Honnat jön? Hanem figyuzz csak!

- Mi van? - kérdezte Mona, aki már a dobozokat kerülgette.

- Emberek haltak meg ebben a szobában.

- Nem mondod! Mary Jane, ezt akárkitől hallhattad.

- Kire érted? Mary Beth Mayfairre, Deirdre-re, a többiekre? Őket akkor hallottam, mikor Rowan itten feküdt betegen, és Beatrice megvizitelt, és rá akart beszélni, hogy menjünk be öreganyámmal New Orleansba. Nyanya mesélte. De valaki más is meghalt itten, valaki, akinek olyasféle szaga volt, mint Lashernek. Érzed? Érzed a három szagot? Az egyik szag Lasheré. A másik szag a másiké. És a harmadik szag magának a halálnak a szaga.

Mona bálványmereven állt és szimatolt, de az ő orrában nyilván összekeveredtek a szagok. Késként hasított bele az emlék, Michael elbeszélése a vékony lányról, aki nem volt ember. Emaleth. A lövés belemennydörgött az agyába. Befogta a fülét.

- Mi a baj, Mona Mayfair?

- Jóságos isten, hol történt? - kérdezte Mona, még mindig a fülére tapasztva a kezét és görcsösen behunyva a szemét. Aztán fölnézett Mary Jane-re, aki a lámpának háttal állt, csak a nagy szeme ragyogott kéken az árnyékból.

Mary Jane körülnézett, inkább csak a szemével, bár a fejét is elfordította egy picikét, majd elindult az ágy mellett. A feje kicsinek és kereknek látszott a koponyájához tapadó, selymes haja keretében. Átment az ágy túloldalára, és megállt.

- Itten - mondta nagyon mély hangon. - Pontosan itten halt meg valaki. Valaki, aki úgy szaglott, mint Lasher, de nem ő volt.

Visítás hasogatta Mona dobhártyáját, olyan hangos, olyan erőszakos, hogy ezerszer szörnyűbb volt a képzelt pisztolylövésnél. A hasához kapott. Hagyd abba, Morrigan, hagyd abba! Megígérem...

- Jesszuskám, Mona, csak nem fogol taccsolni?

- Az ki van zárva! - Egész testében reszketett. Zümmögni kezdett egy kis dalt, maga se tudta, mit, csak valami szépet, talán most találta ki. Megfordult, ránézett a kísértő dobozok piramisára.

- A dobozok is így szaglanak - mondta. - Érzed, milyen erős? Ez Lasher szaga. Rajtad kívül egyetlen családtag se volt hajlandó elismerni, hogy érzi ezt a szagot, akárhogy noszogattam őket.

- Hát pedig az egész ház ilyen szagú - közölte Mary Jane. Megállt Mona mellett, akinél idegesítően magasabb volt, és idegesítően csúcsosabb emlőkkel dicsekedhetett. - Ezeken a dobozokon még vastagabb a szag, ebben igazad van. De nézd, a dobozokat leragasztották!

- Igen, és Ryan pedánsan feliratozta is őket fekete filctollal. Ez milyen stílszerű: “Névtelen feljegyzések”. - Halk nevetésében nyoma sem volt a korábbi kergeségnek. - Szegény Ryan. “Névtelen írások.” Úgy hangzik, mint egy küldemény egy pszichiátriai segítő csoportnak, ismeretlen szerzők műveiből.

Mary Jane kacagott.

Mona kuncogni kezdett örömében, Megkerülte a dobozokat, és térdre ereszkedett, vigyázva, hogy ne rázza össze a babát. A baba még mindig sírt. A baba összevissza bukfencezett, mint aki megbomlott. A szag teszi, ugye? Meg az a sok bolond beszéd és képzelődés. Dúdolt neki... aztán halkan énekelni kezdett:

- “Minden virággal őt ünnepelje rengeteg erdő, rét s rónaság!” - A legvidámabb, legkedvesebb himnusz volt, amire Gifford tanította, a május himnusza. - “Ujjongó szívvel téged köszöntünk, tavasz úrnője, szép rózsaág!”

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Né, Mona Mayfair, hiszen neked van hangod!

- Minden Mayfairnek van hangja, Mary Jane. Az enyém nem is igazi. Nem olyan, mint anyámé vagy Giffordé. Őket kellett volna hallanod! Nekik igazi szopránjuk volt. Az enyém alt.

Szavak nélkül zümmögte tovább a himnuszt, maga elé képzelve az erdőket, a zöld réteket, a virágokat: "Mária hajába virágot tűzz; Májuskirálynő, mennyei Szűz! Mária hajába virágot tűzz..."

Kezét a hasára téve ringatózott, és a kicsi is gyengéden ringatta magát a dallamra a méh tengerében, vörös haja palástként gomolygott körülötte, mint a vízbe cseppentett narancsszín tinta, bűvölet volt nézni, hogy milyen súlytalan, milyen áttetsző, milyen szépséges, milyen parányi a lába, az ujjai. *Milyen színű a szemed, Morrigan?*

Én nem láthatom a szememet, mama. Én csak azt láthatom, amit te látsz.

- Hé, ébresztő, el ne ess mán itten nekem!

- Ja, igen. Örülök, hogy visszahívtál, Mary Jane, nagyon jól tetted, hogy visszahívtál, de imádkozni fogok az éghez és könyörgök a Boldogságos Szűzanyának, hogy ennek a babának olyan zöld legyen a szeme, mint az enyém. Mit szólsz hozzá?

- Nem is lehetne jobb színű! - szögezte le Mary Jane. Mona rátette a kezét az előtte levő dobozra. Ez az. Dől belőle Lasher szaga. Vajon a vérével írta ezeket a lapokat? És ha elgondolom, hogy a teste ott van lent! Ki kéne ásnom azt a hullát. Ugyanis minden megváltozott, amit Rowannak és Michaelnek is el kell fogadnia, különben egyszerűen nem szólok nekik, mert ez egy merőben új fejlemény, ami nem vonatkozik másra, mint rám.

- Miféle hullákat fogunk kiásni? - ráncolta a homlokát Mary Jane.

- Hé, hagyd abba az olvasást az agyamban, inkább segíts ezzel a dobozzal!

Végighasította körmével a ragasztószalagot, és feltépte a kartonpapírt.

- Mona, én nem is tudom, ez valaki másnak a cucca!

- Igen - felelte Mona -, de ez a valaki más az én örökségem része, ennek a valaki másnak megvan a maga ága a családfán, amelynek gyökeréből fakad ez az erős nedv, a mi vérünk, és Lasher ehhez tartozott, mondhatnád, ebből élt ősidőktől fogva, ettől lett hosszú életű, mint a fák. Tudtad, Mary Jane, hogy a fák a leghosszabb életűek a földön?

- Naná hogy tudom - felelte Mary Jane. - Amekkora fák Fontevrault mellett is vannak??? Ciprusfák, amik kidugják a térdüket a vízből???

- Csitt! - szólt rá Mona. Visszahajtotta a barna papírt - úgy bebónyálták a cuccot, mintha a Marie Antoinette-szervizt kellene Izlandra szállítani -, és meglátta a vékony plasztikba csomagolt, vastag gumiszalaggal összefogott laza papírköteg első oldalát. Macskakaparás, szarkalábas macskakaparás, hosszú langaléta í-ek és t-k és y-ok, parányi magánhangzók, helyenként csak pöttyök, de azért olvasható.

Beleakasztotta a körmeit a műanyag fóliába, és felszakította.

- Mona Mayfair!

- Csigavér, leányom! Nem ok nélkül csinálom, amit csinálok. Leszel-e szövetségesem és bizalmasom, vagy most inkább elhagynál? Ebben a házban az összes csatorna bejön a kábeltévén, úgyhogy mehetsz a szobádba és nézhetsz tévét, ha nem akarsz mellettem maradni, vagy úszhatsz, vagy szedhetsz virágot, vagy áskálhatsz hullák után a fa alatt...

- Szövetségesed és bizalmasod akarok lenni.

- Akkor tedd ide a kezed, vidéki vérem. Érzel valamit?

- Óóóóóó!

- Ő írta. Egy igazolt nonhumán feljegyzéseit látod. Íme! Mary Jane letérdelt Mona mellé, és ráillesztette ujjai hegyét a papírra. Válla meggörnyedt, lenhaja szárnyként tárult ki a vállán. Fehér szemöldöke úgy ragyogott bronzbarna homlokán, hogy minden szőrszálacskát meg lehetett számolni benne. Mire gondolt, mit érzett, mit látott? Mit jelent a pillantása? Nem ostoba, egyáltalán nem ostoba, csak az a baj, hogy...

- Olyan álmos vagyok! - bökte ki Mona. Akkor érezte csak, mennyire álmos, amikor kimondta. A homlokához emelte a kezét. - Ophelia aludt vajon, mielőtt vízbe ölte magát?

- Ophelia? Mármint Hamlet Opheliája?

- Ó, tudod, mire értettem! - vidult föl Mona. - De klassz! De szeretlek, Mary Jane!

Ránézett Mary Jane-re. Igen, ez itt a Tökéletes Kuzin, akiből Legjobb Barátnő lehet, aki tudhat mindent, amit Mona tud. Mert eddig senki, de komolyan senki se tudta teljesen, hogy mi mindent tud Mona.

- Csak olyan alhatnékom van! - Óvatosan eldőlt a padlón, előbb a lábát nyújtotta ki, aztán a kezét, és fölnézett a fénylő, szép csillárra.

- Mary Jane, átnéznéd azt a dobozt? Ha ismerem Ryan kuzént, márpedig ismerem, a családfa meg lesz jelölve.

- Ja - mondta Mary Jane.

Milyen üdítő, hogy abbahagyta a vitatkozást.

- Nem, nem vitatkozom, csak arra gondolok, hogy ha mán elmentünk eddig, és lévén, hogy ezek egy igazolt nonhumán írásai, és ha mán eddig elmentünk... végül is visszacsomagolhatok mindent, miután átnéztük.

- Pontosan - felelte Mona, miközben elhelyezte arcát a hűvös padlón. A szag nagyon erős volt a deszkán. - És lévén - utánozta Mary Jane-t, de minden rosszmájúság nélkül, nem, nem, rosszmájúság kizárva -, és lévén, hogy a tudás drága, az embernek onnan kell beszerválnia, ahonnan tudja.

Hű, valami egészen fantasztikus dolog történt! Behunyta a szemét, és a himnusz magát énekelte! Neki csak hallgatnia kellett. Nem ő artikulálta a szavakat, képezte a hangokat, csak úgy folyt magától, mintha egy olyan kísérletben venne részt, amelyikben kiakasztják az agy egy részét egy elektródával, és puff neki, az embernek látomásai támadnak, vagy érzi a hegyi patak illatát, ami gyerekkorában folyt a ház mögött!

- Mert azt kell megértenünk, hogy a boszorkányság egy hatalmas tudomány - mormolta álmosan. Könnyű volt túlbeszélnie a szép himnuszt, mert az most már magától énekelt. - Alkímia, kémia, neurológia, és ezek együtt adják a varázslatot, a tiszta, kedves varázslatot. Nem veszítettük el a bűverőnket a tudomány korában, hanem egy csomó vadi új titkot találtunk, és győzni fogunk!

- Győzni?

Mária hajába virágot tűzz májuskirálynő, mennyei Szűz Mária hajába virágot tűzz...

- Olvasod, Mary Jane?

- Hé, babám, egy egész dossziéja van itten fénymásolatokból. “A fejlődés nyilvántartása, vonatkozó oldalak, hiányos genealógia.”

Mona visszafordult a hátára. Egy pillanatig nem tudta, hol van. Rowan szobája. Parányi szivárványok a magasban a metszett üvegmütyürökön, A csillár, amit Mary Beth akasztott oda, vagy Julien hozatta Franciaországból? Julien, hol vagy? Julien, hogy engedhetted, hogy ez történjék velem?

Ám a halottak nem válaszolnak, csupán akkor, ha ők akarnak, ha jó okuk van rá.

- Na, most olvasom a hiányos genealógiát!

- Megtaláltad?

- Ja, az eredetit és egy fénymásolatot. Itten minden duplán van meg. Eredeti és fénymásolat. Ilyen kis csomagokban. Na most itten bekarikázta Michael Curryt, aztán itten jön a duma, hogy Julien lefeküdt valami ír lánnyal, és az a lány beadta a babáját a Szent Margit-árvaházba, aztán elment irgalmasrendi apácának, lett belőle Bridget Marie nővér, és a kislány, akit beadtak az árvaházba, feleségül ment egy Curry nevű tűzoltóhoz, és lett egy fiuk, és annak is lett egy fia, és az Michael! Itten van la!

Mona szívből kacagott.

- Micsoda oroszlán volt ez a Julien bácsi! - mondta. - Tudod, mit csinál a hímoroszlán, ha új falkához jut? Megöli az összes kölyköt, amitől az összes nőstény tüzelni kezd, és akkor annyiszor hágja meg őket, ahányszor bírja. Ez a gének harca. Julien bácsi tudta. Ő csak javította a populációt.

- Na ja, és úgy hallottam, hogy rendesen kekec volt, ha azt kellett eldönteni, ki érdemli meg a túlélést. Nyanya mesélte, hogy lelőtte az ük-ük-ük-ükapánkat.

- Nem tudom, hogy ennyiszeres “ük” volt-e. Mi van még a papírokban?

- Hát, cicamica, hogy megmondjam az őszintét, ennyit se tudtam volna kibogarászni, ha meg nem jelölik. Állati összevisszaság van itten. Tudod, milyen ez? Mint azoké, akik belőtt állapotban írnak, és azt hiszik, hogy nagyon briliánsak, aztán másnap megnézik a papírt, és látják, hogy csak ilyen krikszkrakszok vannak rajta, ilyen vonalak, tudod? Mint amilyenekből összeáll az ékágé???

- Azt ne mondd, hogy ápolónő is voltál!

- Pedig voltam egy ideig, de abban a hülye kommunában, ahol naponta kelletett beöntést kapnia mindenkinek, hogy kipurgáljuk a szervezetünkből a piszkot.

Mona ismét elnevette magát, kedves, álmos nevetéssel.

- Engem a Tizenkét Apostol kommunája se bírhatott volna rá - mondta.

Ez a csillár úgyszólván kész szenzáció. Egyszerűen megbocsáthatatlan, hogy ennyi ideig élt, és csak most

nézhet föl hanyattfekvésből egy ilyen dologra. A himnusz még mindig zengett, csak most, ó, csodák csodája, valamilyen hangszeren játszották, talán hárfán, és minden hang átolvadt a következőbe. Ha a zenére és a fenti fényekre összpontosított, szinte nem is érezte maga alatt a padlót.

- De nem maradtál abban a kommunában, ugye? - kérdezte álmosan. - Olyan rémesen hangzik.

- Naná, hogy nem. Rábírtam anyámat, hogy menjünk onnan. Aszontam, nézzed, tündér, vagy velem jössz, vagy magamban megyek neki a világnak. Azt meg nem engedhette, mert összevissza tizenkettő voltam akkoriban. Szivi, ez mán itten megint Michael Curry neve. Bekarikázta.

- Lasher? Vagy Ryan?

- Most megfogtál. Fénymásolat, ebből meg nem mondhatom. Nem, mán látom, a fénymásolaton csinálták a bekarikázást. Ryannek kelletett lennie, és a szövegben valami olyasmi van, hogy “waerloga”. Ide hallgass, ez alighanem azt jelenti, hogy “warlock” [Varázsló, szellemidéző, ördögűző (ford. mj.)].

- Amilyen igazad van - mondta Mona. - Ez óangol. Volt egy olyan időszakom, amikor utánanéztem minden egyes szó származtatásának, aminek a boszorkánysághoz és a boszorkányokhoz van köze.

- Ja, nekem is. De mennyire hogy warlock. Vagy azt jelenti, ki ne mondjad, olyasvalakit, aki mindig tudja az igazságot?

- És ha belegondolok, hogy Julien bácsi akarta, hogy ezt tegyem, hát ez itt a rejtély, mert a kísértetek tudják, mit csinálnak, de Julien bácsi vélhetőleg nem tudta. A holtak se tudnak mindent. A gonosz lelkek igen, akár élők, akár holtak, vagy legalábbis tudnak annyit, hogy belegabalyítsanak egy olyan hálóba, amiből sose menekülhetünk. De Julien nem tudta, hogy Michael az ő leszármazottja. Tudom, hogy nem tudta. Akkor nem mondta volna, hogy jöjjek.

- Hova gyere, Mona?

- Ebbe a házba húshagyó kedd éjszakáján, hogy lefeküdjek Michaellel, hogy meglegyen ez a baba, akit csak Michael és én tudtunk összehozni, vagy esetleg te tudnád összehozni Michaellel, mert te érzed ezt a szagot a dobozokban, az ő szagát?

- Ja, talán én, Mona. Az ember sose tudhassa.

- Úgy is van, édesem, az ember sose tudhassa. De elsőnek én kaptam el. Én kaptam el Michaelt, amíg szabad volt a vásár, mert Rowan még nem jött haza. Bebújtam a kulcslyukon, és bumm! Meglett ez a baba, ez a csodálatos kisbaba.

Megfordult, a szőnyegre könyökölt, és a tenyerébe támasztotta az állát,

- Mary Jane, tudnod kell mindent.

- Ja, kell - helyeselt Mary Jane. - Akarom is tudni. Mert eléggé aggódok érted.

- Értem? Ne aggódj. Nem is lehetnék jobban. Szomjazom egy kis tejre, de különben klasszul vagyok. Nézd, még mindig tudok hasalni, illetve nem. - Felült. - Ez nem volt valami kényelmes. Azt hiszem, ennek búcsúcsókot kell adnom, a hasmánt való alvásnak.

Mary Jane nagyon komolyan összevonta a szemöldökét. Olyan aranyos volt! Nem csoda, ha a férfiak olyan rohadtul atyáskodók a nőkkel. Mona kinéz ilyen aranyosnak?

- Kis boszorkányok! - súgta, az ujjait reptetve a haja mellett.

- Ja! - nevetett Mary Jane. - Kis boszorkányok! Szóval Julien bácsi hazajáró lelke mondta, hogy gyere ide, és feküdj le Michaellel, amíg Rowan nincs a közelben.

- Pontosan, amíg nincs a közelben. Julien bácsinak vastagon benne volt a keze, én mondom neked. Fájdalom, tartok tőle, hogy felment az égbe, és minket itt hagyott, hogy boldoguljunk, ahogy tudunk, de így is jó. Ezt nem nagyon akarózna elmagyaráznom neki.

- Miért nem akarózna?

- Ez egy új kor, Mary Jane. Úgy is mondhatnád, hogy a mi nemzedékünk boszorkánysága. Semmi köze Julienhez, vagy Michaelhez, vagy Rowanhoz, és ahhoz, ahogy ők intéznék a dolgokat. Ez egészen más.

- Aha, értem.

- Tényleg érted?

- Ja. Te frankón álmos vagy. Megyek, kerítek neked egy kis tejet.

- Ó, az isteni lenne!

- Te csak feküdj itten, szivi, és aludj. Nagyon nem tetszik nekem a szemed. Látsz egyáltalán?

- Hát persze hogy látlak, de igazad van. Elalszom itt. Te meg, Mary Jane, nyugodtan használd ki a helyzetet.

- Á, túl fiatal vagy te még ahhoz, Mona.

- Nem, csacsi, nem arra értettem! - nevetett Mona. - Mellesleg, ha nem vagyok túl fiatal a férfiakhoz, nem vagyok túl fiatal a lányokhoz sem. Tény, hogy kíváncsi vagyok, milyen lehet egy lánnyal, esetleg egy nővel, egy olyan gyönyörű nővel, mint Rowan. De most arra értettem, hogy nyitva vannak a dobozok. Ezt a helyzetet használd ki, és olvasd, amit kiolvashatsz belőlük.

- Ja, talán ezt is teszem. Lasher kézírását ugyan nem nagyon tudom olvasni, de Rowanét igen. Vannak itten dolgai.

- Ja, olvasd csak el. Ha segíteni akarsz, el kell olvasnod. És lent a könyvtárban, Mary Jane, ott az akta a

Mayfair-boszorkányokról. Tudom, mondtad, hogy már olvastad, de igazán elolvastad-e?

- Tudod mit, Mona? Nem vagyok biztos benne. Mona az oldalára fordult, és behunyta a szemét.

Ami meg téged illet, Morrigan, menjünk vissza, messze-messze, nem kérek ebből a bolondságból megszállókról és római katonákról, menjünk vissza a síkságra, és meséld el, hogyan kezdődött. Ki az a sötét hajú, akit mindenki annyira szeret?

- Jó éjszakát, Mary Jane.

- Szivi, mielőtt elrepülnél, ugyan mondjad mán meg, ki az a rokonod, akiben a legjobban bíznál?

Mona nevetett. Majdnem beleejtette a kérdést a felejtésbe, aztán egy zökkenéssel felébredt.

- Hát te, Mary Jane!

- Nem Rowan és Michael?

- Abszolúte nem. Őket mostantól ellenségnek kell tekinteni. De vannak dolgok, amiket meg kell kérdeznem Rowantól. Tőle kell megtudnom, de neki nem kell tudnia, mi történik velem. Meg kell terveznem a kérdéseimet. Gifford és Alicia meghalt, Ó Evelyn túl beteg, Ryan túl ostoba. Jenn és Shelby túlságosan ártatlan, Pierce és Clancy egyszerűen reménytelen, és minek rontanám el a normális életüket? Te taksáltad valaha különösebben magasra a normális életet?

- Soha.

- Akkor azt hiszem, rád hagyatkozom, Mary Jane. Most pedig pá.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy ne hívjam fel Londonban Rowant és Michaelt, és ne kérjem a tanácsukat?

- Egek ura, dehogy! - Hat kör alakult, kezdődött a tánc. Nem akarta elmulasztani. - Azt nem szabad megtenned, Mary Jane! A legnagyobb mértékben tilos! Ígérd meg, hogy nem teszel ilyet! Különben is, Londonban késő éjszaka van, és azt se tudjuk, mit csinálnak. Isten oltalmazza őket. Isten oltalmazza Yurit.

Mona sodródott. Ophelia, hajában virágokkal, akit lefelé visz az ár. A parti fák leengedték ágaikat, hogy megsimogassák az arcát, megérintsék a vizet. Nem, a körben táncolt, és a kör kellős közepén ott állt a sötét hajú, és szólni próbált hozzájuk, de mindenki csak nevetett. Szerették, de tudták róla, hogy hajlamos a szószaporításra, és micsoda bolondos félelmei vannak...

- Hát pedig én aggódok érted, Mona. Meg kell mondjam... Nagyon távolról jött Mary Jane hangja. Virágok, virágcsokrok. Ez mindent megmagyaráz, hogy miért álmodtam világéletemben kertekkel, és miért rajzoltam kerteket. Miért rajzolsz te mindig kerteket, Mona, kérdezte Louise nővér. Szeretem a kerteket, és az Első utca kertje annyira lepusztult, amíg meg nem tisztították, és át nem változtatták, és most, nyírottan, ápoltan rejti a legsötétebb titkot.

Ne, anya, ne...

Ne a virágok, a körök! Ez az álom is olyan jó lesz, mint az utolsó.

- Hadd menjek, Mary Jane.

Mona már alig hallotta a hangját, és különben sem számított, mit mond.

És ez jó volt, mert ez jött ki Mary Jane száján, valahol messze-messze... mielőtt Mona és Morrigan énekelni kezdett:

- ...figyuzz, Mona Mayfair, nagyon utálok ilyet mondani, de ez a baba azóta is nőtt, hogy kimentél aludni a fa alá!

TIZENNYOLC

- ÚGY VÉLEM, most kellene elmennünk - mondta Marklin. Kezét a tarkója alá téve hevert Tommy ágyán, és sokadszor tanulmányozta a kazettás ágymennyezeten a deszka görcseit.

Tommy az asztalánál ült, keresztbe tett lábát felpolcolva a fekete bőrrel kárpitozott szófán. Délre néző szobája nagyobb volt, mint Markliné, de ő nem orrolt érte. Szerette a saját szobáját. Nohát, most majd otthagyja. Ami fontos, becsomagolta a holmiját egy bőröndbe, és elrejtette az ágya alá.

- Nevezd balsejtelemnek, de én nem akarok itt maradni - mondta. - Semmi okunk, hogy tovább tartózkodjunk itt.

- Kezdesz fatalistán viselkedni, azonkívül kissé bárgyún is - állapította meg Tommy.

- Nézd, kipucoltad a számítógépeket. Stuart lakosztálya teljesen hozzáférhetetlen, hacsak nem akarjuk megkockáztatni, hogy betörjük az ajtót, és én nem szeretem a takarodót.

- Engedelmeddel emlékeztetlek, hogy a takarodó mindenkire vonatkozik, és ha most távoznánk, az ajtóig se juthatnánk el anélkül, hogy ne kellene tucatnyi kérdésre válaszolnunk. Mellesleg vérlázító kegyeletsértés lenne, ha lelépnénk a megemlékezés előtt.

- Tommy, én nem bírok elviselni valami sötét szertartást zöld hajnalban, és egy csomó nagyképű szónoklatot Antonról és Aaronról. Most akarok menni. Szokások! Szertartások! Bolondok ezek, Tommy. Most már késő van ahhoz, hogy mások is lehessünk, mint őszinték. Vannak hátsó lépcsők, vannak cselédlépcsők. Rögtön indulok is. Terveim vannak. Dolgoznom kell.

- Én viszont azt akarom tenni, amire kértek - felelte Tommy. - Betartom a takarodót, mert megkértek, hogy tartsuk be. És lemegyek, mikor majd harangoznak. Most pedig kérlek, Marklin, ha nem tudsz semmi okosat vagy hasznosat, akkor hallgass, jó?

- Miért hallgassak? Miért akarsz itt maradni?

- Na jó, ha muszáj tudnod, a megemlékezés vagy micsoda közben talán kideríthetjük, hol tartja Stuart Tessát.

- Hogy?

- Stuart nem gazdag ember, Marklin. Kell laknia valahol, egy házban, amit sose láttunk, valami ásatag kúriában vagy ilyen helyen. Ha jól keverjük a kártyát, föltehetünk néhány kérdést ezzel kapcsolatban, merő aggodalomból Stuart iránt. Van jobb ötleted?

- Nem hiszem, Tommy, hogy Stuart olyan helyen rejtegetné Tessát, amelyről tudják, hogy az otthona. Lehet gyáva, talán még melodrámába illő eszelős is, de nem ostoba. Nem fogjuk megtalálni Stuartot. És nem fogjuk megtalálni Tessát.

- Akkor mit csinálunk? - kérdezte Tommy. - Szálljunk ki, ezek után, amiket tudunk?

- Nem. Innen elmegyünk. Vissza a Regent's Parkba. És gondolkozunk. Gondolkozunk valamiről, ami sokkal fontosabb mindennél, amit a Talamasca momentán kínálhat.

- Azaz?

- A Mayfair-boszorkányokról gondolkozunk, Tommy. Átolvassuk Aaron utolsó faxát a Vénekhez. És tanulmányozzuk az aktát, kielemezzük belőle, milyen szempontból vesszük legnagyobb hasznát a klánnak.

- Ne rohanj annyira! - szólt rá Tommy. - Egyáltalán mit akarsz? El akarsz rabolni két amerikait?

- Ezt itt nem vitathatjuk meg. Itt nem tervezhetünk. Nézd, kivárom, amíg elkezdődik az az átkozott ceremónia, de utána elmegyek. Lelépek az első alkalommal. Te jöhetsz később, ha akarsz.

- Ne légy ostoba - felelte Tommy. - Nincs autóm, Veled kell mennem. És ha Stuart is itt lesz a szertartáson? Erre gondoltál?

- Stuart nem jön vissza ide. Több esze van annál. Most pedig figyelj, Tommy! Ez a végső döntésem. Itt maradok a szertartás kezdetére. Lerovom a kegyeletemet, dumálok pár taggal, ilyesmi, aztán tűz! Irány a

randevú a Mayfair-boszorkányokkal, Stuartot és Tessát pedig vigye el az ördög!

- Rendben van, veled megyek.
- Ez már jobb. Ez már intelligens. Ez az én gyakorlatias Tommym,
- Akkor aludjunk egy kicsit. Nem mondták, mikor szólítanak. És te fogsz vezetni.

TIZENKILENC

A TORONY LEGFELSŐ EMELETE. Yuri a kerek asztalnál ült, és az előtte gőzölgő kínai teát bámulta. A teát a halálraítélt főzte. Yuri nem akart hozzányúlni.

StuartGordont akkor ismerte meg, amikor a Talamascához került. Számtalanszor vacsorázott Gordonnal és Aaronnal. Együtt sétáltak a kertekben, együtt vonultak el lelkigyakorlatra, együtt jártak Rómában. Aaron annyira tartózkodás nélkül beszélt Gordonnal. A Mayfair-boszorkányok így, a Mayfair-boszorkányok úgy, a Mayfair-boszorkányok amúgy. És Gordon elárulta.

Miért nem öli meg Ash? Mire számíthatnak ettől az embertől, amit nem szennyezett be, nem rontott meg az őrültsége? Úgyszólván biztos, hogy Marklin George és Tommy Monahan volt a segítője. Ám ennek majd a rend jár utána. A falusi telefonfülkéből sikerült beszélnie az anyaházzal, és Elvera puszta hangjától megeredtek a könnyei. Elvera hűséges volt. Elvera jó volt. Yuri megtudta, hogy a szakadék, amely eltávolította a Talamascától, máris csukódni kezdett. Ha Ashnek igaza van, hogy az összeesküvés nem volt kiterjedt, és valóban úgy látszott, hogy ez a helyzet - akkor neki türelmesnek kell lennie. Végig kell hallgatnia Stuart Gordont, mert be kell számolnia a rendnek arról, amit megtud ma éjszaka.

Türelem! Aaron is ezt kívánná. Aaron följegyezné a történetet, hogy mások is megismerhessék. Hát Michaelnek és Rowannak vajon nincsen joga a tényekre? És itt volt Ash, a titokzatos Ash, aki leleplezte Gordon árulását. Ha nem tűnik föl a Spelling Streeten, Yuri elhitte volna a mímelt ártatlanságot és a bárgyú hazugságokat, amelyeket Gordon előadott a kávézóban.

Mi járhat Ash fejében? Yuri azt mondta, hogy ellenállhatatlan - most a maguk szemével láthatták, mennyire az. A maguk szemével láthatták a rendkívüli arcot, a nyugodt, szelíd tekintetet. Ám akkor sem szabad elfelejteniük, hogy Ash fenyegetést jelent Monának, fenyegetést az egész Mayfair-családnak...

Yuri megparancsolta magának, hogy ne gondoljon erre. Most túlságosan nagy szükségük van Ashre. Valahogy ő lett ennek a hadműveletnek a főparancsnoka. Mi is lenne velük, ha visszavonulna, és itt hagyná őket Gordonnal? Ők nem bírnák megölni. Még csak meg sem ijeszthetnék, legalábbis Yuri kételkedett benne. Azt nem lehetett felmérni, hogy Rowan és Michael mennyire gyűlöli Gordont. Kifürkészhetetlenek. Yuri most már láthatta, mennyire boszorkányok.

Ash a kerek asztal másik oldalán ült, félelmetes ujjait összekulcsolta a göcsörtös, régi deszkán, és Gordont figyelte a jobbján. Ő gyűlölte Gordont, ezt abból lehetett látni, hogy hiányzott belőle valami, talán a részvét? Talán a jóság, amellyel mindenkihez, az égvilágon mindenkihez közeledett?

Yuri két oldalán Rowan Mayfair és Michael Curry ült, hála annak a jóságos istennek! Nem bírta volna elviselni Gordon közelségét. Michael volt a dühös, a gyanakvó. Rowant megigézte Ash. Yuri előre tudta, hogy így lesz. Michaelen egyelőre nyoma sem látszott az igézetnek.

Hozzá nem bírt volna nyúlni a csészéhez. Stuart ennyi erővel bele is vizelhetett volna.

- India őserdeiben - mondta az éppen, a teáját szürcsölve, amit derekasan megkeresztelt whiskyvel. - Nem tudom, hol. Nem ismerem Indiát. Annyit tudok, amit a bennszülöttek mondtak: hogy örök idők óta ott volt, faluról falura vándorolt, hozzájuk a háború előtt érkezett, beszél angolul, nem öregszik, és ezért a falusi asszonyok félnek tőle.

A whiskysüveg az asztal közepén állt. Michael Curry kérte, bár talán ő se bír majd hozzányúlni ahhoz, amit Gordon kínál. Rowan Mayfair keresztbe fonta a karjait, Michael Curry az asztalra könyökölt. Közelebb volt Stuarthoz, nyilvánvalóan megpróbált belelátni a vénemberbe.

- Azt hiszem, egy fénykép lett a veszte. Valaki csoportképet készített a faluról. Valami vállalkozó szellem, háromlábbal és kurblis kamerával. És Tessa is ott volt a képen. Az egyik fiatalember találta meg a nagyanyja holmija között, annak halála után. Művelt ember. Tanítványom volt Oxfordban.

- És tudott a Talamasca létezéséről.

- Igen. Ritkán beszéltem a tanítványaimnak a rendről, kivéve azokat, akik olyannak tűntek, hogy...
- Mint azok a fiúk - szólt közbe Yuri.
Látta, hogy Stuart szemében ugrik egyet a fény, mintha a lámpa rezzent volna meg, és nem Stuart.
- Nos, igen, mint azok a fiúk.
- Miféle fiúk? - kérdezte Rowan.
- Marklin George és Tommy Monahan - felelt Yuri.
Stuart arca megmerevedett. Két kézre fogta teásbögréjét, és mohón kortyolt.
A whiskynek émelyítő gyógyszerszaga volt.
- Ők segítettek ebben? - kérdezte Yuri. - A latintudós és a számítógépes lángész?
- Én csináltam - felelte Stuart, kerülve a cigány tekintetét. Senkire sem nézett. - Akarjátok hallani, amit mondandó vagyok, vagy nem?
- Ők segítettek - ismételte Yuri.
- Nincs mit mondanom a cinkosaimról - jelentette ki Gordon. Hidegen nézett a cigányra, aztán a semmibe révedt, vagy a fal mellett osonó árnyakat nézte.
- Ez volt a két fiatal - állapította meg Yuri, bár Michael intett neki, hogy fogja be a száját. - De mi van Joan Crosszal, Elvera Fleminggel vagy Timothy Hollingsheddel?
Stuart türelmetlenül, viszolyogva legyintett a nevek hallatán, nem is gondolva rá, milyen fényt vet ez a mozdulat a fiúkra.
- Joan Crossnak nincs egy romantikus porcikája - mondta váratlanul -, Timothy Hollingshedet pedig mindig túlbecsülték, kizárólag a főnemesi származása miatt! Elvera Fleming egy vén bolond! Ne kérdezgess ilyeneket! Úgyse kényszeríthetsz, hogy beszéljek a cinkosaimról! Úgyse kényszeríthetsz, hogy áruljam el őket! Légy nyugodt, magammal viszem ezt a titkot a sírba!
- Tehát ez a jó barát - szólalt meg a táltos türelmesen, de megdöbbentő fagyossággal -, ez az indiai fiatalember írt neked, Gordon úr.
- Tulajdonképpen telefonált, és azt mondta, hogy van számomra egy titka. Azt mondta, eljuttathatja Angliába Tessát, ha én rögtön érkezésekor gondjaimba veszem. Azt mondta, hogy Tessa nem önellátó. Hol őrültnek látszik, hol normálisnak. Nem lehet kiigazodni rajta. Ismeretlen korokról mesélt a környezetének. Mikor ez a fiatalember végzett egy kis nyomozást, mert haza akarta küldeni, rájött, hogy Indiának abban a részében Tessa legendának számít. Feljegyeztem mindent. Megvannak a levelek. Minden itt van. Másolatok találhatók az anyaházban. De az eredetik itt vannak. Ebben a toronyban van minden, ami nekem drága.
- Mikor megláttad Tessát, tudtad, hogy kicsoda?
- Nem. Hihetetlen volt. Valósággal megbabonázott. Attól fogva az önzés parancsolt tetteimnek. Idehoztam. Nem akartam az anyaházba vinni. Nagyon különös volt. Úgyse mondhattam volna el senkinek, mit művelek és miért, azon a nyilvánvaló tényen kívül, hogy Tessa elvarázsolt! Csak nemrégiben örököltem ezt a tornyot anyai nagybátyámtól és tanítómtól, aki műgyűjtő volt. Eszményi helynek tűnt.
Az első héten szinte ki se tettem a lábamat. Még sose volt ilyen társaságom, mint Tessa. Vidámsága, egyszerűsége megmagyarázhatatlanul boldoggá tett.
- Azt elhiszem - mondta csendesen Ash, és alig észrevehetően elmosolyodott.
- Beleszerettem. - Elnémult, a szemöldöke fölszaladt, mintha megdöbbentette volna, ami kiszaladt a száján. De rögtön valóságos lázba jött a kinyilatkoztatástól. - Halálosan beleszerettem!
- És itt tartottad? - kérdezte Yuri.
- Igen, azóta is itt él. Sohasem jár ki. Fél az emberektől. Akkor szólalt csak meg, mikor már elég ideje voltam mellette, akkor kezdte mesélni csodálatos meséit.
Ritkán beszél összefüggően, vagyis inkább időrendben. A rövid történetek mindig értelmesek. Több száz felvételem van a meséiből, több listám az óangol és latin szavakról, amelyeket használ. Azt szinte azon nyomban megértettem, hogy két különböző életről beszél; egy nagyon hosszúról, amelyet most él, és egy korábbiról.
- Két életről? Tehát újramegtestesülés?
- Elég hosszú idő kellett, hogy elmagyarázza - felelte Gordon, aki most már annyira átadta magát a történetnek, hogy megfeledkezni látszott a veszélyről, amelyben forog. - Azt mondta, fajtája minden egyedének két élet jutott, néha több is. Az újszülött úgy jött a világra, hogy tudott mindent, ami a túléléshez

kellett, aztán fokozatosan földerengett benne a korábbi élete, meg a többiek életének szilánkjai és törmelékei. Ennek a korábbi életnek az emléke óvta meg attól, hogy megtébolyodjon a halandók között.

- Addigra nyilván már tudta, hogy nem ember - jegyezte meg Rowan. - Engem félrevezetett volna.

- Nem. Szó sincs róla. Azt hittem, ember. Természetesen voltak különös tulajdonságai: áttetsző bőre, toronymagassága, szokatlan keze, de én sose gondoltam: "Nem, ez itt nem ember!" Ő mondta meg, hogy nem az. Több ízben is. Népe az emberek előtt élt. Sok ezer évig éldegéltek békességben az északi tengerek szigetein, amelyeket vulkanikus források, gőzölgő gejzírek, termálvizű tavak melegítettek.

Nem azért tudta, mintha élt volna abban az időben, hanem mert mások, akiket első életében ismert, emlékeztek erre a paradicsomra. Népe így tartotta nyilván a történelmét, az emlékezéssel a korábbi életekre.

Felfogják ezt a hihetetlen tényt? Hogy mindenki meghatározott és becses történelmi emlékekkel jöjjön a világra? Ez azt jelenti, hogy a faj többet tudott magáról, mint amennyit az emberiség valaha is megtudhat! De a táltosok, hogy úgy mondjam, első kézből szereztek tudomást ősibb időkről!

- Ha pedig párosította volna Tessát egy fajtájabelivel - mondta Rowan -, akkor született volna egy gyermek, aki egy korábbi életre emlékszik - aztán esetleg egy másik gyermek, egy másik élet emlékével.

- Pontosan! Helyreállt volna az emlékezés lánca, és ki tudja, milyen messzire nyúlt volna vissza, mert mindegyik emlékezett volna egy korábbi létre, emlékezett volna szeretett mesemondók emlékeiből táplálkozó mesékre!

Ash nem tett megjegyzést, nem látszott rajta felindulás. Nem csodálkozott a hallottakon, nem háborodott föl. Yuri majdnem elmosolyodott. Ezt a természetességet figyelte meg a Claridge-ben is, mikor először találkozott a táltossal.

- Más talán elengedte volna a füle mellett Tessa állításait - folytatta Gordon -, de én felismertem a gael, az óangol, a latin szavakat, és el tudtam olvasni, amit rúnajelekkel írt! Tudtam, hogy igazat mond!

- És megtartotta magának - jegyezte meg Rowan olyan egykedvűen, mintha csak az idegesítő áradozást próbálná lehűteni, hogy visszaterelje Gordont a tényekhez.

- Igen! Azt tettem! Bár Aaronnak majdnem szóltam. Minél többet beszélt Tessa, annál többet mesélt a felföldről, a korai kelta szertartásokról, szokásokról, még a kelta szentekről is, és a kelta egyházról.

Azt ugye tudják, hogy angliai egyházunk akkoriban kelta vagy brit volt, vagy nevezzék, aminek akarják, és maguk az apostolok alapították, akik Jeruzsálemből érkeztek Glastonburybe! Nem volt közünk Rómához. Gergely pápa, és a bérence, Szent Agoston tukmálta rá a katolikus egyházat Britanniára!

- Igen, de aztán mégsem szóltál Aaron Lightnernek? - Ash csak egy egészen kicsit emelte föl a hangját. - Azt mondtad...

- Aaron akkor már elutazott Amerikába. Azért ment oda, hogy ismételten kapcsolatot teremtsen a Mayfair-boszorkányokkal, és más ösvényeken folytassa az okkult nyomozást. Nem volt időm, hogy kikérdezzem Aaront a korai kutatásairól. Meg aztán természetesen hibát is elkövettem. Magamnál tartottam a nőt, akinek őrizetét azért bízták rám, mert a rend tagja vagyok, mégis megtartottam magamnak, úgyszólván fogságba vetettem. Természetesen Tessa bármikor elmehetett, nem tartotta vissza más, mint a saját félelme. Ám én akkor is elrekesztettem a világtól. Nem szóltam róla a rendnek.

- De hogyan hoztad kapcsolatba őket? - kérdezte Ash. - Mármint Tessát és a Mayfair-boszorkányokat?

- Ó, nem volt az olyan nehéz! Egyik dolog következett a másikból. Mint említettem, Tessa rengeteget hivatkozott ősi felföldi szokásokra. Folyton emlegette a köveket, amelyeket az ő népe állított körbe, később pedig a keresztények használták bizarr szertartásokhoz, amelyeket a papjaiknak sohasem sikerült felszámolniuk.

Nyilván valamennyien vagy legalább néhányan ismerik a mitológián kat. A brit ősmítoszokban hemzsegnek a legendás óriások. Mondáink szerint ők építették a köröket. Ugyanezt mondta Tessa. Jóval azután is, hogy lejárt az idejük, óriásaink még mindig ott lappangtak a sötét és távoli helyeken, tengerparti barlangokban, felföldi barlangokban. Nos, Tessa óriásai, akiket csaknem kiirtottak, ugyancsak túlélték a hajtóvadászatot! Ha pedig mutatkozni mertek az emberek között, egyszerre ébresztettek imádatot és félelmet. Tessa mesélte, hogy ugyanez történt a kis néppel, amelynek eredetét elfelejtették. Egyrészt tisztelték, másrészt rettegték őket. És a skóciai első keresztények gyakorta énekeltek és táncoltak a kőkörben, mert tudták, hogy az óriások is ezt cselekedték egykoron - sőt épp e célra építették a köröket -, és a muzsikával kicsalogatták búvóhelyeikről az óriásokat, akik eljöttek, hogy beálljanak a táncba, amikor is a keresztények lemészárolták

őket, hogy kedvükre tegyenek papjaiknak, ám előbb még használták őket, hogy kedvükre tegyenek a régi isteneknek.

- Hogyhogy “használták őket”? - kérdezte Rowan. Gordon szeme kissé megüvegesedett, és a hangja lágy, szinte már simogató suttogássá tompult, mintha ezekről a dolgokról nem is lehetne beszélni másképp, mint áhítattal.

- Itt boszorkányságról beszélünk! Primitív, véráztatta boszorkányságról, amikor a keresztény igába hajtott babona visszanyúl a pogány múltba, hogy varázsoljon, bájoljon vagy hatalomra tegyen szert, vagy egyszerűen csak végignézhessen egy sötét, titkos rítust, amely olyan vérforraló, amilyen csak a bűn lehet az emberiség számára! Mindenképpen bizonyságot akartam találni Tessa történeteire.

Anélkül, hogy bárkit a bizalmamba fogadtam volna, alászálltam az anyaház pincéibe, oda, ahol a brit néphit legrégibb, feldolgozatlan forrásanyagait tárolták. Ezek voltak a kéziratok, amelyeket “hihetetlennek” és “komolytalannak” minősítettek az Aaronhoz hasonló tudósok, akik éveket töltöttek régi okmányok fordításával. Ez az anyag nem került be korszerű leltárainkba, modern számítógépes adatbankjainkba. Saját kezünkkel kellett forgatnunk a morzsálódó lapokat.

Ó, mit találtam! Málladozó kvartókat és gyönyörűen illuminált, pergamenre írott könyveket, ír szerzetesek, bencések, ciszterek feljegyzéseit, amelyek a parasztok bolond babonaságait panaszolták, ezekről az óriásokról, erről a kis népről mondtak meséket, akikről a közemberek konokul hiszik, hogy elő lehet csalni, és különféle módokon lehet használni őket!

És ott voltak a bombasztikus kirohanásokkal elegyesen az óriás termetű szentek legendái! Óriás lovagok és királyok!

Itt Glastonburyben, csekély távolságra tőlünk ástak ki egy hét láb magas óriást, akit Arthur királynak mondtak! Kérdem én, mi más volt ez, mint egyike Tessa óriásainak? Ily lényekre Britannia-szerte rábukkantak!

Ó, ezerszer éreztem kísértést, hogy felhívjam Aaront! Hogy örült volna ezeknek a regéknek, főleg azoknak, amelyek a felföldről, a felföldi lidérces tavakból és völgyekből származtak!

Ám egyetlen valaki volt a világon, akiben megbízhattam. Az pedig nem volt más, mint Tessa.

És mikor hazahoztam nagy gonddal kiásott meséimet, Tessa felismerte ezeket a szertartásokat, ezeket a mintákat, sőt még a szentek és királyok neveit is! Természetesen nem használt bonyolult szavakat. Töredékekben szakadt föl belőle, hogyan lett népéből megszentelt préda, amely csak úgy menekülhetett a kínzástól és a haláltól, ha legyőzte a keresztényeket, vagy egyre mélyebbre menekült a rengeteg erdőkben, amelyek akkoriban még elborították a hegyeket, vagy bevette magát a barlangokba és a titkos völgyekbe, ahol meg kellett küzdenie a békéért.

- És ezt nem mondtad el Aaronnak? - kérdezte Yuri. Gordon elengedte a füle mellett a szavakat. Beszélt tovább.

- Aztán Tessa fájdalmas hangon elpanaszolta, milyen szörnyű szenvedést kellett kiállnia egyszer a keresztény parasztok kezén, akik elfogták, és arra kényszerítették, hogy egymás után fogadja a szomszédos falvak férfiait, hátha életet ad egy ugyanolyan óriásnak, aki úgy jön a világra, hogy mindent tud, beszél, és órák alatt kifejlődik - egy olyan lénynek, akit talán az anyja szeme láttára gyilkoltak volna le a falusiak!

Vallást csináltak belőle, értik? Fogd el a táltost, pároztasd, áldozd föl a sarjat! Előszeretettel tartották a szent játékot karácsonykor, amely ősi pogány rítusokat visz tovább. Tessának végül sikerült megszöknie a förtelmes fogságból. Nem hozta a világra a szakrális áldozatot, csak a vére omlott a halandó férfiak magjától.

Elhallgatott, összeráncolta a szemöldökét. Szomorúan nézett Ashre.

- Ez ártott meg az én Tessámnak? Ez apasztotta el a kutat? - Nem annyira kérdés volt, mint a korábbiak megerősítése. Ash azonban nem érezhette szükségét a megerősítésnek, mert nem válaszolt.

Gordon összeborzongott.

- Iszonyú dolgokról beszélt! - mondta. - Beszélt a hímekről, akiket odacsalogattak a körökbe, és hozzájuk vezették a falusi hajadonokat; ám ha egy ilyen leány nem szült óriást, akkor elpusztult! Mikor annyi leány halt meg, hogy a falusiak kétkedni kezdtek a hím erejében, az óriást máglyára vetették, égő áldozatul. Illetve mindig megégették, bármi lett is az eredmény, még ha nemzett is áldozati gyermeket, mert a hímektől nagyon féltek.

- Tehát a nőktől nem féltek - összegezte Rowan -, mert a nők nem veszejtették el a férfiakat, akik velük

háltak.

- Pontosan - felelte Gordon. - Habár! - Örvendező kis mosollyal fölemelte a mutatóujját. - Habár! Hébe-hóba megtörtént - igen! -, hogy a hím óriás vagy a nőstény óriás életet adott a bűvös gyermeknek, és megszületett az óriás új sarj, hogy mindenek lássák!

Ilyegyesülésre nem lehetett alkalmasabb idő, mint a karácsony, december huszonötödike, az ősi napisten ünnepe! És ha óriás született, azt mondták, hogy az ég ismét párzott a földdel, mint az Első Teremtéskor, és nászukból nagy varázslat származott; és ilyenkor csupán lakomázás és karácsonyi dalok zengedezése után mutatták be az áldozatot, Krisztus nevében. És ha az óriás történetesen több ilyen sarjat nemzett vagy szült, akkora táltos párzott a táltossal, akkor az egész völgyben fellobbantak az áldozati tüzek, és égig szállt a füst, meghozva a korai tavaszt, a langyos szellőt, a csendes esőt, hogy dús legyen az aratás!

Félbeszakította magát, lelkesen fordult Ashlarhoz.

- De hát ezt neked is tudnod kell! Magad is pótolhatnál szemeket az emlékezés láncában! Bizonyosan te is éltél egy korábbi életet! Olyan dolgokat mondhatnál, amelyekre ember sohasem jöhetne rá! Érthetően és meggyőzően közölhetnéd őket, mert te erős vagy, és nem együgyű, mint az én szegény Tessám. Te megajándékozhatnál minket vele!

Ash nem szólt, csak az arca sötétedett el. Gordon nem is vette észre. Ez bolond, gondolta Yuri. De talán ez kell minden szövevényes gaztetthez: egy regényes bolond.

- Nem érted? - kérdezte Gordon a cigánytól, de mindenkinek címezte a szavait. - De annyit talán felfogsz, micsoda lehetőségeket tárt föl előttem ez!

- Annyit tudok - felelte Yuri -, hogy nem szóltál Aaronnak. És a Véneknek sem, igaz? A Vének nem tudtak róla. Testvéreid nem tudtak róla!

- Már közöltem veled, hogy senkit se avathattam be, és őszintén szólva nem is akartam! Amit megtudtam, az az enyém volt! Különben is, mit mondtak volna szeretett Véneink, ha ugyan a “mondtak” megfelelő szó a néma trafikálásaikra! Kaptam volna faxot, amelyben utasítanak, hogy haladéktalanul vigyem Tessát az anyaházba, és... Nem, ez a tudás az enyém volt! Én találtam Tessát!

- Nem, te hazudsz magadnak és mindenkinek! - torkolta le Yuri.

Belőled a Talamasca csinált valakit.

- Badar gondolat! Hát én semmit sem adtam a Talamascának? Mellesleg nem az én ötletem volt, hogy kárt tegyünk a mieinkben! Ami az orvosokat illeti, akik belekeveredtek, az igen, ahhoz hozzájárultam, bár ismétlem, én sohasem vetettem volna föl.

- Maga ölette meg dr. Samuel Larkint? - kérdezte Rowan csendes egykedvűséggel. Óvatosan szondázott, nehogy elriassza Gordont.

- Larkin, Larkin... Ó, nem is tudom! Egészen összezavarodtam! Mert tudja, segítőimnek egészen más elképzeléseik voltak a titoktartásról. Mondhatom, egyetértettem a terv vakmerőbb vetületeivel, de igazság szerint nem tudom elképzelni, hogy kezet emeljek egy másik emberre. - Vádlón meredt Ashre.

- És a segítői? - kérdezte Michael. Hangjának gyakorlatias közönye nem nélkülözött minden hasonlóságot a feleségéével. - Akik New Orleansba jöttek. Norgan és Stolov. Velük megosztotta a titkait?

- Nem, természetesen nem! - tiltakozott Gordon. - Ők nem is voltak a rend tagjai, legföljebb annyira, mint Yuri. Nyomozók voltak csupán, fullajtárok, ilyesmi. Csak mikor már... mondjuk úgy talán, hogy elvadultak a dolgok. Nem tudom. Annyit tudok, hogy barátaim, bizalmasaim úgy érezték, titkokkal és pénzzel a markukban tarthatják ezeket az embereket. Mindig így volt ez. Korrupció, titkok és pénz. De most ne beszéljünk erről. Itt most a felfedezés a fontos. Az tiszta, az jóvátesz mindent.

- Semmit sem tesz jóvá! - csattant föl Yuri. - Haszonlesésből tanultál! Közönséges áruló vagy! Kapzsiságból loptad meg a levéltárat!

- Mi sem lehet távolabb az igazságtól - jelentette ki Gordon.

- Yuri, engedd beszélni - kérte Michael halkan. Gordon nyugalmat parancsolt magára, és folytatta, továbbra is a dühöngő Yurinak címezve a mondandóját:

- Hogy feltételezheted rólam, hogy engem más is vezethet, mint szellemi szempontok? Rólam, aki Glastonbury hegyének árnyékában nőttem fel, aki egész életemet az ezoterikus tudásnak szenteltem, csakis a fényért, amelyet életünkre derít?

- Szellemi haszna volt talán - felelte Yuri -, de a kapzsiság ösztökélte. Ez a te bűnöd.

- Próbára teszed a türelmemet! - figyelmeztette Gordon. - Talán ki kellene küldenem ebből a szobából.

Talán nem is kellene többet mondanom...

- Meséld a történetedet - szólt közbe nyugodtan Ash. - Kezdek türelmetlen lenni.

Gordon elnémult, az asztalra meredt. Úgy vonta föl a szemöldökét, mintha azt közölné, hogy nem köteles belenyugodni ebbe az ultimátumba. Fagyosan nézett föl Ashre.

- Miből jött rá, hogy ennek köze van a Mayfair-boszorkányokhoz? - kérdezte Rowan.

- Ó, én rögtön láttam a kapcsolatot! Mindennek a kőkörhöz van köze. Régóta ismertem Suzanne történetét, az első Mayfairét, a felföldi boszorkányét, aki ördögöt idézett a körben. És olvastam Petyr van Abel leírását arról a kísértetről, aki üldözte, csúfolkodott vele, és jóval erősebb akaratról tett tanúságot, mint amennyit az emberi kísértetektől megszoktunk!

Petyr van Abel levele volt az első feljegyzés a Mayfair-boszorkányokról, amit Aaron lefordított, és természetesen hozzám fordult, ha gondjai voltak a régi latinnal. Aaron akkoriban mindig tőlem kért segítséget.

- Szegény - jegyezte meg Yuri.

- Természetesen eszembe jutott, hogy mi van akkor, ha ez a Lasher egy másik fajból való hazajáró lélek, aki reinkarnációra törekszik? Mennyire összhangban lenne ez a talánnyal! És Aaron csak nemrég írta meg Amerikából, hogy Mayfairék sorsuk legsötétebb óráit élik, mert a kísértet, amely testté akar lenni, bármikor átjöhet.

Vajon egy óriás lelke lenne, aki második életét követeli? Ez a kilátás olyan hatalmasan megnövelte kutatásaim horderejét, hogy most már meg kellett osztanom másokkal. Be kellett vonnom azokat, akiben bíztam.

- De nem Stolowal és Norgannal.

- Nem! A barátaim... a barátaimat egészen más bordában szőtték. Ne zavarjanak össze! Stolov és Norgan akkor még nem volt benne. Nem! Hadd folytassam!

- De ezek a barátok benne voltak a Talamascában - szúrta közbe Rowan.

- Úgyse mondok többet annál, hogy... hogy fiatalemberek voltak, akikben bíztam.

- Elhozta ezeket a barátait ide, a toronyba?

- Dehogy hoztam - tiltakozott Stuart. - Akkora bolond nem vagyok. Tessát megmutattam nekik, de olyan helyen, amelyet én választottam, a glastonburyi apátság romjai között, azon a szent helyen, ahol kihantolták, majd vissza is temették a hét láb magas óriás csontvázát.

Érzelmes gesztus volt tőlem, hogy odavittem, hadd álljon a síron, amely egyik vérét rejti. Ott engedtem meg, hogy hódoljanak neki azok, akiket méltónak találtam rá, hogy segítsék munkámat. Fogalmuk sem volt róla, hogy alig mérföldnyire állnak Tessa menedékétől. Nem is volt szabad megtudniuk.

Csakhogy ők lelkesek és vállalkozó szelleműek voltak. Ők vetették fel a tudományos vizsgálatok gondolatát. Segítettek, hogy egy fecskendővel vérmintát vehessek Tessától, amit névtelenül elküldünk különböző laboratóriumokba, elemzés céljára. Ekkor bizonyosodtunk meg róla, hogy Tessa nem ember! Nekem semmit se mond, hogy enzimek meg kromoszómák, de ők értették.

- Orvosok voltak? - kérdezte Rowan.

- Nem, csak nagyon eszes fiatalemberek. - Árnyék suhant át az arcán, és rosszindulatú pillantást vetett Yurira.

Igen, a tanítványaid!, gondolta a cigány, de nem szólt. Ha legközelebb félbeszakítja Gordont, csak azért teszi, hogy megölje.

- Akkor még olyan más volt minden! Akkor még nem törtek összeesküvők emberek életére. De aztán annyi minden történt!

- Folytassa - szólt Michael.

- Nyilvánvaló, mi volt ezek után a következő lépés. Visszatértem a pincébe, az elfelejtett néphagyományhoz, és nem kutattam mást, csakis a feltűnően magas termetű szenteket. És mit találok? Valóságos legendairodalmat, szentek kézzel írott életrajzainak sokaságát, amelyek átvészelték VIII. Henrik véres irtóhadjáratát a kolostorok ellen, és hasonló szövegek ezreinek társaságában hányódtak a pincénkben!

És... És ebben a kincsesbányában volt egy doboz, amelyre ezt írta egy rég halott titkár: “A skót szentek élete”, és még ezt firkantotta alá; “Óriások!”

Elsőnek rögtön egy VIII. századi lindisfame-i szerzetes írásának későbbi másolata került kezembe, egy rege Szent Ashlarról, akinek olyan bűvös hatalom adatott, hogy Isten akaratából két különböző korban is megjelenhetett a Felföldön, ahová eljövendő lesz újra és újra!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Yuri a táltosra pillantott. Ash hallgatott. A cigány kezdett kételkedni benne, hogy Gordon egyáltalán megértette-e az óriás nevét. Ám Gordon ebben a pillanatban rámeredt Ashre, és már meg is kérdezte:

- Nem lehetséges, hogy magát is róla nevezték el? Nem lehetséges, hogy ismeri is ezt a szentet, a saját emlékeiből vagy a másokéból, feltéve, hogy volt alkalma beszélni fajtájabeliekkel? - A vénember szeme lángolt.

Ash nem felelt. A csend ólomnehéz volt. Az óriás arcát ismét megváltoztatta valami. Az őszinte gyűlölet, amit Gordon iránt érzett?

Stuart folytatta az elbeszélést. Válla meggörnyedt, keze lázasan röpködött.

- Nem tudtam hova lenni a lelkesedéstől, mikor azt olvastam, hogy Szent Ashlar valóságos óriás volt, termetre talán hét láb, hogy Szent Ashlar egy pogány fajból származott, amelyet személyesen segített kiirtani...

- Folytasd - parancsolta a táltos. - Hogy hoztad kapcsolatba a Mayfair-boszorkányokkal? Hogy lett emberhalál belőle?

- Na jó - felelte Gordon türelmesen. - De talán teljesíthetné egy haldokló utolsó kívánságát?

- Talán nem - felelte Ash. - Mi lenne az?

- Elárulná, hogy ismeri-e ezeket a regéket, és emlékszik-e korábbi korokra?

Ash intett, hogy folytassa.

- Ah, kegyetlen ön, barátom! - mondta Gordon.

Ashen látszott, hogy nagyon haragszik. Dús fekete sörénye, szelíd, szinte ártatlan szája még félelmetesebbé tette a haragját. Olyan volt, mint egy angyal, akiben egyre jobban forr az indulat. Nem válaszolt Gordonnak.

- Tessának hazahozta ezeket a meséket? - kérdezte Rowan.

- Igen - felelte Gordon. Végre eltépte a tekintetét Ashről, és Rowanra nézett. Mesterkélt kis mosollyal folytatta, mintha azt mondaná; most pedig a csinos hölgynek válaszolunk, aki itt ül az első sorban!

- Hazahoztam a mesét Tessának; vacsora mellett szokás szerint beszámoltam az olvasmányaimról. És ő ismerte ennek a szentnek a történetét, Szent Ashlarét, aki Tessa vére volt, népének vezére és királya, aki megkeresztelkedett, és elárulta a fajtáját. Ujjongtam! Most már csak ezt a nevet kellett végigkövetnem a történelmen!

Másnap reggel visszatértem az irattárba, és munkához láttam. És akkor, és akkor... rábukkantam a világrengető leletre, amelyért a Talamasca bármelyik tudósa odaadná a fél életét!

Szünetet tartott, tekintete végigvándorolt az arcokon, és megállapodott Yurin. Büszkén mosolygott.

- Egy könyv volt, egy pergamenkódex, de olyan, amilyet még sose láttam hosszú, tudós életem során! És nem is álmodtam, hogy láthatok ilyet! “Szent Ashlar”, ezt a nevet faragták a könyv tokjának fájába! Ez a név ugrott elő a poros árnyékokból, amikor végigpásztáztam elemlámpámmal a polcokat!

Újabb csend.

- És a név alá - folytatta Gordon, a hangsúly kedvéért ismét végignézve mindenkit - e szavakat írták rúnajelekkel: “Britannia táltosainak históriája” Latinul pedig: “Óriások a földön”. És amit Tessa még azon az estén megerősített egyetlen bólintással: most találtam rá a kulcsszóra!

“Táltosok. Azok vagyunk” - mondta.

Azon nyomban elhagytam a tornyot, visszahajtottam az anyaházba, lementem a pincébe. Más feljegyzéseket mindig a házban vagy a könyvtárakban tanulmányoztam. Az ilyen búvárkodás sohasem keltett feltűnést. Ám egy az egyet birtokolnom kellett!

Felállt, az asztalra támaszkodott, és úgy meredt Ashre, mintha az vissza akarná tartani valamitől. A táltos arca sötét volt, és valami szemmel nem látható változás kioltott belőle minden melegséget.

Gordon hátralépett, megfordult, odament a falnál álló faragott szekrényhez, és kivett egy nagy könyvet.

Ash nyugodtan figyelte. Nem számított szökési kísérletre, vagy biztosra vette, hogy elkaphatja Gordont, ha a vénember a lépcsőhöz akarna rohanni.

Gordon az asztalra helyezte a dobozt. Ash rámeredt. Valami gyúlt benne, ami robbanással fenyegetett.

Úristen, ez valódi!, gondolta Yuri.

- Ime! - mondta Gordon. Ujja úgy érintette meg az olajozott fát, mint egy szentségtartót. - Szent Ashlar! - Még egyszer lefordította a név alatti írást.

- Na, mit gondolnak, mi van benne? Találgassanak!

- Folytassa már, Gordon, nagyon kérem! - szólt rá Michael, és sokatmondó pillantást vetett Ashre.

- Folytatom! - súgta a vénember. Felnyitotta a dobozt, kivett belőle egy merev bőrbe kötött, hatalmas

kódexet, félretolta a dobozt, maga elé tette a könyvet.

Felnyitotta a kódexet. Az első oldalon csodaszép karmazsinban, aranyban, királykékben pompázó miniatúrák tagolták a pergamenre írott latin szöveget. Óvatosan lapozott. Yuri újabb gyönyörű betűket látott, és olyan parányi ábrákat, amelyeknek szépségét nagyítóval lehetett volna igazán élvezni.

- Íme lássátok, mert ilyet még úgysem láttatok! Mert ezt maga a szent írta!

- Ez a táltosok históriája a kezdetektől, egy kiirtott faj története, és Ashlar tulajdon vallomása, hogy ő - a pap, a csodatevő, a szent, ha úgy óhajtjátok - nem ember, hanem az eltűnt óriások közül való. Ezzel könyörög Szent Kolumbának, a piktek nagy térítőjének, az ionai kelta kolostor alapítójának, hinné el, hogy a táltosok nem szörnyetegek, hanem halhatatlan lélekkel bírnak, Isten teremtményei, akik osztozhatnak Krisztus kegyelmében - egyszerűen fenséges!

Ash fölugrott, és szó szerint kitépte a kódexet Gordon kezéből. A vénember sóbálvánnyá meredt. A táltos toronyként magasodott föléje. A többiek lassan felálltak. Ha valaki ilyen haragos, tisztelni kell, vagy legalább illik elismerni a haragját, gondolta Yuri. Némán figyelték a táltost, aki gyilkos tekintettel meredt Gordonra.

Rettenetes volt, ahogy az a szelíd arc eltorzult a haragtól. Az angyalok lehetnek ilyenek, mikor lesújtanak a lángpallossal.

Gordon megbotránkozását fokozatosan felváltotta a rémület.

Végre-valahára megszólalt Ash. Suttogva beszélt, szokott nyugalmával, de elég hangosan, hogy hallják:

- Hogy merészeled elvenni magadnak ezt? - Hangja kiélesedett a dühtől. - Te tolvaj is vagy, nemcsak gyilkos!

- Netán elvennéd tőlem? - kérdezte az égő szemű Gordon, dühvel vágva vissza Ash dühére. - Elvennéd tőlem, mint ahogy elveszed az életemet? Ki vagy te, hogy elvedd? Tudod-e, miket tudok a népedről?

- Én írtam! - jelentette ki Ash, akinek az arca kipirult a haragtól. - Ez a könyv az enyém! - súgta, mintha nem merne hangosan beszélni. - Én írtam minden szavát! Én festettem minden képét! Igen, Kolumbának készítettem! És az enyém! - Hátrált, magához szorítva a kódexet. Egy darabig remegett és hunyorgott, majd a szokott lágy hangján folytatta: - És a te összes beszéded... a kutatásaidról, életek emlékeiről... az emlékezés láncairól!

A csönd borzongott a haragjától.

Gordon megrázta a fejét.

- Te csak egy csaló vagy! - mondta.

Senki sem szólt.

Gordon nem hátrált. Szinte már nevetséges volt arcátlanságában.

-Táltos, az lehetsz! - mondta. - De Szent Ashlar, az soha! Hiszen akkor meg sem lehetne számlálni éveidnek számát!

Senki sem szólt. Senki sem mozdult. Rowan nem vette le a szemét Ashról. Yuri és Michael egyszerre figyelt mindenkit.

Ash nagyot sóhajtott, és kissé lehajtotta a fejét. Ujjai már nem markolták olyan görcsösen a kódexet.

- Hát mit gondolsz - kérdezte szomorúan -, hány éves az a szegény, aki lent ül a szövőszékénél?

- De hát emlékéletekről beszélt, és hogy mások meséltek az emlékeikről...

- Ó, hagyd már abba, te nyomorult vén bolond! - rimánkodott Ash. Zihált. A szemében kihunyt a tűz.

- És ezt titkoltad el Aaron Lightnertől! - mondta. - Ezt titkoltad el rended legnagyobb tudósai elől, hogy mocskos összeesküvést szőjj fiatal barátaiddal a táltos megkerítésére! Nem vagytok különbek a felföldi parasztoknál, a tudatlan vadbarmoknál, akik a kövek közé csalták a táltost, hogy megöljék! Mindig és mindig a Szent Vadászat!

- Nem, nem ölni! - rikoltott Gordon. - Sose akartam ölni! Csak látni akartam a nászt! Lasher és Tessa nászát Glastonbury ormán! - Sírni kezdett, hörögve, harákolva. Elfúló hangon folytatta: - Hogy lássam feltámadását a fajnak a szent hegyen, ahonnan maga Krisztus terjesztette el a világot megváltoztató vallást! Nem ölni, nem, hanem feltámasztani! Ezek boszorkányok öltek, ezek itt, akik úgy pusztították el a táltost, mintha nem lenne több egy torzszülöttnél! Elpusztították, hidegen, könyörtelenül, fütyültek rá, kicsoda, vagy mi lehetne belőle! Ők öltek, nem én!

Ash megcsóválta a fejét. Szorosabban markolta a könyvet.

- Nem, te öltél! - mondta. - Miért titkoltad el a legendát Aaron Lightnertől? Miért nem adtad át neki a drága tudást?

- Aaron sohasem működött volna együtt velem! - kiáltotta Gordon. - Vele sose tervelhettem volna ki semmit! Túlságosan vének voltunk! De a fiatalok, a bátrak, a látnokok - ők mindent elkövettek, hogy egyesítsék a táltosokat!

Ash megint sóhajtott. Várt, lassan, fegyelmezetten lélegzett. Aztán megint ránézett Gordonra.

- Hogy szereztél tudomást a Mayfair-táltosról? - kérdezte. - Mi volt a végső láncszem? Tudni akarom! És azonnal válaszolj, különben letépem a fejedet, és odateszem imádott Tessád ölébe! Az ő rémült arca lesz az utolsó, amit látsz, mielőtt az agyad szisszen egyet, és meghal.

- Aarontól - felelte Gordon. - Magátót Aarontól. - Reszketett, az ájulás kerülgette. Hátrált, tekintete ide-oda cikázott, aztán megállapodott a szekrényen, amelyből kivette a könyvet.

- Az amerikai jelentéseiből - folytatta, egyre közelebb osonva a szekrényhez. - Összehívták a tanácsot. Főbenjáró információ volt. Rowan, a Mayfair-boszorkány egy szörnyeteg gyermeket szült karácsony éjszakáján. Olyan gyermeket, amely néhány órán belül akkorára nőtt, mint egy férfi. A rend tagjai világszerte megkapták a lény leírását. Táltos volt, tudtam! És csak én tudtam!

- Te gonosz ember! - súgta Michael. - Te gonosz kis ember!

- Te mersz így nevezni! Te, aki elpusztítottad Lashert! Aki úgy ölted neg őt, mint egy pitiáner bűnözőt, akit egy kocsmai verekedésben teszel hidegre!

- Maga és a társai - vágott közbe Rowan sietve - önállóan jártak el?

- Már megmondtam, hogy igen! - Még egy lépést tett a szekrény felé. - Nézze, már közöltem, hogy úgyse árulom el, kik voltak a többiek!

- Ezek szerint a Véneknek semmi közük nem volt hozzá - folytatta Rowan.

- A kiközösítések hamisítványok voltak - mondta Gordon. - Beállítottunk egy elfogót. Nem én csináltam, én nem is értek hozzá, de csak sokat a leveleket engedtük ki és be, amelyek nem erre az esetre vonatkoztak. Mi leveleztünk a Vének nevében Yurival és Aaronnal. Amit ők írtak a Véneknek, azt elfogtuk. Nem volt nehéz. A Véneknek annyira mániájuk ez a titkolózás, hogy simán meg lehetett csinálni ezt a trükköt.

- Köszönöm, hogy közölte velünk - mondta Rowan komolyan. - Aaron talán gyanította.

Yuri nem hitt a fülének, hogy Rowan ilyen jóságosan, vigasztalóan beszél ehhez a gazemberhez, akit akkor kellett volna megfojtani!

Aztán azt mondta Rowan:

- Mit szedhetünk még ki belőle? - Ashre pillantott. - Úgy vélem, végeztünk vele.

Gordon megértette. Rowan most engedélyezi Ashnek, hogy ölje meg itt. Ash lassan letette a drága könyvet, és szembefordult Gordonnal. A keze szabad lett, hogy végrehajtsa az ítéletet, amit maga mondott ki.

- Nem tudtok ti semmit! - bökte ki váratlanul. - Tessa meséi, története, a felvételek, amiket készítettem! Csak én tudom, hol vannak! Ash némán bámulta. Szeme elkeskenyedett, szemöldökét összevonta. Gordon elfordult, ide-oda nézett.

- Nos! - kiáltotta. - Van nálam még valami fontos dolog, amit szívesen megmutatok!

A szekrényhez rontott, és mikor megpördült, pisztoly volt nála. Két kézzel markolta, és rászögezte Ashre, aztán a cigányra, aztán Rowanra, végül Michaelre.

- Ettől meg is halhattok! - mondta Gordon. - A boszorkányok, a táltos, mindenki! Egy golyó a szívetekbe, és olyan halottak vagytok, mint a közönséges emberek!

- Mindenkit nem lőhetsz le - közölte Yuri, aki már meg is kerülte az asztalt.

- Ne merészelj, vagy lövök! - sivított Gordon.

Ash egyetlen szökkenéssel a vénembernél termett. Ám Gordon ismét szembefordult vele, és kibiztosította a pisztolyt. Ash nem hátrált, de a pisztoly sem sült el.

Gordon arca eltorzult. Maga ellen fordította a pisztolyt, válla hirtelen meggörnyedt, másik keze ökölbe szorult.

- Isten az égben! - hörögte. A pisztoly a padlóra hullott, nagyot koppant a deszkán.

- Te! - meredt Rowanra. - Te boszorkány, te Mayfair-boszorka! - kiáltotta. - Tudtam, hogy te leszel az! Megmondtam nekik! Tudtam... - Kétrét görnyedt, behunyta a szemét és a szekrénynek dőlt. Úgy látszott, arcra fog esni, de aztán csak lecsúszott a padlóra. Úgy támaszkodott a jobb tenyerére, mintha fel akarna állni, majd elernyedt, szemhéja félig rácsúszott megüvegesedett szemére, végül elterült a halál kulisszahasogató otrombaságában.

Rowan úgy állt, mint az előbb, semmi se mutatta rajta, hogy ezt ő okozta, pedig Yuri tudta, hogy ő tette, és

látta, hogy Michael is tudja. Abból látta, ahogy Michael nézte a feleségét - ítélkezés nélkül, csendes megilletődéssel. Aztán sóhajtott, elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette az arcát.

Hátat fordított a halottnak, és fejcsóválva elhúzódott az árnyékba, az ablak mellé.

Rowan állt, keresztbe fonta a karját, és Gordont nézte.

Talán, gondolta Yuri, lát valamit, amit mi nem látunk. Érez valamit, amit mi nem érezhetünk.

Különben nem fontos. A gazember meghalt, és Yuri végre föllélegezhetett. Fújhatott egy nagyot, megkönnyebbültet, ami egész más volt, mint Michael komor sóhaja.

Meghalt, Aaron! Meghalt! És a Vének nem voltak benne! Ők majd kiderítik, egész biztosan kiderítik, kik voltak Gordon segítői, hogy azok a dölyfös novíciusok voltak-e!

Bár Yuri bizonyosra vette, hogy az a két fiatal - George Marklin és Tommy Monohan - bűnös. Csakugyan elképzelhető, hogy a vénember nem ilyennek akarta az összeesküvést, amelynek erőszakossága, otrombasága, hitványsága sokkal inkább a tanítványaira vallott.

Senki sem mozdult. Senki sem szólt. Álltak, talán a halott iránti komor tiszteletből. Yuri szeretett volna örülni, de nem tudott.

Aztán Ash odament Rowanhoz, nagyon szertartásosan, udvariasan;
könnyedén megérintette az asszony karját hosszú ujjaival, aztán lehajolt, és megcsókolta a két orcáját. Rowan úgy nézett föl rá, mint aki álmodik. Yuri még sose látott ilyen boldogtalan arcot.

Ash elhúzódott a nőtől, és Yurihoz fordult. Várt, nem szólt. Mind vártak. Mit lehetett itt mondani? Most mi történjen?

Yuri megpróbált kitervelni valamit, de semmi sem jutott eszébe.

- Most hazatérsz a rendhez? - kérdezte végül Ash. Yuri hevesen bólintott.

- Igen! Hazamegyek a rendhez! - súgta. - Már riasztottam őket. A faluból telefonáltam.

- Láttalak - mondta Ash.

- Elverával és Joan Crosszal beszéltem. Nem kétlem, hogy George és Monohan segített Gordonnak, de ezt a rend majd kinyomozza.

- És Tessa? - sóhajtott Ash. - Neki adhatsz födelet?

- Hát megengeded? - kérdezte Yuri. - Hogyne fogadnánk be! Menedéket nyújtunk neki, és vigyázunk rá, amíg csak él. De megengednéd, hogy ezt tegyük?

- Hol másutt lehetne biztonságban? - kérdezte Ash fáradt szomorúsággal. - Már nem él sokáig. Bőre olyan vékony, mint könyvemben a pergamenlapok. Valószínűleg hamarosan meghal, bár hogy mennyire hamar, azt nem tudhatom. Nem tudom, meddig adatott élnünk. Oly gyakran haltunk erőszakos halált. A legkorábbi időkben azt hittük, nem is lehet meghalni másképp. Nem is tudtuk, mi a természetes halál...

Félbeharapta a mondatot, és elkomorodott. Összevont fekete szemöldöke gyönyörű sarlót rajzolt a nagy szem fölé.

- De befogadjátok! - folytatta. - És jók legyetek hozzá!

- Ash - szólalt meg Rowan halkan. - Így egyértelmű bizonyítékot adsz a táltosról! Miért tennél ilyet?

- Ez a legjobb, ami történhet! - vágott közbe Michael meghökkentő indulattal. - Tedd meg, tedd meg Aaron kedvéért! - sürgette a cigányt. - Vidd el, vidd őt a Vénekhez! Megtettél minden tőled telhetőt, hogy feldobd az összeesküvést. Vidd el nekik a drága tudást!

- És ha tévedtünk? - kérdezte Rowan. - Ha nemcsak egy maroknyi ember... - Tétován elhallgatott, Gordon siralmas kis tetemét nézte. - Akkor mi lesz a kezükben?

- Semmi - felelte Ash csendesen. - Egy lény, aki hamarosan meghal, mindegy, hány vizsgálatot végezzenek rajta, amit ő szelíden fog tűrni, mindegy, hány felvételt készítsenek vele, hányszor fényképezzék le. Vidd el őt oda, Yuri, kérlek! Hadd ismerje meg a tanács. Hadd ismerje meg mindenki. Zúzd szét a titkolózást, amellyel Gordon és barátai olyan kegyetlenül visszaéltek!

- Hát Samuel? - kérdezte Yuri. - Samuel megmentette az életemet. Mit fog tenni Samuel, ha rájön, hogy Tessa a Talamascánál van?

Ash töprengett. Az nagyon szép volt, ahogy a szemöldöke felhúzódott, és az arcát megszelídítette a gondolat. Egészen olyan lett, mint mikor Yuri először látta, a gyöngéd szívű óriás, aki talán emberibb az embereknél.

Milyen vigasztaló tudat lenne, hogy aki örök életű, jóságosabb lesz a korral. De ez nem igaz. Ez a teremtmény életet oltott ki, és megölte volna Gordont is, ha Rowan valamiként nem állítja meg az öreg szívét.

Ez a teremtmény eget-földet megmozgathat, hogy hozzáférjen Monához, Monához, a boszorkányhoz, aki megszülhetne egy másik táltost.

Az ég szerelmére, hogy védje meg Monát?

Hirtelen zűrzavaros és nyomasztó lett a világ. Tessát természetesen magával viszi; rögtön telefonál az anyaházba, és könyörög nekik, hogy jöjjenek ide, ők pedig eljönnek, és akkor ő hazamehet, ismét beszélgethet majd a Vénekkel, akik az ő barátai és őrzői. A segítségükkel tudni fogja, mit tegyen. Leveszik a válláról a döntés terhét.

- Monát majd megvédem én - mondta halkan Rowan. A cigány megdöbbent. A boszorkány olvasott a gondolataiban. Mennyire képes olvasni a szívekben és a lelkekben? Mennyire igézi meg és ámítja el a táltos?

- Nem vagyok ellensége Mona Mayfairnek - mondta Ash, aki azonnal megértette, miről van szó. - Ebben az első perctől félreértettél. Sose ártanék egy gyereknek. Sose erőszakoskodnék egy nővel. Van neked aggódni valód éppen elég. Bízd Mona Mayfairt erre a két boszorkányra, akik szeretik, és majd vigyáznak rá. Bízd a családot rájuk. Kétségtelenül ezt mondják a Vének is, amikor majd sikerül beszélned velük. Hadd gyógyítsa meg a családot a család. Hadd tisztuljon meg önmagától a rend.

Yuri szeretett volna válaszolni. De mit mondott volna? Úgy szeretném, hogy ez igaz legyen!

Ash váratlanul hozzálépett, és gyengéden megcsókolta az arcát. Yuriban túláradt a szeretet. Fölnézett, átölelte a táltos nyakát és megcsókolta a száját.

A csók tartózkodó volt és szűzies.

Valahol a kisagyában Samuel hányaveti szavai kongtak, hogy beleszeretett a táltosba. Nem érdekelte. Ezt teszi a bizalom. Akkora megkönnyebbülés a bizalom, olyan gyönyörű érzés, hogy közünk lehet valakihez. Ettől tárja ki magát az ember, ettől tárulkozik ki a pusztulásnak.

- Most elviszem a hullát - mondta Ash. - Olyan helyre, ahol nehezen találhatják meg az emberek.

- Ne! - tiltakozott Yuri. Belenézett Ash nyugodt, nagy szemébe. - Mint mondtam, már beszéltem az anyaházzal. Ha néhány mérföldre leszel innen, telefonálj nekik. Tessék, itt a szám. Mondd nekik, hogy jöjjenek ide. Nekünk majd gondunk lesz Stuart Gordon tetemére és mindenre.

Odament a megtört holttest lábához. Milyen csenevész lett a halálban Gordon, a tudós, akit úgy csodált mindenki, Aaron barátja, a fiúk tanítója! Yuri lehajolt, óvatosan becsúsztatta kezét a zakó alá, és megtalálta a belső zsebben a fehér névjegyek kötelező kis kötegét.

- Tessék, ez az anyaház száma - mondta, miután fölegyenesedett, és egy névjegyet nyomott Ash kezébe. Visszanézett a hullára. - Senkit se tudnak kapcsolatba hozni ezzel a halottal! - Ez olyan döbbenetes, csodálatos igazság voit, hogy majdnem fölkacagott tőle.

- Hiszen ez nagyszerű! - jelentette ki. - Meghalt, és nyoma sincsen rajta erőszaknak. Igen, hívd csak föl ezt a számot. Ők majd eljönnek, és hazavisznek minket. - Megfordult, Rowanra és Michaelre nézett. - Nemsokára jelentkezem.

Rowan szomorú volt és kifürkészhetetlen. Michael szorongó.

- Ha pedig nem - mondta -, akkor tudni fogjuk, hogy tévedtünk. Yuri elmosolyodott, megcsóválta a fejét.

- Most már értem, megértem, hogyan történhet ez; látom gyarlóságait, látom varázsát. - Körülnézett a toronyszobában. Részint halálosan gyűlölte, részint a végzetes regényesség szentélyét látta benne, részint a gondolatot se bírta elviselni, hogy itt várja a felmentő sereget. De túlságosan elfáradt, hogy másra gondoljon, vagy másképp csináljon valamit.

- Megyek, beszélek Tessával - szólt Rowan. - Megmagyarázom, hogy Stuart nagyon-nagyon beteg, és te maradsz mellette, amíg megérkezik a segítség.

- Ó, ez nagyon kedves tőled! - mondta Yuri. Most rohanta meg igazán a kimerültség. Belerogyott az asztal mellett egy székbe.

Ránézett a könyvre vagy kódexre, ahogy Stuart nevezte, szabatosságból vagy szőrszálhasogatásból.

Látta a hosszú ujjakat, amint kétfelől megfogják a könyvet, és fölemelik. Látta, amint Ash a melléhez szorítja.

- Hogy érhetlek utol? - kérdezte.

- Sehogy - felelte Ash. - De ígérem, hogy én majd megkereslek.

- Kérlek, ne felejtsd el az ígéretedet - mondta Yuri törődötten.

- Valamire figyelmeztetnem kell téged - mondta a táltos halkan, töprengve. Úgy fogta a könyvet, mint egy szent pajzsot. - Az elkövetkező hónapokban és években esetleg látod majd a képmásomat újságokban és

képeslapokban. Ne is próbálj felkeresni! Ne is próbálj telefonálni! Olyan módon védenek, amit el sem tudsz képzelni. Úgyse sikerülne elérned. Figyelmeztesd ugyanerre a rendedet is. Úgyis letagadnék mindent, amit neked mondtam. És az Isten szerelmére, óva intsd őket attól, hogy a völgyszurdokba menjenek! A kis nép kipusztulóban van, de amíg meg nem halnak, roppant veszélyesek lehetnek. Figyelmeztesd őket: ne jöjjenek a szurdok közelébe!

- Vagyis elmondhatom nekik, amit láttam?

- Igen, ezt meg kell tenned, feltétlenül őszintének kell lenned hozzájuk. Másképp nem mehetsz haza.

Yuri fölnézett Rowanra, aztán Michaelre. Odajöttek hozzá, közrefogták. Rowan megsimogatta és megcsókolta az arcát. Michael a vállára tette a kezét.

Yuri nem szólt. Nem bírt. Nem voltak szavai. Talán könnye se maradt.

Pedig hogy szerette volna megosztani velük ezt a nagy örömöt! Ide jön érte a rend! A gyilkos árulásnak vége! Jönnek érte a testvérei, végre megszabadulhat a szörnyűségektől és a titkoktól, amelyeket látott!

Nem nézett föl, mikor kimentek. Hallotta, ahogy leereszkednek a csigalépcsőn. Halk hangokat is hallott az alatta levő szintről.

Lomhán feltápászkodott, és lement az első emeletre.

Tessa jegenyeként magasodott a szövőszék melletti árnyékban. Két kezét összetette, és bólogatott, miközben Rowanra figyelt. Rowan olyan halkan beszélt, hogy Yuri nem hallhatta. Aztán megcsókolta búcsúzóul a táltosnő arcát, és a lépcsőhöz sietett.

- Isten áldjon, Yuri - mondta gyengéden, mikor elment a férfi mellett. A lépcsőkorlátot fogva megfordult. - Mondj el nekik mindent. Ügyelj, hogy a Mayfair-boszorkányok aktáját lezárják, úgy, ahogy kell.

- Mindent? - kérdezte a cigány.

- Miért ne? - kérdezett vissza Rowan furcsán mosolyogva. Aztán eltűnt.

Yuri gyorsan visszafordult Tessához. Néhány percre tökéletesen megfeledkezett a táltosnőről. Pedig Tessa bizonyosan kétségbe fog esni, ha meglátja Stuartot. Édes istenem, mivel tartsa vissza, hogy föl ne menjen?

Ám Tessa már vissza is ült a szövőszékéhez - vagy inkább hímzőráma volt? Öltögetett és dudorászott, vagy nála talán dallama volt a lélegzésnek?

Yuri közelebb óvakodott. Félt, hogy megijeszti a táltost.

- Tudom! - szólalt meg Tessa. Fölemelte kerek arcát, és édesen, sugárzóan mosolygott. - Stuart meghalt, és talán már föl is ment az égbe.

- Elmondta?

- Igen, elmondta.

Yuri kinézett az ablakon. Nem is tudta, mit lát a sötétségben. A tó vize dereng? Ki tudja?

Ám az kétségtelen, hogy azok ott távolodó reflektorok. A fenykévék keresztülsöpörtek az erdő sötét bugyrain, aztán az autó eltűnt.

Egy percre cserbenhagyottnak, és ijesztően kiszolgáltatottnak érezte magát. Pedig telefonálnak helyette, egészen bizonyosan telefonálnak! Talán éppen most! Akkor nem marad nyoma az itteni számon, nem köthetik a hívást azokhoz, akik eljönnek, azokhoz, akikkel ő és a táltosnő távozik.

Hirtelen rettenetesen elfáradt. Hol van itt az ágy? Meg akarta kérdezni, aztán mégse tette. Csak állt, figyelte az öltögető Tessát, hallgatta dudorászását. Tessa végül fölnézett, és megint mosolygott.

- Ó, tudtam én, hogy eljön! - mondta. - Tudtam, valahányszor ránéztem! Tudtam, hogy nektek sose kell hiába várnotok rá! Előbb-utóbb elgyöngültök, kicsik lesztek és meghaltok, ahányan csak vagytok. Évekbe telt, mire rájöttem; arra jöttem rá, hogy senki sem menekülhet. Stuart pedig, szegény drágám, olyan nagyon gyönge volt! Tudtam, hogy bármikor eljöhet érte a halál.

Yuri nem szólt. Mérhetetlenül viszolygott ettől a lénytől, annyira viszolygott, hogy alig bírta palástolni, pedig semmi esetre sem akarta megbántani Tessát. Felködlött benne az ő Monája, a meglepetések kifogyhatatlan tárháza, a meleg, illatos Mona, akiben valósággal lángol az élet. Vajon ilyennek látják az embert a táltosok? Érdesebbnek? Vadabbnak? Otromba állatnak? Netán olyan érthetetlenül és veszélyesen elbűvölő dúvadnak, amilyennek mi látjuk az oroszlánt és a tigrist?

Mona. Gondolatban marokra fogta a haját. Látta, amint a lány megfordul, látta zöld szemét, mosolygó száját, amely amerikai nyerseséggel és bájjal pörgeti a szavakat.

Még soha nem volt ennyire biztos benne, hogy nem látja többé Monát.

A lánynak az a sorsa, hogy megmaradjon a családban, és a klánjában keresse a szerelmet, olyasvalakinél,

aki hozzá hasonló.

- Ne menjünk föl! - súgta bizalmasan Tessa. - Ne zavarjuk Stuartot a halálban. Ez így pont jó, nem gondolod? Ha meghaltak, már úgyse bánják,mit teszel.

Yuri lassan bólintott, aztán ismét a titkolózó éjszakát nézte az ablak mögött.

HÚSZ

ISTENI JÓLLAKOTTSÁGGAL ÁCSORGOTT a sötét konyhában. A tej elfogyott, az utolsó cseppig, ment utána a krémsajt, a túró, a vaj. Erre mondják, hogy tabula rasa. Hoppáré, elfelejtettünk valamit, sárga ömlesztett sajt, vékony szeletekben, tele vegyszerekkel és festékkel. Fújj, piha! Megrágta, lenyelte, volt, nincs, köszi szépen.

- Hanem tudod, drágám, ha ettől idióta leszel... - mondta.

Ez eleve ki van zárva, anya, mert én te vagyok és Michael vagyok. Továbbá nagyon is ténylegesen vagyok mindenki, aki az első pillanattól szólt hozzád, továbbá én vagyok Mary Jane.

Monából kipukkadt a nevetés. A hűtőszekrénynek dőlt, és egyszál magában hahotázott a sötét konyhában. No és a fagylalt? Francba, majd nem elfelejtette!

- Nohát, édes, jó hangot kaptál - mondta. - Nem is kaphattál volna jobbat. És hihetem-e, hogy nem hagytál ki egyetlen szótagot se... Vaníliás! Félliteres! Félliteresek!

- Mona Mayfair!

Ki kiabál? Eugenia? Most nem akarok beszélni vele. Most ne zavarjon se engem, se Mary Jane-t.

Mary Jane még mindig a könyvtárban ült a papírokkal, amelyeket Michael asztalából csórt, vagy Rowanéból, tekintve, hogy Rowan visszakerült a forgalomba? Nem érdekes. Különféle orvosi és jogi papírok voltak, meg olyan események dokumentumai, amelyek alig három hete történtek. Mary Jane, amióta egyszer belekóstolt az aktákba és históriákba, nem győzött falni. Neki, hogy úgy mondjuk, a családi történelem volt a fagylaltja.

- Mármost az a kérdés, megosszuk-e ezt a fagylaltot Mary Jane-nel, unokatestvéri jó erkölcs szerint, vagy befaljuk? Fald be!

Ideje szólni Mary Jane-nek. Elérkezett az idő. Amikor pár perce eljött a könyvtár mellett, mielőtt megejtette volna a konyhai szőnyegbombázást, Mary Jane a halott orvosokról, Isten nyugtassa őket, Larkin doktorról és arról a másikról Kaliforniában, meg a halott nők laborleleteiről dünnyögött valamit. Majd úgy kell visszapakolni a cuccokat, hogy se Rowan, se Michael ne izguljon szükségtelenül. Ez most a legfontosabb. Végül is ezek a dolgok nemcsak úgy átabotában történtek. Céljuk volt.

Most mindenben Mary Jane-re kell bíznia magát!

- Mona Mayfair!

Eugenia kiabál, jaj, de idegesítő.

- Mona Mayfair, Rowan Mayfair keresi telefonon, Angliából híja!

Prézsmita, prézsmita. Nekünk most egy evőkanálra van szükségünk, bár már majdnem a fenekén járunk az első félliteresnek. Jöhet a következő félliteres.

Na és kié ez a piskótaláb, ami itt kipeg-kopog a sötétben? Ki szalad az ebédlőn át? Morrigan a lábdobogás ütemére csettegett a pici nyelvével.

- Hiszen ez az én szeretett kuzinom, Mary Jane Mayfair!

- Pszt! - Mary Jane az ajkához emelte az ujját. - Téged keres. Rowan van a telefonban. Rowan beszélni akar veled, aszonta, keltsünk fel.

- Vedd fel a könyvtárban, és beszélj vele, én most nem kockáztathatom a dumát. Félre kell vezetned. Mondd neki, hogy klasszul vagyunk, a fürdőkádban ülök, vagy mit tudom én, és kérdezz rá mindenkire! Kérdezd meg, hogy van Yuri, hogy van Michael, és hogy ő jól van-e?

- Oké. - Azzal már ott se voltak a kipegő-kopogó piskótalábikók. Mona kikanalazta a maradékot, és a mosogatóba dobta a dobozt. Szalad az egész konyha. Pedig milyen rendszerető voltam világéletemben, és most tessék, ennyire korrumpált a pénz. Felbontotta a következő jégkrémet.

Megint a bűvös lábacska. Mary Jane beviharzott a tálalóba, a tálalóból átrepült a konyhába, kukoricaselyem

hajával, hosszú, vékony, barna lábával, darázsderekával, fehér csipkeszoknyájának hintázó harangjában.

- Mona! - súgta.

- Ja! - súgta vissza Mona. Mi a fene! Bekanalazott még egy kolonc fagylaltot.

- Rowan aszonta, irtó nagy újság van! - jelentette Mary Jane, láthatólag teljes tudatában az üzenet fontosságának. - Hogy majd személyesen mondja el, de egyelőre valamit meg kell csinálnia. Ugyanez vonatkozik Michaelre. Yurival minden oké.

- Príma munkát végeztél. Az őrökről mondott valamit?

- Annyit, hogy maradjanak, ne változtassunk semmin. Aszonta, hogy Ryannek mán telefonált. Rólad aszonta, maradjál a házban, pihenjél, és azt csináljad, amit az orvosok mondanak.

- Gyakorlatias asszony, okos asszony. Hmmm.... - Nohát, a második doboz úgyis kiürült. Ami sok, az sok. Egész testében megrázkódott. Hú de hideg! Hogy miért is nem passzolta le már előbb az őröket?

Mary Jane feléje nyúlt, és megdörgölte a karját.

- Jól vagy, szivi? - Aztán meglátta Mona hasát, és az arca kiüresedett a félelemtől. Jobbja leereszkedett, de végül mégse merte megérinteni a hasat.

- Figyelj, ideje, hogy mindent elmondjak - kezdte Mona. - Hogy most határozhass. Cseppenként akartam adagolni, de az nem tisztességes, és nem is szükséges. Magam is megtehetem, amit tennem kell, akkor is, ha nem akarsz segíteni, és talán jobban is jársz, ha nem segítesz. De vagy most indulunk, és fogsz segíteni, vagy egyedül megyek.

- Hova?

- Közömbös. Innen húzzunk el, de azonnal. Ha van őr, ha nincs. Tudsz vezetni, ugye?

Átnyomakodott Mary Jane mellett a tálalóba, és kinyitotta a kulcsosszekrényt. Hol a Lincoln-embléma? A limuzin Lincoln, ugye? Amikor Ryan megvásárolta neki, azt mondta, hogy az örökösnőnek csak olyan limuzinba szabad ülnie, ami fekete és Lincoln. Na persze hogy itt a kulcs! Michael elvitte a magáét és Rowan Mercedesének kulcsát, de a limuziné itt van, azon a szent helyen, ahova Clemnek kellett akasztania.

- Naná, hogy tudok vezetni - felelte Mary Jane -, de kinek a kocsijával megyünk?

- Az enyémmel. A limuzinnal. Csak a sofőrt felejtjük itthon. Kész vagy? Abból indulunk ki, hogy a sofőr úgy alszik a hátsó fertályon, akár a tej. Mármost mire lesz szükségünk?

- Nem kellett volna elmondanod mindent, hogy magam dönthessek? Mona elnémult. Az árnyékban álltak. Körülöttük sötétségbe borult a ház, csak a kertből jött be a fény, az úszómedence nagy kék foltja világított. Mary Jane kerek szeme akkorára nyílt a sima arcban, hogy az orra parányinak látszott. Kukoricaselyem hajának néhány tincse szőlőkacsként nyúlkált. A fény pontosan a vágást találta el a mellei között.

- Miért nem te mondod el nekem? - kérdezte Mona.

- Oké - felelte Mary Jane. - Meg fogod szülni, függetlenül attól, hogy micsoda.

- Amilyen igazad van.

- És nem engeded, hogy Rowan és Michael megölje, függetlenül attól, hogy micsoda.

- Amilyen igazad van!

- És egy olyan hely lesz hozzá a legjobb, ahol senki se talál meg.

- Amilyen igazad van!

- Erre csak egy helyet ismerek, és az Fontevrault. Ha pedig a stégnél eloldjuk az összes csónakot, kizárólag úgy tudnak utánunk jönni a tóba, ha a saját csónakjukat használják, mán ha egyáltalán rájönnek, hogy hol keressenek.

- Ó, Mary Jane, te lángelme! Amilyen igazad van!

Mama, úgy szeretlek, mama.

Én is szeretlek, kicsi Morriganem. Bízz bennem. Bízz Mary Jane-ben.

- Hé, el ne ájulj nekem itten! Figyuzz, hoznom kell párnát, pokrócot, ilyesmit. Kápéd van?

- Dögivel. Húszdollárosokban, az éjjeliszekrény fiókjában.

- Ülj csak le, gyere csak be velem, és ülj le ide. - Mary Jane a konyhaasztalhoz vezette. - Hajtsad le a fejedet.

- Aztán ki ne bukjál nekem, Mary Jane, azt ne, akárhogy néz is ki!

- Te csak pihenjél itten, amíg visszajövök.

Azzal elkopogtak a tűsarkak, futottak keresztül a házon.

Újra kezdődött a dal, milyen szép, milyen szelíd. A virágok és a völgy éneke.

Hagyd abba, Morrigan!

Beszélj hozzám, anya, szóval Julien bácsi hozott ide, hogy apámmal hálj, csak ő nem tudta, mi fog történni, de te érted, anya, mondtad, megértetted, hogy ebben az esetben az óriáshélix nem párosodik semmiféle ősi gonosszal, csupán a benned és apában mindig is létező genetikai lehetőséget testesíti meg...

Mona felelni próbált, de nem tudott, mert a hang csak mondta és mondta, halkan, dallamosan és nagyon gyorsan.

Hé, lassíts már! Úgy hangzol, mint egy poszméh, mikor ezt csinálod!

...óriási felelősség életben maradni, és életet adni és szeretni engem, anya, ne felejts el szeretni engem, szükségem van rád, elsősorban a szeretetedre van szükségem, különben esendőségemben még az élettől is elmehet a kedvem...

Mind összegyűltek a kőből rakott körben, dideregtek, sírtak, jött a magas, a fekete hajú, csitítgatta őket. A tűzhöz húzódtak.

“De miért? Miért akarnak megölni minket?"

És Ashlar azt felelte; “Mert ez a szokásuk. Harciasak. Megölik azokat, akik nem a törzsükhöz tartoznak. Nekik ez olyan fontos, mint számunkra az evés-ivás és a szeretkezés. Élvezik a halált.”

- Nézz! - mondta hangosan. Csapódott a konyhaajtó. Csöndben légy, Mary Jane! Ide ne csődítsd Eugeniát! Őrizzük meg a tudományos szemszögünket, rögzítenem kellett volna az adatokat, be kellett volna írnom a számítógépbe, amit láttam, bár a révületet úgyszólván lehetetlen szabatosan visszaadni. Fontevrault-ban majd kisajátítjuk Mary Jane számítógépét. Mary Jane, te istenek ajándéka!

Visszajött Mary Jane, és ezúttal halkan csukta az ajtót, hála istennek!

- Ezt kell megérteniük a többieknek - mondta Mona -, hogy ez nem az ördögtől, hanem Istentől való. Lasher pokolfajzat volt, róla el lehet mondani, metafizikai vagy metaforikai, vallási vagy költői értelemben, de ha egy lény így születik két embertől, akik egyforma titokzatos génállománnyal rendelkeznek, akkor azt Isten adja. Ki más adhatná, mint Isten! Emaleth erőszakból született, de ez a gyermek nem abból lesz. Vagy legalábbis nem az anyát erőszakolták meg.

- Pszt, pucoljunk innet! Mondtam az őröknek, hogy valami furit láttam elöl, továbbá, hogy elviszlek a házatokba pár ruháért, onnat meg a doktorhoz. Gyere!

- Mary Jane, te lángész vagy!

De mikor felállt, megpördült a világ.

- Szent isten!

- Foglak, kapaszkodj belém. Fájásaid vannak?

- Nem rosszabbak, mint másnak, akinek a méhében atombombát robbantanak. Pucoljunk innen!

Osontak az átjáróban, Mary Jane támogatta, ha kellett, bár egyébként ő is elvolt, hol a kapuba kapaszkodott, hol a kerítésbe, és már meg is érkeztek a garázshoz. Ott állt a flancos nagy limuzin, és Mary Jane, eszem azt a drága szívét, már be is kapcsolta a motort, és az ajtó nyitva volt. Na, indulás.

- Morrigan, hagyd abba a danolászást! Gondolkoznom kell, meg kell magyaráznom Mary Jane-nek a kapunyitót. Lenyomod a kis varázspöcköt...

- Tudom! Befelé!

Motor bőgött, rozsdásan nyikorgott a félregördülő kapu.

- Figyuzz, Mona, kérdeznem kell valamit. Muszáj! Mi van akkor, ha ez a valami csak úgy születhet meg, ha te belehalsz?

- Csitt legyen, szívd vissza, kuzin! Rowan nem halt meg, ugyebár, sőt még egy másikat is szült. Én se halok bele. Morrigan úgyse engedi.

Nem, anya, én szeretlek téged. Szükségem van rád, anya. Ne beszélj meghalásról! Ha ilyeneket beszélsz, érzem a halál szagát.

- Csitt! Mary Jane, biztos, hogy Fontevrault a legjobb hely? Számításba vettünk minden lehetőséget? Talán egy motel...

- Figyuzz, ottan lesz nyanya, de nyanya száz százalékig megbízható, az a kisfiú pedig, aki pesztrálja, rögtön kiássa a startgödröt, mihelyt adok neki egy húszdollárost.

- De nem hagyhatja a csónakját a stégnél, mert akkor valaki más...

- Dehogy tesz ilyet, szivi, ne hülyéskedj mán, hazaladikázik az a saját házába! Nem a stégen át közlekedik. Fent lakik a város mellett. Most pedig dőlj hátra, és pihenj. Fontevrault-ban van minden. Ottan van a padlás,

tiszta, száraz és meleg.

- Ó, igen, az csodálatos lesz!

- Ha pedig reggel feljön a nap, egyszerre süt be az összes padlásablakon...

Mary Jane rátaposott a fékre. Már a Jackson útnál jártak.

- Bocs, szivi, ez a kocsi túl erős.

- Problémád van? Istenem, még sose ültem itt elöl, hogy húzzam magam után az egész dakszlit! Ez kísérteties, mintha repülőgépet vezetnénk.

- Nem, nincs problémám! - Mary Jane bekanyarodott a Szent Károly útra. - Kivéve ezeket a genya részeg New Orleans-i sofőröket. Tudod, hogy éjfél van? De ezt akkor is pofonegyszerű vezetni, főleg, ha az ember vezetett mán kamiont, márpedig én vezettem!

- Hát azt meg hol a pokolban csináltad, Mary Jane?

- Arizonában, szivi, muszáj volt, el kelletett lopni, de ez mán egy másik sztori.

Morrigan szólongatta, megint dalolt, de azon a sebesen zümmögő hangon. Talán magának énekelgetett.

Alig várom, hogy lássalak, hogy átöleljelek! Csak még jobban szeretlek attól, aki vagy! Ó, Morrigan, ez a végzet, emellett semmivé lesz minden, a mózeskosarak, csörgők és boldog atyák világa, na jó, idővel majd ő is boldog lesz, majd ha megérti, hogy a feltételek gyökeresen megváltoztak...

Felfordult a világ. Hideg szél rohant végig a síkságon. De akkor is táncoltak, kétségbeesetten próbáltak fölmelegedni. Miért hagyta el őket a meleg? Hová lett a haza?

Ashlar szólt: “Most már ez a hazánk. Meg kell tanulnunk a hideget, mint ahogy megtanultuk a meleget.”

Mama, ne engedd, hogy megöljenek.

Morrigan kényelmetlenül kuporgott, kitöltötte a buborékot, a haján ült, a hajába burkolózott, a térdét a szeméig húzta.

- De édes, miből gondolod, hogy bárki is bántani akarna?

Azért gondolom, mert te gondolod, mama. Azt tudom, amit te tudsz.

- Te beszélsz ahhoz a babához?

- Igen, beszélek, és ő felel nekem.

Leragadt a szeme, mire felkanyarodtak a gyorsforgalmira.

- Te csak aludjál, cukorbaba. Megyünk majd, mint a meszes, ez a verda úgy futja a kilencvent, hogy észre se veszed.

- Nehogy megbírságoljanak!

- Szivi, csak nem képzeled, hogy egy magamfajta boszorkány ne tudna állva hagyni egy rendőrt? Be se fogják tudni fejezni azt a bírságcédulát! Mona nevetett. A dolgok nem is alakulhatnának jobban, de tényleg. És a legjobb még hátravan!

HUSZONEGY

HALOTTRA HARANGOZNAK...
Marklin nem igazán álmodott, hanem tervezett. Ám mikor az álom peremén tett ilyet, élesen látta a képeket, élesen látott olyan lehetőségeket, amelyek máskor eszébe sem jutottak.

Amerikába fognak menni! Visznek magukkal minden értékes információt, amit összeszedtek. Stuart és Tessa menjen a fenébe! Stuart cserbenhagyta őket. De ez volt az utolsó alkalom, hogy csalódást okozott nekik. Magukkal viszik Stuart emlékét, Stuart hitét és meggyőződését, Stuart rajongását a titkok iránt, de ez minden, amire Stuartból valaha is szükségük lesz.

Beköltöznek valami kis lakásba New Orleansban, és módszeresen figyelni kezdik a Mayfair-boszorkányokat. Ez évekig eltarthat. De van pénzük. Marklin sem panaszkodhat, de Tommynak olyan irdatlan vagyon jutott, ami csak milliárdokban mérhető. Eddig is ő fizetett mindenért. Bár Marklin simán el tudja tartani magát. A családjaiknak majd beadnak valami maszlagot nem hivatalos tanulmányi szabadságról. Akár be is iratkozhatnak egy helyi egyetemre. Nem téma.

És ha belőtték magukat Mayfairékre, kezdődhet elölről a móka!

Az a harang, édes jó istenem, az a harang...

A Mayfair-boszorkányok. Bár a Regent's Parkban lehetne az aktával. Az a rengeteg kép, Aaron utolsó jelentései, még mindig fénymásolatban. Michael Curry. Olvasd el Aaron bőséges jegyzeteit Michael Curryről. Ez az az ember, aki szörnyeteget tud nemzeni. Ez az az ember, akit gyerekkorában szemelt ki Lasher. Aaron sietős, lelkes, de a vége felé már gondterhelt jelentései efelől nem hagytak kétséget.

Vajon egy átlagember nem tanulhatja ki a boszorkányos tudományt? Ó, ha csak arról lenne szó, hogy eladja érte a lelkét az ördögnek! Ha boszorkánytól kapna vért, vajon megkapná vele a telepatikus képességeket? Hülyeség! Több mint valószínűleg az. De csak el is képzelni, milyen hatalmas ez a kettő, Rowan Mayfair, aki orvos és boszorkány, és Michael Curry, aki a gyönyörű bestiát nemzette.

Ki is nevezte gyönyörű bestiának? Stuart? Hol a pokolban van Stuart? Egyen meg a fene, Stuart! Úgy elrohantál, mint akit seggbe lőtt az ármány. Itthagytál minket, se telefon, se egy sietős búcsúszó, se egy célzás, hol és mikor találkozhatunk!

Hát akkor Stuart nélkül folytatjuk. Ha már Aaronnál tartunk, hogy szerezhetnénk meg a papírjait ettől az újsütetű amerikai feleségétől?

Minden azon áll vagy bukik, hogy sikerül-e patyolattisztán távozniuk innen. Távozási engedélyt kell kérniük, nehogy a gyanú leghalványabb árnyéka hulljon rájuk.

Összerázkódott, kinyitotta a szemét. Ki kell jutnia innen! Egyetlen perccel sem akar tovább maradni! De hát szól a harang. Nyilván a búcsúztatóra hív. Hallgasd csak azt az iszonyú, idegtépő kongását!

- Ébredj föl, Tommy! - mondta.

Tommy az íróasztal melletti széken kornyadozott és horkolt. Egy nyálcsepp volt az állán. Vastag teknőckeretes pápaszeme turcsi orrának hegyén egyensúlyozott.

- Tommy, harangoznak!

Marklin felült, annyira amennyire helyrerángatta a ruháját, és lekecmergett az ágyról.

Megrázta Tommy vállát.

Tommy egy pillanatig azzal a bamba bosszankodással bámult maga elé, ahogy az álmukból fölvertek szoktak, azután visszatért az arcára az értelem.

- Igen, a harang - szólt flegmán. Beletúrt kócos vörös hajába. - Na végre, harangoznak!

Arcot mostak. Marklin fogott egy papír zsebkendőt, rányomott egy keveset Tommy fogkrémjéből, és megsikálta a fogát. Borotválkoznia kellett volna, de erre most nincs idő. Mennek a Regent's Parkba, összekapnak mindent, és elhúznak Amerikába az első géppel.

- Még hogy távozási engedély, egy frászt! - mondta. - Egyszerűen csak lelépek. Még csak a szobámba se akarok fölmenni, hogy becsomagoljak. Haladéktalanul eltűzök innen. Egye meg a fene a szertartást!

- Ne ostobáskodj - dünnyögte Tommy. - Szépen elmondjuk, amit mondanunk kell. És megtudjuk, amit megtudhatunk. Aztán pedig az illendő és legkevésbé feltűnő időpontban távozunk.

Francba!

Kopogtattak.

- Jövünk már! - kiáltotta Tommy, kissé felhúzva a szemöldökét. Megigazgatta tweedzakóját. Borzas volt és izzadt.

Marklin gyapjúszövet blézere csúnyán összegyűrődött. És elvesztette a nyakkendőjét. Mindegy, az ing jó lesz a szvetterrel is. Ez így megteszi, nem? A nyakkendő talán az autóban van. Akkor rántotta le, mikor először hajtott el innen. Soha, de soha nem lett volna szabad visszajönnie!

- Három perc! - mondta a hang az ajtón túlról. Valamelyik öreg. A ház pukkadásig volt velük.

- Hát tudod - mondta Marklin -, már akkor se tudtam elviselni, mikor elkötelezett novíciusnak hittem magamat. De most már direkt vérlázító! Hogy négykor verjék föl az embert... te jó isten, már öt... egy kegyeleti szertartáshoz! Ugyanolyan nevetségesek, mint ezek a modem druidák, akik lepedőbe öltözve idétlenkednek nyári napfordulókor Stonehenge-ben, vagy hol a pokolban! Azt hiszem, rád bízom azokat az illendő szavakat, és én majd megvárlak a kocsiban.

- Fenét vársz - mondta Tommy. A fésűt húzogatta spröd hajában, de nem járt sok sikerrel.

Együtt léptek ki a szobából. Tommy megállt, hogy bezárja az ajtót. Persze hideg volt a folyosón.

- Te azt teszel, amit akarsz - mondta Marklin -, de én fel nem jövök még egyszer erre az emeletre. Ami a szobámban maradt, megkaphatják.

- Az rendkívüli ostobaság lenne. Be fogsz csomagolni, mintha teljesen normális okból távoznánk. Mi az ördögért ne?

- Már mondtam, hogy nem bírok itt maradni!

- És akkor mi van, ha elnéztél a szobádban valamit, amitől lebukunk?

- Nem néztem el! Tudom, hogy nem néztem el!

Egy lélek se volt a folyosókon és a lépcsőházban. A novíciusok közül vélhetőleg ők hallották meg utoljára a harangozást.

Halk mormolás hallatszott a földszintről. Ahogy leértek a lépcső aljába, Marklin látta, hogy ez még annál is rosszabb, mint képzelte.

Mindenütt gyertyák. Mindenki, az égvilágon mindenki sarkig feketében! Az összes villanyt lekapcsolták. Fullasztó meleg csapta meg őket. Mindkét kandallóban ropogott a tűz. Egek ura! És a ház összes ablak gyászfátyollal függönyözték el!

- Ezt a felhajtást! - súgta Tommy. - Nekünk miért nem szóltak, hogy öltözzünk ki?

- Hányinger! - felelte Marklin. - Nézd, öt percet adok magamnak.

- Ne légy már ilyen marha - mondta Tommy. - Hol a többi novícius? Mindenütt csak öregeket látok, vénségeket.

Legalább százan voltak, kis csoportokban, vagy csak álldogáltak magányosan a sötét fával burkolt falak mellett. Ősz haj mindenfelé. De biztosan a fiatalabb tagok is itt vannak valahol.

- Gyerünk! - Tommy belecsípett Marklin karjába, és betolta a nagyterembe.

Ünnepi vacsorát tálaltak az ebédlőasztalra.

Idős férfiak és asszonyok csendesen és ráérősen pakolták a tányérjukat. Joan Cross a tolószékében ült. A szeme kisírva. És ott volt a rettenetes Timothy Hollingshed, a gőgös képével és a megszámlálhatatlan címével, pedig egy vasa sincsen a beképzelt szemétládájának.

Elvera egy vörösboros kancsóval nyomakodott át a sokaságon. A poharak a tálalóasztalon álltak. Végre valami, ami rám férne, gondolta Marklin. Tudnám méltányolni azt a bort.

Hirtelen látta magát, amint az Amerika felé tartó gépen ül, szabadon, lezseren, cipőjét lerúgva, és az utaskísérő töménnyel és finom ennivalóval traktálja! Már csak néhány óra!

A harang még mindig kongott. Meddig harangoznak még? Közelében olaszul beszéltek valami alacsony emberek. De voltak itt vén, mogorva britek is, Aaron barátai, akiknek többsége már visszavonult. És volt egy fiatal nő - na jó, legalábbis fiatalnak tűnt. Fekete haj, vastagon kifestett szem. Igen, ha alaposabban megnézte őket az ember, akkor láthatta, hogy ezek valóban a rangidősök, de korántsem kizárólag kriptaszökevények. Ott

állt Bryan Holloway Amszterdamból. És ott az a sápkóros, guvadt szemű ikerpár, akik Rómában dolgoznak.

Beszélgettek, de csak úgy bele a levegőbe, alig néztek egymásra. Ünnepélyes, ugyanakkor meghitt hangulat volt. Mormoló hullámok hordozták Aaron nevét, hogy Aaron így, Aaron úgy... mindig szerettem Aaront, imádtam Aaront. Úgy tűnik, tökéletesen megfeledkeztek Marcusról, amit jól is tesznek, gondolta Marklin. Hát még ha tudnák, milyen olcsón adta el magát Marcus!

- Parancsoljanak egy kis bort az urak - mondta halkan Elvera. A metszett poharak regimentje felé intett. Régi, hosszú szárú darabok. Csupa ódon asztalnemű. Micsoda antik ezüstvillák, mély vésetekkel! Micsoda régi tányérok! Melyik pincéből hurcolhatták ide őket a karamellakrémhez és a cukormázas tortákhoz?

- Kösz, nem! - felelte Tommy nyersen. - Nem tudok enni úgy, hogy az egyik kezemben tányér van, a másikban pohár.

A suttogások és mormolások tompa hullámveréséből a magasba szökkent egy kacagás. Egy másik hang is kiugrott a többiek közül. Joan Cross magányosan ült a sokaság közepén, és a tenyerébe hajtotta a homlokát.

- De kit gyászolunk? - súgta Marklin. - Marcust vagy Aaront? - Mondania kellett valamit. A gyertyalángok idegesítően izzottak a hullámzó sötétségben. Marklin pislogott. Mindig szerette a tiszta viasz illatát, de ez már sok a jóból.

Blake és Talmage elég indulatosan disputált a sarokban. Hollingshed csatlakozott hozzájuk. Marklin úgy saccolta, hogy az ötvenes éveik végén járhatnak. Hol a többi novícius? Nincsenek más novíciusok. Nincs itt még Ansling és Perry sem, a pöffeszkedő kis paprikajancsik. Mit mond az ösztönöd? Valami baj van, nagyon nagy baj!

Elvera után sietett, megragadta a könyökét.

- Muszáj nekünk itt lennünk?

- De mennyire muszáj! - mondta Elvera.

- De nem is vagyunk rendesen felöltözve!

- Nem baj az. Igyál egy pohárral. - Marklin kezébe nyomott egy poharat. A fiatalember letette a tányérját a hosszú asztalra, amivel valószínűleg megsértette az illemet, mert senki más nem csinált ilyet. Te jó isten, ezt a lakomát! Volt egy nagy vaddisznófej, sütve, szájában almával, szopós malac, gyümölccsel körítve, gőzölgő ezüsttálon. El kell ismernie, hogy nyálcsordító ez a sok sült zamat. Kezd megéhezni! Képtelenség!

Elvera elment, ám most Nathan Harberson toronylott fölötte, és vaskalapos dölyffel nézett le a fiatalemberre.

- Mindig ezt csinálja a rend? - kérdezte Marklin. - Bankettet rendeznek, ha meghal valaki?

- Megvannak a magunk szertartásai - felelte Nathan Harberson csaknem szomorúan. - Mi egy réges-régi rend vagyunk. És nagyon komolyan vesszük a fogadalmunkat.

- Igen, nagyon komolyan! - kontrázott a római guvadt szemű ikerpár egyik fele. Ez most Enzo, ugye? Vagy Rodolpho? Marklin nem is tudta. Az olasznak teljesen kifejezéstelen, óriási, beteges halszeme volt. Hogy mind a kettőnek ugyanaz legyen a nyavalyája! Ha pedig egyszerre mosolyogtak, mint ahogy most csinálták, akkor kimondottan ocsmányak voltak. Az arcuk vékony, ráncos. Pedig állítólag létezik közöttük valami döntő különbség, de hogy mi, arra Marklin már nem emlékezett.

- Vannak bizonyos alapelvek - mondta Nathan Harberson. Bársonyos baritonja kissé fölerősödött, talán magabiztosabb lett.

- És bizonyos dolgokhoz - vette át a szót Enzo - nálunk nem férhet kétség.

Odacsapódott hozzájuk a sasorrú Timothy Hollingshed, és ahogy szokta, megtekintette a magasból Marklint. A haja fehér volt és sűrű, mint Aaroné. Marklin nem szívesen nézett rá, mert olyan volt, mint Aaron kegyetlenebb változata, csak sokkal magasabb és hivalkodóbban elegáns. Édes Jézusom, micsoda gyűrűk! Direkt közönségesek, és nyilván mindegyiknek megvan a maga csetepatéktól, árulástól, bosszúállástól szennyes története. Mikor mehetünk már innen? Mikor lesz már vége ennek?

- Igen, vannak dolgok, amelyek számunkra szentek - mondta éppen Timothy -, egészen úgy, mintha önálló kis nemzet lennénk.

- Igen, itt nemcsak hagyományról van szó - mondta Elvera, aki visszatért.

- Nem - mondta egy magas, sötét hajú, éjfekete szemű, bronzarcú férfi -, hanem erkölcsi tartásról és hűségről.

- És tisztességről - mondta Enzo. - Ne feledd a tisztességet.

- Közmegegyezésről - mondta Elvera, és Marklint nézte. De hát mind őt nézték! - Hogy mi az érték, és

miként kell megvédeni mindenáron.

Még többen nyomultak be a szobába, kizárólag idősebbek. Hangosabb lett a mormolás. Megint nevetett valaki. Annyi eszük sincs, hogy ne kacarásszanak?

Itt valami marha nagy gáz van, hogy mi vagyunk az egyedüli novíciusok, gondolta Marklin. És hol van Tommy? Hirtelen rémülettel döbbent rá, hogy szem elől tévesztette Tommyt. Nem, ott van, szőlőt eszik a tálból, mint egy római plutokrata. Lehetne annyi jólneveltség benne, hogy ne csináljon ilyet.

Gyorsan, feszélyezetten biccentett a köréje gyűlt emberfürtnek, átnyomakodott a sűrűn, és majdnem hasra esett valakinek a lábán, mire sikerült megérkeznie Tommyhoz.

- Mi a franc bajod van? - kérdezte Tommy. A plafont kémlelte. - Lazíts már, az isten áldjon meg! Pár óra múlva a gépen leszünk, aztán meg...

- Pszt, ne beszélj! - Marklin tisztában volt vele, hogy hisztérikusan beszél, és már nem tud parancsolni a hangjának. Nem emlékezett, mikor félt így utoljára.

Most tűnt föl neki, hogy a falakat is feketébe vonták. Letakarták a nagyterem két állóóráját. És a tükrök, a tükrökön is fekete fátyol! Marklin borzasztó idegesítőnek találta ezeket a dolgokat. Még sose látott ilyen ósdi temetési kellékeket. Náluk elhamvasztották a halottakat, amiről később, telefonon értesítették a családtagokat. A szüleivel sem történt másképp. Az internátusban volt, az ágyán heverve olvasta Ian Fleminget, mikor befutott a hívás. Marklin bólintott, és tovább olvasott. Te örököltél mindent, a világon mindent!

Hirtelen felkavarodott a gyomra a gyertyaszagtól. Mindenfelé gyertyatartók, méregdrága ezüstből. Még drágakövesek is vannak! Úristen, hát mennyi pénzt spájzolt el ez a rend a pincéiben és a páncéltermeiben? Ez tényleg egy kis nemzet. De ez is az ilyen bolondok bűne, mint Stuart, aki már valamikor az őskorban a rendre hagyta a vagyonát, bár persze azóta muszáj volt megváltoztatnia a végrendeletét, tekintettel a tényekre.

A tényekre. Tessára. A tervre. Hol lehet Stuart? Tessánál?

A beszélgetés felhangosodott. Poharak csengtek. Ismét odajött Elvera, és bort töltött Marklin poharába.

- Fenékig, Mark! - biztatta.

- Viselkedj, Mark! - súgta Tommy. Kellemetlenül közel dugta a száját a barátja füléhez.

Marklin elfordult. Ez nem az ő vallása. Ő nem szokott hajnalban, talpig gyászban habzsolni és iszogatni!

- Most elmegyek! - jelentette ki váratlanul. Szinte kirobbantak belőle a szavak, és végiggyűrűztek a visszhangzó termen. Az emberek elhallgattak.

Olyan halálos csend lett, hogy Marklin legszívesebben sikoltozni kezdett volna. Még gyerekkorában sem akaródzott sikoltania ennyire. Sikoltani a rémülettől vagy az iszonyattól.

Tommy belecsípett a karjába, és valamit mutatott.

Az ebédlő kétszárnyú ajtaja nyitva állt. Szóval ez az oka a csendnek! Úristen, csak nem hozták haza Aaron földi maradványait?

Az ebédlőt is gyászoláshoz díszletezték be, gyertyákkal és fekete fátylakkal. Marklin el volt szánva, hogy nem megy át, de mielőtt tettre válthatta volna az elhatározását, a tömeg ünnepélyes lassúsággal tolni kezdte a nyitott ajtó felé, úgyszólván elsodorva őt és Tommyt.

Nem akarok többet látni, el akarok menni...

Amint átlépték a küszöböt, enyhült a nyomás. Férfiak és nők vették körül a hosszú asztalt, amelyre kiterítettek valakit. Istenem, ne Aaront! Nem bírok ránézni Aaronra! Ezek pedig tudják, hogy nem bírsz ránézni. Azt várják, hogy pánikba ess, és Aaron sebeiből buzogni kezdjen a vér!

Iszonytató, bárgyúság! Tommy karjába kapaszkodott.

- Nyughass már! - förmedt rá a barátja.

Végre odaértek a hatalmas, vén asztalhoz. Poros gyapjúszövet zakót viselő ember feküdt rajta, akinek sáros volt a cipője. Sáros! Hiszen ezt föl se ravatalozták tisztességesen!

- Röhej! - motyogta Tommy.

- Miféle temetés ez?! - hallotta Marklin a saját hangját.

Lassan közelebb hajolt, hogy lássa a halott arcot, amely elfordult tőle. Stuart. Stuart Gordon feküdt holtan ezen az asztalon - Stuart hihetetlenül vékony arca, madárcsőr orra, élettelen kék szeme. Édes jó istenem, még a szemét se zárták le! Mindenki megőrült itt?

Ügyetlenül hátrált, nekiment Tommynak. Érezte, hogy legázolja a barátja lábujját, az pedig hevesen elrántja a lábát. Az iszonyat kioltotta a gondolatait. Stuart meghalt, Stuart meghalt, Stuart meghalt!

Tommy mereven bámulta a hullát. Tudja egyáltalán, hogy Stuart az?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Tommy fojtott dühvel. - Mi történt Stuarttal... - Ám hiányzott a szavaiból a meggyőződés. Érctelen fahangja elcsuklott a megrendüléstől.

A többiek körülfogták, az asztalhoz szorították őket. Épp mellettük hevert Stuart ernyedt bal keze.

- Az ég szerelmére! - mondta dühösen Tommy. - Valaki zárja már le a szemét!

A Talamasca fekete keretbe foglalta az asztalt. A gyászolók falanxa. Vagy nem is gyászoltak? Itt volt még Joan Cross is, a karfákra könyökölve ült a tolószékében az asztalfőn, és rájuk szögezte vörösre sírt szemét!

Senki sem szólt. Senki sem mozdult. A csend első szakasza a hallgatás. Ez a második volt: a mozgás hiánya. A rend tagjai olyan mozdulatlanná merevedtek, hogy a lélegzésük sem hallatszott.

- Mi történt vele? - kérdezte Tommy.

Még mindig nem válaszolt senki. Marklin nem tudta elfordítani a tekintetét, muszáj volt a gyér, fehér hajjal benőtt, kis halott koponyát néznie. Megölted magadat, te hülye, te hibbant hülye? Te tetted? A lebukás első lehetőségére?

Váratlanul, nagyon váratlanul észbe kapott, hogy a többiek nem is Stuartot nézik, hanem Tommyt és őt!

Olyan fájdalom hasított bele, mintha a szegycsontjára nehezedne egy hihetetlenül erős kéz.

Elfordult, kétségbeesetten fürkészte a körülötte levő arcokat - Enzót, Harbersont, Elverát és a többieket, akik rosszindulatúan bámulták őket.

Elvera egyenesen fölnézett rá, bele a szemébe, míg a mellette álló
Timothy Hollingshed fagyosan bámulta.

Tommy volt az egyetlen, aki nem őt nézte. Tommy az asztal másik oldalán bámult valamit, és mikor Marklin odanézett, hogy mi nyűgözte le ennyire a barátját, mi az, amitől ennyire elfelejti ezt az iszonyatot, látta, hogy temetéshez illő feketében, alig méternyire áll ott Yuri Stefano.

Yuri! Itt van, egész idő alatt itt volt! Ő ölte meg Stuartot? De hogy az istenbe nem volt Stuartnak annyi esze, hogy átvágja a cigányt? Az elfogó berendezésnek, a kamu kiátkozásoknak az volt az egyetlen célja, hogy Yuri soha, de soha többé ne tehesse be a lábát az anyaházba! Az az idióta Lanzing hogy hagyhatta elmenekülni Yurit a völgyből!

- Nem - mondta Elvera -, a golyó célba talált. De nem volt halálos, és Yuri hazajött.

- Ti voltatok Gordon cinkosai - mondta Hollingshed megvetően. - Mind a ketten. Már csak egyedül ti maradtatok.

- A cinkosai - mondta Yuri az asztal másik oldalán. - A lángeszei, a büszkeségei.

- Nem! - csattant föl Marklin. - Ez nem igaz! Ki vádol minket?

- Stuart vádol benneteket - válaszolta Harberson. - A tornyában szétszórt papírok vádolnak benneteket, a naplója vádol benneteket, a költészete vádol benneteket, Tessa vádol benneteket.

Tessa!

- Nincs is nálatok Tessa! Úgyse hiszek nektek! - sivította Marklin. - Hol van Tessa? Érte volt minden! - Késve kapott észbe, hogy szörnyű hibát követett el, és ezzel egyidejűleg döbbent rá arra, amit már tudott.

Ó, miért is nem hallgatott az ösztönére! Az ösztöne figyelmeztette, hogy távozzon, és most ugyancsak közölte vele,megfellebbezhetetlenül, hogy már késő!

- Brit állampolgár vagyok - szűrte a fogai között Tommy. - Engem nem fog letartóztatni holmi társadalmi becsületbíróság.

A sokaság rögtön megmozdult, és lassan tolni kezdte őket az asztalfőtől az asztalvég irányába. Kezek ragadták meg Marklin karját. Az az undorító Hollingshed is megragadta. Hallotta, hogy Tommy újból tiltakozik - Engedjetek el! -, de már nem volt menekvés. Kitolták őket az ajtón, aztán végig a folyosón, a kazettás mennyezet visszaverte a lábak halk dobogását a vikszelt deszkán. Ez egy maffia, ezektől nem szökhet meg.

Hangosan, fémesen zörrent az ósdi felvonó ajtaja. Marklint belökték a liftbe. Fejvesztetten fordult meg. Olyan erővel tört rá a klausztrofóbia, hogy megint sikoltani szeretett volna.

Ám az ajtó már helyrecsusszant. Egymáshoz préselten állt Tommyval, Harberson, Enzo, Elvera, a sötét hajú, magas Hollingshed, és még több más férfi, több erős férfi szoros gyűrűjében.

- Mit akartok csinálni velünk? - kérdezte hirtelen.

- Ragaszkodom hozzá, hogy vigyenek vissza a földszintre - mondta megvetően Tommy. - Ragaszkodom hozzá, hogy haladéktalanul bocsássanak szabadon.

- Vannak bűnök, amelyeket gyalázatosnak tartunk - felelte halkan Elvera, és ezúttal Tommyra szegeződött

a tekintete, hála az égnek! - Vannak dolgok, amelyeket a rend nem bocsáthat meg, és nem felejthet el.

- És az mit jelent? Ezt szeretném tudni! - kiáltotta Tommy. A nehéz, vén felvonó rándult egy velőtrázót, és megállt. Marklint kilódították az ajtón. Karja fájt a szorítástól.

A pincében jártak, de egy ismeretlen, inkább aknára emlékeztető folyosón, amelynek mennyezetét durván bárdolt gerendák tartották. Földszag volt. A többiek mellettük és mögöttük jöttek. A járat egy kétszárnyú faajtóhoz vezetett, reteszre zárt, széles ajtóhoz egy alacsony boltív alatt.

- Azt hiszitek, fogva tarthattok, ha én nem akarom? - kérdezte Tommy. - Én brit állampolgár vagyok!

- Megöltétek Aaron Lightnert - mondta Harberson.

- Embereket öltetek meg a nevünkben - mondta Enzo. Mellette álló testvére őrjítő visszhang módjára ismételte el ugyanezeket a szavakat.

- Beszennyeztetek minket a többiek előtt - mondta Hollingshed. - Kimondhatatlan gonoszságot műveltetek a nevünkben.

- Úgyse vallok be semmit! - felelte Tommy.

- Nem kérjük tőletek, hogy valljatok - mondta Elvera.

- Nem kérünk tőletek semmit - mondta Enzo.

- Aaron úgy halt meg, hogy elhitte a hazugságaitokat! - mondta Hollingshed.

- Az isten verje meg, én ezt nem tűröm! - ordította Tommy. Ám Marklin nem bírt méltatlankodni, vagy háborogni, vagy mit is kellett volna csinálnia, amiért rabként hurcolják az ajtó felé.

- Várjatok egy percet, kérlek, várjatok, ne csináljátok, várjatok! - rimánkodott hebegve. - Öngyilkos lett Stuart? Mi történt Stuarttal? Ha Stuart itt lenne, tisztázhatna minket, csak nem képzelitek, hogy ilyen tisztes korú valaki, mint Stuart...

- Tartogasd a hazugságaidat Istennek - mondta Elvera halkan. - Egész éjszaka a bizonyítékokat vizsgáltuk. Beszéltünk fehér hajú istennőddel. Ha akarod, tedd le a lelkedről az igazság terhét, de ne zaklass bennünket hazugságaiddal.

A Talamasca összezárta sorait, és egyre közelebb sodorta őket ehhez a kamrához, vagy szobához, vagy pincebörtönhöz.

- Álljatok meg! - rikoltotta Marklin. - Isten nevére, álljatok meg! Vannak dolgok, amiket nem tudtok Tessáról, amiket nem értetek!

- Ne gazsulálj nekik, te idióta! - acsarogta Tommy. - Mit képzeltek, apámnak nem lesznek kérdései? Nem vagyok én egy kurva árva! Hatalmas családom van! Mit képzeltek...

Egy erős kar átkulcsolta Marklin derekát. Egy másik a nyakát feszítette hátra. Az ajtó befelé nyílt. Marklin látta a szeme sarkából Tommyt, amint megroggyanó térddel viaskodik, és rugdossa a mellette álló embereket.

Jeges huzat csapta meg az ajtónyílásból. Feketeség. Nem zárhatnak be a feketeségbe! Nem bírom!

Akkor végre sikoltott. Nem bírta tovább visszafojtani. Sikoltott, az iszonyú hang már akkor felszakadt belőle, mikor még meg se lökték, még át se bukott a küszöbön, még rá se döbbent, hogy zuhan a fekete semmibe, hogy Tommy mellette zuhan, átkozódva, fenyegetőzve, legalábbis így tűnt, mert Marklin nem hallhatta, olyan erővel verték vissza a sikolyát a kőfalak.

Becsapódott. Feketeség kint, feketeség bent. Azután ébredés a minden porcikáját hasogató fájdalomra. Kemény, fűrészes dolgok, szúrós dolgok között hevert. Irgalmas Isten! Felült, és a dolgok, amelyekre támaszkodott, szétmállottak és összeroppantak a tenyere alatt. Olyan élettelen szaguk volt, mint a hamunak.

Felbámult az egyetlen fénypászmába, és iszonyodva döbbent rá, hogy az ajtóból jön, ahonnan lezuhant. A fény fekete fejeket és vállakat rajzolt körül.

- Nem, ezt nem tehetitek! - sikoltotta. Előremászott a sötétségben, aztán feltápászkodott.

Nem látta az árnyalakok arcát, még a fejük formáját sem. Nagyon nagyot esett, megvolt talán kilenc méter is.

- Hagyjátok ezt, nem tarthattok itt, nem zárhattok ide! - üvöltötte. Rimánkodva nyújtotta feléjük a kezét. Ám az alakok hátraléptek a világos nyílásból, és Marklin iszonyattal hallotta az ismerős hangot, a sarokvasak nyikorgását. A fény kialudt, az ajtó bezárult.

- Tommy, Tommy, hol vagy? - kiáltotta kétségbeesetten, de rögtön meg is rémült a visszhangtól. Ide volt bezárva a visszhanggal, amely nem mehet sehova, az ő fülének kell ugrania. Kinyújtotta a kezét, tapogatózott, megérintette ezeket a mállatag, törött, morzsálódó dolgokat, aztán valami nedveset, meleget érzett!

- Tommy! - kiáltotta megkönnyebbülten. Érezte Tommy száját, látta, szemét. - Tommy!

Aztán egy másodperc töredéke alatt, amely tovább tartott talán az egész életénél, megértett mindent. Tommy meghalt. Megölte a zuhanás. Őket pedig nem érdekelte, hogy Marklin is meghalhat. És soha nem jönnek vissza érte, soha már! Ha folyamodhattak volna a törvényhez, amely büntet és oltalmaz, egyiküket se dobják le ilyen magasról! És Tommy meghalt, ő pedig egyedül van ezen a helyen, a sötétben, a halott barátja mellett, Tommyba kapaszkodik, és azok a dolgok, amiket markolászik, azok csontok!

- Nem, ezt nem tehetitek, ezt úgyse úszhatjátok meg! - Hangja újból vijjogássá élesedett. - Engedjetek ki innen! Engedjetek ki! - A visszhang válaszolt neki, úgy, mintha ez a kiáltozás egy szerpentin lenne, amely felröppen, majd visszahullik. - Engedjetek ki! - Aztán már szavak nélkül jajveszékelt, fojtottabban, elgyötörtebben. Sajátos vigaszt talált a rettenetes hangban, és tudta, hogy ez lesz életének utolsó és egyetlen vigasztalása.

Végül mozdulatlanul elnyúlt Tommy mellett. Görcsösen markolta Tommy karját. Talán nem is halt meg. Magához tér, és együtt átkutatják ezt a helyet. Talán épp ezt várják tőlük. Van kiút, és a többiek azt akarták, hogy találja meg, azt akarták, hogy keljen át a halál völgyén, amíg megtalálja, de nem akarták megölni, nem tesznek ilyet az ő testvérei, Elvera, a drága Elvera, és Harberson, és Enzo, és öreg tanára, Clermont. Nem, ők képtelenek erre!

Hasra fordult, nehézkesen föltérdelt, de mikor megpróbált felállni, hasogató fájdalommal kibicsaklott a bal bokája.

- Akkor majd mászok, az isten verje meg! - suttogta. - Mászni még tudok! - ordította. És mászott is, félrelökdösve útjából a csontokat, a hulladékot, a porló követ, vagy csontot, vagy akármit. Ne gondolj rá! Patkányokra se gondolj! Ne gondolkozz!

Hirtelen beütötte a fejét, vélhetőleg egy falba.

Egy perc alatt végigkúszott a fal tövében, aztán egy másik fal tövében, aztán egy harmadikában, végül egy negyedikében. Ez nem szoba volt, csak egy akna.

Na jó, úgy tűnik, egyelőre nem kell izgulnom a kijutáson, addig nem, amíg jobban nem leszek. Akkor majd felállok, és keresek egy másik nyílást, például egy ablakot. Végül is itt van levegő, friss levegő.

Addig csak pihenj, gondolta. Ismét odabújt Tommyhoz, homlokát hozzászorította Tommy kabátujjához. Pihenj, és gondold ki, mitévő leszel. Az teljességgel ki van zárva, hogy így halj meg, ilyen fiatalon, így halj meg, ebben a börtönkútban, ahova bedobott egy csomó gonosz vén pap és apáca... Igen, pihenj, ne gondolj a dologra. Egyelőre. Pihenj...

Sodródott. De ostoba is ez a Tommy, hogy így megutáltatta magát a mostoha anyjával, ilyet mondani, hogy nem óhajt velük további kapcsolatot. Így aztán beletelhet hat hónapba, akár egy évbe... Nem, a bank keresni fogja őket, Tommy bankja, az ő bankja, amikor majd nem veszi föl a negyedévi apanázsát, mikor is lesz az? Nem, így nem szólhat az ítélet, hogy elevenen temessék el őket ezen a rettenetes helyen!

Furcsa hang riasztotta fel.

Megint az a hang. És megint. Tudta, mi az, de nem jutott eszébe a neve. Az isten verje meg, ebben a vaksötétben még azt se hallja, merről jön! Figyelnie kell. Tulajdonképpen hangok láncolata, képzeld el, próbáld meg elképzelni! Elképzelte.

Téglákat raknak sorba, maltert terítenek el rajtuk. Falaznak fönt a magasban.

- De hát ez képtelenség, abszolút képtelenség! Ez középkor, ez vérlázító! Tommy, ébredj föl, Tommy! - Megint sikoltani akart, de túlságosan megalázó lett volna, hogy azok a mocskok meghallják ott fent, hallják a bőgését, miközben befalazzák a kurva ajtót.

Tommy karjára borult, és halkan sírt. Nem, ez csak ideiglenes, ez csak egy trükk, hogy nyomorultul érezzék magukat, és megbánják bűneiket, mielőtt átadnák őket a rendőrségnek. Nem akarhatják, hogy itt maradjanak, hogy itt haljanak meg! Ez valami rituális büntetés, amivel csak meg akarják rémíteni őket. Persze az a borzasztó benne, hogy Tommy meghalt. De akkor is, ő boldogan elmondja, hogy csak baleset volt. Feltétlenül együttműködik, ha majd érte jönnek. Csak kijusson innen! Semmi mást nem akar, csak kijutni!

Nem halhatok meg így, ez lehetetlen, hogy így haljak meg, képtelenség, hogy így érjen véget az életem, hogy megfosszanak minden álmomtól, a nagyságtól, amelyet épp csak megpillanthattam Stuarttal és Tessával...

Tudata mélyén valahol tudta, hogy rettenetes hibák vannak az okfejtésben, végzetes hibák, de Marklin azért csak folytatta, megszerkesztette a jövőt, hogy majd jönnek, és mondják, hogy mindössze rá akartak ijeszteni, baleset volt Tommy halála, nem tudták, hogy ennyire veszedelmes a zuhanás, butaság volt tőlük, gyilkos,

bosszúszomjas hazugok és bolondok! Lényeg, hogy készen álljon, higgadt legyen, esetleg aludjon, miközben a tégla és a malter hangját hallgatja. Nem, ezek a hangok megszűntek. Lehet, hogy befalazták az ajtót, de nem érdekes. Kell lenniük más bejáratoknak és kijáratoknak is ebben a kútban. Később majd megkeresi őket.

Egyelőre az a legjobb, ha odabújik Tommyhoz, belekapaszkodik, megvárja, amíg elmúlik a pánik, és akkor majd tud gondolkozni megint.

Ó, de ostoba, hogy elfelejtette Tommy öngyújtóját! Tommy ugyanúgy nem cigarettázott, mint ahogy ő sem, de mindig nála volt az az elegáns öngyújtó, hogy tüzet adhasson, ha egy csinos lány cigarettát emel a szájához.

Végigkutatta Tommy zsebeit. A nadrágzsebben nincs, de a kabát zsebében itt a kis arany öngyújtó. Imádkozzunk, hogy legyen benne benzin, vagy gáz, vagy mi a fenétől is ég.

Lassan felült. Valami fájdalmasan horzsolta a bal tenyerét. Csettent a gyújtó, a lángocska pislogott, megnyúlt, fényében kirajzolódott a szűk kamra, mélyen, nagyon mélyen a földben.

A szúrós dolgok, a porló dolgok pedig csontok voltak, emberi csontok! Mellette egy koponya hevert, sötét szemüregekkel bámulta, és ott egy másik, ó, istenem! És Tommy halott, bámuló arca, szája sarkából alvadó vércsík fut le a nyakába, majd eltűnik a gallérja alatt. Előtte is csontok, mellette is csontok, mögötte is csontok!

Elejtette az öngyújtót, a fejéhez kapott, szeme becsukódott, szája fülsiketítő, eszeveszett sikoltásra nyílt. Nem létezett más, csak a hang és a sötétség, a hang kiürített belőle minden rettegést és iszonyatot. A szíve mélyén tudta, hogy nem lesz baj, az égvilágon semmi baj sem lesz, csak nem szabad abbahagyni a sikoltást, hadd zubogjon belőle, egyre hangosabban, megszakítás nélkül, mindörökké.

HUSZONKETTŐ

EGY REPÜLŐGÉP SOHASEM zárja ki a külvilágot. Még ilyen fényűző kárpit, süppedős fotelek között, a nagy asztal mellett is tudja az ember, hogy repülőgépen ül. Tudja, hogy tizenegyezer méteres magasságban repül az Atlanti-óceán fölött, érzi az apró lökéseket, ahogy a gép meglovagolja a szelet, hasonlóan a hullámokon lovagoló nagy hajóhoz.

Az asztal mellett ültek, egy láthatatlan, egyenlő szárú háromszög három csúcsán. Az egyik fotelt láthatólag külön Ashnek készítették. E mellett a fotel mellett állva intett Rowannak és Michaelnek, hogy foglaljanak helyet a másik két karosszékben.

A kabin ablakai között üres karosszékek várták mind megannyi nagy, kesztyűs tenyérként, hogy szorosan és biztosan tarthassák azt, aki beléjük ül. Az egyik nagyobb volt a többinél. Bizonyosan Ashé.

Karamell és arany, minden áramvonalas, és majdnem tökéletes. A fiatal amerikai nő, aki felszolgálta az italokat, tökéletes. A zene, arra a rövid időre, amíg szólt, Vivaldi, és ugyancsak tökéletes, Samuel, az elképesztő emberke az egyik hátsó kabinban aludt. Összegömbölyödött az ágyon, keblére ölelte a belgraviai lakásból hozott flaskát, és egy buldogot követelt, amelyet Ash alkalmazottai elfelejtettek beszerezni. “Te mondtad, Ash, hogy kapjak meg mindent, amit kérek! Hallottam, mikor mondtad nekik! Én pedig buldogot akartam! És továbbra is buldogot akarok!”

Rowan hátradőlt a fotelben, és keresztbe fonta karjait.

Nem tudta, mikor aludt utoljára. Mielőtt New Yorkba érnek, muszáj lesz aludnia egy keveset. Most azonban sajátosan fölvillanyozva figyelte a két férfit.

Michael cigarettázott, két ujjával fogta a csikket, a tenyere felé fordítva a vörös parazsat. Ash ismét egy olyan borzasztóan divatos, hosszított vonalú, kétsoros gombolású selyemzakót viselt, amelynek az ujját hanyagul felgyűrte. Fehér ingének arany kézelőgombjába opálokat foglaltak, vagy valami hasonlót. Rowan nem értett se a drágakövekhez, se a féldrágakövekhez. Opál. Ashnek a szemében is van valami opálszerű. A nadrágja is divatosan bő volt, mint egy pizsamanadrág. Egyik lábát hanyagul maga alá húzta a bőrfotelben. A jobb csuklóján vékony arany karperecet viselt, amelynek nem volt semmiféle szemmel látható rendeltetése. Valamilyen érthetetlen okból Rowan őrjítően izgatónak találta ezt a keskeny, villogó fémkarikát.

Ash beletúrt sötét sörényébe. Kisujja végigszántott a fehér csíkon, mintha nem akarna megfeledkezni róla, nem akarná kihagyni a fekete hullámok közül. Ez az apró mozdulat életre keltette az arcát. Tekintete végigpásztázta a kabint, majd megállapodott az asszonyon.

Rowan úgyszólván meg se nézte, mit kapott elő a bőröndjéből. Valami pirosat, puhát, lazát, ami olyan rövid volt, hogy alig takarta el a térdét. Michael csatolta a nyakába a gyöngyöt, a rövid, elegáns füzért, mert ő túlságosan kába volt.

Minden mást Ash alkalmazottai csomagoltak be.

- Nem tudtam, komolyan akarja-e, hogy buldogot szerezzünk Samuelnek! - mondta sokadszor a fiatal Leslie. Nagyon elkeserítette, hogy nem feleltek meg mindenben a főnök elvárásainak.

- Nem érdekes! - felelte végül Ash, aki talán akkor hallotta meg először, mit mond a lány. - Majd New Yorkban szerzünk buldogokat Samuelnek. Tarthatja őket a tetőkertben. Tudta, Leslie, hogy New York háztetőin élnek olyan kutyák, amelyek soha, de soha nem jártak még az utcán?

Rowan azon töprengett, hogy vajon kinek gondolja ez a lány a főnökét? Kinek tarthatja a többi alkalmazott? Hasznára van-e Ashnek, hogy olyan elképesztően gazdag? Vagy hogy olyan elképesztően jóképű?

- De én ma este akartam buldogot! - pöfögte a kis ember, amíg ismét ki nem ütötte magát. - Követelem a buldogomat!

Rowan először megrettent a kis embertől. Mi tette? A boszorkánygének? A boszorkánytudás? Vagy az

orvos iszonyodott az árkolt húslebenyektől, amelyek lassan benőtték Samuel arcát? Olyan volt, mint egy nagy, színes, élő kődarab. Mi lenne, ha eltávolítanák szikével azokat a redőket, és kiszabadulna a szempár, egy jól formált száj, a járomcsontok, az áll? Akkor milyen lenne Samuel élete?

- Mayfair-boszorkányok! - mondta, mikor meglátta őket, Rowant és Michaelt.

- Errefelé mindenki ismer minket? - kérdezte Michael savanyúan. - És mindig megelőz a hírünk? Ha egyszer hazakerülök, mindent elolvasok a boszorkányságról, istenigazából tanulmányozni fogom.

- Nagyon okos ötlet - dicsérte Ash. - Te, a te képességeiddel, számtalan dologra lennél képes.

Michael nevetett. Ezek ketten kedvelték egymást. Rowan látta rajtuk. Voltak közös vonásaik. Yuri olyan összetört volt, olyan lázas, annyira fiatal.

Miközben visszafelé jöttek a toronyból, a komor összecsapás után, Michael elmesélte a hosszú történetet Lasher tizenhatodik századi életéről, nem feledve Lasher különös célzásait egy előző létre, korábbi emlékekre. Egyszer már elmondta Rowannak, igen, de az asszony nem annyira a szavakra emlékezett, mint a képek és katasztrófák sorozatára.

Most, mikor másodjára hallotta, miközben a fekete limuzin röpítette őket London felé, aprólékosabban el tudta képzelni Lashert, a papot, Lashert, a szentet, Lashert, a vértanút, majd pedig száz évvel később a boszorkány familiárisát, a láthatatlan hangot a sötétségben, a gabonatáblákat korbácsoló, faleveleket szaggató szélvészt.

- Hang a szurdokvölgyből - mondta a kis ember Londonban, és Michaelre bökött a hüvelykujjával.

Valóban? Rowan kételkedett benne. Ő ismerte a völgyet, azt ugyan sose felejti el, mikor Lasher foglya volt, mikor Lasher fölvonszolta a várromhoz, sose felejti el azt a pillanatot, amelyben Lashernek “eszébe jutott” minden, amikor az új test magához rántotta a lelkét, és elszakította a tudástól, már amennyit egy kísértet tudhat.

Michael sose járt ott. Egy napon talán majd ellátogatnak oda együtt.

Ash azt tanácsolta Samuelnek, hogy aludjon, amíg kimennek a repülőtérre. Az emberke, nagy nyögés-röfögés-böfögés kíséretében elpusztított egy újabb pint whiskyt, és kómás állapotba került, mire fölvitték a gépre.

Most az Északi-sark fölött szálltak.

Rowan behunyta, kinyitotta a szemét. A kabin csillámlott.

- Sose ártanék a kis Monának - szólalt meg Ash váratlanul. Nyugodtan nézte Michaelt. Rowan összerezzent, felébredt.

Michael még egyet slukkolt a rigóból, aztán elnyomta a cigaretta ronda kis hernyóvá torzult maradványát egy nagy üveg hamutálban. Sötét pihés ujjai nagyon erősnek, izmosnak látszottak.

- Tudom, hogy nem tennél ilyet - mondta. - De akkor se értem. Hogy érthetném? Yuri annyira megrémült.

- Az én hibám volt. Ostobaság. Ezért kell nekünk hármunknak beszélnünk egymással. Más okok is vannak rá.

- De miért bíznál bennünk? - kérdezte Michael. - Honnan ez a hirtelen barátság? Te elfoglalt ember vagy, ráadásul, úgy veszem észre, milliárdos.

- Akkor ez közös bennünk - mondta Ash nagy komolyan. Rowan elmosolyodott.

Lenyűgöző volt figyelni a villámló kék szemű, sötét, sűrű szemöldökű, mély hangú férfi és a szinte bódító kecsességgel gesztikuláló, elbűvölően karcsú óriás ellentétét. Két nagyszerű példánya a férfiasságnak, tökéletes arányokkal, szenvedélyes természettel megáldva, akik, mint ez a megtermett férfiaknál gyakori, valósággal lubickolnak az önbizalomban és a lelki nyugalomban.

Az asszony fáradtan föltekintett a mennyezetre. Az arányok eltorzultak. A szeme égett, hamarosan muszáj lesz aludnia, egyszerűen muszáj, de most nem tud. Nem bír.

Ismét Ash beszélt:

- Nektek van egy mesétek, amelyet csak én hallhatok, és hallani is akarom. És nekem is van egy mesém, amit csak nektek mondok el. Arról van szó, hogy nem akarod a bizalmamat? Nem kérsz a barátságomból, vagy egyszer talán valamikor a szeretetemből?

- Úgy vélem, akarom, ha már így rákérdeztél - felelte Michael rövid fontolgatás után. Megvonta a vállát, és kurtán fölnevetett. - Ha már egyszer rákérdeztél.

- Értem - felelte Ash csendesen.

Michael megint azt a mély, morajló kis nevetését hallatta.

- De hát te tudod, hogy én öltem meg Lashert! Yuri elmesélte. Nem haragszol, mert megöltem egy véredet?

- Nem volt a vérem. - Ash szelíden mosolygott. A bal halántékánál kezdődő fehér pászma csillogott a fényben. Harminc-egynéhány évesnek látszott elegáns, deres csíkjaival, az üzleti világ ifjú titánjának, aki korán meggazdagodott és megőszült. Holott ősöreg, és végtelenül türelmes. Rowanba váratlanul belebizsergett a büszkeség, hogy ő ölte meg Gordont. Nem Ash.

Ő tette ezt! Szomorú életében először élvezte a hatalmát, hogy puszta akarattal halálra ítélhet egy embert, szétroncsolhatja a szöveteit. Ez az eset igazolta, amit régen gyanított: ha komolyan akarja, ha nem berzenkedik a hatalma ellen, hanem feltétlenül együttműködik vele, akkor az erő ijesztő gyorsasággal működik.

- El akarok mesélni dolgokat - folytatta Ash. - Szeretném, ha tudnátok, mi történt, és hogyan kerültünk a völgybe. Nem most, mert ahhoz túl fáradtak vagyunk. De mindenképpen elmondom.

- Ja, én meg hallani akarom - felelte Michael. A zsebébe nyúlt, előhúzta a dobozt, kirázott egy cigarettát. - Persze hogy mindent tudni akarok rólad! Tanulmányozni szeretném a könyvet, ha még mindig hajlandó vagy megengedni, látni akarom.

- Minden lehetséges. - Ash könnyedén intett egyik kezével. A másik a térdén pihent. - Ti valódi boszorkánytörzset alkottok. Mi nagyon közel állunk egymáshoz, te meg én. Ó, nem olyan szörnyen bonyolult ez. Megtanultam együtt élni a magánnyal. Van, hogy évekre elfelejtem. Aztán ismét megrohan a vágy, hogy valaki keretet találjon nekem, ismerjen, megértsen, hogy egy csiszolt elme méltányoljon erkölcsi szempontból. Kezdettől ez volt a Talamasca vonzereje, hogy odamehettem, gyónhattam tudósainak, elbeszélgethettünk késő éjszakáig. Sok más nonhumánt is megkísértett. Nem én vagyok az egyetlen.

- Hát hiszen mindenkinek erre van szüksége, nem igaz? - kérdezte Michael, és a feleségére nézett. Ez megint egy olyan titkos, csendes pillanat volt közöttük, ami egy láthatatlan csókra emlékeztetett.

Rowan bólintott.

- Igen - helyeselt Ash. - Az emberek nagyon ritkán bírják ki élve az ilyen eszmecsere, ilyen közösség nélkül. Ilyen szeretet nélkül. És az én fajom úgy tudott szeretni! Nagyon sokáig tartott, mire egyáltalán megértettük az agressziót. Az emberek első látásra mindig gyereknek néznek, holott nem vagyunk gyerekek. Ez egy másik válfaja a szelídségnek. Konokság van benne, toporzékoló türelmetlenség a szeretetért, a bonyolultság elutasítása.

Elhallgatott, azután azt kérdezte, nagyon őszintén:

- Tulajdonképpen mi zavar? Miért tétováztatok, mikor meghívtalak New Yorkba? Mi járt az eszetekben?

- Lasher megölése - felelte Michael. - Számomra ez az életben maradást jelentette, nem többet és nem kevesebbet. Egyetlen tanúm volt, aki megértette és megbocsátotta, ha egyáltalán szükség van tanúra, aki meg bocsát. És az az ember halott.

- Aaron.

- Ja, meg akarta menteni Lashert, de megértette, miért nem engedem. Ami a másik kettőt illeti, jó, arra lehet mondani, hogy önvédelem volt...

- Te pedig szenvedsz a haláluk miatt - mondta Ash részvéttel.

- Lasher, az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság volt - mondta Michael, mintha fennhangon gondolkozna. - Bántotta a feleségemet, valahogyan ellopta a gyermekemet, elrabolta. Habár ki tudja, milyen lett volna az a gyermek? Annyi kérdés van itt, annyi lehetőség. És vadászott a nőkre. Megölte őket, mert mindenáron szaporodni akart. Ugyanúgy nem létezhetett volna világunkban, mint egy vírus vagy egy métely. Elképzelhetetlen lett volna, hogy egymás mellett éljünk, aztán ott volt még, a te kifejezéseddel élve, a keret, az, ahogyan megjelent szellemalakban, ahogyan... engem használt az első perctől fogva.

- Megértelek - mondta Ash. - A helyedben én is megöltem volna.

- Meg-e? - kérdezte Michael. - Vagy megkíméled, mert egyike fajod
ama kevés példányának, akik még megmaradtak? Kellett volna érezned valamilyen faji összetartozást.

- Nem - felelte Ash. - Nem értesz engem. Ezt most nagyon komolyan mondom. Egész életemben azt próbáltam bizonyítani magamnak, hogy jó vagyok és ember vagyok. Ezt ne felejtsd el. Egyszer magának Gergely pápának érveltem, hogy nekünk is van lelkünk. Nem vagyok barátja egy hatalméhes, bolygó léleknek, egy vén szellemnek, aki új testet lopott. Ilyennel én nem tartok össze.

Michael bólogatott, mintha azt mondaná: aha.

- Ha szólhattam volna Lasherrel - folytatta Ash -, ha beszélhetek vele emlékeiről, az talán habozásra késztet. De nem, nem lettem volna illidáris vele. Az egyetlen, amit a keresztények és a rómaiak sose hittek az

az, hogy a gyilkosság gyilkosság, akár embert gyilkolnak meg, akár táltost. Ám én hiszek benne. Elég sokáig éltem, hogy ne legyenek ostoba téveszméim, miszerint az emberek nem érdemelnek részvétet, mert “mások”. Össze vagyunk kötve; minden össze van kötve, hogy miért és hogyan, azt meg nem mondhatom, de attól még igaz. Lasher pedig gyilkolt a céljai érdekében, tehát ha ezt a gonoszt meg lehet semmisíteni, csak ezt az egyet... - Vállat vont, és megint elmosolyodott, kissé talán keserűen, vagy csak szelíd szomorúsággal. - Mindig azt képzeltem, gondoltam, arról álmodtam, hogy ha visszajöhetnénk, ha kaphatnánk még egy esélyt a földön, akkor kiirthatnánk ezt a bűnt.

- De most már nem gondolod - mosolygott Michael.

- Nem - felelte Ash -, de okom van rá, hogy nem foglalkozom ezekkel a lehetőségekkel. Majd megértitek, ha letelepedhetünk és elbeszélgethetünk New Yorkban.

- Gyűlöltem Lashert! - mondta Michael. - Gonosz volt, gonoszságokat művelt, és közben kacagott rajtunk. Nem tudom, de talán ez volt a végzetes hiba. Hitem szerint mások is, élők és holtak is azt kívánták, hogy öljem meg. Hiszel a végzetben?

- Nem tudom.

- Mit értesz az alatt, hogy nem tudod?

- Sok száz éve azt mondták, az a végzetem, hogy népem egyetlen túlélője legyek. Ez történt. De valóban a végzet akaratából? Ravasz voltam; túléltem teleket, csatákat, hihetetlen viszontagságokat. Megmaradtam. Végzet volt-e vagy túlélés? Nem tudom. De bárhogyan legyen is, ez a fajzat az ellenségetek volt. Miért kell most megbocsátanom, amit tettél?

- Nem ez a baj - szólt közbe Rowan, mielőtt Michael felelhetett volna. Lábát maga alá húzva ült a fotelben, fejét a bőrnek támasztotta, így kényelmesen láthatta a két férfit. - Legalábbis nem hinném, hogy a férjemet ez nyugtalanítaná.

Michael nem szakította félbe.

- Az nyugtalanítja - folytatta az asszony -, amit én követtem el, amire ő nem lett volna képes. Ash várt. Michael várt.

- Megöltem egy másik táltost, egy nőstényt - mondta Rowan.

- Nőstényt? - kérdezte Ash fojtottan. - Egy igazi nőstény táltost?

- Igen, egy igazi nőstényt, a tulajdon lányomat, aki Lashertől született. Megöltem. Agyonlőttem. Abban a pillanatban megöltem, amint rádöbbentem, ki ő, mi ő, és hogy ott van mellettem. Megöltem. Legalább annyira féltem tőle, mint az apjától.

Ash megigézve figyelte. Nem látszott megrendültnek.

- Féltem, hogy a nőstény párzana egy hímmel - mondta Rowan. - Féltem Lasher kegyetlen jóslataitól, a sötét jövőtől, amit leírt, és féltem, hogy valahol sikerült nemzenie valamelyik Mayfair-asszonnyal egy hímet, aki megkeresi a lányomat, és szaporodni kezdenek. Akkor Lasher győzött volna. Azok után, amit szenvedtem, amit Michael szenvedett, amit az összes Mayfair-boszorkány szenvedett, hogy azok után ebben... ebben a párzásban diadalmaskodjon a táltos!

Ash bólintott.

- A lányom szeretettel jött hozzám - szólt Rowan.

- Igen! - súgta Ash, mohón várva a folytatást.

- Lelőttem a lányomat - mondta az asszony. - Agyonlőttem a magányos, kiszolgáltatott lányomat. Holott ő meggyógyított, a tejét hozta nekem, és inni adott, hogy felgyógyuljak születésének traumájából. Ez nyugtalanít, és ez nyugtalanítja Michaelt, hogy ha megtudod, mert meg kell tudnod, te, aki a barátságunkat szeretnéd, iszonyodni fogsz tőlünk, hiszen lehetett volna egy társnőd, ha nem oltom ki a gyertyáját.

Ash előrehajolt, a térdére könyökölt, behajlított mutatóujja alsó ajkát érintette. Szemöldökét kissé összevonta, úgy kémlelte az asszony arcát.

- Mit tettél volna? - kérdezte Rowan. - Ha megtalálod őt, az én Emalethemet?

- Ez volt a neve? - súgta meghökkenten Ash.

- Ezt a nevet adta neki az apja. Az apja egyre-másra megerőszakolt, pedig majd belehaltam a vetélésekbe. Aztán utoljára ez az Emaleth valamilyen okból elég erős lett, hogy megszülessen.

Ash sóhajtott. Hátradőlt, a fotel bőrrel bevont karfájára könyökölt, és merőn nézte Rowant, noha nem mutatott sem haragot, sem kétségbeesést. Bár ki láthatott bele?

Villanásnyi időre őrültségnek rémlett, hogy elmondta neki, épp itt mondta el, Ash tulajdon gépén, miközben csendesen szállnak az égen. De aztán úgy érezte, elkerülhetetlen volt, ezt meg kellett tenni, ha tovább akarnak lépni, ha azt akarják, hogy megismerkedésük valamilyen eredménnyel járjon, ha már csakugyan kezdik megszeretni egymást attól, amit közösen láttak és hallottak.

- Kellett volna neked? - kérdezte. - Megmozgattál volna eget-földet, hogy a közelébe férkőzz, megmentsd, biztonságba helyezd, és feltámaszd általa a törzset?

Látta Michael szemén, hogy aggódik érte. Ahogy ránézett a férfiakra, megértette, hogy nemcsak nekik mondja, amit mond. Magát védelmezi maga előtt, az anyát, aki lelőtte a lányát, meghúzta a ravaszt. Összerándult, szorosan behunyta a szemét, felhúzta reszkető vállát, aztán hátradőlt. Feje félrecsuklott. Hallotta a test puffanását a padlón, látta a behorpadó arcot, érezte a tej ízét, a sűrű, édes tejét, ami majdnem olyan volt, mint a fehér szirup. Milyen jót tett neki.

- Rowan! - szólította Ash gyengéden, - Rowan, Rowan, miattam ne gyötörd magad vele még egyszer!

- De hiszen te eget-földet megmozgattál volna érte! - mondta az asszony. - Ezért utaztál Angliába, amikor Samuel hívott, amikor továbbadta neked Yuri meséjét. Azért mentél, mert egy táltost láttak Donnelaithben!

Ash lassan bólogatott.

- Nem válaszolhatok a kérdésedre, mert nem ismerem a választ. Igen, talán eljöttem volna. De hogy megpróbáljam elrabolni? Azt nem tudom.

- Ó, menj már, hogy is ne akartad volna?

- Vagyis hogyne akartam volna feltámasztani a fajt?

- Igen.

Ash megcsóválta a fejét és lesütötte a szemét.

- Micsoda különös boszorkányok vagytok ti - mormolta.

- Hogyhogy? - kérdezte Michael.

Ash váratlanul fölállt. Feje majdnem a kabin mennyezetét verte. Nyújtózott, elfordult, fejét lehorgasztva tett néhány lépést, visszafordult.

- Nézzétek, így nem válaszolhatunk egymás kérdéseire. De annyit most is mondhatok, hogy örülök, amiért a nőstény meghalt. Örülök, hogy halott! - Megrázta a fejét, rátette kezét a fotel támlájára. Homlokába hulló hajával most nagyon komornak, vadnak és tragikusnak látszott. Talán olyannak, mint egy varázsló. - Isten látja a lelkemet, hogy megkönnyebbültem. Megkönnyebbültem, amiért egy lélegzetre közölted velem, hogy volt, és nincsen többé.

- Kezdem érteni - bólintott Michael.

- Valóban? - kérdezte Ash.

- Két faj, amely külsőre annyira hasonló, és mégis olyan mérhetetlenül más, nem osztozhat a földön. Így van?

- Valóban nem osztozhatunk - felelte Ash, és erélyesen megrázta a fejét. - Melyik náció fér meg a másikkal? Melyik vallás fér meg a másikkal? Az egész világon tombol a háború, és ezek törzsi háborúk, bármit mondjanak az emberek! Törzsi háborúk, és irtóháborúk, akár az arabok álljanak szemben a kurdokkal, vagy a törökökkel vagy az európaiakkal, akár az oroszok harcoljanak a kaukázusiakkal. Sose lesz vége. Az emberiség arról álmodik, hogy lesz vége, de nem lehet, amíg népek vannak. Bár természetesen, ha az én fajom feltámadna, és az emberiséget kiirtanák, akkor az én népem békében élhetne, de hát nem ugyanezt hiszi minden törzs?

Michael megcsóválta a fejét.

- A háború nem szükségszerű - mondta. - Elképzelhető, hogy egyszer az összes törzs abbahagyja a hadakozást.

- Igen, elképzelhető, de nem lehetséges.

- Nem muszáj egyik fajnak uralkodnia a másikon - vitatkozott Michael. - Akár tudniuk sem kell egymásról.

- Úgy érted, éljünk titokban? - kérdezte Ash. - Tudod, milyen gyorsan kétszereződik és háromszorozódik és négyszereződik meg a mi lélekszámunk? Tudod te, milyen erősek vagyunk? Nem tudhatod, sose láttad, hogyan születik a táltos a tudás birtokában, sose láttad, hogyan éri el néhány perc vagy óra vagy nap alatt kifejlett méretét, sose láttad.

- Én láttam - mondta Rowan. - Kétszer láttam.

- És mit szólsz rá? Mi lenne belőle, ha megkívánnék egy nősténytt? Ha sírnék elveszett Emalethedért, és keresnék valakit helyette? Ha ráerőltetném ártatlan Monátokra a magot, amelyből táltos nőhet, de meg is ölheti az anyát?

- Ezt megmondhatom - felelte Rowan. Mély lélegzetet vett. - Abban a pillanatban, amikor lelőttem Emalethet, abban a pillanatban nem kételkedtem benne, hogy veszélyezteti a fajomat, és ezért meg kell halnia.

Ash elmosolyodott, bólintott.

- Igazad volt.

Egy darabig hallgattak. Végül megszólalt Michael.

- Most már tudod a legnagyobb titkunkat.

- Igen, tudod - ismételte Rowan halkan.

- De mi vajon tudjuk a tiedet? - kérdezte Michael.

- Megtudjátok - felelte Ash. - De most aludnunk kell. Fáj a szemem. És a vállalkozás ezer apró feladattal vár, amelyeket csak én teljesíthetek. Aludjatok. New Yorkban majd elmondok mindent. Megtudjátok minden titkomat, a legnagyobbtól a legkisebbig.

HUSZONHÁROM

- ÉBRESZTŐ, MONA!
Még nem látta a mocsarat, de már hallotta. Kecskebékák kuruttyoltak, éjjeli madarak kiáltoztak, körös-körül beszélt a víz. Sötét, csendes víz, valahol mégis mocorog, talán egy rozsdás csőből csobog, vagy egy csónak oldalát nyaldossa. Megálltak. Nyilván ez itt a stég.

Még sose álmodott ilyen különöset. Valami vizsgát kellett letennie, aminek az volt a tétje, hogy aki átmegy, az lesz a világ ura, így hát Monának válaszolnia kellett az összes kérdésre. Faggatták mindenféle témáról, természettudományokról, matematikáról, történelemről, a számítógépről, amit úgy szeretett, a tőzsdéről, az élet értelméről, és az volt a legnehezebb, mert annyira feszült benne az életkedv, hogy még csak bele se tudott kezdeni az okfejtésbe. Hát figyeljetek, de figyeljetek már ide, egyszerűen isteni dolog élni! Elérte vajon a száz százalékot? Lesz-e belőle a világ ura?

- Ébresztő, Mona! - súgta Mary Jane.

Nem látta, hogy Mona szeme nyitva van, és a mocsarat nézi az üvegablak mögött, a mohától cafrangos, borzas, beteges, dülöngélő fákat, a folyondárkötelekkel gúzsba kötött, hatalmas vén ciprusokat. A holdfényes víz foltokban ütött át a mozdulatlan békalencse takaróján, és a ciprusfák vastag törzsei körül fenyegető tüskéket meresztettek a léggyökerek. És fekete valamik, apró fekete valamik repkedtek az éjszakában. Csótányok lehetnek, de erre most ne gondolj!

Fájt a háta. Megpróbálta előrébb fészkelni magát, de ólomnehéz volt, és mindene nyilallt. Tejet kívánt. Útközben kétszer álltak meg tejért, de az sem volt elég. Televásárolták tejjel a hűtőtáskát. Menjenek már be a házba, hogy megihassa!

- Na, szivi, szálljál ki, és várj meg itten. Eldugom a kocsit valahova, ahun senki se keresi.

- Eldugod ezt az óriási autót?

Mary Jane kinyitotta az ajtót, hogy kisegítse Monát. Visszahőkölt, és noha megpróbálta leplezni elszörnyedését, látszott az arca az autó belső lámpájának fényében.

- Atyaég, Mona Mayfair, és akkor mi van, ha meghalsz? Mona belekapaszkodott Mary Jane csuklójába, és kizökkentette magát a puha földre, amelyen fehér kagylóhéjak villództak. A stég eltűnt valahol a sötétségben.

- Ilyeneket ne mondj, Mary Jane, de ha mégis megtörténne, legalább lesz min gondolkoznod! - Ki akarta venni a fűszerbolti bevásárlószatyrot az autóból, de nem bírt olyan mélyre hajolni.

Mary Jane akkor gyújtotta meg a viharlámpát. Mikor megfordult, a fény az arcába sütött, amitől olyan lett, mint egy kísértet. A lámpa megvilágította mögötte a viharvert fészert, a lerobbant stéget, és az élettelennek tűnő ágakat, amelyek pont Mary Jane fölött nyújtogatták a mohacsápjaikat.

Úristen, mennyi minden röpködött a sötétségben!

- Mona Mayfair, a járomcsontod egész kiáll az arcodból! - mondta Mary Jane. - Esküszöm, a szád körül látom a fogadat a bőr alatt!

-Jaj, hagyd már abba, ne beszélj őrültségeket! A fény teszi. Magad is úgy festesz, akár egy hazajáró lélek. - Fúj, de borzalmasan érezte magát! Gyenge volt, és mindene fájt. Még a lába is.

- És a színed, édes jó istenem, mint akit megúsztattak magnézia tejben!

- Kutya bajom, csak nem bírom fölemelni ezt a cuccot.

- Hozom én, te csak támaszkodj annak a fának, az az a fa, amiről meséltem, a ciprusfa, a legöregebb errefelé, látod, az volt ottan a kerti tó, a tavacska? Tudod? Ahova csónakázni járt a család??? Nesze, tartsad a lámpát, a fogantyúja nem forrósodik át.

- Veszedelmesnek látszik. A westernekben folyton ilyen lámpát dobnak az istállóra, ahova bezárták a hőst a rosszfiúk. A lámpa minden alkalommal eltörik, és az istálló kigyullad. Nem tetszik ez nekem.

- Nahát, itten kint senki se fog gyútogatni! - kurjantotta Mary Jane, miközben sorra szedegette ki a

szatyrokat az autóból, és lepottyantotta őket a kagylókra. - Mellesleg itten nincsen is széna, és ha volna, akkor is lucskos volna.

Az autó fényszórói mély alagutat fúrtak az ingoványba, a vastag és vékony fatörzsek, a cakkos legyezőpálmák, csipkés banáncserjék végtelen erdejébe. A víznek állott posványszaga volt, ennek ellenére lélegzett, sóhajtott, csörgedezett.

- Jézus Mária, micsoda vad hely! - súgta Mona, bár valahol nagyon tetszett neki. Tetszett még az itteni hűvös levegő lankadt puhasága is, amelyben nem járt szellő, mégis mocorgott, talán a víztől.

Mary Jane ledobta a nehéz hűtőtáskát.

- Na, cukorbaba, húzódjál csak félre, aztán mikor beszállok, és teszek egy kanyart, és kitolatok, nézzél csak oda, ahol ég a világ, és az ottan Fontevrault.

Az ajtó becsapódott, a kerekek kavicsot túrtak.

A nagy autó jobbra tolatott, a reflektorok végigsöpörtek a girhes fantomfákon, és odanézz, törökméz, láss csodát! Óriási volt, rémítően ferde manzárdablakai felvillantak, majd kihunytak a kanyarodó limuzin fénykévéjében.

Az éjszaka visszasötétedett, ám Mona szemében megmaradt a kép bizarr fekete torlasz az égen. Hiszen ez a ház össze fog dőlni!

Majdnem fölvisított, maga se tudta, miért. Nem mehetnek be egy
ilyen házba, egy nyomorék, srég házba! Egy elöntött ház még hagyján, de egy ilyen?! Pedig még el sem húzott a fehér kis füstpamacsot pöffentő autó, amikor Mona már látta, hogy ebben a lehetetlen ruinában villany ég. Látta az emeleti tornác közepén, a legyező alakú, felül világító ablakon át, valahol a ház mélyén. És amikor elhalt a motorberregés, úgy rémlett, rádió szól.

A viharlámpa rendesen világított, de ez itt vidéki sötét volt, szuroksötét, amit csak ez a lámpa és a dőlni készülő udvarházban üszkösödő tompa fény tört meg.

Édes Istenem, Mary Jane nem is tudja, hogy amíg nem volt itthon, ez a rohadt hely búnak eresztette a fejét! Sürgősen ki kell hozni nyanyát, feltéve, ha még nem esett bele a pocsolyába. De micsoda pocsolya ez, micsoda posvány! A szag a legzöldebb szag volt, amit Mona beszívott valaha, de ó, mikor felnézett, az ég abban a rózsaszínben izzott, amilyen Louisianában tud lenni az éjszaka, az eltűnő fák a legvékonyabb ágacskáikat nyújtották egymás felé, és a moha sok-sok fátyla átlátszó lett. A madarak, figyeld csak a madarak kiáltását! A legfelső törékeny ágakon hálók feszültek, ezüsthálók - pókok szőtték, vagy selyembogarak?

- Érzékelem én a hely varázsát - közölte hangosan. - Csak a ház ne akarna orra esni!

Mama.

Itt vagyok, Morrigan.

Hang hallatszott mögötte. Jézusom, Mary Jane rohan felé, egyes-egyedül a sötétségben! Annyit tudott tenni, hogy megfordult, és feltartotta a lámpát. A háta csaknem kibírhatatlanul fájt, holott nem emelt, nem is nyújtózkodott, csak ezt a borzalmasan nehéz lámpát tartotta.

És jelenleg ez a fejlődéselmélet az egyetlen magyarázat az összes földi életformára? Nincs egy másodlagos elmélet például a spontán fejleményekre?

Összerázkódott, és felébredt. Különben sem tudta a választ erre a kérdésre. Igazság szerint sose tartotta logikusnak a fejlődéselméletet. A tudomány elérkezett arra a pontra, ahol ismét lehetségessé válnak egykor babonának bélyegzett hiedelmek.

Mary Jane kirontott a sötétségből, mint egy kislány, jobb kezében lógatva körömcipőjét. Monához érve megtorpant, kétrét görnyedt és lihegett.

- Jézusmária, Mona Mayfair! - kapkodta rémülten a levegőt. Szép arcát csillogóra lakkozta a verejték. - Prompt be kell vigyelek abba a házba!

- Szétszakadt a harisnyanadrágod.

- Reméltem is - mondta Mary Jane. - Utálom a harisnyanadrágot! - Felkapta a hűtőtáskát, futásnak eredt a stégen. - Gyere, Mona, siess! Különben itten halsz meg nekem!

- Abbahagynád? A baba hallja!

A víz nagyot csobbant. Mary Jane belökte a hűtőtáskát a csónakba. Tehát van csónak. Mona megpróbált sietni a nyikorgó, recsegő deszkán, de minden lépés külön szenvedés volt. Aztán hirtelen belehasított az igazi. Annak kellett lennie. A kín úgy tekeredett a hátára és a derekára, illetve arra, ami a derekából maradt, mint az ostorszíj. Megállt, és összeszorította a fogát, hogy ne ordítson.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Mary Jane már a második rakománnyal rohant a csónakhoz.

- Segíteni akarok - mondta Mona, de alig bírta kinyögni a második szót. A móló szélére csoszogott, és örült, hogy a papucscipőjét viseli, bár nem emlékezett, mikor húzta fel, és meglátta a pokrócokkal, puhapihe párnákkal kibélelt, széles, lapos csónakot, amelybe Mary Jane akkor rakta be az utolsó szatyrokat.

- Na acci azt a lámpát, aztán várjál, amíg kitámasztom.

- Mary Jane, én, hogy úgy mondjam, szóval kissé félek a víztől. Komolyan, olyan ügyetlen vagyok, Mary Jane, nem tudom, képes leszek-e bemászni a csónakba egyáltalán.

A kín megint beledöfött. Mama, úgy szeretlek, úgy félek!

- Jól van, akkor fogd be a pofádat, és ne félj! - förmedt rá Mona.

- Mit mondtál? - kérdezte Mary Jane.

Beugrott a nagy alumíniumcsónakba, felmarta az oldalára erősített, hosszú póznát, azután gyors lökésekkel megfordította a dereglyét. A viharlámpa az orrban állt, ahol direkt ezért alakíthattak ki valami kis padfélét. Mögötte volt a cókmók.

- Ejnye, cukorbaba, lépjél csak bele gyorsan, ja, ez az, a másik lábodd al is.

-Jaj istenem, hiszen elsüllyedünk!

- De ne hülyülj mán, mucus, itten még száznyolcvan centi sincs a víz! Legfeljebb koszosak leszünk, de nem fulladunk meg.

- Én simán bele tudok fulladni száznyolcvan centis vízbe is - mondta Mona. - És a ház, Mary Jane, nézd már a házat!

- Mi van vele?

A világ, hála istennek, abbahagyta a rokizást. Mona biztosan összeroppantotta Mary Jane kezét. Pedig most el kell engednie. Oké, nyugi van! Mary Jane két marokra fogta a póznát, és távolodni kezdtek a stégtől.

- De Mary Jane, nézd már, Mary Jane! - mondta Mona.

- Ja, ez az, szivi, összesen tizenöt métert kell menni, úgyhogy csak álljál nyugodtan, nagyon nyugodtan. Ez egy nagy, masszív ladik. Ez fel nem borul semmitől. Letérgyelhetsz, ha akarsz, akár le is ülhetsz, bár jelen helyzetben nem javasolnám.

- A ház, Mary Jane, a ház, féloldalra dől!

- Mucikám, ötven év óta egyfolytában dől.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani, de mi lesz, ha elsüllyed, Mary Jane! Úristen, rá se bírok nézni! Ez borzasztó, hogy valami, ami ilyen nagy, így megdőljön, ez olyan...

Újabb döfés a kíntól. Rövid, kicsi, komisz, valahol mélyen.

- Hát akkor ne nézzed! - mondta Mary Jane. - Nem fogod elhinni, de egy iránytűvel és egy darab üveggel magam mértem meg a dőlésszögét, és még öt fok sincs. Csak mert az oszlopok ilyen függőlegesek, attól látszik úgy, hogy mindjárt felborulnak.

Kiemelte a póznát a vízből. A lapos fenekű csónakot a saját lendülete vitte előre. Köréjük csukódott a lombos, puha éjszaka, iszalag csüngött egy ferde fáról, amelyet mintha ugyancsak az összeesés kerülgetne.

Mary Jane ismét a vízbe merítette a rudat, és erélyesen megtolta. A csónak repült a hatalmas, fenyegető árnyék felé.

- Jaj istenem, ez a főbejárat?

- Az ajtót leakasztottuk a zsanérról, ha arra célzol, de pont oda megyünk. Egyenesen a lépcsőhöz viszlek, szivi. Ottan kötünk ki, ahogy szoktam.

A tornáchoz értek. Mona befogta a száját. A szemét is el akarta takarni, de tudta, hogy elesne, ha megtenné. Fölfelé bámult, a gubancos kúszónövényekre. Tüskét látott, ahova csak nézett. Itt rózsák nyíltak régen, és talán nyílni fognak egyszer még. Odanézz, ott meg virágok villódznak a sötétségben! Lila akác. Szerette a lila akácot.

Hogyhogy nem dőlnek ki ezek a nagy oszlopok? Látott már valaha ilyen vastag oszlopokat? Úristen, a rajzokon nem is látszott, hogy a ház ekkora, igen, ez a kiforrott, klasszicista pompa. De hát olyan embert se ismert, aki itt lakna, legalábbis nem olyat, aki emlékezni tud.

A tornác mennyezetének gyöngyléce kirohadt, ronda sötét lyuk ásított benne, amiben lakhat óriáskígyó is, vagy mit szólnánk egy fészekalja csótányhoz? Bár a békák megehetik a csótányokat. A békák kórusban daloltak, szép hangjuk volt, nagyon eros és hangos a kerti kabócák szelídebb zöngéséhez képest.

- Ugye, Mary Jane, itt nincsenek csótányok?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Csótányok! Cukorbaba, itten mokaszinkígyók vannak, és aligátorok dögivel, de a csótányokat megeszik a macskáim.

Átsiklottak a főbejáraton, és kitárult előttük a lélegzetelállítóan hatalmas előcsarnok, amelyet betöltött az ázott malternek és talán magának a deszkának a hámló tapéta enyves bűzével elegyedő vastag aromája, ó, hányféle szaga volt itt a korhadásnak, az ingoványnak, az életnek és a fodrozódó víznek, amely derengő lidércfénybe vonta a mennyezetet és a falakat, hullám göndörödött hullámra, el lehetett bódulni a nézésétől!

Mona előtt hirtelen megjelent a patakban sodródó Ophelia, hajában virágokkal.

Inkább figyelj! A nagy ajtókon be lehet látni egy romos szalonba, és ott, ahol a víz nyaldossa a falat, egy függöny csatakos maradványa lóg, olyan sötét a magába ivott víztől, hogy már nem tudni, milyen színű. A mennyezetről laza indákban csüngött a tapéta.

A kis dereglye nagyot puffant a lépcsőn. Mona elkapta a korlátot, arra számított, hogy a csónak megbillen, és felborul, de nem ez történt, szerencsére, mert a hasára megint rátekeredett a kín, és belemart a hátába. Elakadt a lélegzete.

- Mary Jane, sietnünk kell!

- Nekem mondod, Mona Mayfair? Így is be vagyok gazolva!

- Ne legyél. Bátor légy. Morrigannak szüksége van rád.

- Morrigannak!

A viharlámpa didergő fénye felkúszott az emelet magas mennyezetére. A tapéta pici virágcsokrokat ábrázolt, de a minta már annyira kifakult, hogy csak a körvonalak izzottak fehéren a sötétségben. Nagy lyukak tátongtak a vakolatban, de Mona semmit se látott bennük.

- A falak téglából vannak, úgyhogy semmi gáz, téglából raktak itten minden egyes falat, akárcsak az Első utcában. - Mary Jane kikötötte a csónakot egy lépcsőfok mellé. Most már nem hullámzott a világ. Mona megkapaszkodott a korlátban. Félt a kis vízi alkotmánytól, de kiszállni sem mert.

- Menjél csak fel, én hozom a cuccot. Menjél csak, és köszönjél öreganyámnak. A cipőd miatt ne izgulj, van nekem száraz cipőm dögivel. Hozok majd mindent.

Mona óvatosan kinyújtotta a kezét, felnyögött, két kézzel megmarkolta a korlátot, és nehézkesen feljebb zökkentette magát. Szilárd fát érzett a talpa alatt, és előtte már száraz lépcsőfokok vezettek a magasba.

Ha nem dőlne meg így, gondolta, maga lenne a tökéletes biztonság. Jobbjával a korlátot fogta, a másikkal a szivacsos, puha vakolatnak támaszkodott, és fölnézett. Érezte maga körül a házat, érezte korhadását, erejét, a konokságot, amellyel nem hajlandó belehasalni a habzsoló vízbe.

Tömör, tagbaszakadt ház volt, apránként adta csak meg magát, illetve az is lehet, hogy beledermedt ebbe a dőlésszögbe. Bár ha Mona az iszapra gondolt, nem is értette, hogyhogy nem nyeli el őket ebben a szent pillanatban, mint menekülő rosszfiúkat a futóhomok a moziban.

- Menj! - nógatta Mary Jane, aki már föl is lódított egy zacskót a Mona fölötti grádicsra. Dirr, durr, bumm. Mary Jane aztán nem lopja a napot.

Mona elindult. Igen, a lépcső szilárd volt, és a tetején meghökkentően száraz, olyan száraz, mintha itt esett volna csapdába a tavaszi tüzes napsütés, amely ki is fehérítette a deszkát, igen, pont olyan fakó lett, akár az uszadékfa!

Végre itt állt az emeleten. Még öt fokra sem saccolta a dőlés szögét, bár ez is elég, hogy az ember megkergüljön ijedtében. Hunyorgott, hogy jobban lássa a folyosó végét. Újabb szép, elegáns ajtó, felülvilágítóval és oldalablakokkal, villanykörték lógnak összevissza drótokon a mennyezetről. Szúnyogháló. Mi ez? Töméntelen szúnyogháló, puhán szűrődik át rajtuk a kedves, egyenletes villanyfény.

Néhány lépést tett, még mindig a falnak támaszkodva, amely itt szilárd és száraz volt. Halk nevetést hallott a folyosó végéből, majd mikor Mary Jane megérkezett a lámpával, és letette a lépcső tetején a hátizsákja mellé, Mona látta, hogy egy gyerek áll a távoli ajtóban.

Füstös bőrű, kormos szemű kisfiú volt. A haja puha, fekete, az arca akár egy csepp hindu szenté.

- Hé, Benjy, gyere csak ide, te! Rám fér a segítség! - kurjantott Mary Jane.

A fiú közelebb illegett. Nem is volt olyan kicsi. Legalább olyan magas lehetett, mint Mona, ami nem sok, mert Mona még mindig nem érte el a százötvennégy centit, és talán már nem is fogja.

Egyike volt azoknak a gyönyörű gyerekeknek, akikben dúsan, titokzatosan keveredik a vér, az afrikai, az indián, a spanyol, a francia, vélhetőleg a Mayfair. Mona szerette volna megsimogatni az arcát, hogy tényleg olyan-e a tapintása, amilyennek látszik, mint a nagyon finom, cserzett bőré. Eszébe jutott valami, amit Mary

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Jane mondott, hogy ez a gyerek a belvárosban árulja magát, és akkor egy rejtelmes kis fényrobbanásban bíborlilával kárpitozott szobákat, rojtos lámpaernyőket, dekadens, fehér öltönyös urakat látott, olyanokat, mint Julien bácsi, és mindennek a tetejében önmagát látta a rézágyon, ezzel az imádni való fiúval!

Őrültség! A fájdalom ismét megállította. Majdnem összeesett. Ám aztán tudatos erőfeszítéssel fölemelte, letette az egyik lábát. Aztán a másikat. Itt voltak a macskák is, igen, Jézus ereje, boszorkánymacskák, nagy, lompos farkú, bozontos, ördögszemű macskák! Legalább öten cikáztak a falak tövében.

A csillogó fekete hajú, gyönyörű gyerek két szatyorral lépkedett Mona előtt a folyosón. Itt még tisztaság is volt, mintha a fiú söpörne és felmosna.

Mona cipőjében szortyogott a víz. Mindjárt el fog ájulni.

- Te vagy az, Mary Jane? Benjy, az én jányom az? Mary Jane!

- Jövök, nyanya, jövök, mit csinálsz, nyanya?

Mary Jane elrohant Mona mellett. Ügyetlenül szorongatta a hóna alatt az idomtalan hűtőtáskát, lenhaja lobogott.

- Szia, nyanya! - Eltűnt a kanyarban. - Mit csinálsz?

- Sajtot eszem graham keksszel, kérsz?

- Nem, most nem, adj egy puszit, lerobbant a tévé?

- Nem, édes, csak meguntam. Benjy leírja a dalaimat, úgy, ahogy énekelem őket. Benjy!

- Figyuzz, nyanya, rohannom kell, itten van velem Mona Mayfair. Fel kell vinnem a padlásra, ahol igazi melegben és szárazon lehet.

- Igen, ó igen, kérlek! - suttogta Mona. A srég falnak támaszkodott.

Akár le is lehetne feküdni egy ilyen srég falra. Majdnem. A lába lüktetett, és megint végigvágott rajta a fájdalom.

Mama, jövök.

Várj még egy kicsit, angyalom, már csak egy lépcsőt kell megmászni.

- Hozd csak be Mona Mayfairt, hozzad csak be!

- Nem, nyanya, most nem! - Fehér szoknyáját lengetve Mary Jane kirepült a szobából. Nyújtotta a karját Mona felé. - Csak erre felfele, szivi, csak egyenesen, erre gyere!

Suhogás, kopogás hallatszott. Pont mikor Mary Jane megfordította

Monát, és mutatta, hol kezdődik a lépcső, a hátsó szobából kiszaladt egy parányi asszony, aki ősz haját két varkocsba fonta, és masnit kötött a fonatokba. Százráncú arcának jókedvű redői között két fekete gyémántszem villogott.

- Sietnem kell - mondta Mona, és olyan gyorsan kerülte meg a korlátot, ahogy csak bírta. - Rögtön rosszul leszek ettől a ferdeségtől.

- A babától vagy te rosszul!

- Menj előre, és gyújtsad fel azt a villanyt! - kurjantotta az öregasszony, miközben megragadta száraz és meglepően erős kezecskéjével Mona karját. - De mi az ördögért nem mondtad, hogy ez a gyermek várandós? Egek, hiszen ez Alicia lánya, aki majdnem belehalt, mikor levágták a hatodik ujját.

- Hogy? Úgy érted, rólam? - Megfordult, ránézett a ráncos kis öregasszonyra, aki apró száját összeszorítva bólogatott. - Tehát nekem volt egy hatodik ujjam?

- De bizony volt, aranyom, majdnem fel is mentél az égbe, mikor csinálták.. Senki se mesélte, hogy az ápolónő kétszer adta be neked az injekciót? Hogy majdnem megállt a szíved, de aztán jött Evelyn, és - megmentett?

Benjy felvágtatott mellettük a lépcsőn. Csupasz talpa porosan csattogott a csupasz deszkán.

- Nem, senki se mesélte! Uramisten, a hatodik ujj!

- De nem érted, hogy pont az fog segíteni? - kérdezte Mary Jane. Elindultak a lépcsőn, és legalább száz fok választotta el őket a villanytól, amit Benjy kapcsolt fel. A fiú vékony alakja már ereszkedett is le a padlásról. Pilledt lustasággal vonszolta magát, amíg Mary Jane rá nem kiabált. Nyanya megállt a lépcső alján. Fehér hálóinge a piszkos padlót söpörte. Fekete szemével fölmérte Mona alakját. Igazi Mayfair, gondolta a lány.

- Hozzad a pokrócokat, a párnákat, mindent! - kiáltott Mary Jane.- Siess! És a tejet, Benjy, el ne felejtsed a tejet!

- Hé, álljunk csak meg egy pillanatra! - rikoltotta nyanya. - Ez a lány nem úgy néz ki, mint aki a padláson tölthetné az éccakát. Rögtön be kell vinni a kórházba. Hol a kisteher? A stégnél hagytad a kistehert?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Ezzel ne is foglalkozz, itten fogja megszülni a babát - közölte Marw Jane.

- Mary Jane! - mennydörögte nyanya. - A kirelejzumát, ezzel a cipőmmel én nem bírom megmászni a lépcsőt!

- Akkor szépen feküdj vissza az ágyba, nyanya. Noszogassad egy kicsit Benjyt, hogy siessen! Benjy, nem fogok fizetni!!!!

Másztak tovább a padláslépcsőn. A levegő egyre melegebb lett.

Óriási padlás volt.

A villanydrótok ugyanolyan hálót szőttek, amilyet Mona egy szinttel lejjebb látott. De mekkora hajóbőröndök és ruhásszekrények voltak bezsúfolva minden manzárdablakba! Mindbe, kivéve egyet, amelynek mélyén ágy állt, és az ágy mellett petróleumlámpa.

Hatalmas ágy volt, az a fajta, amely sötét, egyszerű oszlopaival annyira elterjedt vidéken, a mennyezete eltűnt, a helyén szúnyogháló feszült több rétegben. Szúnyogháló fátyolozta el a manzárdablak bejáratát. Mary Jane fölemelte a hálót, és Mona rázuhant a legpuhább derékaljra.

Ó, milyen száraz volt! Minden száraz volt! A dunna habokba torlódott körülötte. Párnák, sok-sok párna! Az olajlámpa ugyan veszélyesen közel volt, de a fényétől olyan lett az ágy, mint egy kicsi sátor.

- Benjy, hozzad mán azt a hűtőtáskát!

- De chére, még sak most szipeltem ide a átsó tornászhoz! - felelte a fiú. Vagy valami ilyet mondott, hamisítatlan cajún kiejtéssel. Egyáltalán nem úgy beszél, mint az öregasszony, aki viszont hamisítatlan Mayfair, gondolta Mona, legföljebb egy kicsit más...

- Bánom is én, csak hozzad! - süvöltötte Mary Jane.

A háló megtelt aranyfénnyel, és gyönyörű, magányos hellyé varázsolta a nagy ágyat. Szép hely a halálra, talán még a virágos pataknál is jobb.

Megint lecsapott a kín, de Mona most már sokkal nyugodtabban fogadta. Mit kell csinálni ilyenkor? Olvasott róla. Vissza kell tartani a lélegzetét, vagy micsoda? Nem jutott eszébe. Ezt a témát nem tanulmányozta elég alaposan. Édes Jézus, mindjárt meglesz!

Elkapta Mary Jane kezét. Mary Jane végigdőlt mellette az ágyon, és valami fehérrel és puhával, zsebkendőnél is puhább dologgal törülgette az ő homlokát.

- Igen, drágaságom, itten vagyok, ez egyre nő, Mona, egyre nő, ez nem, ez...

- Meg fog születni - suttogta Mona. - Az enyém. Meg fog születni, de ha belehalok, nektek kell megcsinálnotok, neked és Morrigannak.

- Mit?

- Virágból rakjatok nekem katafalkot...

- Mit?

- Csitt legyen, most fontos dolgokról beszélek!

- Mary Jane! - mennydörögte nyanya a lépcső alján. - Gyere le, és segíts Benjynek, hogy felvihessen, hallod, jányom!

- Építsetek egy tutajt, egy tutajt, tele virággal - mondta Mona. - Lila akácból, rózsából, abból a sok mindenből, ami itt nő, mocsári liliomból...

- Ja, ja, és aztán?

- De törékenyre csináljátok, nagyon törékenyre, hogy mikor elúszok rajta, lassan széthulljon az áramlatban, és én elmerüljek... mint Ophelia!

- Ja, ja, óhajod parancs! Mona, most mán frászban vagyok, most mán rendesen frászban vagyok.

- Akkor légy boszorkány, mert most már úgyse változtathatunk semmin.

Valami elszakadt! Mintha csak átlyukasztották volna! Jézusom, nem halt meg ez bent?

Nem, anya, csak jövök. Kérlek, készülj fel, hogy megfogd a kezemet. Szükségem van rád.

Mary Jane felrántotta a térdét, két tenyerét az arcára csapta.

- Istennek szent nevére!

- Segíts neki, Mary Jane! - sikoltotta Mona. - Segíts neki! Mary Jane erősen behunyta a szemét, és rátenyerelt Mona heggyé püffedt hasára. Monát megvakította a kín. Látni akart, látni akarta a fényt a szúnyoghálóban, látni akarta Mary Jane görcsösen behunyt szemét, érezni akarta a kezét, hallani akarta a suttogását, de nem bírta. Zuhant. Zuhant a mocsári fák között, és hiába kapkodott az ágak után.

- Nyanya, gyere mán segíteni! - vijjogta Mary Jane. Akkor felhangzott az öregasszony lábának sebes

kopogása.

- Kifelé, Benjy! - visította. - Mars le, hallod?

Le, le a lápba, a fájdalom egyre szaggatóbb. Jézusom, hát nem is csoda, ha utálják az asszonyok! Ez nem vicc, ez iszonyat! Istenem, segíts!

- Uram Jézus! - rikoltotta nyanya. - Mary Jane, hiszen ez egy járó baba!

- Nyanya, segíts mán, fogd meg a kezét, fogjad! Nyanya, te tudod, mi ez?

- Hát járó baba, gyermekem! Hallottam róluk, mióta az eszemet tudom, de sose láttam egyet se. Mikor gyerekkoromban Ida Bell Mayfair egy ilyen járó babát szült kint a lápon, azt mondták, hogy magasabb volt az anyjánál, akiből a saját lábán jött ki, mire Grandpére Tobias rögtön át ment oda, és feldarabolta egy fejszével, miközben az anyja csak visított az ágyban! Még sose hallottál a járó babákról, gyermekem? Santo Domingón megégették őket.

- Ne, ezt a babát ne! - jajveszékelt Mona. Ide-oda kapkodott a sötétben, megpróbálta kinyitni a szemét. Úristen, ezt a fájdalmat! Váratlanul egy síkos kezecske ragadta meg az övét.

Ne halj meg, mama!

- Ó, üdvöz légy, Mária, malaszttal teljes! - mondta nyanya. Mary Jane is elkezdte ugyanazt az imát, csak egy sorral lemaradva a nagyanyja mögött, mintha kánont énekelnének. - Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te...

- Nézz rám, mama! - suttogta egy hang a füle mellett. - Nézz rám! Mama, szükségem van rád, segíts nekem, hadd legyek nagy, nagy, nagy!

- Nagyra nőj! - kiáltották valahol a messzeségben az asszonyok. - Nagyra nőj! Üdvöz légy, Mária, malaszttal teljes, segíts neki, hogy nagyra nőjön!

Mona kacagott. Úgy bizony, Istennek Anyja, Te segítsd az én járó babámat!

De nem akart vége lenni a zuhanásnak a fák között. Akkor hirtelen elkapták a két kezét, igen, és ő felnézett a villódzó zöld fényben, és a saját arcát látta a magasban! A tulajdon halvány arcát, ugyanazokkal a szeplőkkel, a saját zöld szemét, vörös hajának erdejét. A lelke lenne, aki utánanyúl, hogy megállítsa a zuhanásban, hogy megmentse? Hiszen ez az ő mosolya!

- Nem, mama, én vagyok! - Két kéz szorította az ő kezét. - Nézz rám! Morrigan vagyok!

Lassan kinyitotta a szemét. Hörögve kapkodott levegőért, mert szikla nyomta a mellét, és igyekezett fölemelni a kezét, hogy megérinthesse gyönyörű, rőt haját, igyekezett olyan magasra emelni, hogy... hogy megérinthesse az arcát, és... és megcsókolhassa.

HUSZONNÉGY

ESETT A HÓ, mikor felébredt. Hosszú hálóing volt rajta, amit itt kapott, valami jó vastag dolog a New York-i telekre. A hálószoba hófehér volt és csendes. Michael mélyen aludt.

Ash lent dolgozott az irodájában, ő legalábbis ezt mondta. Bár lehet, hogy már végzett a munkájával, és ő is lefeküdt.

Semmi sem hallatszott ebben a márványszobában, New York fölött, a néma, havas ég alatt. Az ablakból nézte a szürke mennyboltot, amelyen egyszer csak kirajzolódtak, határozott körvonalat kaptak az apró pihék, mielőtt paplanná vastagodtak a környező háztetőkön, az ablakpárkányon, és puha, vékony fátylakkal csapkodták az üveget.

Hat órát aludt. Ennyi elég.

Olyan zajtalanul öltözködött, ahogy bírt. Egyszerű fekete ruhát vett ki a bőröndjéből. Megint egy drága, új ruha, amit egy másik asszony választott. Ő talán sose költene magára ennyit. Hozzá gyöngyök. Keresztpántos cipő, nyaktörően magas sarkú. Fekete harisnya. Leheletnyi festék.

Ment a csöndes folyosón. Nyomja meg az M betűs gombot, mondták, akkor láthatja a babákat.

A babák. Mit ért ő a babákhoz? Gyerekkorában titkolt szerelemmel imádta őket, csak hát restellte volna bevallani Ellie-nek, vagy Grahamnek, de még a barátnőinek is. Karácsonyra kémiai szettet, új teniszütőt vagy új hi-fit kért.

A szél vonított a liftaknában, mint egy kéményben. Tetszett neki a hang.

A liftajtó félrecsúszott. Reggel, mikor megérkeztek pirkadat előtt, észre se vette a faburkolatot, az ékes tükröket. Hajnalban indultak, hajnalban érkeztek. Visszanyertek hat órát. A szervezete estét jelzett, éber pezsgéssel készülődött az éjszakára.

Vitte a mélybe a csendes gépezet. Hallgatta a szélsüvöltést. Milyen kísérteties. Ash szereti vajon?

Kellett, hogy legyenek babái, de olyan régen, hogy már nem emlékszik rájuk. Nem babát vásárol mindenki a kislányoknak? Talán nem. Talán az ő drága nevelőanyja tudott a padlás boszorkánybabáiról a ládában, a csontból és hajból barkácsolt babákról. Talán tudta, hogy mini Mayfair-boszorkányból készült egy baba. Talán Ellie-t a hideg lelte a babáktól. Valamint vannak emberek, akik származásuktól, ízlésüktől, vallási meggyőződésüktől függetlenül félnek tőlük.

Ő fél a babáktól?

Nyílt az ajtó. Üvegtárlók, réz falikarok, ugyanaz a habtiszta, csillogó márványpadló. A falra szerelt réztábla annyit közölt tömören:

MAGÁNGYŰJTEMÉNY.

Kilépett a liftből. Mögötte hussanva bezárult az ajtó. Hatalmas, fényesen kivilágított teremben állt.

Babák. Ahová nézett, merev üvegszemeket, makulátlan arcokat, mesterkéletlen, gyengéd csodálkozástól elnyílt szájacskákat látott.

Vele szemben méteres biszkvitporcelán baba állt egy óriási üvegkalitkában. Fürtjeit gyapjúfonalból göndörítették, és művészien szabott ruhát viselt, megfakult selyemből. Címkéje szerint francia szépség volt, amelyet 1888-ban készített Casimir Bru, minden idők talán legnagyobb babamívese.

Még annak is elállt volna a lélegzete a láttán, aki nem szereti a babákat. Tökéletes mandulaszemének vastag, kék üvegje magába gyűjtötte a fényt. Halványrózsaszín porcelánkeze olyan finom művű volt, hogy az ember szinte várta, mikor mozdul meg. Ám Rowant az arca babonázta meg. Gyönyörűen festett szemöldöke icipicit aszimmetrikus volt, amitől kíváncsi, ártatlan és töprengő lett a nézése.

Vitathatatlanul egyedülálló volt a maga nemében. Függetlenül attól, hogy hiányzott-e vagy sem az életéből

a babázás, Rowan ezt most nagyon szerette volna a kezébe fogni, hogy megsimogassa rózsapiros, kerek arcát, esetleg megcsókolja kissé elnyílt, vörös száját, végighúzza mutatóujját gyengéden formált mellén, amelyen olyan érzékien feszül a szoros ruhaderék. Aranyhaja persze meggyérült a korral, divatos bőrcipellője elkopott, megrepedezett. Ám az összhatás megmaradt időtlennek, ellenállhatatlannak. "Örök öröm". Bár kinyithatná a tárlót, és a karjába vehetné a babát!

Látta magát, ahogy ringatja, mint egy újszülöttet, és dalolgat neki, holott már nem csecsemő. Apró kék gyöngyök lógtak tökéletesen formált füléből, és a nyakába ékes kösöntyűt akasztottak, ami egy régi asszonyé lehetett. Csakugyan, ha minden részletét figyelembe vették, nem is gyermek volt, hanem egy hihetetlenül üde, érzéki asszonyocska, talán egy veszedelmes, ravasz kis kacér.

Apró kártya tájékoztatott a jellegzetességeiről, hogy miért ilyen nagy, hogy az eredeti ruháját viseli, hogy tökéletes, és ez az első baba, amelyet Ash Templeton megvásárolt. Nem látták szükségesnek, hogy Ash Templetonról további adatokat közöljenek.

Az első baba. Ash futólag említette, mikor a múzeumáról mesélt, hogy új korában látta meg a Brut, egy párizsi bolt kirakatában.

Nem csoda, ha megfogta a tekintetét és a szívét. Nem csoda, ha száz éve hurcolja magával; nem csoda, ha mintegy a Bru tiszteletére alapította óriási vállalatát, hogy mint mondta, "az ő szépségét és báját adjam át új formákban mindenkinek."

Egyáltalán nem volt elcsépelt, sokkal inkább kedves és talányos. Csodálkozó, igen, értetlenkedő, tépelődő, egy baba, aki valamin töri a fejét.

Hogy ezt láttam, ebből már értek mindent, gondolta Rowan.

Ment tovább a többi tárlóhoz. Látott más francia kincseket, Jumeau, Steiner alkotásait, másokét, akiknek a nevére nem emlékezett, holdvilágképű, pici piros szájú, ugyanolyan mandulaszemű francia leányzók százait.

- Ó, milyen ártatlanok vagytok! - súgta.

Aztán jöttek a divatbabák, turnűrös ruhában, kalapkölteményekkel.

Órákig el tudott volna bolyongani itt. Sokkal több volt a látnivaló, mint képzelte. És olyan igéző volt a csend, az ablak mögött a szakadatlan hóesés látomása!

Nem volt egyedül.

Látta a sokszoros üvegsáncon át, hogy Ash bejött, és őt figyeli, ki tudja, mióta. Az üveg kissé eltorzította a vonásait. Rowan örült, mikor a táltos megmozdult.

Nesztelenül közeledett az asszonyhoz a márványpadlón. A gyönyörű Bru volt a kezében.

- Tessék, megfoghatod - mondta.

- De olyan törékeny! - súgta Rowan.

- Ez csak egy baba.

Kimondhatatlan érzéseket ébresztett benne csak az, amikor a tenyerébe fogta a Bru fejét. A fülbevalók halk csilingeléssel koccantak hozzá a porcelán nyakhoz. A haja puha volt, mégis merev szálú, több helyen látszottak a varratok.

Ó, hogy szerette Rowan a parányi ujjakat! Hogy szerette a csipkeharisnyát, a selyem alsószoknyát, ami olyan régi, olyan fakó, hogy talán egy érintéstől is elszakad!

Ashnek a szeme se rebbent, úgy figyelte az asszonyt. Kipihent arca szinte nyugtalanítóan szép volt, deresedő haját csillogóra kefélte, ujjai apró templomsisakot formáztak az ajka alatt. Ma fehér selyemöltönyt viselt, nagyon buggyosat, divatosat, valószínűleg olaszt, vagy ki tudja, hozzá fekete selyeminget és fehér nyakkendőt. Úgy nézett ki, mint egy dekoratív gengszter, egy magas, nádszálvékony, titokzatos ember, hatalmas arany mandzsettagombjaival, és a szinte már nevetségesen módis, fekete-fehér kaplis cipőjével.

- Mit érzel a babától? - érdeklődött ártatlanul, mintha csakugyan kicsi lenne.

- Érzem benne a kiválóságot - mormolta Rowan. Megriasztotta, hogy hangosabban beszélt, mint a táltos. Visszaadta a Brut.

- Kiválóságot - ismételte Ash. Megfordította a babát, ránézett. Néhány gyors, ügyes mozdulattal megigazgatta a haját, a fodrait. Gyöngéden megcsókolta, majd lassan leengedte, és ismét az asszonyt nézte. - De te mit érzel tőle?

- Fájdalmat - felelte Rowan. Elfordult, rátette kezét a mellette levő üvegdobozra, amelyben a sokkal természetesebb német baba ült egy apró széken. MEIN LIEBLING, mondta a felirat. Sokkal egyszerűbb és kidolgozatlanabb volt. Senki sem találta volna kacérnak, viszont a maga módján épp olyan sugárzó és

tökéletes volt, mint a Bru.

- Fáj a szíved? - kérdezte Ash.

- Fáj a szívem az után a nőiesség után, amit elveszítettem, vagy talán sose volt meg bennem. Nem bánom, de akkor is búsulok valamiért, amiről talán gyerekkoromban álmodtam. Nem tudom. - Fölnézett a táltosra, és kimondta: - Nem lehet több gyermekem. És az eddigi gyermekeimet szörnyetegeknek láttam. És a gyermekeim közös sírban nyugszanak egy fa alatt.

Ash bólintott. Mély részvét tükröződött az arcán, de nem szólt,

Akart mondani Rowan még mást is - hogy nem hitte volna, hogy ennyi szépség és ügyesség létezhessen a babák birodalmában, nem gondolta, hogy ilyen érdekesek, ennyire különbözők lehessenek, ilyen őszinte, egyszerű varázs áradjon belőlük.

Ám mindezek alatt, a leghidegebb mélységben azt gondolta: nem tudom, miért, de szomorú a szépségük, mint ahogy a te szépséged is szomorú.

Hirtelen azt érezte, hogy ha Ash most meg akarná csókolni, simán engedne neki, hogy attól, mert szereti Michaelt, még engedne Ashnek. Imádkozott, hogy a táltos ne akarjon ilyet.

Inkább nem hagy rá időt. Keresztbe fonta karjait, és átsétált a táltos mellett egy földerítetlen, új területre, ahol a német babák uralkodtak, ahol pamutrokolyás, parasztos leánykák kacagtak és duzzogtak. De nem látta őket, mert csak arra tudott gondolni, hogy Ash mögötte áll, és figyeli. Érezte a figyelést, hallotta a táltos lélegzetének neszezését.

Végül csak hátranézett. Ashnek döbbenetesen csupasz, végtelenül szenvedélyes és vívódó volt a tekintete.

Ha megteszed, Rowan, örökre elveszíted Michaelt, figyelmeztette magát. Lassan lesütötte a szemét, és tovább ballagott.

- Varázslatos hely ez - szólt hátra. - De most túlságosan szeretnék beszélni veled, túlságosan szeretném hallani a történetedet, hogy igazán élvezhessem. Talán majd máskor.

- Igen, természetesen. Michael úgyis fölkelt, és majdnem végzett a reggelivel. Ne menjünk fel? Készen állok a kínszenvedésre. Készen állok a mesélés különös örömére.

Visszatette az üvegszekrénybe a nagy francia babát, és ugyanazokkal a gyors, hozzáértő mozdulatokkal megigazgatta a Bru haját és szoknyáját. Csókot lehelt ujjai hegyére, és átadta a csókot a babának, aztán bezárta az üvegajtót, és eltette az apró aranykulcsot.

- A barátaim vagytok - fordult Rowanhoz. Megnyomta az asszony mellett a toronylift gombját. - Attól tartok, meg foglak szeretni benneteket. Az pedig veszélyes.

- Nem akarom, hogy veszélyes legyen - tiltakozott Rowan. - Nem akarom, hogy ismeretségünk kölcsönös sebeket osztogasson, vagy csalódást okozzon. Ahhoz túlságosan a bűvkörödbe kerültem. De mondd, mindkettőnket szeretsz, azok után, ahogy jelenleg állnak a dolgok?

- Ó, igen! - bizonygatta Ash. - Különben térden állva könyörögnék hozzád, hogy hadd szeresselek! - Hangja suttogássá tompult. - Követnélek a világ végére is!

Rowan elfordult, belépett a liftbe. Szédült, és égett az arca. Még egyszer felvillant a babák cifra serege, aztán becsukódott az ajtó.

- Ne haragudj, hogy ilyeneket beszéltem! - súgta félénken Ash. - Megmondani tisztességtelenség volt, de letagadni hiba lett volna. Rowan bólintott.

- Nem haragszom - felelte ő is súgva. - Ahhoz túlságosan... túlságosan hízelgő. Ez a megfelelő szó?

- Nem. “Fölpezsdítő”-t akartál te mondani - felelte Ash. - Vagy “lenyűgöző"-t. De nem találod igazán hízelgőnek. Azonkívül annyira szívből szereted Michaelt, hogy érzem a tüzét, amikor veletek vagyok. És nekem ez kell. Rám is süssön a fényetek. Sose lett volna szabad kimondanom azokat a szavakat.

Rowan nem felelt. Ha tudott volna valamilyen választ, talán kimondja, de semmi sem jutott eszébe, legföljebb annyi, hogy most nem bírna elszakadni Ashtől. Mint ahogy Michael se tudna. Úgy tűnik, hogy a férjének bizonyos értelemben még nála is nagyobb szüksége van a táltosra, noha ezt még nem beszélhették meg.

Nyílt az ajtó. Rowan egy tágas nappaliban találta magát, amelynek rózsaszín és krémszín márványból készült a padlója, és ugyanolyan nagy, kényelmes bőrbútorokkal rendezték be, mint a repülőgép kabinját. Ezek a fotelek terjedelmesebbek, puhábbak voltak, mintha kizárólag kényelemre tervezték volna őket.

Ismét körülültek egy asztalt, csak ez nagyon alacsony volt. Az asztalon dióval, kenyérrel, gyümölccsel elegyesen tucatnyi vagy még annál is többféle sajtfalat várta őket, hogy eszegethessenek, amíg telnek az órák.

Rowan most csak egy nagy pohár hideg vizet kívánt.

Michael, viharvert tweedzakójában, orrán szarukeretes pápaszemével a friss New York Times fölé görnyedt.

Csupán akkor nézett föl, amikor azok ketten is leültek. Akkor szép rendesen összehajtogatta és félretette az újságot.

Rowan nem szerette volna, hogy levegye a szemüvegét. Nagyon vonzó volt benne. Hirtelen megmosolyogtatta a gondolat, hogy milyen jóleső két ilyen férfi között ülni.

Az édes hármas futó ötlete villant föl előtte, ám az ilyesmi, tudomása szerint, sohasem válik be. El se tudja képzelni Michaelről, hogy tűrné az ilyet, vagy bármilyen módon részt venne benne. A helyzet sokkal édesebb így, ahogy van.

Kaptál még egy esélyt Michaelhez, gondolta. Akármit gondoljon is ő, te tudod, hogy megkaptad. Ne dobd el az egyetlen szerelmet, ami fontos neked. Légy elég öreg és türelmes a szerelem arcaihoz, idényeihez, legyen békesség a lelkedben, hogy felismerd a boldogságot, amikor majd eljön - ha eljön,

Férje eltette a szemüvegét. Hátradőlt, keresztbe vetette a lábát.

Ash is kényelmesen elhelyezkedett a fotelben.

Mi vagyunk a háromszög, gondolta Rowan. Egyedül az én térdem meztelen, egyedül én húzom magam alá a lábamat, mintha rejtegetnivalóm volna.

Ettől nevetnie kellett. Kávé szaga csapta meg az orrát. Ott volt előtte egy karnyújtásnyira a kanna és a csésze.

Ash megelőzte: töltött neki, és az asszony kezébe tette a csészét. Rowan balján ült, mint annak idején a gépen. Most közelebb voltak egymáshoz, és újból összeállt az egyenlő szárú háromszög.

- Akkor hadd beszéljek - szólalt meg Ash váratlanul. Ismét megépítette ajka alatt a kis templomsisakot. Szemöldöke között ismét megjelent majd elsimult a parányi redő. - Nehéz ez nekem - folytatta kicsit szomorúan -, nagyon nehéz. De meg akarom tenni.

- Vettem észre - felelte Michael. - De miért akarod megtenni? Én persze majd meghalok, hogy hallhassam, de megéri a szenvedést?

Ash eltűnődött. Kezének-arcának apró jeleiből ki lehetett olvasni, mennyire feszült. Rowan elviselhetetlennek találta a látványt.

- Mert azt akarom, hogy szeressetek - válaszolta halkan a táltos. Rowan nem bírt szólni. Nyomorúságosan érezte magát. De Michael csak mosolygott a maga őszinte módján.

- Hát akkor mondj el mindent, Ash! Hát akkor... lökjed! Ash fölkacagott. Megint hallgattak egy sort, de ez már nem fájó csend volt.

Aztán Ash elkezdte.

HUSZONÖT

MINDEN TÁLTOS TUDÓNAK SZÜLETIK, azaz ismer történelmi tényeket, egész legendákat, dalokat, tudja, miért van szükség bizonyos szertartásokra, ismeri az anyja nyelvét, a környezetében beszélt nyelveket, hozza magával anyja alapfokú ismereteit, és valószínűleg magasabb szintű tudását is.

Ez az alapfokú tudás olyan, mint a feltérképezetlen aranytelér a hegyben. Egy táltos se tudja, mennyi ismeret nyerhető az örökölt emlékekből. Kellő erőfeszítéssel döbbenetes dolgok hozhatók fel a tudat mélyéből. Némely táltosok - ki tudja, hogyan - még az útra is rátalálnak, amely a Donnelaith-i otthonba vezet, míg mások csak Unstnál állnak meg, a legészakibb brit szigetnél, és Bunafirthből kémlelik a világítótornyot, keresve Muckle Fluggán túl az elveszett hazát.

Valahol az agy kémiájában rejlik a magyarázat. Bizonyára kiábrándítóan egyszerű, de addig nem értjük meg, amíg nem derítjük ki, miért tér vissza születésének helyére az ívó lazac, vagy miért csak egy bizonyos erdőcskében párzik egy pillangófajta.

Rendkívüli hallásunk van: a lárma fáj nekünk, a zene valósággal megbénít, ezért nagyon, de nagyon óvatosnak kell lennünk a muzsikával. Szagról vagy látásból rögtön megismerjük a másik táltost; tudjuk, mikor látunk boszorkányt, és a boszorkányok megsemmisítő hatást gyakorolnak ránk. A boszorkány az a halandó, akit a táltos nem hagyhat figyelmen kívül.

Később majd részletesebben kifejtem ezeket a kérdéseket. De azt már most le szeretném szögezni, hogy Stuart Gordon feltételezésével ellentétben tudomásom szerint nincsen két életünk, noha ez a téveszme egy ideje nagyon elterjedt a halandók között. Amikor legmélyebb faji emlékeinkbe merülünk le, amikor bátran nekivágunk a múltnak, hamarosan be kell látnunk, hogy ezek nem lehetnek egyetlen lélek emlékei. Igen, a ti Lasheretek olyan lélek volt, aki élt már korábban; nyughatatlan lélek, aki nem volt hajlandó elfogadni a halált, és tragikus otrombasággal visszatolakodott az életbe, aminek mások fizették meg az árát.

VIII. Henrik és Boleyn Anna idejében a táltos már csak legenda volt a Felföldön. Lasher nem tudta, hová tegye az emlékeket, amelyekkel született; halandó nő hozta a világra, és Lasher a fejébe vette, oly sok más táltoshoz hasonlóan, hogy ő is ember lesz.

Az én életem akkor kezdődött, amikor még mindig az elveszett föld népe voltunk, Britannia pedig a tél országa volt. Tudtunk a tél országáról, de sose mentünk oda, mert a mi szigetünk mindig meleg volt. Meghatározó emlékeimet arról a szigetről hoztam. Napsugarasan felelőtlen emlékek voltak, de megfakultak az események súlyától, hosszú életem és tépelődéseim súlya alatt.

Az északi tengerben volt az Unstról épp hogy látható elveszett föld, egy olyan helyen, ahol az akkori Golf-áramlat meglangyosította a partjainkon megtörő hullámokat.

Most jut eszembe, a tulajdonképpeni menedék, amelyben fajunk kialakult, egy irdatlan tűzhányó hatalmas krátere volt, több mérföldes átmérőjű, termékeny völgy, félelmetesen gyönyörű sziklák koszorújában, egy trópusi völgy, ahol megszámlálhatatlan gejzír és meleg forrás habzó patakja táplálták a tiszta vizű, nagy, szépséges tavakat. Az örökké párás levegőben toronymagasra nyúltak folyócskáink, tavaink körül a fák, óriásivá nőttek a páfrányok, kifogyhatatlan bőséggel termett minden színben és formában a gyümölcs, a mangó, a körte, a dinnye, bogyótól, szőlőtől roskadozott a sziklákon kapaszkodó venyige, a fű mindig zöld volt és dús.

A legjobb gyümölcs a körte volt, mert az majdnem fehér. A legjobb tengeri étek az osztriga, az éti kagyló, a kacsakagyló, mert azok is fehérek. Volt egy kenyérfa, annak is fehér volt a gyümölcse, ha meghámozták. A kecskék tejet adtak, ha utolértük őket, de az nem volt olyan jó, mint az anya teje, vagy más asszonyoké, akik adtak a tejükből azoknak, akiket szerettek.

Szél ritkán jutott be az elzárt völgybe, ahonnan csak két-három szoroson át lehetett lemenni a tengerhez. A part veszélyes volt, mert erősen fújt a szél, és a hullámok, ha nem is voltak olyan hidegek, mint a brit

partokon, attól még elsodorhattak. Ha egy táltos meg akart halni, mert hallomásom szerint történt ilyen, elment a partra, és belegyalogolt a tengerbe.

Azt hiszem, bár ezt már sose tudhatom meg, hogy szigetünk volt, nagyon nagy, de akkor is sziget. Szokása volt néhány galambősz hajúnak, hogy megkerülték a partok mentén, és úgy hallottam, hogy ez a vándorlás sok-sok napot vett igénybe.

A tüzet kezdettől ismertük, mert voltak helyek fönt a hegyekben, ahol tüzet lehelt a föld. Az ilyen helyeken az olvadt föld, a láva is kibuggyant a talajból, és vékony sugárban lecsordogált a tengerbe.

Mindig tudtuk, hogyan kell tüzet szerezni, táplálni, óvni, életben tartani. Tűzzel világítottunk a hosszabb téli éjszakákon, noha nem volt szavunk a télre, amely nem volt hideg. Alkalmanként használtunk tüzet a nagy lakomákhoz, de többnyire nem volt szükség rá. Gyújtottunk tüzet a körben, születéskor, körültáncoltuk, hébe-hóba játszottunk vele, ám sose tapasztaltam olyat, hogy egy táltos súlyos sérüléseket szenvedett volna a tűztől.

Milyen messzire tudja vinni a szél a magokat, a madarakat, a gallyakat, a földből kifordult fákat, azt fel nem foghatom, de nálunk virult minden, ami szerette a meleget, és itt kezdődött a mi életünk.

Alkalomadtán mesélte valamelyikünk, hogy megfordult a brit szigeteken - ma Shetland és Orkney a nevük -, sőt a skót partokon is! A tél szigetei, mi így hívtuk őket, vagy emelkedettebb stílusban, a kegyetlen hideg szigetei. Az ilyen mesét mindig jóleső izgalommal hallgattuk. Előfordult, hogy egy táltost elsodort a tenger, de neki sikerült elúsznia a tél földjéig, ott tutajt eszkábált össze magának, és hazatért.

Voltak táltosok, akik tudatosan vágtak neki a tengernek kivájt fatörzs csónakokban, és ha nem fulladtak vízbe, a hidegtől félholtan kerültek haza, és soha többé nem utaztak a tél földjére.

Mindenki tudta, hogy azokon a földeken szőrös vadállatok laknak, amelyek rögtön megölnek, ha tehetik. Ezernyi legendánk, elképzelésünk, babonánk és dalunk volt a téli hóról, az erdők medvéiről és a jégről, amely nagy táblákban sodródott a keskeny öblök vizén.

Nagyon-nagyon ritkán előfordult, hogy egy táltos bűnt követett el. A tiltott párzás bűnébe esett, és új táltost teremtett, akit valamilyen okból nem szívesen láttak. Vagy tudatosan bántotta egy társát, és az meghalt. Ám ez olyan ritka volt, hogy én is csak hallottam róla, de látni sose láttam. Ezeket a vétkeseket Britanniába vitték a nagy hajókkal, és otthagyták őket, hogy haljanak meg.

Mivel nem ismertük az évszakok körforgását, Skóciának még a nyarát is gyilkosan hidegnek éreztük. Holdhónapokban számoltuk az időt, és ha jól emlékszem, nem volt elképzelésünk az évről.

Mellesleg az egész földön ismerik a legendát a Hold Előtti Időről.

Az volt a mesés kor, amikor még nem volt idő, mi legalábbis úgy gondoltuk, de már senki sem emlékezett rá.

Nem tudom, milyen sokáig éltem azon a földön, mielőtt elpusztult. Azon a földön ismertem meg a táltosok szagát, de olyan természetes volt az, akár a levegő. Csak később nyert határozott jelleget, jelezve a különbséget táltosok és emberek között.

Mint minden táltos, én is emlékszem az Első Napra. Megszülettem, anyám szeretett, órákig beszélgettem apámmal és anyámmal, aztán fölmentem a szirtekhez a kráter peremén, ahol a mesélő fehérhajúak ültek. Évekig szoptam. Köztudott volt, hogy a tej elapad, ha a nő nem ad inni másoknak, és csak a szülés után ered el ismét. A nők pedig nem akarták, hogy elapadjon a tejük. Szerették itatni a férfiakat, mert isteni gyönyörűséggel töltötte el őket a szopás bizsergése. Ha nővel háltunk, szokás volt a szopás valamelyik formájával kifejezni a szeretetet. A táltosok magja természetesen fehér volt, mint az embereké.

Persze nők is szopták más nők tejét, és ugratták a férfiakat, hogy az ő mellbimbójukban nincs tej. Viszont a férfiak magját is tejnek tekintették, kevésbé ízletes, de a maga módján ugyancsak tápláló, jó tejnek.

A hímeknek az volt az egyik játéka, hogy kerestek egy magányos nőstényt, lecsaptak rá, és addig itták a tejét, amíg mások meg nem hallották a nő tiltakozását, és el nem kergették a támadókat. Ám az senkinek sem jutott volna eszébe, hogy táltost csináljon azzal a nővel! Ha pedig komolyan kedve ellenére volt a szopás, akkor ésszerű idő után úgyis abbahagytuk.

A nőktől sem volt idegen az ilyen csoportos megrohanás. Hogy ki számított szépnek, nagyrészt az döntötte el, mennyire volt kapós az ilyen gyönyörre, bár a szépségben mindig szerepet játszott az egyéniség. Egyéniségünk nem oldódott föl az örökös jókedvben.

Szokások voltak, de törvényekre nem emlékszem.

A táltosokért a baleset alakjában jött el a halál. Mivel a táltosok játékos természetűek, ennélfogva szertelenek és féktelenek, sok táltos halt meg baleset következtében: leestek a szikláról, a torkukon akadt egy

barackmag, vagy megharapta őket egy rágcsáló, és a vérzést nem lehetett elállítani. Fiatal táltosnak ritkán tört csontja. Ám ha bőre elveszítette kisbabás puhaságát, és megjelentek a hajában az első fehér szálak, akkor bizony a táltos is belehalhatott, ha leesett a szikláról. Azt hiszem, a legtöbb táltos abban a korban halt meg. A fehér hajúak, a szőkék, vörösök, feketék népe voltunk. Olyanból kevés akadt nálunk, akinek kevert volt a haja, és természetesen sokkal több fiatal volt, mint öreg.

Időnként járvány söpört végig a völgyön, jelentősen csökkentve számunkat, és a járványokról szóló mesék voltak a legszomorúbb történeteink.

Máig nem tudom, miféle betegség lehetett. Ránk mintha nem hatnának azok a kórok, amelyektől hullanak az emberek.

“Emlékszem” a betegségekre, a betegek ápolására. Születésemtől tudtam, hogyan kell tüzet szerezni, és levinni a völgybe. De csiholni is tudtam a tüzet, ezért nem kellett máshonnan szereznem, bár az volt a legkönnyebb, ha társainktól kértünk. Születésemtől tudtam, hogyan kell csigát és kagylót sütni. Tudtam, hogyan kell fekete festéket keverni a tűzhely hamujából.

De hogy visszatérjek a halálhoz, gyilkosság nem létezett. Nem is hittünk benne, hogy egy táltosnak hatalmában állna megölni egy másikat. Ha veszekedés közben löktek le egy szikláról valakit, és az a táltos meghalt, az még mindig “balesetnek” számított. Nem a másik fél okozta, bár a táltosok elítélhették felháborító hanyagságáért, sőt akár száműzhették is.

Bizonyos, hogy a mesélni szerető fehérhajúak voltak a leghosszabb életűek, de senki sem tartotta őket öregnek. Ha pedig nem keltek föl egy reggelen, úgy vélték, hogy egy észrevétlen baleset végzett velük. A fehérhajúaknak vékony bőrük volt, olyan vékony, hogy szinte átütött rajta a vér, és gyakran elveszítették a szagukat. De ez volt minden, amit tudtunk az öregedésről.

Nálunk az öregség azt jelentette, hogy valaki a leghosszabb, legjobb meséket tudja, rég eltávozott táltosokról.

A történeteket szabadversben mesélték, vagy énekelték, vagy csak színpompás képeket fűztek össze rímekkel, kurta dallamokkal, sok nevetéssel. Olyan öröm volt mesélni, olyan nagyszerű volt; a mese volt a szellemi oldala a létnek.

Az anyagi oldala? Azt se tudom, volt-e, a szó szoros értelmében. Tulajdon nem létezett, legföljebb hangszerek vagy festékek formájában, de még azon is nagylelkűen és magától értetődően megosztoztunk.

Hébe-hóba partjainkra vetődött egy bálna, és miután lerothadt róla a hús, elhoztuk a csontjait, és tárgyakat készítettünk belőlük, de nekünk ezek is csak játékok voltak. Szórakoztató volt a homokban áskálni, szórakoztató volt kilazítani a sziklákat, hogy leguruljanak a lejtőn. Még azon is elszórakoztunk, amikor éles kővel vagy egy másik csonttal apró alakokat és köröket karcoltunk a csontba.

De ó, a meséhez és az igazi emlékezéshez tiszteletreméltó tehetség kellett! Nemcsak arra kellett emlékezni, ami a mi fejünkben volt, de arra is, amit mások megtartottak az emlékezetükben, és elmeséltek.

Értitek, mit akarok mondani? Elképzeléseink az életről és a halálról ezeken a különleges feltételeken és fogalmakon alapultak. A táltosnál természetes volt az alkalmazkodás. Természetes volt a kedvesség. Amíg vérünk nem elegyedett az emberekével, ritka volt nálunk a látnok vagy a lázadó.

Fehér hajú nő nagyon kevés volt; egy ha esett húsz fehér hajú férfira. Ezek a nők nagyon népszerűek voltak, mert kútjuk kiszáradt, mint Tessáé, és nem szülhettek, miután férfiakkal háltak.

A szülés végzetes volt a nőkre, noha akkor ezt így nem mondtuk ki. Legyengítette őket, és ha egy nő nem is halt bele a negyedik-ötödik szülésbe, utána általában álomra hajtotta a fejét, és meghalt. Épp ezért sok nő tartózkodott a szüléstől, vagy csak egyszer vállalkozott rá.

Ha két igazi táltos párzott, mindig gyermek született belőle. Csupán később, mikor emberekkel elegyedtünk, akkor nyűtte el az asszonyokat Tessához hasonlóan az örökös vérzés. Az emberektől származó táltosnak egészen más sajátosságai voltak, amire majd később kitérek. Különben ki mondhatja meg, hogy Tessának nem lett-e utóda? Ti is tudjátok, hogy lehetséges.

A nők általában szívesen vállalták a szülést, de csak akkor, ha már jó hosszú ideje éltek. A férfiak folyton akarták csinálni, mert élvezték. Ám akinek párzáson járt az esze, az tisztában volt azzal is, hogy gyermek születik belőle, olyan magas, mint az anyja, vagy még annál is magasabb, ezért senki sem tekintette szórakozásnak a szeretkezést.

Szórakozásból nő szeretkezett a nővel vagy férfi a férfival, változatos módokon; vagy a férfi keresett magának egy fehér hajú szépséget, aki már felszabadult a gyönyörre. Vagy több fiatal szűz rohant meg egy

hímet, mert mind az ő gyerekét akarta hordani. Jó mulatság volt felkutatni azt a nőt, akinek meg se kottyant hat-hét gyerek, de azt is, aki valamilyen érthetetlen okból nem szülhetett. Szopni páratlan gyönyörűség volt; csoportosan csinálni mennyei kéj; a nő, aki a tejét adta inni, gyakran érzéki önkívületbe esett. A nők sokszor ezzel az egy érintkezéssel is el tudták érni a teljes kielégülést.

Nem emlékszem nemi erőszakra; nem emlékszem kivégzésre; nem emlékszem tartós neheztelésre.

Emlékszem érvelésre, vitatkozásra, sőt veszekedésre is, szeretők miatt; de mindez dalban vagy szavakkal történt.

Nem emlékszem rosszkedvre vagy kegyetlenségre. Nem emlékszem otrombaságra. A táltosok az anyaméhből hozták magukkal a szelídség, a jóság fogalmát, tudták, hogy az öröm értékes, erősen szerették a gyönyörűséget, amelyet meg akartak osztani, hogy a törzs is boldog legyen.

Férfiak szenvedélyesen beleszerettek nőkbe, nők férfiakba. Ilyenkor éjt nappá téve beszélgettek, majd elhatározták, hogy párzani fognak. Vagy összevesztek, és nem került sor a közösülésre.

Több nő született mint férfi. Legalábbis így mondták. Senki sem számolta. Azt hiszem, valóban több született nőből, akik sokkal könnyebben haltak meg; gondolom, a férfiak azért bántak olyan hihetetlenül gyöngéden a nőkkel, mert tudták, hogy a nők hajlamosak a halálra. A nők továbbadták gyermekeiknek testük erejét; az egyszerű nőket imádták, mert azok folyton vidámak voltak, örültek az életnek, és nem féltek a szüléstől. Összefoglalva, a nők voltak a gyerekesebbek, de a férfiak is egyszerűek voltak.

A véletlen haláleseteket mindig szertartásos közösülés követte, a halott pótlására; járvány után eszeveszett orgiákra került sor, hogy a törzs megint benépesítse a földet.

Nem volt ínség. A táltosok sohasem szaporodtak el túlságosan. Sose veszekedtünk gyümölcsön, tojáson vagy a tejelő állatokon. Bőven volt mindenből. Ez a meleg és csodaszép föld rengeteg kellemes tennivalót kínált.

Maga volt a paradicsom, az éden, az aranykor, amelyet minden nép emleget, az az idő, amikor még nem haragudtak meg az istenek. Ádám még nem harapott bele a végzetes almába, az üdvösség és a bőség kora. Csakhogy én emlékszem is rá, mert ott voltam… Nem emlékszem, hogy létezett volna törvény.

Emlékszem szertartásokra: énekre, táncra. Koncentrikus köröket alkottunk, és mindegyik a benne levő kör forgásával ellentétes irányban táncolt. Emlékszem nőkre és férfiakra, akik tudtak sípolni, dobolni, sőt még kagylóhéjból készült, apró hárfákat is pengettek. Emlékszem, mikor egy csoport fáklyákkal vonult végig a legveszedelmesebb szirtfalon, csak hogy lássa, képes-e megcsinálni úgy, hogy ne essen le.

Emlékszem képekre; akik szerettek festeni, telefestették a szirteket, és a völgy szélén levő barlangokat. Időnként felkerekedtünk, és egy nap alatt végiglátogattuk a barlangokat.

Illetlenség volt egyhuzamban túl sokáig festeni. A művészek a földből, a vérükből, valami szegény, szikláról leesett hegyi kecske vagy vadjuh véréből, és más ilyen természetes dolgokból keverték festékeiket.

Több alkalomra emlékszem, amikor az egész törzs összejött, és felállt koncentrikus körökbe. Valószínű, hogy a völgy egész lakossága ott volt, bár ezt senki sem tudta.

Máskor kis köröket formáltunk, és megalkottuk az emlékezet láncát, úgy, ahogy mi tudtuk, és nem úgy, ahogy Stuart Gordon leírta.

Valaki elkiáltotta magát: “Ki emlékszik nagyon-nagyon régre?” Akkor valaki előállt, és mesét mondott rég eltávozott fehérhajúakról, amit újszülöttként hallott. Ezt adta most elő, mint ősrégi történetet, amíg valaki föl nem emelte a hangját, és nem regélt még korábbi időkről.

Akkor mások is előálltak első emlékeikkel; vitatkoztak, módosították, bővítették a mások mondák. Így állt össze sok eseményláncolat.

Lenyűgöző volt ez a lánc, az egyetlen táltos szemléletében vagy látomásában összekapcsolódó események hosszú füzére! Páratlan valami volt, talán a legnagyobb szellemi teljesítményünk a zenén és a táncon kívül.

Ezek a láncolatok sose tartalmaztak borzasztóan sok eseményt. A humor tette érdekessé őket, a cseppnyi eltérések a szabálytól, és persze a szép dolgok. Szerettünk szép dolgokról beszélgetni. Csodálatosnak tartottuk, ha egy nő vörös hajjal született.

Ha egy férfi magasabbra nőtt a többieknél, az is csodálatos volt. Ha egy nő tudott hárfázni, az is csodálatos volt. Nagyon, de nagyon rövid ideig tartottuk észben a szörnyű baleseteket. Szóltak történetek a látnokokról, akik azt állították, hogy hangokat hallanak, és látják a jövőt, de az ilyesmi nagyon ritkán fordult elő. Szóltak mesék egy zenészről vagy egy festőről, egy vörös hajú nőről, vagy egy csónaképítőről, aki élete kockáztatásával hajózott el Britanniába, majd visszatért, hogy elmesélhesse a történetet. Szóltak mesék

gyönyörű férfiakról és nőkről, akik sose párzottak, és ezért körülrajongták, magasztalták őket; ám amikor rászánták magukat a párzásra, rögtön elveszítették bűbájukat.

Leggyakrabban az emlékezet játékaival ütöttük el az időt a hosszú napokon, vagyis akkor, amikor alig három órán át volt sötét. Valamennyire érzékeltük a sötétségből és a világosságból az évszakokat, de sose voltak valami fontosak, mert életünk se nagyon változott a hosszú nyári napoktól a rövid téli napokig. Tehát nem osztottuk évszakokra az időt. Nem tartottuk számon a sötétet és a világosságot. A hosszabb napokon többet dévajkodtunk, de ez volt az összes különbség. A legsötétebb napokon ugyanolyan meleg volt, mint a világosakon. A termés sosem fogyott ki, gejzírjeink sohasem lettek hidegebbek.

Amivé később lett, az teszi oly fontossá számomra az emlékezet láncát, a szertartásos elbeszélést. Segítségével tartottuk számon, kik vagyunk, kik voltunk, miután levándoroltunk a kegyetlen hideg országába. Ez létfontosságú volt, mikor a fennmaradásért küzdöttünk a Felföldön. Az írást nem ismertük, ilyen módon őriztük a tudást.

De akkor? Az elveszett földön? Időtöltés volt! Remek játék!

A születés volt a legnagyobb esemény. Nem a halál - az gyakori volt, kiszámíthatatlan, általában szomorú, bár értelmetlen -, hanem az új élet születése.

Aki nem vette komolyan, azt bolondnak tartották.

A párzáshoz szükség volt az asszony őrizőinek beleegyezésére, és a férfiaknak is egyet kellett érteniük abban, melyiküké legyen a kiváltság.

Kezdettől tudtuk, hogy a gyerekek a szülőkre hasonlítanak, rögtön megnőnek, és vagy az apa, vagy az anya, vagy mindkettő tulajdonságait viszik tovább. Így hát a férfiak viharosan tiltakoztak ellene, ha egy előnytelen külsejű hím akart párzani, pedig a szokás szerint mindenkinek joga volt rá legalább egyszer!

A nőnél az volt a kérdés, megérti-e, milyen nehéz lehet megszülni a gyermeket? Szenvedni fog, legyöngül, vérezhet is utána, meg is halhat szülés után, vagy miközben a gyermek a világra jön.

Úgy tartottuk, hogy egyes külső tulajdonságok jobb összességet alkotnak, mint mások. Tulajdonképpen ez okozta a mi összes úgynevezett nézeteltérésünket. Vérontásra sose került sor, lármára annál inkább; a végén a táltosok már ordítottak és toporzékoltak. A táltosok szerették túlordítani egymást, és addig versenyeztek a harsányan zümmögő hadarásban, amíg az egyik ki nem fulladt.

És nagyon-nagyon ritkán, de akadt olyan tökéletes alakú, szépséges arcú, olyan magas, arányos termetű táltos, akivel nagy megtiszteltetés volt párzani, mert gyönyörű utód született a nászból; az ilyesmi versenyre és játékra adott alkalmat. Külön játékaink voltak erre a célra.

Ez az egyetlen szomorúság vagy akadály, amire emlékszem, és erről most nem beszélek. Kizárólag ezekben a játékokban ismertem meg az elkeseredést. Ezeket a szertartásokat is elveszítettük, amikor átkeltünk a kegyetlen hideg földjére. Attól kezdve túl sok valóságos bánattal kellett megbirkóznunk.

Amikor a pár végre elnyerte az engedélyt - emlékszem, egyszer húsz táltosnál kellett rimánkodnom és vitatkoznom a beleegyezéséért, majd pedig napokig kellett várnom -, összegyűlt a törzs, és felállt a kör, aztán a másik, aztán a harmadik, és így tovább, a végén a táltosok már semmi mulatságosat nem találtak benne, mert onnan nem lehetett látni. Elkezdődött a dobolás és a tánc. Ha éjszaka történt, fáklyát gyújtottunk. A pár olyan sokáig csókolózott és játszadozott, ameddig csak el tudta halasztani a döntő pillanatot. Nem kapkodták el az ünnepet. Egy óráig nyújtani kellemes volt, két óráig mennyei. Sokan nem bírták tovább fél óránál. Na szóval, amikor elkövetkezett az elhálás, az is döbbenetesen sokáig tartott. Meddig? Nem tudom. Gondolom, tovább, mint amennyit emberek, vagy embertől született táltosok kibírnának. Talán egy óráig, talán tovább.

Akkor váltak szét, mikor már készülődött megszületni az új táltos. Az anya hasa fájdalmasan felpüffedt. Az apa a világra segítette a hosszúra nőtt, esetlen gyermeket, kezével melengette, majd az anya mellére helyezte.

Mindenki közelebb tódult, hogy lássa ezt a csodát, mert a huszonnégy-harminchat hüvelyk hosszú gyermek, aki olyan áttetszően vékony volt, mint aki összetörik egy óvatlanabb mozdulattól, azonnal nyúlni, szélesedni kezdett. Negyedóra, vagy még annyi sem kellett hozzá, hogy elérje királyi, teljes magasságát. Haja zuhataggá sűrűsödött, ujjai meghosszabbodtak, zsenge, rugalmas, erős csontjai bekattantak a nagy mintába, a koponya kerülete elérte a születési méret háromszorosát.

Az anya fáradtan merült el a születést követő félszenderbe, ám gyermeke mellette feküdt, beszélt hozzá, és megtörtént, hogy az anya nem is csúszott át az álmokba, hanem gyakorta kedveszegett, kábult állapota ellenére is dalolgatott újszülöttjének, és ilyenkor tudatosította az új táltosban az első emlékeket, hogy az sose felejtse el őket.

Mert felejtünk.

Nagyon hajlamosak vagyunk a feledésre, ezért kell a mese: az emlékezéshez, a bevéséshez. Mesével lázadunk a felejtés iszonyú magánya, iszonyú tudatlansága, szomorúsága ellen. Mi legalábbis így gondoltuk.

Az újszülöttnek - ha hím volt, ha nőstény, bár többnyire nőstény - nagyon örültünk. Többet jelentett számunkra egy új lénynél. A törzs folyamatos jólétét jelképezte.

Biztosra vettük, hogy mindig ilyen jó életünk lesz, noha kezdettől ismertünk legendákat olyan időkről, amikor sorsunk rosszra fordult, az asszonyok csenevész sarjakat hoztak a világra, vagy semmilyeneket, és a törzs létszáma igen megfogyatkozott. Koronként ragály tette meddővé a nőket, néha a férfiakat is.

Mindkét szülő nagyon szerette és dédelgette az újszülöttet, bár ha lány volt, elvihették olyan helyre, ahol csak nők laktak. A gyermek testesítette meg a férfi és a nő szerelmét. Nem is törekedtek másfajta szerelemre. Mivel ilyen módon szaporodtunk, nem volt elképzelésünk a házasságról, a monogámiáról, vagy a kizárólagos párkapcsolatról. Épp ellenkezőleg, hasztalan, veszedelmes, bolond dolognak tartottuk.

Pedig előfordult. Ebben nem kételkedem. Egy férfi és egy nő annyira megszerették egymást, hogy nem akartak elválni többé. Viszont arra nem emlékszem, hogy velem megtörtént volna. Semmi sem szabályozta a férfiak és nők érintkezését egymással. A szerelem és a barátság nem regényes volt, hanem tiszta.

Mennyit tudnék mesélni erről az életről, változatos dalainkról, a viták jellegéről -, mert a vitákat szabályosan fel kellett építeni a mi logikánk nyilvánvalóan groteszknek tűnő előírásai szerint -, a rémes baklövésekről és melléfogásokról, amelyeket a fiatal táltosok törvényszerűen elkövettek. Éltek a szigeten apró emlősök - valószínűleg majmok -, ám eszünkbe sem jutott, hogy vadásszunk rájuk, megsüssük és megegyük őket. Még a gondolata is elviselhetetlen otrombaság lett volna.

Mesélhetnék házainkról is, amiből sokféle volt, szerény ékszereinkről - a ruhát nem szerettük, nem volt szükségünk rá, nem is akartunk ilyen piszkos valamit a bőrünkre -, leírhatnám gyatra hajóinkat, és még ezer más dolgot.

Néha odaosontunk a nők lakóhelyeihez, és meglestük szeretkezésüket, amíg fel nem fedeztek, és el nem kergettek minket. Voltak helyek a szirtek között - barlangok, üregek, apró fülkék gyöngyöző források mellett -, amelyek valóságos szentélyei lettek a férfi és a férfi, vagy a nő és a nő szerelmének.

Sose unatkoztunk ebben a paradicsomban. Annyi mindent lehetett csinálni! Órákig lehetett futkosni a parton, aki mert, úszhatott is. Lehetett tojást, gyümölcsöt gyűjteni, táncolni, énekelni. Úgy vélem, a festők és a zenészek voltak a legügyesebbek, bár nem akarom elfelejteni a csónaképítőket és a házépítőket sem.

Nálunk tág tere volt az értelemnek. Engem nagyon értelmesnek tartottak. Észrevettem a természetben olyan mintákat, amelyek elkerülték a többiek figyelmét, teszem azt, hogy bizonyos éti kagylók gyorsabban nőnek a tavakban, ha a napfény fölmelegíti a vizet, egyes gombák a sötét napokon híznak a legszebben, és szerettem feltalálni dolgokat, például venyigéből és fonott kosárból álló, egyszerű felvonót, amellyel le lehetett engedni a gyümölcsöt a fák tetejéről.

De bármennyire csodáltak az ilyenekért, ki is nevettek értük. Úgy tartották, hogy ilyesmire nincsen szükség.

A haragtartás ismeretlen volt. Minden hajnal milliónyi lehetőséget kínált. Senki sem kételkedett benne, hogy örülni jó.

Szenvedni pedig rossz.

Ezért övezte akkora tisztelet és vigyázat a születést, mert a szülés fájt is az asszonynak. Jól értsétek meg: a táltos nő nem volt a férfi rabszolgája. Gyakran ugyanolyan erős volt, mint a hím, tagjai ugyanolyan hosszúak, termete ugyanolyan ruganyos. Csak a hormonjai működtek más kémia szerint.

Nálunk az egyszerre boldog és fájdalmas szülés volt a legfontosabb misztérium. Az egyetlen fontos misztérium.

Ezt kellett megtudnotok: hogy a harmónia és a felhőtlen öröm, az egyetlen nagy misztérium és a sok kis csoda világában éltünk.

Maga volt a paradicsom. Nem született olyan táltos - akármennyire felhígult is a vére az emberi kereszteződéstől -, aki ne emlékezett volna az elveszett földre, és a harmónia idejére. Egyetlen ilyen táltos sem volt. Lasher bizonyosan emlékezett rá. Emaleth bizonyosan emlékezett rá. A paradicsom meséjét a vérünkben hordjuk. Látjuk, halljuk a madarak énekét, érezzük a hőforrások melegét. Érezzük nyelvükön a gyümölcs ízét; halljuk az éneket, tudjuk, hogyan zendítsünk rá a dalra. Így tehát tudjuk azt, amit a halandók csak hisznek: hogy a paradicsom eljöhet ismét.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Mielőtt áttérnék a katasztrófára, és a tél országára, hadd tegyek hozzá még valamit.

Úgy vélem, voltak közöttünk rosszak, akik erőszakosságra vetemedtek. Azt gondolom, hogy voltak. Ott voltak, akik öltek, és azok, akiket megöltek. Biztos, hogy így kellett lennie. Nem lehetett másképp. De senki sem akart beszélni róla! Az ilyesmit kihagyták a mesékből! Így tehát nem voltak mondáink vérontásról, nemi erőszakról, diadalokról, amelyeket egyik csoport aratott a másik felett. Iszonyodtunk az erőszaktól.

Nem tudom, hogyan osztottunk igazságot. Nem voltak a szó szoros értelmében vett vezetőink, csak az elvonultan élő bölcsek laza köre; hozzájuk lehetett folyamodni.

Másrészt azért tartom valószínűnek, hogy nálunk is történt erőszak, mert határozott elképzelésünk volt a Jó Istenről és a Gonoszról. Természetesen a Jó Istentől származtunk, aki egyszerre volt hím és nőstény. Tőle kaptuk a földet, az ételt, az örömöket; a Gonosz teremtette a kegyetlen hideg országát. A Gonosz kéjelgett a balesetekben, amelyek megölték a táltosokat; hébe-korba a Gonosz megszállt egy táltost, de ez igazán ritkaságszámba ment!

Ha voltak is mondái és regéi ennek az elmosódó vallásnak, én sose hallottam őket. Nem voltak engesztelő rítusaink, sose mutattunk be véráldozatot. Dalban, versben, körtánccal magasztaltuk a Jó Istent. Ha táncoltunk, ha gyereket csináltunk, közel kerültünk a Jó Istenhez.

Folyton visszajönnek ezek a régi dalok. Időnként fölkelek hajnalban, lemegyek, járom New York utcáit, magányosan a sokaságban, énekelem a régi dalokat, amelyekre emlékszem, és akkor visszatér az elveszett föld, hallom a sípok és dobok hangját, látom a körtáncot járó férfiakat és nőket. New Yorkban meg lehet csinálni. Rám se hederítenek, és én remekül szórakozom.

Néha odajönnek hozzám New York magányos dalosai, motyogói, karattyolói, karattyolnak egy sort, énekelnek egy verset, aztán eltényferegnek. Más szavakkal, befogadnak a New York-i bolondok. Bár egyedül vagyunk, mégis jut néhány közös perc a nagyváros alkonyzónájában.

Utána autóba ülök, és kabátot, gyapjúsálat viszek azoknak, akiknek nincs ilyen. Néha Remmickre, az inasomra bízom, hogy ő tegye meg helyettem. Sokszor behozzuk az utca népét az előcsarnokba, ételt és fedelet adunk nekik. Ám előbb-utóbb összeverekszenek, sőt meg is késelik egymást, ami után ki kell menniük, vissza a hóba.

Ó, erről eszembe jut az elveszett föld másik csapdája! Hogy is felejthetném el? Mindig voltak táltosok, akiket annyira rabul ejtett a zene, hogy nem szabadulhattak. Rabjául eshettek a mások muzsikálásának, és csupán akkor szabadulhattak, ha a többiekkel abbahagyattuk a zenét. Megbéklyózhatta őket a saját daluk, és ilyenkor addig énekeltek, vagy addig járták a táncot, amíg holtan estek össze.

Engem is gyakran ejtett hosszas bűvöletbe a dalolás, a táncolás, a verselés, de mindig felébredtem, vagy a zene szertartásos véget ért, esetleg elfáradtam, netán kizökkentem a ritmusból. Tehát sohasem fenyegetett a halál. Sokan voltak vele így, mindazonáltal gyakorta történtek hasonló halálesetek.

Mindenki úgy érezte, hogy az a táltos, aki táncolás-dalolás közben lelte halálát, a Jó Istenhez ment.

De nem nagyon beszélgettünk róla. A halál nem volt a táltosokhoz illő téma. A kellemetlen dolgokat elfelejtettük. Ez egyike volt alapelveinknek.

Már elég hosszú ideje éltem, amikor bekövetkezett a katasztrófa, bár nem tudom, mihez mérjem az időt. Mondjuk, voltam olyan húsz-harminc éves.

A katasztrófa tisztán természeti csapás volt. Később az emberek olyanokat mesélgettek, hogy római katonák vagy piktek űztek el földjeinkről. Szó sem volt ilyesmiről. Az elveszett földön egyszer se láttunk embert. Nem ismertünk más fajt. Csak magunkat ismertük.

Megindult a föld, amitől szigetünk reszketni kezdett, és meghasadt. Fojtott morajlással kezdődött, füstfelhők szálltak az égre. A gejzírek leforrázták a táltosokat. A tavak vize ihatatlanul forró lett. A föld éjjel-nappal mozgott és nyögött.

Sok táltos meghalt. A tavakban megfőttek a halak, a szirtekről elrepültek a madarak. Férfiak és nők rajzottak szét minden irányba, olyan helyet keresve, ami nyugalmasabb, de nem találták, és néhányan futva menekültek vissza.

Miután oly sokan meghaltak, hogy számukat sem lehetett tudni, a törzs tutajokat, dereglyéket, fatörzs csónakokat és egyéb vízi alkalmatosságokat barkácsolt, hogy elhajózzon a kegyetlen hideg országába. Nem volt választásunk. Szigetünk napról napra zabolátlanabbul és kiszámíthatatlanabbul viselkedett.

Nem tudom, hányan maradtak ott. Nem tudom, hánynak sikerült elmenekülnie. A táltosok éjjel-nappal készítették hajóikat, és amint egy elkészült, tengerre szálltak. A bölcsek segítettek a bolondosoknak - így

különböztettük meg az öregeket a fiataloktól -, és mostani számításaim szerint körülbelül a tizedik napon magam is kihajóztam két lányommal, két férfival, akiket szerettem, és egy asszonnyal.

És valójában a tél országában, azon a délutánon, amikor láttam tengerbe süllyedni hazámat, azon a délutánon kezdődött népem igazi története.

Akkor kezdődtek a megpróbáltatások, a viszontagságok, akkor ismertük meg az igazi szenvedést, akkor alakult ki bennünk az érdem és az áldozat fogalma. Ott kezdődtek el mindama dolgok, amelyeket az emberek szentnek tartanak, ami csak a fáradozásból és a küszködésből eredhet, ott kezdték egyre buzgóbban eszményíteni a tökélyt és a boldogságot, ami kizárólag akkor bont szirmot a lélekben, ha a paradicsom jóvátehetetlenül elveszett.

Egy sziklaszálról néztem, ahogy a világfelfordulás véget ért; arról a magaslatról láttam, amint a sziget darabokra törik, és elmerül a tengerben. Onnan láttam a vízbe fúló táltosok parányi alakját. Onnan láttam, ahogy az óriás hullámok beszippantják a szirteket, a dombokat, rázúdulnak a rejtett völgyekre, elöntik az erdőket.

A Gonosz diadalmaskodott, mondták, akik velem voltak. A versekből, amelyeket mondtunk, a dalokból, amelyeket énekeltünk, először lett igazi sirató.

Nyár vége lehetett, amikor a kegyetlen hideg földjére menekültünk. Csakugyan hideg volt. A partokon megtörő hullám olyan hideg volt, hogy a táltosok el is ájulhattak tőle. Azonnal megtanultuk, hogy itt sose lesz meleg a víz.

A tél dühét pedig el sem tudtuk képzelni. Az elveszett földről átmenekült táltosok zöme belehalt az első télbe. A megmaradtak eszelősen párzottak, hogy helyreálljon a lélekszám. Mivel pedig nem tudtuk, hogy a tél visszatér, azon a télen még több táltos pusztult el.

Talán a harmadik-negyedik évben fogtuk föl az évszakok körforgását. Az első évekre babonás félelem borította árnyékát; vége-hossza nem volt a beszédnek és a vitatkozásnak, hogy miért űzettünk ki az elveszett földről, miért akar megölni a hó és a hideg, és hogy ellenünk fordult-e a Jó Isten?

Hajlamom a megfigyelésre és a dolgok készítésére engem emelt elismert vezetővé. Ám az egész törzs gyorsan megtanulta, mire jó a halott medvék és egyéb nagy állatok gőzölgő teteme, szőrös irhájuk jó melege. A vermekben melegebb volt, mint a barlangokban, a döglött antilopok szarvával mély gödröket ástunk magunknak, majd fatörzsekkel és kövekkel fedtük be őket.

Tudtuk, hogyan kell tüzet gerjeszteni, és ennek nagy hasznát vettük, mert itt nem lehelt tüzet a szikla. Egyszerre több táltos is kitalálta a kereket; hamarosan kezdetleges szekereket eszkábáltunk, azokon szállítottuk élelmünket és a betegeket.

Azok, akik túléltek minden telet a kegyetlen hideg földjén, fokozatosan nagyon értékes tudásra tettek szert, amit tovább kellett adni a fiataloknak. Először lett fontos a figyelem. A szopás a túlélés eszköze lett, Minden asszony legalább egyszer szült, hogy pótoljuk az ijesztő elhullást.

Ha nem lett volna olyan irgalmatlan az élet, talán az alkotó öröm aranykorának tekinthetnénk azt az időt. Listákat írhatnék változatos találmányainkról.

De csak annyit mondok, hogy igen kezdetleges vadászok és gyűjtögetők voltunk, bár az állatot akkor ettük csak meg, ha az éhenhalás kerülgetett, és cikcakkos vonalú fejlődésünk szöges ellentéte volt az emberekének.

Nagyméretű agyvelőnk, fokozott verbális képességünk, az ösztön és az intelligencia sajátos ötvözete folytán egyszerre lettünk okosabbak és maflábbak, bölcsebbek és kelekótyábbak az embereknél.

Sokat veszekedtünk az ínség miatt, és mert nem volt egyetértés abban, merre kellene menni, hogy ilyen és ilyen zsákmányt ejtsünk. Ilyenkor a főcsoportból kivált egy kisebb, és elment az orra után.

Addigra megszoktam a vezetést, amit őszintén szólva nem is bíztam volna másra. Csak a nevemen szólítottak, Ashlarnak, mert nálunk nem voltak címek. Óriási befolyásom volt a többiekre, és örökös rettegésben éltem, hogy eltévednek, felfalják őket a vadak, vagy kárt tesznek egymásban. Mindennapos esemény lett a marakodás és a verekedés.

Ám minden téllel ügyesebbek lettünk. Ahogy követtük dél felé a vadat, vagy nem tudom, talán az ösztön, esetleg a véletlen terelt abba az irányba, melegebb vidékekre találtunk, ahol szép hosszú volt a nyár. Itt kezdtük támpontnak tekinteni az évszakok nagy tiszteletben tartott körforgását.

Szórakozásból ültünk föl a vadlovakra. Imádtuk ezt a sportot, de nem hittük, hogy a lovakat meg lehetne szelídíteni. Igavonáshoz beértük az ökrökkel. Kezdetben persze magunkat fogtuk a szekereink elé.

Ez volt nálunk a lángoló hitbuzgalom egyik korszaka. Valahányszor ránk tört a káosz, a Jó Istenhez

fohászkodtam, hogy vezessen vissza minket a rendhez. Évente kétszer tartottunk kivégzést.

Sokat írhatnék vagy mesélhetnék ezekről a századokról. Valóban egyedülálló időszak volt, az elveszett föld és az ember eljövetele között. Amit kikövetkeztettünk, megsejtettünk, tanultunk, bevéstük, annak a zöme elpusztult, mikor megérkezett az ember.

Annyit hadd mondjak, hogy igen fejlett nép lettünk, akik régi szokásunk szerint lakomákkal és tánccal magasztaltuk a Jó Istent. Még mindig játszottuk az emlékezet játékát, még mindig ragaszkodtunk szigorú viselkedési szabályainkhoz, bár a születő hímek akkor már arra "emlékeztek", hogyan kell erőszakosnak lenni, verekedni, kiemelkedni, versengeni, míg a nőstények a félelem emlékével jöttek a világra.

Furcsa dolgok történtek, amelyek rendkívüli hatást gyakoroltak ránk, sokkal mélyebbet, mint akkor gondoltuk.

Másfajta férfiak és nők is éltek Britanniában. Más táltosoktól hallottunk felőlük, hogy milyen ocsmányak és állatiasak. A táltosok leölték őket önvédelemből. Ám e különös népség, amely nem táltos volt, törékeny földből gyúrt, csinosan kifestett edényeket, varázskőből készük fegyvereket hagyott maga után, valamint fura lényecskéket, akik majomra emlékeztettek, csak szőrtelenek és magatehetetlenek voltak - netán ezek voltak a gyermekeik?

Ez eldöntötte a kérdést. Csakis állatok lehetnek, mert a mi tapasztalatunk szerint kizárólag az állatnak van magatehetetlen kölyke. De még az állatkölykök se voltak olyan gyámoltalanok, mint ezek a lényecskék.

A táltosok megszánták, befogadták, tejjel föltáplálták őket. Annyit hallottunk róluk, hogy a végén átvettünk vagy ötöt ezekből a fajzatocskákból, akik addigra már nem bőgtek folyamatosan, sőt még járni is tudtak.

Nem voltak hosszú életűek, legföljebb a harmincötöt érték meg. Ám ez alatt az idő alatt drámai változáson estek át; rúgkapáló kis rózsaszín valamiből magassá, erőssé nőttek, aztán összeasztak és elfonnyadtak. Igazi állatok, vontuk le a következtetést, és azt hiszem, nem bántunk jobban e kezdetleges emlősökkel, mint ők a kutyáikkal.

Lomha eszűek voltak, nem értették villámgyors beszédünket; már az is csodaszámba ment, hogy megértenek, ha lassúra fogjuk a szót. Láthatólag nem voltak saját szavaik.

Butának születtek, még annyit se tudtak, mint a madár vagy a róka; noha később gyarapodott az értelmük, megmaradtak gyengének, alacsonynak és undokul szőrösnek.

Ha egy hím táltos párzott egy embernősténnyel, a nőstény vérezni kezdett, és meghalt. Az ő férfiaiktól meg a mi asszonyaink véreztek. Egyébként nehézkesek és gorombák voltak.

A századok során többször találkoztunk ilyen fajzatokkal, vagy megvettük őket más táltosoktól, de sohase figyeltünk meg náluk szervezett erőt. Ártalmatlannak hittük őket. Nevünk se volt számukra. Nem tanítottak semmire, és elsírtuk magunkat mérgünkben, hogy mennyire nem képesek tanulni tőlünk.

Milyen szomorú is ez, gondoltuk, hogy itt vannak ezek a nagy állatok, külsőre egész hasonlítanak a táltosokra, még egyenesen is járnak, és farkatlanok, csak eszük nincsen.

Eközben törvényeink nagyon megszigorodtak. Az engedetlenség legsúlyosabb eseteit kivégzéssel büntettük. Szertartásként hajtottuk végre, bár sose nyilvánosan; gyorsan, a koponyára mért kemény ütésekkel adtuk halálra a törvényszegő táltost.

A táltos csontjai rég megkeményednek, amikor a koponya még mindig rugalmas. Ám a koponya könnyen bezúzható, ha az ember tudja, hogyan csinálja, mi pedig sajnos megtanultuk.

Ám továbbra is iszonyodtunk a haláltól. Nagyon ritka volt a gyilkosság. Halálbüntetés azoknak járt, akik az egész közösséget veszélyeztették. Még mindig a születés volt a legszentebb szertartásunk, és ha jó földet találtunk a letelepedésre, gyakran választottunk helyet a vallási körtánchoz. Kövekkel jelöltük meg ezeket a helyeket, és büszkék voltunk, ha minél nagyobb köveket találtunk hozzájuk.

Ó, a kőkörök! Sose gondoltuk, hogy mi leszünk majd a kőkörok népe azon a földön!

Ha kénytelenek voltunk átvándorolni egy másik területre - vagy az éhség kényszerített, vagy közeledett egy másik táltoscsapat, akiket nem kedveltünk, és nem óhajtottuk szomszédságukat -, azonnal kijelöltünk egy új kört. Körünk átmérője, a kövek súlya megtestesítette a jogcímet egy bizonyos területre; egy hatalmas kör, amelyet mások építettek, azt jelezte, hogy ez a föld már foglalt, így hát menjünk tovább.

Ha pedig akadtak bolondok, akik nem tisztelik a megszentelt kört, azokat addig zaklatták és háborgatták, amíg el nem takarodtak. Persze, gyakran az ínség parancsolta ránk ezeket a szabályokat. Egy széles síkság valójában kevés vadászt tart el. A tavak, folyók, tengerpartok jobbak voltak, de egyik sem volt paradicsom, egyik sem pótolhatta az elveszett föld kifogyhatatlan bőségét, örök melegét.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A területek megszentelésével védekeztünk a betolakodók vagy a telepesek ellen. Emlékszem, ahogy az egyik ilyen körben ráfaragom az egyik óriási kőre a Jó Istent, olyannak, amilyennek én képzeltem el az istent, emlőkkel és hímvesszővel, így jelezve más táltosoknak, hogy tiszteletben kell tartaniuk szent körünket és földünket.

Ha a személyeskedés, a nézeteltérés, a nyers földéhség valódi csatához vezetett, a győztesek ledöntögették az őslakosok köveit, és felépítették a maguk vadonatúj körét.

Keserves szenvedés volt menekülni, ám ez csak szította a vágyat, hogy az új otthonban még nagyobb, még fenségesebb kört építsünk. Fogadkoztunk, hogy akkora köveket keresünk hozzá, amelyeket senki sem dönthet le, még csak meg sem próbálkozhat vele!

A körök a mi törekvéseinkről és egyszerűségünkről beszéltek: hogy szeretünk táncolni, és készek vagyunk élni és meghalni a törzsi területért.

Noha alapvető értékeink nem változtak az elveszett föld óta, kemény kristállyá szilárdultak bizonyos szertartásokban. Kötelező volt jelen lenni, ha új táltos született. Az asszonyok csak kétszer szülhettek. Az új táltost előjelnek tekintették; ha nem volt tökéletes formájú, gyönyörű arcú és kellően magas, szörnyű félelem lett úrrá a földön. A kifogástalan újszülött továbbra is a Jó Isten áldásának számított, de megfigyelhetitek, hogyan komorodtak el a hiedelmeink. Ahogy rendre hibás következtetéseket vontunk le közönséges természeti eseményekből, úgy lett egyre ádázabb rögeszménk a körök építése: hittük, hogy azért kellenek, mert a Jó Isten kedvét leli bennük, és nélkülözhetetlenek a törzs erkölcsi tartásához.

Aztán elérkezett az év, amelyben letelepedtünk a síkságon.

Ez az eddigi legjobb hely volt, simogató éghajlatával, Britannia déli részén. Ma Salisbury-síkság a neve. Hogy mikor történt? Az ember eljövetele előtt.

Addigra tudomásul vettük, hogy állandó társunk lesz a tél; azt hittük, nincs olyan helye a világnak, ahol szabadulhatnánk tőle. Ha belegondoltok, tökéletesen logikus következtetés volt. Haj bizony, Britanniának eme részén voltak a leghosszabb, legkedvesebb nyarak, a sűrű erdők bővelkedtek szarvasokban, és a tenger se volt messze.

A síkságon vad antilopok vándoroltak csordákban.

Eldöntöttük, hogy itt teremtünk otthont magunknak.

Rég megcsömörlöttünk az örökös vándorlástól, amire a békesség fenntartása és az élelemszerzés kényszerített. Bizonyos értelemben letelepedett nép lett belőlünk. Népeink állandó menedéket kerestek, ahol lesz állandó szent hely a szertartási énekekhez, az emlékezet szent játékához, a szent tánchoz, és természetesen a születés rítusához.

Nagyon haragudtunk a legutóbbi betolakodókra, és csak hosszas vitatkozás után távoztunk (a táltosok mindig szavakkal próbálkoznak először). Volt némi lökdösődés, majd végül odavágtuk: “No jó, hát ha annyira itt szeretnétek nyüzsögni, ebben az erdőben, akkor mi el is megyünk!”

Mérhetetlenül különbnek tekintettük magunkat a többi törzsnél, amire számtalan okunk volt, egyebek között az, hogy a mieink közül rengetegen ismerték az elveszett földet, és még mindig sokan voltak nálunk fehér hajúak. Több szempontból mi voltunk a legszervezettebb csoport, és nekünk volt a legtöbb szokásunk. Egyesek már lovat is tartottak, és meg is tudták ülni. Ha fölkerekedtünk, sok szekérből állt a karavánunk. Valamint kiadós nyájakkal dicsekedhettünk, volt juhunk, kecskénk, és tartottunk egy őstulokfélét, ami azóta kihalt.

A többiek csúfoltak, főleg a lovainkért, amelyekről állandóan leestünk, de általában áhítatos tisztelettel övezték minket, és rossz időkben hozzánk rohantak segítségért.

Nos tehát, úgy döntöttünk, hogy a Salisbury-síkság a mienk lesz az idők végezetéig, ezért akkora kőkört építünk rá, amilyet még nem látott a világ!

Addigra azt is tudtuk, hogy az építkezés egyesíti, megszervezi a törzset, elejét veszi az áskálódásnak. Táncolni is nagyobb öröm volt, ha láttuk, hogyan növekedik az építmény, hogyan lesz fenségesebb a kör.

Ez a hatalmas vállalkozás, a világ legnagyobb körének felépítése, több évszázadra meghatározta életünket, és gyorsan fejlesztette találékonyságunkat, szervezőképességünket. Fel kellett kutatnunk a szürke homokkövet, el kellett szállítanunk, meg kellett munkálnunk a tömböket, fel kellett állítanunk, végül össze kellett kötnünk az áthidaló keresztgerendákkal. Lefoglalta minden percünket, és értelmet adott az életünknek.

Úgyszólván elfelejtettük már a tréfát és a játszadozást. A kegyetlen hideg túlélői voltunk. A tánc szakrális jelleget öltött. Minden szakrális jelleget öltött. Ennek ellenére nagyszerű, vérforraló idő volt ez!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Csatlakoztak hozzánk mások, akik a mi életünket akarták élni. Számunk akkorára nőtt, hogy visszaverhettünk minden támadót; amikor felállítottuk az első irdatlan sziklaszálat, a látvány olyan megilletődött áhítatot ébresztett, hogy más táltosok imádattal járultak elébe, és inkább csatlakoztak hozzánk, semhogy elragadják a síkság egy darabját.

A kör építése adta a díszletet a fejlődésünkhöz.

Ezek a századok voltak a mi fénykorunk. Teleépítettük a síkságot a táborainkkal, kényelmes járásnyira a nagy körtől, kis karámokba tereltük állatainkat, fekete bodzát, tüskés kökényt ültettünk táboraink köré, valóságos erődökké fejlesztve őket.

Megszerveztük a halottak eltemetését. Ebben az időben már földbe is ástunk sírokat. Jelentkeztek a letelepedett életforma velejárói. Nem készítettünk cserépedényeket, de sokat vásároltunk más táltosoktól, akik állításuk szerint a rövid életű, szőrös népségtől vették, akik állatbőr-csónakokban kötöttek ki a parton.

Hamarosan egész Britanniából jöttek hozzánk a törzsek, hogy megépítsék köveink között a tánc élő körét.

Hatalmas körmenet lett a táncból. Szerencsének számított a mi körünkben szülni. A kereskedés fellendült, és hozta magával a virágzást.

Más nagy körök is épültek földünkön, hatalmas, csodálatos körök, de egy se vetekedhetett a mienkkel. A mienk a körök köre volt abban a termékeny, alkotó korban; nem akarták túlszárnyalni, csak látni szerették volna, hogy táncoljanak benne, csatlakozzanak az álló kövek között, a keresztgerendák alatt kígyózó körmenethez.

Szokás lett elvándorolni más körökhöz, táncolni az ottani törzzsel. Az ilyen összejöveteleken sokat tanultunk, hosszú láncot fűztünk az emlékekből, felváltva regéltünk, árnyaltuk legkedvesebb meséink részleteit, helyesbítettük az elveszett földről szóló legendákat.

Csapatosan látogattunk el a körhöz, amely ma Avebury nevét viseli. Délebbre is jártunk, Stuart Gordon szeretett Glastonburyjének közelében. Felmentünk északra, hogy más körökben imádkozzunk.

De továbbra is a mi körünk volt a legfenségesebb, ezért nagy megtiszteltetésnek számított, ha Ashlar és törzse látogatást tett egy másik törzsnél. Tanácsot kértek tőlünk, könyörögtek, hogy maradjunk, elhalmoztak szép ajándékokkal.

Persze tudjátok, hogy a mi körünk lett Stonehenge. Rajta kívül sok más szent körünk áll még. Itt hadd magyarázzak meg valamit, amit talán csak Stonehenge tudósainak nyilvánvaló.

Nem a mi művünk az egész; mi csak két kört építettünk, amihez másutt fejtettük a szürke homokkövet: a távoli Marlborough Downsban, de főleg a Stonehenge-hez igen közel eső Amesburyben. A belső körben tíz kő állt, a külsőben harminc. Parázs viták dúltak, hogy miként helyezzük el ezeken a tömbökön a keresztgerendákat. Mert eleve úgy terveztük, hogy lesz keresztgerenda, noha én sose voltam odáig értük. Én olyasmiről álmodtam, ami körben álló férfiakat és asszonyokat jelképez. Minden kő kétszer olyan magas volt, mint egy táltos, szélességük egyenlő volt a táltosok magasságával. Ez volt az én látomásom.

Ám törzsem többi tagjában a menedék képzetét keltették a keresztgerendák. A nagy vulkáni tölcsérre emlékeztették őket, amely egykor védelmezte az elveszett haza trópusi völgyét.

Későbbi népek építették a kék kövek körét, és Stonehenge más részeit. Volt idő, amikor a vademberek fából barmolt kutricákba zárták szeretett szabadtéri templomainkat. Nem is szeretek arra gondolni, hogy miféle véres rítusokat űzhettek bennük, de ahhoz nekünk már nem volt közünk.

Ami a díszítéseket illeti, egyetlenegyen használtunk ilyet, egy központi kövön, ami réges-régen eltűnt. A Jó Isten jelképe volt, emlőkkel, hímvesszővel, és jó mélyen belevéstük a homokkőbe, hogy a táltos a sötétben, tapintás után is megtalálhassa.

Később az emberek mást is véstek a kövekbe, mert másra használták Stonehenge-t.

De azt leszögezhetem, hogy senki - legyen az ember, táltos, vagy más fajból való - nem tekinthetett Stonehenge-re megilletődés nélkül. Megérezték benne a szentséget. Messze állt még a befejezéstől, de már akkor gondolatokat ébresztő hely volt, és azóta is az maradt.

Ez az építmény magába sűríti népem lényegét, Az egyetlen emlékmű, amelyet valaha emeltünk magunknak.

De hogy méltányolhassátok, kik voltunk, ne feledjétek, hogy ragaszkodtunk értékeinkhez. Nem bálványoztuk a halált, hanem sírtunk miatta. Nem mutattunk be véres áldozatot. Nem dicsőséget láttunk a háborúban, hanem bánatot és zűrzavart. Művészetünk netovábbja az volt, ha énekelve járhattuk a körtáncot Stonehenge-ben és körülötte.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Fénykorunkban Britannia minden zugából érkeztek táltosok ezrei ünnepeinkre, amelyeken a születést, az emlékezetet vagy a zenét magasztaltuk. Ilyenkor számát nem lehetett tudni a köröknek, és ki mérhette volna meg, milyen széles volt a legnagyobb? Meg nem mondhatom, hány óráig vagy napig tartottak ezek az ünnepek.

Képzeljétek el, ha akarjátok, a hópaplanos, hatalmas síkságot, a tiszta kék eget, a bodorodó füstöt a kőkör közelében, a kunyhók és a táborok fölött, amelyek meleget, ételt, italt kínálnak. Lássátok a táltosokat, férfiakat, nőket, mind olyan magas, mint én, derékig, sőt akár bokáig omló hajukkal, gondosan varrott bőrruhában, prémekben, magas szárú bőrcsizmában, amint kéz a kézben megrajzolják azt a gyönyörű, egyszerű idomot, és az égig száll a dal!

Hajunkat repkénnyel, magyallal, borostyánnal koszorúztuk, mindama zölddel, amit ad a tél. Ezzel hintettük fel a földet, ágakat is elegyítve hozzájuk, fenyőét, s más fákét, amelyek nem hullatják le lombjaikat.

Nyáron virágot hoztunk ölszám; éjjel-nappal jártuk az erdőket, virágokért és friss hajtásokért.

A zene és az ének egymagában is fenséges volt. Nem lehetett könnyen kiszakadni a körből. Voltak, akik nem is távoztak a maguk jószántából. Kis tüzek égtek a körök között, hogy melegítsék a táncosokat. Voltak, akik addig énekeltek, táncoltak, ölelkeztek, míg ájultan vagy holtan estek össze.

Eredetileg nem volt vezetőnk, de ez megváltozott. Engem jelöltek ki, hogy álljak középre, pengessem meg a hárfát, indítsam el a táncot. Miután órákig álltam ott, jött a helyembe egy másik, majd egy harmadik, negyedik; minden dalnok vagy zenész másként muzsikált, és a többiek átvették a melódiát, kis körből nagy körbe hullámzott tova a dallam, ahogy a vízgyűrűk terjednek a kő nyomán.

Volt, mikor máglyákat gyújtottunk előzőleg, egyet középütt, a többieket szétszórtan, hogy a köröknek gyakran el kelljen haladniuk mellettük.

Ha körünkben jött világra az új táltos, az akkora esemény volt, aminek még az elveszett földön sem akadt párja. Ott maguktól álltak össze a kis körök, ám itt az újszülött fajának hatalmas gyülekezetére nyitott szemet, angyalokéhoz fogható éneket hallott, és napokig lakozott abban a körben, ahol szoptatták, cirógatták és dédelgették.

Természetesen változtunk. Ahogy született tudásunk változott, úgy változtunk mi is. Amit megtanultunk, módosította az újszülött genetikai térképét.

Azoknak, akik a körök idejében születtek, a mienkénél fejlettebb érzékük volt a szentséghez, és kevésbé hajlottak a szertelen csúfolódásra, kacagásra, búslakodásra. Azok, akik a körök idejében születtek, harciasabbak voltak, ha kellett, tudtak gyilkolni, és nem ejtettek könnyet érte.

Ha akkor kérdeztetek volna, azt felelem, hogy fajunk uralkodni fog az idők végezetéig. Ha figyelmeztettek: "Ó, de jönnek majd emberek, akik kedvtelésből öldökölnek, égetnek, pusztítanak, erőszakot követnek el, csak azért, mert ebből áll az életük", nem hittem volna el. Azt mondtam volna: "Ó, majd beszélünk velük, elmondjunk nekik meséinket és emlékeinket, megkérjük őket, hogy ők is meséljék el a sajátjaikat, ők pedig táncra perdülnek, dalra fakadnak, nem akarnak verekedni többé, és nem akarnak olyat, amit nem szabad."

Mikor ránk zúdultak az emberek, azt hittük, egyszerű kis szőrmókok lesznek, olyasféle zsörtölődő, nyájas kereskedők, akik hébe-korba kikötöttek nálunk portékáikkal, és a cserebere után eltávoztak bőrcsónakjaikon.

Hallottunk mendemondákat rajtaütésekről, vérengzésről, de nem bírtuk elhinni őket. Végül is, miért tenne bárki ilyet?

Mekkora volt megdöbbenésünk, mikor láttuk, hogy a Britanniába érkező emberek bőre sima, akár a mienk, varázskövüket pajzsokká, sisakokká, kardokká kalapálták, betanított lovak százaival jöttek, és lóháton rontottak ránk, felégették táborainkat, testünket dárdákkal döfték át, vagy lecsapták a fejünket.

Elrabolt asszonyainkat annyiszor erőszakolták meg, hogy a táltos nők elvéreztek. Férfiainkat is elrabolták, és megpróbálták rabszolgákká tenni. Gúnyt űztek belőlük, kikacagták, és néhány esetben megőrjítették őket.

Kezdetben nagyon ritkák voltak a rajtaütések. A harcosok a tengerről jöttek, és éjszaka csaptak le ránk az erdőből. Minden rajtaütésről azt hittük, hogy ez volt az utolsó.

Gyakran visszavertük őket. Noha nem születtünk olyan vadnak, mint ők, meg tudtuk védeni magunkat. Nagy tanácsokat hívtunk össze, amelyek megvitatták az emberek ércfegyverzetét, és fontolóra vették, hogy miként készíthetnénk saját fegyvereket. Számos emberi lényt ejtettünk fogságba, csupa támadót, és belőlük próbáltuk kiszedni a tudást. Rájöttünk, hogy ha asszonyaikkal hálunk, az emberi nőstények meghalnak, akár kényszerű, akár önkéntes volt az egyesülés. A férfiak pedig mélyből fakadó, ádáz indulattal gyűlölték szelídségünket. "Körkörös kergéknek" vagy "a kövek együgyűinek" emlegettek.

Úgyszólván egyeden évszak alatt összeomlott az illúzió, hogy tartani tudjuk magunkat ezekkel az emberekkel szemben. Csak később tudtuk meg, miért nem irtottak ki már korábban. Egyszerűen azért, mert kevesünk volt abból, amit az emberek akartak. Leginkább az asszonyaink kellettek nekik kéjelgésre, meg a szebb ajándékok, amelyeket a zarándokok hoztak a körszentélybe.

Ám rajokban özönlöttek a síkságra a többi táltos törzsek. Parthosszai elüldözték őket otthonaikból a halálosan rettegett, emberi támadók. Hátasaik fanatikus önbizalommal töltötték el ezeket az embereket. Élvezték a rajtaütéseket. Sport volt nekik a vérontás.

Megerősítettük táborainkat a télre. A jövevények, akik csatlakoztak hozzánk, nagyrészt pótolták az elveszített, harcképes férfiakat.

Aztán leesett a hó; bőven volt élelmünk, és békén hagytak. A betolakodók talán nem szerették a havat. Nem tudhattuk. Olyan sokan gyűltünk össze, annyi dárdát és kardot szedtünk össze a holtaktól, hogy biztonságban éreztük magunkat.

Eljött a téli születési körtánc ideje, és ez most rendkívül fontos volt, mert sok táltost megöltek abban az évben. Nemcsak falvainknak volt szükségük új táltosokra; küldeni kellett belőlük más törzsek falvaiba is ahol a lakosok bennégtek házaikban.

Hét határból érkeztek a téli születési körtáncra. Mindenki csak bánatról és vérengzésről beszélt.

De azért sokan voltunk, és ez a mi megszentelt időnk volt.

Köröket alkottunk, meggyújtottuk a szentelt tüzeket. Most kellett i megvallani a Jó Istennek, hogy hiszünk a nyár visszatérésében, és ezt a hitet a születéssel kellett megpecsételnünk. Hittük, hogy a Jó Isten a megmaradásunkat akarja.

Talán két napja tartott a dalolás, táncolás, szülés, lakmározás, iddogálás, amikor rátörtek a síkságra az emberek törzsei.

Még nem is láttuk őket, de már hallottuk lovaik dübörgését; robajuk arra a hangra emlékeztetett, amellyel az elveszett haza omlott össze. Lovasok támadtak ránk a szélrózsa minden irányából; a körök szürke homokköve vérünktől lett iszamos.

Sok táltos annyira mámoros volt a zenétől és az érzéki játékoktól, hogy nem is tanúsított ellenállást. Azok, akik a táborokba rohantak, keményen harcoltak.

De miután felszállt a füst, miután elmentek a lovasok, miután saját szekereinken hurcolták el asszonyaink százait, miután minden tábort porig égettek, maroknyian maradtunk csupán, és elegünk lett a háborúból.

Olyan borzalmakat éltünk át, amelyeket nem akartunk látni többé. Törzsünk újszülöttjeit levágták az utolsó szálig. Életük első napjaiban botladoztak át a halálba. Kevés asszonyunk maradt, és voltak közöttük, akik már túl sokszor szültek.

A mészárlást követő második estén visszatértek felderítőink, azzal a hírrel, amitől leginkább féltünk: a harcosok tábort vertek az erdőben. Házakat építettek. A szóbeszéd szerint a síkság déli részén már gombként szaporodnak a falvaik.

Északra kellett mennünk.

Vissza kellett térnünk a Felföld rejtett völgyeibe, vagy olyan helyekre, ahová nem találnak utat a kegyetlen támadók. Tél végéig tartott hosszú utazásunk, amelynek során mindennapi esemény lett a születés és a halál. Többször támadtak ránk emberi bandák, ám gyakran kikémleltük településeiket és életmódjukat.

Több ellenséges bandát lekaszaboltunk. Két síksági erődöt rohamoztunk meg, hogy kiszabadítsuk férfiainkat és asszonyainkat, akiknek énekét messziről hallottuk.

Kitavaszodott, mire felfedeztük a Donnelaith-i völgyet. Olvadt a hó, kizöldült a sűrű erdő, a tavon zajlott a jég. Hamarosan találtunk magunknak menedékhelyet, amelyet kizárólag egy kacskaringós folyón lehetett megközelíteni, a folyó pedig olyan éles kanyarokat írt le, hogy a tengerről nem is látszott a tó. A nagy öblöt, amelybe a tengerjárók befutnak, mindenki barlangnak nézné.

A tavon később építettek kikötőt. Az emberek megteremtették az összeköttetést a tengerrel.

Ám abban a korban még biztonsággal elrejtőzhettünk benne.

Sok megszabadított táltos volt velünk. Hogy miket meséltek! Az emberek felfedezték a születés csodáját, amely valósággal megbabonázta őket. Irgalmatlan kínzásokkal vették rá a táltos nőket és férfiakat a párzásra, aztán pedig üvöltöttek a gyönyörtől és a kéjes rettegéstől, mikor világra jött az új táltos. Néhány táltos nőt ezzel gyötörtek halálra. Ám a többség ellenállt, visszautasítva ezt az alantas erőszakot; voltak nők, akik kimódolták, hogy öngyilkosok lehessenek. Sokan haltak meg harcban, mert rátámadtak minden emberre, aki a

közelükbe merészkedett, vagy pedig ismételt szökési kísérleteikért kellett életükkel fizetniük.

Mikor az emberek rájöttek, az újszülöttek azonnal képesek párzani, kényszerítették őket a közösülésre, a megzavarodott, rémült újszülöttek pedig nem tehettek mást, mint engedelmeskedtek. Az emberek tudták, mekkora hatalma van a zenének a táltosok felett, és tudták, miként használják. Szentimentális puhányoknak tartották a táltosokat, bár azt már elfelejtettem, milyen szavakkal fejezték ezt ki akkoriban.

Így hát harcosok és táltosok halálosan meggyűlölték egymást. Mi állatoknak tartottuk őket, ez természetes, állatoknak, akik beszélnek, és
eszközöket csinálnak; förtelmeknek, korcsoknak, akik elpusztítanak minden szépet. Ők viszont nevetséges és viszonylag ártalmatlan szörnyeknek tekintettek, mert hamarosan kiderült, hogy hozzájuk foghatóan alacsony és még náluk is alacsonyabb lények népesítik be a világot, akik úgy élnek és szaporodnak, akár az emberek, és nem mint a táltosok.

Rajtaütéseinkbőlsok tárgyat szereztünk, amit az emberek mindenfelől összehordtak. A rabszolgák falakkal körülvett hatalmas királyságokról, sivatagi, őserdei palotákról, hadakozó törzsekről, irdatlan nagyságú táborokról meséltek. Ezeknek a táboroknak neve is volt.

Ez az egész népség, amennyire megállapíthattuk, emberi módon szaporodott. Tehetetlen, parányi fiókáik születtek. Félig vadak voltak, félig értelmesek, valamennyien erőszakosak, szerették a háborút, szerettek ölni. Látván láthattam, hogy a legkíméletlenebbek maradtak életben, és a századok során kigyomláltak maguk közül mindenkit, aki nem volt elég kíméletlen. Tehát bőségesen hozzájárultak ahhoz, hogy olyanok lettek, amilyenek.

Szenvedélyes vita, elmélyült töprengés jellemezte első napjainkat Donnelaith szurdokvölgyében - megjegyezném, ezt a nevet mi adtuk neki. Megépítettük a lehető legszebb kört, felszenteltük, imádkoztunk,

Megünnepeltük sok új táltos születését, és kemény kézzel felkészítettük őket a rájuk váró megpróbáltatásokra. Eltemettünk sokakat, akik régi sebeikbe haltak bele, asszonyokat, akik nem bírták ki a szülést, mert ez mindig előfordul, és eltemettünk másokat is, akik egyszerűen nem akartak élni azok után, hogy elűztek a Salisbury-síkságról.

Népem történetének legfájóbb időszaka volt ez, rosszabb még a mészárlásnál is. Láttam erős táltosokat, fehérhajúakat, híres dalnokokat, akik teljesen átadták magukat a zenének, és végül holtan hullottak a magas fűbe.

De végre összeállt az új tanács: újszülöttekből, bölcsebbekből, fehérhajúakból és olyan táltosokból, akik tenni akartak valamit. Ez a tanács nagyon logikus következtetésre jutott.

Kitaláljátok, mi volt az?

Beláttuk, hogy az embereket meg kell semmisíteni. Mert ha nem, ezek a háborúikkal elpusztítanak mindent, amit a Jó Istentől kaptunk. Lovasságukkal, fáklyáikkal, kardjaikkal kiirtanak minden élőt. El kell taposni őket.

Ha pedig nagy számban élnek mindenfelé, mi akkor is sokkal gyorsabban szaporodunk - nincs talán így? Mi egykettőre pótolhatjuk halottainkat, náluk évekig tart, míg kinevelnek egy harcost. Biztos létszámfölényben lennénk a harcban, ha... ha lenne gyomrunk a harchoz.

Egy heti végeérhetetlen vitatkozás után eldöntöttük, hogy nincsen gyomrunk a küzdelemhez. Egyeseknek volt: annyira elteltek haraggal, gyűlölettel, hogy akár abban a pillanatban rárontottak volna az emberekre, és ízzé-porrá zúzták volna őket. Ám a többség nem bírta rávenni magát, hogy így öljön. A táltos sose kéjeleghet ilyen gonoszul a gyilkolásban, mint az ember. Tudtuk. Így végső soron az ember fog győzni, pusztán az aljasság és a kegyetlenség erejével.

Persze azóta, és nyilván előtte is, ezrével irtották ki a népeket, amelyekből hiányzott az agresszió; nem versenghettek könyörtelenségben a másik törzzsel, klánnal, nemzettel, fajjal.

Köztük és köztünk mindössze az volt az eltérés, hogy mi tudtuk ezt. Az inkák nem tudták, miért mészárolják le őket a spanyolok, mi azonban jobban értettük, mire megy ki a játék.

Természetesen tisztában voltunk vele, hogy fölöttük állunk az embereknek; megdöbbentett, hogy nem értékelik dalainkat, meséinket; nem hittük el, hogy tudnák, mit cselekszenek, amikor agyoncsapnak minket.

Belátván, hogy nem érünk föl velük a csatában, arra gondokunk, talán szót érthetnénk velük, taníthatnánk őket, megmutathatnánk, mennyivel kellemesebb, szebb az olyan élet, amelyben nem ölnek.

Hát persze, még csak akkor kezdtük megismerni őket!

Annak az évnek a végén kimerészkedtünk a völgyből, elfogtunk néhány embert, akiktől megtudtuk, hogy a dolgok még annál is reménytelenebbek, mint hittük. Maga az emberi vallás a gyilkosságon alapult; náluk szent

dolog volt ölni!

Az isteneik kedvéért öltek, százával áldozták fel a saját fajtájukat a szertartásaikon. Egész életük a halál körül forgott!

Iszonyat lett úrrá rajtunk.

Úgy döntöttünk, hogy világunk mától fogva a völgyre korlátozódik. Ami a többi táltos törzset illeti, a legrosszabbtól tartottunk. Kis portyázásainkon, amelyekre emberi rabszolgák szerzése céljából vállalkoztunk, nem egy porig égetett falvat, elpusztított termőföldet láttunk. Táltosok vékony csontjait sodorta a téli szél.

Teltek az évek. Megbújtunk a völgyben, ahonnan csakis a legnagyobb elővigyázat mellett merészkedtünk ki. Legbátrabb felderítőink addig mentek, amíg mertek.

De mire az évtized véget ért, Britanniának ebben a részében nem maradt táltos település. Az összes régi kör elnéptelenedett. Valamint azt is megtudtuk csekély számú foglyainktól, akiket nem volt könnyű rabul ejteni, hogy vadásznak ránk, és roppant kapósak vagyunk áldozatnak az emberek isteneinek oltárain.

A vérfürdők kora lezárult. A levadászott táltosok csakis rabnak kellettek, és kizárólag akkor ölték meg őket, ha nem voltak hajlandók párzani.

Miután kiderült, hogy a táltosok magja megöli az emberi asszonyokat, a hímeket talpig nehéz vasban, láncra verve tartották.

A következő évszázadban a megszállók leigázták a földet!

Sok felderítő, akiket azért küldtünk, hogy kutassa fel a táltosokat, és hozza el őket a völgybe, sose tért vissza. Ám mindig akadtak fiatalok, akik menni akartak, látni akarták, milyen az élet a hegyeken túl, látni akarták a tavat, hajózni akartak a tengeren.

Ahogyan vérünk vitte tovább az emlékeket, ifjú táltosaink egyre harciasabbak lettek. Embert akartak ölni! Ők legalábbis azt gondolták.

Azok a vándorok, akik visszatértek, gyakran legalább néhány emberi fogollyal, igazolták legszömyubb félelmeinket. Britannia széltében-hosszában kihalóban voltak a táltosok. A legtöbb helyen már csak legendájuk maradt, és egyes városokban, mert az új települések ennél lejjebb nem is adták, vagyont fizettek volna egy táltosért, de már nem vadászták őket, és egyesek el se hitték, hogy ilyen különös állatok is léteztek valaha.

A fogságban tartott táltosok vadak voltak.

Vadak?, ámuldoztunk. Isten nevére, mi az a vad táltos?

Nos, hamarosan megtudtuk.

Számos táborhelyen az volt a szokás, hogy mikor áldozni kellett az isteneknek, a kiválasztott nőket, akik sokszor fanatikusan éhezték az áldozati dicsőséget, odavezették a rab táltoshoz, hogy gerjesszék föl szenvedélyét, majd haljanak meg a magjától. Nők tucatjai lelték így halálukat, mint ahogy a férfiakat is tucatszám fojtották üstbe, fejezték le, vagy égették el borzalmas fonott ketrecekben, az embertörzsek isteneinek örömére.

Ám voltak nők, akik nem haltak meg! Elve álltak föl az áldozati oltárról! Sőt néhányan szültek is pár hét múlva!

Táltost hoztak a világra, fajunk vadhajtását. Ez a táltos minden esetben megölte emberi anyját, természetesen nem szándékkal, hanem mert a nő nem élhette túl egy ilyen lény születését. De még ez sem történt meg mindig! És ha az anya élt addig, hogy megitathassa újszülöttét bőséges tejével, ez a táltos a szokott három óra alatt elérte kifejlett magasságát.

Egyes falvakban nagyon jó jelnek tartották, másokban nagyon rossznak. Az emberek képtelenek egyetérteni. Ám minden eszközzel igyekeztek szert tenni két ilyen embertől született táltosra, hogy addig pároztassák őket, amíg egész nyájuk lesz ilyen foglyokból, akiket táncoltathatnak, énekeltethetnek és tenyészthetik őket.

Vad táltos.

Más módja is volt a vad táltos születésének. Hébe-korba egy emberi hímtől is bekerülhetett egy táltos nő méhébe! Az a kéjelgésre tartott szegény fogoly először nem is sejtette, hogy megfogant. Pár hét múlva megszülte az óriás gyermeket, akit rögtön el is szakítottak tőle, és bebörtönözték, vagy ki tudja, minő rémségre használták.

És kik azok a halandók, akik így tudnak párosodni a táltosokkal? Mi a különlegességük? Először nem tudtuk; nem érzékeltünk látható jelet. Ám később, ahogy egyre több lett a félvér, rájöttünk, hogy egy bizonyos

embertípus a legalkalmasabb arra, hogy táltosok anyja vagy apja legyen. Az ilyen halandó komoly természetfölötti tálentumokkal bír: belelát mások szívébe vagy a jövőbe, kézrátétellel gyógyít. Szemünk megtanulta felismerni ezeket a halandókat, és végül már el se téveszthettük őket.

Ám ehhez évszázadok kellettek, miközben ide-oda áramlott közöttünk a vér.

Vad táltosok szöktek meg rabtartóiktól. Táltos magzatuktól ijesztőre püffedt embernőstények menekültek a völgybe, oltalmat remélve. Persze befogadtuk őket.

Sokat tanultunk ezektől az anyáktól.

Míg a mi gyermekeink azonnal megszülettek, náluk ez két hétig vagy egy hónapig tartott, attól függően, tudott-e az anya a magzat létezéséről. Mert ha tudta, és beszélt a kicsihez, enyhítette félelmeit, dalolgatott neki, ezzel nagyon felgyorsította a gyermek fejlődését. A megszülető félvér táltosok birtokában voltak emberi őseik minden tudásának! Más szavakkal, genetikai örökségünk magába építette az emberek megszerzett ismereteit.

Akkor persze még nem voltak szavaink ezekhez a jelenségekhez. Annyit tudtunk, hogy a félvér emberi dalokat énekel emberi nyelven, vagy roppant ügyesen varr bőrből olyan csizmát, amilyet még sose láttunk.

Népünk így vette át az emberi tudás minden fajtáját.

Ám ezek a fogságban született vadak csordultig elteltek táltos emlékeikkel is, és mélységesen gyűlölték emberi zsarnokaikat. Ahogy alkalom kínálkozott, kitörtek börtönükből, az erdőkbe menekültek, vagy északra, vélhetőleg az elveszett földet keresték. Néhány boldogtalan, mint később hallottuk, hazament a nagy síkságra; nem találván menedékre, a közeli erdőben tengődtek, vagy pedig elfogták és megölték őket.

Elkerülhetetlen volt, hogy a vad táltosok párosodjanak. Vagy menekülés közben találtak egymásra, vagy a rabságban pároztatták őket. Mindig képesek voltak párzani az elfogott telivér táltossal, és ilyenkor azonnal, fajtatisztán megtörtént a szülés. Így alakult ki a brit rengetegben egy törékeny táltos populáció, egy számkivetett, dühös kisebbség, akik szüntelenül keresték őseiket és az elveszett paradicsomot, és vitték ereikben az emberi vért.

Sok-sok emberi vér elegyedett a vad táltosokéval ezekben az évszázadokban. A vad táltosok saját szokásokat és hiedelmeket alakítottak ki. A fák zöld koronájában laktak, álcázás céljából néha tetőtől-talpig bemázolták magukat zöldre, amihez különböző természetes anyagokból keverték a festéket, és ha tehették, repkénybe és lombokba öltöztek.

Állítólag belőlük fajzott el a kis nép.

Bár a kis nép kezdettől is ott lappanghatott az árnyékban és az eldugott helyeken. Mi biztosan láttuk őket villanásnyi időkre az első években, bár mikor Britannia urai lettünk, óvakodtak a közelünkbe jönni. Legendáink afféle monstrumként örökítik meg őket. Annyira vettünk tudomást róluk, mint a szőrös emberekről.

Ám most olyan mendemondák röppentek föl, hogy a kis nép a táltosoktól és emberektől lett, mégpedig úgy, hogy valami hiba csúszott a fejlődésbe. Ilyenkor nem karcsú, kecses táltos született, hanem púpos törpe.

Így volt? Vagy ugyanabból a tőből hajtottak ki, mint mi? Lehettünk-e rokonok valamikor az elveszett föld ideje előtt, elegyedhettünk-e egy annál is régibb paradicsomban? A Hold Előtti Időben? Akkor ágaztunk el, akkor váltak szét törzseink?

Nem tudtuk. Ám a keverékek és kísérletek ama korában, amikor vad táltosok kutatták, mit tehetnek, mit nem, vagy ki közösülhet kivel, megtudtuk, hogy ezek a pocsék rémecskék, ez a kaján, komisz, különös kis nép képes párosodni velünk. Ha csábítással rávehették valamelyikünket a párzásra, az ivadék több mint valószínűleg táltos lett.

Tehát genetikai kompatibilitás? Evolúciós kísérlet, amelyet velünk folytattak?

Ezt ismét csak nem tudjuk meg.

Ám a legenda terjedt, és a kis nép ugyanolyan gonoszul vadászott ránk, mint az emberek. Csapdát állítottak nekünk, muzsikával csalogattak; nem haddal érkeztek, hanem ólálkodó tolvajként, úgy próbáltak megbabonázni rontó varázslattal, amit agyukból sugároztak ki. Táltost akartak. Arról álmodtak, hogy óriások lesznek, ahogy minket hívtak. Ha lecsaphattak asszonyainkra, addig hágták őket, míg a nő belehalt, míg férfiainkat ugyanolyan könyörtelenül kényszerítették a közösülésre, mint az emberek.

A legenda nőtt és dagadt évszázadokon át; mint mi, a kis nép olyan szép és magas volt egykoron. Dicsekedhetett összes kiválóságunkkal. Az ördögök torzították őket ilyenné, hogy számkivetve szenvedjenek. Különben ugyanolyan sokáig éltek, mint a táltosok, fertelmes kis porontyaik úgyszintén pillanatok alatt,

kifejlett állapotban születtek.

De mi féltünk tőlük, gyűlöltük őket, nem akartuk, hogy használjanak, és a végén elhittük a dajkameséket, hogy saját gyerekeink is lehetnek ilyenek, ha nem kapnak tejet és szeretetet.

A kis nép máig a völgyben lappang; kevés brit van, aki ne tudna róluk. Számtalan nevük azt mutatja, hogy rendszeresen összemosták őket más mitikus teremtményekkel: manókkal, koboldokkal, gnómokkal, krampuszokkal, tündelevényekkel, ludvércekkel.

Donnelaithben kiveszőben vannak, számos okból, különben másutt még mindig élnek, sötét, titkos helyeken. Hébe-hóba emberi nőstényeket rabolnak, hogy meghágják őket, de ugyanolyan csekély sikert érnek el az embereknél, mint mi. Boszorkányt keresnek, azt a természetfölötti erejű halandót, akiből táltos apja vagy anyja lehet, és ha rálelnek, nem ismernek könyörületet.

Ne higgyétek, hogy benneteket megkímélnének, akár Donnelaith-ben, akár más fjordokban, isten háta mögötti vadonokban, völgyekben! Bizony bántanának, meg is ölnének, és kiolvasztanák zsírotokat fáklyáikhoz, csak mert így tartja kedvük!

De ez nem a kis nép története.

Azt Samuel mesélhetné el, ha egyáltalán hagyná rábeszélni magát. Ám ő külön mesét tudna saját csavargásairól, ami szerintem érdekesebb kaland, mint a kis nép története.

Hadd térjek vissza a vad táltosokhoz, az emberi géneket hordozó félvérekhez. Csapatokba verődtek a völgyön kívül, kicserélték emlékeiket, meséiket, létrehozták parányi településeiket.

Rendszeresen felkutattuk, és hazahoztuk őket. Párzottak velünk, gyermekeket adtak nekünk, amit mi tanácsokkal és tudással viszonoztunk.

Furcsa, de sose maradtak meg nálunk. Időnként bejöttek a völgybe pihenni, de aztán siettek vissza a rengetegbe, hogy emberekre lődözzenek nyíllal, utána pedig hahotázva meneküljenek az erdőn át, pontosan azoknak az áldozatra való bűvös lényeknek képzelve magukat, amelyeknek az emberek hitték őket.

Csavargó hajlamuk óhatatlanul azzal a tragikus következménnyel járt, hogy az emberek tudomást szereztek a titkos völgyről.

Valóban együgyűek vagyunk. Együgyűség nem számítani arra, hogy ilyesmi bekövetkezhet, hogy ezek a vad táltosok, amikor végül elfogják őket, legendákat mesélnek völgyünkről, hol azért, hogy egy titkos nemzet bosszújával fenyegessék ellenségeiket, hol puszta naivságból; de mesélhettek rólunk más vad táltosoknak, akik sose láttak minket, csak továbbadták a történetet.

Felfogjátok, mi történt? Elterjedt a legenda a völgyről, ahol magas emberek élnek, ahol a megszülető gyermek rögtön beszél és jár. Egész Britannia tudott rólunk. Bekerültünk a mitológiába a kis néppel, és más fura fajzatokkal, akiket az emberek ritkán láttak, de mindent megadtak volna érte, hogy elcsíphessék őket.

Így hát az életet, amit Donnelaithben kialakítottunk - a nagy kőtornyokat, vagy brochokat, amelyektől védelmet reméltünk egy majdani támadás esetére, a féltő gonddal őrzött, régi szertartásokat, a nagy becsben tartott emlékeket, alapelveinket, hitünket a szeretetben és az élet szentségében, ezt az életet pusztulással fenyegették azok, akik bármikor hajlandók szörnyekre vadászni, akik mindössze “a saját szemükkel szeretnék látni” az ilyeneket.

Történt még valami. Említettem, hogy mindig akadtak a völgyben születettek között is olyanok, akik el akartak menni. Beléjük sulykoltuk, hogy jól jegyezzék meg a hazautat. Figyelniük kell a csillagokat, sohasem szabad megfeledkezniük a különböző mintákról, amelyek hazavezérelhetik őket. Ez nagyon gyorsan beépült a született ismeretek közé, mert tudatosan gyakoroltattuk, és a gyakorlás bevált. Olyan döbbenetesen bevált, hogy új lehetőségek légióit nyitotta meg előttünk. Mindenféle gyakorlati dolgot beépíthettünk a született tudásba. Ellenőrzésképpen kifaggattuk az újszülötteket. Elképesztő volt! Úgy ismerték Britannia (fölöttébb pontatlan) térképét, mint mi, tudták, hogyan kell fegyvert készíteni, tisztában voltak a titoktartás fontosságával, tudták, hogyan kerüljék ki vagy győzzék le a rettegett és gyűlölt embereket. Ismerték a Beszéd Művészetét.

A Beszéd Művészete, ahogy neveztük, föl se merült bennünk, arra meg nem jöttek az emberek. Lényegében azt az érvelést és társalkodást jelentette, amelyet mi a kezdetektől űztünk. Egymás között időnként sokkal sebesebben beszélünk, mint az emberek. Nem mindig, csak időnként. Az emberek olyannak hallják, mint a füttyögést, a zümmögést, vagy zsongást. De tudunk beszélni emberibb ütemben is, és megtanultunk szólni az emberek szintjén, vagyis úgy, hogy zavarba hozzuk, belebonyolítsuk őket a logikánkba, elbűvöljük, és némileg befolyásoljuk őket.

A Beszéd Művészete persze nem mentett meg a kipusztulástól.

De megmenthette a magányos táltost, akire az erdőben talált rá egy emberpár, vagy egy táltos férfit, ha egy olyan kis emberi törzs fogságába esett, amelynek nem volt köze az országot lerohanó harcosokhoz.

A táltosnak, ha ki akart merészkedni a völgyből, ismernie kellett a Beszéd Művészetét, vagyis a lassú, meggyőző, emberi szintű szólás tudományát. A távozók között persze mindig voltak olyanok, akik inkább a völgyön kívül telepedtek le.

Elhagyatott, vad helyeken megépítették saját brochjaikat, vagyis a mi stílusunk szerint való tornyokat, terméskőből, habarcs nélkül. Az arra járó jövevények embernek nézték őket.

Az önvédelem szüksége afféle klánszerű létet alakított ki a szétszórt helységekben.

Ám előbb-utóbb ezek a táltosok is elárulták természetüket az embereknek, vagy azok indítottak hadat ellenük, vagy valaki tudomást szerzett varázslatos születésünkről, és akkor ismét felröppentek az ellenséges emberek között a pletykák a táltosokról és a völgyünkről.

Jómagam, lévén világéletemben leleményes, előrelátó és nyakas, nem voltam hajlandó feladni - nem, még akkor sem adtam fel, amikor az elveszett föld széthullott -, noha többé-kevésbé pusztulásra voltunk ítélve. Egyelőre meg tudtuk védeni a völgyet az alkalmi betolakodóktól, de gyakorlatilag csapdába estünk!

Viszont ezek, akiket embernek néztek, akik emberek között éltek, színlelve, hogy egy régi törzshöz vagy klánhoz tartoznak - ezek valósággal megbabonáztak! Egyre az járt az eszemben... mi lenne, ha mi is megtennénk? Mi lenne, ha ahelyett, hogy kizárjuk az embereket, fokozatosan beengednénk őket, elhitetve velük, hogy mi is emberek vagyunk, és élnénk egymás mellett, csak a születés rítusát tartva titokban?

Közben izgalmas változások zajlottak a külvilágban. Utazókkal akartunk beszélgetni, tanulni akartunk.

Végül kiagyaltunk egy veszedelmes fortélyt...

HUSZONHAT

- ITT YURI STEFANO BESZÉL. Segíthetek valamiben?
- Még hogy segíthetsz? Jézusom, de jó ismét hallani a hangodat! - örvendezett Michael. - Alig negyvennyolc órája váltunk el, de az Atlanti-óceán van közöttünk!
- Hála istennek, hogy felhívtál, Michael! Nem tudtam, hogy érhetnélek utol. Még mindig Ashnél vagytok?
- Igen, és úgy vélem, maradunk még vagy két napig. De erről majd később mesélek. Nálad mi az ábra?
- Elmúlt, Michael. Túl vagyunk rajta. A gonosz eltávozott, a Talamasca ismét a régi. Ma reggel megkaptam az első üzenetet a Vénektől. Szigorú intézkedéseket teszünk, hogy az ilyen lehallgatás soha többé ne forduljon elő. Van feladatom is: most írom a jelentésemet. Az új rendfőnök azt javasolta, hogy pihenjek, de hát ez lehetetlen.
- Pedig kellene, Yuri. Tudod, hogy rád fér a pihenés. Ránk is.
- Alszom négy órát, aztán fölkelek. Átgondolom, ami történt, írok négy-öt órán át, aztán ismét alszom. Étkezés idején kihoznak a szobából, levisznek enni. Olyan jó. Olyan jó, hogy megint velük lehetek. Veled mi van, Michael?
- Yuri, én szeretem ezt az embert. Úgy szeretem, ahogy Aaront szerettem. Órákig hallgattam, amit mesélt. Nem titok, amit mond, de nem engedi, hogy rögzítsük. Azt mondja, annyit vigyünk csak magunkkal, amennyire emlékezünk. Yuri, nem hiszem, hogy ez az ember valaha is bántana minket, vagy akárkit, akinek köze van hozzánk. Ez egy ilyen helyzet, tudod, amikor ösztönösen megbízunk valakiben. Ha pedig bármilyen okból bántani akarna, hát, akkor jöjjön, aminek jönnie kell.
- Értem. Hát Rowan hogy van?
- Szerintem ő is szereti Ashlart. Tudom, hogy szereti. De hogy mennyire és hogy, azt csak ő mondhatná meg. Nem nyilatkozhatom Rowan nevében. Itt maradunk még, mint mondtam, újabb két napot, esetleg tovább, de aztán vissza kell mennünk délre. Kicsit aggódunk Mona miatt.
- Miért?
- Semmi szörnyűség. Lelépett a kuzinjával, Mary Jane Mayfairrel - egy fiatal rokonunkkal, akit nincs szerencséd ismerni -, és kicsit fiatalok még ahhoz, hogy szülői felügyelet nélkül tekeregjenek.
- Michael, írtam egy levelet Monának. Meg kellett írnom. Tudom, mielőtt elutaztam New Orleansból, hűséget fogadtam neki. De ő még túl fiatal egy ilyen fogadalomhoz, és most, hogy itthon vagyok, visszatértem a rendhez, még a szokottnál is tisztábban látom, mennyire alkalmatlan vagyok Mona udvarlójának. Az Amelia utcába küldtem a levelet. Attól félek, hogy Mona most, legalábbis egy darabig, haragudni fog rám.
- Yuri, neki most más dolgai vannak. Ez valószínűleg a legokosabb elhatározás, amit hozhattál. Folyton elfelejtjük, hogy Mona tizenhárom éves. Mindenki elfelejti. Mona bizonyosan hajlamos elfelejteni. Helyesen cselekedtél. Mellesleg, Mona megkereshet, ha éppen azt akarja, nem igaz?
- Igen. Itt vagyok. Biztonságban vagyok. Itthon vagyok.
- És Tessa?
- Nos, őt elvitték, Michael. Ennyit a Talamascáról. Biztos, hogy ez történt vele. Egy csoport nagyon udvariasan felkérte, hogy legyen az útitársuk, és tartson velük, valószínűleg Amszterdamba. Búcsúcsókot adtam neki, mielőtt távozott. Emlegettek valami szép helyet, ahol megpihent és ahol megörökítik összes emlékét és meséjét. A korát senki sem tudja kiszámítani. Azt se tudják, igaza volt-e Ashnek abban, hogy hamarosan meghal.
- De mindenesetre boldog, és a Talamasca megoltalmazza.
- Igen, mindentől. Persze, ha valaha is el akarna menni, nyugodtan mehet. Nálunk ez a szokás, Bár nem hiszem, hogy Tessa ilyen fogalmakban gondolkozna. Azt hiszem, éveken át sodródott - hogy hány évig, senki se tudja - pártfogótól pártfogóig. Mellesleg Gordonért se búsult soká. Azt mondja, nem szeret sokáig

foglalkozni kellemetlen dolgokkal.

- Meg tudom érteni - nevetett Michael. - Figyelj, most vissza kell mennem. Vacsorázunk, aztán Ash folytatja a történetét. Gyönyörű egy hely. Havazik, és hideg van, de azért gyönyörű. Minden, amivel Ash körülveszi magát, az ő egyéniségét tükrözi. De mindig így van. A házak, amelyeket magunknak választunk, a mi tükörképeink. Ez itt csupa szín márvány, és festmények, és... és olyan dolgok, amelyek érdeklik őt gondolom, nem való sokat beszélnem róla. Ash magának való, nem akarja, hogy háborgassák, miután elmentünk.

- Tudom. Megértem. Ide figyelj, Michael, ha majd találkozol Monával, meg kell mondanod valamit a nevemben... azt, hogy... elmondanod neki, hogy én...

- Meg fogja érteni, Yuri. Most bőven van mivel foglalkoznia. Izgalmas idő ez Mona számára. A család azt kívánja, hogy hagyja ott a Szent Szívet, és ezentúl magántanároktól tanuljon. Az IQ-ja kilövi a higanyt a hőmérőből, pontosan úgy, ahogy ő állította. Azonkívül ő a Mayfair-örökösnő. Úgy gondolom, hogy a következő pár évben rengeteg időt tölt majd Rowannal és velem, tanul, utazik, megszerzi az eszményi képzettséget, amire, na, hogy is mondjam, egy szép reményű lánynak szüksége van. Na, nekem mennem kell. Majd New Orleansból hívlak ismét.

- Kérlek, tedd meg, kérlek! Úgy szeretlek mindkettőtöket! Úgy szeretlek... mindhármótokat! Átadod majd nekik, Ashnek és Rowannak?

- Igen. Jut eszembe, mi van Gordonnak ezekkel a csatlósaival, a segítőivel?

- Minden rendben. Elmentek, soha többé nem árthatnak a rendnek. Akkor ugye majd beszélünk, Michael?

- Isten áldjon, Yuri.

HUSZONHÉT

MINDENKI MEGMONDTA, hogy a fontevrault-i Mayfairek bolondok. “Azért is járnak magához, Jack doktor.” Hibbantak ezek az utolsó szálig, vélekedett a falu, hibbant a New Orleans-i gazdag retyerutyájuk is.

De miért kell neki személyesen meggyőződnie erről egy ilyen délutánon, amely sötét, akár az éjszaka, és a fél falut kiöntötte az eső?

És ilyen viharban idehozni egy újszülött kisbabát! Szagos plédekbe bugyoláltan, műanyag hűtőládába fektetve! És még elvárja Mary Jane Mayfair, hogy itt, az irodában kiállítsa a születési bizonyítványt!

Jack doktor kijelentette, hogy látni akarja az anyát.

Hát persze, ha tudja, hogy Mary Jane így vezeti a limuzint a kagylóhéjjal felhintett utakon a viharon át, és neki kell ölbe fognia a csecsemőt, akkor inkább a kisteherjében követi a lányt.

Mikor Mary Jane a limuzinra mutatott, a doktor azt hitte, a lánynak sofőrje van. Ráadásul ez egy vadonatúj autó, legalább száz méter hosszú, legömbölyített tetejű, színezett üvegű, CD-lejátszóval, egy istenverte telefonnal, és a kormánynál ezzel a tizenéves amazonkirálynővel, aki mocskos fehér csipkeruhát visel, és tiszta sár a csupasz vádlija meg a szandálja.

- Azt akarja mondani - ordította túl a doktor az esőt -, hogy ekkora kocsival nem tudta volna bevinni a baba anyját a kórházba?

A baba egész jól nézett ki, hálistennek, dr. Jack úgy saccolta, hogy egy hónappal idő előtt születhetett, és persze csenevésznek tűnt, de különben teljesen rendben levőnek látszott. Most éppen aludt a doktor térdén, a hűtőláda mélyén, a büdi plédekből készült fészkében. Hiszen ezekből a takarókból dől a whiskyszag!

- Egek ura, Mary Jane Mayfair, lassítson már! - kiáltotta végül. Az ágak úgy verték az autó tetejét, mint a kartács. Vizes levelek csapkodták a szélvédőt. A doktor összerándult. - Felébreszti a kicsit.

- Doktor, nincs annak a babának kutya baja! - felelte Mary Jane, akinek a szoknyája combtőig felcsúszott. Dr. Jacknek nem mástól kellett megtudnia, mennyire hírbéli leányzó ez. A doktor halálbiztos volt benne, hogy a kicsi az övé, és Mary Jane Mayfair mindjárt összehord hetet-havat, miszerint a küszöbön találta. De nem, van egy anya valahol kint ebben a mocsárban, hála annak a drága jó Istennek! Ezt majd beleírja a memoárjába.

- Mán majdnem ottan vagyunk! - kurjantotta Mary Jane. Kishíján eltrafált egy bambuszcserjét, aztán csak megsturcolta. - A babát majd maga hozza a ladikhoz, jó, doktor?

- Miféle ladikhoz? - bömbölte dr. Jack, holott nagyon is tudta, miféle ladikhoz. Mindenki erről a vén házról pletykált neki, hogy egyszer érdemes lenne kihajtania a Fontevrault-leágazáshoz, csak a látvány kedvéért. Kész képtelenség, hogy még áll, azok után, ahogy megsüllyedt a nyugati oldala, és akkor ez a pereputty még ragaszkodik hozzá, hogy ott lakjon. Az utóbbi hat hónapban Mary Jane szép lassan kipucolta a helyi ABC-t, hogy kipofozza a házat magának és a nagyanyjának. Nagy szenzáció volt az a helységben, mikor Mary Jane betoppant a fehér sortjában és pólójában.

Bár szép lány, azt meg kell hagyni, még ebben a cowboykalapban is. A leghetykébb és leghegyesebb melle volt, amit a doktor látott valaha, a szája pedig olyan színű, akár a rágógumi.

- Hé, de ugye nem itatott whiskyt ezzel a babával, hogy nyugton maradjon? - kérdezte. A poronty békésen szuszogott, és fújt egy nagy buborékot azzal az icipici rózsaszín szájával. Szegény gyerek, hogy abban a házban kell felnőnie! Mary Jane még azt se hagyta, hogy megvizsgálja, mert hogy azt már elvégezte a nyanya. Még hogy a nyanya!

A limuzin megállt. Az eső szakadt. Csak homályosan látszott valami házféle, és egy pálma nagy, zöld legyezői. Ám odafönt villany égett, hála Istennek! Azt hallotta valakitől, hogy ezeknek még villanyuk sincsen.

- Körbekerülök az esernyővel! - mondta Mary Jane, és becsapta az ajtót, mielőtt a doktor kinyöghette volna, hogy várjanak, amíg csendesedik az eső. Aztán felpattant az ajtó, és neki nem volt választása, mint magához szorítani a hűtőládát, akár egy mózeskosarat.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

- Tegye csak rá azt a törlőt, nehogy vizes legyen a srác! - figyelmeztette Mary Jane. - Aztán futás a ladikhoz!

- Én inkább megyek, szíves engedelmével - mondta az orvos.

- Nehogy elejtse!

- Már bocsánat! Harmincnyolc évig segítettem világra kisbabákat a mississippi Picayune-ben, mielőtt idejöttem ebbe az istenverte lyukba!

És ugyan miért jöttem?, gondolta ezredszer. Főleg akkor szokott ezen lamentálni, ha új felesége, a napoleonville-i születésű és neveltetésű Eileen nem tartózkodott a közelben, hogy rendre utasítsa.

Mennyei atyám, hiszen ez egy baromi nagy és nehéz alumínium pirog, és nincs is benne motor! Na jó, ott a ház, az egésznek olyan a színe, akár az uszadékfának, az emeleti oszlopfők nem is látszanak a lila akáctól, amely már a baluszterre is felfutott. Itt legalább olyan sűrű a bozót, hogy a doktor majdnem száraz maradt egy percig. Zöld alagút vezetett a megdőlt tornáchoz. Fent ég a villany, na, legalább ennyi megkönnyebbülés legyen. Meg is bolondulna, ha petróleumlámpa mellett kellene tapogatóznia ebben a házban. Talán már bomlik is a sütnivalója, hogy hajlandó keresztülladikázni a békanyálas latyakon ezzel a bolond lánnyal a házhoz, ami bármelyik percben elsüllyedhet.

- Az is fog történni! - bizonygatta Eileen. - Egy reggel, mikor elhajtunk mellette, majd azt látjuk, hogy volt ház, nincs ház, elsüllyedt az utolsó szögig a mocsárban, nekem elhiheted, mert bűn az, hogy valaki így éljen!

Dr. Jack fél kézre fogta a hűtőládát, amelyben meg se mukkant a csecsemő, és sikerült bekecmeregnie a sekély csónakba, amelynek aljában, mint elhűlve megállapította, körülbelül háromujjnyi magasan állt a víz.

- Nem kellene kimernie? El fog süllyedni! - A cipője azonnal megtelt vízzel. Miért hagyta magát rábeszélni, hogy kijöjjön ide? Eileen biztos tudni akar majd minden részletet!

- Dehogy süllyed el, csipszar ez, nem eső! - jelentette ki Mary Jane Mayfair, és megtolta a póznájával a csónakot. - Aztán csak kapaszkodjék, kérem, és vigyázzon, nehogy vizes legyen a baba!

Hát ez tényleg túlmegy minden határon! Ahonnan Jack doktor jött, ott senki se beszélt így egy orvossal! A baba nagyon jól elvan a törülközők alatt, bár újszülötthöz képest annyit pisil, mint egy ló!

És odasüss, már át is siklottak a romhalmaz tornácán, be a nyitott ajtón.

- Uramisten, hiszen ez egy barlang! - szörnyülködött a doktor. - Hogy szülhetett itt egy asszony? De nézzen már oda! Annak a könyvszekrénynek a felső polcán a könyvek épp hogy kiállnak a vízből!

- Jó, hát senki se volt itten, mikor jött a víz - magyarázta Mary Jane, miközben feszülő izmokkal megtolta a csónakot.

Az orvos hallotta a dübbenéseket, ahogy a pózna koppant a parkettán.

- Valamint van egy olyan spúrom, hogy még sok mindenféle úszkál a szalonban. Mellesleg Mona Mayfair nem itten szülte meg a babáját, hanem fent. Szülni nem szokás a tisztaszobában, még akkor se, ha nincs víz alatt.

A csónak a lépcsőnek ütközött, akkorát lökve dr. Jacken, hogy a nyálkás, vizes korlátba kellett kapaszkodnia. Kiugrott a csónakból, és rögtön toppantott is, hogy lássa, megbírja-e a grádics.

Meleg fény szűrődött le az emeletről, és egy másik hang is elegyedett a zápor suhogásába-harsogásába: villámsebes kipi-kopi-kopp. Dr. Jack ismerte ezt a kopogást. Női hang dudorászott mellé. Szép hang.

- Hogyhogy ez a lépcső még nem szakadt ki a falból? - kérdezte. Fölfelé indult. A hűtőládából csinált bölcső kezdte olyan súllyal húzni a karját, mint a kősó. - Hogyhogy nem esik szét az egész ház?

- Asszem, bizonyos értelemben szét is esik - mondta Mary Jane -, de az eltart pár száz évig, tudja???? - Átfúrta magát Jack doktor mellett, Feldobrokolt az emeleti folyosóra. Ott megfordult, lekiáltott; - Jöjjön utánam, a padlásra kell menni!

De honnan jön a kipi-kopi-kopp? Meg a dudorászás? Ám Mary Jane nem hagyott időt, hogy kellően körülnézhessen, annyira sürgős volt felcipelnie a padlásra.

A padláslépcső tetején állt az öreg Mayfair nyanya a virágos flanel slafrokjában, és integetett a kezecskéjével.

- Hej, hát szép jó napot, dr. Jack! Hogy van az én daliám? Jöjjön csak, adjon egy puszit! De örülök, hogy látom!

- Részemről az öröm, nagyanyó - biztosította a kapaszkodó Jack doktor. Mary Jane ismét átfúrta magát mellette, és szigorúan rászólt, hogy erősen fogja a babát. Még négy lépcsőfok, és végre leteheti ezt a batyut. Egyáltalán hogy alakult ez így, hogy neki kell cipelnie?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Végre-valahára megérkezett a padlás száraz melegébe. A kicsi öregasszony fölpipiskedett, és puszit nyomott az arcára. Jack doktor szerette Mayfair nagyanyót, ezt készséggel elismerte.

- Hogy van, öreganyám? Szedi a tablettáit? - kérdezte. Abban a pillanatban, ahogy az orvos letette a hűtőládát, Mary Jane fölkapta, és elrohant vele. Nem is volt olyan rossz hely ez a padlás; villanykörték csüngtek összevissza drótokon, facsipesszel fölcsíptetett tiszta ruha lógott a kötélen. Volt itt szétszórva mindenféle kényelmes, régi bútor, és nem is annyira penészszaga volt, mint virágillata.

- Miféle kattogás ez az emeleten? - kérdezte az orvos. Mayfair nagyanyó karon fogta.

- Na jöjjön csak, dr. Jack, csinálja meg, amit csinálni kell, aztán állítsa ki a baba születési bizonyítványát. Nem akarunk problémát a matrikulával, meséltem már, mennyi bajom lett belőle, mikor csak két hónapos korában jelentettem be Yancy Mayfairt, el nem hinné, micsoda skandalumot csaptak a községházán, még azt is mondták, hogy...

- Maga segítette a világra a srácot, öreganyám? - kérdezte az orvos, és megpaskolta nyanya kezét. Az asszisztensnői Mayfair nagyanyó első látogatásakor figyelmeztették, hogy okosabb, ha nem várja be, amíg az öregasszony befejezi a meséit, mert nyanya nem szokott ilyet. Dr. Jack két napja praktizált a kisvárosban, amikor nyanya beállított a rendelőjébe, és tüstént közölte is, hogy ő ugyan nem megy a jövőben más orvoshoz. Csuda egy história volt!

- De mennyire hogy én, doktor!

- A mama ottan van, la! - mutatta Mary Jane a padlástér oldalsó oromzatát, amelyet úgy teleaggattak fehérítetlen szúnyoghálókkal, hogy olyan lett a csúcsos tetejével, akár egy sátor. A végében az eső mosta ablak téglalapja derengett.

Egész helyes volt. A sátorban olajlámpa égett, érezni lehetett a petróleum szagát, a láng melegen izzott a füstös üveg alatt. A nagy ágyat púposan fölvetették tűzött takarókkal, és Jack doktor hirtelen elszomorodott, mert eszébe jutott a saját nagyanyja és azok a réges-régi ágyak, amelyeken akkora halommá nőttek a takarók, hogy moccanni se lehetett alattuk. Milyen jól melegítettek hideg reggeleken a mississippi Carriere-ben!

Megemelte a hosszú, vékony hálót. Csak egy kicsit kellett lehajtania a fejét, hogy beférjen az oromzat nyerge alá. Egyetlen lyuk sem volt a sötét vörösbarna, tiszta, csupasz ciprusdeszkákon, pedig olyan sűrűn esett, hogy moarés lett tőle az üvegen bejövő fény.

Az ágyban egy vörös hajú lány szundított. A szeme ijesztően karikás volt, a szája cserepes, és nehezen lélegzett.

- A fiatalasszonynak kórházban lenne a helye!

- Csak ki van dögölve, doktor, maga mi lenne az ő helyében? - kérdezte a felvágott nyelvű Mary Jane. - Miért nem zavarja mán le a dolgot, hogy a mama pihenhessen?

Legalább az ágy tiszta volt, tisztább, mint a rögtönzött mózeskosár. A lánynak friss ágyneműt húztak, és régimódi apró gyöngyház gombokkal záródó, csipkés fehér hálóinget adtak rá. Hosszú, dús haja, amely legyezőként nyílt szét a párnán, körülbelül a legvörösebb volt, amit a doktor látott valaha. Egyszer majd a babáé is ilyen vörös lesz, bár egyelőre világosabb.

Ha már a babánál tartunk, végre megnyikkant a hűtőládába vetett ágyacskájában! Hála istennek, mert Jack doktor már kezdett aggódni miatta. Mayfair nagyanyó tüstént fölkapta, és a doktor már ebből a mozdulatból látta, hogy a kicsi jó kezekben van, holott ilyen vénséges asszonyról senki se akarja elhinni, hogy ő dirigálhasson. Csak rá kell nézni az ágyban fekvő lányra. Még annyi idős sincs, mint Mary Jane!

Közelebb lépett, nehézkesen letérdelt, mert nem volt szék, és rátette a kezét az anya homlokára. A lány lassan kinyitotta megdöbbentően sötétzöld szemét. Hiszen ez még gyerek, nem is lett volna szabad szülnie!

- Jól van, kedves? - kérdezte az orvos.

- Kiválóan, doktor úr! - felelte tiszta, csengő hangon. - Lenne olyan kedves kitölteni a kisbabám papírjait?

- Ugye tudja, hogy magának...

- Doktor úr, a kicsi megszületett - mondta a lány. Nem idevalósi. - Már nem is vérzek, úgyhogy nem megyek sehova. Prímán vagyok, sokkal jobban, mint vártam.

A körmei alatt szép, rózsaszín volt a bőr. A pulzusa normálisan vert. A melle hatalmasra duzzadt. Nagy kancsó állt az ágy mellett, félig tele tejjel. Na, ez legalább jó.

Értelmes lány, magabiztos, és jó nevelést kapott, gondolta az orvos. Nem falusi.

- Hagyjanak magunkra - szólt oda Mary Jane-nek és az öregasszonynak, akik úgy magasodtak föléje, mint két óriás angyal. A babácska nyivákolt egy keveset, mintha ismételten fölfedezte volna, hogy él, és maga se

tudná, örül-e a ténynek. - Menjenek arrébb. Meg akarom vizsgálni ezt a gyermeket, hogy csakugyan nincs-e haemorrhagiája.

- Doktor, azt a gyermeket én láttam el - mondta nyanya szelíden. - Gondolja, hogy hagynám ott feküdni, ha csakugyan haemorrhagiája lenne?

Jack doktor biztosra vette, hogy a kicsi anya berzenkedni fog, de az nem tett ilyet.

Kénytelen volt maga tartani a petróleumlámpát. Hát ez nem lesz alapos vizsgálat.

A lány feltámaszkodott a párnahegyre. Vörös haja csapzott függönyként keretezte fehér arcát. Az orvos felhajtotta a sokrétegű takarót. Dicséretükre legyen mondva, makulátlan és rendes minden. A lány habtiszta volt, mintha megfürdették volna, már ha van itt kád. Fehér törülközőket tettek alá. Szinte már színes folyása sincs. Pedig valóban ő az anya, csúnyán felhorzsolta a szülés. A fehér hálóing mégis akár a patyolat.

De az isten szerelmére, a kicsit miért nem tudták ilyen szépen lecsutakolni? Három nő, hát sose babáztak ezek, hogy még tisztába se akarják tenni az újszülöttet?

- Csak feküdjön vissza, kedves - mondta az anyának. - Annyit látok, hogy nem lett gátszakadása a babától, pedig módfelett megkönnyítette volna a dolgát. Legközelebb megpróbálhatná kórházban, mi a véleménye?

- Persze, miért ne? - helyeselt álmosan, aztán halkan elnevette magát. - Nem lesz nekem semmi bajom. - Ilyen felnőttesen. Ez se lesz már gyerek, gondolta Jack doktor, akármilyen pöttöm, na, azt a pletykát, ha ezt az eseményt a szájára veszi a falu, bár ő egy mukkot se mond Eileennek!

- Megmondtam, hogy jól van, nem megmondtam? - lökte félre a szúnyoghálót nagyanyó. A kicsi megint sírdogált. Az anya rá se nézett.

Nyilván elege van belőle egy időre, gondolta Jack doktor. Nyilván pihenni szeretne, amíg teheti.

- Jó, jó! - Visszahajtotta a takarót. - De ha vérezni kezd, ha belázasodik, rögtön ültesse be a limuzinjába, és irány Napoleonville! Meg se álljon a kórházig!

- Naná! Nagyon örülök, hogy eljött, Jack doktor! - Azzal Mary Jane kézen fogta az orvost, és kivezette a sátorból, el az ágytól.

- Köszönöm, doktor úr! - mondta halkan a vörös hajú lány. - Akkor ugye megírja, kérem? Születési dátummal, és mindennel, utána pedig aláíratja velük, mint tanúkkal?

- Rögtön van is itten egy asztal, ahol megírhassa! - mondta Mary Jane, és arra a tákolmányra mutatott, amit két szál fenyődeszkából és két ócska kólásládából eszkábáltak. A doktor időtlen idők óta nem látott ilyen ládát; azokhoz az apró palackokhoz használtak ilyet, amik öt centet kóstáltak. Mary Jane nyilván úgy okoskodik, hogy eladhatja a bolhapiacon valamelyik gyűjtőnek. Sok minden van itt, amit el lehet adni. Jack doktor egy ódon gázégő falikarját is látta, közvetlenül maga mellett.

Majd beleszakadt a háta, hogy ilyen görnyedten kell írnia, de hát úgyis hiába panaszkodott volna. Elővette a tollát. Mary Jane felnyúlt a csupasz villanykörtéért, és megdöntötte, hogy az orvos lásson.

Lentről felhallatszott a kipi-kopi-kopp. Aztán valami surrogás. A doktor ismerte ezeket a hangokat.

- Mi ez a zaj? - kérdezte. - Nohát akkor. Anyja neve?

- Mona Mayfair.

- Apja neve?

- Michael Curry.

- Törvényes házastársak?

- Nem. Ezt a rubrikát ugorja át, jó? Dr. Jack megcsóválta a fejét.

- Azt mondja, éjszaka született?

- Tíz perccel hajnali kettő után. Szülésnél segédkezett Dolly Jean Mayfair és Mary Jane Mayfair. Fontevrault. Tudja, hogy kell írni? Az orvos bólintott.

- Gyermek neve?

- Morrigan Mayfair.

- Morrigan. Még sose hallottam ezt a nevet. Van egy ilyen szent, hogy Morrigan?

- Betűzd le, Mary Jane - szólt ki a fülkéből az anya nagyon halkan. - Két r-rel, doktor úr.

- Tudom én, kedves - felelte Jack doktor. Lebetűzte a nevet az anya kedvéért. - No már most, nem mértem meg a súlyát...

- Négy és egynegyed kiló! - közölte nyanya, aki fel-alá járkált a vállára boruló babával, és a kicsi hátát paskolgatta. - Lemértem a konyhai mérlegen. Magasság normális!

Dr. Jack ismét megcsóválta a fejét. Gyorsan kitöltötte, ami még hátra volt, kapkodva körmölt egy

másolatot. Mi értelme lett volna bármit is mondani ezeknek?

Egyszerre lobbant a villám a négy oromzaton, északon és délen, keleten és nyugaton. Utána kellemes, meghitt sötétség lett a padláson. Az eső puhán zsongva mosdatta a tetőt.

- Oké, akkor itt ez a másolat - nyomta Mary Jane kezébe a bizonyítványt, ezt pedig magammal viszem, és a rendelőmből postázom a plébániának. Két héten belül megkapják a hivatalos anyakönyvi kivonatot. Próbáljon szoptatni egy kicsit, ha nincs is teje, csak előtej, és...

- Ezt már én is mondtam neki, dr. Jack! - vágott közbe nyanya. - Fog is majd szoptatni, mihelyt maga elmegy. Csak olyan félénk a kis szentem.

- Jöjjön, doktor! - szólította föl Mary Jane. - Hazaviszem.

- A szentségit, nem bánnám, ha más módon is haza lehetne jutni innen - zsémbelt az orvos.

- Hát ha lenne seprűm, akkor repülnénk, ugyi. - Mary Jane intett, hogy jöjjön, és elindult karcsú lábán leffegő szandáljában a lépcsőhöz.

Az anya puhán, kislányosan kuncogott. Egy pillanatra teljesen egészségesnek látszott, még az arca is kipirult egy kicsit. A melle majd kicsattant. Remélhetőleg a baba nem fog finnyáskodni. Hogy ne sokat csűrjük-csavarjuk a szót, lehetetlen eldönteni, hogy a két lány közül melyik a csinosabb.

Felemelte a hálót, és újból az ágyhoz lépett. Ezt a blamát, csicsog a cipőjéből a víz, de mit tehetne, ha egyszer bőrig ázott?

- Akkor ugye jól van, kedves? - kérdezte.

- Igen, jól - felelte az anya. Két kézre fogta a kancsót, és hatalmas kortyokban nyelte a tejet. Miért ne? Bár biztos nincs szüksége rá. Tündöklő, kislányos mosolyt villantott az orvosra, körülbelül a legtündöklőbbet, amellyel dr. Jack találkozott valaha. Mosolyától felragyogott a fehér fogsora és az orrán a szórványos szeplők. Kis vakarcs, ennek ellenére körülbelül a legcsinosabb gyufafejű, akit életében látott.

- Jöjjön mán, doktor! - bődült rá Mary Jane. - Monának pihennie kell, az a baba meg mindjárt elkezd óbégatni. Na pá, Morrigan, pá, Mona, pá, nyanya!

A szó szoros értelmében keresztülvonszolta az orvost a padláson, csak annyi időre állt meg, amíg a fejébe csapta cowboykalapját, amelyet ezek szerint levett, mikor bejöttek. A karimából, csurgott a víz.

- Csitt, csitt, csitt! - nyugtatta nyanya a babát. - Aztán siessél, Mary Jane! Kezd igencsak nyűgösködni a kicsi!

Dr. Jack már majdnem kibökte, hogy miért nem adja oda a babát az anyjának, de Mary Jane le is lökte volna a lépcsőn, ha nem mozdul. Valósággal űzte lefelé, hegyes kis mellével szurkálta az orvos hátát. Mellek, mellek, mellek. Hála istennek, hogy a geriátria a szakterülete, mert ezt nem bírta volna, csitri anyák, áttetsző pendelyben, lányok, akik szinkronban beszéltetik a két mellbimbójukat, egyszerűen égbekiáltó!

- Doktor, ötszáz dollárt fizetek ezért a vizitért - mondta bele a fülcimpájába Mary Jane a rágógumiszínű szájával -, mert pontosan tudom, mit jelent kijönni egy ilyen délutánon, és maga egy olyan kedves, drága...

- Egen, aztán mikor kapom meg azt a pénzt, Mary Jane Mayfair? - kérdezte harapósan dr. Jack, mert ezek után nem volt hangulata a szépelgéshez. Lányok! Ahhoz vajon mit szólna, ha ő most megfordulna egy taperolás erejéig, csak hogy érezze, mi van a csipkeruha alatt, amit Mary Jane olyan előzékenyen odafen az ő hátához? Fel kéne számolni egy új pár cipőt is, tessék, mi lett a cipőjéből, a lány simán kivasalhatná az árát a New Orleans-i gazdag rokonaiból.

Álljunk csak meg egy percre! Ha a kislány az emeleten ugyancsak egy gazdag Mayfair, aki azért jött ide...

- Szemet se izguljon ezen! - trillázta Mary Jane. - Nem szállította le a pakkot, csak láttamozta!

- Egyáltalán miről beszél?

- Most pedig szépen beülünk a csónakba!

Loholt a földszintre vezető lépcsőhöz. Az orvos cuppogva trappolt utána. Innen belülről nézve mintha nem is dőlne meg annyira a ház. Már megint az a kipi-kopi-kopp. Az ember esetleg megszokhatná, hogy egy megdőlt házban lakjon, de hogy egy félig elöntött házban, annak még a gondolata...

Nappali világosság lett a villámtól, és életre kelt a folyosó, a tapéta, a mennyezet, a szemöldökfák az ajtók felett, és a vén csillár, amelyen két foglalatból döglött kábelek lógtak.

Az volt az! Számítógép! Meglátta a tört másodpercnyi fehér lobbanásban; a hátsó szobában egy nagyon magas fiatal nő hajolt a gép fölé, ujjai repültek a billentyűkön, a haja ugyanolyan vörös, mint a padláson fekvő anyáé, de kétszer olyan hosszú, és dudorászott munka közben, mintha azt motyogná félhangosan, amit a klaviatúrán fogalmaz.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Ismét leereszkedett a sötétség, amelyben csak a képernyő villódzott, és egy hattyúnyakú lámpa csorgatott sárga fényt a repkedő ujjakra.

Kipi-kopi-kopp!

Akkorát dörgött, hogy minden darab üveg csörögni kezdett a házban. Mary Jane a füléhez kapta a kezét. A magas fiatal nő visítva felugrott a székből, kiment az összes villany, a ház elmerült a sűrű délutáni homályban, bár tulajdonképpen esti homály is lehetett.

A magas szépség úgy visított, mint akit nyúznak. Magasabb volt dr, Jacknél!

- Csitt, csitt, Morrigan, hagyd abba! - ordította Mary Jane, miközben rohant felé. - Csak kiment az áram, de mindjárt visszajön!

- De ha meghalt, de ha egyszer meghalt! - kiáltotta az, majd megfordult, lenézett dr. Jackre, és az orvos egy pillanatra attól tartott, hogy most kapja meg a dilihoppot, mert az anya fejét látta valahol a magasban ennek a lánynak a nyakán, ugyanazokat a szeplőket, ugyanazt a vörös hajat, fehér fogat, zöld szemet. Egek ura, mintha indigóval másolták volna rá a nyakára az anya arcát, de hogy mekkorára felnyurgult ez a paszulykaró! Márpedig ikrek nem lehetnek. Az orvos százhetvenhét centiméterre nőtt, de ez a colos égimeszelő legalább harminc centivel magasabb volt nála. Egy szál bő fehér inget viselt, mint az anya, és a puha fehér lábának nem volt se vége, se hossza. Testvérek ezek. Azoknak kell lenniük.

- Hú! - mondta a lány, aztán elindult felé, mezítláb a csupasz deszkán, bár Mary Jane megpróbálta visszatartani.

- Menj vissza szépen, és ülj le! - biztatta. - Semmi idő alatt lesz villany megint!

- Te férfi vagy! - mondta a magas fiatal nő, illetve lány, mert annyi idős lehetett, mint a pöttöm anya fent az ágyban, vagy legföljebb mint Mary Jane. Odaállt az orvos elé, összeráncolta rőt szemöldökét. Zöld szeme, amelyet végükön felgöndörödő, hosszú pillák szegélyeztek, nagyobb volt, mint a padláson fekvő csöppségé. - Férfi vagy, ugye?

- Mán mondtam, hogy ő a doktor! - magyarázta Mary Jane. - Azért jött, hogy kiállítsa a baba születési bizonyítványát. Dr. Jack, ez itten Morrigan, a baba nagynénje, Morrigan, ő dr. jack, ülj le szépen, Morrigan! Hadd végezze a munkáját a doktor bácsi! Menjünk, doktor!

- Ne légy már olyan kulisszahasogató, Mary Jane! - mondta a paszulykaró lány. Fülig szaladt a szája, és összedörgölte hosszú, selymes, fehér kezét. Pont úgy beszélt, mint a kicsi anya a padláson, ugyanolyan pallérozott hangon. - Meg kell bocsátania, dr. Jack, a modorom még nem olyan, mint kellene, némileg darabos vagyok, vagy talán valamivel több információt próbálok megemészteni, mint amennyit Isten szánt a fajtámnak, de oly sok feladatot kell megoldanunk, például most, hogy megvan a születési bizonyítvány, mert ugyebár megvan, Mary Jane, ezt próbáltad értésemre adni, amikor oly otrombán félbeszakítottalak, nemde, mi lesz a baba keresztelőjével, mert ha nem csal az emlékezetem, a testamentum egyértelműen előírja, hogy a babát katolikusnak kell keresztelni. Sőt egyes, most megnyitott és épp csak futólagosan érintett dokumentumokból arra kell következtetnem, hogy a keresztelő sokkal fontosabb, mint a törvényes nyilvántartás.

- Miket beszél maga? - hüledezett dr. Jack. - És az ég szerelmére, hol vakcinálták povedálással?

Morrigan szépen, gyöngyözően nevetett, csattanva összecsapta a tenyerét, és megrázta a fejét. Vörös haja hullámokat vetett.

- Maga miket beszél, doktor úr! - mondta. - Milyen idős? Ugyancsak derekas termetű ember, hadd lám csak, úgy saccolom, hogy hatvanhét éves, igazam van? Megnézhetem a szemüvegét?

Lekapta a szemüveget dr. Jack orráról, mielőtt az tiltakozhatott volna, és a lencsék mögül kémlelte az orvos arcát. Dr. Jack szóhoz sem jutott; mellesleg hatvannyolc éves volt. Puszta szemmel csak egy illatos foltot érzékelt a lányból.

- Ó, hiszen ez óriási, de tényleg! - Tökéletes célzással visszaillesztette a szemüveget a tulajdonosa orrára, és egyszerre kiélesedtek a részletei, kerek arca és a szája, amelynek Amor-íve körülbelül a legtökéletesebb volt, amit Jack doktor látott valaha.

- Igen, épp csak egy hajszálnyival nagyítja föl a tárgyakat, és ha elgondolom, hogy ez csak egyike a megszokottabb mindennapi találmányoknak, amelyekkel minden valószínűség szerint találkozni fogok a létezés első óráiban, pápaszem, szemüveg, jól mondom? Szemüveg, mikrohullámú sütő, fülklipsz, telefon, NEC MultiSync SD számítógépes képernyő. Az az érzésem, hogy később, mikor majd elmélkedem a történtekről, valami költészetet kell találnom az elsőnek látott tárgyak listájában, főleg, ha megállja a helyét az

az állítás, hogy az életben semmi sem véletlenszerű, hogy a dolgok csupán látszanak véletlenszerűnek bizonyos nézőpontokból, és végső soron, miután finom behangolást végeztünk a megfigyelés eszközein, meg fogjuk érteni, hogy még egy elhanyagolt és leromlott ház két szintjén található találmányok is úgy csoportosulnak, hogy jellemezzék a lakosokat, méghozzá sokkal alaposabban, mint első látásra képzelnénk. Erről mit gondol?

Most dr. Jacken volt a sor a hahotázásban. A térdét csapkodta.

- Kedves, nem tudom, mit gondolok róla, de fixen nagyon tetszik a stílusa, ahogy mondja! - közölte. - Mit is mondott, hogy hívják, Morrigannek, magáról nevezték el a babát, azt ne mondja már, hogy maga is Mayfair!

- De bizony, uram, abszolúte, Morrigan Mayfair! - mondta a lány, és égnek lökte a karjait, mint egy szurkolókórus vezetője.

Valami villant, halk dorombolás hallatszott, és felgyúlt a villany. A mögöttük levő szobában nyikorogva-szuszogva életre kelt a számítógép.

- Hoppáré, irány egyenest! - mondta Morrigan, és meglobogtatta vörös haját. - Vissza Mayfair és Mayfairhez, amíg Természet Anyánk úgy nem tartja jónak, hogy megszégyenítsen, függetlenül attól, mennyire jól vagyunk fölszerelve, konfigurálva, programozva és installálva - röviden, amíg ismét be nem üt a mennykő!

Visszarúgtatott a székhez, elfoglalta helyét a képernyő előtt, és folytatta a gépelést, mint aki tökéletesen megfeledkezett dr. Jack jelenlétéről.

- Mary Jane! - süvöltötte nyanya az emeletről. - Mary Jane, mozogj már, éhes a baba!

Mary Jane megrántotta az orvos kabátujját.

- Várjon csak egy percet! - tiltakozott az orvos. De már elveszítette a döbbenetes lányt, teljesen és tökéletesen elveszítette, ezt ugyanolyan tisztán látta, mint azt, hogy Morrigan anyaszült meztelen a fehér ing alatt, és a hattyúnyakú lámpa fénye pont a mellét, a lapos hasát és a meztelen combját világítja meg. Úgy tűnik, bugyi sincs rajta. És az a hosszú, csupasz lábfeje, milyen nagy lába van! Biztonságos mezítláb számítógépelni ekkora viharban? A vörös haj a szék üléséig ért.

- Mary Jane! - mennydörögte nyanya. - Ötre vissza kell vinned a babát!

- Jövök, jövök! Menjünk mán, dr. Jack!

- Pá, dr. Jack! - rikkantotta váratlanul a szépséges paszulykaró, és integetett a jobbjával, amely megdöbbentően hosszú karban folytatódott, de közben le sem vette a szemét a képernyőről.

Mary Jane elszáguldott az orvos mellett, és beugrott a csónakba.

- Akkor jön, vagy nem jön? - kérdezte. - Én mindenesetre elhúzok, rengeteg dolgom van. Netán itten akar maradni?

- Hova kell vinni a babát öt órára? - kérdezte a fölocsúdó orvos. - De csak nem viszi el ismét, kereszteltetni!

- Siess már, Mary Jane!

- Horgonyt fel! - vijjogta Mary Jane, és a lépcsőnek támasztotta a póznát.

- Várjon már!

Dr. Jack ugrott. A csónak csobogva táncolt a vízen; először a korlátbáboknak ütődött, aztán a falnak.

- Jól van, jól van, ne olyan hévvel! Juttasson el a stéghez, anélkül, hogy belefordítana a mocsárba. Lenne olyan szíves?

Kipi-kopi-kopp.

Hála istennek, az eső csendesedett némileg. Még a nap is áttört egy kicsit a vastag szürke felhőkön, csak annyira, hogy felragyogtassa a vízcseppeket.

- Ezt tegye el, doktor -, rendelkezett Mary Jane, amikor az orvos bemászott az autóba. Vastag boríték volt, tele bankókkal, és mikor a lány végigpörgette őket a hüvelykujjával, dr. Jack látta, hogy csupa új húszas. Úgy saccolta, hogy egy ezres lehet. Mary Jane becsapta az ajtót, és rohanvást átkerült a másik oldalra.

- Ez túl sok, Mary Jane! - tiltakozott az orvos, de közben már saraboló kapára, fűnyíróra, vadi új sövényvágó ollóra és Sony színes tévére gondolt, és nincs az az ok a földkerekségen, hogy ezt is beleírja a bevallásába.

- Jaj, fogja mán be, és tegye el! - türelmetlenkedett Mary Jane. - Ilyen napon kijönni! Bőven megérdemelte. - A szoknyája ismét felcsúszott combtőig, de hol volt attól a lángoló gyönyörűségtől odafent, vajon milyen lenne megropogtatni egy ilyet, csak öt percre, egy ilyen fiatalt, karcsút, üdét és szépségeset, azokkal a mérföldes lábaival. Nyugodj már le, vén bolond, mert itt kapsz szívrohamot!

Mary Jane rükvercbe kapcsolt, a kerék berregett a vizes kagylóhéjakon, aztán csinált egy veszedelmes rendőrkanyart, és elindult az ismerős kátyúkon át.

Jack doktor még egyszer visszapillantott a házra, a ciprusok fölé tornyosuló tömegre, a korhadó oszlopokra, a békalencsés latyakba merült ablakokra, majd elfordult, és az utat nézte. Barátom, de örült, hogy elszabadulhatott innen!

És ha majd hazamegy, és Eileen, az asszonykája megkérdezi: “Nohát mit láttál Fontevrault-ban, Jack?”, akkor mit felel neki? Azt biztosan nem, hogy a három legszebb lányt egy fedél alatt. De azt se, hogy egy pakli húszdolláros van a zsebében.

HUSZONNYOLC

KITALÁLTUNK MAGUNKNAK egy emberi személyazonosságot!
Mi “lettünk” a piktek ősi törzse, és azért vagyunk olyan magasak, mert északi országból jöttünk, ahol hosszúra nőnek az emberek, és nincs más vágyunk, mint békességben élni azokkal, akik nem háborgatnak.

Persze ezt fokozatosan kellett végrehajtani. Mielőtt cselekedtünk volna, szóban elterjesztettük a hírét. Először kivártunk, ebben az időszakban nem bocsátottunk be a völgybe idegent, majd alkalmilag beengedtünk egy-egy utazót, akiktől értékes dolgokat tanultunk. Ezek után kimerészkedtünk a világba, mint piktek, bölcsességünket és barátságunkat kínálva azoknak, akikkel találkoztunk.

Idővel, noha a táltosok legendája nem halt ki, és mindannyiszor fellángolt, ha egy szegény táltost elfogtak, bejött a színlelés. Biztonságunkat nem sáncok növelték, hanem lassú beilleszkedésünk az emberek közé.

Mi voltunk a kevély és elzárkózó Donnelaith-klán, de aki hozzánk jött, azt vendégszeretet várta tornyainkban. Isteneinket nem sokat emlegettük. A magánéletünket vagy gyerekeinket firtató kérdéseket megkerültük.

Egyébként úgy éltünk földünkön, mint a nemesemberek: ragaszkodtunk a büszkeség és a becsület elveihez.

Nagyszerűen sikerült! És miután megnyíltak a völgy kapui, most először közvetlenül a külvilágból kaptuk az új tudást. Egykettőre megtanultunk varrni, szőni, noha a szövés veszedelmes csapdának bizonyult. Amilyen túlfűtöttek voltunk, mindenki szőni akart, férfiak-asszonyok egyaránt. Szőttünk éjt nappá téve, egyszerűen nem bírtuk fékezni magunkat.

Az volt az egyetlen ellenszer, hogy odavágjuk az egészet, és megtanulunk egy új mesterséget. Például a fémművességet. Azt is megtanultuk. Noha nem jutottunk tovább néhány éremnél és nyílhegyeknél, egy ideig odáig voltunk a kovácsmesterségért.

Az írás is megérkezett. Kikötöttek más népek is a brit partokon, és a barbár harcosokkal ellentétben, akik elpusztították síksági életünket, ezek írtak kőre, viasztáblákra és birkabőrre, amelyet úgy készítettek ki, hogy tartós legyen, és öröm legyen megfogni, ránézni.

Ezekre a kövekre, viasztáblákra és pergamentekercsekre görögül és latinul írtak. Először rabszolgáinktól tanultuk a nagyszerű kapcsolatot jel és szó között, majd az utazó tudósoktól, akik eljutottak a völgybe.

Sokunknak mániánk lett, főleg nekem; szüntelenül írtunk és olvastunk, áttettük írott szavakba nyelvünket, amely sokkal régibb az összes britanniainál. Kidolgoztunk egy ogam nevű írást, amelyet titkos feljegyzéseinkhez használtunk. Észak-Skócia sok kövén találkozhattok ezzel az írással, de ma már senki sem képes megfejteni.

Kultúránk, a név, amelyet fölvettünk, mármint a pikteké, művészetünk, írásunk máig tökéletes rejtély. Hamarosan megértitek, miért és azt is megtudjátok, miért veszett el a pikt kultúra.

Néha elgondolkozom, mi történhetett azokkal a szótárakkal, amelyeket oly fáradságosan állítottam össze. Hónapokig dolgoztam rajtuk egyhuzamban, akkor tartottam csak szünetet, ha ledőltem pár órai álomra, vagy ételt hozattam.

A völgy talajába ásott veremházakba rejtettük őket. Ezeket a vermeket búvóhelynek szántuk, arra az esetre, ha az emberek ismét megtámadnának. Ide dugtunk el számos latin és görög kéziratot, amelyekből tanultam valamikor régen.

A másik veszélyes csapda, amely valóságos révületbe ejtett, a matematika volt. A hozzánk került könyvek néhánya mértani teorémákkal foglalkozott. Napokig vitatkoztunk róluk, háromszögeket rajzolva a sárba.

Izgalmas idők voltak ezek. A cselnek hála, simán hozzáfértünk a leg- újabb felfedezésekhez. Bár örökösen figyelnünk és korholnunk kellett a bolondos ifjú táltosokat, hogy ne bízzanak a jövevényekben, és ne habarodjanak beléjük, általában sokat megtudtunk a Britanniába érkező rómaiakról, többek között azt, hogy ezek a rómaiak megbüntették a kelta barbárokat, akik olyan gyalázatos dolgokat műveltek velünk.

Ezek a rómaiak nem hittek a babonás bennszülöttek táltosaiban. Egy hatalmas, civilizált birodalomról meséltek, amely tele van büszke városokkal.

De mi a rómaiaktól is féltünk. Mert noha olyan nagyszerű épületeket emeltek, amelyeknek sose láttuk párját, a többieknél is jobban értettek a háborúhoz. Sokat hallottunk a győzelmeikről. Művészi tökélyre fejlesztették a hadakozást, hogy még hatékonyabbak legyenek a pusztításban. Mi meghúzódtunk elzárt völgyünkben, mert nem akartunk csatatéren találkozni a rómaiakkal.

Egyre több kereskedő hozta hozzánk könyveit, pergamentekercseit. Mohón olvastam filozófusaikat, drámaíróikat, költőiket, szatirikusaikat, rétoraikat.

Persze egyikünknek se lehetett fogalma a római élet igazi minőségéről, a néplélekről, a nemzeti jellegről. De azért tanultunk. Már tudtuk, hogy nem minden ember barbár. Ezt a szót maguk a rómaiak használták a Britanniát benépesítő törzsekre, akiket leigázni jöttek egy világbirodalom nevében.

Mellesleg a rómaiak sohasem jöttek el a völgyünkig, noha kétszáz évig hadakoztak Britanniában. A római Tacitus megörökítette a korai hadjáratot, amelyet Agricola Skóciáig vezetett. A következő században megépült az Antoninus-fal, amely világ csodája volt a Rómával szembeszegülő barbárok szemében, és a közelében a negyvenöt mérföld hosszú Hadi Út, amelyen nemcsak katonák közlekedtek, de tengerjáró kereskedők is hozták portékáikat, más civilizációk bűvöletes bizonyítékait.

Végül maga a római császár, Septimius Severus jött át Britanniába, hogy leigázza a skót törzseket, de még ő sem hatolt be a mi erődjeinkbe.

A rómaiak évekig maradtak, sok különös zsákmánnyal kedvezve kis nemzetünknek.

Mire kivonultak a szigetről, és végleg átengedték a barbároknak, már nem voltunk rejtett nép. Emberek százai telepedtek le völgyünkben, hódoltak nekünk, mint uraiknak, megépítették nagy tornyaink körül a saját kisebb tornyaikat, bennünket, parancsolóikat pedig büszke, talányos, ám egyébként teljesen emberi családnak láttak.

Nem mindig volt könnyű fenntartani ezt a látszatot. Ám sose volt még kor, amely alkalmasabb lett volna rá. Világtól elzárt erődjeikben sorra keletkeztek a klánok. Nem a városok, hanem az apró hűbérbirtokok országa voltunk. Bár furcsállották, hogy ilyen magasra nőttünk, és csak egymás között házasodunk, minden más tekintetben elfogadtak.

Persze a dolognak az volt a titka, hogy kívülállók soha, de soha ne láthassák a születés rítusát! Itt a kis nép vállalta az őrködést, mert időről időre szükségük lett a segítségünkre.

Amikor úgy döntöttünk, hogy feláll a kör a kövek között, a Donnelaith-i csekélyebb klánoknak azt mondtuk, hogy papjaink csak a legszigorúbban zárt körben vezethetik a családi szertartásokat.

Ahogy felbátorodtunk, a többieket is odaengedtük, de csupán a külsőbb körökbe. Sose láthatták, mit művelnek a papok a gyülekezet szívében. Sose láthatták a születést. Azt hitték, az ég, a nap, a szél, a hold és a csillagok valamiféle ködös kultuszát űzzük, és varázslóknak neveztek bennünket.

Persze, ehhez a völgy lakóinak békés együttműködésére volt szükség. Ez meg is maradt századokon át.

Összefoglalva, emberszámba vettek az emberek. Más táltosok is csatlakoztak a színjátékhoz, pikteknek állították magukat, megtanulták írásunkat, erődjeiket a mi stílusunkban építették és díszítették. Az a táltos, aki életben akart maradni, átvette ezt az életmódot, bolonddá téve az embereket.

Már csak a vad táltosok kóboroltak mindennek fittyet hányva az erdőben. De még ők is ismerték az ogam írást és sok jelképünket.

Például egy erdei magányos táltos, ha jelezni akarta jelenlétét véreinek, belevésett a fába valamit, ami semmit se mondott az embereknek. Ha egy fogadóban pillantott meg egy másik táltost, felkínálhatott neki valamilyen ajándékot, például egy tűt vagy fibulát, amelyet valamelyik emblémánk ékesített.

Szép példája ennek az az emberi arcot viselő bronz dísztű, amelyet több száz éve találtak Sutherlandben. Az embereknek, mikor erről a tűről írnak, fogalmuk sincs, hogy az anyaméhből előbújó, hatalmas fejű, táltos újszülöttet ábrázol; a keresztbe font pici karok hamarosan kitárulnak és megnőnek, mint a frissen kikelt pillangó szárnyai.

Sziklákra, barlangok szájába, szent köveinkre is vésztünk jelképeket, szertelen képzelettel ábrázolva az elveszett föld trópusi bujaságú állatvilágát. Másoknak kimondottan személyes jelentősége volt. Magunkat félrevezető módon ádáz harcosoknak ábrázoltuk, így vezetve félre - mi legalábbis ezt képzeltük - az embereket, akikkel találkoztunk.

Amit elmeséltem, annak az összefoglaló neve: pikt művészet. A pikteké, Britannia máig megfejtetlen, nagy

talányáé.

Mi volt a legnagyobb félelmünk? Mi jelentette a legnagyobb veszélyt? Elegendő idő telt el ahhoz, hogy ne féljünk az emberektől, akik valójában semmit sem tudtak rólunk. De a kis nép tudta, kik vagyunk, borzasztóan akart párzani velünk, és noha szükségük volt ránk a védelmükhöz, alkalmanként még mindig ártottak nekünk.

Ám békességünket a boszorkányok veszélyeztették igazán. A boszorkányok voltak azok a halandók, akik érezték a szagunkat, és valamilyen módon képesek voltak párzani velünk, vagy táltosokkal közösült emberektől származtak. Mert a boszorkányoknál - akik természetesen mindig ritkaságszámba mentek - anyáról leányra, apáról fiúra szállt fajunk legendája, és az eszelős ábránd, hogy ha valamilyen módon elegyedhetnének velünk, óriási termetű, szépséges gyermekeket nemzhetnénk, akik nem halnak meg soha. Ebből a kerge elképzelésből szükségszerűen kisarjadt a másik, hogy a boszorkány halhatatlan lesz, ha táltosvért iszik. Tehát ha kellő igézésekkel és rontásokkal megölnek, akkor átvehetik hatalmunkat.

Ebben az volt a legborzasztóbb, az jelentette a legfőbb veszedelmet, hogy a boszorkányok gyakran első látásra meg tudták állapítani, hogy nem egyszerűen hosszúra nőtt halandók vagyunk, hanem táltosok.

Boszorkányt nem engedtünk be a völgybe. Ha pedig utaznunk kellett, aggályos gonddal kerültük a falusi javasasszonyt, vagy az erdőben tanyázó boszorkánymestert. Bár persze nekik is megvolt a maguk félnivalója, mert mi is tévedhetetlenül fölismertük őket első látásra, mivel pedig nagyon gazdagok és nagyon agyafúrtak voltunk, ugyancsak megkeseríthettük az életüket.

Veszélyes játszma kezdődött, ha felbukkant a boszorkány. Még veszélyesebb lett, ha egy ravasz vagy nagyravágyó boszorkány a fejébe vette, hogy felkutatja a felföldi szálas termetű klánok között a táltosokat.

És az volt a legveszélyesebb, ha egy varázshatalommal bíró, erős boszorkány kicsalogatta búvóhelyükről a táltosokat, és bájolással, muzsikával bevonta őket rítusaiba.

Fel-felröppent a hír, hogy másutt láttak táltosokat. Pletykáltak kevert vérű sarjakról; suttogtak boszorkányokról, a kis népről, varázslatról.

Mi nagyjából biztonságban voltunk az erődünkben.

A világ most már ismerte Donnelakh völgyét. Más törzsek szüntelenül marakodtak, de minket békén hagytak, nem azért, mintha az emberek féltek volna a völgyben tanyázó szörnyetegektől, hanem mert tiszteletreméltó nemeseknek tartottak minket.

Fényes életet éltünk azokban az években - ám a velejéig hazug volt az élet. Sok fiatal táltos nem is bírta. Világgá mentek, sose jöttek vissza. Hébe-hóba elvetődtek hozzánk kevert vérű táltosok, akik már nem is tudták, ki vagy mi teremtette őket.

Idővel fölöttébb furcsa dolog történt. Egyes táltosok elkeveredtek az emberekkel.

Ez pedig így zajlott le: mondjuk egy táltos hím vándorútra ment, a sűrű erdőben találkozott egy magányos boszorkánnyal, akibe beleszeretett, egy olyan boszorkánnyal, aki simán kihordta a táltosmagzatot. A táltos szerette a boszorkányt, és az az ágrólszakadt, szegény teremtés feltétlen odaadással viszonozta a szerelmet. A táltos hazahozta, és a boszorkány a halála előtt talán szült neki még egy gyermeket. E kevert vérű táltosok némelyike pedig hozzájuk hasonlókkal házasodott.

Az is előfordult, hogy egy szépséges táltos nőstény beleszeretett egy halandó férfiba, és mindent odadobott érte. Akár évekig élhettek együtt, mire a nő megfogant, de a félvér gyermek még szorosabban összefűzte a kis családot, mert az apa látta önnön arcát a gyermek vonásaiban, és magáénak ismerte el a sarjat, aki természetesen táltos volt.

Így sűrűsödött ereinkben az emberi vér, és így szivárgott át vérünk az emberi Donnelaith-klánba, amely túlélt minket.

Hadd ne beszéljek gyakori szomorúságunkról, a titkos szertartásokon megnyilvánuló érzelmekről. Hadd ne írjam le hosszú eszmecseréinket, amelyekben a világ értelmét latolgattuk, és azt próbáltuk megfejteni, miért kell emberek között élnünk. Nektek nem kell magyaráznom, hiszen ti is kirekesztettek vagytok, ha pedig Isten kegyelméből mégsem vagytok azok, akkor is elképzelhetitek.

Mi maradt mára a völgyből?

Hová lett a megszámlálhatatlan torony és kerekes ház, amelyeket építettünk? Hol vannak köveink a furcsa írásjelekkel, és a hosszú, kígyózó alakokkal? Mi lett a pikt vezérekből, akik olyan fenséges látvány nyújtottak lovaik nyergében, és oly mély hatást tettek nyájasságukkal a rómaiakra?

Ti is tudjátok, mi maradt Donnelaithből: egy ósdi fogadó, egy várrom, egy kiterjedt ásatás, amelyben fokozatosan feltárul egy óriási székesegyház, mesék boszorkányságról és bánatról, nagyurakról, kik haltak idő

előtti halált, és egy különös családról, amely Európából Amerikába vitte magával a gonosz vért, a hajlamot, amelyből vagy kisded, vagy szörny születik, a boszorkányság lidércfényében foszforeszkáló hajlamot, egy családról, amelyet ezért a vérért, ezért a boszorkányságért hízelgett körül Lasher, egy táltos agyafúrt és könyörtelen szelleme.

Hogyan pusztították el a Donnelaith-i pikteket? Miért buktak el ugyanolyan sorsszerűen, mint az elveszett föld és a síkság népe? Mi történt velük?

Nem a britek, az anglik, vagy a skótok igáztak le. Nem a szász, vagy az ír, vagy a germán törzsek rohanták le a szigetet. Őket túlságosan lefoglalta, hogy egymást irtsák.

Gyilkosaink éppen olyan szelíd emberek voltak, mint mi, éppen olyan szigorú elveket vallottak, és kedves álmokat szőttek. Vezérüket, akit követtek, istenüket, akit imádtak, megváltójukat, akiben hittek, Jézus Krisztusnak hívták. Jézus Krisztus lett a mi romlásunk.

Ő vetett véget az ötszáz évig tartó virágzásnak. Az ő jóságos ír szerzetesei taszítottak vesztünkbe.

Felfogjátok, hogy történhetett ilyen?

Felfogjátok, milyen sebezhetők voltunk sziklatornyaink magányában, ahol gyerek módjára élveztük az írást meg a szövést, és átdudorásztunk, átdalolgattunk egész napokat? Mennyire sebezhetővé tett a hitünk a szeretetben meg a Jó Istenben, mennyire sebezhetővé tett, hogy nem voltunk hajlandók szentnek tekinteni a halált?

Mi is a korai kereszténység üzenete, amelyet a partjainkra érkező római és kelta szerzetesek hirdettek? Hogy is hangzik a folttalan üzenet, amelyet máig hirdetnek a magukat Krisztusnak és a krisztusi tanításnak szentelő új szekták?

A szeretet, ugyanaz, amiben mi hittünk!

A megbocsátás, ugyanaz, amit célszerűnek tartottunk. Az alázat, amit minden büszkeségünk ellenére sokkal nagyszerűbbnek tartottunk az örökösen háborúzó emberek gyilkos gőgjénél. Jóság, kedvesség, az igazság öröme - a mi ősi értékeink! A húst, a bukásaink örökös okát! A hús bűneit, amelyek szörnyeteggé tettek az emberek szemében, mert szertartásos nagy körökben párzottunk, és hoztuk világra kifejlett gyermekeinket.

Ó, érettek voltunk rá! Ó, nekünk lett ez a vallás!

A trükk pedig, az isteni trükk abban állt, hogy a kereszténység nemcsak ezt ölelte fel, de valamilyen módon kultusszá magasztosította a halált, ugyanakkor azonban jóvá is tette ezt az átszellemítést.

Követitek a logikámat? Krisztus nem a csatamezőn halt meg, mint egy kardforgató harcos; az ő halála alázatos áldozat volt, kivégzés, amit nem lehetett megbosszulni, az Istenember teljes önfeladása emberi gyermekeinek megmentésére, de akkor is halál, és ez a halál volt a minden!

Ó, fenséges volt! Egyetlen más vallás sem foghatott volna ki rajtunk. A barbár istenek panteonjait gyűlöltük. A római és görög isteneket kinevettük. A sumér vagy indiai isteneket ugyanolyan idegennek és ízléstelennek találtuk. De ez a Krisztus - istenemre, hiszen ő volt minden táltos eszménye!

És noha nem teljes életnagyságban pattant ki anyjának méhéből, akkor is szűztől született, ami ugyanolyan csoda. Valóban, Krisztus születése ugyanolyan jelentős, mint alázatos kereszthalála. Ez a mi utunk, ez a mi utunk diadala! Ennek az istennek feltétel nélkül átadhatjuk magunkat!

A végére hagytam a legjobbat: ezeket a keresztényeket egykor ugyancsak üldözte, zaklatta, megsemmisítéssel fenyegette Diocletianus római császár. Hozzánk is menekültek oltalomkeresők, és mi befogadtuk őket.

A keresztények pedig meghódították a szívünket. Ha velük beszéltünk, elhittük, hogy mégis megváltozhat a világ. Elhittük, hogy új kor közeledik, amelyben talán mi is felemelkedhetünk és megújulhatunk.

Ilyen egyszerű volt utolsó megkísértésünk:

Menedéket kért a völgyben egy magányos szerzetes. Toprongyos, csavargó, pogányok űzték, és ő oltalmunkért esdekelt. Mi természetesen sohasem utasítottunk el ilyen kérést. Saját tornyomban szállásoltam el, hogy kifaggassam a külvilágról, ahol nem jártam egy ideje.

Ez pedig, noha én nem tudtam, a Krisztus születését követő hatodik évszázad közepén történt. Ha tudni akarjátok, milyenek voltunk akkor, képzeljetek el szőrmebélésű, arannyal-ékkövekkel hímzett, hosszú ruhájú férfiakat és nőket. A férfiak haja vállig ér, széles övet viselnek, kardjuk mindig kéznél van. A nők sima aranyabronccsal leszorított selyemfátyol alá rejtik hajukat. Képzeljétek el dísztelen, de meleg és barátságos tornyainkat, ahonnan ropogó tüzek tartják távol a hideget. És persze magasak vagyunk, valamennyien nagyon magasak.

És képzeljetek el engem a tornyomban, ezzel a barna csuhájú, szőke kis szerzetessel, amint lelkesen elfogadja tőlem a jó bort.

Nagy batyu volt nála, amire borzasztóan vigyázott. Esdekelt, hogy adjak mellé egy őrt, aki hazakísérje Iona szigetére.

Eredetileg hárman voltak, de útonállók meggyilkolták két társát. Egyedül maradt, mások jóindulatára kellett hagyatkoznia, márpedig el kell juttatnia a batyut Ionára, mert ez fontosabb az életénél is!

Megígértem, hogy biztonságban eljuttatom Ionára. Erre bemutatkozott, hogy Ninian fráternek hívják. Nevét Ninian püspökről kapta, a régi szentről, aki számtalan pogányt megtérített a whitterni kápolnában, vagy klastromban, vagy micsodában. A megtértek között volt néhány vad táltos is.

ÍrországiNinian, a fölöttébb kellemes ábrázatú, megnyerő ifjú írországi kelta, kibontotta a batyut, és megmutatta fölbecsülhetetlen tartalmát.

Mármost jó sok könyvet láttam a magam idejében, római tekercsből, és a ma divatozó kódexből. Tudtam latinul, tudtam görögül. Volt még néhány kathakh nevű parányi könyvem is, amelyeket talizmánként viseltek a csatába induló keresztények. Érdekesnek találtam azokat a keresztény írástöredékeket, amelyeket volt alkalmam látni, de erre a csodára, amelyet Ninian mutatott, nem készültem fel.

Lélegzetelállító misekönyv volt, a négy evangélium, csodaszép rajzokkal, díszítményekkel ékes. A borítója drágakövekkel kirakott arany. Selyembe kötött lapjaira káprázatos képeket festettek.

Azonnal rávetettem magamat a könyvre, és valósággal felhabzsoltam. Hangosan olvastam a latin szöveget, és noha voltak benne szabálytalanságok, nagyjából megértettem. Úgy fúrtam bele magamat a történetbe, mint egy megszállott, ami egy táltosnál persze egyáltalán nem különös. Olyan érzés volt, mint énekelni.

Forgattam a pergamenlapokat, és nemcsak a történet nyűgözött le, de a döbbenetes rajzok mesés fenevadjai, parányi emberalakjai is. Nagyon tetszett ez a művészet, az én kezemből is kikerültek hasonló alkotások.

Akkoriban a szigeteken ugyanez a stílus uralkodott. Később kezdetlegesnek kiáltották ki, még később megszerették szövevényességét, üdeségét.

Ha az evangéliumok hatását akarjátok megérteni, gondoljatok arra, mennyire eltértek minden korábbi írástól, amit ismertem. Ebbe nem vettem bele a héberek Tóráját, mert azt nem olvastam, de az evangéliumokat még azzal sem lehet összehasonlítani.

Összehasonlíthatatlanok voltak! Mindenekelőtt egyetlen emberrel foglalkoztak, ezzel a Jézussal, aki a szeretetet és a békét hirdette, akit üldöztek, megkínoztak és keresztre feszítettek. Megrázó történet! Vajon mit szólhattak hozzá a görögök és a rómaiak? Azonkívül egyszerű ember volt, aki csak nagyon távoli rokonságban állt a régi királyokkal, ez nyilvánvaló. Az általam ismert összes istenekkel ellentétben ez a Jézus a lelkére kötötte tanítványainak, hogy szavait írják le, és tanítsák meg minden népeknek.

Vallásának a lelki újjászületés volt a lényege. Légy egyszerű, szerény, alázatos, szeress másokat.

Most hátráljatok egy lépést, hogy az egész képet lássátok. Nemcsak ez az isten és a története volt elképesztő; az is elképesztő volt, ahogyan a történet összefonódott az írással.

Eddigi elbeszélésemből megállapíthattátok, hogy egyetlen dologban hasonlítottunk barbár szomszédainkra: nem bíztunk az írásban. Szentnek tartottuk az emlékezetet, és úgy véltük, hogy az írás árt neki. Tudtunk írni-olvasni, de azért gyanakodtunk rá. És akkor jön ez az alázatos isten, aki a héberek szent könyveiből idéz, összefüggésbe hozza magát a megváltót ígérő, számtalan próféciával, majd meghagyja tanítványainak, hogy írjanak róla!

Még be sem fejeztem az utolsó evangéliumot, amit a két kézre fogott, nagy misekönyvből olvastam hangosan, miközben fel-alá járkáltam, de máris megszerettem ezt a Jézust, azért, mert olyan sajátos dolgokat hirdetett, azért, ahogyan ellentmondásba került önmagával, és mert olyan türelmes volt a gyilkosaihoz. Ami a feltámadását illeti, első gondolatom az volt, hogy ő is olyan hosszú életű, mint mi, a táltosok. És azért kellett egyik tanítványát a többiek fölé emelnie, mert azok csak emberek voltak.

Mi folyamatosan használtunk ilyen trükköket, hogy különböző alakok bőrébe bújtunk. Így összezavartuk szomszédainkat, akik nem jöttek rá, hogy több száz éve élünk.

Ám hamarosan megértettem a boldog lázban égő Ninian lelkes tanításából, hogy Krisztus testileg feltámadott a halálból, és valóban fölment a mennyek országába.

Mintegy misztikus villámfényben láttam a képet, a szeretet istenét és vértanúját, tanításának forradalmi újdonságát. Valami eszelős igézetbe ejtett, épp azért, mert olyan hihetetlen volt az ellentétes elemeknek ez a

nehézkes, toldott-foldott építménye.

Még valami: a keresztények hitték, hogy a világ hamarosan véget ér. Niniannal folytatott beszélgetésemből levonhattam a következtetést, hogy ez a hitük azóta is változatlan. A valláshoz hozzátartozott a felkészülés a világvégére. Az, hogy a világ még mindig megvan, csöppet sem szegte kedvüket.

Ninian lázasan ellelkendezte, mekkorát nőtt az egyház azóta, hogy valamikor, félezer éve Arimathiai József, Jézus kedves barátja, és Mária Magdolna, aki megmosta, majd a tulajdon hajával törölte szárazra Jézus lábát, megérkeztek Dél-Angliába, és templomot építettek egy somerseti szent dombon. Odavitték a kelyhet, amelyből Jézus az utolsó vacsorán ivott, és Jézus misztikus vérének varázsereje vérpirosra festette egy forrás vizét. A botból pedig, amelyet József leszúrt a Wearyall-dombon, szüntelenül virágzó galagonyafa nőtt.

Azonnal oda akartam menni, látni akartam a megszentelt helyet, ahol a Mi Urunk tulajdon tanítványainak lába érintette földünket!

- De kérlek, kegyes szívű Ashlar! - kiáltotta Ninian. - Megígérted, hogy hazavitetsz ionai kolostoromba!

Mert már várja a könyvet Kolumba atya, az apát. Sok hasonló könyv készül világszerte a kolostorokban, de ezt itt okvetlenül tanulmányozniuk kell Iona szigetén.

Találkoznom kellett ezzel a Kolumbával! Hallás után ítélve ugyanolyan különös lehetett, mint Jézus Krisztus! Talán ismeritek a történetét. Michael, neked biztosan ismerős.

Ninian azt mesélte Kolumbáról, hogy gazdag családból származott, és úgy is alakulhattak volna a dolgok, hogy Tara királya lesz. Ám ő pap lett, és sok keresztény kolostort alapított. Csakhogy összedisputált Finniannal, egy másik szent emberrel, mégpedig azon, van-e joga Kolumbának lemásoltatni Szent Jeromos pszaltériumát, ami ugyancsak egy szent könyv, és ezt Finnian hozta Írországba. Hadakozás egy könyvön? A másolás jogán?

Akkora háborúság lett belőle, hogy háromezer ember veszett oda, amiért Kolumbát kárhoztatták. Megnyugodott az ítéletben, és elment Ionára, ami nagyon közel esik partjainkhoz, hogy megtérítsen minket, a pikteket. Pontosan háromezer pogány lelket akart megmenteni, mert háromezren haltak meg az ő pörös ügye miatt.

Azt elfelejtettem, hogy végül kinek jutott a zsoltáros könyv másolata.

Szóval Kolumba ott volt Iona szigetén, onnan küldözgette a térítőket mindenhova. Ehhez hasonló, gyönyörű könyvek készültek a keresztény közösségekben, és mindeneket elhívtak tanítványokul. Krisztus egyháza valóban a megváltást kínálta mindenkinek!

Azt is megtudtam, hogy bár Kolumba és számos szerzetes meg hittérítő királyi vérből való, vagy egyenesen király, a kolostorokban rendkívüli szigor uralkodik, amely megköveteli a folyamatos önsanyargatást és a lemondást.

Például ha egy szerzetes kiloccsantotta a tejet, miközben felszolgált a közös étkezésnél, a kápolnába kellett mennie, arcra kellett borulnia, és addig kellett így maradnia, amíg társai elénekeltek tizenkét zsoltárt. A szerzeteseket megkorbácsolták, ha megtörték a hallgatás parancsát. Ennek ellenére a föld gazdagjai és hatalmasai valóságos rajokban érkeztek a kolostorokba.

Szóhoz se jutottam. Egy pap, aki hisz a Krisztusban, miként okozhat olyan háborúságot, amely háromezer életet követel? Miért tűrik a királyok fiai, hogy megostorozzák őket csipcsup kihágások miatt? Ó, pedig egyszerű erő, lenyűgöző logika volt ebben!

Jómagam, Ninian és két fiam, akik nemrég születtek, elindultunk Iona szigetére. Természetesen játszottuk a halandó embereket. Ninian embernek is hitt minket.

De mikor megérkeztem Ionára, valósággal megbabonázott a sziget, és Kolumba egyénisége.

Csodálatos, zöldellő, erdős sziget volt, szirtjeiről gyönyörű kilátás nyílt a tengerre, amelynek tisztasága, határtalansága azonnali békével ajándékozta meg a lelket.

Mennyei nyugalom töltött el. Úgy éreztem, ismét megtaláltam az elveszett földet. Igaz, hogy itt a vezeklő szigor uralkodott, mégsem hiányzott a harmónia, az élet alapvető jóságába vetett hit.

Ez kelta kolostor volt, egyáltalán nem hasonlított azokra a bencés kolostorokra, amelyek később behálózták Európát. Erődfalra emlékeztető, nagy körsáncon - a vallumon - belül laktak a szerzetesek olyan apró kunyhókban, amelyeknek szélessége időnként még a három métert sem érte el. A szerény fatemplom nélkülözött minden pompát.

De még sose láttam épületeket, amelyek ennyire belesimultak volna a környezetbe. Imára, gondolkodásra, sétálgatásra való hely volt; arra lett, hogy az ember a madarakat hallgassa, vagy beszélgessen a lenyűgöző,

barátságos és valóban magasztos Kolumbával. Elég ideje uralkodtam, hogy felismerjem benne a királyt, és bennem is lehetett valami, ami megérintette a szentet: a táltos őszintesége, a hóbortos közvetlenség, a könnyen lelkesedő természet.

Kolumba hamarosan meggyőzött róla, hogy a szigorú kolostori élet és a test sanyargatása vezet a szeretethez, ami a keresztény hit parancsa. Ebben a szeretetben nincs érzékiség; olyan átszellemült, hogy megszabadul a test bilincseitől.

Meg akarta téríteni egész törzsemet vagy klánomat. Azt szerette volna, ha fölszentelt papként szolgálnám népemet.

- Te nem tudod, mit beszélsz! - mondtam, majd a gyónás pecsétje alatt, ami őt örök titoktartásra kötelezte, elmeséltem hosszú életem történetét, születésünk csodás, titokzatos módját, romolhatatlan ifjúságunkat, amely örökösnek tűnik, ha csak valamilyen baleset vagy betegség el nem pusztít.

Volt, amit kihagytam. Azt elhallgattam, hogy valaha én vezettem Stonehenge-ben a nagy körtáncokat.

De minden mást elmondtam, még az elveszett földet is, és hogy több száz éve élünk a völgyszurdokban; kezdetben rejtőztünk, most pedig embert játszunk.

Lenyűgözve hallgatott, aztán valami nagyon furcsát kérdezett:

- Tudod bizonyítani ezeket a dolgokat? Rádöbbentem, hogy nem tudom. A táltos egyetlen módon bizonyíthatja táltos voltát: ha párzik egy másikkal, és életet adnak a gyermeknek.

- Nem - válaszoltam -, de nézz meg jól. Nézd meg a magasságunkat. Erre csak legyintett. Sok magas ember él a világon.

- Évek óta ismerik hírét törzsednek; te Ashlar vagy, Donnelaith királya, és azt is tudják, hogy jó uralkodó vagy. Ha elhiszed ezeket a dolgokat, ez azért van, mert az ördög ültette a képzeletedbe őket. Felejtsd el őket, és láss neki, hogy elvégezzed, amit Isten akar tőled.

- Kérdezd meg Niniant, az egész törzs ilyen magas! De Kolumba már hallott a felföldi szálas piktekről. Úgy tűnik, nagyon bejött a fortélyom!

- Ashlar - mondta -, én nem kételkedem a jóságodban. Ismételten azt tanácsolom, vesd el ezeket a képzelgéseket, amelyek az ördögtől valók.

Végül ráálltam, amire egyetlen okom volt. Érzésem szerint úgyse számított, elhiszi-e Kolumba a múltamat, vagy sem. Hiszi, hogy lelkem van, és ez az, ami számít.

Emlékszel, Michael, mennyire fontos része volt ez Lasher históriájának? Mikor VIII. Henik idején élt, mindenképpen hinni akarta, hogy lelke van, és nem akarta elfogadni, hogy ne lehetne ugyanolyan papja az Istennek, mint egy ember.

Ismerem ezt a rettenetes dilemmát. Az összes kirekesztett ismeri, Legyen szó a törvények hatályáról, a lélekről, állampolgárságról, szövetségről, testvériségről, ugyanarra megy ki mind: kétségbeesetten szeretnénk, ha elismernének igazi egyéniségnek, aki belülről ugyanolyan magától értetődően értékes, mint mások.

Erre vágytam én is, és elkövettem azt a rettenetes hibát, hogy megfogadtam Kolumba tanácsát, megfeledkezve az igazságról.

Ionán befogadtak Krisztus közösségébe. Megkereszteltek fiaimmal együtt. Ezt még egy másik keresztelőnek is kellett követnie, de az már csak formális lesz. Belőlünk azon a felföldi ködöktől távol eső szigeten lett keresztény táltos.

Napokat töltöttem a kolostorban. Elolvastam összes könyvüket, álmélkodtam a bűbájos képeken, és egykettőre nekiláttam, hogy lemásoljam őket. Persze hivatalos engedéllyel! Lemásoltam egy zsoltáros könyvet, aztán egy evangéliumot, megdöbbentve a szerzeteseket mániákus önfeledtségemmel, ami olyan jellemző a táltosokra. Egy óra alatt megrajzoltam és kápráztatóan kiszíneztem egy fantasztikus bestiát, Néha meg is nevettettem a barátokat verstöredékekkel. Tetszett nekik, hogy olyan jól értek görögül és latinul.

Volt-e közösség valaha, amely jobban emlékeztetett a táltosokra? Egészen gyermeknek tűntek ezek a barátok; lemondtak a felnőttségről, és úgy szolgáltak az apátnak, mint uruknak, általa szolgálva az igazi Urat, Krisztust, aki kereszthalált halt érettük.

Boldog, nagyon boldog napok voltak azok!

Fokozatosan én is megláttam azt, amit oly sok pogány fejedelem látott a kereszténységben: a feltétlen, tökéletes jóvátételt mindenért! Ha a világ nyomorúságára, a bűneinket megváltani jött Krisztusra gondoltam, értelmet nyert minden szenvedésem. Minden csapás, ami ért, arra kellett, hogy jobbítson, és felkészítsen erre a pillanatra. Szörnyeteg voltomban is befogad ez az egyház, minden táltost befogad, mert fajtára való tekintet

nélkül kitárja karjait a világ felé, ez egy teljesen nyitott felekezet; mi is vállalhatjuk a keresztséget víz által és a lélek által, úgy, mint a halandók, mi is letehetjük a szegénység, a szüzesség, az engedelmesség fogadalmát.

A zord parancsolatok, amelyek tisztaságra és önfegyelemre szorítják még a világiakat is, lehűtik végzetes hajlandóságunkat a szaporodásra, a táncra és a muzsikálásra. A zenét különben sem veszítjük el; majd a szerzetesi élet - ami nekem akkor egyet jelentett a keresztény élettel - szigorú sáncai között énekeljük legszebb és legvidámabb dalainkat!

Összefoglalva, ha ez az egyház befogad, ha magához ölel, nem volt hiába hajdani és majdani szenvedésünk. Szelíd szívünk végre megteremheti virágait. Nem kell alakoskodnunk tovább. Az egyház majd nem engedi, hogy a régi szertartásokat ránk kényszerítsék. Azok pedig, akiket mostanra a kor, a tapasztalat és oly sok ifjú táltos halálának látása hozzám hasonlóan elborzasztott a születéstől, nyugodtan fogadhatnak szüzességet Isten dicsőségére.

Tökéletesnek tűnt!

Egy szerzetesekből álló kisebb csoporttal tüstént visszatértem Donnelaithbe, ahol összehívtam a népemet. Hűséget kell fogadnunk Krisztusnak, mondtam nekik, azt is megmagyaráztam, miért, hosszú, hullámzó mondatokban, nem túl gyorsan, hogy emberi kísérőim is értsék, lángoló szavakkal ecsetelve a harmóniát és a békét.

Szóltam a keresztények világvége-hitéről is. Ez az iszonyat nemsokára véget ér! Aztán a mennyekről szóltam, amelyet olyannak képzeltem, mint az elveszett földet, kivéve, hogy ott senki se akar majd szeretkezni, hanem együtt énekelünk az angyalok kórusával.

Most pedig meg kell vallanunk bűneinket, és fel kell készülnünk a keresztelőre. Ezer éve vezetem őket, most is követniük kell. Ennél jobb utat nem is mutathatnék a népemnek.

Befejeztem beszédemet, hátraléptem. Szózatom mélyen megindította a szerzeteseket, és azt a sok száz táltost, akik körülöttem szorongtak a völgyben.

Azon nyomban elkezdődtek - emberi nyelven - a heves disputák, amelyekről híresek vagyunk, a végtelen viták, a kis mesékkel fűszerezett vonatkoztatások, az emlékek beillesztése oda, ahol helyükön valónak tetszettek, és mindennek egy volt a vezérmotívuma: magunkhoz ölelhetjük Krisztust! Ő a Jó Isten! Ő a mi Istenünk! A táltosok lelke ugyanúgy megnyílt Krisztusnak, mint az enyém.

Sokan tüstént megvallották hitüket. Mások délután, este és éjszaka is tanulmányozták a magammal hozott könyveket, itt-ott vitatva a hallottakat, és volt haragos morgás, hogy a szüzesség ellentétben, szöges ellentétben áll a természetünkkel, mert nem élhetünk házasodás nélkül.

Közben a szerzetesektől kísérve elmentem Donnelaith emberi lakosaihoz, és nekik is prédikáltam e nagy megtérésről. Összehívtuk a szurdokvölgy valamennyi törzsét.

Ezen a népgyűlésen százan és százan nyilatkoztatták ki a kövek között szívük vágyát, hogy Krisztushoz kívánkoznak, és több ember megvallotta, hogy ők már meg is tértek, csak eddig titkolták, hogy ne essen bajuk.

Nagyon megrendültem, főleg, mikor azt hallottam, hogy egyes családok már három emberöltő óta keresztények. “Mennyire hasonlítotok ránk” - gondoltam -, “csak nem tudjátok!”

Úgy tetszett, valamennyien ott állunk a megtérés küszöbén. Könyörögtünk a papoknak, hogy kezdjék el a keresztelést, és részesítsenek áldásukban.

Ám ekkor fölemelte szavát törzsünk egyik nagyasszonya, akit az akkor közkedvelt Janet néven hívtunk, és ellenem szólott.

Janet ugyancsak az elveszett földön született, amit most ki is kiáltott az emberek előtt, akik persze nem tudták, miről beszél, de mi tudtuk. Emlékeztetett rá, hogy neki sincs fehér hajszála, vagyis mindketten bölcsek és ifjak vagyunk, a legjobb párosítás.

Janet egy fiat adott nekem, és én igazán szerettem őt. Sok-sok éjszakát játszadoztunk át az ágyában, közösülni persze nem mertünk, de a rafinált ölelkezések számtalan módjával szereztünk egymásnak égi gyönyörűséget.

Szerettem Janetet, de egy pillanatig se kételkedtem benne, hogy ádázul ragaszkodik a hitéhez.

Most hát előlépett, és szemenszedett hazugságok összevisszaságának nevezte az új vallást. Logikája késével szedte ízekre összes gyengeségét. Kikacagta a kereszténységet. Adomákat mesélt, amelyek hőbörgő hülyéknek állították be a keresztényeket. A szenvedéstörténetet érthetetlennek minősítette.

A törzs abban a szempillantásban megoszlott. Oly hangos lett a kiáltozás, hogy még azt se állapíthattam meg, hányan vannak Janet pártján, hányan ellene. Parázs veszekedés kezdődött, az a fajta maratoni vita,

amelyet ember nem szemlélhet anélkül, hogy azonnal rá ne kelljen döbbennie különbözőségünkre.

A szerzetesek visszavonultak a kövek közé. Megszentelték a földet Krisztus nevében, és imádkoztak értünk. Még nem egészen értették, mennyire mások vagyunk, de annyit már láttak, hogy nem hasonlítunk más emberekre.

Szörnyű szakadás lett a vége. A táltosok egyharmada kereken megtagadta, hogy megtérjen, és háborúval fenyegetett minket, ha befogadjuk a völgybe a kereszténységet. Egyesek nagyon féltek a kereszténységtől, hogy háborúsághoz vezet közöttünk. Másoknak egyszerűen csak nem tetszett; a régi módon akartak élni, nem kértek a szigorból és a vezeklésből.

A többség meg akart keresztelkedni, viszont ragaszkodott otthonához - azaz, nem akartunk elvándorolni a völgyből. El se tudtam képzelni, hogy ilyet tegyek, és én voltam itt a vezető.

Oly sok pogány királyhoz hasonlóan én is elvártam, hogy ha én megtérek, a népem zúgolódás nélkül kövessen.

A szócsaták lökdösődéssé, fenyegetőzéssé fajultak. Alig egy óra múlva láthattam, hogy itt a völgy jövője forog kockán.

De hát közeleg a világ vége! Krisztus tudta ezt, és azért jött, hogy felkészítsen minket! Akik ellenségei Krisztus egyházának, azok ellenségei Krisztusnak!

Véres verekedésekre került sor a völgybeli réteken. Tüzek lobbantak fel.

Vádak röpködtek a levegőben. Emberek, akik mindig olyan hűségesnek tűntek, váratlanul a táltosok ellen fordultak, fajtalan paráznáknak mondva őket, akik elutasítják a törvényes házasságot, sehol se láthatók a gyermekeik, és egyébként is gonosz varázslók.

Mások kijelentették, hogy már régóta sötét mesterkedésekkel gyanúsítják a táltosokat. Hová tesszük a gyermekeinket? Hogyhogy nálunk csak felnőttek vannak?

Néhány eszelős kikiabálta az igazságot, csak ők tudják, miért. Egy halandó nő, aki két táltos gyermeket szült, táltos férjére szögezte ujját, és leleplezte ország-világ előtt, hozzátéve, hogy ha az emberek asszonyaival hálunk, előbb-utóbb megöljük őket.

A lázban égő neofiták, akik között én voltam a leghangosabb, kijelentették, hogy ez már nem számít. Bennünket, táltosokat, tárt karokkal fogad be az egyházba Krisztus és Kolumba atya. Lemondunk régi ledér szokásainkról, úgy fogunk élni, ahogyan Krisztus kívánja!

Még nagyobb zűrzavar lett. Ütések csattantak, jajveszékelés harsant.

Már láttam, miként halhat meg háromezer ember azért, hogy kinek van, és van-e joga lemásolni egy könyvet! Értettem már mindent!

Késő! Már elkezdődött a csata. Ki-ki rohant a tornyába, hogy fegyverrel védje a magáét. Fegyveresek zúdultak ki az ajtón, és a szomszédjaiknak estek.

Itt volt a nyakunkon a háború iszonyata, az az iszonyat, amely elől el akartam rejtőzni Donnelaithbe! Az én megtérésem hozta ránk!

Bambán álltam, kezemben kardommal, és nem tudtam mit kezdjek vele. Akkor odajöttek a szerzetesek.

- Ashlar, vezessed őket Krisztushoz! - Mire ugyanazt tettem, mint előttem oly sok zelóta király: fivéreik és nővéreik ellen vezettem a hitvallóimat.

De a legszörnyűbb még hátra volt!

Mire a csata véget ért, többségben voltak a keresztények, és láttam, még ha nem is fogtam föl azonnal, hogy ezek jobbára emberek. A táltosok előkelőségeit, amely drasztikus szabályozásaink folytán sose volt nagy számú, zömében levágták. Jó, ha ötvenen maradtunk, a legöregebbek, a legbölcsebbek, bizonyos értelemben a legtudatosabbak, és továbbra is meggyőződéses keresztények!

De mit kezdjünk ama néhány emberrel és táltossal, akik nem álltak át hozzánk, akiket csak azért nem öltek meg, mert a mészárlás abbamaradt, mielőtt mindenki meghalt volna? Ezek a lázadók, akiknek Janet volt a vezérük, akiket lesántulva, sebesülten hoztunk el a csatatérről, átkokat szórtak ránk. Nem, ők nem távoznak a völgyből! Tapodtat sem hátrálnak, és harcolnak, amíg élnek!

- Jól nézd meg, Ashlar, mit csináltál! - kiáltotta Janet. - Levágva fivéreink és nővéreink, halomba, mint kereszt, férfiak és asszonyok, kik éltek, mikor még semmi körök nem voltanak! Te hoztad rájuk a halált!

De alighogy kimondta rám e szörnyű ítéletet, menten kérdezni kezdték a fanatikus halandó hitvallók:

- Hogy élhettetek a körök előtt? Mik vagytok, ha nem vagytok emberek?

Végül a legmerészebb, aki évek óta titkos keresztény volt, előlépett, és felhasította kardjával köntösömet,

én pedig, aki ezt azzal a bambasággal tűrtem, amivel táltosok szokták az erőszakot, ott álltam a körben csupaszon.

Értettem indokait. Látni akarták, mik vagyunk, emberi-e hosszúra nőtt testünk. Ám lássák! Kiléptem a földre hullott ruhából, és kezemet ősi szokás szerint szemérmemre téve tettem esküt, hogy szolgálom Krisztust annyira, mint bármely halandó.

De a szél már megfordult. A többi keresztény táltos elbátortalanodott. Visszarettentette őket a vérfürdő. Sírva fakadtak, és beszélni kezdtek, de nem emberi nyelven, hanem fajunk sípoló, sebes hadarásával, megijesztve a halandókat.

Fölemeltem szavamat, csendet és engedelmességet követeltem. Felöltöttem széthasított köntösömet, bár mit számított az már. Haragosan járkálni kezdtem a körben, és még sose használtam ilyen jól a Beszéd Művészetét.

Mit mondana Krisztus erre, amit tettünk? Mi a bűn - az, hogy idegenek vagyunk? Vagy hogy a sajátjainkat mészároltuk le? Sírtam, hadonásztam, hajamat téptem, és a táltosok velem sírtak.

Ám addigra a szerzetesek elteltek félelemmel, és a halandók is elteltek félelemmel. Úgyszólván mindent megtudtak, amit világéletükben gyanítottak, és újból felröppent a kérdés: hol vannak a gyermekeink?

Végül előlépett egy táltos hím, akit nagyon szerettem, és kijelentette, hogy ettől a perctől nőtlenséget fogad, Krisztus és a Szűzanya nevében. Más táltosok is letették ezt az esküt, férfiak-nők egyaránt.

- Bármik voltunk - mondták a táltos nők -, nem számít most már, mert Krisztus menyasszonyai lettünk, és itten alkotunk magunknak zárdát, Iona szellemében!

Nagy kiáltozás támadt, az öröm és az egyetértés kiáltásai. Azok az emberek, akik mindig szerettek minket, és szerettek engem, mint királyukat, sietve csatlakoztak hozzánk.

De a levegő továbbra is fenyegetéstől volt terhes. Tudtam, hogy bármelyik percben összecsapódhatnak ismét a véres kardok!

- Gyorsan, ajánljátok magatokat Krisztusnak! - sürgettem őket, mert úgy láttam, ez a szüzességi fogadalom az egyetlen esélyünk az életben maradásra.

Janet rám kiáltott, hogy tüstént hagyjak föl természet elleni gonoszságommal. Majd hatalmas szózuhatag szakadt föl belőle, hol túlságosan sebesen, hol meg túlságosan is lassan; beszélt szokásainkról, gyermekeinkről, buja rítusainkról, hosszú történelmünkről, mindenről, amit kész lennék feláldozni!

Ez volt a végzetes hiba.

Nyomban megrohanták az emberi konvertiták, kezét-lábát összekötözték, védelmezőit lekaszabolták. Néhány áttért táltos menekülni próbált, mire azon nyomban levágták őket is, és már tombolt az újabb öldöklő csata. Kunyhók, tanyák lobbantak lángra, a fejvesztetten futkosó nép Istenhez sikoltott segítségért. “Öljétek meg a szörnyetegeket!” Ez volt a csatakiáltás.

Az egyik szerzetes kijelentette, hogy itt a világ vége. Több táltos ugyanígy szólott. Térdre borultak. Az emberek, ebben a megalázkodó tartásban látva a táltosokat, nyomban leölték azokat, akiket nem ismertek, vagy féltek tőlük, vagy rühellték őket, csupán azokat kímélték, akiket mindenki szeretett.

Én maradtam meg, és még maroknyian, csupa delejes egyéniség, a legtevékenyebb résztvevői a törzs irányításának. Visszavertük ama keveseket, kik voltak oly arcátlanok ránk támadni, vagy pusztán bősz tekintettel, hangos szitkokkal űztük el őket.

Végül, miután kifulladt az őrjöngés, és az emberek orra estek a tulajdon kardjuk súlyától, míg mások a legyilkoltak fölött jajveszékeltek, összesen öten maradtunk, csupa fogadalmas táltos. Azokat, akik nem akarták elfogadni Krisztust, az egyetlen Janetet nem számítva, kiirtották.

A barátok rendet követeltek.

- Szólj népedhez, Ashlar! Szólj, vagy minden elveszett! Nem lesz Donnelaith többé! Te is tudod!

- Igen, szólj! - kérlelt a többi táltos. - De ne mondj olyat, amitől megijednének! Okos légy, Ashlar!

Olyan keservesen sírtam, hogy semmihez sem volt erőm. Ahova néztem, holtakat láttam, százat és százat; még a síksági körben születtek, és most örökre elmentek, talán egyenesen a pokol tüzébe, Krisztus irgalma nélkül!

Térdre estem. Sírtam, amíg voltak könnyeim, és mire elapadtak, csend lett a völgyben.

- Te vagy a királyunk! - mondták az emberek. - Mondd, hogy nem vagy ördög, Ashlar, és mi hinni fogunk neked!

Táltos társaim halálosan féltek. Életük egyetlen szálon függött, az enyémmel együtt. Ám őket ismerte és

tisztelte legjobban a halandó lakosság. Volt esélyünk, feltéve, ha nem esem kétségbe, amivel megpecsételném sorsunkat.

De mi maradt a népemből? Mi? És mit hoztam a völgyemre?

A szerzetesek közelebb óvakodtak.

- Ashlar, Isten megpróbálja azokat, akiket szeret - mondták. És komolyan értették: az ő szemükből is áradt a szomorúság. - Isten megpróbálja az ő leendő szentjeit - mondták, majd nem törődve szörnyetegségünkkel, bűnös voltunkkal, átöleltek minket, és így néztek szembe, sziklaszilárdan, saját életüket is kockáztatva, a többi emberrel.

Janet fölkiáltott fogvatartóinak markában;

- Ashlar, árulója lettél népednek! Halált hoztál ránk egy idegen isten nevében! Elpusztítottad a Donnelaith-klánt, amely időtlen idők óta élt ebben a völgyben!

- Tapasszátok be a boszorkány száját! - ordította valaki.

- Égessétek meg! - ordította egy másik. És egy harmadik. És egy negyedik.

Janet tovább beszélt. Az emberek összesúgtak, majd levertek egy cölöpöt a kör közepén.

A szemem sarkából láttam. Janet is látta, de nem volt hajlandó megijedni.

- Megátkozlak, Ashlar! Légy átkozott a Jó Isten előtt! Nem bírtam szólni, pedig tudtam, hogy kellene. Beszélnem kell, hogy mentsem magamat, a szerzeteseket, a híveimet! Beszélnem kell, ha meg akarom akadályozni Janet halálát!

Fát vonszoltak a cölöphöz. Szenet dobtak rá. Az emberek, köztük néhány olyan, akik kezdettől féltek Janettől és minden nőstény táltostól, akit nem kaphattak meg, fáklyákat hoztak.

- Szólj! - súgta Ninian. - A Krisztus szerelmére, Ashlar! Behunytam a szemem. Keresztet vetettem, imádkoztam, majd kértem mindeneket, hogy figyeljenek rám.

- Egy kelyhet látok - mondtam nyugodtan, de úgy, hogy mindenki hallja. - Látom Krisztus vérének kelyhét, amelyet Arimathiai József hozott Angliába. Látom Krisztus vérét, amint a Kútba ömlik; látom, amint vérpiros lesz a víz, és ismerem ennek jelentését.

Krisztus vére a mi szakramentumunk és táplálékunk. Törölje el mindörökké parázna asszonyaink átkozott tejét; ez legyen új étkünk és osztályrészünk!

E mai rettenetes mészárlás pedig első tanúságunk legyen Krisztus előtt az önfeláldozásra! Mert mi gyűlöljük az öldöklést! Gyűlöljük, ahogyan mindig is gyűlöltük! Csupán Krisztus ellenségeivel teszünk ilyet, hogy eljöjjön az ő országa, mindörökkön örökké!

A Beszéd Művészete volt ez a legjobb formájában, és ékesszólóan, bőséges könnyekkel adtam elő. Emberek és táltosok egyként éljeneztek, magasztalták Krisztust, eldobták kardjaikat, letépték ékességeiket, karpereceiket, gyűrűiket, és kijelentették, hogy újjászülettek.

Én pedig abban a pillanatban tudtam, amint ajkam megformálta e szavakat, hogy hazugságokat szólok. Ez a vallás álnok dolog, Krisztus teste és vére ugyanolyan biztosan öl, mint a méreg.

De mi, akiket szörnynek bélyegeztek, megmenekültünk. A tömeg már nem kívánta halálunkat. Biztonságban voltunk valamennyien - kivéve Janetet.

A máglyához vonszolták. Tiltakoztam, sírtam, könyörögtem, de a papok azt mondták, nem, Janetnek meg kell halnia, példát kell statuálni azoknak, akik nem akarják befogadni Krisztust.

Meggyújtották a tüzet.

Arcra vetettem magamat. Ezt már nem bírtam elviselni. Majd felpattantam, a lassan erőre kapó lángokhoz rohantam, de visszarántottak, és lefogtak.

- Ashlar, népednek szüksége van rád!

- Ashlar, mutass példát!

Janet rám szögezte a szemét. A tűz megnyalta rózsaszín köntösét, aranyhaját. Hunyorított, hogy átlásson a felcsapó füstön, majd odakiáltotta:

- Légy átkozott, Ashlar, légy átkozott mindörökre! Kerüljön el a halál! Vándorolj gyermektelenül, szeretetlenül, amíg el nem fogy a néped, amíg reménytelen álommá nem lészen a mi csodálatos születésünk! Megátkozlak, Ashlar! Ha majd porrá lesz a világ, akkor érjen véget szenvedésed!

Magasba szökkentek a lángok, elhomályosították szép arcát. Fojtott morajjal égtek a fatuskók. Ismét felcsattant Janet hangja, még hangosabban, tele gyötrelemmel, tele bátorsággal:

- Átok Donnelaithre, átok népére mindörökre! Átkozott legyen Donnelaith klánja! Átok Ashlar népére!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Valami vonaglott a lángokban. Nem tudtam, Janet vívja-e haláltusáját, vagy a fény, az árnyék, a vibrálás csalja meg a szememet.

Térdre estem. Nem bírtam visszafojtani könnyeimet, nem bírtam elfordítani a fejemet. Úgy éreztem, olyan mélyen le kell szállnom utána a kínok örvényébe, amennyire tudok. Jézushoz imádkoztam:

- Nem tudja, mit beszél, fogadd be a mennyekbe! Másokhoz való kedvességéért, népéhez való jóságáért fogadd be őt a mennyekbe!

Égig szöktek a lángok, aztán hirtelen összeesett a máglya, hogy jól lehessen látni a cölöpöt, a parazsat, meg azt az égett hús- és csontkupacot, ami az a nálam idősebb, bölcsebb, szépséges teremtés volt valaha.

Csend volt a völgyben. Népemből öt hím maradt, akik szüzességet fogadtak Krisztusnak.

Többszáz éves életeket oltottak ki. Leszakadt végtagok, levágott fejek terítették be a földet.

A keresztény emberek sírtak. Mi is sírtunk.

Átkozott legyen Donnelaith, mondta Janet. Átok reá! De Janet, drága Janetem, könyörögtem, mi jöhet még, ami ennél is rosszabb?

Összeestem.

Nem akartam élni tovább. Elegem volt a szenvedésből, a halálból, elegem volt abból, hogy a legjobb szándéknak is ocsmány pusztulás a vége.

Ám jöttek a szerzetesek, és fölemeltek. Híveim engem szólítottak. Jönnöm kell, mondták, látnom kell, minő csoda történt a lerombolt, kiégett torony előtt, amely Janetnek és a hozzá legközelebb álló táltosoknak volt valaha otthona.

Vonszolniuk kellett, olyan kába voltam, szólni se bírtam. Csak nagy nehezen értethették meg velem, hogy ismét víz fakadt egy réges-rég kiszáradt forrásból, tiszta víz fut a kiaszott, régi mederben, buckák, gyökerek között, és vadvirágok nyílnak a nyomán!

Csoda!

Csoda? Szóljak nekik, hogy az a forrás többször is elapadt ebben a században? Hogy a virágok tegnapelőtt kinyíltak, mert már akkor nedves volt a föld a felszínre törekvő kis forrástól?

Vagy mondjam azt:

“Csoda!”

Azt mondtam:

- Isten ujja.

- Térdre! - kiáltott Ninian. - Mosdózzatok meg e szent vízben! Tisztuljatok meg azok vérétől, akik nem akarták elfogadni Isten kegyelmét, és örök kárhozat lett a részük!

Janet az örökkévalóságig ég a pokolban, a soha ki nem hunyó máglyán, engem átkozva mindörökké...

Összerázkódtam, és majdnem elájultam megint, de végül csak letérdeltem.

Lelkem tudta, hogy föl kell emésztenem magam ebben az új hitben, át kell adnom neki egész életemet, különben végem.

Nem volt több reményem, nem voltak álmaim, nem voltak szavaim, nem volt szomjam. Ennek meg kell mentenie, különben itt, ezen a helyen megölöm magam, puszta akarattal, nem beszélek, nem mozdulok, nem eszem, amíg utol nem ér a lopakodó halál.

Hideg víz fröccsent arcomba, befolyt ruhám alá. Odagyűltek a többiek, ők is mosakodtak. A szerzetesek rázendítettek az éteri zsoltárokra, amelyeket Ionán hallottam. Népem, a Donnelaith-i emberek, akik fájó sírással éhezték ugyanazt a jóvátételt, átvették a dallamot, azon az ódondad módon, hogy soronként énekeltek a barátok után, míg végül Istent magasztalta minden hang.

Megkereszteltek minket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.

Így lett keresztény Donnelaith klánja, öt táltos kivételével csupa ember.

Hajnal előtt rábukkantak még néhány táltosra, nagyon fiatal nőkre, akik két csecsemő hímet bújtattak házukban, ahonnan végignézték a tragédiát, beleértve Janet kivégzését. Összesen hatan voltak.

A keresztény emberek elébem állították őket. Nem akartak beszélni, nem fogadták el, és nem utasították el Krisztust, csak néztek rám halálos rémülettel. Mitévők legyünk?

- Hagyjátok, hadd menjenek, ha akarnak! - mondtam. - Hadd meneküljenek a völgyből!

Mindenki megcsömörlött már a vértől meg a haláltól. És ezeket a táltosokat pajzsként védte ifjúságuk, egyszerűségük, ártatlanságuk. Ahogy az új keresztények hátraléptek, ők abban az egy szál ruhájukban berohantak az erdőbe.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Az elkövetkező napokban mi, a megmaradt öt hím elnyertük az egész nép jóindulatát. Friss hitük hevével magasztaltak, amiért elhoztuk nekik Krisztust, és tiszteltek szüzességi fogadalmunkért. A szerzetesek éjt nappallá téve tanítottak, készítve minket a felszentelésre. Elmerültünk szent könyveinkben, és állandóan imádkoztunk.

Építeni kezdtük terméskőből a templomot, a büszke román stílusú bazilikát, amelynek hosszú hajója és köríves ablakai voltak.

Magam vezettem a körmenetet a régi kövek között, amelyekről lekapartuk az ősi ábrákat, és a misekönyvből vagy az evangéliumokból vett jelképeket véstünk a helyükbe.

Ott volt a hal, amely Jézust jelképezte, ott volt János apostol galambja, Lukács ökre, Márk, az oroszlán, Máté, az ember. Egy kis táltos dühvel más bibliai képeket is véstünk a laposabb kövekbe, aztán átmentünk a temetőbe, és a könyvekben látott feszületek mintájára nagyon díszes, nagyon cirkalmas kereszteket állítottunk a régi sírokra.

Egy rövid közjáték idejére visszatért valami az egykori lelkesedésből, amelyet a Salisbury-síkságon éreztünk. De most már csak öten voltunk, és nem törzs, öten, akik megtagadták természetüket Isten és az emberi keresztények kedvéért, öten, akikre a szent szerepét osztották, hogy ne mészárolják le őket.

Ám sötét félelem bujkált bennem és társaimban. Meddig tart ez a kényszeredett fegyverszünet? Nem lesz-e elég a legcsekélyebb hiba, hogy letaszítson talapzatunkról?

Istenhez imádkoztam, hogy segítsen, bocsássa meg tévedéseimet, kössön magához, tegyen jó papjává, de közben is tudtam, hogy nekünk ötünknek nem sokáig lesz maradásunk Donnelaithben.

Különben sem bírtam elviselni! Ha imádkoztam, ha a barátok éneklését hallgattam, egyfolytában Janet átka süvöltött fülemben, egyfolytában vérébe fojtott népemet láttam. Krisztus, adj nekem hitet!, imádkoztam, ám szívem titkos mélyén nem tudtam elhinni, hogy fajom kizárólag a szüzesség és a lemondás útján érheti el az üdvösséget. Hogy is tehetne ilyet? Azt akarta volna Isten, hogy kihaljunk?

Ez nem önfeláldozás, hanem a legsivárabb önpusztítás. Semmik lettünk Krisztusért!

Ugyanakkor kétségbeesett, perzselő hévvel égett bennem a szeretet Krisztus iránt. Minden idők keresztényeihez hasonlóan én is kialakítottam magamnak egy személyes megváltót. Éjszakai elmélkedéseimben magam elé képzeltem Krisztus kelyhét, a szent dombot, amelyen kivirágzott a József botjából lett galagonya, a vért a Kelyhes Kútvizében. Fogadalmat tettem, hogy elzarándokolok Glastonburybe.

Behallatszott a völgybe a külvilág zaja. Az emberek hallottak a Donnelaith-i, ahogy nevezték, Szent Ütközetről. Hallottak a különös erővel felruházott, szálfa termetű papokról. Szerzetesek írták meg egymásnak a történetet.

Feltámadott a táltosok legendája. Magukat pikteknek tettető kis közösségeknek kellett menekülniük a pogány szomszédság gúnykacaja és fenyegetőzése miatt, vagy mert keresztények jöttek hozzájuk, és unszolták őket, hagyjanak fel gonosz tévelygéseikkel, és legyenek ők is “szent atyák”.

Vad táltosokra leltek az erdőben; pletykálták, hogy hol ebben, hol abban a faluban történt bűvös születés. Portyára indultak a boszorkányok, azzal kérkedve, hogy ha akarják, elveszik hatalmunkat, és kényszerítenek, hogy leleplezzük magunkat.

Jöttek immár lelepleződött, más táltosok, pompás öltözékben, állig fölfegyverkezve; testőrzők gyűrűjében, kis csoportokban érkeztek a völgybe, és megátkoztak azért, amit tettem.

Fényes köntösű asszonyaik, kik lépést sem tettek őreik nélkül, Janet átkát emlegették, amelynek hírét bizonnyal a Donnelaithből elmenekült táltosoktól hallották. Követelték, hogy ismételjem el az átkot, és hallgassam meg ítéletüket.

Akkor azok a táltosok, iszonyatomra, szóról szóra elismételték az átkot, amelyet természetesen már ismertek:

- Légy átkozott, Ashlar, légy átkozott mindörökre! Kerüljön el a halál! Vándorolj gyermektelenül, szeretetlenül, amíg el nem fogy a néped, amíg reménytelen álommá nem lészen a mi csodálatos születésünk... Ha majd porrá lesz a világ, akkor érjen véget szenvedésed!

Úgy szavalták, akár egy verset, és mikor befejezték, kiköptek elébem.

- Ashlar, miként feledhetted az elveszett földet? - kérdezték az asszonyok. - Miként feledhetted a kört a Salisbury-síkon?

E bátor kevesek végigjárták a romos tornyokat; a Donnelaith-i keresztények fagyos félelemmel méregették őket, és fújtak egyet megkönnyebbülésükben, mikor a táltosok elhagyták a völgyet.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A következő hónapokban érkezett néhány táltos, akik elfogadták Krisztust, és papok akartak lenni. Tárt karokkal fogadtuk őket.

Britannia északi részén az én népem számára véget ért a békesség kora.

A piktek faja eltűnőben volt. Azok, akik ismerték az ogam írást, iszonyú átkokat szórtak rám, vagy lázas hévvel örökítették meg a falakon és a sziklákon új keletű keresztény hitüket.

A leleplezett táltos azzal menthette meg az életét, ha pap vagy szerzetes lett. Ez az átváltozás nemcsak lecsillapította a csőcseléket, de nagy örömet is szerzett nekik. A falvak táltos papot akartak; más törzsekhez tartozó keresztények valósággal könyörögtek, hogy náluk is táltos pap mondjon misét. Ám az a táltos, aki nem ment bele a játékba, megátalkodott a pogányságban, és nem ajánlotta magát Isten kegyelmébe, szabad prédája lett mindenkinek.

Közben ötünket és négy később érkezettet ünnepélyes szertartás keretében szenteltek pappá. Két nőstény táltosból apáca lett, akik a gyengék és betegek istápolásának szentelték magukat. Én lettem a Donnelaith-i szerzetes közösség apátja, aki hatalommal bírtam a völgy és a környező falvak fölött.

Hírünk egyre nőtt.

Volt, mikor el kellett torlaszolnunk magunkat új kolostorunkban a zarándokok előtt, akik látni akarták, “milyen egy táltos”, és mindenáron meg akartak érinteni. Híre ment, hogy “gyógyítani” tudunk, és “csodákat” teszünk.

Nyájam nap mint nap buzdított, hogy járuljak a szent forráshoz, és áldjam meg a zarándokokat, akik azért jöttek, hogy a szent vízből igyanak.

Janet tornyát a földdel tették egyenlővé. Otthonának köveit, és ami fémet be lehetett olvasztani - edényeit, néhány karperecét, gyűrűit - beépítették az új templomba. A szent csermely partjára keresztet állítottak, amelyen latin szavak magasztalták Janet máglyahalálát, és az azt követő csodát.

Rá se bírtam nézni. Ez az irgalom? Ez a szeretet? Holott napnál világosabb, hogy Isten oly keményen ítél Krisztus ellenségei fölött, amint azt jónak látja.

De Isten végzése volna, hogy népünk elpusztuljon, míg maradékaiból szent állatok legyenek? Kérleltem az ionai barátokat, hogy fojtsák el ezeket a hiedelmeket.

- Nem vagyunk mágus papok! - jelentettem ki. - Ezek az emberek épp csak azt nem mondják, hogy varázserőnk van!

Elszörnyedésemre azzal feleltek, hogy Isten akarja így.

- Nem látod, Ashlar? - kérdezte Ninian. - Isten erre tartotta meg népedet, erre a papi szolgálatra!

Semmivé lett a látomásom. A táltosok nem kaptak jóvátételt, nem jöttek rá, miként élhetnének békében az emberekkel.

A templom egyre híresebb lett, a keresztény közösség hatalmasra nőtt. Én pedig rettegtem azok szeszélyeitől, akik imádtak.

Végül mindennap szakítottam magamnak egy-két órát, amikor bezárkóztam, és senki se szólhatott hozzám. Cellám magányában, belevágtam egy nagy, miniált könyvbe, felhasználva minden ügyességemet, amelyet ionai tanítóm csiszolt.

Népem történetét akartam megírni a négy evangélium stílusában. Aranybetűket, miniatúrákat terveztem minden lapjára.

Az én könyvem.

Ezt a könyvet találta meg Stuart Gordon a Talamasca pincéjében.

Kolumba atyának írtam minden szavát. Beleöntöttem minden tehetségemet a verselésre, a dalolásra, az imára, úgy írtam le az elveszett földet, vándorlásunkat a déli síkságra, nagyszerű Stonehenge-ünk építését. Latin nyelven meséltem el mindent, amit tudtam harcainkról az emberek világában, hogy mennyit szenvedtünk, hogyan tanultuk meg a túlélést, miként jutott ide törzsem és klánom, hogy öt pap maradjon belőlünk az emberi tengerben, akiket oly erőért imádnak, amellyel nem bírunk, száműzöttek vagyunk, akiknek nincs neve, nemzete, saját istene, és egy olyan istentől koldulunk megváltást, amelynek nyája retteg tőlünk.

“Olvasd el, szavaimat, atyám” - írtam -, “te, aki nem akartad meghallgatni, mikor próbáltam elmondani őket. Lássad itt őket, Jeromos, Ágoston, Gergely pápa nyelvén. Tudd meg, hogy az igazságot mondom, és igaz valómban vágyom belépni Isten templomába. Másképp miként léphetnék be valaha is a mennyek országába?”

Egyszer aztán elkészült.

Hátradőltem, néztem a borítót, amelybe magam foglaltam az ékköveket, a kötést, amelyet magam

készítettem selyemből, a betűket, amelyeket saját kezemmel írtam.

Tüstént hívattam Ninian atyát, és elébe tettem a könyvet. Meg se moccantam, amíg Ninian vizsgálgatta a munkát.

Annyira büszke voltam alkotásomra, annyira biztosra vettem, hogy kapunk valamilyen elégtételt az egyházjog és történelem hatalmas könyvtáraiban! “Jöjjön akármi” - gondoltam -, “én elmondtam az igazságot, úgy, ahogy volt, és azt is elmondtam, hogy Janet miért választotta a halált.”

Ezek után mi sem lehetett váratlanabb, mint Ninian viselkedése, miután becsukta a könyvet.

Egy hosszú percig nem szólt, aztán hahotázni kezdett.

- Ashlar - mondta -, neked elment az eszed, ha azt várod, hogy ezt elvigyem Kolumba atyának!

- Pedig beleöntöttem minden tehetségemet - súgtam leforrázottan.

- Ashlar, a maga műfajában ez a legszebb könyv, amit eddig láttam; az ábrák tökéletesek, a szöveg latinsága kifogástalan, és bővelkedik a megindító mondatokban. Ember ezt még Ionán, a scriptorium zavartalanságában sem tudná elvégezni három-négy évnél csekélyebb idő alatt. Ez, hogy neked egy év kellett hozzá, ez egyszerűen csoda!

- Igen?

- De a tartalma, Ashlar! Ez káromlás! Bolond pogány verseket, fajtalan, buja regéket írni bibliai latinsággal, egy násekönyv stílusában, a zsoltárokhoz és himnuszokhoz illő fogalmazásban! Mely ördög bújt beléd, hogy ily formába öntötted léha fabuláidat a varázsolásról?

- Azért tettem - közöltem vele -, hogy Kolumba atya olvassa el szavakat, és lássa igazságukat!

Pedig már értettem Ninian álláspontját. Hasztalan lett volna védekeznem.

Mikor látta, mennyire összetörtem, hátradőlt, és összekulcsolta ujjait.

- Attól fogva, hogy először léptem házadba - mondta -, tudván tudtam, mily egyszerű és jó vagy. Csupán te követhettél el ily bolondos baklövést. Tedd félre, egyszer s mindenkorra tedd félre ezt az egész históriát, hogy ildomos tárgyaknak szentelhesd rendkívüli tálentumodat. Ezen egy teljes napot és egy teljes éjszakát gondolkoztam. Aztán gondosan becsomagoltam könyvemet, és ismét átnyújtottam Niniannak.

- Ünnepélyes kinevezés folytán apát urad vagyok itt Donnelaithben - mondtam. - Nos, ez lesz utolsó parancsom. Vidd el ezt a könyvet Kolumba atyának, úgy, ahogy utasítottalak. És mondd meg neki, hogy úgy döntöttem: zarándoklatra megyek, még nem tudom, hova, vagy mennyi időre. Mint e könyvből láthatod, eddig is emberek sokaságának elegendő évet éltem. Talán sose látom viszont az atyát, vagy téged, de mennem kell. Látnom kell a világot. Hogy pedig ide térek-e meg, vagy a mi Urunkhoz, azt egyedül ő tudja.

Ninian tiltakozni kezdett, de nem engedtem. Végül beadta a derekát, mert hamarosan úgyis haza kellett térnie Ionára. Még figyelmeztetett, hogy Kolumba nem engedélyezte utazásomat, de aztán belátta, hogy engem ez nem érdekel.

Úgyhogy elindult haza a könyvvel, és öt emberből álló, erős kísérettel.

Egészen addig nem láttam a könyvet, amíg Stuart Gordon ki nem tette az asztalára a somerseti toronyban.

Hogy elért-e Ionára, azt nem tudhatom.

Gyanúm szerint igen, és nyilván ott is maradt sok évig, addig, amíg el nem mentek azok, akik tudták, mi ez, ki írta, és miért van a kolostorban.

Sose tudtam meg, elolvasta-e Kolumba atya. Este, miután Ninian távozott, úgy döntöttem, hogy örökre elhagyom Donnelaithet.

Összehívtam a táltos papokat a templomba, és megparancsoltam nekik, hogy zárják be az ajtókat. Az emberek gondolhattak, amit akartak. Persze nyugtalankodtak és gyanakodtak.

Megmondtam papjaimnak, hogy elmegyek.

Megmondtam, hogy félek.

- Nem tudom, helyesen cselekedtem-e. Hiszem, de nem tudom - mondtam. - És félek az emberektől. Félek, hogy bármelyik pillanatban ellenünk fordulhatnak. Ha vihar jön, ha járvány tör ki, ha szörnyű betegség ragadja el a befolyásosabb családok gyermekeit - mindeme szerencsétlenségek ránk zúdíthatják a haragot.

Ezek nem a mi népünk, és bolond voltam, amiért elhittem, hogy valaha is békében élhetünk velük,

Ti azt teszitek, amit akartok, de én azt tanácsolom, mint Ashlar, aki vezetőtök volt azóta, hogy odahagytuk az elveszett földet: menjetek innen. Keressetek feloldozást valamely távoli kolostorban, hol nem ismeretes természetünk, ott kérjetek engedélyt, hogy fogadalmatok szerint élhessetek. De e völgyből távozzatok.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Magam zarándoklatra megyek. Elsőnek Glastonburybe, hol Arimathiai József a forrásba öntötte Krisztus vérét. Ott imádkozom útmutatásért. Majd Rómába indulok, és onnan, ki tudja, esetleg Konstantinápolyba, megnézni a szent ikonokat, amelyek, mint mondják, csoda folytán megőrizték Jézus urunk tulajdon arcát. Aztán Jeruzsálembe, hogy lássam a hegyet, amelyen Krisztus meghalt érettünk. Ezennel feloldozom magamat a Kolumba atyának tett engedelmességi fogadalom alól.

Lett nagy felzúdulás, nagy sírás-rívás, ám ez sem tántorított meg. Vérbeli táltos módja volt ez a befejezésnek.

- Ha tévedek, Krisztus vezéreljen vissza a nyájba. Talán megbocsát. Vagy talán... pokolra jutok. - Vállat vontam. - De akkor is távozom. Elmentem készülődni.

Mielőtt búcsút vettem nyájamtól, elhoztam személyes holmimat a tornyomból, köztük összes könyvemet, írásaimat, a Kolumba atyától kapott leveleket, mindent, ami fontos volt számomra, és elrejtettem őket két veremben, amelyeket még én ástam sok száz éve. Majd felöltöttem a fekete prémmel szegélyezett, vastag, zöld gyapjúszövetből készült hosszú köntöst, utolsó szép ruhámat, mert a többiről lemondtam az egyház kedvéért, felcsatoltam utolsó aranyveretes, finom bőrövemet, ékköves hüvelyű, kétkezes kardomat, fejemre régi prémes csuklyát tettem, arra pedig egy tiszteletreméltó korú, ódon bronz sisakot. Így lovagoltam ki a völgyből, egy talán nem túl módos nemesembernek öltözötten, és egy apró zsákban vittem magammal összes tulajdonomat.

Hát ez nem volt olyan ékes és nehéz, mint királyi pompám egykoron, de nem is olyan alázatos, mint a papi daróc. Jó úti öltözet volt, semmi több.

Egy órája lovagolhattam az erdőben, régi csapásokon, amelyeket azok ismertek csupán, akik vadásztak már erre.

Kaptattam fölfelé a fákkal sűrűn benőtt hegyoldalon egy titkos hágóhoz, amely eljuttat az országútra.

Már alkonyodott, de tudtam, hogy az országúton leszek, mielőtt beesteledik. Mivel holdtölte lesz, addig utazom, míg erővel bírom.

Hitünk szerint ezek a fák voltak az egyetlenek, amelyek még a táltosoknál is előbb születtek a világra. Semmit se láttunk, ami olyan sokáig élt volna, mint egy fa vagy egy táltos. Szerettük az erdőt, sose féltünk tőle.

Épp hogy belovagoltam a legfeketébb rengetegbe, mikor meghallottam a kis nép hangját.

Sziszegtek, pusmogtak, vihogtak.

Samuel akkor még nem született meg, úgyhogy ott se volt, viszont Aiken Drumm és mások, akik ma is élnek, ilyeneket rikoltoztak, hogy:

“Ashlar, a keresztények bolondja, népének árulója!”, meg: “Gyere ide, Ashlar, csinálj új óriás népet, és mi leszünk a világ ura!” Mindig gyűlöltem Aiken Drummot. Akkor még fiatal volt, az arca se gyűrődött össze annyira, hogy ne lehessen látni a szemét. Öklét rázva törtetett felém a bozótban, arca maga volt a rosszindulat.

- Ashlar, most persze elkotródsz a völgyből, miután mindent elpusztítottál! Teljék be rajtad Janet átka!

A végén aztán csak elmaradtak, mégpedig egyetlen okból: közel értem egy barlanghoz, amelyről érthető módon tökéletesen megfeledkeztem.

Öntudatlanul választottam azt a csapást, amely hajdankori törzsek szertartási útja volt. Amikor a táltosok a Salisbury-síkon éltek, ezek a törzsek koponyákkal töltötték meg a barlangot, amelyben a később jött emberek sötét kultuszokat űztek.

Az utóbbi pár száz évben a parasztok esküdöztek, hogy a barlangból ajtó nyílik, amelyen áthallatszik a pokol hangzavara, vagy az angyalok éneke.

Szellemeket láttak a közeli erdőben, és néha, dacolva haragunkkal, jártak ide boszorkányok. Régebben fellovagoltak félelmetes csapataink a hegyekbe, hogy elkergessék a boszorkányokat, ám kétszáz éve nemigen törődtünk velük.

Jómagam legföljebb ha kétszer jártam ezen az ösvényen, de azért cseppet sem féltem a barlangtól. Azt viszont láthattam, hogy a kis nép fél. Örültem, mikor megszabadultam tőlük.

Ám ahogy lovam közeledett a régi csapáson a barlanghoz, vibráló fények lobbantak a sűrű sötétségben. Kezdetleges kaliba rajzolódott ki a hegyoldalban: talán ennek is egy barlang volt az alapja, amelyet befalaztak, csupán egy apró ajtót hagytak rajta, meg még följebb egy lyukat, amelyen a füst távozott.

Ennek a kezdetleges kőfalnak a hézagaiban villódzott a fény.

Túl a kalibán volt a híres barlang, amelyhez az ösvény vezetett, egy tátongó száj, amelyet mostanra elrejtettek a tölgyek, a fenyők és a tiszafák.

Ahogy észrevettem a kunyhót, rögtön azt néztem, hogyan kerülhetnék minél messzebb tőle. Aki ennek a barlangnak a közelében tanyázik, az csakis veszélyt jelenthet.

Viszont a barlang érdekelt. Noha megtagadtam az engedelmességet, amellyel apátomnak tartoztam, keresztény voltam, és nem féltem a pogány istenektől. Nem hittem bennük. De most elhagytam otthonomat, amelybe talán sose térek vissza. Arra gondoltam, nem kellene-e megnéznem a barlangot? Esetleg meg is pihenhetnék benne. Ott nem találna rám a kis nép. Biztonságban lennék.

HUSZONKILENC

- MOST PEDIG JÓL FIGYELJETEK - mondta, egy pillanatra sem fordítva el a tekintetét az útról -, ez az a pont, ahol én veszem át a hatalmat. Ez jár a fejemben születésem óta, és pontosan tudom, mit kell tennünk. Nyanya alszik ott hátul?

- Mint a bunda! - erősítette meg Mary Jane a lecsapható ülésről, amelyen féloldalt csavarodva tehénkedett, hogy figyelhesse Morrigant a kormánynál.

- Mit értesz az alatt, hogy te veszed át a hatalmat? - kérdezte Mona.

- Hát azt - felelte Morrigan. Lazán nyugtatta két kezét a kormány ívének legfelső pontján. Elég rendes ideje jöttek kilencvennel, és eddig még egy rendőr sem állította meg őket. - Elhallgattalak benneteket, ahogy összevitatkoztok, de ti megragadtok olyan dolgoknál, amelyek egyáltalán nem tartoznak a tárgyhoz, mindössze morális alakiságok.

Haja csapzottan hullott a vállára és a karjára. Rikítóbb vörös volt, mint az anyjáé, egyébként ugyanahhoz a hajtípushoz tartozott. Arcuk pedig olyan kísértetiesen hasonlított, hogy Monának egészen az inába szállt a bátorsága, ha túl sokáig nézte Morrigant. A hangot illetően nem is kellett magyarázni a kockázatot. Morrigan simán eljátszhatta Monát a telefonban. Meg is tette, mikor Ryan bácsi végre fölhívta Fontevrault-t. Micsoda kacagtató társalgás volt! Ryan bácsi nagyon tapintatosan megkérdezte “Monától”, hogy de ugye nem szed amfetaminokat, és gyöngéden emlékeztette, hogy mindenféle gyógyszer árthat a babának. Ami a lényeg, Ryan bácsi nem is sejtette, hogy a vonal másik végén hadaró kotnyeles női személy nem Mona.

Valamennyien puccparádéba vágták magukat, ahogyan Mary Jane fogalmazott, még Morrigan is, akit Napoleonville legjobb konfekcióüzleteiből stafíroztak ki. A szorosra kötött övű, fehér kartonruha bokáig ért volna Monának, de akár Mary Jane-nek is. Morrigannek a térdét se takarta, és az egyszerű, ék alakú kivágás, az úriasszonyi mértéktartás jelképe vakmerő dekoltázzsá szilajodott a lány meglehetősen nagy mellén. Szóval a régi história: adj egy szimpla, közönséges ruhát egy ragyogóan szép lányra, és feltűnőbb lesz az aranylaménál vagy a cobolyprémnél. A cipő nem okozott problémát, mert Morrigannak negyvenkettes lába volt. Ha egy számmal nagyobb, férficipőt kellett volna adniuk rá. Így viszont tűsarkút kapott, és negyedóráig táncolt benne a kocsi körül, míg Mona és Mary Jane el nem kapták a grabancát, és föl nem szólították, hogy duguljon el, ne csináljon kabarét, és szálljon be. Akkor meg követelte, hogy ő vezethessen. Nem is ez volt az első alkalom...

Nyanya, aki a konfekcióban kapható legjobb kötött nadrágkosztümöt viselte, hátul aludt a babakék takarója alatt. Az ég kék volt, a felhők fenségesen fehérek. Mona már egyáltalán nem émelygett, hála Istennek, csak gyönge volt. Ijesztően gyönge.

Félórára jártak New Orleanstól.

- Hogyhogy erkölcsi alakiság? - kérdezte Mary Jane, - Ez biztonsági kérdés. És hogyhogy “átveszed a hatalmat”?

- Olyasmiről beszélek, ami elkerülhetetlen - jelentette ki Morrigan -, de hadd adagoljam részletekben. Mona elnevette magát.

- No látod, anya persze van olyan okos, hogy tudja, továbbá feltételezem, bele is lát a jövőbe, mint boszorkány, viszont te, Mary Jane, ragaszkodsz hozzá, hogy egy ördög ügyvédjével keresztezett háklis nagynéni szerepét játsszad.

- Te, bizti, hogy érted is, amit mondasz?

- Angyalom, két lexikon teljes tartalmát szívtam magamba. Ismerem az összes szót, amit anyám használt a születésem előtt, és apám szókincsének nagy részét. Másképp hogy tudhatnám, mi a csőkulcs, és hogy miért van ennek az autónak a csomagtartójában egy teljes készlet? Most pedig térjünk vissza az aktuális válsághoz: hogy hova megyünk, melyik házba, és a többi badarsághoz.

Rögtön válaszolt is a saját kérdésére:

- Nos, az én álláspontom szerint nem olyan fene fontos, hogy melyik házba megyünk. Az Amelia utca szerencsétlen ötlet lenne, mert tömve van emberekkel, mint erre három ízben is felhívtátok a figyelmemet, és noha bizonyos értelemben anya háza, valójában Ó Evelyn tulajdonát képezi. Fontevrault túl messze van. Nem megyünk vissza, nem érdekel, mi történik! Egy bérlakás, az búvóhely lenne, amelyet jelenlegi várakozó szorongásomban el nem viselhetek! Nem veszem be magamat holmi álságos ürügyekkel kibérelt, személytelen kis kvártélyba. Nem lakhatok skatulyában! Az Első utca Michaelé és Rowané, ez igaz, viszont Michael az apám! Amire szükségünk van, azt az Első utcában kell keresnünk. Szükségem van Mona számítógépére, mappáira, Lasher macskakaparásos feljegyzéseire, az esetleges széljegyzetekre apám híres Talamasca-aktájának margóján, mindenre, ami jelenleg abban a házban található, és amire Mona jogos igényt támaszthat. Jó, Lasher macskakaparására nem, de ez ismét csak alakiság. Születésem jogán követelem azokat a jegyzeteket! És egy szemernyi aggály nélkül el fogom olvasni Michael naplóját, ha megtalálom. El ne kezdjetek rikácsolni!

- Akkor is lődd mán le magad egy kicsit! - ordított rá Mary Jane. - Valamint frászt kapok attól, ahogy mondod, hogy “átveszed a hatalmat!”

- Ezt azért gondoljuk át egy kicsit - szúrta közbe Mona.

- Épp elégszer figyelmeztettétek egymást a jelenlétemben, hogy itt a túlélésről van szó - vágott vissza Morrigan. - A túlélésemhez van szükségem erre a tudásra, a naplókra, a fájlokra, a feljegyzésekre. Mellesleg, mint ismeretes, az Első utca most üres, így hát zavartalanul felkészülhetünk Michael és Rowan hazatérésére. Így tehát itt és most úgy döntök, hogy odamegyünk, legalábbis addig, amíg Michael és Rowan visszatér, és tájékoztattuk őket a helyzetről. Ha aztán apám úgy dönt, hogy kiutasít a házból, keresünk megfelelő lakást, vagy beindítjuk anyám tőkefelhalmozási tervét, Fontevrault teljes restaurálása céljából. Dereng már valami?

- Az a ház tele van pisztollyal - mondta Mary Jane. - Mona is figyelmeztetett. Pisztoly fent, pisztoly lent. Ők pedig frászt fognak kapni tőled! Az az ő házuk! Sikítófrászt kapnak! Nem érted? Az a véleményük, hogy a táltosok rosszak, gonoszok! El akarják foglalni a világot!

- Én Mayfair vagyok! - jelentette ki Morrigan. - Apám és anyám lánya vagyok, a pisztolyokat meg vigye el az ördög! Nem fognak pisztolyt szögezni rám. Kész abszurdum! Továbbá elfelejted, hogy egyáltalán nem számítanak a jelenlétemre, tehát merőben váratlanul érné őket, ha motozást tartanátok, hogy van-e náluk pisztoly, már ha egyáltalán tartanak fegyvert, azonkívül ti is ott lesztek, hogy megvédelmezzetek, szóljatok a nevemben, és vészjóslóan fenyegessétek meg őket, nehogy bántsanak, és kérlek, legalább öt egymást követő percre ne feledjétek el, hogy nekem is van nyelvem, amivel megvédjem magamat, hogy ez a helyzet véletlenül sem analóg a korábbival, és a legjobb lesz ott letanyázni, ahol megvizsgálhatok mindent, ami megvizsgálandó, köztük ezt a híres gramofont, és a hátsó udvart - na, már megint rikácsoltok!

- Csak a hullákat ki ne ásd! - kiáltotta Mona.

- Egen, haggyad a hullákat a fa alatt! - csatlakozott Mary Jane.

- Abszolúte. Azt teszem. Azt fogom, Már megmondtam. Nem áskálok hullák után. Rossz, csúnya ötlet. Morrigan bocsánatot kér. Morrigan nem csinál ilyet. Morrigan megígérte Monának és Mary Jane-nek. Nincs idő hullákra. Különben is, mi közöm nekem a hullákhoz? - Meglobogtatta, majd egy erélyes fejmozdulattal hátradobta kócos vörös haját. - Michael Curry és Mona Mayfair gyermeke vagyok. Ez az, ami számít, nem?

- Egyszerűen csak félünk - jegyezte meg Mary Jane. - Mi lenne, ha mégis jobbra fordulnánk, vissza Fontevrault-ba...

- Nem! Nem a megfelelő szivattyúk, állványzatok, támok nélkül, amelyekkel föl lehet dúcolni a házat! Amíg élek, érzelmes szálak fűznek hozzá, természetesen, de jelen pillanatban egyszerűen nem bírok ott maradni! Meghalok, hogy lássam a világot, hát nem értitek, a világ nem az ábécéből, Napoleonville-ből, nem a Time, a Newsweek, a The New Yorlar legfrissebb számából áll! Nem bírok várni tovább! Különben is, mit tudjátok ti, hátha már haza is jött Rowan és Michael, én pedig a rögtöni konfrontáció mellett török lándzsát! Nem kétlem, hogy rendelkezésemre bocsátják a feljegyzéseket, akkor is, ha szívük mélyén a megsemmisítésre szavaztak.

- Nincsenek otthon - közölte Mona. - Ryan még két napot mondott.

- Akkor meg mitől féltek annyira?

- Nem tudom! - kiáltotta Mona.

- Úgy hát irány az Első utca, és egy szót sem akarok hallani többé! Van ott vendégszoba, nemde? Majd azt

használom. És kérem abbahagyni ezt a povedálást! Ott lesz egy biztos, komótos támaszpontunk. Különben is, látni akarom ezt a házat, látni akarom a házat, amit a boszorkányok építettek. Hát egyikőtök sem fogja fel, mily mértékben meghatározza lényemet és sorsomat ez a ház, amelyet azért terveztek, hogy fenntartsa az óriás csiga vérvonalát? Nézzétek, ha lehántjuk róla a borús érzemények sűrűjét, akkor nyilvánvaló lesz, hogy Stella, Antha és Deirdre azért halt meg, hogy én élhessek, és Lasher sete-suta, fád ábrándjai oly megtestesülést eredményeztek, amelyről e gonosz szellem nem is álmodhatott, de amely immár az én sorsom. Ragaszkodom az élethez, ragaszkodom a pozíciómhoz!

- Oké - mondta Mona -, de csendben kell maradnod, nem szabad szólnod az őrökhöz, és nehogy felvedd még egyszer a telefont!

- Ja - kontrázott Mary Jane -, tiszta idegsokk, ahogy kapkodsz a telefonhoz, mihelyt megszólal, minden telefonhoz. Morrigan vállat vont.

- Képtelenek vagytok felfogni, hogy számomra hihetetlen fejlődést jelent minden nap. Már nem az a lány vagyok, aki két napja voltam! - Hirtelen összerándult, és halkan felnyögött.

- Mi az, mi a baj? - kérdezte Mona.

- Csak az emlékek, ahogy visszajönnek. Anya, kapcsold be a magnót, légy szíves! Tudod, ez rendkívül furcsa, ahogy egyes emlékek elhomályosodnak, mások meg nem, és olyanok, mintha egy sokaság emlékei lennének, mármint sok-sok hozzám hasonló emberéi. Ashlart látom mindenkinek a szemében... A völgy, az ugyanaz, ami a Talamasca aktájában szerepel, azt tudom. Donnelaith. Hallom Ashlart, ahogy mondja.

- Hangosan beszélj - rendelkezett Mary Jane -, hogy halljam.

- Megint a kövekről van szó, még nem a völgyben vagyunk, hanem a folyó közelében, a férfiak a görgőkön vonszolják a sziklákat. Kijelenthetem, hogy abban a világban nincsenek balesetek, a természet épp elég szeszélyes és buja, hogy úgyszólván törvényszerűen bekövetkezzenek a történések. Lehet, hogy elsőre nem hangzik elég értelmesen, de azt próbálom szavakba önteni, hogy dacos és dühös boszorkányok kaotikus kínszenvedése kiizzadta magából a pillanatot, amelytől kezdve ebben a családban egymás mellett kell élniük embereknek és táltosoknak. A legsajátosabb érzelmek töltenek el. Oda kell mennem, látnom kell azt a házat. És a szurdokvölgyet. A kör kisebb, de az is a mienk, Ashlar megszentelte mindkét kört, és az égi csillagok a téli konfigurációban állnak. Ashlar azt akarja, hogy sötét erdők rejtsenek, azok válasszanak el az ellenséges világtól. Elfáradtam. Álmos vagyok.

- Ne engedd el a kormányt! - figyelmeztette Mary Jane. - Írd csak le még egyszer ezt az Ashlar nevű embert. Mindig ugyanaz, mindkét körben és mindkét korban?

- Mindjárt sírni fogok. Folyton a muzsikát hallom. Táncolnunk kell, ha odaérünk.

- Hova?

- Az Első utcába. Akárhova. A völgybe. A síkra. Körtáncot kell járnunk, majd megmutatom, és énekelek mellé. Tudjátok-e, hogy valami szörnyűség történt a népemmel? Nem is egyszer. Halál, szenvedés, ez a sablon. Csak a nagyon ügyesek ússzák meg; a nagyon ügyesek annak látják az embereket, akik. Mi, többiek, vakok vagyunk.

- Ő az egyetlen, akinek neve van?

- Nem, csak ő az, akinek a nevét mindenki tudja. Mágnesként vonzza a többieket. Nem akarok...

- Ne szívd mellre! - csitította Mona. - Ha megérkezünk, ismét leírhatod az egészet. Ott béke és nyugalom lesz. Még két nap, mire megjönnek.

- De ki leszek én addigra?

- Én tudom, ki vagy - mondta Mona. - Akkor is tudtam, ki vagy, mikor bennem voltál. Az anyád vagy és Michael vagy, és még valami más, valami hatalmas, csodálatos, továbbá megvan benned az összes boszorkány.

- Beszélj, szivi! - nógatta Mary Jane. - Mesélj Lasherről, mesélj arról, hogy mindenki olyan kis krétababákat csinált. Arról szeretnék hallani, ahogy eltemetik a babákat a sziklák tövébe. Emlékszel, mit meséltél?

- Úgy rémlik. A babáknak melle volt és pénisze.

- Ezt most mondod először.

- Megszentelt babák voltak. Kell, hogy legyen valami célja, kell valami jóvátétel ezekért a kínokért, nem... nem akarom ezeket az emlékeket, de addig nem engedem el őket, amíg ki nem mazsolázok belőlük minden értékeset. Mary Jane, aranyvirág, fogj már egy papírzsepit, és töröld meg a szememet, légyszi! Figyelem, ezt

azért mondom, hogy nyoma maradjon! Ez a tudat áramlása. Visszük a hosszú sziklát a síkságra. Sokáig táncolnak és énekelnek körülötte, mielőtt elkészítik rönkökből az ácsolatot, amellyel felállítják a követ. Mindenki krétababát farag. Egyformák, mindegyik baba hasonlít mindenkire. Álmos vagyok. Éhes is vagyok. Táncolni akarok. Ashlar figyelmet kér.

- Még tizenöt perc, és megérkezünk a hátsó kapuhoz - jelezte Mary Jane. - Úgyhogy addig támasszad fel a könnyes kis pilácsodat.

- Az őröknek egy szót se! - intette Mona. - Őket majd elintézem én. Mire emlékszel még? Viszik a hosszú sziklát a síkságra. Hogy hívják azt a síkságot? Mondd ki az ő nyelvükön!

- Ashlar csak úgy hívja: “a lapos föld”, vagy “a biztos föld”, vagy “füves föld.” Hogy helyesen mondjam, ahhoz nagyon, de nagyon gyorsan kellene beszélnem, nektek úgy hangzana, mint a fütyörészés. Pedig azokat a köveket az egész világ ismeri. Tudom, hogy ismeri. Apám ismeri, látta is őket. Istenem, mit gondoltok, van más is, aki olyan, mint én? Nem gondoljátok, hogy kell lennie? Egy másik, azokon kívül, akik a fa alatt nyugszanak? Nem lehetek én az egyetlen élő!

- Most mán nyugodjál le, tündér - mondta Mary Jane. - Bőven van rá idő, hogy kiderítsük.

- Neked mi vagyunk a családod - mondta Mona. - Ezt ne feledd. Akármi legyél még, te Morrigan Mayfair vagy, az én kijelölt örökösöm, valamint van egy születési bizonyítványunk, egy keresztlevelünk, és tizenöt polaroid képünk, mindegyiknek a hátoldalán az én öntapadóra írott, ünnepélyes tanúsítványom.

- Valahogy mégsem hangzik elegendőnek! - sírdogált Morrigan. Szaporán pislogott könnyes szemével, alsó ajka lebiggyedt, mint egy csecsemőé. - Kétségbeejtően úgy hangzik, mint amit a hajánál fogva rángattak elő, és jogilag valószínűleg irreleváns! - Metairie-nél jártak, erősödött a forgalom. - Nem lenne szükség egy videóra, te mit gondolsz, anya? Bár végső soron úgysem lesz elég semmi, ha hiányzik a szeretet. Egyáltalán minek emlegetjük ezeket a jogi dolgokat?

- Mert fontosak.

- De anya, ha nem szeretnek...

- Morrigan, ahogy az Első utcába érünk, rögtön készítünk egy videót. Azt pedig jól jegyezd meg, hogy szeretni fogunk. Majd én teszek róla. Ezúttal nem engedem, hogy bármi is rosszra forduljon.

- De miből gondolod, tekintve összes fenntartásodat és félelmedet, amelyek miatt el akarsz bújni a fürkésző pillantások elől?

- Abból gondolom, hogy szeretlek.

Morrigan sírt, mint a záporeső. Monának megszakadt a szíve, ha ránézett.

- Nem kell pisztolyt használniuk, ha nem szeretnek - mondta Morrigan.

Bizony, gyermekem, az a legnagyobb fájdalom.

- Fészkes fenét - mondta Mona, és megpróbált nagyon flegmán, nagyon fegyelmezetten, nagyon asszonyosan beszélni. - Ott lesz neked a mi szeretetünk, és az elég. Ha el kell felejtened őket, majd elfelejted. Elegek leszünk neked mi, ne merd azt mondani, hogy nem, hallod? - Nézte a kecses gazellát, aki egyszerre sírt és vezetett, lehagyva az összes totyogós vezetőt. Ez az én lányom. Mindig is túlméretezett volt az ambícióm, az eszem, a bátorságom, hát most van egy túlméretezett lányom. De ki ez, azonkívül, hogy ragyogó, lobbanékony, jószívű, lelkes, roppant érzékeny minden sértésre és lekezelésre, szélsőségesen szeszélyes és rajongó? Mihez fog kezdeni? Mit jelent, ha valaki ősi dolgokra emlékezik? Azt jelenti, hogy tanul belőlük? Mi lehet ebből? Tulajdonképpen nem érdekel, gondolta. Most nem, mikor még csak a kezdetnél tartunk, mikor még olyan izgalmas.

Látta magas lányát, amint összeesik, látta magát, ahogy a kezével próbálja takargatni, mellére vonja Morrigan fejét. Ne merészeljétek bántani!

Most minden más.

- Jó, jó! - lépett közbe Mary Jane. - Most én hadd vezessek, itten mán tényleg sűrű a forgalom.

- Elment az eszed, Mary Jane! - kiáltott Morrigan. Előrecsúszott az ülésen, rálépett a gázra, megelőzte a balról fenyegető autót. Fölemelte az állát, és eldörgölte a könnyeit a keze fejével. - Hazáig vezetem ezt a kocsit! Olyan nincs, hogy ezt kihagyjam!

HARMINC

MI LEHET A BARLANGBAN? A pokol zsinatolására nem voltam kíváncsi, de milyen lehet az angyalok éneke?

Gondolkoztam, aztán úgy döntöttem, mégse próbálom ki. Hosszú út áll előttem, korai még a pihenés. Minél előbb el akartam távolodni innen.

Éppen indultam volna, hogy kikerüljem a lejtőnek ezt a szakaszát, mikor egy hang szólított.

Női hang volt, nagyon puha, és mintha a semmiből jött volna.

- Ashlar, téged vártalak!

Megfordultam, forgattam a fejemet. Nyugtalanítóan sötét volt. A kis nép, gondoltam, az egyik nőstényük, aki mindenképpen el akar csábítani. Ismét el akartam indulni, de megint szólított a hang, oly lágyan, mint a csók:

- Ashlar, Donnelaith királya, téged várlak!

A kalyibát néztem, a homályban villódzó fényeket, és megláttam egy asszonyt. A haja vörös volt, a bőre nagyon fehér. Ember volt, és boszorkány volt, a boszorkányság szaga lengte körül alig érezhetően, ami azt is jelenthette, hogy táltosvér folyik az ereiben.

Tudtam, hogy most kellene elmennem. A boszorkányok mindig bajt jelentenek. Ám ez a nő csodaszép volt, és a szemem tréfát űzhetett velem, mert kissé olyannak látszott az árnyékban, mint a mi elveszített Janetünk.

Mikor közelebb jött, láttam, hogy a szeme olyan szigorú zöld, mint Janeté, az orra egyenes, a száját mintha márványból faragták volna. A melle ugyanolyan kicsi, kerek, a nyaka kecses, hosszú. És akkor még nem szóltam csodálatos vörös hajáról, amely örök csábítás és gyönyörűség a táltosoknak.

- Mit akarsz tőlem? - kérdeztem.

- Gyere, hálj velem - válaszolta. - Gyere a házamba. Hívlak.

- Bolond vagy - mondtam. - Tudod, mi vagyok. Ha veled hálok, meghalsz.

- Nem - tiltakozott -, én nem. - Kacagott, mint oly sok boszorkány őelőtte. - Kihordom neked az óriást! Megráztam a fejemet.

- Menj utadon, és légy hálás, hogy nem esem oly könnyen kísértésbe. Gyönyörű vagy. Más táltos talán kihasználná. Van itt védelmeződ?

- Gyere! - ismételte. - Gyere a házamba! - Még közelebb jött, és az ágak között átnyilazó, néhány gyenge sugárban, a haldokló nap utolsó színarany fényében megláttam fehér gyöngy fogsorát, és a mellét a vékony, csipkés ing alatt, a szorosra húzott bőröv felett.

Tulajdonképpen ledőlhetnék vele, ha másért nem, hogy rászoríthassam a szájamat a mellére. No de mégis! Ez egy boszorkány. Még gondolni is ilyet!

- Ashlar - mondta -, mindahányan ismerjük történetedet. Tudjuk, hogy te vagy a király, aki elárultad a fajtádat. Nem akarod megkérdezni a barlang szellemeitől, miként nyerhetnél bocsánatot?

- Bocsánatot? Gyermekem, az én bűneimet egyedül Krisztus bocsáthatja meg - mondtam. - Most elmegyek.

- Miféle hatalma van Krisztusnak, amellyel megtörheti Janet átkát?

- Ne ingerelj tovább! - förmedtem rá. Kívántam. És minél dühösebb lettem, annál kevésbé érdekelt, hogy kíméljem.

- Jöjj velem! - unszolt. - Idd meg az italt, amelyet tűzön főztem, aztán menj át a barlangba, és látni fogod a szellemeket, akik mindent tudnak, Ashlar király!

A lovamhoz lépett, és rátette kezét a kezemre. Lobot vetett bennem a vágy. Szúrós boszorkánypillantása volt, és a szeméből mintha Janet lelke nézett volna rám.

Még tétováztam, de ő már le is segített lovamról. Együtt vágtunk át az ölyvharaszton és a gyalogbodzán.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

A kalyiba áporodott, riasztó, ablaktalan hely volt. A tűz fölött üst lógott. Ám az ágy tiszta volt, az ágyruhát művészien kihímezték.

- Királyhoz illő - mondta a boszorkány. Körülnéztem, és a bejárattal átellenben megpillantottam egy sötét nyílást.

- Az a titkos út a barlangba - mondta a boszorkány. Váratlanul megcsókolta a kezemet, leültetett az ágyra, majd a bográcshoz lépett, és megtöltött a főzettel egy otromba cserépcsuprot.

- Idd meg, felség - mondta -, és a barlang szellemei látni és hallani fognak.

Vagy, gondoltam, én fogom látni és hallani őket, mert csak Isten tudja, miket keverhetett bele az asszony - füveket és olajokat, amelyektől megvesznek a boszorkányok, és táltosok módjára táncolnak a hold alatt. Ismertem fortélyaikat.

- Igyad, édes - mondta.

- Igen - feleltem. - Érzem a méz szagát.

Belebámultam a csuporba, és úgy döntöttem, hogy egy cseppet sem iszom. Ekkor láttam, hogy az asszony elmosolyodik, és viszonoztam a mosolyát. Azon kaptam magam, hogy fölemelem a bögrét, és derekasan meghúzom. Behunytam a szemem.

- És ha...? - suttogtam. - És ha varázslat van benne? - Kissé mulattatott a dolog, és máris révedeztem.

- Most pedig hálj velem - mondta a boszorkány.

- Nem, a saját érdekedben - válaszoltam, de ő már vette is el a kardomat, én pedig nem tiltakoztam. Annyi időre keltem föl, hogy bereteszeljem az ajtót, aztán visszazuhantam az ágyra, és magam alá gyűrtem a boszorkányt. Lerángattam róla az inget, és azt hittem, elsírom magamat, mikor megláttam a mellét. Ó, a táltostej, hogy kívántam! De ez nem anya volt, ez a boszorkány, ennek nem lesz teje, se táltos, se emberi. Mégis hogy szerettem volna szívni a mellét, az édes mellét, húzogatni, harapdálni, nyalogatni a bimbóit!

Hát ez nem fog ártani neki. Ha pedig nedves és forró lesz a vágytól, bedugom az ujjamat a titkos, szőrös szájába, hadd futkosson rajta a hideg.

Rögtön szopni, csókolni kezdtem. Feszes bőre illatozott a fiatalságtól. Szerettem lágy sóhajait, fehér hasának érintését az arcomon, és a szőrt az ágyékán. Mikor lehúztam a szoknyáját, láttam, hogy az is vörös, lángvörös és hullámos, mint a haja.

- Gyönyörű, gyönyörű boszorkány! - suttogtam.

- Gyere belém, Ashlar király! - mondta.

Keményen megszívtam a mellét, tűrtem, hogy ég a vesszőm, azt gondoltam, nem, nem fogom megölni. Bolond asszony, de nem érdemli, hogy belehaljon a bolondságába. Ám ő a lába közé húzta a vesszőmet, belenyomta a hegyét a bozontjába, én pedig hirtelen úgy döntöttem, hímek szokása szerint, hogy ha ennyire akarja, akkor teljesítem a kívánságát,

Gorombán beléje döftem magamat, oly kevés kímélettel, és nagy élvezettel, mintha egy táltost hágnék. Kivörösödött, sírt, szellemekhez kiáltozott, amelyeknek nevét nem ismertem.

Rögtön vége lett. Álmosan nézett rám a párnáról, és győzelmesen mosolygott.

- Igyál - mondta -, és menj a barlangba. - Behunyta a szemét, hogy aludjon.

Fenékig ittam a csuprot. Miért ne? Ha már idáig eljöttem? És ha van valami a sötétségben, egy utolsó titok, amit nekem tartogat Donnelaith-i földem? Isten tudja, épp elég viszontagságot, fájdalmat, kiábrándulást tartogat a jövő.

Lefordultam az ágyról, felkötöttem a kardomat, mindent rendesen felcsatoltam, eligazgattam, hogy ne legyek készületlen a bajban, majd fogtam egy fonnátlan viaszgyertyát, meggyújtottam, és átmentem a titkos ajtón a barlangba.

A földes falat tapogatva kapaszkodtam a sötétségben, amíg el nem értem egy hűvös, tágas helyre. Valahol a távolban belopózott a külvilágból egy fényszilánk. A barlang főbejárata fölött voltam.

Mentem tovább. A fény előttem haladt. Összerázkódtam, megtorpantam. Koponyák bámultak vissza rám! Sorba rakott koponyák, köztük olyan régiek, hogy már csak poruk maradt.

Temető lehetett ez, okoskodtam, olyan népeké, akik holtjaiknak csak a fejét temették el, mert hitték, hogy a szellemek szólnak e fejekből, ha megfelelően kérdezik őket.

Intettem magamat, hogy ne ijedezzek ostobán. Ugyanakkor furcsán elgyengültem.

- Az ital az, amit ittál - suttogtam. - Ülj le, és pihenj.

Ezt is tettem. Hátamat a bal oldali falnak vetve néztem a nagy szobát, amelyben a halál vigyorgott rám

számtalan maszkban.

A kezdetleges gyertya kigördült kezemből, de nem aludt el. Megállt a földön. Érte akartam nyúlni, de nem bírtam.

Aztán felnéztem, és megláttam elveszített Janetemet.

Lassan közeledett a koponyák termében, mintha nem igazi lenne, hanem álomalak.

- De én ébren vagyok! - mondtam fennhangon. Mosolyogva bólintott. Megállt a gyenge kis gyertya előtt. Ugyanazt a rózsaszín köntöst viselte, mint azon a napon, amelyen megégették. Iszonyodva láttam, hogy a tűz tépett lyukakat égetett a selyembe, amelyeken kilátszik Janet fehér bőre. Hosszú szőke hajából üszkös torzsa maradt, arca, keze, csupasz lába pernyétől volt szennyes. Mégis itt volt, élt, mellettem állt.

- Mi az, Janet? - kérdeztem. - Most mit akarsz mondani nekem?

- Ah, és te mit mondasz nekem, szeretett királyom? Követtelek a déli nagy körtől, fel, Donnelaithbe, és te elpusztítottál.

- Ne átkozz, szép szellem! - Föltérdeltem. - Inkább olyat adj, ami segít rajtunk. A szeretet útját kerestem. A romlás útja volt.

Megváltozott az arca. Előbb értetlen lett, aztán elővigyázatos. Nyílt mosolya eltűnt. Megfogta kezemet, és úgy beszélt, mintha közös titkunkról szólna.

- Találnál másik paradicsomot, uram? - kérdezte. - Építenél másik emlékművet, olyat, amilyet otthagytál a síkon az örökkévalóságnak? Vagy inkább egy táncot találnál, oly egyszerűt, oly kecseset, hogy minden népek veled táncolnák?

- A táncot, Janet, azt akarnám. És nagy, élő kört építenénk belőle.

- És költenél oly édes éneket, hogy nincs az a faj, nincs az a férfi vagy asszony, ki ellenállhatna a dalnak?

- Igen - mondtam. - És énekelnénk, mindörökké. Arca felragyogott. Elmosolyodott, és azt mondta, enyhe csodálkozással:

- Úgy hát vedd az átkot, amit adok. Sírva fakadtam.

Janet elnézően csöndre intett, majd ezt a dalt vagy verset recitálta a táltosok selymes, gyors hangján:

Hiába futsz, hosszú az élet,
Küszöbénállsz a télnek.
Legenda lesz a keserű kor,
Színe fakul a mesének.
De ha kitárul feléd
A megbocsátás karja,
Azt nézzd, mit tesz a rög,
Ha a zivatar marja.
Kikel a mag, pattan a rügy,
Virág nyílik az ágon,
Bár azt hitték, letörhették,
Nyoma se legyen a világon.
A tánc, a kör és a dal,
Ez lesz a mennyek útja,
Ha majd a megvetésen átlép
Az üdvösség diadala.

A barlang elhomályosult, a gyertyácska pislákolt. Janet könnyedén búcsút intett, még egyszer rám mosolygott, aztán eltűnt.

Szavai úgy hasítottak agyamba, mintha a kör lapos köveit faragnák. Láttam őket, és mire Janet szózatának utolsó visszhangja elhalt, magamba is véstem eltörülhetetlenül.

Sötét volt a barlangban. Fölkiáltottam, a gyertya után kaptam, de hasztalan. De mikor sietve feltápászkodtam, láttam, hogy jelzőfényem a kunyhóban égő tűz volt, valahol a túlsó végén az alagútnak, amelyen végigjöttem.

Szememet dörgölve, eltelve túláradó szerelemmel Janet iránt, az édesség és a keserűség szörnyű zűrzavarában loholtam vissza a meleg kis szobába, és megláttam a vörös boszorkányt a párnán.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Egy pillanatra Janet volt! De nem a gyengéd szellem, aki kedvesen nézett rám, és olyan verset mondott, ami ködös feloldozást ígért.

Hanem az égett, a szenvedő, haldokló asszony: hajában apró lángok lobogtak, csontjai üszkösödtek. Hátgerince ívbe feszült a kíntól, és felém nyújtotta karját. Mikor kiáltva hozzá ugrottam, hogy kitépjem a lángokból, ismét a boszorkány lett, a vörös hajú, aki ágyába vitt, és megitatott a bájitallal.

Holtan, fehéren, örökre elcsendesedve a halálban, véres szoknyában. Kripta lett a kis kunyhó, síri mécses a tűz.

Keresztet vetettem.

Kirohantam a kalyibából.

Ám a sötét erdőben sehol se találtam a lovamat, és néhány perc múlva felharsant a kis nép nevetése.

Azt se tudtam, mihez kapjak. A látomás megrémített, felváltva imádkoztam, és átkozódtam. Bőszülten fordultam feléjük, rájuk kiáltottam, hogy jöjjenek elő és harcoljanak. Tüstént körülfogtak. Kettőt levágtam, a többit megfutamítottam, de előbb még leszakították zöld köntösömet, letépték bőrövemet, és ellopták csekély poggyászomat. A lovamat is elvitték.

Csavargó lettem, egy szál karddal. Nem üldöztem őket.

Az orrom után menve megtaláltam az országutat, táltosok szokása szerint a csillagokból olvasva ki az irányt. Mire fölkelt a hold, én már dél felé tartottam, egyre távolabb otthonomtól,

Nem néztem vissza Donnelaithre.

A nyár földjére mentem, ahogy Glastonburyt hívták, föl a szent dombra, ahol József elültette a galagonyát. Megmostam kezemet a Kelyhes Kútban. Ittam belőle. Keresztülvágtam Európán, hogy fölkeressem Gergely pápát Róma romjain. Bizáncba mentem, és végül a Szentföldre.

De úti célom jóval előbb megváltozott, semhogy elérkeztem volna Gergely palotájához, a római dicső pogány emlékek szennyes düledékei között. Már nem pap voltam, hanem vándor, kutató, tudós.

Ezer mesét mondhatnék erről az útról, köztük azt, miként ismertem meg a Talamasca atyáit - csak őket, nem a történetüket. Annyit tudok róluk, mint ti, és ez azonos azzal, ami igazolást nyert most, hogy Gordont s cinkosait leleplezték.

Európában hébe-hóba láttam táltosokat, férfiakat és nőket. Azt hittem, mindig is láthatok. Ilyen egyszerűnek képzeltem a dolgot, hogy előbb-utóbb mindig találkozom majd valamelyik véremmel, hogy barátságos tűz mellett diskuráljunk az elveszett földről, a síkságról, a dolgokról, amelyekre mind a ketten emlékezünk.

Befejezésül szeretnék elmondani még valamit.

1228-ban végre visszatértem Donnelaithbe. Hosszú ideje nem láttam már táltost. Kezdtem félni. Egyetlen pillanatra se feledtem Janet átkát és versét.

Magányos, vándorló skótnak adtam ki magamat, aki a felföldi bárdokat szeretne faggatni régi regéikről és legendáikról.

Majd megszakadt a szívem, mikor láttam, hogy az öreg szász templom eltűnt. Most fenséges székesegyház állt a helyén, a tekintélyes kereskedőváros kapujánál.

Annyira reméltem, hogy viszontláthatom az öreg templomot! Bár igaz, kit ne nyűgözne le a fejedelmi katedrális, és a Donnelaith-i earlök fenyegető vára, amely a völgyet vigyázza?

Meggörnyesztettem a hátamat, mélyen a homlokomba húztam a csuklyámat, botomra támaszkodtam, hogy palástoljam magasságomat, így mentem le, hogy hálát adjak, amiért nemcsak az én tornyom áll még, de megmaradt számos más kőtorony is, amelyeket mind az én népem emelt.

Akkor is elsírtam magamat, mikor fölfedeztem a városfaltól távol a kőgyűrűt. Ugyanúgy állt a magas fűben, mint hajdanán, elpusztíthatatlan jelképeként a táncosoknak, akik itt gyülekeztek egykoron.

Ám az igazi megrendülés akkor ért, mikor beléptem a székesegyházba. Miközben ujjamat a szenteltvízbe mártottam, föltekintettem, és megláttam Szent Ashlar festett üvegablakát.

Ennen másom nézett rám az ablakból, papi köntösben, hosszú, lobogó fürtökkel, ahogy akkoriban viseltem a hajamat, és sötét szeme ijesztően hasonlított az enyémre. Döbbentem olvastam a latin nyelvű fohászt:

Szent Ashlar, kedveltje Krisztusnak,
És a Boldogságos Szűznek,
Aki eljössz, ismét,

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Betegeket gyógyítani,
Megszomorítottakat vigasztalni,
Enyhíteni a halandók kínjait,
Ments meg minket,
Az örök sötétségtől,
Űzd el az ördögöket a völgyből,
Vezérelj minket a fénybe.

Felolvadtam a könnyeimben. Nem értettem, hogy történhetett ez. A főoltárhoz mentem imádkozni, onnan pedig a kocsmába, mindeközben nem feledve el, hogy nyomoréknak tettessem magamat.

A kocsmában fizettem a bárdnak, hogy játsszon régi dalokat. Egyiket se ismertem. A pikt nyelv kihalt. Senki se tudta, mit írtak a templomudvar keresztjeire.

És ez a szent? Erről tud valamit?

Hát igazi skót vagyok én?, kérdezte a bárd.

Hát sose hallottam a nagy Ashlarról, a pogány piktek királyáról, aki keresztény hitre térítette az egész völgyet?

Hát sose hallottam a bűvös forrásról, amellyel csodáit mívelte? Menjek csak le a dombról, és majd meglátom.

Nagy Ashlar építtette 567-ben az első templomot ezen a szent helyen, aztán Rómába indult első zarándoklatára, de útonállók meggyilkolták, mielőtt elhagyta volna a völgyet.

Ott vannak a szentélyben az ereklyéi, véres palástjának rongyai, bőröve, nyakban viselt keresztje, és egy levél a szenthez, senki máshoz, mint magához Szent Kolumbához, úgy bizony! A scriptoriumban láthatok egy zsoltáros könyvet, amelyet Szent Ashlar írt a saját kezével, Iona híres kolostorának stílusában.

- Ezt értem - mondtam. - De mit jelentsen az a különös igazság? “Aki eljössz ismét”?

- Á, az? Nohát, az ám a história. Menj el a misére holnap reggel, és jól nézd meg a miséző papot. Roppant magas ifjút fogsz látni, majdnem olyan szálas termetűt, mint te magad, és errefelé nem ritkák az ilyen magas emberek. Ám ez, mint mondják, maga a visszatért Ashlar, és csudákat mesélnek születéséről, mert amint kijött az ő anyjának méhéből, rögtön beszélt, énekelt, és készen állt Istennek szolgálatára, látomásai voltak a nagy szentről, a donnelaithi Szent Ütközetről, és Janetről, a hasztalanul áskálódó pogány boszorkányról, akit megégettek, miután az egész falu megtért Jézushoz.

- És ez igaz? - kérdeztem félős tisztelettel.

Hogyan lehetséges ez? Egy vad táltos, akinek emberi szülei nem sejtik, hogy ereikben hordozzák a táltosvért? Nem, az nem lehet! Miféle emberek azok, akik egymással is tudnak táltost nemzeni? Keveréknek kell annak lennie; talán egy rejtélyes óriás az apja, aki eljött az éjszakában, meghágott egy boszorkányos tehetséggel megvert asszonyt, majd otthagyta szörnyfajzat gyermekével.

- Háromszor is történt már nálunk ilyen - felelte a bárd. - Van, mikor az anya nem is tudja, hogy várandós, máskor a harmadik-negyedik hónapban jár. Senki se tudja, mikor kezd növekedni a magzat, mikor ölti fel a szent arcmását, aki az ő alakjában tér vissza népéhez.

- És kik nemzették az ilyen gyermekeket?

- A Donnelaith-klán jelesei, azok bizony, mert azt a családot Szent Ashlar alapította. Csak hát tudod, annyi fura rege járja ezekben az erdőkben. Minden klánnak megvannak a titkai. Ezt nem nagyon emlegetjük, de időnként születik olyan óriás gyermek, aki semmit sem tud a szentről. Ezzel a tulajdon két szememmel láttam ilyet; fejjel magasabb volt az apjánál, percekkel azután, hogy kijött az anyjából, aki ott halt meg a tűzhely mellett. Eszeveszett jószág volt, zokogott a félelemtől, és nem voltak ám istenes látomásai, mert egyre a pogány kőgyűrű után jajgatott! Szegény pára. Boszorkánynak, szörnyetegnek kiáltották ki. És tudod, mit tesznek az ilyen teremtményekkel?

- Megégetik őket.

- Igen - felelte a bárd. - Borzasztó látvány. Főleg, ha némbernek születik. Mert akkor azon nyomban az ördög fajzatának ítélik, hiszen nem lehet Ashlar. Csak hát ez itt a Felföld, és nálunk mindig nagyon titokzatosak voltak a szokások.

- Láttál valaha nőstényt? - kérdeztem.

- Nem én, soha - mondta a dalnok. - De mások ismertek olyanokat, akik már láttak. Főleg a varázslók

emlegetik őket, meg olyanok, akik megátalkodottan ragaszkodnak a pogány szokásokhoz. Arról ábrándoznak, hogy egyszer majd összehozzák a nőstényt a hímmel. Nem is lenne szabad ily dolgokról beszélnünk. Megtűrjük a boszorkányokat, mert időnként hasznukat venni a gyógyításban, de senki sem hiszi el a meséiket, amelyek nem is keresztény füleknek valók.

- Persze, el tudom képzelni.

Megköszöntem a bárdnak a szívességét, de nem vártam ki a másnapi misét, hogy láthassam a különös, óriás termetű papot.

Ahogy feltűnt a paplak, rögtön megcsapott a szaga. Ő is megérezte az enyémet, és kijött a házból, aztán csak álltunk, és mereven bámultuk egymást. Teljes magasságomban kihúztam magamat, és persze ő sem leplezte a sajátját. Álltunk, bámultunk.

Láttam a régi szelídséget, azt a csaknem félénk pillantást, a puha szájat, a bőrt, amely olyan makulátlan és üde, akár egy csecsemőé. Valóban két embertől, netán két hatalmas boszorkánytól született? Hisz-e a végzetében?

Igen, emlékezőnek, igen, tudónak született - és hála istennek, a megfelelő korra, a megfelelő helyre, a megfelelő csatára emlékezett! Most pedig a régi mesterséget folytatja, amelyre több száz éve jelöltek ki minket.

Felém jött. Szólni akart. Vélhetőleg nem hitt a szemének.

- Atyám - kérdeztem latinul, mert azt bizonnyal megértette -, valóban emberi anyától és apától lettél?

- Ki mástól? - kérdezte leplezetlen félelemmel. - Ha akarod, kérdezd meg a szüleimet! Kérdezd meg! - Elsápadt, reszketett.

- Atyám - kérdeztem -, hol a te másod az asszonyok között?

- Nincs olyan! - közölte. De most már alig bírt egy helyben maradni, annyira menekülhetnékje volt. - Testvérem, honnan jöttél? - kérdezte. - Kérjed Isten bocsánatát bűneidért, bármelyek legyenek is azok!

- Sose láttál fajtánkbeli asszonyt? Megrázta a fejét.

- Testvérem, én Isten választottja vagyok - magyarázta. - Szent Ashlar választottja. - Lehajtotta a fejét, és elpirult. Hát persze, a kevélység bűnébe esett, amikor ezt közölte velem.

- Úgy hát Isten áldjon - mondtam, és otthagytam.

Eljöttem a városból, ismét kimentem a kövekhez. Elénekeltem egy régi dalt, előre-hátra ringatózva a szélben, aztán bevettem magamat az erdőbe.

Éppen fölkelt a nap, mikor megérkeztem a hegyoldalban az ősi barlanghoz. Sivár, sötét hely volt, akárcsak félezer éve. A boszorkány kunyhójának semmi nyoma.

A hajnalfényben, amely olyan hideg és rideg volt, amilyen csak tél elején szokott lenni, hallottam, hogy egy hang szólít.

- Ashlar!

Megfordultam, belefúrtam pillantásomat az erdő sötétségébe.

- Ashlar, az átkozott! Látlak!

- Te vagy az, Aiken Drumm! - kiáltottam. Hallottam durva hahotázását. Ah, itt volt a kis nép, zöld gúnyában, hogy összeolvadjanak a levelekkel és páfrányokkal. Láttam kegyetlen kis ábrázatukat.

- Neked nincs itt magas asszony, Ashlar! - rikoltotta Aiken Drumm. - Nem is lesz soha! Fajtádbeli férfiú sincsen, csak egy boszorkányoktól született, nyafogó pap, aki térdre borul, ha sípjainkat hallja! Gyere, gyere! Válassz egy menyecskét, egy ráncos-mézes falatocskát, majd meglátjuk, mi lesz belőle! És légy hálás Istennek azért, amit ad!

Verni kezdték a dobjaikat. Hallottam vinnyogó éneküket; fülhasogató volt, hátborzongató, mégis furcsán ismerős. Aztán rázendítettek a sípok. A régi dalok voltak, amelyeket mi énekeltünk, amelyeket tőlünk tanultak!

- Ki tudja, átkozott Ashlar? - sivította Aiken Drumm. - Ezen a hajnalon akár még leányt is csinálhatsz valamelyikünknek! Gyere hozzánk, nekünk van asszonyunk bőséggel, hogy elszórakozhass! Gondold meg, királyi felség: egy leány! És újra a magas nép uralkodik a dombokon!

Megfordultam, berohantam a fák közé. Csupán akkor álltam meg, mikor túl voltam a hágón, és leértem az országútra.

Aiken Drumm természetesen igazat mondott. Egész Skóciában nem találtam fajtámbeli asszonyt, pedig azért jöttem.

És őt fogom keresni a következő ezer évben.

Azon a hideg reggelen nem hittem el, hogy soha többé nem látok fiatal vagy termékeny táltos nőstényt. Ó, hányszor előfordult az első századokban, hogy nővéreimmel találkoztam, de óvatosságból elfordultam tőlük! Nem akartam ifjú táltost nemzeni, akit nem az elveszett föld édes ölelése fogadott volna, hanem ez az idegen, érthetetlen világ!

Hová lettek ezek az illatos gyönyörűségek?

Öregből, fehér hajúból, édes leheletűből, szagtalanból eleget láttam, és fogok is még látni: elvadultan bolyongó, vagy boszorkányos ábrándokba gabalyodott asszonyokat, akiktől csupán szűzi csókokat várhatok.

Városok sötét sikátoraiban meg-megcsapott néha az erős szag, és majd megőrültem, mert sose találtam a titkos, tüzes hús bársonyos redőit amelyből párolgott.

Sok halandó boszorkányt csábítottam az ágyamba, néha figyelmeztettem ölelésem veszélyeire, néha nem, ha olyan erősnek hittem, hogy meg tudja szülni sarjamat.

Bejártam széles e világot, keresve a feltűnően magas, kortalan, titokzatos asszonyt, aki régmúlt időkre emlékezik, és kedves mosollyal köszönti a férfiakat, de sohasem ad nekik gyermeket.

Vagy embernek bizonyult, vagy nem létezett.

Késve vagy rossz helyre érkeztem, vagy a betegség évek óta elvitte a szépséget. Vagy a háború pusztította el a várost. Vagy senki sem ismerte a történetet.

Mindig így marad?

Megszámlálhatatlan mese szól az óriásokról, a magasak, a lángeszűek, a szépek népéről.

Nem halhattak meg mind! Mi lett azokkal, akik elmenekültek a völgyből? Hát nincsenek vad nőstények, akiket emberi szülők hoztak a világra?

Valahol, Skócia rengetegeinek mélyén, Peru őserdeiben vagy Oroszország hósivatagaiban kell lennie egy erődtoronynak, és a torony meleg biztonságában kell élnie egy táltos családnak, egy klánnak, ahol asszonynak és férfinak megvannak a könyvei, közös emlékei, játékai, az ágya, amelyben csókolóznak, incselkednek, ám az aktust ma is változatlan hódolattal hajtják végre.

Az én népem nem halhatott ki!

Nagy a világ. Végtelen a világ. Biztos, hogy nem én vagyok az utolsó. Ezt nem jelenthették Janet szörnyű szavai, hogy társtalanul kelljen vándorolnom az idők végezetéig!

Most hát ismeritek történetemet.

Sokat mesélhetnék. Elmesélhetném vándorlásaimat hét határon át, különböző foglalatosságokban telt éveimet; mesélhetnék a táltos hímekről, akikkel találkoztam, a mondákról, melyek legendás falvak táltos lakóiról szólnak.

De nekünk, Rowan és Michael, ez a közös történetünk.

Most hát tudjátok, miként keletkezett Donnelaith klánja. Tudjátok, miként keveredett el a táltosvér az emberekével. Ismeritek az asszony legendáját, akit elsőnek égettek el a gyönyörű völgyben. Ismeritek keserű sorsát a helynek, ahol annyi szenvedést okoztak a táltosok, nem egyszer, de újra és újra, ha igazat mondanak a mesék.

Janet, Lasher, Suzanne és utódai. Emaleth.

Most már beláthatod, Rowan, hogy nem kell marcangolnod magadat, mert a végzet rendelése volt, hogy fölemeld a pisztolyt, és lelődd a gyermeket, a lányt, aki a tejét hozta neked.

Mindkettőnket megmentettél. Talán mindenkit megmentettél. Engem mindenesetre megmentettél életem talán legszörnyűbb dilemmájától, amellyel nem akarok megküzdeni.

Akármint legyen, ne sírj Emalethért. Ne sirasd a szelíd tekintetű, furcsa népet, amelyet réges-rég elűzött a földről egy erősebb faj. Ez a világ rendje, amely mindkettőnkre érvényes.

Miféle különös, névtelen teremtmények élnek még bolygónk városaiban és őserdeiben? Sok mindent észrevettem. Sok mendemondát hallottam. Marja a zivatar a rögöt, ahogy Janet fogalmazott. Ki tudja, mikor pattan ki belőle az új titkos kert?

Élhetnénk-e ma együtt, emberek és táltosok, ugyanabban a világban? Hogyan? Mikor még az emberek is örökösen öldöklik egymást, mikor ma is folyik a mészárlás a hitért? Vallásháborúk tombolnak Srí Lankától Boszniáig, Jeruzsálemtől Amerikáig, amelynek városaiban és falvaiban a keresztények még ma is Jézus nevében irtják ellenségeiket, a tulajdon fajtájukat, még apró gyermekeket is!

Törzs, faj, klán, család!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Az ösztöneink legmélyén gyökerezik a gyűlölet mindennel szemben, ami más. Ezt nem kell tanulnunk. Azt kellene megtanulnunk, hogy ne engedjünk neki! A gyűlölet a vérünkben van; viszont a lelkünkben van irgalom és szeretet, hogy legyőzze a gyűlöletet.

Ugyan hogy boldogulna ma az én szelíd népem, ha visszajöhetne? Semmit sem okosodna, tehetetlenül nézné az emberi könyörtelenséget, viszont a legjóságosabb embert is elriasztaná gátlástalan bujaságával? Mennénk trópusi szigetekre, ahol űzhetnénk érzéki játékainkat, és addig táncolhatnánk-dalolhatnánk, míg belekábulunk?

Vagy elektronikai unaloműzőkből, számítógépekből, filmekből, virtuális játékokból, szubtilis matematikai talányokból építenénk magunknak birodalmat? Ezek a stúdiumok épp illenének a mi elménkhez, amely képes volt mániákusan belefeledkezni a részletekbe, viszont képtelen volt tartósítani a gyűlölet vagy a harag ésszerűtlen állapotát. Belehabarodnánk a kvantumfizikába, úgy, mint egykor a szövésbe? Látom magunkat, amint éjt nappá téve követjük a számítógépes képernyőkön a részecskék útját a mágneses mezőkön át! Ki tudja, milyen fejlődést érhetnénk el, ha ilyen játékokat kapnánk, hogy lefoglaljuk magunkat?

Agyam kétszerese az emberi agyvelőnek. Nem öregszem emberi mérték szerint. Elképzelhetetlen gyorsasággal szívom magamba a modem orvoslást és a modern természettudományt.

Akkor mi lenne, ha csak egyetlen nagyravágyó hím vagy nőstény támadna körünkben, ha úgy akarjátok, egy Lasher, aki helyre akarná állítani faja uralmát? Akkor mi történne? Egy táltos pár egyetlen éjszaka alatt létrehozhat egy egész sereget kifejlett egyedekből, akik készek elfoglalni az emberi hatalom fellegvárait, készek elpusztítani a fegyvereket, amelyeknek használatához az emberek annyival jobban értenek, készek elragadni a nyüzsgő világtól az ételt, az italt, a természeti erőforrásokat, és nem adnak belőle senkinek, aki náluk kevésbé jó, szelíd, türelmes - bosszúból a véres zsarnokság évezredeiért?

Én, természetesen, nem óhajtom megtanulni ezeket a dolgokat.

Több évszázados létem alatt sose foglalkoztatott a fizika, vagy a hatalomgyakorlás módjai. De ha sikerül valamilyen győzelmet aratnom - például megteremtek egy ilyen vállalkozást -, akkor úgy hullik le rólam a világ, mintha béklyói papírból lennének. Az én birodalmam játékokból és pénzből épült. Pedig mennyivel könnyebb lenne felépíteni olyan gyógyszerekből, amelyek lecsendesítik az ember hímjét, felhígítják ereiben a tesztoszteront, és örökre elhallgattatják csataüvöltését!

Képzeljetek el, ha akartok, egy igazi hitbuzgó táltost! Nem egy álmodozót, aki rövid életében ködös tájakon szívta magába a pogány költészetet, hanem egy látnokot, aki Jézus tanításához híven úgy döntene, hogy az erőszakot meg kell semmisíteni, hogy a világbéke minden áldozatot megér.

Képzeljétek el az újszülött légiókat, ennek az ügynek a fölszentelt harcosait, akik a szeretetet hirdetik hegyen át, völgyön át, és a szó szoros értelmében eltaposnak mindenkit, akin nem fog az eszme!

Mi vagyok tehát? Tartóedénye olyan géneknek, amelyek romba dönthetnék a világot? Hát ti, Mayfair-boszorkányaim, akik ugyanezeket a génetek örökítettétek át évszázadokig - hogy végül talán együtt lehessünk fiainkkal-lányainkkal Krisztus királyságában?

A Biblia nevet is tud rá, igaz? A fenevad, a démon, az Antikrisztus.

Kinek van bátorsága ehhez a glóriához, Kerge vén költőknek, akik ma is toronyban laknak, és Glastonbury hegyére álmodott szertartásokkal akarják megújítani a világot?

És még az az őrült vénember, az a szenilis bolond, az is ösztönösen a gyilkosságot tekintette az első lépésnek a látomás megvalósításához vezető úton!

Én is öltem. Most is véres a kezem a bosszúállástól, ami szánalmas módja a sebek gyógyításának , de nyomorúságunkban újra és újra ehhez folyamodunk. A Talamasca meggyógyult. Túl magas volt az ár, de már megtörtént, és titkaink egyelőre biztonságban vannak.

Barátok vagyunk. Imádkozom, hogy sohase ártsunk egymásnak. Kereshetem kezeteket a sötétségben. Szólíthattok, és én válaszolok nektek.

De mi lenne, ha történne valami új! Valami váratlan? Mintha látnék valamit... de mindig elillan előlem.

Nem ismerem a választ.

Annyit tudok, hogy sose fogom bántani vörös hajú boszorkányotokat, Monát. Sose fogom bántani egyetlen hatalmas asszonyotokat sem. Sok év telt el azóta, hogy utoljára megkísértett a kéj vagy a remény.

Egyedül vagyok. Az átkot már elfelejtettem.

Szeretem kicsi, bájos tárgyaim birodalmát. Szeretem a játékokat, amelyekkel megajándékozom a világot. Az ezerarcú babák az én gyermekeim.

Egy kicsit ők az én táncom, a köröm, a dalom - az örök játék jelképei, talán a mennyek műve.

HARMINCEGY

MEGINT AZ AZ ÁLOM. Kiugrik az ágyból, lerohan a lépcsőn. “Emaleth!” Az ásó a fa alatt van. Ki venné a fáradságot, hogy elvigye!

Ás és ás, és ott a lánya, a hosszú, sima hajával, a nagy kék szemével.

“Anya!”

“Gyere, drágám!”

Együtt vannak a gödörben. Rowan magához öleli, ringatja. “Ne haragudj, amiért megöltelek!”

“Nem baj, édesanya!” mondja Emaleth.

“Háború volt” - mondja Michael. - “A háborúban pedig embereket ölnek, és utána...”

Levegőért kapkodva ébredt.

Csend volt a szobában, csak a padlófűtés apró nyílásai dönögtek halkan. Michael mellette aludt, ujjpercei súrolták a felesége csípőjét, amikor Rowan felült. A szájára tapasztotta a kezét, úgy nézte mereven a férfit.

Ne, ne ébreszd fel! Ne rángasd vissza a nyomorúságba! Elég, ha te tudod!

Már akkor is tudta, amikor befejeződött a hosszú történet, amikor megvacsoráztak, nagyot sétáltak a behavazott utcákon, amikor hajnalig beszélgettek, reggeliztek, megint beszélgettek, majd örök barátságot fogadtak. Nem lett volna szabad megölni a lányát. Nem volt rá oka. Az a bársonyos pillantású teremtés, aki úgy megvigasztalta a lágy hangjával, melléből csorduló tejével, hmmm, micsoda íze volt annak a tejnek, ugyan kit bánthatott volna az a reszkető lény?

Miféle logika parancsára emelte föl a pisztolyt, miféle logika parancsára húzta meg a ravaszt? Erőszak gyermeke, fajtalanság gyermeke, lidércálom gyermeke, de akkor is gyermek...

Kikecmergett az ágyból, megkereste papucsát a sötétben, elvette a székről a hosszú fehér pongyolát, ez is egy olyan idegen ruha, amelyekkel valaki más tömte meg az idegen parfümtől illatos bőröndöt.

Megölte, megölte, megölte azt a gyöngéd, jóhiszemű lányt, a réges-régi földek, hegyek-völgyek, síkságok, ki tudja minő rejtelmek ismerőjét, aki vigasztalta a sötétségben, mikor ő az ágyhoz volt kötözve. Emaleth!

Fakó ablak lebegett a folyosó túlsó végén, az izzó éjszakai ég nagy négyszöge, amelyből fény csorgott a színes márvány hosszú ösvényére.

A fény felé indult hólyagosan hullámzó pongyolájában, halkan koppanó lépésekkel. Keze a lift hívógombját kereste.

Vigyél le, le, le, a babákhoz! Vigyél innen! Ha kinézek azon az ablakon, ki is ugrom. Kitárom az ablakot, kinézek a világ legnagyobb városának határtalan fénytengerére, fölkapaszkodom a párkányra, kinyújtom a karomat, aztán leengedem magamat a jéghideg sötétségbe.

Le, le, le, hozzád, lányom.

Ashlar történetének képei torlódtak az agyában, látta a táltos szelíd szemét, hallotta csengő hangját. Emaleth pedig már csak hulladék a tölgyfa gyökerei között. Úgy törölték el a világból, hogy egy tollvonás sem maradt utána, egy zsoltárt sem énekeltek érte.

Bezárult az ajtó. A szél halkan fütyörészett az aknában, mint egy hegyszorosban, majd huhogni kezdett, mikor a lift elindult. Rowan egy titáni kéményben érezte magát. Legszívesebben elernyedt volna, lerogyott volna a padlóra. Elege lett a harcból. El akart süllyedni a sötétségben.

Nincs már mit mondanom. Nincsenek gondolataim, Nincs mit meg- tudnom vagy megtanulnom. Kézen kellett volna fognom, át kellett volna ölelnem. Milyen könnyű lett volna magamhoz szorítani az én törékeny drágámat, az én Emalethemet.

És azok az álmok, amelyek miatt világgá mentél a másikkal - sejteken belüli sejtekről, amelyekhez foghatót nem látott emberi szem, titkokról, amelyeket becézgetve be lehetett volna gyűjteni minden hámrétegből és rostból, készséges kezekből, készséges karokból, steril üveget csókoló, készséges ajkakból, pisszenés nélkül

fakasztott vércseppekből, álmok nedvekről, térképekről, grafikonokról, röntgenfelvételekről, amelyek ugye, hogy nem is fájnak - mert ezek majd együtt mesélnek új mesét egy új csodáról, új kezdetről... Mindezt meg lehetett volna csinálni vele, az álmatag lánnyal, aki nem bántott volna senki embert, akit oly könnyen lehetett volna irányítani és dédelgetni.

Nyílt az ajtó. A babák várnak. Száz magas ablakon jön be a város aranyfénye, csillogó üveg függő négyszögeibe préselt fény, és a babák, a babák fölemelt kézzel figyelnek. Örökös köszöntésre nyitott, pici szájak, mozdulatlanul egyensúlyozó ujjacskák.

Némán sétált közöttük, babás folyosóról babás folyosóra, a szemek szurokfekete furatok a térben, vagy ragyogó gombok egy fényszilánkban. A babák csendesek, a babák türelmesek, a babák figyelmesek.

Visszaértünk a Bruhoz, a babák uralkodónőjéhez, a mandulaszemű, rózsás, kerek arcú, magas, hűvös, biszkvitporcelán királykisasszonyhoz, akinek a szemöldöke örökre felszaladt a homlokára, mint aki hasztalanul próbál megérteni, mit is? Ezeknek a mozgó lényeknek a végeérhetetlen felvonulását, akik őt bámulják?

Kelj életre! Csak egy pillanatra kelj életre! Légy az enyém! Légy meleg! Légy élő!

Gyere ki a sötét gyökerek alól, mintha a mese része lenne csak a halál, amit elhagyhatsz, törölhetsz. Ebben az őserdőben nem szabad botlani. Itt nincs félrelépés.

Hadd öleljelek át!

Ujjai legyezővé nyíltak a tárló hideg üvegén. Homloka az üveghez tapadt. A fény iker holdsarlót rajzol a két szembe. A hosszú angóra loknik ellapulnak a selyemruhán, mintha megszívták volna magukat a föld - vagy talán a sírgödör - nedvességével.

Hol a kulcs? Nem egy láncon lógott Ashlar nyakában? Nem emlékszik. Szerette volna kinyitni a dobozt, karjaiba venni, és egy pillanatra szorosan magához ölelni a babát.

Mi történik, ha ilyen eszelős a gyász, ha a gyász kiolt minden gondolatot, érzést, reményt, álmot, kíváncsiságot?

Eljön a kimerültség. A test azt mondja: térj vissza az alváshoz, feküdj le pihenni, ne gyötrődj. Semmi sem változott. Babák bámulnak babákra, mindig is bámulni fognak. A föld pedig megeszi, amit beletemettek, mindig is megette. Ám a lelket eltölti a jóságos fáradtság, és lehetségesnek tűnik, csak lehetségesnek, hogy halaszthatod még a sírást, halaszthatod a szenvedést, halaszthatod a meghalást, amikor majd lefekszel közéjük, és mindennek vége lesz, mert csupán akkor mosathatod ki magadból a lelkifurdalást, ha te is olyan halott leszel, mint ők.

Ott volt. Az ablak előtt állt. Nem lehetett összetéveszteni. Nincs más, aki ilyen magas lenne, de különben is, Rowan már túl jól ismerte a vonásait, az arcélét.

Hallotta Rowant a sötétségben, ahogy járkál a közökben, de nem mozdult, csak támaszkodott az ablakfélfának, figyelte kint az erősödő fényt, ahogy a feketeség megfakul, zavarossá hígul, és a csillagok, mintha felolvadtak volna, eltűnnek benne.

Mire gondolt Ashlar? Hogy őérte jött ide?

Összetörtnek, gyengének érezte magát, nem tudott gondolkozni. Talán csak arra lenne szüksége, hogy odaálljon a táltos mellé, és letekintsen a szürkületi háztetők és tornyok füstös homályára, az elmosódott utcákon hunyorgó fényekre, a kémények ütegeiből pöndörödő füstre.

Ezt tette. Odaállt Ashlar mellé.

- Most már szeretjük egymást - szólalt meg a táltos. - Ugye?

Olyan szomorú volt az arca, hogy Rowannak megfájdult a szíve. Friss fájdalom volt, egyenesen a régi közepébe nyilallt, olyan nyersen, hogy talán könnyeket is tud fakasztani onnan, ami eddig olyan fekete és üres volt, mint az iszony.

- Igen, szeretjük egymást - felelte. - Tiszta szívünkből.

- És ez meg is marad - folytatta Ashlar. - Ugye, meg?

- Igen, mindig. Ameddig élünk. Barátok vagyunk, azok is maradunk, és semmi, de semmi sem törheti meg a kötésünket.

- Tudom, hogy vagytok, és nekem ennyi elég.

- Ha pedig nem akarsz egyedül lenni többé, akkor gyere. Gyere hozzánk.

Ash úgy fordult meg, mint aki eddig nem is akart ránézni. Az égbolt sebesen halványodott, a szoba megtelt, kitárult. A táltos arca fáradt volt, és egy hajszálnyira nem tökéletes.

Egy csók, egyetlen szűzies, csendes csók, és nem több. Csak az ujjak kapaszkodtak egymásba.

Aztán Rowan elment, fáradtan, sajgó testtel, és örült, hogy a reggel fénye ömlik a puha ágyra. Most már alhatok, végre világos van, most már bebújhatok a paplan alá, ismét Michael mellett.

HARMINCKETTŐ

TÚL HIDEG VOLT AZ UTCÁN. A tél továbbra is keményen szorongatta New Yorkot. De ha a kis ember a Trattoriában akar találkozni, legyen kedve szerint.

Ash nem is bánta, hogy sétálhat. Nem akart egyedül lenni a kihalt toronyban, azt pedig biztosra vette, hogy ha egyszer Samuel elindul, nem lehet visszafordítani.

Élvezte a tömeg nyüzsgését a Hetedik sugárúton a korai alkonyatban, a fényes kirakatokat, tele káprázatosan kiszínezett, keleti porcelánokkal, díszes órákkal, bronzszobrokkal, gyapjú- és selyemszőnyegekkel, mindazokkal az ajándéktárgyakkal, amelyeket ebben a városrészben árultak. Párok siettek vacsorázni, hogy ne késsék le a Carnegie Hallban a világcsoda fiatal hegedűs fellépését. Hosszú sorok álltak a pénztárnál. A divatáruüzletek még nem zártak be. Se a járdát, se az aszfaltot nem takarhatták el a hóesés icipici pelyhei, mert széttaposta őket a számtalan emberi talp.

Nem, nem olyan rossz idő ez a sétára! A felejtésre, arra rossz idő. El kellene felejtenie, hogy most búcsúzott öleléssel barátaitól, Michaeltől és Rowantól, akiket akkor lát legközelebb, amikor hallatnak magukról.

Ők persze nem tudják, hogy ez a játékszabály, ezt a gesztust követeli meg a szíve és a büszkesége, de ha tudnák, aligha csodálkoznának. Összevissza négy napot töltöttek együtt, és Ash most épp annyira nem biztos a szeretetükben, mint amennyire nem volt biztos abban a londoni első pillanatban, amikor meglátta őket.

Nem, nem akart egyedül lenni. Csak az a baj, hogy nem a jeges szélre és az észrevétlenségre öltözött. A járókelők pedig megbámulnak egy hullámos, sötét hajú, hét láb magas embert, aki ilyen időben ibolyaszín selyemblézert visel. A sálja meg sárga. De nagy szamár, hogy ilyen magányhoz való ruhát vett, mielőtt kirohant az utcára!

De még azelőtt öltözött át, hogy Remmick közölte a hírt: Samuel becsomagolt és távozott; Samuel találkozni akar vele a Trattoriában. Samuel hátrahagyta a buldogját, ez lehet a New York-i kutyája, ha Ashnek nincs kifogása. (Miért lett volna kifogása Ashnek egy kutya ellen, amely nyáladzik és hortyog? A nehezét úgyis Remmicknek és a kis Leslie-nek kell elviselnie. Leslie, nagy örömére, most már állandó tartozék volt a torony irodáiban és szobáiban.) Samuel majd kap Angliában másik kutyát.

Az ablakból látta, hogy a Trattoria máris tömve van. A törzsvendégek úgy szorongtak a kanyarodó bárpult mellett és a számtalan kis asztalnál, akár a heringek.

De ott volt Samuel, egy ázott csikktől pöfékelt (úgy ette a cigarettát, mint Michael), vastag kis pohárból iszogatta a whiskyt, és azt nézegette, hogy ő mikor jön.

Ash megkocogtatta az üveget.

Az emberke tetőtől talpig végigmérte, aztán megrázta a fejét. Roppant nyalka jelenség volt ebben az új stílusban, mellényes tweedöltönyével, vadonatúj ingben, tükörfényesre kefélt cipőben. Még egy pár barna bőrkesztyű is hevert az asztalon, mint egy kísértet gyűrötté lappadt keze.

Samuelnél nem lehetett tudni, milyen érzések rejtőznek a redők és bőrnyék alatt, ám a jelenség átfogó nettsége és rendezettsége olyasmit sejtetett, ami eltért az utóbbi negyvennyolc óra szeszben pácolt, szétfolyó, zsörtös melodrámájától.

Kész áldás, hogy Michael olyan mulatságosnak találta Samuelt. Az egyik estén az asztal alá itták egymást, és vicceket meséltek. Rowan meg Ash csak mosolygott elnézőn, annak a tudatnak az elviselhetetlen súlya alatt, hogy ha lefeküdnének egymással, többet veszítenének, mint nyernének - bár az is lehet, hogy ezt csak Ash gondolta.

Ez nem az ő zsánere.

“Az sem az, hogy egyedül legyek” - gondolta. Samuel pohara mellett bőr kézitáska állt. Elutazik.

Ash kíméletesen utat fúrt magának az érkezők meg a távozók között. Biccentett a meghajszolt ajtónállónak,

és Samuelre mutatva jelezte, hogy várják.

Rögtön elmaradt a hideg; a hangzavart, edénycsörömpölést, csoszogást hömpölygető meleg levegő valósággal körülfolyta Ashlart. Persze megfordultak utána, de a New York-i zsúfolt éttermekben az a csodálatos, hogy az asztalnál ülők kétszer olyan szenvedélyesek, mint másutt, és fölöttébb elmerülten összpontosítanak egymásra. Itt minden találkozó életfontosságúnak látszik; az arcokról süt a lázas rajongás, ha nem is a partner, akkor az este egyre elsöprőbb erejű hangulata iránt.

Nyilvánvalóan látták a rikító kékeslila selymet viselő magas embert, ahogy letelepszik a helyiségben található legkisebb egyén, egy vastag ruhás töpszli asztalához, ám csak a szemük sarkából érzékelték, vagy egy olyan fejmozdulat következtében, amelynek hirtelensége komolyan veszélyezteti a nyakcsigolyákat, és mindeközben egy pillanatra sem zökkentek ki a társalgásból. Az asztal pont az ablak előtt állt, de hát az utca népe még gyakorlottabb volt a titkos megfigyelésben, mint a vendéglő biztonsági zónájának melegét élvező emberek.

- Vágj bele, halljam - mondta Ash fojtottan. - Elutazol, visszamész Angliába.

- Tudtad, hogy ezt fogom tenni. Nem akarok itt lenni. Mindig azt hiszem, hogy csodálatos lesz, aztán elfáradok, és haza kell mennem. Vissza kell térnem a szurdokvölgybe, mielőtt elárasztják azok a talamascás bolondok.

- Nem tesznek ilyet - mondta Ash. - Azt reméltem, hogy maradsz még egy kicsit. - Maga is csodálkozott, hogy milyen fegyelmezetten beszél. - Hogy megbeszélhetünk dolgokat...

- Sírtál, mikor elbúcsúztál emberi barátaidtól, igaz?

- Most miért kérdezel ilyeneket? Mindenáron azt akarod, hogy keserűen váljunk el egymástól?

- Miért bíztál meg abban a két boszorkányban? Hé, a pincér beszél hozzád. Egyél valamit.

Ash rábökött valamire az étlapon, a szabványos főtt tésztára, amit az ilyen helyeken rendelt. Megvárta, amíg a pincér eltűnt, és csak aztán folytatta.

- Ha nem lettél volna részeg, Samuel, ha nem valami fárasztó gőzön keresztül nézted volna a világot, akkor tudnád a választ erre a kérdésre.

- Mayfair-boszorkányok! Tudom, mik ezek! Yuri mindent elmesélt róluk. Sok mindent kibeszélt a lázban. Ash, nehogy megint ostoba légy! Ne várd ezektől az alakoktól, hogy szeressenek!

- Értelmetlenséget beszélsz - torkolta le Ash. - Mint mindig. Hangod károgás a fülemben, de megszoktam, hogy tőled ezt kapom. A pincér hozta az ásványvizet, a tejet, a poharakat.

- Mísz vagy, Ash - jegyezte meg Samuel, és intett még egy pohár whiskyért. Ash a szagáról érezte, hogy nincs benne víz. - Amiről nem én tehetek. - Hátradőlt a székén. - Nézd, barátom, én csak figyelmeztetni próbállak. Ha neked jobban tetszik, hadd fogalmazzak így: ne szeresd azt a kettőt.

- Ha ragaszkodsz a lelki prédikációhoz, esetleg kijövök a béketűrésből!

A kis ember fölkacagott, mély, morajló hangon, de a szeme fölött megrándultak a redők, mutatva, hogy hirtelen zavarba jött.

- Ha elhinném, hogy komolyan látok ilyet, ez még egy-két órára itt tartana New Yorkban!

Ash nem válaszolt. Most rettenetesen fontos, hogy ne mondjon semmit, amit nem gondol komolyan, sem Samuelnek, se másnak. Egész hosszú életében hitt ennek az igazságában, amire időnként emlékeztették is brutálisan.

Valamivel később megkérdezte:

- Kit kellene szeretnem? - Csak egészen halk szemrehányás volt a hangjában. - Örülni fogok, ha elmész. Mármint... mármint örülni fogok, ha ez a kellemetlen társalgás véget ér.

- Sose kellett volna ilyen közel engedned őket, sose lett volna szabad elmondanod mindent! Ráadásul a cigány, csak úgy engeded, hogy visszamenjen a Talamascához!

- Yurit? Miért, mit akarsz, mit csináljak? Mivel tarthattam volna vissza Yurit, hogy ne menjen vissza a Talamascához?

- Át kellett volna csalnod New Yorkba, rá kellett volna bírnod, hogy beálljon hozzád dolgozni. Derékba tört az élete, erre te hazaküldöd, hogy köteteket irkáljon össze arról, ami történt. Lehetett volna a társad!

- Az nem neki való. Haza kellett mennie.

- Persze hogy neki való. Ő is neked való volt: egy kirekesztett, egy cigány, egy szajha fia.

- Kérlek, próbálj meg ne annyi durvaságot és sértést belezsúfolni a beszédedbe, amennyit bírsz! Megijesztesz. Nézd, Yuri döntött így. Ha nem akart volna visszamenni, szólt volna. Neki a rend az élete.

Vissza kellett mennie, legalább azért, hogy begyógyítsa a sebeket. És utána? Nem lett volna boldog az én világomban. A babák a tiszta varázslatot jelentik azoknak, akik szeretik és megértik őket. Másoknak a játéknál is alábbvalók. Yuri nem a kifinomult, hanem az érdes hangulatok embere.

- Jól hangzik - mondta Samuel -, de ostobaság. - Várt, amíg a pincér letette elé a következő whiskyt. - A te világod tele van olyan dolgokkal, amelyeket a cigány is elvégezhetett volna. Rászabadíthattad volna a kerttervezésre, fásításra, ezekre a nagyszabású terveidre. Mit mondtál a boszorkányaidnak az égi parkokról, amelyeket azért fogsz építeni, hogy mindenki láthassa azt, amit te látsz a márványtermeidből? Holtig adhattál volna munkát annak a kölyöknek, ő pedig a társad lehetett volna...

- Légy szíves, hagyd abba! Nem történt meg. Nem ez történt.

- Az történt, hogy boszorkányok barátságát akarod, egy házaspárét, akiknek óriási atyafiságuk van, akik eleve a töméényen emberi, családias életstílushoz kötődnek...

- Mivel tömhetem be a szádat?

- Semmivel. Idd meg a tejed. Tudom, hogy szeretnéd. Restelled előttem inni, attól félsz, hogy mondok valami olyat: “Ashlar, igyad a tejedet!”

- Amit meg is tettél, noha még hozzá sem értem a pohárhoz.

- Eh! Az a lényeg, hogy te szereted a boszorkányokat. Ezeknek viszont, amennyire látom, létfontosságú, hogy elfelejtsék ezt az egészet, ezt a táltos lidércnyomást, a szurdokvölgyet, a gyilkos kis hülyéket, akik beépültek a Talamascába. Ha meg akarják őrizni az ép eszüket, akkor hazamennek, és építik tovább azt az életet, amit a Mayfair-család elvár tőlük. Viszont én gyűlölöm, ha olyanokat szeretsz, akik faképnél hagynak, ezeknek viszont azt kell tenniük. Ash nem felelt.

- Százan és százan veszik körül őket, akik előtt le kell hazudniuk életüknek ezt a részét - lamentált Samuel. - El akarják majd felejteni, hogy létezel, nem akarják, hogy mindennapjaik birodalma belevesszen léted szúrós ragyogásába.

- Aha.

- Nem szeretem, mikor szenvedsz!

- Valóban?

- Igen! Azt szeretem, ha fellapozhatom a képeslapokat, az újságokat, és kis üzleti diadalaidról olvashatok, és láthatom mosolygó arcodat listavezetőként a világ tíz leghóbortosabb milliárdosa közül, vagy New York legkívánatosabb agglegényeinek névsorában. Most pedig tudom, hogy azon fogod enni magad, igaz barátaid-e ezek a boszorkányok, felhívhatod-e őket, ha a szíved fáj, elvárhatod-e tőlük a visszajelzést, amelyre mindenkinek szüksége van...

- Kérlek, Samuel, maradj!

Ez elhallgattatta a prédikációt. A kis ember sóhajtott. Félig kiürítette a whiskys poharát, és megnyalta ferde alsó ajkát meghökkentően rózsaszín nyelvével.

- De a fenébe, Ash, nem akarok!

- Én jöttem, mikor te hívtál, Samuel.

- Csak nem bánod?

- Én nem így gondolkozom. Különben is, miként bánhatnám meg?

- Felejtsd el az egészet, Ash. Komolyan mondom, felejtsd el. Felejtsd el, hogy egy táltos érkezett a völgybe. Felejtsd el ezeket a boszorkányokat. Felejtsd el, hogy szükséged van valakire, aki azért szeret, aki vagy. Úgyis lehetetlen. Félek. Félek attól, hogy most mit fogsz tenni. Túlságosan ismerős a minta.

- Miféle minta? - kérdezte halkan Ash.

- Tönkre fogod tenni az egészet, a társaságot, a vállalkozást, minek is hívják, Játékok Határ Nélkül, vagy Milliók Babái. Apátiába süllyedsz. Elengeded magad. Kisétálsz, eltűnsz, és amit építettél és alkottál, lassan széthullik nélküled. Csináltál már ilyet. És ha majd nagyon nem leled a helyed, mint ahogy én sem lelem, akkor egy hideg téli estén -, hogy miért választod mindig a telet, azt én fel nem foghatom - ismét eljössz a szurdokvölgybe, hogy megkeress.

- Ez most fontosabb, Samuel - mondta Ash. - Több okból is fontosabb.

- Parkok, fák, kertek, gyerekek - kántálta a kis ember.

Ash nem válaszolt.

- Gondolj arra, mi minden függ tőled, Ash! - fújta tovább Samuel ugyanazt a nótát. - Gondolj arra a sok emberre, akik készítik, eladják, megveszik, szeretik a gyártmányaidat! Azt hiszem, ez pótolja az ép észt, ha

más értelmes, érző lények ránk hagyatkoznak. Szerinted igazam van?

- Nem az ép észt pótolja, Samuel - igazította ki Ash. - A boldogságot pótolja.

- Jó, jó, rendben van! De ne várd, hogy a boszorkányaid újból meglátogassanak, és az istenért, sose keresd meg őket az ő térfelükön! Félelmet látsz majd a szemükben, ha egyszer is észreveszik, hogy ott állsz a kertjükben.

- Olyan nagyon biztos vagy ebben?

- Igen, biztos vagyok. Ash, te elmondtál nekik mindent. Miért tetted? Ha nem tetted volna, talán nem félnének tőled.

- Te nem tudod, mit beszélsz.

- És mennyit fog most macerálni Yuri meg a Talamasca!

- Nem tesznek ilyet.

- De ezek a boszorkányok nem a barátaid!

- Folyton ezt mondod.

- Tudom, hogy nem azok! Tudom, hogy kíváncsiságuk és megilletődésük hamarosan átváltozik félelemmé. Régi sablon ez, Ash. Ezek csak emberek.

Ash elfordította a tekintetét. Kinézett az ablakon a hófúvásba, a fázósan behúzott nyakakra.

- Azért tudom, Ashlar - folytatta Samuel -, mert kirekesztett vagyok. Te is az vagy. Nézd csak meg az utcán az emberi sokaságot, és gondolj rá, mennyire elítéli mindegyik a fajtájabelit, aki “más!” Ha különbözöl, nem is vagy ember! Szörnyetegek vagyunk, barátom, mindig is azok leszünk. Ma az ember válogat a kendermagban. Nekünk épp elég dolgot ad, hogy életben maradjunk. - Magába döntötte a whiskyjét.

- Tehát hazatérsz a barátaidhoz a völgybe.

- Te is tudod, hogy gyűlölöm őket. A völgy pedig már nem sokáig lesz a mienk. Ó, nemcsak a Talamasca és a tizenhat finom tudós miatt, akik megrohannak a magnóikkal, miközben a fogadóban ebédelek, és könyörögnek, hogy mondjak el mindent, amit tudok. Hanem azok a régészek, akik kiássák Szent Ashlar székesegyházát. A modern világ megtalálta a völgyet. És miért? A te átkozott boszorkányaid miatt!

- Ezt nem foghatod rám, vagy rájuk!

- Előbb-utóbb találnunk kell egy másik eldugott helyet, egy másik átkot vagy legendát, ami megvéd. De a boszorkányaid nekem nem barátaim, ezt ne gondold! Nem a barátaim!

Ash némán bólintott.

Kihozták az ételt, a kis embernek nagy tál salátát, Ashnek a főtt tésztát. Bort töltöttek a poharakba. A bornak olyan szaga volt, mintha megecetesedett volna.

- Túl részeg vagyok ahhoz, hogy egyek - közölte Samuel.

- Megértelek, hogy elmégy - mondta Ashlar csöndesen. - Ha mindenképpen menned kell, akkor tedd azt.

Szótlanul ültek egy darabig. Aztán a kis ember fogta a villáját, és falni kezdett. Úgy habzsolt, hogy a saláta visszapotyogott a tányérba, ám ő lármás karistolással fölvillázott minden olajbogyót, sajtkockát, salátalevelet, majd meghúzta az ásványvizet, és kijelentette:

- Most már ihatok tovább!

A hang, amellyel Ash nyugtázta ezt a közlést, nevetés is lehetett volna, ha nem olyan szomorú.

Samuel lecsúszott a székről. Fogta a kézitáskát. Odaszökdécselt a táltoshoz, és átkarolta a nyakát. Ash futó csókot lehelt a kis ember arcára. Kissé viszolygott Samuel bőrének pergamenszerűségétől, de a világért nem mutatta volna.

- Hamar visszajössz? - kérdezte.

- Nem, de azért találkozunk még - válaszolta Samuel. - Vigyázz a kutyára. Nagyon sértődékeny.

- Nem fogom elfelejteni.

- És vetődj rá a munkára!

- Még valami?

- Szeretlek.

Ezután Samuel átfúrta és -verekedte magát az ülő és felálló vendégek között, a hátak és könyökök barikádján. Kiment az ajtón, elvonult az ablak előtt. A hó már megült a haján meg a busa szemöldökén, sötét, vizes foltokat rajzolt a vállára.

Búcsúra emelte a kezét, aztán eltűnt az ablakkeret mögött, és a tömeg visszaváltozott tömeggé.

Ash fogta a poharát, és ráérős kortyokban kiitta a tejet. Néhány bankjegyet tett a tányérja alá, ránézett az

ételre, mintha attól is búcsúzna, aztán maga is kiment a széljárta Hetedik sugárútra.

Toronymagas hálószobájában Remmick várta.

- Átfázott, uram, egészen átfázott!

- Csakugyan? - dünnyögte Ash. Békésen tűrte, hogy Remmick levegye róla a selyemblézert és a rikító sálat. Belebújt szaténnal bélelt gyapjúflanel házikabátjába, elvette a törölközőt Remmicktől, szárazra dörgölte a haját és az arcát.

- Üljön le, uram, hadd vegyem le a vizes cipőjét.

- Ha annyira akarja. - Milyen puha a szék, hogy fog kimászni ebből, hogy bebújjon az ágyba? És üres minden szoba. Rowan és Michael elutazott. Ma este nem megyünk le egy mohó beszélgetésre.

- Barátai megérkeztek New Orleansba, uram. - Remmick lehúzta az átázott zoknit, majd szárazat húzott a helyére, olyan gyorsan, ügyesen,
hogy ujjai szinte nem is érintették Ash bőrét. - Rögtön azután jött a hívás, hogy ön eltávozott vacsorázni. A gép útban van visszafelé, körülbelül húsz perc múlva kell leszállnia.

Ash bólintott. A bőrpapucsot szőrmével bélelték. Nem tudja, ócska-e, vagy új. Nem emlékszik. Mintha váratlanul elszállt volna az összes apró részlet. Ijesztően kiürült agya százszázalékosan érzékelte a szobák magányosságát és mozdulatlanságát.

Remmick egy kísértet nesztelenségével suhant az öltözőszekrényhez. Azokat alkalmazzuk, akik diszkrétek, mélázott Ash, de ők nem tudnak megvigasztalni; amit elviselünk, nem menthet meg minket.

- Hol van Leslie, Remmick? Itt van valahol a közelben?

- Igen, uram, és úgy tűnik, legalább egymillió kérdése van. Ön azonban olyan fáradtnak látszik.

- Küldje be Leslie-t. Dolgoznom kell. El kell foglalnom magamat valamivel.

Lement a folyosón az első irodáig, az irgalmatlanul rendetlen, privát irodához, ahol tornyokban állt a papír, kinyitva tátongott a kartotékszekrény, és senkinek sem volt szabad takarítani.

Pillanatok alatt befutott a lelkesedéstől, odaadástól, rajongástól és kifogyhatatlan energiától lobogó Leslie.

- Mr. Ash. Itt van a jövő héten a Nemzetközi Babakiállítás, és most telefonált Japánból egy nő, azt mondta, hogy ön okvetlenül látni akarta a munkáit, személyesen mondta neki, amikor legutóbb Tokióban járt, és legalább húsz megbeszélés maradt el azzal, hogy távol volt, összeírtam őket...

- Hát akkor foglaljon helyet, és lássunk munkához! Leült az asztalához, megállapította, hogy háromnegyed hét van, és megfogadta, hogy rá sem néz, még lopva sem, addig, amíg biztosan el nem múlik éjfél.

- Leslie, azt az egészet tegye félre. Van itt néhány ötlet. Számozza meg őket. A sorrend nem fontos. Az a fontos, hogy kivétel nélkül mindennap számoljon be róla, mennyit haladtunk a különböző ötletekkel, és amelyiknél engedélyezem, hogy szüneteltessék, oda írja be nagy betűkkel: “nincs haladás.”

- Igen, uram.

- Éneklő babák. Elsőnek egy kvartettet dolgozzanak ki, négy babát, amelyek különböző szólamokban énekelnek.

- Ó, ez csodálatos ötlet, Mr. Ash!

- A prototípusoknál törekedjenek gazdaságosságra, ám nem ez az elsőrendű szempont. A babáknak legyen szép hangjuk, és énekeljenek még akkor is, ha földhöz csapják őket.

- Igen, uram... “földhöz csapják őket”.

- És egy toronymúzeum. Listát kérek a belváros huszonöt legjobb, hozzáférhető tetőlakosztályáról. Vételár, bérleti díj, minden fontos részlet. Égi múzeumot akarok, hogy az emberek kimehessenek az üvegezett galériára, és megnézhessék a kilátást...

- És mi lesz a múzeumban, uram? Babák?

- Babák, egy bizonyos témára. Ugyanazt a megbízást kérem kiadni kétezer babaművesnek. Ábrázolják három babával az Emberiség Családját. Nem, néggyel. Az egyik lehet gyermek. Igen, pontos leírás szükséges, erre majd emlékeztessen... Egyelőre szerezze meg a legjobb épületet.

- Igen, uram, felírtam, uram. - Leslie vékony hegyű golyóstolla mélyen fölszántotta a papírt.

- Az éneklő babákkal kapcsolatban tájékoztassanak mindenkit, hogy hamarosan egész kórus lesz. Az az elv, hogy egy gyerek vagy egy gyűjtő évek alatt összegyűjthet egy egész kórust, vagy kart, amelyik szó jobban cseng, követ engem?

- Igen, uram...

- Gépezetet nem akarok látni. Elektronika, számítógépes chip, csúcstechnika, és kellene... ki kellene

módolni, hogy a babák kölcsönösen befolyásolhassák egymás hangminőségét, de ezek már részletek. Fölírta?

- Anyag, uram? Porcelán?

- Nem, nem kell porcelán. Soha! Nem akarom, hogy eltörjenek. Ne feledje, nem szabad eltörniük.

- Elnézést, uram.

- Az arcokat én tervezem. Képeket akarok, képeket, az egész világról, lásson munkához mindenki. Ha lakik valahol a Pireneusokban egy öreg falusi asszony, aki babákat csinál, arról is kérek képeket. És Indiából. Miért nincsenek nekünk indiai babáink? Tudja, milyen gyakran föltettem ezt a kérdést? Miért nem kapok rá választ? Írjon emlékeztetőt az alelnököknek, az értékesítőknek, postázza! India. Kik ott a babaművészek? Azt hiszem, el is fogok menni Indiába, majd keressen egy alkalmas időpontot. Majd én megtalálom a babakészítőket, ha már senki másnak nincs annyi esze...

Szakadni kezdett a hó, az ablakok mellett tejfehér lett a világ.

Másutt megmaradt feketének. Időnként hangfoszlányok csapódtak föl az utcáról. Esetleg a csövek neszeztek, esetleg a tetőn megülő hó, vagy csak az acél és az üveg sóhajtozott, úgy, ahogy a fa sóhajtozik? A torony, akármit állítanak is róla, egy cseppet imbolyog a szélben, mint erdőben a faóriás?

Ash egyre csak beszélt, és nézte Leslie kicsi kezét, ahogy repíti a vékony hegyű golyóstollat. Műemlékek másolatai, a chartres-i székesegyház plasztik változata, akkora, hogy a gyerekek beleférjenek. Az arányok, mértékek fontossága. És mit szólna egy parkhoz, amelyben nagy kövek állnának körben?

- Ó, és igen, egy különleges megbízatás. Szeretném, ha ezt már holnap, vagy holnapután elintézné. Nem, később. Személyesen csinálja. Lemegy a magángyűjteménybe...

- Igen, uram.

- A Bru, ismeri a Brut, a nagy francia babát? Az én hercegnőmet.

- A Bru? Ó, uram, igen, uram, ismerem.

- Bru 14; magassága kilencven centiméter; paróka, ruha, cipő, alsószoknya, stb., mind eredeti. Első számú kiállítási tárgy.

- Igen, uram, tudom!

- Maga fogja becsomagolni kellő gonddal, senki más ne nyúljon hozzá, aztán biztosítja, ezt is maga intézze, és aztán küldje el, küldje el...

De kinek? Tolakodás lenne egyenesen a meg sem született gyermeknek küldeni? Nem, Rowan Mayfairnek kell kapnia, ugye? Hát persze hogy neki. Michaelnek pedig egy másik emléket, a maga módján ugyanolyan értékeset, valami gondosan kimunkált fát, az egyik réges-régi játékot, a lovagot a lován, igen, az tiszta fából készült, és máig nem pattogzott le róla az eredeti festék...

De mégse, Michaelnek nem ez a megfelelő ajándék, hanem egy másik, egy becses, csodaszép, amelyet Michael kezében szeretne látni.

Fölállt, intett Leslie-nek, hogy maradjon. Keresztülvágott a széles társalgón, és lement a folyosón a hálószobájáig.

Az ágy alá tette; Remmick ebből az egyszerű jelből tudta, hogy olyan értékes, amihez a legtapintatosabb alkalmazott sem nyúlhat. Letérdelt, kitapogatta, előhúzta. A fény gyönyörű szikrákat lobbantott a drágaköves borítón.

Azon nyomban visszajött a réges-régi pillanat, a fájdalmas megaláztatás, Ninian kikacagja, azt mondja, förtelmes káromlást követett el, hogy a Szentírás nyelvezetét használta egy meséhez!

Sokáig gubbasztott törökülésben, az ágy oldalának dőlve, és fogta a könyvet. Igen, ez Michaelé, a fiúé, aki szerette a könyveket. Michaelé. Talán sose tudja majd elolvasni, de nem számít. Michael vigyázni fog rá, és ez olyan, mintha Rowannak is adná. Rowan meg fogja érteni.

Nagy fehér törölközőbe burkolta a könyvet, és visszament az irodába.

- Ezt pedig, ezt a könyvet Michael Currynek. A Brut Rowan Mayfairnek.

- A Brut, uram, a hercegnőt?

- Igen. Borzasztó fontos a csomagolás. Esetleg magát kérem majd meg, hogy személyesen vigye el az ajándékokat. A Brunek semmiképpen sem szabad eltörnie. Egyik sem kallódhat el. Most pedig haladjunk tovább. Ha éhes, hozasson ennivalót. Van itt egy emlékeztető, hogy a Prímabalerina világszerte kifogyott. Mondja, hogy hazugság.

- Nem az.

- Diktálok. Ez lesz az első a hét fax közül, a Prímabalerinával kapcsolatban...

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Így vették sorra a listát, és mikor Ash ismét az órára nézett, nemhogy bőven elmúlt éjfél, de már majdnem hajnali egy volt. Még mindig havazott. A kis Leslie arca olyan színű lett, akár a papír. Ash eléggé elfáradt, hogy aludni tudjon.

Rázuhant a széles, puha, üres ágyra. Homályosan látta, hogy Leslie még mindig a közelében ácsorog, és kérdezget mindenfélét, amiket már nem hallott.

- Jó éjszakát, drágám! - mondta.

Remmick résnyire nyitva hagyta az ablakot, úgy, ahogy ő utasította, így a szél dühös huhogása mindig elfojtott minden más hangot, a jelentéktelenebb zajokat, amelyek feljöhettek a gyászkomor házak hézagaiból. Jeges fuvallat csapta meg Ash arcát, amitől még jobban élvezte a paplan melegségét.

Ne álmodj boszorkányokról; ne álmodj vörös hajukról; ne álmodj Rowanról a karjaidban. Ne lásd Michaelt, aki olyan dédelgető gyöngédséggel tartja a kezében a könyvet, mint még senki, leszámítva a gonosz testvéreket, Aaron Lightner árulóit. Ne gondolj hármótokra, ahogy ültök Mayfairék kandallójánál; ne menj vissza a völgybe, most ne, sokáig ne menj vissza; ne járj kövek körei között, ne nézz be barlangokba; ne engedj halandó szépségek kísértésének, akiket megölhet az érintésed... Ne telefonálj nekik, ne könyörögj a rideg, elutasító, kitérő válaszért.

Mire az ajtó becsukódott, ő már félig elsüllyedt az álomban.

A Bru. A párizsi utca; a nő a boltban; a baba a dobozban, amelyből nagy papírnehezék szemével néz föl Ashre. A váratlan gondolat az utcai lámpa alatt, hogy eljött a történelmi pillanat, amikor csodákat lehet művelni a pénzzel, amikor egy ember gyarapodása ezrekre lehet hatással... Amikor a gyár és a tömegtermelés birodalmában a pénz hajszolásából is lehet alkotás.

Ugrásnyira az ajtajától, az Ötödik sugárút egyik boltjánál megállt, hogy megcsodálja a Kells-kódex tökéletes reprodukcióját, amelyet ma már akárki megszerezhet, lapozgathat, szerethet, holott annak idején hány ionai fáradozott a becses eredeti megalkotásán!

“Az embernek, aki szereti a könyveket”, ezt fogja írni a Michaelnek szóló kártyára. Látta Michaelt, ahogy mosolyogva néz rá, kezét zsebre gyűri, úgy, ahogy Samuel szokta. Michael a padlón alszik, a részeg Samuel fölötte áll, és azt kérdezi: “Engem miért nem ilyenre csinált az isten?” Túlságosan szomorú volt, hogy nevessenek rajta. És az a különös dolog, amit Michael mondott, mikor álltak a Washington tér kerítése mellett, iszonyúan fáztak, hogy miért csinálják ezt az emberek, hogy kint ácsorognak a hóban, és akkor Michael ezt mondta: “Mindig hittem a normálisságban. Úgy gondoltam, hogy a szegénység abnormális. Azt gondoltam, hogy az a normális, ha az ember azt választhatja, ami tetszik.” Hideg, forgalom, a Village éji portyázóii Michael tekintete, ahogy Rowanra néz, az asszony bezárkózik, hallgat. Őt sokkal jobban felkarcolják a szavak, mint a férjét.

Ez nem álom, ez tépelődés, ez emlékezés. Életre kelti az emléket, és belegabalyodik. Milyen lehet, amikor ezek lefekszenek egymással? Rowan arca akkor is jégszobor? És Michael az erdei szatír? Boszorkány fonódik boszorkányba, boszorkány a boszorkányon...

Fog ilyet látni a Bru egy márvány kandallópárkányról?

“Volt abban valami, ahogy fogtad.” Ennyit fog írni Rowan kártyájára. És a kék szemű Bru fölnéz a selyempapírból. Olyan színű papírba csomagolják, amilyen a szeme. El ne felejtsen szólni Leslie-nek.

Azt pedig Rowan és Michael döntse el, hogy megtartják-e a becses ajándékokat, úgy, ahogy Ash őrizte őket, mint kultikus bálványokat, vagy továbbadják-e Michael és Mona kicsinyének. Talán majd arra a babácskára néz föl az isteni Bru 14 nagy papírnehezék szeme, és úgy látja benne a boszorkányvért, ahogy Ash is látná, ha egyszer, egyetlenegyszer oda merne utazni, kevéssel azután, hogy a babát meghozta a gólya, ahogy az emberek mondják, ha meg merné lesni őket, a Boszorkánycsaládot, a mesebeli kertből, ahol Lasher kísértete járt egykoron, majd a maradványait adták át a földnek, abból a kertből, amely ugye hogy elrejthet egy másik bujdosó lelket is, aki leskelődik egy észrevétlen, téli kis ablakon.

HARMINCHÁROM

A REPÜLŐTÉRRŐL PIERCE hozta el őket, aki túlságosan udvarias volt, hogy azt firtassa, kié a gép, vagy merre jártak; viszont alig várta, hogy elvihesse őket oda, ahol majd felépül az új gyógyintézet.

Fullasztó meleg volt. Ez a fogamra való város, gondolta Michael. Örült, hogy hazajöhet, holott tele volt bizonytalansággal. Azt se tudta, folytatódhat-e az élet, fölmelegszik-e még valaha Rowan a karjaiban, és hogy képes lesz-e távol tartani magát attól az óriástól New Yorkban, akihez a legelképesztőbb barátság fűzi.

És a múlt! A múlt már nem szórakozás volt, nem is lesz az, hanem örökölt teher, amelyet hurcolni kell, átkaival, titkaival együtt.

Fordulj el a holtaktól; felejtsd el a vénembert, ahogy összerogy; hát Aaron, hová lett Aaron? Fölszállt-e a lelke a fénybe, amely végül mindent megtisztít és feloldoz? Micsoda ajándék a megbocsátás képessége!

Kiszálltak a feltúrt föld hatalmas négyszögének szélén. MAYFAIR GYÓGYINTÉZET, hirdették a táblák, amelyekre legalább tucatnyi nevet és dátumot írtak. Meg még valamit, de olyan apró betűkkel, ami már olvashatatlan az ő vénülő szemének. Vajon ha megvakul, a szeme kékje is megfakul? Ez fog történni? Vagy ez az utolsó kiváltsága megmarad akkor is, ha már nem láthatja, mikor megfordulnak utána a lányok, vagy Rowan fölenged egy kicsit, és csendes mosolyra húzódik a szája?

Igyekezett az építkezésre összpontosítani, tudatosítva magában, amit érzékszervei közöltek, hogy a haladás elképesztő, hogy százegynéhány ember dolgozik a négy blokkon, hogy a Mayfair Gyógyintézet építése valóban elkezdődött.

Könnyek azok Rowan szemében? Igen, a karcsúsított kosztümöt viselő, apródfrizurás, elegáns hölgy hangtalanul sír. A férfi közelebb húzódott, mi a fene ez a távolságtartás, a másik érzelmeinek, magánszférájának tisztelete? Magához szorította Rowant, megkereste a nyakán a legpuhább helyet, azt csókolgatta, amíg a nő enyhén homorítva hozzá nem tapadt. Remegő kézzel átölelte a férje nyakát, és azt mondta:

- Folytattátok, az egész család folytatta, ezt nem is mertem remélni! - Tekintete megkereste Pierce-t, a szégyellős Pierce-t, aki elpirult a bóktól.

- Rowan, te egy álmot adtál nekünk, amely most már a mi álmunk is. Mivel pedig minden álmunk valóra válik - lévén, hogy ismét itt vagy velünk -, ezt is meg fogjuk valósítani.

- Igazi fiskális beszéd, kellő aránnyal és nyomatékkal - állapította meg Michael. Csak nem féltékeny erre a suhancra? Az asszonyok hajlamosak ellágyulni Pierce Mayfairtől. Bár Mona is észrevenné, hogy talán ez itt a neki való, főleg hogy Gifford halála óta a fia elhidegült a menyasszonyától, Clancytől. Egyre gyakoribb, hogy leül valahol Mona közelében, és bámulja. Egen, lehet, hogy Monában is mocorog az érdeklődés...

Megfogta Rowan arcát.

- Csókolj meg!

- Otromba feltűnősködés - dorombolta az asszony. - Az összes munkás minket bámul.

- Remélem is!

- Menjünk haza - súgta Rowan.

- Pierce, hogy van Mona, tudsz valami újat? - kérdezte Michael. Beültek az autóba. Már elfelejtette, milyen érzés normális kocsiban ülni, normális házban lakni, normális álmokat álmodni. Álmaiban Ashlar hangja énekelt. Most is hallja fülbemászó suttogását. Látják-e még valaha? Vagy eltűnik a bronzajtó mögött, kizárja őket, elsáncolja magát a vállalata, a milliárdjai mögé, talán csak ritkás képeslapokkal emlékezik majd meg róluk, holott ők állítólag éjszaka is becsöngethetnek New York-i ajtaján. “Szükségem van rád!”

- Ó, hát persze, Mona! - mondta Pierce. - Nos, elég furcsán viselkedik. Mikor apa felhívja, úgy lelkendezik, mint aki bekapott valamiből. Különben jól van. Nagyon összejött Mary Jane-nel. Egyébként tegnap egy brigád munkába vette Fontevrault-t.

- Örömmel hallom - mondta Michael. - Tehát megmentik a házat.

- Nos, úgy tűnik, meg kell tenni, mivel úgy Mary Jane, mint Dolly Jean hallani sem akar róla, hogy lebontsák. Ó, azt hiszem, Dolly Jean is velük van. Dolly Jean úgy néz ki, mint egy fonnyadt alma, de azt mondják, vág az esze.

- Örülök, hogy nálunk van - mondta Michael. - Szeretem az öregeket. - Rowan lágyan elnevette magát, és a férje vállára hajtotta a fejét. - Esetleg Viv nénit is megkérjük, hogy jöjjön át - folytatta a férfi. - Hát Bea hogy van? Mit csinál Bea?

- Nos tehát - mondta Pierce, kissé félrehajtva a fejét -, itt Ó Evelyn tett csodát, egyszerűen azzal, hogy hazajött a kórházból, és ápolásra volt szüksége. No és mit gondoltok, ki vágtatott el az Amelia utcába, hogy lágytojással etesse, beszéltesse, és a kezét szorongassa? Apa azt mondja, ez a tökéletes ellenméreg a gyász ellen. Nem tudom, hogy anya szelleme nincs-e ott.

- Most minden hír jó hír - mondta Rowan sápadt mosollyal, a szokott mély hangján. - Mivel pedig a lányok a házban vannak, a hallgatás kénytelen lesz várakozni, és a szellemek visszahúzódnak a falakba.

- Szerinted még mindig ott vannak? - kérdezte megindító ártatlansággal Pierce.

Isten áldja meg a Mayfaireket, akik sose láttak, és nem hisznek igazán!

- Nem, fiam! - felelte Michael. - Az csak egy szép, nagy ház, amely minket vár, és... és az eljövendő új nemzedékeket.

- A Mayfaireket, akik ezután születnek - mormolta Rowan. Bekanyarodtak a Szent Károly útra, a mennyei zöld alagútba, tölgyfák káprázatos, tavaszi pompája, cukros napfény, ráérős forgalom, egyik szép ház a másik után. A városom, az otthonom, minden rendben, Rowan keze a kezemben!

- Ó, nézd az Amelia utcát! - mondta.

Mennyivel mutatósabb így a frissen festett Mayfair-ház, a barackrózsaszín falakkal, fehér szegélyekkel, zöld zsalugáterekkel! A dudva is eltűnt. Majdnem meg akart állni, hogy megnézze Evelynt és Beát, de tudta, hogy elsőnek Monához kell mennie, őt kell látnia, a gyereket és az anyát egy személyben. Aztán a feleségére lesz szüksége egy csendes beszélgetésre az emeleti hálószobában, hogy meghányják-vessék, ami történt, a meséket, amiket hallottak, a különös dolgokat, amelyeket láttak, és talán sose mondanak el senkinek... kivéve Monát.

Holnap pedig kimegy a mauzóleumhoz, amelybe Aaront temették, és megcsinálja azt az ír trükköt, hogy beszél hozzá, hangosan beszél, mintha Aaron felelgetne, és ha valakinek nem tetszik, az nyugodtan álljon arrébb. Náluk az egész család ezt csinálta, az apja is kijárt a Szent József temetőbe, és beszélt a szüleihez, ha úgy tartotta kedve. Mikor olyan beteg volt, Shamus bátya is azt mondta a feleségének: “Akkor is beszélhetsz hozzám, ha már elmentem. Az lesz az egyetlen eltérés, hogy nem válaszolok.”

Ismét változott, sötétebb lett a fény. A fák szétterültek, kiszorították, apró, izzó cserepekre tördelték az eget. A Kertváros. Első utca. És ott a Gesztenyefa utca sarkán a csodák csodája, a ház, amely őket várja, tavaszi banáncserjék, páfrányok, virágzó azáleák között.

- Pierce, muszáj bejönnöd!

- Nem, engem várnak az alsóvárosban. Pihenjetek csak, és ha szükségetek van ránk, telefonáljatok. - Már ugrott is ki az autóból, hogy gálánsan kisegíthesse Rowant. Aztán bezárta a kaput, és búcsút intett.

Az oldalsó kerítés mellett járkáló egyenruhás őr tapintatosan eltűnt a ház mögött.

A csend megtisztult. Az autó zajtalanul gördült fényből árnyékba, a délután ernyedt barnán, melegen haldokolt. Olajfűztől illatozott az udvar. Ma éjszaka megint érezheti a jázmin szagát.

Ash azt mondta, hogy az illat a legerősebb ösztökéje az emlékezésnek, amely átrepít elfelejtett világokba. Milyen igaza volt! Te is mire jutottál, távol az illatoktól, amiket be kell lélegezned?

Kinyitotta az ajtót, és hirtelen kedve támadt átemelni a feleségét a küszöbön. A fenébe! Miért ne?

Rowan kéjes sikkantással kapta át a férje nyakát, amikor Michael fölnyalábolta.

- Hát itthon vagyunk, drágám - dörmögte a felesége bársonyos nyakába, aztán az álla alatt kezdte csókolgatni, amitől Rowannak hátra kellett hajtania a fejét -, és az olajfűz édességét elnyomja Eugenia örökös padlófénye, és a régi fa illata, meg valami pompás, nagystílű pézsmaszag.

- Ámen! - felelte Rowan.

Amikor Michael le akarta tenni, az asszony egy pillanatra hozzátapadt. Ó, ez finom! És az az elhasznált, vénülő szív még csak nem is kezdett dübörögni. De hát Rowan úgyis meghallaná, ugye, hogy meghallaná, hiszen orvosfüle van? Nem, ő egészséges és nyugodt. Magához ölelte a feleségét, beszívta selymes hajának

tiszta illatát, és közben végigtekintett a fényesre vikszelt padlójú előtéren. A felszökkenő, hatalmas fehér ajtó mögött az ebédlő távoli falfestményeit még mindig megfesti a délutáni nap. Otthon. Ez az otthon. Sose volt még ennyire az otthonuk.

Rowan végül kisiklott a karjából, és leengedte magát a földre. Egy egészen kicsit összeráncolta a szemöldökét.

- Ó, semmi! - mondta. - Csak vannak emlékek, amelyek nehezen múlnak el. De aztán Ashlarra gondolok, akivel sokkal érdemesebb foglalkozni, mint a szomorú dolgokkal.

Michael felelni akart, mondani akart valamit, hogy ő is szereti Ashlart, és még valamit, ami fájt. Okosabb lenne, ha nem feszegetné, ezt tanácsolnák mások, ha egyáltalán megkérdezné őket. De nem bírja nem feszegetni. Belenézett az asszony szemébe, miközben a saját szeme akaratlanul akkorára nyílt, hogy haragosnak látszhatott tőle, pedig nem haragudott.

- Rowan, szerelmem - mondta -, tudom, hogy vele maradhattál volna. Tudom, hogy választottál.

- Az én emberem te vagy - lehelte az asszony. - Te vagy, Michael! Milyen szép lenne fölvinni a lépcsőn, de hát úgyse bírná ki a huszonkilenc fokot. Mellesleg hol vannak a kisasszonyok, és nyanya, a feltámadott? Nem, most nem zárkózhatnak be, hacsak nincs olyan szerencséjük, hogy az egész törzs elment hazulról egy korai vacsorára.

Behunyta a szemét, és újból megcsókolta Rowant. Nincs az a hatalom, amely visszatarthatná, hogy meg ne csókolja legalább tucatszor. Csók. Mikor ismét felnézett, akkor látta meg a hall végében a vörös hajú szépséget, illetve kettőt, köztük egy hórihorgast, meg azt a csibész Mary Jane-t, aki a feje búbjára tekerte a szőke varkocsait, három isteni nyakat, három hattyúleányt. De ki ez az ismeretlen szépség, aki olyan hihetetlenül magas, és úgy néz ki, szakasztott úgy néz ki, mint Mona!

Rowan megfordult, végigtekintett az előtéren.

Akár a három grácia, olyanok voltak az ebédlő ajtajában, és Mona arca egyszerre két helyen szerepelt. Ez nem hasonlóság volt, hanem klónozás, és miért állnak olyan mozdulatlanul, mind a hárman kartonruhában, és mit bámulnak, mint egy élőkép?

Hallotta, hogy Rowan felhördül. Látta, hogy Mona futásnak ered. Rohant feléjük a vikszelt padlón.

- Nem, nem tehettek semmit! Nem tehettek! Meg kell hallgatnotok!

- Uramisten! - Rowan megroggyant, teste holtsúlyként nehezedett a férjére.

- Ő a gyermekem - mondta Mona. - Az én gyermekem, és Michaelé, és ti nem fogjátok bántani.

Michaelt hirtelen vágta fejbe a fölismerés, úgy, ahogy gyakran szokta, hogy a fokozatok egyszer csak egymásra torlódnak nagy robajjal, és kiszorítják az emberből a lélegzetet. Ez a lány a csecsemő. Az óriás csigavonal eredménye. Ugyanolyan táltos, mint Ash, vagy mint azok ketten a fa alatt. Rowan el fog ájulni, össze fog esni, és nekem úgy fáj a mellem, hogy belehalok!

A korlátpillérhez kapott.

- Most rögtön ígérjétek meg, hogy egyikőtök sem fogja bántani!

- Bántani? Hogy tehetnék ilyet? - motyogta Michael. Akkor Rowan sírni kezdett. Két keze görcsösen markolta egymást, és ő reménytelenül zokogta:

- Irgalmas Isten!

A magas lány ingadozva lépett egyet. Aztán még egyet. Most azt a gyámoltalan hangot fogja hallani, azt a gyerekhangot, amit a másik adott, mielőtt eldördült a lövés? Michael szédült. A nap, mintegy végszóra, kihunyt, a házba visszatért a természetes sötétség.

- Michael, ülj le, ülj le ide, a lépcsőre! - buzgólkodott Mona.

- Atyaég, rosszul van! - mondta Mary Jane. Rowan összeroppant. Belekapaszkodott könnyektől vizes, hosszú ujjaival a férje nyakába. És a magas lány így szólt:

- Nos, tudom, hogy ez borzasztó megrázkódtatás mindkettőtöknek, anya és Mary Jane napok óta izgulnak miatta, de nekem magamnak megkönnyebbülés, hogy végre láthatlak benneteket, és kikényszeríthetem a döntést, mármint hogy maradhatok-e a fedeletek alatt, ahogy mondani szokás, miután ugyanúgy a te gyereked is vagyok, mint Monáé. Mint látjátok, a smaragdot is a nyakamba akasztotta, ennek ellenére meghajlok a döntésetek előtt.

Rowan szólni se bírt. Michael sem. Mona hangja is lehetett volna, csak erőtlenebb volt és öregesebb, mintha máris megviselte volna a világ.

Michael fölnézett. Lángvörös tincsek őserdeje, asszonyos mell, hosszú, formás láb. A szeme akár a zöld

tűz.

- Apa! - suttogta a lány. Térdre borult. Hosszú ujjai előreröppentek, és megragadták a férfi arcát. Michael behunyta a szemét.

- Rowan! - mondta a lány. - Szeress engem, kérlek, és akkor talán apa is fog szeretni!

Rowan sírt, és még szorosabban kapaszkodott a férje nyakába. Michael fülében dobolt a vér. A szíve úgy dübörgött, mintha egyre nagyobbra nőne.

- Morrigan a nevem - mondta a lány.

- Az enyém, az én gyermekem - mondta Mona. - És a tied, Michael.

- Úgy vélem, ideje, hogy engedjetek beszélni - mondta Morrigan -, hogy levehessem rólatok a döntés terhét.

- Nyugodj már meg, kedves. - Michael pislogott, mert nem látott a könnyektől.

Valami megzavarta a hosszú nimfát. Valamitől visszarántotta a kezét, aztán megszaglászta az ujjait. Szeme Rowanra villant, aztán Michaelre. Felállt, Rowanhoz ugrott, mielőtt az asszony elhúzódhatott volna, megszagolgatta az arcát, majd hátrált.

- Mi ez a szag? - kérdezte. - Mi ez? Én ismerem ezt a szagot!

- Figyelj rám - mondta Rowan. - Majd mindent megbeszélünk. Te is ezt kérted. Most gyere. - Előrelépett, otthagyva Michaelt, hogy haljon bele a szívrohamba egyedül, és átkarolta a lány derekát. Morrigan komikus rémülettel bámult le rá.

- Tetőtől talpig szaglasz!

- Szerinted mi az? - kérdezte Mona. - Mi lehet?

- Egy hím - suttogta a lány. - Ezek ketten vele voltak!

- Nem, ő meghalt! - erősködött Mona. - A padlók, a falak szagát érzed.

- Ó, nem! - suttogta Morrigan. - Ez élő hím. - Hirtelen megragadta Rowan vállát. Mona és Mary Jane hozzá rohant, gyengéden visszahúzták a kezét. Michael feltápászkodott. Úristen, ez a fajzat ugyanolyan magas, mint ő! Mona arca, de nem Mona, nem, egyáltalán nem Mona!

- Megveszek ettől a szagtól! - suttogta Morrigan. - Ti elhallgattátok előlem ezt a titkot? Miért?

- Adj már nekik időt, hogy megmagyarázzák! - könyörgött Mona. - Morrigan, hallgass rám, hagyd abba! - Megfogta a lány kezét, szorította. Mary Jane lábujjhegyre állt.

- Nyugodjál mán le, toronypucoló, hagy magyarázzák el a miheztartást!

- Ti ezt nem értitek! - Morrigan hangja hirtelen kásás lett, nagy zöld szeme, amellyel Michaelt és Rowant nézte, telefutott könnyekkel. -Van egy hím, nem értitek? Van egy hímem! Anya, te érzed a szagot. Anya, mondd meg az igazat! - visította. - Anya, kérlek, nem bírom! - Fuldokolva zokogott, arca összegyűrődött a fájdalomtól, szögletes, hosszú alakja rázkódott és imbolygott a két lány között, akik átölelték, hogy össze ne essen.

- Vigyük innét - javasolta Mary Jane.

- Csak ne csináljatok semmit! Esküdjetek meg rá! - könyörgött Mona.

- És majd összejövünk, és majd beszélgetünk, és majd...

- Mondjátok meg! - suttogta az összetört lány. - Mondjátok meg, hogy hol van?

Rowan a lifthez lökdöste a férjét. Feltépte az ódon faajtót.

- Szállj be!

Az utolsó, amit Michael látott, miközben a lift hátsó falának dőlt, a három csinos kartonruha volt, amint együtt repülnek föl a lépcsőn.

Az ágyon feküdt.

- Most ne gondolj rá! Ne gondolkozz! - parancsolta Rowan. A vizes borogatás pont olyan kellemetlen volt, amilyenek a vizes borogatások szoktak lenni.

- Nem fogok meghalni - mondta halkan Michael. De micsoda erőfeszítésébe kerültek a szavak. Megint egy vereség, egy iszonyú vereség, amelynek súlyától meginog a normális élet állványzata, és újra halálszínű lesz a jövő? Vagy olyasmi, amit tudomásul kellene venniük, el kellene fogadniuk, anélkül, hogy beleőrülnek?

- Most mit teszünk? - suttogta az asszony.

- Ezt te kérdezed tőlem? Mit tegyünk? - Az oldalára fordult. A fájdalom enyhült egy kicsit. Fürdött a verejtékben. Undok érzés, utálatos szag. Hol lehet a három szépség? - Nem tudom, mit tegyünk - válaszolt magának.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Rowan mozdulatlanul ült az ágy szélén. Válla kissé meggörnyedt, ha- ja az arcába hullott. Révetegen bámult maga elé.

- Ő nem tudná, mit kell tenni? - kérdezte Michael. Rowan úgy fordult felé, mintha zsinóron rántanák.

- Ő? Nem mondhatod el neki! Nem várhatod tőle, hogy megtudjon egy ilyen dolgot, és ne... ne kezdjen el tombolni, úgy, mint a lány. Azt akarod, hogy ez történjen? Azt akarod, hogy idejöjjön? Akkor senki és semmi nem állhat közéjük!

- És akkor mi lesz? - kérdezte a férfi. Megpróbált nagyon erősen, nagyon határozottan beszélni, holott nem tudott egyebet, mint kérdezgetni.

- Hogyhogy mi lesz? Nem tudom! Ugyanúgy nem tudom, ahogy te sem! Édes Istenem, ketten vannak, és élnek, és nem... és nem...

- Mi nem?

- Nem valami settenkedő gonosz, valami hazudozó csaló, amely az eszelősséget, a tébolyt szítja. Ők nem ilyenek.

- Beszélj még - kérte Michael. - Mondj ilyen dolgokat. Nem gonosz.

- Nem, nem gonosz, csupán az élet eltérő formája. - Pillantása elrévedt, hangja lehalkult, keze melegen nyugodott a férje karján.

Csak ne lenne olyan fáradt! És Mona, Mona mióta lehet egyedül ezzel a kreatúrával, ezzel az elsőszülöttel, ezzel a hosszú nyakú gémmel, akinek arcába belevésték Mona vonásait. És Mary Jane-nel. Együtt a két boszorkány.

Ők pedig egész idő alatt milyen odaadóan végezték a munkájukat, hogy megmentsék Yurit, kigyomlálják az árulókat, megvigasztalják az óriás Ashlart, aki senkinek sem ellensége, nem is volt, nem is lesz.

- Mit tehetünk? - súgta az asszony. - Miféle jogunk van bármit is tenni?

Michael elfordította a fejét, hogy jobban lássa. Lassan felült. Érezte a bordái alatt a harapást. Most már csekély, elhanyagolható. Lomhán tűnődött, hogy meddig húzhatja az ember egy szívvel, amelyik ilyen gyorsan, ilyen könnyen beijed? Á, nem is olyan könnyen. Morrigan kellett hozzá, igaz? Morrigan, a lánya. Az ő lánya itt sír valahol a házban, gyermek anyjával, Monával.

- Rowan - szólalt meg -, Rowan, mi van, ha ez Lasher diadala? Mi van, ha egész idő alatt ezt akarta?

- Honnan tudhatnánk? - súgta a felesége. A szájához kapta a kezét, ami egyértelmű jele annak, hogy kínlódik, és megpróbálja kigondolni, mivel szabadulhatna a kíntól. - Nem ölhetek ismét! - mondta olyan halkan, mintha sóhajtana.

- Nem, nem... azt nem, én sem arra gondoltam. Nem bírom megtenni, én...

- Tudom. Nem te ölted meg Emalethet. Én tettem.

- Most nem ezen kell gondolkoznunk, hanem azon, hogy - magunk intézzük? Megpróbáljuk? Vagy bevonunk másokat?

- Mintha egy fertőző organizmus lenne - mormolta Rowan tágra nyílt szemmel -, és a sejtek körülveszik, hogy közömbösítsék.

- Megtehetik, anélkül, hogy bántanák. - Borzasztóan elfáradt és émelygett. Még egy perc, és taccsolni fog. De most nem hagyhatja itt a feleségét. Nem hajlandó rosszul lenni. - Rowan, a család, elsősorban a család, az egész család!

- Rémült emberek. Nem. Ne Pierce-t, ne Ryant, Beát, Laurent...

- Ne magunk, Rowan. Egyedül nem tudunk helyesen dönteni, a lányok viszont teljesen elszálltak, a lányok a mágia és az átváltozás sötét ösvényeit járják, és ő a lányokhoz tartozik.

- Tudom - sóhajtott Rowan. - Úgy, ahogy ő is hozzám tartozott valamikor, a szellem, aki eljött hozzám a hazugságaival. Ó, valami rettenetes, gyáva módon azt szeretném...

- Mit?

Az asszony megrázta a fejét.

Az ajtó megroppant. Résnyire nyílt, aztán kitárult. Mona állt a küszöbön. Az arca sírástól maszatos, a tekintete nagyon fáradt.

- Nem fogjátok bántani.

- Nem - felelte Michael. - Mikor történt?

- Pár napja. Figyeljetek, le kell jönnötök. Beszélnünk kell. Nem mehet világgá. Nem állna meg a saját lábán. Ő azt gondolja, hogy igen, pedig nem. Nem azt kérem, hogy mondjátok meg neki, ha tényleg van egy

hím valahol, csak gyertek, fogadjátok el a gyermekemet, hallgassátok meg.

- Azt tesszük - mondta Rowan. Mona bólintott.

- Nem vagy jól, pihenned kell - mondta az asszony.

- Kifárasztott a szülés, különben semmi bajom. Folyton szopni akar.

- Akkor nem megy világgá - összegezte Rowan.

- Talán nem - felelte Mona. - Látjátok?

- Hogy szereted? - kérdezte Rowan. - Igen, látom. Mona lassan bólogatott.

- Gyertek majd le. Egy óra múlva. Gondolom, addigra összeszedi magát. Sok szép ruhát vásároltunk neki. Azokat szereti. Ragaszkodik hozzá, hogy mi is öltözzünk ki. Esetleg hátrafésülöm a haját, és masnit kötök bele, úgy, ahogy a magaméval csináltam annak idején. Értelmes. Nagyon értelmes, és látja...

- Mit lát?

Mona habozott, majd halkan, meggyőződés nélkül válaszolta:

- A jövőt.

Az ajtó becsukódott.

Michael az ablak sápadt négyszögeit bámulta. Sebesen fogyott a fény, tavasszal nem tart sokáig az esthajnal. A kabócák rázendítettek. Ő hallja vajon? Megnyugtatja a zöngés? Hol van most ez az ő leánya?

A lámpa után tapogatózott.

- Ne, ne tedd! - szólt rá Rowan. Árnyképpé feketedett, csak az arcélét rajzolta ki egy fényfonal. A szoba bezárult, és hatalmasra tágult a sötétségben. - Gondolkozni akarok. Hangosan akarok gondolkozni a sötétségben.

- Megértelek - mondta Michael.

Felesége megfordult, és ráérős, céltudatos mozdulattal párnákat csúsztatott alá, hogy hátradőlhessen. Michael mélységes önutálattal tűrte a kiszolgálást. Kényelmesen elhelyezkedett, teleszívta a tüdejét levegővel. Az ablak zománcos fehéren csillogott. Ha megmozdultak a fák, olyan volt, mintha a sötétség próbálna leselkedni. Mintha a fák hallgatóznának.

Megszólalt Rowan:

- Azt mondom magamnak, hogy valamennyien az iszony kötelén egyensúlyozunk; bármelyik gyerekből lehet szörnyeteg, gyilkos. Mit tennél, ha csecsemő lenne, pici, rózsaszín, amilyennek lennie kell, és akkor idejönne egy boszorkány, rátenné a kezét, és azt mondaná: “Ha felnő, háborúkat indít, ha felnő, bombákat tervez, ha felnő, ezreket, milliókat gyilkol le.” Megfojtanád? Mármint, ha hinnéd a jóslatot? Vagy azt felelnéd:

“Nem”?

- Gondolkozom - mondta Michael. - Olyan dolgokra gondolok, amelyekben van egyfajta logika, például hogy újszülött, tehát hallgatnia kell másokra, a környezetének kell tanítania, és ahogy telnek az évek, ahogy idősebb lesz, akkor...

- És ha Ash anélkül hal meg, hogy tudna róla? - kérdezte Rowan. - Emlékszel a szavaira? Hogy is volt, Michael? “A tánc, a kör és a dal...” Vagy elhiszed a barlangban mondott jóslatot? És ha elhiszed, mert én nem tudom, hiszem-e, de ha te elhiszed, akkor mi van? Azért fogunk élni, hogy távol tartsuk őket egymástól?

Szuroksötétlett a szoba, csak a mennyezeten bolyongtak tétova, sápadt fénysugarak. Eltűntek a bútorok, a kandalló, még a falak is. De a fák megőrizték színüket, részleteiket, mert sütöttek rájuk az utcai lámpák.

A maradék ég olyan színű volt, mint a rózsaszín hús.

- Lemegyünk - jelentette ki Michael. - És figyelünk. Aztán pedig talán, talán idehívjuk az egész családot! Megkérjük őket, hogy jöjjenek, úgy jöjjenek, mint mikor te feküdtél ebben az ágyban, mikor azt hittük, meg fogsz halni - jöjjön mindenki! Szükségünk van rájuk, Laurenre, Paige-re és Ryanre, igen, Ryanre és Pierce-re és Ó Evelynre!

- Meglehet - monda Rowan. - Tudod, mi fog történni? Ránéznek, látják kétségtelen ártatlanságát, fiatalságát, aztán ránk néznek: “Ez tényleg igaz?”, és nekünk könyörögnek, hogy találjunk ki valamilyen megoldást.

Michael vigyázva lesiklott az ágyról, mert hányingere volt, és a mennyezetes ágy tartóoszlopaiba kapaszkodva kitapogatózott a szűk, fehér márvány fürdőszobába. Eszébe jutott valami, az első alkalom, amikor a háznak ebben a részében jártak, mikor még csak tervezték a házasságukat. Akkor egy törött szobor darabjai hevertek ezen a puha, színtelen fényben ázó, fehér csempén: a Szűzanya fátyolos feje, amely egyenetlen vonalban vált le a nyakról, egy apró gipszkéz. Mi volt az, vajon előjel?

Úristen, ha Ash megtalálja, vagy Morrigan találja meg őt! De hát ez rajtuk múlik, nem?

- Ez már nem a mi kezünkben van - súgta Rowan a sötétségből,

Michael a mosdókagyló fölé hajolt, elfordította a csapot, megmosta az arcát a hideg vízzel. Először majdnem langyosan jött a csőből, de aztán felbuzgott a föld mélyéből, és akkor már igazi hideg volt. Egyszer végighúzta az arcán a törölközőt, aztán félretette. Kibújt a zakójából, az izzadtságtól bűzlő, összegyűrt ingből. Szárazra törölte és bepermetezte magát a piperepolcról elvett dezodorral, hogy eltüntesse a szagot. Ash is ezt csinálja vajon? Eltünteti a szagát, hogy ne nyomozhassák ki a búcsúcsókból?

Lehet, hogy az ősidőkben az ember nőstény ugyanígy vette föl az erdőben közeledő hím szagát? Miért veszítettük el ezt az adottságot? Mert már nem a szag jelzi a veszélyt, a fenyegetést. Már nem megbízható indikátor. Aaron nem érzékelt különbséget az idegen és a bérgyilkos között. Mi köze a szagnak a két tonna vashoz, ami fölkente Aaront a falra?

Tiszta inget vett, arra egy könnyű pulóvert. Takard el mindenestül.

- Akkor lemegyünk? - Lekapcsolta a villanyt, belefúrta pillantását a sötétségbe. Mintha látta volna a felesége lehajtott fejének körvonalát, mintha fölparázslott volna egy pillanatra a kosztümkabát sötétbordója. Amikor Rowan megfordult, a férfi látta is a blúz fehér tüzét. Milyen déliesen öltözködik, milyen kiforrottan.

- Menjünk! - mondta Rowan mély, parancsoló hangon, amiről a férfinak a vajkaramella és a szeretkezés jutott az eszébe. - Beszélni akarok vele!

A könyvtár. Már várták őket.

Morrigan a mahagóni asztalnál ült, hosszú, bő taftszoknyában, díszes kézelőjű, fejedelmi fehér viktoriánus csipkeblúzban, amelynek magas nyakát kámeás brosstű fogta össze. Mona mása. A puhább, lezserebb csipkét viselő Mona a nagy fotelben gömbölyödött össze, úgy, mint azon a napon, amikor Michael Ryant és Pierce-t kérte, hogy segítsenek megtalálni Rowant. Mona, akinek magának is anyára lenne még szüksége, de apára bizonyosan.

Mary Jane a másik sarkot foglalta el. Festeni való volt rózsaszínben. Pasztellkép boszorkányokkal, gondolta Michael. És nyanya! Nem is vette észre, amíg meg nem látta a kanapé sarkában aszott arcocskáját, jókedvű fekete szemét, és ráncos mosolyát.

- Ehun vannak! - triumfált az öregasszony, és Michael felé nyújtotta karjait. - Lám, te is Mayfair vagy, Julien ágából, de még ilyet! Bár tudnom kellett volna! - Michael lehajtotta a fejét, hogy nyanya megcsókolhassa. Édes hintőporszag csapta meg a steppelt pongyolából. Ez a nagyon öregek kiváltsága, hogy állandóan lefekvéshez öltözhessenek. - Gyere ide hozzám, Rowan Mayfair! - folytatta nyanya. - Hadd mondjak valamit az anyádról! Sírva adott oda az anyád. Mindenki tudta. Sírt, és elfordította a fejét, mikor kivettek a karjaiból, és attól kezdve sose volt már a régi, soha!

Rowan megszorította a száraz kezecskét, és ő is csókra nyújtotta az arcát.

- Dolly Jean - kérdezte -, te ott voltál, mikor Morrigan született? - A lányra pillantott a szeme sarkából. Még nem gyűjtött elég bátorságot, hogy alaposan megnézze.

- De mennyire hogy ott! - felelte Dolly Jean. - Még ki se dugta a lábát, de már tudtam, hogy járó baba! Tudtam! És mondjatok vagy gondoljatok akármit, ez Mayfair, ez a jány! Mert ha volt gyomrunk Julienhez és a gyilkolászásához, akkor legyen gyomrunk ehhez a hosszú nyakú vadóchoz is, a réveteg arcával! Jól figyeljetek rám, mert így talán még senki se beszélt hozzátok!

Michael mosolygott. De jó, hogy itt van ez az öregasszony, akit nem lehet megrendíteni! Legszívesebben a telefonért nyúlt volna, hogy máris kezdje hívogatni a családot. De csak ült, az asztallal szemközt. Rowan letelepedett a szomszédos székre.

Valamennyien az elbűvölő, vörös hajú lényt nézték, aki váratlanul a szék magas támlájára hajtotta a fejét, megmarkolta hosszú fehér ujjaival a karfát. Melle majd átszúrta a merevre keményített csipkét, a dereka olyan vékony volt, hogy két kézzel át lehetett volna fogni.

- Én a lányod vagyok, Michael.

- Beszélj még, Morrigan. Mondd el, mit tartogat a jövő. Mondd el, mit akarsz tőlünk, és mire számíthatunk tőled.

- Ó, úgy örülök, hogy ezeket a szavakat mondod! Hallottátok? - Tekintete végigsiklott a többieken, majd megállapodott Rowanon. - Mert nekik már megmondtam, mi fog történni. Jósolnom kell. Beszélnem kell. Nyilatkoznom kell.

- Hát akkor csináld, drágám - biztatta Michael. Váratlanul nem is látta már szörnyetegnek, csak ugyanolyan

élőnek, emberinek, sebezhetőnek és törékenynek, mint a többieket a könyvtárban, beleértve magát is, pedig ő, ha akar, puszta kézzel embert ölhet, és Rowant is, aki bárkit megölhet a gondolataival. Kivéve ezt a teremtményt.

- Tanítókat akarok - mondta Morrigan -, de nem az iskola korlátjai között, hanem magántanárok tanítsanak, mint anyát és Mary Jane-t. Azt akarom, hogy oktassanak, az égvilágon mindent meg akarok tanulni, senkitől sem háborgatva, védett körülmények között, biztosítékot akarok, hogy nem tagadnak ki, hogy közétek tartozom, hogy egy napon... - Úgy hallgatott el, mint akiben lecsaptak egy kapcsolót. - Egy napon én leszek az örökös, utánam pedig valaki más, anya véréből, aki talán ember... ha ti... ha a hím... ha a szag...

- Lődd le magadat, Morrigan - szólt rá Mary Jane.

- Beszélj csak - mondta a kicsi anya.

- Azokat a dolgokat akarom, amelyeket egy káprázatos intelligenciájú, kielégíthetetlen étvágyú gyerek kérne, aki ezzel együtt értelmes és szeretetre méltó, igen, bizonyosan, akit szeretni, tanítani, és ennélfogva irányítani lehet.

- Ezt akarod? - kérdezte Michael. - Rokonokat akarsz?

- Igen, az öregeket, akik elmondják nekem a meséiket, úgy, ahogy nálunk volt szokás.

- Jó - mondta Rowan határozottan. - Tehát elfogadod a védelmünket és a tanácsainkat, vagyis elismered a tekintélyünket, lévén, hogy a mi újszülött lányunk vagy.

- Igen.

- Tehát mi vigyázzunk rád.

- Igen! - Kissé fölemelkedett a székből, aztán megállt mozdulat közben, és két kézzel kapaszkodott a nagy asztal szélébe. Karja olyan volt, mint két hosszú, vékony csont, amelyen szárnyak is nőhetnének. - Igen, én Mayfair vagyok! Mondjátok ezt velem! Közétek tartozom! És egy napon talán foganok egy emberhímtől, és akkor születnek mások is, akik olyanok, mint én, a boszorkányvérből, ahogy én születtem, mert ez jogosít fel az életre, a boldogságra, a tudásra, a virágzásra... Istenem, még mindig olyan szagotok van! Nem bírom ezt a szagot! Meg kell mondanotok az igazat!

- És ha megtesszük? - kérdezte Rowan. - És ha azt mondjuk, hogy itt kell maradnod, mert túl fiatal és ártatlan vagy még ahhoz, hogy ezzel a hímmel találkozz, hogy majd mi szabjuk meg a találkozás idejét...

- És ha megígérnénk - csatlakozott Michael -, hogy szólni fogunk neki? És te is megtudhatod, hol van, de csak, ha megígéred...

- Megesküszöm! - kiáltotta Morrigan. - Megesküszöm akármire!

- Olyan erős? - súgta Mona.

- Anya, félek tőlük!

- Ugyan már, a zsebedben vannak - mondta a bőrfotelben összegömbölyödő, miniatűr Mona. Az arca szürke volt és nyúzott. - Nem tehetnek kárt olyasmiben, ami ilyen jól fogalmaz. Ugyanolyan emberi vagy, mint ők, hát nem látod? Ők látják. Higgadj le, és folytasd.

- Adjátok meg nekem az én helyemet! - mondta a lány. A szeme tágra nyílt, és mintha tüzet fogott volna, úgy, mint mikor sírt. - Hadd legyek az, aki vagyok. Hadd párosodjak, ha akarok. Hadd tartozzak közétek.

- Nem mehetsz hozzá, nem párosodhatsz - mondta Rowan. - Most még nem, amíg nem vagy elég érett eszű ehhez a döntéshez.

- Megőrjítesz! - kiáltotta Morrigan, és visszahőkölt.

- Állítsd le magad, Morrigan! - szólt rá Mona.

- Nyugodjál mán le! - Mary Jane felállt, bemanőverezte magát az asztal mögé, hogy megfoghassa Morrigan vállát.

- Beszélj az emlékekről - mondta Mona. - Amiket magnóra vettünk. És arról, hogy miket akarsz látni.

Michael úgy látta, hogy Mona vissza akarja terelni a társalgást a normális mederbe, mielőtt újra kitörne a könnyzápor vagy a visítás.

- Donnelaithbe akarok menni - mondta remegő hangon Morrigan. - Meg akarom keresni a síkságot.

- Emlékszel ezekre a dolgokra?

- Igen, és mindannyiunkra, ahogy együtt vagyunk a körben. Emlékszem. Nyúlok a kezük után. Segítsetek! - Ismét kiélesedett a hangja, de most betapasztotta a száját, hogy elfojtsa a sírást.

Michael fölállt, bement az asztal mögé, gyengéden félretolva Mary Jane-t.

- Az én szeretetem a tied - mondta Morrigan fülébe. - Hallod? A tied. A szeretet, és a tekintély is, ami vele

jár.

- Ó, hála neked, Istenem! - Morrigan a férfi mellének támasztotta a fejét pont úgy, ahogy Rowan csinálja néha -, és sírt.

Michael megsimogatta a haját, amely puhább, selymesebb volt, mint Monáé. A kurta összefonódásra gondolt a díványon, majd a könyvtár padlóján, amiből ez az éteri, szeszélyes lény született.

- Ismerlek téged - suttogta Morrigan, az apja mellkasához dörgölve a homlokát. - Ismerem a te szagodat is, meg a dolgokat, amiket láttál, tudom, milyen a szaga a szélnek a Libercy Streeten, tudom, milyen volt a ház, mikor először jártál benne, és mivé alakítottad. Ismerem a deszka fajtáit, a különböző szerszámokat, tudom, milyen érzés nagyon sokáig dörgölni az olajat a fába, hogy szép legyen az erezet, ismerem a hangot, amellyel a rongy surrog a fán. És tudom, hogy mikor vízbe fúltál, mikor annyira fáztál, egyszer csak fölmelegedtél, mert láttad a boszorkányok kísérteteit. Ezek a legveszedelmesebbek, a legerősebbek, talán csak egy táltos kísértete múlja fölül őket. Boszorkányok és táltosok, benned is kell lennie valaminek belőlünk, ami ki akar jönni, újjászületésre vár, hogy ismét létezzen a faj. Ó, a holtak tudnak mindent! Nem tudom, miért nem beszélnek. Miért nem jön el hozzám ő, vagy valamelyik? Csak táncolnak az emlékeimben, és mondják, amit akkor fontosnak tartottak. Apa, apa, úgy szeretlek!

- Én is szeretlek - súgta Michael. Magához szorította a lánya fejét, és reszketett.

- És te tudod. - Morrigan fölnézett rá. Fehér arcán patakokban folytak a könnyek. - Te tudod, apa, hogy egy napon én veszem át a teljhatalmat.

- Miért? - kérdezte Michael higgadtan, erősen fegyelmezve az arcát és a hangját.

- Mert így kell lennie - felelte Morrigan ugyanazzal a túlfűtött, őszin- te suttogással. - Olyan gyorsan tanulok. Olyan erős vagyok. Máris olyan sokat tudok. Ha pedig kijönnek a méhemből, márpedig jönni fognak, mint ahogy én jöttem anyából általad, hozzák magukkal ezt az erőt, ezt a tudást, az emlékeket mindkét ágról, emberekét és táltosokét. Tőletek tanultuk a nagyra törést. És az emberek menekülni fognak tőlünk, ha megtudják. Menekülni fognak, és a világ... a világ porrá omlik. Nem gondolod,apa?

Michaelt kirázta belülről a hideg. Ashlar hangját hallotta. Rowanra nézett. Felesége fagyos arcán egy vonás sem rezdült.

- Azt fogadtuk meg, hogy egymás mellett élünk - mondta. Lehajolt, végigsúrolta ajkával Morrigan homlokát. Bababőr édes, üde illata. - A fiatalok álmodoznak ilyen dolgokról, mint a parancsolás, a világuralom. Azokból lettek a történelem zsarnokai, akik sose nőttek fel. De te fel fogsz. Megkapod mindazt a tudást, amit mi adhatunk.

- Azannya, és az nem lesz semmi! - mondta Mary Jane, és keresztbe fonta a karját.

Michael rosszallóan meredt rá. Megbotránkoztatták ezek a szavak, és a fejét csóváló Mary Jane kuncogása. A feleségére tekintett, akinek szomorú szeme ismét vörös lett a könnyek savától, és a fejét kissé félrehajtva kémlelte ezt a különös leánygyermeket. Utoljára Monára nézett Michael, és Mona volt az egyetlen, akinek az arcán nem ámulatot és megütközést, hanem félelmet, kordában tartott, csupasz félelmet látott.

- Most a Mayfairek is az én fajtám - susogta Morrigan. - Járó babák családja, nem látjátok? Össze kell hozni a hatalmasokat, át kell nézni a számítógépes fájlokat, és akikben megvan a dupla spirál, azokat haladéktalanul pároztatni kell, addig, míg legalábbis egyenlő nem lesz a számarány, és akkor egymás oldalán... Anya, most dolgoznom kell. Ismét be kell szállnom a Mayfair-számítógépbe.

- Nyugi - szólt rá Mary Jane.

- Te mit gondolsz és mit érzel? - Morrigan rámeresztette a szemét Rowanra.

- Meg kell tanulnod a mi életrendünket, és akkor egy napon talán majd rájössz, hogy az a te életrended is. A mi világunkban senkit sem lehet pároztatni. Nem szívügyünk a számarány. Különben majd meglátod. Majd tanítunk téged, és te is tanítasz minket.

- Ti pedig nem bántotok.

- Nem tehetünk ilyet. Nem fogunk ilyet tenni - felelte Rowan. - Nem is akarunk.

- És az a hím. Az a hím, aki rajtatok hagyta a szagát. Ő is egyedül van? Rowan tétovázott, aztán bólintott. Morrigan fölnézett Michael szemébe.

- Olyan magányos, mint én?

- Magányosabb - felelte Michael. - Neked itt vagyunk mi, a családod.

Morrigan fölugrott, és keresztülpiruettezett a szobán. Haja lobogott, surrogó taftszoknyája puha villanásokban szórta a fényt.

- Én tudok várni. Tudok várni rá. Tudok várni. Csak szóljatok neki, kérlek! Rátok bízom, mindent rábízok a törzsre. Gyere, Dolly Jean, gyere, Mona, ideje táncolni! Te nem akarsz, Mary Jane? Rowan és Michael, táncolni akarok!

Fölemelte a karját, és forogni kezdett. Hátracsukló fejéről majdnem a földig csüngött a haja, és halkan zöngicsélt. Michael mintha már hallotta volna ezt a dalt, nem Tessa énekelte, Tessa, aki úgy fog meghalni, elzártan, hogy sose látja ezt a gyermeket? Vagy talán Ash dúdolta, Ash, a megfáradt világcsavargó, aki sose bocsátaná meg, ha elhallgatnák előle ezt a titkot?

Morrigan térdre borult Rowan mellett. A két lány megmerevedett, de Mona intett Mary Jane-nek, hogy várjon.

Rowan semmit sem csinált, amikor a karcsú alak némán odakúszott hozzá. Ujjait összekulcsolta a térdén, és szemrebbenés nélkül hagyta, hogy végigszaglásszák az arcát, a nyakát, a haját. Aztán lassan megfordult, és belebámult Morrigan arcába.

Nem ember, édes istenem, egyáltalán nem ember! De akkor mi?

Rowan higgadt és fegyelmezett maradt. Nem mutatta, hogy talán ő is ugyanezt gondolja, de bizonyára megérzett valami veszélyfélét.

- Én várhatok - mondta Morrigan halkan. - Véssétek fel a kőbe a nevét és a helyét. Faragjátok bele a temetési tölgybe. Írjátok fel valahova. Ne mutassátok meg, de őrizzétek, őrizzétek, amíg az idő eljön! Én várhatok.

Elhátrált Rowantól, és piruettezve kitáncolt a szobából, magában dudorászva. Hangja egyre magasabb lett, végül már egészen olyan volt, mintha fütyülne.

A könyvtárban senki sem szólt.

- Na! - mondta hirtelen Dolly Jean, aki elaludt, és most ébredt föl a csendre. - Hát mi történt? - érdeklődött.

- Nem tudom - felelte Rowan.

Monára nézett. Mona visszanézett rá. Mintha szavak nélkül mondtak volna valamit egymásnak.

Mary Jane sürgősen célba vette az ajtót.

- Jobb lesz, ha utána megyek, mielőtt megint beleugrik ruhástul a medencébe, vagy lehasal hátul a fűbe, és úgy próbálja kiszagolni a holtakat. Mona sóhajtott.

- No és mit mond az anya az apának? - kérdezte Michael. Mona sokáig töprengett.

- Figyelj. Figyelj és várj. - Rowanra nézett. - Már tudom, miért tetted, amit tettél.

- Tudod? - súgta az asszony.

- Ja - felelte Mona. - Ja. Tudom. - Lassan feltápászkodott. Már majdnem kívül volt az ajtón, amikor váratlanul visszafordult. - Bár ez nem... bár ez nem azt jelenti, hogy oké lenne bántani őt.

- Tudjuk, hogy nem oké - mondta Michael. - Ne feledd, ő az én gyerekem is.

Mona fölnézett rá, nyúzottan, gyámoltalanul, mintha ezernyi dolgot szeretne mondani, kérdezni, megmagyarázni. Aztán csak megrázta a fejét, megfordult, és lassan elindult az ajtóhoz. Ott még egyszer visszafordult. Az arca úgy ragyogott, mintha tűz égne mögötte. Az asszonytestű kislány, a cicomás ruhájában. És ezt az én bűnöm tette, gondolta Michael, ez a lény az én bűnömtől pattant elő Mona agyából, szívéből.

- Én is érzem a szagot - mondta Mona. - Egy élő hím. Nem tudnátok lemosni? Szappannal. Akkor talán, talán lehiggadna, nem arra gondolna, nem arról beszélne folyton, nem lenne semmi baja. Éjszaka bemehet a szobátokba. Esetleg arra ébredtek, hogy fölétek hajol. Nem fog bántani. Bizonyos értelemben ti vagytok fölényben.

- Hogyhogy? - kérdezte Michael.

- Ha nem fogad szót mindenben, sose beszéltek neki a hímről. Pofonegyszerű.

- Igen, ez egy fegyelmező eszköz - mondta Rowan.

- Egyebek között. Ő is szenved.

- Fáradt vagy, kedves - mondta Michael. - Pihenned kellene.

- Ó, fogunk majd, egymás karjaiban. Szóval ne ijedjetek meg, ha esetleg arra ébredtek, hogy szaglássza a ruhákat. Élég borzasztó látvány tud lenni.

- Igen - mondta Rowan. - Felkészülünk rá.

- De ki az? - kérdezte Mona.

Rowan megfordult, mint aki nem jól hallotta a kérdést.

A bóbiskoló Dolly Jean váratlanul nagyot horkantott.

- Ki a hím? - makacskodott Mona. A pillája majd leragadt, a tekintete enyhén eszelős volt a kimerültségtől.

- Ha megmondom - felelte Rowan -, akkor neked kell őrizned a titkot. Ebben hadd legyünk mi az erősek. Bízzál bennünk.

- Anya! - kiáltott Morrigan. Felcsendült egy keringő, vonósok, Richard Strauss, egy olyan kedvesen édeskés lemez, amit az ember az élete végéig el tudna hallgatni. Michael szerette volna látni a táncot. Illetve inkább mégse.

- Az őrök tudják, hogy nem szabad kiengedni? - kérdezte.

- Hát, tulajdonképpen nem - felelte Mona. - Könnyebb lenne, ha te mondanád meg nekik, hogy menjenek el. Nagyon ... nagyon idegesíti őket. Jobban kézben tarthatnám, ha az őrök elmennének. Az anyjától nem fog világgá menni.

- Igen - mondta Rowan. - Elküldjük az őröket.

Michael tétovázott. Aztán bólintott.

- Ebben... együtt vagyunk benne.

Morrigan ismét kiáltott. A zene felszárnyalt. Mona lassan megfordult, kiment.

Michael még késő éjszaka is hallotta a nevetgélésüket, és hébe-hóba a zenét, vagy csak Stuart Gordon tornyáról álmodott? Aztán klaviatúra billentyűi percegtek, aztán megint az a nevetés, aztán futkosó lábak halk dobogása a lépcsőn. Aztán fiatal, magas, és nagyon édes hangok olvadtak össze abban a dalban.

Miért erőltetné az alvást? Mégis elaludt, mert nagyon fáradt volt, nagyon kellett neki a pihenés meg a menekülés, a vászonlepedők egyszerűsége, Rowan meleg testének közelsége. Imádkozz, imádkozz érte. Imádkozz Monáért. Imádkozz értük.

“Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod...”

Szeme tágra meredt. “Jöjjön el a Te országod. Nem.” Borzasztó keserűség öntötte el, de most még a kétségbeeséshez is fáradt volt. “Jöjjön el a Te országod.” Nem bírta végiggondolni. Megfordult, belefúrta arcát a meleg zugba, Rowan nyaka és válla közé.

- Szeretlek - mormolta az asszony. Olyan volt, mint egy fohász, amely fölhallatszik az álom szakadékából, és mindenesetre megnyugtatóbb az ő imádkozásánál.

HARMINCNÉGY

FÉNYES EGYHANGÚSÁGBAN folyt össze a havazás, a vég nélküli megbeszélések, telefonálások, a statisztikákkal, összefoglalásokkal telerótt faxok, az üzleti foglalatosságok, amelyekkel kitöltötte álomért és aranyért élt életét.

Délben az asztalra hajtotta a fejét. Teljes öt napja, hogy Michael és Rowan hazament; azóta nem telefonáltak, még egy lapot se küldtek. Talán elszomorították őket az ajándékok? Rosszul tette, amit tett? Vagy kitörölték az agyukból, úgy, ahogy ő próbálja kitörölni magából Tessa, a padlón heverő, halott Gordon, a kezét tördelő, hebegő Yuri, a völgybeli hideg telek és a gúnyolódó Aiken Drumm emlékét?

Mit keresünk? Mire van szükségünk? Honnan tudhatnánk, mi tesz boldoggá? Milyen egyszerű lenne fölemelni a kagylót, felhívni Rowant vagy Michaelt, megkérdezni, jól van-e mindenki, kipihenték-e már az utazást.

És ha éles, közömbös lesz a hangjuk? Ha félvállról elbúcsúznak, bontják a vonalat, ő pedig ott marad, kezében a kagylóval? Nem, az rosszabb lenne a semminél!

Igazság szerint nem is ezt akarja.

Csak odamenni. Csak látni őket. Fejét föl sem emelve megnyomta a gombot. Készítsék föl a gépet. Repüljünk el a kegyetlen hideg városából a szerelem elveszett földjére. Csak hogy lásd őket, megnézd a házukat, amelyben meleg fények égnek, leselkedj az ablakoknál, amelyekről annyi szeretettel meséltek. Aztán elmész egyetlen hang nélkül, nem rimánkodsz egy viszonzott tekintetért. Csak egy pillantást vess rájuk.

Már az is vigasztaló.

Valaha apró, bezárkózó, ablaktalan erődítmény volt minden lakás. Nem lehetett látni a bentieket. Ma más. El lehet gyönyörködni egy tökéletes életben, akár egy festményben. Az átlátszó üveg is elég a kirekesztéshez. Mutatja, meddig tart a szerelem titkos magánparkja. De jók az istenek, leselkedni mindig lehet. Láthatod, akik hiányoznak.

Az elég is lesz. Tedd meg. Sose fogják megtudni. Nem riasztja meg őket.

Az autó előállt. Remmick leküldette a csomagokat.

- Bizonyosan kellemes lesz délre utazni, uram - mondta.

- Igen, a nyár földjére - felelte Ash.

- Angliában Somersetet hívják így, uram.

- Igen, tudom - felelte Ash. - Hamarosan visszajövök. Tartsák melegen a szobákat. Azonnal telefonáljon, ha... Nos, ne habozzon telefonálni, ha bármi adódik.

Beszédes alkonyat, egy város, ahol még mindig annyi a fa, hogy a légi teremtmények elzenghetik a szürkület dalát. A háztól több saroknyira kiszállt az autóból. Ismerte az utat. Megnézte a térképet, majd elindult a vaskerítések, a harsány rózsaszín trombitavirágok mellett. Az ablakok már megteltek fénnyel, ám az égbolt még mindig melegen ragyogott. Hallga, hogy dalolnak a kabócák! Seregélyek azok ott, amelyek úgy csapnak le, mintha csókot adnának, holott csak falni akarnak?

Sietni kezdett, gyönyörködött a hepehupás járdákban, a girbegurba kövekben, a mohos téglákban. Mennyi csodaszép fogni- és látnivaló! Végül megérkezett a sarokra.

Ott állt a ház, amelyben egy táltos született. Túlságosan nagystílű ehhez a korhoz. Vakolt fala követ utánoz, kéményei a felhőkbe fúródnak.

A szívverése meglódult. Az ő boszorkányai.

Nem keltünk zavart. Nem rimánkodunk. Csak nézünk. Bocsássátok meg nekem ezt. Végigmegyek a kerítés mellett, a virágzó fák lehajló ágai alatt, majd itt hirtelen bemászok a kihalt utcáról, és eltűnök a nyirkos aljnövényzetben.

Nincsenek őrök. Azt jelenti, hogy abban bíztok, soha nem jövök el lopva, kéretlenül, váratlanul? Nem lopni

jövök, csak azért, amit akárki megkaphat. Egy távoli pillantásért. Nem lopjuk meg azokat, akiket figyelünk.

Óvatosan. Keress fedezéket a sövények mellett, a szélben imbolygó, fényes lombú, magas fák mögött. Ó, az ég olyan, mint Anglia puha, nyirkos ege, olyan alacsony, olyan színes!

Ez itt a selyemmirtusz, ez alatt állt a Lasherük, innen ijesztgetett egy kisfiút, innen csalogatta a kapuhoz Michaelt, a gyermek boszorkányt, akit észrevesznek a szellemek, ha feljönnek az alvilágból.

Ujja megérintette a viaszos fakérget. Mély fűben állt. A világot megtöltötte a virágok és a zöld dolgok, az élet és a lélegző televény szaga. A mennyek kertje.

Lassan megfordult, ránézett a házra. A földszint és az emelet vascsipkés tornácára. Ott a magasban volt Julien szobája, ahol a kúszónövények indái reménytelenül markolásszák a semmit. És a mögött a zsalugáter mögött van a szalon.

Hol vagytok? Merjek-e közelebb menni, csak egy kicsit? De szomorú lenne, ha most fedeznének föl, amikor leereszkedik a lila ruhás este, az ágyásokban fölizzanak a virágok, és újból rázendítenek a kabócák.

A házban villany gyúlt a csipkefüggönyök mögött. Festmények jelentek meg a falon. Ilyen egyszerű lenne, hogy a sötétség leple alatt csak úgy közelebb lopakodik az ablakokhoz?

A riverbendi festmények. Nem ezekről mesélt Michael? Talán hamarosan összegyűlnek a vacsorához. Annyira nesztelenül osont a fűben, amennyire bírt. Olyannak látszik-e, mint egy tolvaj? Rózsabokrok takarták el azok elől, akik az üvegen túl vannak.

És milyen sokan! Öreg és fiatal asszonyok, öltönyös férfiak, ingerült hangzavar. Nem erről álmodtam. Nem ebben reménykedtem. De nem bírta eltépni a tekintetét a díszes ablaktól, nem bírt elmenni, Csak egy pillantást vethessek a boszorkányaimra!

És mintha fohásza talált volna meghallgatásra, ott volt Michael, kissé haragosan hadonászott, míg a többiek mutogattak és zsinatoltak, aztán mintegy vezényszóra leültek, és megjelentek a szolgák. Ash érezte a leves, a hús szagát. Idegen ennivaló.

Ó, az ő Rowanja, most ő jött be, és nyomatékosan mondott valamit, amitől az emberek visszaültek az asztalhoz. Egy fehér szalvéta a padlóra hullott. A falfestményeken tökéletes nyári ég tündökölt. Bár közelebb mehetne!

Noha így is tisztán látta Rowant meg Michaelt, és hallotta a kanalak koccanását a tányérokon. Hússzag, emberszag, és...

Biztosan ő téved! Ám a szag olyan átható, ősi és zsarnoki volt, hogy nem szabadulhatott tőle. A pillanat kipergett az ujjai közül. *Nőstényszag!*

Épp amikor ismételten győzködni akarta magát, hogy úgysem lehet, amikor a kis vörös boszorkányt kereste, akkor jött be a szobába a táltos.

Ash behunyta a szemét. A szívét hallgatta. Beszívta az áradó nőstényszagot, ami átszivárgott a téglafalon, az ablakok közötti és melletti réseken, megbizsergette a szervet a lába között, amitől elakadó lélegzettel kellett hátrálnia, amitől el akart futni, de mozdulni sem tudott.

Nőstény. Táltos. Itt. Vörös haja lángolt a csillár alatt, hadonászva, kurta, ideges mondatokban beszélt. Ash jól hallotta éles, magas hangját. Ó, és az arca, az újszülött arca, milyen vékony volt a karja a könnyű nyersselyem ruhában, és valahonnan lentről, a sötétben nyíló magányos virágból lüktető gyűrűkben áradt a szag.

Istenem, és ezt titkolták el! Rowan! Michael!

Itt van, és képesek lettek volna elhallgatni előle! Talán sose tudta volna meg! A barátai! A boszorkányok!

Fázva, dideregve, a szagtól részegen leste őket az üveg mögött. Emberfajzat, nem az ő fajtája, kizárják maguk közül, és ott áll a bűbájos királylány, csak nem jajgat, csak nem tombol, csak nem könnyek azok a szemében? Ó mennyei, gyönyörű teremtés!

Kilépett a bokrok mögül, nem azért, mert így akarta, hanem mert nem tehetett mást. Megállt a karcsú faoszlopnál, és innen már hallhatta panaszos kiáltozását.

- Rajta volt a babán, ugyanaz a szag! Kidobtátok a csomagolópapírt, de én megéreztem a babán! Érzem az egész házon! - Keservesen jajveszékelt.

Óh, újszülött kisded!

És miféle istenek tanácsa ez, amely nem indul meg zokszaván? Michael intett, hogy nyugodjanak meg. Rowan lehajtotta a fejét. Az egyik férfi fölállt.

- Úgyis összetöröm a babát, ha nem mondjátok meg! - visította a nőstény.

- Nem, azt már nem! - kiáltotta Rowan, és most ő rohant oda a lányhoz. - Nem töröd, össze ne merd törni, Michael, vedd el a Brut, fékezd már meg!

- Morrigan, Morrigan...

Ő pedig halkan zokogott, és a szag gyűlt, és hullámzott a levegőben.

És én még hogy szerettelek, gondolta Ash, egy kis ideig el is hittem, hogy közétek tartozhatom. Ó, búbánat! Sírt. Milyen igaza volt Samuelnek! És itt, a vékony üvegen túl...

- Sírjak-e, menjek-e? - suttogta. - Betörjem-e az üveget? Felelősségre vonjalak-e álnok hallgatásotokért, amiért nem mondtátok meg ezt? Ezt! Ezt!

Ó, úgy sírunk mi, akár a gyermekek!

Együtt sírt a nősténnyel. Hát nem értik ezek? Fölvette a szagát az ajándékokból, édes Istenem, micsoda kínszenvedés lehet ez neki, szegény újszülöttnek!

A nőstény felkapta a fejét. Az emberek, akik körülvették, nem bírhatták rá, hogy leüljön. Min akadt meg a szeme? Mitől nézett az ablakra? Őt nem láthatta a vakító fénytől.

Hátralépett a fűbe. A szag, igen, vedd föl a szagot, drágám, édes újszülött asszonyom. Behunyta a szemét, és támolyogva hátrált.

A nőstény az ablakra tapadt. Ujjai legyezővé nyíltak az üvegen. Tudja, hogy ő itt van! Szagot fogott!

Mit számítanak a próféciák, a tervezgetés, mit számít az ész, amikor egy örökkévalóságon keresztül csupán álomnőstények jutottak neki, vagy olyan öregek, aszottak, eszefogyottak, mint Tessa, amikor ez tüzes, fiatal, és őt keresi!

Hallotta, hogy törik az üveg. Hallotta kiáltását, és dühött szótlansággal nézte, ahogy rohan feléje.

- Ashlar! - kiáltotta azon a vékony fejhangján, majd csupán táltosnak érthetően zuhogtak belőle a szavak, amelyekkel a körről, az emlékekről, Ashlarról énekelt.

Rowan a tornác széléig jött. Michael mellette állt.

Ez a szakasz már lezárult. Nincs több felelősség.

Jött a harmatos füvön át.

Repült Ashlar karjaiba, ráterítette vörös haját. Csillogó üvegszilánkok peregtek róla. Ashlar magához szorította, érezte mellének meleg lüktetését, a szoknyája alá nyúlt, az érte tüzelő, nedves, forró, élő redőt keresve. A nőstény az ő könnyeit nyaldosta, és nyöszörgött.

- Ashlar, Ashlar!

- Te tudod a nevemet! - suttogta, miközben majd felfalta csókjaival. Mindjárt letépi róla a ruhát!

Senkihez sem hasonlított, se előre, se emlékre. Nem Janet volt, aki meghalt a máglyán. Nem kellett annak lennie. Önmaga volt, az ő fajtája, az ő esdeklő, könyörgő szerelme.

És milyen mozdulatlanul álltak, hogy figyeltek az ő boszorkányai! Mások is kijöttek a tornácra, csupa boszorkány! Nézd csak őket! A kisujjukat se mozdítják, hogy közéjük álljanak, hogy elválasszák a drága nősténytől, aki a karjaiba rohant. Michael arca tűnődő, és Rowané - mi is az, amit a fényben lát, beletörődés?

Azt akarta mondani; ne haragudjatok, de el kell vinnem. Ti tudjátok ezt. Ne haragudjatok. Nem azért jöttem, hogy elraboljam. Nem azért jöttem, hogy ítélkezzem, aztán lopjak. Nem azért jöttem, hogy meglássam, és aztán elfojtsam szerelmemet.

A nőstény elborította habzsoló csókokkal. A melle, az a zsenge, dús melle! De ki jön most, ki rohan a köveken át, csak nem a vörös boszorkány, Mona?

- Morrigan!

- Most elmegyek, anya, most elmegyek! - Olyan gyorsan énekelte, hogy is érthették volna? De Ashlarnak elég volt. Felkapta, és épp mielőtt futásnak eredt, látta, hogy Michael búcsút int, az elbocsátás egyszerű, kopár gesztusával, és látta, hogy az ő gyönyörű Rowanja bólint. Mona, a kis vörös boszorkány csak sikoltott!

Rohant a sötétségben az ő szépségével, semmi volt neki az a hosszú, könnyű test, rohant kikövezett ösvényeken, keresztül egy másik sötét, illatos kerten. Sűrű és nyirkos, mint az ősi erdők.

- Te vagy az, te vagy! Ó, az a szag az ajándékokon, megőrültem tőle! Ashlar felültette a fal tetejére, kiugrott a sötét, kihalt utcára, ismét lekapta a falról. Ezt nem bírja elviselni. Belemarkolt a nőstény hajába, hátrahúzta a fejét, végigcsókolta a nyakát.

- Ne itt, Ashlar! - kiáltotta, bár puhán és engedelmesen simult a karjaiba. - A völgyben, Ashlar, a völgyben, a Donnelaith-i körben! Még áll, tudom, láttam!

Igen, igen, bár nem tudja, hogy fogja kibírni a hosszú úton az óceán felett, amikor összebújnak a sötétben. De nem szabad felhorzsolnia gyönge mellbimbóját, nem szabad föltépnie fénylő, vékony bőrét.

Megragadta a kezét, és futásnak eredt, hosszú, fiatalos lépésekkel.

Igen, a völgyben.

- Életem! - súgta. Hátranézett a házra, amelynek sűrű sötétsége titkokat, boszorkányokat, varázslatot rejt. Ahol a Bru figyel. Ahol a könyv lakik. - Mátkám! - szorította magához kapcsos öleléssel. - Kisded mátkám!

A nőstény lába hangosan dobogott a kövön. Ashlar ismét fölkapta, mert így gyorsabban tudott futni.

Janet hangja a barlangból. Félelemmel, bűntudattal átszőtt, régi költemény, derengő koponyák a sötétségben.

Már nem ostor volt az emlékezés, nem gondolat, nem tudat, amely rendet tesz életünk - hosszú életünk - bukásainak, balfogásainak, fájó veszteségeinek, megaláztatásainak ólomsúlyú koloncai között. Nem, az emlékezés olyan puha és természetes lett, mint fejük fölött a sötét fák, mint az ég utolsó bátor, bíborszín darabja, mint az este erdei zsongása.

Az autóban az ölébe vette, fölszakította a ruháját, belemarkolt a hajába, a szájához, a szeméhez dörgölte. A nőstény zümmögött, sírt.

- A völgyben! - súgta piruló arccal, csillogó szemmel.

- Itt még éjszaka lesz, amikor ott már reggel van, és mi ott fogunk állni a kövek között - mondta Ashlar. - Lefekszünk a fűbe, és a fölkelő nap látni fogja, hogy egyek vagyunk.

- Tudtam, tudtam! - súgta a fülébe a nőstény. Ashlar a szájába vette a mellbimbóját, szívta a hús édes nektárját, nyögve fészkelte be magát a völgyeibe.

És elszáguldott a sokrétű homályból a sötét autó, otthagyva a komor utcasarkot és a fejedelmi házat, ahol a magas fák lombos ágain az éjszaka gyümölcse érik a violaszín ég alatt. Repítette magában a hímet és a nőstényt, mint egy lövedék, amelyet a világ zöld szívének szántak.

1993. július 10., 02.30.

vége

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

ÚTMUTATÓ ANNE RICE VILÁGÁHOZ

A halhatatlanoknak nincs helye egy halandó világban. Marius de Romanus fejti ki hosszasan ezt a gondolatot társának Anne Rice egyik regényében, a *Lestat, a vámpírban*. És mégis, mintha saját szereplőjével dacolna, az írónő szinte minden művében újra és újra rácáfol erre a véleményre. Nem kivétel ez alól a *Táltos* sem, melynek utolsó oldalait valószínűleg épp most fejezted be, Kedves Olvasó.

E regénnyel lezárul egy fejezet Anne Rice Misztikus Birodalmában. *A Boszorkányok órájában* útjára bocsátott történet, a Mayfair-család históriája immár teljes valójában előttünk áll. A *Táltos* 1994-es megjelenése óta nem íródott újabb Mayfair-regény, és ebben a pillanatban úgy tűnik, A Mayfair-boszorkányok élete, mint könyvsorozat nem fog folytatódni. Mégse szomorodj el, Olvasó Barátom! Michael Curry, Rowan Mayfair, Mona és e furcsa boszorkánycsalád többi tagja máris felbukkant az írónő legutóbbi könyve, *A Blackwood-farm* lapjain; ez a regény azonban már egy másik sorozat, a Vámpírkrónikák része.

Ezzel az utószóval szeretnék segítséget nyújtani ahhoz, hogy Anne Rice univerzumában utat találj magadnak. Részben szeretném elmondani, hogy melyek azok a regények, melyek az írónő világát felépítik, és hogy közülük mi jelent meg eddig magyar nyelven, részben pedig megpróbálom áttekinteni azt a számtalan kapcsolódást, melyek révén az önállóként is olvasható regénysorozatok egymásba főződnek, és létrehozzák Anne Rice Misztikus Birodalmának szövedékét.

Az események egyik fő vonulatát a vámpírokról szóló regények alkotják. E csoport két sorozatra bontható, a Vámpírkrónikákra és az Új vámpírtörténetekre. A két sorozat egymástól nem független, csupán a könyvek terjedelmében és a főszereplők számában különbözik. A Vámpírkrónikák hosszabb lélegzetű regények, melyek mindig több vámpír együttes történetét ölelik fel, és kitekintést adnak az írónő fiktív világának legtöbb vérivójára. Az Új vámpírtörténetek ezzel szemben csak egy-két vámpír életútját ábrázolják, és ezt inkább rövid mese, semmint átfogó krónika formájában teszik. A különbségektől eltekintve a két sorozat egymásba ágyazódik, és a kötetek logikusan követik egymást, miközben kirajzolódik a vámpírok teljes története.

Anne Rice látomásának másik fontos építőköve A Mayfair-boszorkányok élete című regényfolyam. E sorozat egy boszorkányfamília életét követi nyomon a tizenhetedik századtól napjainkig. Egyes tagjaitól épp most vettél búcsút egy időre, Kedves Barátom.

Van még egy regény, mely biztosan Anne Rice Misztikus Birodalmának része*, A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott*. A halhatatlan fáraóról szóló mese magában rejti a folytatás ígéretét, de egyelőre egyedül álló regény.

Végül meg kell még említenünk egy további könyvet, mely *A Csontok Szolgálója* címre hallgat. E kötet, és a rice-i világ többi története közt semmiféle egyértelmű egymásra utalás nem található ez idáig, de a mű kozmológiája olyannyira egyezik a korábban említett könyvekével, hogy *A Csontok Szolgálóját* nem hagyhatjuk ki a felsorolásból.

Lássuk hát, hogyan is érdemes végigjárni Rice világát, hogy a teljes kép összeálljon bennünk! (Persze lehet, hogy a kötetek egy részén túl vagy már, Kedves Olvasó, de talán akkor is szolgál némi új információval ez az írás.)

Véleményem szerint az első három Vámpírkrónikával érdemes a barangolást kezdeni: az *Interjú a vámpírral*, a *Lestat, a vámpír* és *A kárhozottak királynője* önmagában is kerek, egész történetként kezelhető. E három mű megismertet bennünket a vámpírok világának legfontosabb szereplőivel és szabályaival, és mire a harmadik kötetet befejezzük, lezárul Anne Rice Misztikus Birodalmának azon fejezete, mely a vámpírok eredetével és őstörténetével foglalkozik.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE III.

Merre tovább ezután? Az egyik lehetőség az, hogy vesszük a negyedik Vámpírkrónikát, és folytatjuk a vérivók történetét. Ez az útvonal is nagy élményeket ígér, én azonban mégis azt javaslom, állj meg egy pillanatra, Kedves Olvasó, nézz alaposan körül, és tégy egy jó nagy kitérőt, mielőtt újra a vámpírok ösvényére teszed a lábad! Azért tanácsolom ezt, mert *A kárhozottak királynője* az a regény, melynek írásakor mind a Mayfair-regények, mind *A múmia* gondolata megszületett az író agyában.

Rice eredetileg azt tervezte, hogy Ramszesz fáraó is szerepet kap *A kárhozottak királynőjé*ben, később mégis úgy döntött, hogy a halhatatlan egyiptomi uralkodó történetét önálló regényben örökíti meg. Így született meg *A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott*. Úgy vélem, a harmadik Vámpírkrónika után érdemes ezt a történetet elolvasni, hogy lássuk, ki is az a Ramszesz, akit Marius már a Lestat, a vámpírban is emlegetett. Kitérőnk azonban ne érjen még véget e könyv elolvasásával! Figyelembe kell vennünk ugyanis, hogy *A kárhozottak királynője* az első olyan Rice-regény, melyben boszorkányok, szellemek és kísértetek jelennek meg. A Misztikus Birodalom ezen entitásainak színre lépése *A kárhozottak királynője* befejezése, és *A múmia* papírra vetése után egyenes úton vezetett A Mayfair-boszorkányok élete című sorozat születéséhez. Azt javaslom hát, Olvasó Barátom, hogy az írónőhöz hasonlóan Te is járd végig ezt az ösvényt, és A múmia után olvasd el a három Mayfair-kötetet. Mint említettem, a Mayfair-család egyes tagjaival későbbi regényekben is találkozol majd, de ott nehezebb lenne olyan nagy lélegzetű kitérőt tenni, amekkorát A Mayfair-boszorkányok élete igényel.

És ezután hogyan tovább? Ideje visszatérni a vérivókhoz, és kalandozásunkat a negyedik Vámpírkrónikával folytatni. Több kitérő nem lesz, amíg Anne Rice úgy nem dönt, hogy újabb lényekkel, újabb sorozattal bővíti ki misztikus vízióját, így most már bátran végigolvashatod az összes létező vámpírregényt. A Dáin Kiadó tervei szerint a negyedik Vámpírkrónika egy év múlva fog magyar nyelven világot látni, és reméljük, szépen sorban fogják követni a többiek is. A *Csontok Szolgálójá*ra pedig eközben bármikor sort keríthetsz, ha még nem tetted meg.

Alább megpróbálom az eddig megírt regényeket a fent javasolt olvasási sorrend alapján felsorolni. A magyarul már kiadott köteteknél feltüntetem a magyar kiadó nevét és a megjelenés évét is.

Interjú a vámpírral (Vámpírkrónikák 1.), Európa, 1995
Lestat, a vámpír (Vámpírkrónikák 2.), Európa, 1995
A kárhozottak királynője (Vámpírkrónikák 3.), Dáin, 2000
A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott, Szukits, 1999
Boszorkányok órája (A Mayfair-boszorkányok élete 1.), Dáin, 2001
Lasher(A Mayfair-boszorkányok élete 2.), Dáin, 2002
Táltos (A Mayfair-boszorkányok élete 3.), Dáin, 2003
A testrabló meséje (Vámpírkrónikák 4.)
Memnoch, a Sátán (Vámpírkrónikák 5.)
Pandora (Új vámpírtörténetek), Szukits,
2001 Armand, a vámpír (Vámpírkrónikák 6.)
Vittorio, a vámpír (Új vámpírtörténetek)
Merrick (Vámpírkrónikák 7.)
Vér és arany (Vámpírkrónikák 8.)
A Blackwood-farm (Vámpírkrónikák 9.)
A Csontok Szolgálója, Szukits, 2000

Most, hogy látod, mely kötetek építik fel Anne Rice szövevényes világát, ideje azokra a kapcsolódási pontokra fordítani figyelmünket, melyek az egyes történetszálak közt lehetővé teszik az összefonódást.

Az egyik fontos kapcsolat az egyes sorozatok közt a szellemek és a kísértetek létezése. E tünékeny, éteri, de mégis némi anyagi szerkezettel bíró teremtményeket először *A kárhozottak királynőjé*ben mutatja be részletesen Anne Rice. Ugyanebben a könyvben kapnak nevet is, és itt tudjuk meg, hogy a két létforma, a szellem és a kísértet miben különbözik egymástól. Az első szellem, akivel találkozunk, az Amel névre hallgat, és o az, akinek a vámpírfaj létezését köszönheti (ugyanezt az entitást a Lestat, a vámpírban az írónő még csak démonként emlegette, és nem fejtette ki, micsoda is valójában). Rice úgy tervezte, hogy *A kárhozottak királynőjé*ben egy másik szellem is szerepel majd - ő azonban a regény kibontakoztatása során olyannyira

túlnőtte a rendelkezésre álló kereteket, hogy végül teljesen kimaradt a harmadik Vámpírkrónikából; ugyanakkor teljes életnagyságban kelt életre a Boszorkányok *órája* lapjain Lasher személyében. *A Csontok Szolgálója* szinte teljes egészében egy újabb éteri teremtmény, a kísértet Azriel történetének szenteltetett. Ugyanezt a regényt egy másik dolog is a Vámpírkrónikákhoz és a Mayfair-regények világához kapcsolja: Azriel kóborlásai során megpillantja a föld azon szféráját, ahol a halottak lelke, kísértete tartózkodik, és e hely leírása minden ízében megegyezik a *Memnoch, a Sátán*ban olvasható szféráéval.

További kapcsolódás *A Csontok Szolgálója* és a *Boszorkányok órája* közt az, ahogy leírják, hogyan válik egy-egy szellem egy nép istenévé; mindkét regény egyetért abban, hogy egy eredetileg gyenge, céltalan, álmatagon létező szellem egy nép állandó hívása és imái hatására komoly kohézióra tesz szert, és erős éteri jelenséggé válik, mely néha akár testet is képes ölteni, hogy megtegye, ami egy istentől elvárható. Egyébként ugyanígy erősödött meg Lasher kísértete is Suzanne Mayfair és leszármazottai hívására.

A szellemekkel együtt jelennek meg a boszorkányok is *A kárhozottak királynője*ben. Ezek a szellemeket irányítani képes emberek ugyanolyan fontos kapcsot jelentenek a Vámpírkrónikák és a Mayfair-regények közt, mint maguk a szellemek és kísértetek, és velük együtt újra és újra felbukkannak mindkét sorozatban.

Az egyik legkomolyabb összekötő erő a sorozatok közt a Talamasca nevű szervezet. A tudósok e furcsa, rejtélyes rendje szintén *A kárhozottak királynője*ben bukkan fel először. Itt lehetünk szemtanúi, miként próbálják a rend tagjai megfigyelni, feljegyezni és értelmezni a világ "természetfeletti" jelenségeit - azokat a dolgokat, melyekre a tudomány még nem adott egzakt magyarázatot. A Talamasca a későbbi Vámpírkrónikáknak csakúgy szereplője, mint A Mayfair-boszorkányok élete köteteinek. A talamascás Aaron Lightner személyesen is felbukkan mindkét sorozatban.

Érdekes összeköttetést jelent Anne Rice víziójának két szála közt az a korszak, melynek létét a tudomány a mai napig sem bizonyítani, sem cáfolni nem tudta perdöntően: nevezetesen a föld történelmének azon időszaka, amikor még nem volt a hold az égen. Az írónő Misztikus Birodalmában ebben a pillanatban Ashlar népének és Maharet családjának emlékezete nyúlik a legtávolibb múltba vissza. Mind a táltosok, mind Maharet boszorkány ősei megőrizték emlékeikben a Hold Előtti Időt, és a Hold Eljövetelének legendáját.

Minden eddigi összefüggésnél erősebb kapcsolódást jelent azonban az a tény, melyre már előbb utaltam; hogy bár A Mayfair-boszorkányok élete mint sorozat (legalábbis egyelőre) lezárult, számos Mayfair-családtag bukkan fel hús-vér szereplőként a *Merrick* és *A Blackwood-farm* című Vámpírkrónikában.

És most szeretnék visszatérni az ezen utószó legelső mondatában sugalmazott témához, a halhatatlansághoz. Úgy tűnik, Anne Rice szinte rögeszmésen keresi a választ arra a kérdésre, hogy milyen lehet halhatatlannak, vagy szinte beláthatatlanul hosszú életűnek lenni, hiszen a gondolat gyakorlatilag minden regényében ott található. Az öröklét által felvetett problémák néha közvetlen kérdésekként fogalmazódnak meg a könyvekben, néha viszont csendben húzódnak meg az események színfala mögött, de az, hogy mindig ott vannak, egy újabb, hihetetlenül eros összekötő kapcsot jelent a Vámpírkrónikák, a Mayfair-könyvek, *A múmia* és *A Csontok Szolgálója* közt.

A halhatatlanságnak számtalan formája bukkan fel Rice Misztikus Birodalmában. A vámpírok annak köszönhetik létüket és öröklétüket, hogy a korábban említett szellem, Amel képes volt egy ember testébe költözni, és annak halhatatlanságot adni. Ramszesz, Kleopátra és A múmia néhány más szereplője egy rejtélyes elixírtől nyernek örökkévaló életet. Rice nagyon egyértelműen leírja több könyvében is, hogy szellemei és kísértetei többségükben szintén halhatatlanok, bár azok, amelyek nem rendelkeznek kellő akarattal, fokozatosan elveszthetik kohéziójukat, és szétfoszolhatnak az éterben.

A halhatatlanság egy újabb, rendkívül érdekes, ugyanakkor nagyon nyilvánvaló módja a családok fennmaradása. A Vámpírkrónikákban Maharet boszorkánycsaládjának évezredeit, A Mayfair-boszorkányok életében a Mayfair-család évszázadait követhetjük nyomon, melyben az egyes emberek eltűnnek ugyan, de a család fennmarad. És ez a gondolat egy lépéssel tovább vezet bennünket: a gének halhatatlanságához. Azok a tulajdonságok, melyek Rice mesebeli családjait oly különlegessé teszik, bizonyos gének megnyilvánulásai, melyeket mai tudományunk még nem tudott azonosítani. Mi több, a tudomány még nem is fordította figyelmét feléjük; annál inkább a Talamasca, mely évszázadok óta nyomon követi e gének manifesztációját a boszorkánycsaládok tagjainak különleges képességeiben.

Egyébként maga a Talamasca is a halhatatlanság egyik megjelenési formája: tagjai halandóak, de a rend, annak minden tudásával együtt évszázadokat ível át, az emberi történelem számára észrevétlenül.

Az öröklét egy minden eddiginél lenyűgözőbb formában kerül kifejezésre a *Táltos*ban: kiderül, hogy a

gének biztosítják a faj halhatatlanságát, illetve módot adnak egy letűnt faj feltámasztására. Ida Bell Mayfair gyermekének születése, Lasher reinkarnációja, Morrigan világra jötte mind ékes bizonyítéka annak, hogy a kipusztult táltosok génjei, melyek évezredekkel korábban az emberi génállományba keveredtek, képesek a táltos faj újjáélesztésére.

Ez a jelenség viszont egy igen komoly morális kérdést vet fel. Valaha régen a civilizáltnak nem mondható emberiség teljesen kiirtotta a táltosokat egy olyan küzdelemben, mely a neandervölgyi és a cromagnoni ember párharcának rettenetes veszteségét idézi fel (már ha valóban a két emberfajta közti harc lett a neandervölgyiek végzete). Most, hogy a modern ember elemi agresszivitása (talán) alábbhagyott, a civilizált emberiség (tényleg az?) képes lehet elviselni, hogy a táltosok visszatérjenek. De vajon van-e joga Ashlarnak és Morrigannek e rendkívüli sebességgel szaporodó fajjal elárasztani az egész földet? Amíg csak a saját szigetükön éltek, a behatárolt élettér egyensúlyi állapotot kényszerített születésükre és halálukra. Most azonban, hogy a tenger nem szab minden oldalról akadályt terjeszkedésüknek, lesz-e bármi, ami megfékezheti őket? Szükség van-e arra, hogy valami megfékezze őket? Kié a föld? A neandervölgyieké? A cromagnoni modern emberé? A táltosoké? Lehet, hogy az ember számára még nem ért véget a biológiai evolúció!?

De ha már az örökkévalóság különböző formáit tárgyaltuk, észre kell venni, hogy a táltosok megteremtésével Anne Rice igazából a halhatatlanság egy újabb változatát helyezte elénk. Amikor az angol, skót és ír mondavilág mitikus óriásait e szeretetreméltó faj formájában életre keltette, rendkívül hosszú élettartammal ruházta fel őket. A táltos faj egyedei - akiket az írónő a magyar “táltos” szó alapján nevezett el, mert megszerette annak sajátos hangzását és hangulatát - sok ezer évig élnek, és ez nem kevesebb, mint a halhatatlannak nevezett, de többnyire elpusztítható vámpírok legidősebbjeinek életkora! Persze hasonló élettartamú fajtársak közösségében még az évezredes lét sem hozza elő azokat a kérdéseket és problémákat, melyekkel a magányos vámpíroknak és Ramszesznek szembe kell néznie, a magára maradt Ashlar számára viszont annál inkább. Hogyan viselheti el egy letűnt faj utolsó, életben maradt egyede évszázadokon át az egyedüllétet? Ha ezután újra feltesszük a kérdést, hogy van-e joga ugyanennek a lénynek Morrigannel újrateremteni a táltos fajt, akkor a válasz még nehezebb!

A *Táltos* befejeztével mindenesetre Ash és Morrigan eltűnik egy időre a szemünk elől, de előbukkanhatnak még eddig megíratlan regényekben, mint ahogy a Mayfair-boszorkányok teszik a legújabb Vámpírkrónikákban.

Végezetül - hiszen az utóbbi oldalakon a halhatatlanság formáiról beszéltünk - el kell mondjam Neked, Barátom, hogy a magyarul soron következő Vámpírkrónikában, A testrabló meséjében az öröklét egy újabb módjával fogsz majd megismerkedni. De legyen elég most ennyi!

Ami ezután következik, az már csupán a Mayfair-könyvek kronológiája, mely immár a *Táltos* eseményeit is magában foglalja. Az eljövendő magyar nyelvű Rice-regények viszont már nem csupán a Vámpírkrónikák vagy A Mayfair-boszorkányok élete történéseit tartalmazzák majd, hiszen most már alaposan megbeszéltük, miként is fűződnek e sorozatok és *A múmia* illetve *A Csontok Szolgálója* egymásba. A testrabló meséjében és folytatásaiban olyan kronológiát adunk majd közkézre, mely minden eseményt tartalmaz, amely Anne Rice magyarul megjelent regényeiben olvasható.

Szeretettel:
dr. Torkos Attila
Szeged, 2002. december 1.